

Hoàng Hậu Anh Túc

Contents

Hoàng Hậu Anh Túc	3
1. Chương 1: Hoạ Lớn Chết Người	4
2. Chương 2: Hãm Hại Vô Cớ	6
3. Chương 3: Ngôi Nhà Trên Núi	8
4. Chương 4: Hy Vọng Nhỏ Bé	10
5. Chương 5: Khâm Sai Đại Nhân (1)	11
6. Chương 6: Khâm Sai Đại Nhân (2)	12
7. Chương 7: Lao Ngục (1)	14
8. Chương 8: Lao Ngục (2)	15
9. Chương 9: Đối Chứng Trên Công Đường (1)	16
10. Chương 10: Đối Chứng Trên Công Đường (2)	18
11. Chương 11: Hung Thủ Giết Người (1)	19
12. Chương 12: Hung Thủ Giết Người (2)	21
13. Chương 13: Tự Do Tuyệt Vọng.	23
14. Chương 14: Chiếc Vòng Cổ	25
15. Chương 15: Hung Thủ Không Chạy Thoát	26
16. Chương 16: Thay Hình Đổi Dạng	28
17. Chương 17: Tìm Việc	29
18. Chương 18: Hội Hoạ	31
19. Chương 19: Văn Võ Trạng Nguyên	32
20. Chương 20: Quan Thu Giải Nguyên	33
21. Chương 21: Khai Trương Không Thuận Lợi.	37
22. Chương 22: Trạng Nguyên Ngọc Hoán	38
23. Chương 23: Tranh Đề Chữ	42
24. Chương 24: Tập Viết	44
25. Chương 25: Tranh Hiện Đại.	46
26. Chương 26: Oan Gia Ngõ Hẹp	48
27. Chương 27: Mong Chờ Tình Ý	49
28. Chương 28: Làm Ăn Phát Đạt	51
29. Chương 29: Chuyện Quốc Sự Hoàng Triều	53
30. Chương 30: Dị Tình	56
31. Chương 31: Trên Đường Đi Gặp Tai Họa Bất Ngờ	57
32. Chương 32: Tặng Quà	60
33. Chương 33: Nam Nhân Kỳ La	62
34. Chương 34: Chủ Nhân Mặc Viện	64
35. Chương 35: Thỏ Lộ	66
36. Chương 36: Thân Phận (1)	67
37. Chương 37: Thân Phận (2)	68
38. Chương 38: Đấu Trí	70
39. Chương 39: Âm Chỉ	72
40. Chương 40: Cường Hôn	74
41. Chương 41: Gặp Nạn	75

42. Chương 42: Được Cứu	77
43. Chương 43: Sự Kiện Lúc Trước	79
44. Chương 44: Bất Ngờ Gặp Tai Ương	81
45. Chương 45: Đi Xa	83
46. Chương 46: Chạy Trốn	85
47. Chương 47: Xuất Phát	86
48. Chương 48: Dã Ngoại Khách Sạn	87
49. Chương 49: Sai Ý	89
50. Chương 50: Chuyện Phiên Toái	91
51. Chương 51: Chôn Cất Cha	93
52. Chương 52: Thu Nhi	95
53. Chương 53: Chê Cười	97
54. Chương 54: Cùng Ngủ	99
55. Chương 55: Cháo Đêm	101
56. Chương 56: Cảnh Cáo	103
57. Chương 57: Chiêu Đãi	105
58. Chương 58: Phong Thành	106
59. Chương 59: Tình Yêu Đặt Sai Chỗ	109
60. Chương 60: Thân Phận Thu Nhi	112
61. Chương 61: Âm Mưu Của Lena	114
62. Chương 62: Thân Phận Long Kỳ	117
63. Chương 63	119
64. Chương 64	124
65. Chương 65	128
66. Chương 66	131
67. Chương 67	133
68. Chương 68	137
69. Chương 69	141
70. Chương 70	144
71. Chương 71	148
72. Chương 72	154
73. Chương 73	155
74. Chương 74	159
75. Chương 75	163
76. Chương 76	165
77. Chương 77	169
78. Chương 78	170
79. Chương 79	174
80. Chương 80	178
81. Chương 81	181
82. Chương 82	188
83. Chương 83: Chương 83	192
84. Chương 84	196
85. Chương 85	201
86. Chương 86	205
87. Chương 87	210
88. Chương 88	213
89. Chương 89	217
90. Chương 90	221
91. Chương 91	226
92. Chương 92	229
93. Chương 93	232
94. Chương 94	237
95. Chương 95	241

96. Chương 96	244
97. Chương 97	247
98. Chương 98	249
99. Chương 99	256
100. Chương 100	260
101. Chương 101	262
102. Chương 102	266
103. Chương 103	269
104. Chương 104	272
105. Chương 105	275
106. Chương 106	278
107. Chương 107	283
108. Chương 108	290
109. Chương 109	294
110. Chương 110	298
111. Chương 111	299
112. Chương 112	303
113. Chương 113	310
114. Chương 114	314
115. Chương 115	317
116. Chương 116	319
117. Chương 117	324
118. Chương 118	328
119. Chương 119	331
120. Chương 120	336
121. Chương 121	339
122. Chương 122	344
123. Chương 123	353
124. Chương 124	358
125. Chương 125: Ngoại Truyện Về Long Kỳ – Long Kỳ Yêu Vũ (1)	362
126. Chương 126: Ngoại Truyện: Long Kỳ Yêu Vũ (2)	368
127. Chương 127: Ngoại Truyện: Long Kỳ Yêu Vũ (3)	369
128. Chương 128: Ngoại Truyện Về Hàm Mặc	371

Hoàng Hậu Anh Túc

Giới thiệu

Mọi người có biết hoa anh túc vô tội không? Bản thân nó không có độc, tựa như tình cảm vậy, cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-anh-tuc>

1. Chương 1: Hoạ Lớn Chết Người

“Chạy nhanh lên...quan binh tới rồi...”

Vùng núi hoang vu, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống đầu, ba cô gái quần áo tả tơi chạy bán sống bán chết vào phía rừng cây trước mặt, trốn thật nhanh nhất, nhân vật chính với hình tượng vô cùng thâm trầm của chuyện này chính là tôi, bây giờ đang buổi trưa nắng chói chiếu vào cả người tôi làm cho các lỗ chân lông đều nở to, hơn nữa do vận động mạnh nên tất cả quần áo đơn sơ của tôi đều dính đầy mồ hôi, hiện giờ tôi mới biết rõ cái cảnh mồ hôi như nước là thế nào, sao tôi lại khổ sở vậy? Sao tôi lại phải chạy? Nói ra thì rất dài, bây giờ tôi cũng chẳng muốn nghĩ gì cả, mục tiêu là cánh rừng rậm cách trăm mét trước mặt, chạy sau tôi còn tương tự có hai chị em nữa.

“Không chạy nữa, ta chạy không được nữa rồi...ta đau bụng quá..” Tiếng Tiểu Thuý thở phì phò kêu lên đằng sau, mắt cầu xin nhìn tôi, tôi cũng đang thở phì phò như trâu vậy, thở không ra hơi nữa, tôi còn chạy sao được? Nhưng mà cái khổ này so với cái mạng của mình cái nào nặng, cái nào nhẹ tôi lại thấy rõ nhất. Tôi vỗ vỗ ngực, điều chỉnh thở thông một chút, giương mắt nhìn khắp bốn phía, ánh mắt tôi bỗng sáng lên, đúng là ông trời không bỏ tôi, cách mấy chục thước phía trước có một đồng cỏ khô hiện ra.

“Nhanh lên đi theo tôi” Tôi chạy tới đám cỏ khô phía trước.

“Nhanh lên...nhanh lên nào...” Miệng tôi kêu, xoay người kéo hai cô gái vọt tới, nếu không phải chúng tôi cùng chung hoạn nạn, chắc chắn tôi sẽ quyết đem vứt hai cô ngay, tự mình khác chạy trốn chết. Ba người chúng tôi vừa chui vào đồng cỏ khô ôm chặt lấy nhau, cũng chỉ vì hoảng sợ quá nên lúc này mặt mũi chúng tôi mồ hôi rơi xuống như tắm vậy.

Đợi lúc chúng tôi trốn xong xuôi, từ trên đỉnh núi có vài bóng quan binh cao to, trông hung hãn xuất hiện. Họ hết nhìn đông lại nhìn Tây một lúc sau đó đi tới phía chúng tôi, tôi có thể cảm thấy thân hình hai chị em bên người run lẩy bẩy, trong lòng các nàng kinh hoàng như thế nào tôi sao không rõ? Lúc này tôi cũng sợ tới mức nắm chặt tay lại không dám động đậy nhìn chằm chằm đằng trước. Tôi thở nhẹ một hơi bảo các nàng không được động đậy, quan binh này hiện giờ đúng là đang tiến tới gần phía chúng tôi, nhưng ánh mắt họ cứ nhìn ra cánh rừng phía sau chúng tôi cũng không để ý chân hấn suýt nữa dẫm vào chúng tôi.

“Mẹ nó chứ, vài con nhóc này đúng là chạy nhanh thật” Tên quan sai trước mặt tôi đang chửi ác liệt, dẫm mạnh một chân xuống, đạp đồng cỏ khô trước mặt tôi làm cho chúng tôi sợ tới mức cũng không dám thở nữa.

“Đại nhân, làm sao bây giờ?”

“Làm sao bây giờ à, vào tìm trong rừng cho ta, ta không tin mấy nàng mọc cánh bay” Hãn nghiêng răng trèo tre, hạ lệnh thô bạo với bọn tay chân, sau đó một đám người cầm đuốc vọt vào rừng cây trong nháy mắt biến mất trước mắt chúng tôi.

“Phù..” Ba chúng tôi mềm nhũn ngồi phệt xuống đồng cỏ khô, tôi nhìn hai người cùng chung số phận bên cạnh rốt cục thấy tuyệt vọng vô cùng.

Trên thế giới này có ai xuyên qua bất hạnh giống tôi không? Nếu tôi mà xuyên qua đến đây cuộc sống có cực khổ thế nào, mặt mũi xấu xí ra sao đều không sao hết, tôi có thể chấp nhận được, chỉ cần dựa vào trí thông minh của mình, và khả năng khéo léo, tôi chắc chắn có thể xoay chuyển tàn cục, làm cho sự nghiệp rạng rỡ, mà hiện giờ thì, haizz...Đến cả thần tiên cũng không thể xoay chuyển được rồi, tôi đã trở thành một hung thủ giết người tàn ác trong miệng người khác mất rồi, mà người bị tôi giết đúng là người đứng đầu huyện – Huyện lão gia, hiện giờ trong thành dán thông báo truy nã tôi khắp nơi, hơn nữa cả hình tôi cũng bị dán lên đó, mà lại càng làm cho tôi tuyệt vọng hơn nữa là, nghe nói đề đốc Nam Thất Tỉnh đại nhân tự mình hạ lệnh truy bắt tôi, anh nói xem tại thời đại này tôi còn sống yên ổn được nữa không?

Đây là còn chưa tính chính bản thân tôi thực sự không có giết người mà! Tôi bị vu oan! Tôi oan uổng quá!

Lần trước tôi vừa mới xuyên qua tới vùng sông nước này thì tôi còn vui mừng khôn xiết, đi khắp nơi ngắm cảnh, có thể mấy ngày liên tục cũng không sao, để cho tôi thưởng thức cảnh sinh hoạt của cổ đại thế nào. Thì ra ngày thường không phải anh có bộ mặt đẹp lúc nào cũng sống rất ổn có cơm ăn, trừ phi anh làm kỹ

nữ, có thể đó là cách sinh tồn hạ sách nhất, tôi không ngốc tới mức bán thân mình để hưởng thụ qua ngày an nhàn như thế đâu.

Vì thế lúc Huyện Thái gia tuyển nha hoàn, tôi dựa vào ba tác lữ cũng cướp được một vị trí nha hoàn, quản gia xem tôi nhanh nhẹn, bố trí cho tôi tới hầu hạ phu nhân, làm thiếp thân nha hoàn của nàng. Tôi còn tưởng là mình nhân cơ hội nịnh nọt phu nhân, trên TV đều diễn thế mà, người chủ sẽ sinh lòng thương cảm với kẻ hầu, sau đó kết nghĩa chị em gì đó. Nhưng khi tôi nhìn thấy phu nhân lần đầu tiên, mọi suy nghĩ của tôi đều tan biến, phu nhân không phải như tôi nghĩ toàn thân ăn mặc đẹp đẽ, quý giá, hiền lành đáng yêu, nàng còn rất trẻ, rất xinh đẹp, có thể nói không dùng được lời nào để miêu tả hết vẻ ngang ngược của nàng được, nàng tâm cơ âm trầm, cực kỳ keo kiệt, ra vẻ quyền rũ động lòng người, tôi đây chỉ cần liếc cũng nhận ra, không sao, tôi hiểu rõ vị trí của một nha hoàn, ngày đầu tiên vào phủ thì đã được một tỳ nữ già nói rất rõ về chuyện này rồi, tôi coi như không có gì, cùng lắm thì trộm một ít bạc rồi trốn, nhưng chúng tôi không có chuyện sau này rồi, tôi đã đánh giá quá thấp phu nhân cực kỳ hiểm độc xảo hoạt, thì ra là nàng đã lên kế hoạch hết rồi, ngày đó....thì là ngày thứ ba tôi vào phủ, do lão gia vừa thắng đường trở về, quản gia ra lệnh cho tôi và Tiểu Lan, Tiểu Thuý tới hầu hạ lão gia, vừa mới đẩy cửa vào thì đập vào mắt chúng tôi là một cảnh đầy máu, phu nhân tay cầm một dao nhỏ đâm mạnh vào ngực của lão gia, máu chảy tràn trên đất.

Lúc ấy mấy người nha hoàn chúng tôi ai nấy đều hoảng sợ vô cùng, phu nhân mang theo dao tiến gần đến chúng tôi, nàng bảo chúng tôi không được nói ra, sau đó dùng dao uy hiếp chúng tôi trốn ra cửa sau, nói là miễn cho rước hoạ vào thân, tự nhảy vào lửa gì gì đó. Hiện lúc đó tôi cũng nghĩ không ra, sao tôi lại ngu ngốc thế chứ, cứ tin tưởng lời nàng nói? Giết người chính là nàng, có liên quan gì tới chúng tôi đâu, sao tôi lại phải trốn chứ? Đối với loại người đang hoang mang lo sợ tột cùng đó, hồn vía đã bay lên tít chín tầng mây rồi còn đâu mà nghĩ ra được nữa!

“Haizz...” Tôi thở dài, rút một cọng cỏ cho vào miệng nhai, hiện giờ tôi đã rõ, phu nhân bảo chúng tôi chạy trốn chính là muốn đổ hết tội danh lên đầu chúng tôi, Diệp Vũ tôi đây thực là một đời thông minh lại một giây hồ đồ ha! Bây giờ thì tốt rồi, bạc không kiếm được lại còn gánh tội giết người nữa, trở thành tử tù, bị người ta đuổi giết khắp nơi.

“Haizz...” Tôi lại thở dài lần nữa.

“Tiểu Mỹ, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Tiểu Thuý nức nở nói, Tiểu Mỹ là tên nha hoàn lúc tôi vào phủ gọi, lúc này nghe vậy tôi bỗng thấy bốc hỏa, lập tức gầm lên: “Tiểu Mỹ, Tiểu Mỹ, từ giờ đừng có gọi tôi là Tiểu Mỹ nữa...Tiểu Mỹ đã chết rồi, gọi tôi là Diệp Vũ”

Tiếng gầm của tôi làm cho hai chị em sợ tới mức rụt lại, cả tiếng khóc cũng tắt, mở to hai mắt nhìn tôi.

“Khóc có ích gì? Khóc có cứu được chúng ta không? Đừng có nhìn tôi thế, chúng ta đều là người ngồi chung một thuyền, nếu có thời giờ khóc thì sao không nghĩ xem có cách nào để giải quyết bây giờ?” Nhìn các nàng mềm yếu như vậy tôi chạnh không được cơn tức, lâm vào nghịch cảnh, cũng không phải oán trời trách đất cho xong mà hiện giờ phải làm gì đó để rửa sạch tội, cọ sạch oan ức, vì sự trong sạch của chúng tôi chứ không phải cứ sợ ngày đêm, đợi chờ cái chết đến, nhưng chỗ quan trọng để rửa oan...Hy vọng thật xa vời quá, tôi thực sự còn oan hơn so với nàng Đậu Nga nữa.

“Tiểu Vũ, chúng ta chắc sẽ chết chứ?” Tiểu Lan hỏi khê.

“Chết hả?” Lời của nàng chạm tới trong tim tôi một cảm xúc đau đớn không nói nên lời, tôi cảm thấy luồng chết chóc cứ thổi phàn phạt bên tai mình, lạnh lẽo, lan tràn, giống như ác ma chỉ thẳng vào mũi tôi tuyên bố đến giờ chết của tôi vậy.

Tôi có thể tưởng tượng ra cảnh đứng trên đoạn đầu đài là cảm giác gì rồi, vô thức sờ lên cổ, cái cổ đáng thương trắng trẻo của tôi, ôi ôi ông trời ơi, tôi không muốn chết đâu! Tôi vẫn còn muốn sống, ông hãy giúp tôi một chút đi nào!

2. Chương 2: Hãm Hại Vô Cớ

Sau này thì khổ rồi, chỉ bằng ba cô gái yếu đuối như chúng tôi thì muốn xoay chuyển còn khó hơn lên trời vậy, hơn nữa có phu nhân Huyện Thái gia làm chứng sức thuyết phục càng cao, sau lưng nàng còn có Lý đề đốc gì gì đó chống đỡ, quan hệ chặt chẽ thế này, cái ngày chúng tôi ra mặt cũng xa vời quá đi, nghĩ đến vài ngày vừa rồi chạy thực mạng, phu nhân ngoan độc cứ cố tình đẩy chúng tôi vào chỗ chết, sau đó chết không có đối chứng, kết án qua loa, bà ta có thể ung dung tự do tự tại, yên bình qua ngày, cách làm quá tàn nhẫn, nếu chúng tôi không chạy nhanh, tất nhiên là đúng với mong muốn thích thú của bà ta rồi.

Sao phu nhân lại phải hại lão gia chứ? Mà xuất phát từ động cơ gì? Hay còn có mục đích nào khác? Đây mới là đáp án mà tôi muốn tìm, cho dù sau này thực sự có bị bắt, tôi cũng phải có cách phản bác lại chứ, mà không phải cứ câm miệng không nói được, mặc kệ, đúng vậy, có thể rửa sạch tội danh chúng tôi chỉ còn cách tìm ra mục đích chính của phu nhân, sau đó có gắng tìm chứng cứ chính xác để giúp chúng tôi lật lại bản án.

Thực ra thì chúng tôi không chỉ có chờ chết, chúng tôi không điên, cũng không phải kẻ giết người điên cuồng, mà muốn giết người cũng phải có lý do chứ! Nói gì thì nói Huyện lão gia vốn là người thanh liêm, cũng không biết kết thù oán với ai, mà dù có kết thù oán thì cũng phải là những kẻ xấu cảm hận ông ta chứ, nghĩ đến báo gì gì đó chứ, còn tôi chỉ là một nha hoàn nho nhỏ sao có khả năng giết người được? Mưu cầu tài lộc ư? Báo thù ư? Thực ra nghĩ kỹ một chút thì những chuyện này không thể nào nói rõ được, tôi không phải là kẻ hay để bụng, mà tôi mới chỉ vào phủ có ba bốn ngày thôi, đến cả hộp nữ trang của lão gia để ở đâu tôi cũng đều không có thời gian để thăm dò nữa, nhưng phu nhân thì có thể nổi lên lòng tham ham muốn chiếm đoạt tài sản, đây cũng là một cách thăm dò đáng giá hiện giờ.

Còn anh có nghĩ ra không! Nguyên nhân án mưu sát này là gì? Vợ chồng cãi nhau sao? Tôi phủ nhận ngay, loại khả năng này vô cùng nhỏ, tục ngữ đã nói, vợ chồng cãi nhau đầu giường, cuối giường hoà thuận, phu nhân và lão gia đã sống với nhau vài năm, chuyện tình cảm không thể một loáng là trở mặt thành thù được, xem cách làm “tàn nhẫn” của phu nhân như thế, đây chắc chắn là có kế hoạch mưu sát rồi, còn chúng tôi thì vừa đúng lúc động tới, hoặc phu nhân đã sớm chọn đúng kẻ thay tội, thăm quá ha, quan đương thời hủ bại, quan lại bao che cho nhau, muốn tìm người làm việc công minh đúng pháp luật, không thể cứ xử án bừa bãi cho quan đại lão gia thanh liêm được, tôi định rửa oan thế nào đây?

“Đứng lên nào! Trước tiên chúng ta tránh đã, không thì những quan binh kia lại quay lại nữa” Tôi đẩy hai người gần như tê liệt bên cạnh ra. Haizz.. tôi đúng là không may tý nào sao lại vớ được hai cô gái mảnh mai eo lả thế này chứ? Vì cái gì mà ông trời không cho tôi được đồng phạm với hai người đàn ông cường tráng chứ? Nhìn nhìn các nàng mà xem, đã không cổ vũ giúp tôi thì thôi giờ chỉ biết khóc sụt sùi, làm tôi với tương lai có chút hy vọng tí ti cũng khóc không nổi, đừng nói là tôi quá tuyệt tình nhé, loại này tôi thấy ai cũng không thể thờ ơ được.

Tiểu Thuý lau nước mắt, cố gắng ổn định tinh thần bảo: “Tiểu Vũ tử, chúng ta trốn đâu đây? Bây giờ quan binh đầy đường, chúng ta dễ bị phát hiện lắm”

Tôi nhìn dãy núi chập trùng xa xa trước mặt tự dưng có chủ ý: “Đi theo tôi! Chúng ta cứ trốn vào trong núi này trước đã”

“Trong núi to này sao?” Về mặt Tiểu Lan kinh hoàng nhìn tôi.

“Đúng thế, chính là trong núi đó, chúng ta phải đến một chỗ mà không ai tìm thấy mới được” Tôi lên giọng.

“Nhưng trong núi này đâu đâu cũng có hồ báo thú dữ dọa người mà” Tiểu Thuý cau mày lại.

Trong lòng tôi vang lên tiếng “kèn kẹt”, chân run chút, sao tôi tự dưng lại quên mất hiện giờ còn có hồ dữ hoành hành ở thời đại này chứ? Tôi quan sát dãy núi xanh rì, nuột nước miêng, vẻ mặt như cũ, nhưng đáng về có chút yếu ớt hơn: “Các người đừng có dọa tôi nhé, hồ dữ gì đó tôi không sợ, tốt nhất bọn chúng nên cầu trời phù hộ đi, nếu gặp tôi ý à, gặp một đánh một, gặp hai đánh hai, gặp ba con tôi cũng đánh bay chúng đi” Miệng tôi nói có vẻ hăng lắm, tay nắm chặt lại, sau đó quay đầu nhìn thấy hai cặp mắt không tin: “Nè...Các người sao nhát gan thế chứ!”

“Chúng ta vốn là người nhát gan mà”

Tôi choáng rồi, các nàng sao không nhìn thấy phép khiêu khích của tôi chứ, tôi cố gắng trấn tĩnh: “Vây tuy các người thôi, các người muốn bị chặt đầu hay là đối mặt với mãnh thú, hai đường tự chọn lấy một đi” Tôi cứ đi lên con đường nhỏ dài ngoằn ngoèo, quay đầu nhìn lại thấy hai bóng người vịn nhau đi phía sau, tôi liền biết rõ câu nói lợi hại kia các nàng đã hiểu mà tự chọn con đường nào rồi.

“Tiểu Vũ, người thực sự không sợ chó sói, hổ báo sao?”

Tiểu Thuý đi đằng sau run rẩy hỏi, thử thăm dò sắc mặt của tôi xem, ai mà không sợ chó sói, hổ báo chứ, còn nhớ trước kia đi cùng bạn bè đi thăm vườn bách thú, con hổ chỉ ngáp một cái mà làm tôi sợ tới mức trốn thật xa, chứ đừng nói con hổ hoang dã bây giờ nhé, trình độ hung hãn thế nào thì đã biết, lại nhìn cánh rừng sâu xanh rì tôi chắc chắn là sẽ có hổ rồi! Cứ nghĩ đến rắn loài bò sát...lại càng nhiều vô số kể, nhưng xưa đầu bằng nay được, cho dù biết rõ núi có hổ nhưng tình thế bức bách không thể không đi vào núi có hổ được, nếu mà lùi bước, e rằng trên đường xuống suối vàng lại có thêm ba oan hồn nữa.

“Có gì mà phải sợ, chúng ta cứ tìm xem vùng này có nhà nào không rồi hãy nói sau đi”

Đi khoảng chừng hai ba tiếng vẫn không thấy có dấu hiệu có người ở, từng dãy rừng cây dày đặc mặt trời không soi qua được, liếc nhìn lại cả đỉnh núi một màu tối sẫm, toả ra vẻ thần bí, vùng này không phải là rừng nguyên thủy sao! Trong lòng tôi thầm nghĩ, trời tối thì phải làm sao đây?

Tôi nhìn hai vị tỷ muội, trông vẻ đói khát, đi đường không còn sức nữa, mấy ngày rồi đừng có nói là ăn cơm, đến cả cháo tôi cũng cảm ơn trời đất rồi, chén cháo kia là sự sống còn tuyệt đối của tôi mà muốn cũng không có, chỉ cần thấy cũng đã rõ chuyện gì.

“Tiểu Vũ, làm sao bây giờ? Xem ra đêm nay chúng ta chắc phải ngủ trong rừng rồi” Tiểu Thuý ngồi phệt xuống đất, nàng cũng không còn sức rồi.

Tôi quan sát mặt trời đang dần lặn xuống xa xa, trời tối chỉ còn có ba bốn tiếng nữa, trước mắt chỉ có hai cách chọn, một là tiếp tục đi thẳng vào trong cho tới lúc tìm được nhà có người ở, hai là dừng chân tại nơi hoang vu này, dầm sương giải nắng, nói thực nếu không có chút nghị lực chèo chống tôi cũng không thể kiên trì thêm được nữa.

“Haizzz. Ở chỗ kia có khói kìa” Bỗng nghe tiếng Tiểu Lan vui mừng chỉ về một hướng.

Tôi vội quay đầu lại nhìn thì thấy một đám khói trắng lượn lờ như sương mù bay lên, nếu nhìn không kỹ thì đúng là không thấy, chẳng lẽ mắt tôi bị cận thị càng ngày càng nặng rồi sao?

“Đi, chúng ta cứ theo hướng này tới, tranh thủ lúc trời chưa tối cố tìm được người nhà này, lúc này mà tôi thì đúng là khùng rồi” Tôi rùng mình, dắt theo Tiểu Lan Tiểu Thuý tiến thẳng phía trước.

Vùng hoang dã này đến cả con đường mòn còn không có nữa, khắp nơi đầy cỏ dại, mọc um tùm, đi đường này mới khổ làm sao, đặc biệt quần áo chúng tôi mỏng đều rách cả, cứ lộ ra từng mảng da thịt trắng như tuyết, bị đám cỏ nhọn cào cho sứt sứt một đám, lại càng bức hơn nữa là mấy ngày nay thân thể không tắm, lúc này mồ hôi và cỏ cào thấm vào vô cùng ngứa ngáy, làm cho tôi khó chịu vô cùng, nhưng lấy tay gãi lại bị xước một đồng, haizzz...cảm giác này cả đời tôi không bao giờ quên được.

Ôi ôi...Một cô gái được nuông chiều từ bé ở thế kỷ hai mươi mốt như tôi đây thật đáng thương quá!

Tiểu Thuý, Tiểu Lan thì chậm như rùa bò, tôi cũng chẳng cậy nhờ được gì vào các nàng tiến lên trước mở đường rồi, tôi đành nhặt lên hai nhánh cây chắc dững cắm tiến tới, đập vào đám cỏ mở đường, nhưng đi chẳng được bao xa thì tay đã đau nhức vô cùng, đánh phải đập hai cây làm một đặt phía trước đẩy đi.

“Đến rồi” Tôi nhảy dựng lên, một toà nhà đơn sơ hiện ra trước mắt, trên mái nhà có làn khói trắng bốc lên, xem ra thì người nhà này đang nấu bữa tối rồi, có thể vào ăn chút gì được không đây? Trong lòng tôi tính toán, đánh giá kỹ ngôi nhà này, tuy đơn sơ nhưng chắc chắn, cả toà nhà đều dùng loại gỗ dựng lên, vô cùng chắc chắn, xung quanh được rào bằng hàng rào dây đặc, chắc là để phòng dã thú, lòng tôi vô cùng yên tâm, xem chuyện an toàn coi như có bảo đảm vậy.

3. Chương 3: Ngôi Nhà Trên Núi

“Đi, đi gõ cửa đi!” Ý tôi muốn bảo hai chị em kia đi lên trước, chắc đây là nhà của người thợ săn trên núi, trước cửa nhà có treo mấy bộ da thú, không biết chủ nhà là loại người như thế nào? Trong lòng tôi có chút lo lắng, trong đầu hiện lên hình ảnh một người đàn ông lỗ mãng, hay là lại gặp một kẻ biến thái đây? Hay da, Diệp Vũ à, mày đầu heo sao, cứ nghĩ lung tung gì thế?

Đang nghĩ miên man thì Tiểu Thuý và Tiểu Lan đã đi tới gõ cửa, vừa gõ vừa gọi: ‘Mở cửa ra’ trong lòng tôi thót lên, các cô nàng cứ gọi ầm lên như thế, có người nào mà thèm mở, tôi hít một hơi sâu rồi kéo hai cô lại. “Tiểu Vũ, người làm gì thế?” Tiểu Lan và Tiểu Thuý không hiểu nhìn tôi, tôi mặc kệ hai cô nàng, lại nói tôi cũng chẳng thích gì hai người này cả! Mình vào phủ mấy ngày nay cũng chẳng chơi thân với mấy cô, chỉ là cùng thân phận người hầu thôi. Tôi hắng giọng gọi vào trong nhà: “Hôm nay tiểu nữ gặp chuyện không may đến đây. Xin hỏi có cho ngủ lại một đêm được không, đã làm phiền xin thông cảm cho!”

Quả nhiên những lời này của tôi đã có tác dụng, chỉ nghe tiếng cửa kẹt một tiếng rồi mở ra, sau đó có tiếng một người già trả lời: ‘Xin hỏi các người là người thế nào?’

“Chúng cháu là người trong kinh đô Cổ Trấn, hôm nay bị lạc đường không tìm được đường về, định xin ở nhờ trong nhà một đêm ạ” Tôi nói thành tâm thành ý, sau đó nhìn thấy ánh mắt kính nể của Tiểu Thuý Tiểu Lan, nhưng là người độc nhất của thế kỷ hai mươi mốt đã tốt nghiệp đại học rồi nha! Nếu những lời như thế đều không làm khó được tôi khi gặp khó khăn thì quên đi nhé. Đang vô cùng đắc ý thì thấy một khuôn mặt già lộ ra ngó nghiêng, nhìn chúng tôi từ đầu xuống chân. “Các người thực sự là người kinh đô sao?” Chắc bà nhìn thấy quần áo chúng tôi tơi tả mặt mũi bẩn thỉu thì có chút nghi hoặc. “Vâng, chúng cháu vừa rồi bị lạc trên núi lớn, nên quần áo mới bị rách thế này ạ” Tôi giải thích. Bà lại nhìn chúng tôi lần nữa rồi mới đẩy cửa mời chúng tôi vào nhà, nhận ra người nhà này cũng nghèo, chỉ có hai phòng, phòng to bên trong có chiếc giường và hai cái bàn, đơn sơ tới mức không thể đơn sơ hơn được nữa. Tôi và Tiểu Thuý, Tiểu Lan nhìn lướt qua, có chút không thể tin nổi “Cứ tự nhiên ngồi, đừng khách sáo, ta đang nấu cháo” Bà chủ nhà đứng lên đi vào phòng bếp. “Bà ơi, ở đây chỉ có mình bà sống thôi sao?” Tôi nhìn khắp nơi đánh giá. “Không phải, ta và chồng ta cùng sống, hôm nay ông ấy vào trong thành bán da thú rồi” Bà chủ nhà nhìn trời bảo: “Chắc hơn một canh giờ nữa sẽ về” Trong lòng tôi nổi lên tia thương cảm, ánh mắt bà chủ đợi chồng về xúc động nhìn tôi, mà đúng lúc này ngoài cửa có tiếng chân bước vang lên. “Các cháu ngồi đây nhé, chồng ta đã về rồi” Bà chủ đứng dậy ra mở cửa. Tôi và Tiểu Thuý Tiểu Lan không nói gì, nghe thấy tiếng một ông già đang nói là hôm nay ông bán được khá nhiều bạc, một lát sau thấy ông thợ săn đi vào phòng, bà chủ đi đằng sau, nhìn thấy chúng tôi thì nở nụ cười, tiện tay vuốt tóc da thú lên trên tường, thở dài bảo: ‘Haizz...Hôm nay trong thành xảy ra chuyện lớn rồi’ “Ông chủ, xảy ra chuyện lớn gì vậy?” Tôi hoảng sợ một chút vội vàng hỏi lại. Ông chủ thở dài bảo: ‘Còn không phải chuyện Huyện lão gia chết sao, cháu nói xem một người đã chết vài ngày rồi mà hung thủ vẫn còn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, không bắt được, haiz..Huyện lão gia này chết không biết có bao nhiêu dân kêu oan không được! Đúng là một vị quan thanh liêm cứ thế mà ra đi, hung thủ thật sự tàn nhẫn quá’ Tiểu Lan “Ồi” một tiếng ngã từ trên ghế xuống, hai mắt kinh hoàng, toàn thân run rẩy, ông chủ hoảng sợ, mở to hai mắt nhìn qua. “Tiểu Lan, người sao không cẩn thận thế, có phải lại bệnh cũ tái phát không?” Tôi hỏi tới, tiểu Thuý che người nàng, tôi ra hiệu bằng mắt bảo các nàng đừng làm loạn, ông chủ không phát hiện ra điều gì khác thường ở chúng tôi, lấy ra bầu thuốc rút hai hơi, “Ông chủ à, ngài nói trong thành xảy ra chuyện lớn ạ? Là chuyện lớn gì thế?” Tôi giả vờ có hứng thú hỏi tới: “Aizz, vị lão gia quan thanh liêm này vừa đi, trên mặt mọi người ai cũng quan tâm, cháu nói xem! Đề đốc đại nhân tới cũng vậy thôi! Nghe nói là người kinh thành tới đó, hơn nữa vẫn là một vị quan lớn!” Ông chủ nhà nói rất thận trọng. Lòng tôi thì trùng xuống không nghĩ đến trận này lại càng lớn đến thế, nếu kinh động đến lão hoàng đế thì phải làm sao bây giờ? Tôi đây đúng là không tránh khỏi tai kiếp, chết chắc sao? Không đúng vậy nha! Người cũng không phải do tôi giết, tôi sao phải chột dạ chứ, tôi muốn quang minh chính đại mới đúng chứ. Ý nghĩ trong tôi thay đổi nhanh thật, tự dưng thấy sáng ngời, có thể lão Hoàng đế đã để ý tới vụ án của tôi mà có khả năng lật lại bản án cũng chưa biết chừng, cứ thử nghĩ mà xem! Hoàng đế là vua của một nước, ơn rộng như biển rộng mênh mông cuộn cuộn, chắc chắn sẽ mở rộng chính nghĩa, vì dân kêu oan nha! Tuyệt đối sẽ không bao che quan lại, vì chính nghĩa, có lẽ ông ta cũng biết được cái chết của vị huyện thái gia này không đơn giản nên mới phái người đến tra xét. “Quan lớn à? Quan lớn gì vậy?” Tiểu Thuý bắt được lại hỏi tới. “Vị này là quan lớn lắm, nghe nói lão gia Thiên Tử đích thân cử đến tra án, là quan khám sai, tựa như chính Hoàng đế đến vậy, quyền lực rất lớn

đó!”

“Quan khâm sai à?” Tôi định vỗ tay trầm trồ khen ngợi, thế thì hay quá, việc lật lại bản án của tôi có hy vọng lớn rồi, quan khâm sai ơi! Đó không phải là vị quan chuyên vì dân trừ hại hay sao, quan khâm sai, tên đúng lắm, nó chỉ quốc gia xảy ra chuyện gì to lớn thì chính Hoàng đế sẽ cử đích danh quan lại tra xét, để ý từng sự kiện nhỏ nhất cho tới khi tra ra manh mối thì thôi, vụ án của tôi là vụ oan, có hàng ngàn sơ hở, nhất định ông ta sẽ tìm ra chỗ sơ hở, trong lòng tôi thầm phân tích vậy, quyết định đi bước tiếp theo. “Ông chủ, ông nói vị quan khâm sai đại gia này có phải chuyên vì cái chết của huyện lão gia mà tới không?”

“Còn có vụ án chết người nào lớn hơn so với vụ này nữa! Nghe nói vị quan lớn khâm sai này sẽ ở trong phủ của huyện lão gia, cháu nói xem có phải vì vụ án kia hay không?”

Xác định chắc chắn rồi, lòng tôi thầm khẳng định nhưng không biết vị quan khâm sai này là nhân vật thế nào? Có phải lại là một vị quan vô lại nữa hay không? Hay là lại là một vị quan chẳng phân biệt trắng đen bao che lũ quan vô lại? Lòng tôi đầy nghi vấn, “Ông chủ à, ông nói xem vị quan khâm sai này có thể hiểu lý lẽ không, có vì dân giải oan không” Ông lão lắc đầu, “Cái này...Ta cũng không rõ cho lắm, ở nơi này chúng ta mới nghe thấy quan khâm sai lần đầu thôi” Nghe ông ta nói thế, xem ra thì ngày mai tôi phải đi thăm dò xem đám quan khâm sai thế nào mới được! Tôi cũng không muốn đánh cược mạng mình, đến cả lão Hoàng đế cũng không thể tin được, tục ngữ có nói quan lại đều tạo ình một đám bảo vệ ngầm, chuyện làm rõ trắng đen cũng chỉ giả vờ làm qua loa, rồi kết luận vớ vẩn, vì dù sao lão hoàng đế cũng ở xa tít chẳng có thời gian đâu mà đi kiểm chứng, nếu cứ như vậy chẳng phải tự dưng tôi bị mất mạng hay sao? Tôi đứng là tự khâm phục năng lực của mình, càng ngày càng thận trọng. “Đói rồi ha! ăn cơm trước đi, chuyện này phụ quân vừa mới trở về, mọi người cứ ăn tự nhiên” Bà chủ nhà nhiệt tình niềm nở mời chào. “Đa tạ ông bà chủ, ông bà tiếp đãi chu đáo quá, người tốt nhất định sẽ có báo đáp” Tôi bưng một bát cháo lên, bốc mùi thơm ngát khắp phòng, trong có cho thêm một ít rau dại nhưng hương vị rất ngon, là hương vị của tự nhiên. “Ha ha, chúng ta nơi này rất ít khách qua lại, các cháu đến đây chúng ta rất vui rồi”

“Ông chủ khách sáo quá, đồ ăn gì đó đều chưa thấy bao giờ mà!” Tôi vừa ăn vừa nói. “Cái này hả! Đều là hái sau núi cả, chỉ là một ít đồ ăn hoang dã thôi” Ông chủ cứ hăng hái phần khởi giới thiệu, tôi càng ăn càng thấy ngon, ông lão thì cứ cười ha ha nhìn chúng tôi. Ông chủ nấu rất nhiều, đợi lúc chúng tôi ăn no chẳng còn gì thì ông lão đứng lên thu dọn bát đĩa tôi mới đứng dậy giúp. Tôi là loại người đã chịu ơn thì phải cố sức tìm mọi cách mà báo đáp, nhưng trong cuộc sống thực, nếu là một người đã bị ép đến đường cùng thì lại càng phải là người mạnh mẽ hơn, tôi không thể xử lý theo cảm tính được, rất ghét chuyện ướm át bản thân, là một người có vẻ đẹp và lý trí cùng tồn tại, aizz... Vẻ đẹp ư? Lòng tôi chán nản, hiện giờ làn da của tôi đen sì như Châu Phi vậy, nghĩ lại trước kia da dẻ cứ trắng nõn như da em bé, một tuần phải ba lần đắp mặt nạ, ngoài ra còn dùng hàng trăm loại sữa rửa mặt gì gì đó, dưỡng da phải nói là tuyệt vời! Hiện giờ ý à, nếu không phải đường nét khuôn mặt tôi cũng tạm được chắc có người cho rằng tôi là người điên ấy chứ, thực ra cũng không đến nỗi xấu quá, đây là tôi tự hạ thấp tiêu chuẩn của mình xuống đấy, chứ trong mắt người khác tôi cũng chỉ là một cô thôn nữ rất bình thường mà thôi. Đúng vậy! Chạy nạn thì sẽ có bộ dạng của chạy nạn, làn da đen mới là tiêu chuẩn người xấu, dù sau này có chết đi thì người ta cũng chẳng nhớ rõ nữa, chỉ biết kẻ bị chặt đầu là một người xấu thôi, nhưng nếu tôi là một người cực đẹp thì sao! Cứ chạy nạn như vậy mất hết cả phong độ, hơn nữa chuyện chặt đầu kia trong trong chớp mắt, có quyền rũ kẻ chặt đầu kia không nổi, cũng chưa chắc chết ngay, lại còn phải nhăm nháp nỗi đau của kẻ sắp chết, không đáng như thế, aizz... Thấy tôi cứ bồn thần suýt nữa làm vỡ cả bát. “Ta sẽ rửa! Cháu cứ vào phòng nghỉ ngơi trước đi” Bà chủ nhà cười bảo. Tôi trở lại trong phòng, Tiểu Thuý và Tiểu Lan đang dựa vào nhau trông buồn ngủ rũ rượi đến mức choáng váng mệt mỏi cùng cực rồi, ông chủ từ ngoài bước vào phòng nói: “Ba vị hôm nay đành phải chịu khó ngủ trong phòng con gái bên cạnh vậy! Hơi đơn sơ chút nhưng không sao”. “Ông chủ sao nói vậy chứ, chúng cháu không sao ạ. Nếu không có các người, cháu thấy chúng cháu vẫn còn ở ngoài trời ấy chứ, chúng cháu không phải thiên kim tiểu thư, chỉ cần có chỗ tránh mưa tránh nắng là tốt lắm rồi ạ” Xem ra tôi nói hay thật đó! Nhưng cứ nói vậy lúc đầu lại cảm thấy rất mất tự nhiên, giờ nói trôi chảy lắm rồi! Khi bước vào đường cùng, hoàn cảnh gì tạo ra con người đó!

Tôi đẩy nhẹ Tiểu Thuý và Tiểu Lan, về mặt các cô khốn khổ: “Đi nào! chúng mình cùng ngủ phòng bên cạnh đi!”

4. Chương 4: Hy Vọng Nhỏ Bé

Gian phòng bên cạnh là phòng con gái của họ, vừa rồi ông chủ chắc là đến dọn dẹp một lúc nên chần chệm gọn gàng, cả phòng sạch sẽ. Hôm nay đúng là gặp được người tốt rồi, ánh mắt Tiểu Thuý, tiểu Lan mơ màng nhìn chiếc giường, hai người tranh nhau ngã xuống ngủ mất, tôi nhìn mà thấy tức, hung hăng trừng mắt nhìn tướng ngủ hai nàng một cái, đúng thật là, tôi thấy hai vị nha hoàn này so với tiểu thư được chiều quá rồi, dọc đường đi không phải tôi thúc giục hoài thì các nàng chắc đã sớm bị bắt rồi, giờ các nàng phải quỳ xuống cảm ơn tôi ấy chứ. Nghĩ nhiều như thế đầu tôi có chút buồn ngủ, mệt mỏi rã rời. Mấy ngày qua chạy đông trốn tây dù thân thể có làm bằng sắt cũng không chịu nổi cảnh dày vò, tôi nhìn lướt qua giường, chiếc giường nhỏ đã bị chiếm mất hai phần ba rồi, tôi lắc đầu, đẩy cửa sổ ra, gió thổi nhẹ nhàng, ngược mắt nhìn ánh trăng soi vằng vặc trên trời, chiếu vào rừng cây bóng loang lổ, tạo thành một loạt các hình thù cắt lớp lớp thay đổi, lộ ra một vẻ thần bí, như tranh, như cảnh hay vẫn là cảnh nội tâm? Tôi mê muội nhìn, thì ra lúc tôi ngủ như chết về đêm, lại có ánh trăng đẹp tới như vậy. Trời đã sáng rõ, ánh nắng chiếu vào làm tôi chợt tỉnh, mở trừng mắt ra thì thấy tôi cứ thế đang dựa người vào cửa sổ ngủ, còn Tiểu Thuý, Tiểu Lan vẫn duy trì tư thế cũ trên giường ngủ ngon lành, tôi đứng dậy đẩy cửa ra, ông bà chủ Lý đã dậy lâu rồi đang làm việc trong sân, một người bổ củi, một người rửa rau, trông cảnh đó thực ám áp quá. “Cháu dậy rồi à, sao cháu không ngủ thêm nữa đi?” Ông chủ Lý quay đầu nhìn tôi. “Ngủ không được rồi ạ. Lát nữa cháu muốn vào thành xem một chút”. Nhiệm vụ hôm nay rất nặng nề, chuyện này liên quan tới tính mạng sau này của tôi, tôi cũng không dám đánh một giấc ngon lành ở đây, tôi muốn duy trì sự tỉnh táo, lựa lúc để còn tiếp nhận chiến đấu. Tiểu Thuý và Tiểu Lan cũng đã dậy, tôi nói qua cho các nàng nghe qua kế hoạch hôm nay của tôi, các nàng cũng hiểu được rõ chuyện tôi làm, chuyện lật lại bản án cũng có hy vọng, các nàng tiếp tục ở nhà họ Lý này để đợi tin tức, hôm nay tôi sẽ cùng ông Lý vào thành xem xét một phen xem thế nào. Lúc đầu tôi và ông Lý hết trời dè dặt lại lợi mất chừng khoảng hai canh giờ trên đường mòn, sau đó thì xuống đường cái, trên người tôi đã thay quần áo rồi, là quần áo cũ của con gái ông bà Lý, tuy có cũ chút nhưng mặc trên dáng người chuẩn của tôi vẫn tăng thêm vài chân kính, từ lúc con gái họ lấy chồng đi rồi cũng chưa thấy trở về lần nào, họ đều nhớ thương con gái, nhìn thấy tôi ánh mắt có vẻ mừng lắm, dường như có thể nhìn thấy bóng con trên người tôi. Đường cái so với đường núi cũng không hơn gì, chẳng qua cũng chỉ là đường đất, đi vòng quanh núi một vòng, aizz, tôi thực nhớ vô cùng thế kỷ hia mươi mốt! Nếu ở tình trạng này chỉ cần có ngựa là đã đi được hai phần ba đường rồi, nếu mà ngồi xe ngựa thì chắc sẽ nhanh hơn nhiều, cứ nghĩ cứ nghĩ, tôi vẫn cun cút đi theo sau ông Lý. Đi mãi đi mãi chẳng bao lâu người đi trên đường cái đông dần lên, có nhiều người khiêng túi nọ túi kia vội vàng đi chợ lướt qua, tôi cũng vui vẻ nhàn nhã, mắt đảo ngấm xung quanh, bỗng thấy một đám đông đang xúm lại bàn luận cái gì đó rất sôi nổi.

Tôi và ông chủ đi ngang qua, tôi thấy choáng luôn! Dĩ nhiên đó là thông báo truy nã chúng tôi, chỉ liếc một cái là nhận ra ngay ba bức vẽ mờ mờ kia là ba bộ mặt của chúng tôi! Ở dưới viết mấy chữ xiên xẹo, thật đáng thương thay! Tôi là người học đủ mọi thứ ấy thế mà có nửa chữ cũng không đọc được bị mù chữ rồi! Đây là tôi ư? Tôi nhìn chằm chằm vào bức vẽ, nhìn hai bên tóc mai thì tôi nhận ra ngay, ông trời ơi! Tôi vốn là mặt thiên nga mà giờ biến thành mặt bánh bao, mà lại còn một bên to một bên bé nữa, giống như bị ai đó cho ăn cái tát vậy, nhìn kỹ thì thấy là vài nét phác hoạ thô sơ, haizz! Quả thực là không dám khen, dù tôi bị vẽ xấu thế nào thì trông cũng có nét mạnh mẽ nha! Vậy cũng hay lắm! Rất hợp ý tôi. “Aizz, hung thủ thực sự quá tàn nhẫn đi, sẽ bị báo ứng thôi” “đúng là nghiệp chướng mà, một vị quan thanh liêm tốt như thế cứ vậy không còn nữa” bên tai tôi cứ truyền tới tiếng thở dài, ông Lý đứng bên cũng lắc đầu theo, lòng tôi thì thầm cầu nguyện, đại lão gia quan thanh liêm ơi, ông nhất định phải phù hộ cho tôi nhé, phù hộ cho tôi sớm ngày rửa sạch nỗi ân ức, thay ông tìm ra hung thủ thực sự, để ông được yên giấc ngàn thu, chết được nhắm mắt. Đi cách xa đám đông ra, tôi và ông Lý lại tiếp tục hướng đến cửa thành, nhìn thấy xa xa có đám quan binh đứng trên thành nhìn vào đám dân qua đường, trước cửa thành cũng có rất nhiều quan binh đứng, đang kiểm tra gắt gao những người dân đi qua đi lại, làm sao bây giờ đây? Lòng tôi hồi hộp quá, bức vẽ vừa rồi nhìn rất khó coi rồi, nhưng thị giác con người lại mạnh mẽ, chỉ nhìn kỹ chút sẽ nhận ra ngay! Hơn nữa bức hình độc đáo của tôi, ôi...trong lòng tôi kêu trời! Nên nghĩ cách sớm đổi lại hình dáng, tôi ghé sát lỗ tai ông Lý thì thầm vài câu, ông gật gù đầu đồng ý. Người đằng trước đi qua thì tiếp theo sẽ là chúng tôi, ánh mắt tôi không dám liếc nhìn hàng hoàng người xung quanh, cứ cúi đầu, nắm chặt áo của ông Lý. “Các người vào trong làm gì?”

Một tiếng quát đằng trước truyền tới, rồi có một tên lính đứng trước mặt chúng tôi. “Tiểu lão nhân vào thành bán da thú, đây là con gái nhà chúng tôi” “Ngẩng đầu lên” viên quan binh chỉ vào tôi bảo. Tôi vội

hạ thấp giọng, ghét sát vào ông chủ, vừa khóc vừa nói: “Cha, con sợ con sợ...” Nghe thấy tiếng khóc của tôi, ông Lý lập tức giải thích: “Con gái nhà tôi lần đầu ra cửa, cái gì cũng sợ, quan gia người là người tốt tha cho chúng tôi một lần đi qua đi!” Tôi nghe xong lại giả vờ lau nước mắt nước mũi khóc nức nở, không chịu nghe lời cứ dậm chân bình bịch. “Ôi,...được rồi, được rồi, đi qua đi!” Viên quan binh có vẻ ngại phiền phức phát tay cho chúng tôi đi qua. Ra khỏi phạm vi kiểm tra, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, ông Lý không hỏi nhiều, chúng tôi cứ tiếp tục đi tiếp, huyện Thái gia chết ở một huyện nhỏ nhưng lại là một chuyện lớn, khắp nơi đều có thể nghe thấy tiếng luôn bênh vực kẻ yếu, mọi chỗ đều có dán thông báo truy nã, hình vẽ chúng tôi được dán ở khắp mọi nơi, mỗi một chỗ dán lệnh truy nã lại có một đám đông tụ tập ồn ào, rồi sau đó lại bàn luận xôn xao hơn hai phần ba thành, tôi thấy đã tới lúc rồi. “Ông Lý ơi, cảm ơn ông nhiều, cháu đi gặp bạn trước, chiều tới tìm ông nhé” “Được!”. Ông Lý cười to, sau khi tôi biết rõ chỗ ông Lý đứng xong, xoay người đi theo một đường lớn đi tới, tuy tôi mới đến cổ đại này chưa tới mười ngày nhưng thành này nhỏ như vậy nên tôi đi vài lần đã biết, phủ của huyện Thái gia cách đây khoảng nửa tiếng đi đường, tôi cứ chạy thẳng một mạch, vội vàng theo phía trước bước đến, bỗng thấy có một đám đông đang xúm lại, không biết có chuyện gì nhỉ? Tôi chạy nhanh tới đó xem thì thấy một vài tên quan binh đang tóm lấy tay một cô gái...Tiếng tóm tay vang lên rất to làm ọi người sợ hãi vô cùng, chỉ nghe thấy tiếng cô gái kia kêu lên: “Tôi không phải là hung thủ giết người, tôi không giết huyện lão gia, tôi bị oan....tôi bị oan mà...” Tôi sợ tới mức cúi vội đầu xuống, nghe thấy có tiếng người bên cạnh nói: “Đã nhiều ngày rồi, quan binh cứ thấy cô gái nào có vẻ giống đều bắt nhốt vào ngục, làm vậy không biết có bao nhiêu người bị oan mà!” lập tức có tiếng một người phụ nữ nói xen vào: “Đúng đó! Người tốt thì chịu khổ còn hung thủ thì cứ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật” Họ làm sao mà biết hung thủ bị truy nã cũng bị oan chứ! Trong lòng tôi than thầm, đột nhiên có tiếng người xôn xao, rồi có người hô lên: “Khâm sai đại nhân tới, khâm sai đại nhân tới...Mau nhường đường” Tôi bị đám đông ép vào một góc, giữa đường chỉ còn vài vị quan binh và cô gái kia đứng, tôi nhìn theo tầm mắt của mọi người thì thấy có một đoàn người đang cưỡi ngựa đi tới, người đi đằng trước là một vị mặc quần áo quan, đầu đội mũ cánh chuồn trông rất uy nghiêm, hẳn là vị quan khâm sai sao? Về mặt tôi rất nghi ngờ, không đúng như người tôi đã nghĩ mà! Quan khâm sai không phải là một vị có tuổi râu dài, trông nghiêm nghị sao? Còn vị này à? Nhìn dáng vẻ của hắn cũng chỉ chừng trên dưới hai mươi lăm tuổi. Kiểu gì cũng không giống nha! Nhưng nghĩ thì cứ nghĩ, lúc này vị quan khâm sai kia đã xuống ngựa, tầm mắt nhìn xuống cô gái đang quỳ. “Đây là có chuyện gì?” Giọng hắn rất lạnh, mặt không thay đổi, hơn nữa nhìn bộ dạng của hắn trông đúng là một vị chính trực, công bằng. Quan sai lập tức chỉ vào cô gái đang quỳ nói: “Đại nhân, chúng tôi nghi nàng là hung thủ giết huyện lão gia” Cô gái đang quỳ lập tức gào to khàn khàn: “Đại nhân, dân nữ không phải hung thủ, dân nữ bị oan, dân nữ không có sát hại huyện lão gia, xin đại nhân giải oan cho dân nữ...” Nói đến đây không những rơi lệ mà còn ra sức đập đầu với quan khâm sai. Quan khâm sai lấy tay ngăn lại, đỡ cô gái đứng lên, quan khâm sai nhìn nàng một cái rồi sau đó hỏi quan binh: “Có gì chứng minh nàng là hung thủ giết người không?”Giọng hắn mang vẻ chất vấn làm cho người ta có cảm giác không giận nhưng uy nghiêm.

“Bắt đại nhân, đây là đề đốc đại nhân ra lệnh, bất kể là ai có vẻ giống hung thủ thì nhất định mang về phủ đệ thẩm vấn ạ” vị quan sai cung kính nói, trong mắt hiện lên tia sợ hãi, khí thế ảm ỉ vừa rồi đã bị đánh tan hơn một nửa.

5. Chương 5: Khâm Sai Đại Nhân (1)

Sắc mặt khâm sai đại nhân tức đến mức giận dữ: “Làm càn, người không có bằng chứng, bắt người lung tung, quả thực không thể chấp nhận được, lập tức thả người ra ngay” Những lời này khiến mọi người hoan hô, ai ai cũng đều hài lòng, quần chúng bắt đầu bán tán xôn xao, chủ yếu là chỉ trích hành vi của quan sai, cũng có người chửi bậy ầm lên, tôi đứng trong đám đông lại vui mừng khôn xiết, phải nói là thống khoái mới đúng, xem ra vụ án của tôi có hy vọng rồi. Quan sai thấy thế, sắc mặt e ngại hẳn, mang vẻ khó xử: “Nhưng bắt đại nhân, đây là yêu cầu của đề đốc đại nhân....tiểu nhân...” Vị khâm sai chấp tay sau lưng, mặt lạnh quét ngang về phía quan sai: “Người thân là người của nha môn, tri pháp phạm pháp, tội thêm một bậc, bảo hắn tới gặp ta” “Nhưng mà...đại nhân...” “Lớn mật, lời khâm sai đại nhân các người không nghe rõ sao? Hay là định kháng chỉ hử?” Thì vế bên người vị khâm sai quát lớn, quan sai sợ tới mức run rẩy lùi sang một bên.

“Đưa những người này về, đợi xử lý” Vị khâm sai nói xong lên ngựa, đám người đi sau hắn cũng lục tục đi

theo hướng tới phủ của huyện thái gia. Nhìn bóng họ đi xa dần, lòng tôi bỗng thấy cao hứng quá, được cứu rồi! Đại lão gia quan thanh liêm chân chính đây rồi! Tôi lập tức rời khỏi đám đông, chạy theo hướng đoàn người xuống ngựa đi. Chỉ đi không lâu thì đã tới phủ của huyện lão gia, thấy quan khâm sai dẫn theo đoàn người xuống ngựa vào phủ, tôi trốn một chỗ đứng xa xa nhìn toà phủ đệ đơn độc một chỗ, thấy tức không chịu nổi, trong đầu hiện lên đủ cảnh chạy trốn ngày hôm qua, địa phương không may mắn này, phòng huyện lão gia chắc không đúng phong thuỷ rồi hoặc là đã đắc tội thần linh nào đó, mới có thể lấy phải một bà vợ ác độc thâm hiểm đến như thế, kết quả này, aizz, tôi cũng thấy thật đáng thương, trăm năm mới có một hoạ lớn nhưng lại đổ lên người tôi, chẳng nhẽ tôi ở thế kỷ hai mươi mốt hương khói ít hay sao? Kệ đi, tôi tự cứu mạng mình quan trọng hơn nhiều.

Tôi đi lòng vòng một hồi, rồi đi tới cửa sau phủ, lần trước tôi cũng chính là đi ra từ nơi này nên trí nhớ rất kỹ, tôi đẩy nhẹ nhưng không được, chắc chắn là bị khoá bên trong rồi, tôi nhìn quanh mắt chạm vào cây liễu, thân cây to vừa vặn chạm tới bức tường của phủ huyện, hạ quyết tâm, tôi bắt đầu trèo từ cây này lên, thân cây cũng khá to nên tôi mới không uống sức, ngẩng đầu qua tường nhìn ngó khuôn viên trong phủ, thấy bóng một quan sai đi tới bên này tôi vội vàng rút đầu lại, khi ngẩng lên thì anh ta đã đi xa. Tôi nhìn xuống vị trí bên dưới, nghe chừng cũng khá cao, nhảy không đây? Hay là không nhảy? Còn đang chần chờ, chưa biết quyết tâm hay không, tôi đã thả người nhảy xuống, rơi xuống đất là cỏ, đằng trước có một hòn núi giả, tuyệt vời! Tuyệt vời! Không bị phát hiện, tôi âm thầm thở nhẹ, chuyện quan trọng trước mắt là phải biết vị quan khâm sai kia ở phòng nào mới được! Hắn sẽ ở tại phòng cũ của lão gia hay là tại phòng khách đây? Tôi đoán thăm, đi dọc theo hành lang. May mắn thay tôi biết rõ địa hình trong phủ nên tránh được chỗ có người ở, theo bên sườn sò soạng tiến về phòng của lão gia, mới đi được vài bước thì nghe thấy tiếng nói chuyện phát ra từ trong phòng, tôi nín thở áp sát phòng nghe ngóng, lời nói mạnh mẽ vang bên tai làm tôi mừng thầm: “Hung thủ có lẽ là một người khác, ta không tin ba tiểu nha hoàn kia có can đảm làm chuyện này, chỉ là hung thủ chưa bắt được, vụ án chết người không có tiến triển, cũng không có chứng cứ xác thực, người nói xem chả lẽ không...” Người này tạm dừng, lại nghe thấy vị khâm sai nói tiếp: “Ta sẽ dùng lát mềm buộc chặt, dụ rấn ra khỏi hang” “Đại nhân thật inh, à, vừa rồi đề đốc đại nhân chuyển lời lại, đêm nay định mở tiệc chiêu đãi đại nhân, tiệc rượu được tổ chức tại Tuý Hoa Lâu”. “Để sau đi, người đi nghỉ đi! Ta muốn yên tĩnh một chút” Đúng là vị quan tốt, tôi âm thầm tán thưởng, tôi cũng đoán vị đề đốc đại nhân kia không phải là người tốt gì, xem ra vị quan khâm sai này cố ý không thông đồng làm chuyện bậy rồi. Đang nghĩ ngợi vậy thì tiếng chân bước đã đi xa, Thực sự là ông trời cũng giúp tôi rồi, tôi đứng là chỉ cần ở cùng hắn một lúc thôi! Tôi nâng thân mình lên, mở rộng cửa sổ ra nhìn thấy bóng một người cao lớn đứng trước giá sách, hình như là hắn đang xem sách thì phải, tôi mừng thầm, tìm đập bộp bộp, xoay người theo cửa tiến vào.

6. Chương 6: Khâm Sai Đại Nhân (2)

“Người là ai?” Tôi đang thăm dắc ý thì đằng sau truyền ra tiếng hỏi, tôi quay lại vừa đúng lúc chạm vào ánh mắt hắn, mắt hắn trông cực kỳ bình tĩnh trầm ổn, không có một tia kinh ngạc nào, tôi thầm khen một tiếng, định lực tuyệt vời, quan khâm sai quả nhiên có khác, nếu là viên quan khác thì đã không nhìn được gầm lên rồi. “Khâm sai đại nhân, tôi có oan tình!” Tôi nhìn thẳng vào mắt hắn, nói có chút bức thiết, bị ức chế lâu như vậy, làm cho tôi ức tới không thể chịu nổi rồi. Hắn nhíu nhíu mày, giọng điệu bình thản “Người có oan tình gì?”

Tôi tự giới thiệu mình, ngẩng đầu lên đón nhận ánh mắt nghiêm nghị của hắn. “Tôi chính là phạm nhân đang bị truy nã trên thông cáo” Về mặt hắn lập tức nghiêm chỉnh hẳn lên, có chút không tin: “Người chính là nha hoàn giết người tàn bạo nhất trong huyện sao?” Những lời này nghe chói tai quá, lòng tôi thực hoảng sợ, nhưng cũng bình tĩnh lại ngay. “Tôi vốn không có giết lão gia của chúng tôi, tất cả chuyện này đều là người khác hãm hại tôi thôi” “Ai hãm hại người?” Mi mắt hắn nhíu sâu lại.

“Là phu nhân của lão gia tôi” “Người có chứng cứ gì không?” Ánh mắt hắn ngời sáng nhìn tôi, có vẻ như là đang tra xét xem có phải tôi nói dối hay không, thế nhưng tôi nghĩ hắn có nhìn cũng chẳng thấy được gì, lúc này ánh mắt tôi trừ chuyện phẫn nộ ra thì vẫn là phẫn nộ thôi, tôi bị khổ sở, tôi bị định tội, tôi thừa nhận áp lực này quá lớn, sao chuyện lớn này tôi phải chịu chứ? Lại càng khốn khổ hơn nữa là tôi bị quan sai truy đuổi khắp nơi, không được ăn ngon ngủ yên, bị khủng hoảng cùng cực, loại tình thần bị tổn thất này ai sẽ bồi thường cho tôi đây?

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi nói “Ánh mắt của tôi chính là chứng cứ, tôi tận mắt thấy phu nhân cầm dao giết lão gia, một cảnh này tôi suốt đời không quên, lúc đó ở đây tổng cộng có ba người, trừ tôi ra còn có hai người khác có thể làm chứng” Hắc nương mảy lên “Lá gan ngươi cũng không phải nhỏ, dám một mình xông vào bản phủ, người không sợ ta bắt ngươi sao?”

Tôi hiểu được hắc có ý dò hỏi! Cúi đầu xuống, “Đương nhiên không sợ rồi, hôm nay nhìn thấy đại nhân dạy dỗ vị quan sai kia từ đầu, tôi biết rõ đại nhân là một vị quan thanh liêm chính trực, vì dân làm chủ, hiện giờ trên đường đâu đâu cũng là quan sai tìm bắt tôi, để rửa sạch oan khuất, dân nữ không còn cách nào khác đành phải ra hạ sách này, nếu cả ngài cũng bắt nữa, tôi cũng không hề oán hận lấy một câu” Diệp Vũ tôi đây không phải tên ngốc, nếu đã đến trước mặt của người, tôi còn sợ người bắt nữa sao?

Hắc có vẻ tán thưởng nhìn tôi một cái, sau đó nói cẩn trọng, “Được lắm, trước hết hãy ngồi xuống kể cho ta biết tình hình lúc đó xem thế nào, không được giấu diếm Ý hắc bảo tôi ngồi xuống ghế. “Đa tạ đại nhân” Tôi vui mừng khôn xiết, nói cảm ơn. “Đại nhân, sự tình là như vậy...” Đợi lúc tôi ngồi vào chỗ xong, tôi kể hết mọi chuyện không sót tí nào từ chuyện tôi vào phủ thế nào, làm nha hoàn ra sao, rồi phu nhân bức bách phải trốn đi thế nào kể hết ra, bằng trình độ tôi cân nhắc từng từ một để kể hiệu quả chắc đạt tới tuyệt vời, hắc vẫn nhíu mày, cặp mắt sâu như biển kia cứ nhìn chăm chăm vào tôi, không bỏ sót một tia cảm xúc nào. “Lúc đó đã trải qua mọi chuyện là như vậy, dân nữ nói mỗi câu đều là thật, không dám có chút giấu diếm, xin đại nhân minh xét!” Nói xong, tôi đứng lên dập đầu, tuy hắc còn trẻ tuổi nhưng vẻ mặt lại rất tự tin bình tĩnh, ánh mắt loé sáng trí tuệ sâu sắc, có một loại không nói nên lời thực uy nghiêm. “Nếu đúng như lời ngươi nói, vậy phu nhân nhà ngươi sao lại phải hại lão gia nhà ngươi chứ? Mục đích của bà ta là gì?”

Tôi lắc đầu “Nguyên nhân trong đó tôi cũng không rõ lắm, tôi vào phủ mới chỉ có bốn ngày thôi, không để ý nhiều chuyện như vậy, nhưng bình thường phu nhân và lão gia cũng rất yêu thương nhau, nhìn không có gì khác thường cả” Đây cũng là điều tôi thấy hoang mang, đúng như vậy! Một đôi vợ chồng yêu thương nhau như thế, nhìn ra cũng không thấy có gì đáng ngờ, bảo bà ta giết chồng thì đúng là không thể, có thể thấy phu nhân là người giả hoạt vô cùng. “Vậy sao lúc đó ngươi không báo án? Sao lại phải chạy trốn?” Ánh mắt hắc lạnh thấu xương nhìn tôi nghi hoặc. Tôi chớp chớp mắt, trong lòng thấy khổ sở, tôi vốn không phải người của thời đại này, đối với thời đại này toàn bộ đều không rõ, mọi chuyện thứ tự ra sao đều không biết, hơn nữa ác mộng kia cứ xâm chiếm toàn bộ tư tưởng của tôi, làm sao lại còn biết tự hỏi cho rõ nữa đây? Theo bản năng thì cứ phải chạy trốn thôi mà! Còn may mắn là tôi nhanh chân chạy mới thoát được, nếu không tôi làm gì còn khả năng đứng ở trước mặt của người nữa. Thấy tôi không nói gì, hắc lại nói tiếp, “Là vì các ngươi chạy trốn nên phu nhân nhà các ngươi mới báo lên tuần phủ đề đốc, rồi đề đốc mới tự mình hạ lệnh truy bắt ngươi, còn một chuyện ta muốn nói cho ngươi biết, Triệu phu nhân đã sớm cung cấp người làm chứng rồi, chứng minh rõ ba người các ngươi chính là hung thủ, vì vậy, một khi ngươi bị bắt, chỉ có một con đường là chết” “Àm” Đầu tôi bùng nổ, đây là tình cảnh gì vậy? Phu nhân có người làm chứng ư?

Phần nộ sao? Hết hy vọng rồi ư? Tuyệt vọng à? Lòng tôi rối như tơ vò, chuyện này sao lại không loạn lên chứ? Kế hoạch hoàn hảo mà tôi vạch ra đã bị đánh nát, xem ra tôi đã xem nhẹ kế hoạch án chết người này rồi, thì ra tất cả đều nằm trong cái bẫy của người khác, còn tôi ngẫu nhiên sai sót thành quân cờ trong tay người ta, mỗi một bước tôi đi đều bị người ta khống chế, đều bị người ta khoá chặt, ép tôi đến bước đường chết. Phân tích càng ngày càng sâu, tư tưởng càng ngày càng rõ hơn, đầu tôi càng ngày càng thấy choáng váng, thì ra muốn ép chết một người là có cảm giác như vậy, tôi nắm chặt tay, cảm thấy một dòng lửa giận mạnh mẽ bùng lên làm lòng tán loạn, cố tìm mọi cách thoát ra, tôi đứng bật dậy, “Đúng là ngoan độc, âm hiểm giả hoạt kinh khủng, mật ngọt chết người, khẩu phật tâm xà. Mụ đàn bà thói tha đáng giết ngàn đao...” Tôi hít một hơi mạnh mà không nổi, cố hít thở nói ra, “ Diệp Vũ ta đây chả lẽ cứ ngoan ngoãn ngồi yên cho người bày trận sao? Ngoan ngoãn ngồi yên là tầm khiến che cho người sao? Đừng có mà mơ, định gán tội cho người khác, bắt chấp tất cả, ta tuyệt đối sẽ không ngồi im chịu trói đâu, nếu có một ngày, ta sẽ bắt ngươi quỳ lạy dưới chân ta, đợi ta rút kiếm chém bay đầu ngươi ra” Phù....Mọi lời nói ra trong đầu có lẽ bị tôi ép xuống khó chịu vô cùng cuối cùng cũng bùng hết ra, thực sáng khoái, tôi mừng quá trôi chảy, lại vô cùng sáng khoái. Bỗng dừng lại đột ngột nhìn thấy một cặp mắt đang tìm tôi nghiêng cứu, đầu tôi lại nổ tung, tôi thế nhưng lại mắng bừa bãi trước mặt khâm sai đại nhân, nói những lời bần thiêu sao? Có phải là phạm pháp rồi hay không?

“Thực xin lỗi” Tôi cúi đầu về phía hắc, thầm mắng mình một tiếng đáng chết, lúc ngẩng đầu lên thấy trong mắt hắc hơi cười, xem ra là tôi bị người ta giễu cợt rồi, tuy nét cười của hắc có làm cho nét mặt hắc đang

nghiêm túc bỗng ôn hoà hẳn nhưng tôi lại không có rồi hơi mà thương thức rồi. Tôi điều chỉnh cảm xúc của mình lại, nhìn thẳng vào mắt hắn, “Chứng cứ của phu nhân chính xác là giả, bà ấy muốn đổ tội vu hại cho chúng tôi, toàn bộ chuyện này đều là bẫy của người ta, ai cũng đều nghĩ đến, án chết người này có rất nhiều sơ hở, tuyệt đối không phải là án giết người bình thường được, chắc chắn đằng sau nó có giấu âm mưu rất lớn” “Âm mưu gì?” Hắn nhíu nhanh mày, xem ra không phải mỗi tôi là nghĩ như vậy, hắn cũng đang nghi ngờ. “Tôi cũng không có chứng cứ gì để chứng minh, chẳng qua tất cả đều là tôi căn cứ bị vu oan mà đoán thôi” Tôi cứ ăn ngay nói thật nói ra. Hắn đứng lên, đường nét tuấn dật trầm xuống, ánh mắt loé lên tia phức tạp, hình như đang nghĩ tới sự kiện nào đó liên quan, hắn đi tới bên cửa sổ, thân hình cao lớn quay lại phía tôi, nhìn phía xa suy nghĩ chút, một lúc sau thì hắn xoay người lại, “Chuyện này đúng như người nghĩ, đúng thực là không đơn giản”

7. Chương 7: Lao Ngục (1)

“Đại nhân...” Bỗng dưng, ngoài cửa truyền đến một tiếng, có tiếng bước chân lo lắng đi tới, một lát sau đã đến cửa, người đến là một người đàn ông khoảng ba bốn mươi tuổi, bộ mặt góc cạnh, đầu đội mũ, mặc quần áo quan, nhìn tôi sững sốt ” Đại nhân?”

Vị khâm sai nhướng mày lên, nhìn hắn một cái “Nàng chính là hung thủ giết chết TRIệu Chí” TRIệu Chí là tên của huyện lão gia, do chức quan ông ta cao nên chỉ gọi chức danh. “Nàng ư?” Hắn đánh giá tôi, biết tôi tự chui đầu vào lưới đúng là làm người ta kinh ngạc, nhưng nhìn thấy tình huống này, lý trí ai cũng giống tôi mà thôi đều làm vậy cả. Vị khâm sai gật gật đầu. “Người có chuyện gì?”

“Chuyện này?” Hắn liếc nhìn tôi một cái, cúi đầu khó xử, đúng lúc tôi thức thời ra cửa chuẩn bị chạy, vị khâm sai gọi tôi lại “Người đi đâu vậy hả?” Bị hắn hỏi, tôi đúng là không trả lời được, nhìn lên trời đã thấy chạng vạng tối, tôi đoán chừng ông Lý đã đi rồi! Ông ấy chắc tưởng tôi đã tìm được họ hàng thân thích nương tựa rồi, trước mắt tôi còn biết đi chỗ nào nữa đây?

Lúc này, chỉ nghe quan khâm sai gọi ra trước cửa “Người đâu” Ngoài cửa lập tức xuất hiện hai thị vệ, cung kính nói một câu “Đại nhân”. “Trước tiên mang đi giải đi” Tôi bỗng chốc kinh ngạc, cứ lặng lẽ nhìn hắn, hắn dướn mày lên “Lao ngục là nơi an toàn nhất cho người, nói cho ta biết chỗ của hai người khác, nếu các người đúng là bị oan, bản đại nhân chắc chắn sẽ trả lại sự trong sạch cho các người” “Tạ đại nhân” Tôi lập tức hiểu ý, nhìn hắn gật gật đầu, nói ra chỗ ở của Tiểu Thuý và Tiểu Lan, hắn phân phó cho thị vệ của hắn, rồi vẫy vẫy tay với tôi. Tôi đi theo hai quan binh này đi ra ngoài, qua một hành lang gấp khúc dài, vòng qua phủ đệ, đi vào một nơi hẻo lánh, chỗ này chỉ có một nhà, cửa trước viết hai chữ rất to, tôi đoán đó là nhà tù. Đi vào nhà tù ẩm ướt, tôi biết vậy nên cố hít thở khó khăn, trong không khí thoang thoảng một mùi tanh tươi, phạm nhân trong nhà giam nhìn tôi đưa tay bẩn thỉu ra, trong miệng xin giúp đỡ, viên cai ngục quát một tiếng “Không phải chuyện của các người, tất cả ngồi xuống, ngồi xuống đi” Họ vừa kêu la vừa đập ầm ầm vào song sắt, nhìn cảnh này tôi thấy kinh khủng, tâm phạm nhân vốn đã chai lì rồi, ánh mắt vô thần của họ nhìn ra bên ngoài loé lên tia khát vọng, cũng loé lên sự tuyệt vọng, đáy lòng tôi tự giễu, không thể tưởng tượng nổi Diệp Vũ tôi đây xuyên không chưa đến mười ngày đã phải ngồi tù, đây mới chỉ là bắt đầu, chỉ là mồi để tôi chạy đua với sinh mạng của mình, điểm kết ở đâu tôi cũng không biết trước được, có thể tôi sẽ chết sao? Hay là tôi sẽ tham sống sợ chết? Hay là lại làm bạn cùng tù nhân? Bất kể là gì thì con đường trung gian này nhất định sẽ là con đường gặp ghềnh trắc trở, tràn ngập kinh hãi. Nhưng cho dù thế nào, tôi tuyệt đối cũng không chịu cúi đầu nhận tội, không ngoan ngoãn chết thay cho kẻ khác, nghĩ đến đây ánh mắt tôi ánh lên chút kiên định, đi vào một góc nhà giam. Viên cai ngục khoá cửa xong thì đi ra ngoài, cũng không nói một tiếng nào, tôi nhìn đánh giá gian nhà tù này, ánh sáng ảm đạm, nền ẩm ướt, chỉ có mỗi chiếc giường, gọi là giường vì nó cao hơn so với nền một chút, có một đồng cỏ khô, thoát nhìn giống ổ chó nằm, tôi rùng mình một cái, ngồi dựa vào tường nhắm mắt lại.

Cảm giác này dĩ nhiên là thấy lần đầu tiên so với mười ngày trước, cứ việc là ở trong tù, cứ việc đến nửa đêm cảm giác có con chuột lủi tới mắt cá chân tôi, nghe được tiếng ai đó kêu la từ phòng giam khác, nhưng tôi lại ngủ rất ngon, rất bình yên duy nhất một đêm. Sáng hôm sau tỉnh lại thấy trời đã sáng chạng, tôi ngồi trong góc, ôm chặt lấy thân mình, trong bụng truyền đến một tiếng kêu kỳ lạ, tôi xoa xoa bụng, từ sáng qua tới giờ chưa có hột cơm nào vào bụng không đói mới là lạ. Đang ngồi nghĩ lung tung, lại nghe thấy tiếng rống của tù nhân khác kích động, tôi chạy nhanh tới cửa, một cai ngục mang theo một thùng nước, cứ đổ gì

đó ở trước từng nhà giam, cơm sao? Tôi giật mình, sau đó nghe thấy trên đầu truyền đến một tiếng “Bát của người đâu? Người không cần ăn cơm có phải không?” Tôi tìm xung quanh, thấy ở trong đồng cỏ lộ ra một cái bát bần thiu, tôi cúi cúi đầu, muốn làm rõ là tôi đang tức giận, tôi lại lui về góc tường ngồi xuống, ôm đầu, nghe cái ngục mắng câu gì đó rất ác liệt rồi đi. Tôi đã không muốn ăn, nghĩ đến đồ ăn giống như cám lợn, bụng tôi bỗng cuộn lên suýt nôn, cũng không phải tôi thanh cao gì cho cam, đến cả miệng cũng không muốn ăn, tôi tình nguyện không ăn. Cuộc sống tù ngục chỉ có thể dựa vào ngày tới đêm trăng lên mới biết rõ, cứ ngồi như vậy không biết bao lâu, bỗng tôi nghe có tiếng mở cửa rất rõ, “Ra đây! Quan khâm sai đại nhân có chuyện muốn hỏi người” Một vị quan sai đi vào kéo tôi, tôi vừa đứng lên thì bụng đau một trận, tôi kêu một tiếng nho nhỏ, quan sai cũng không thèm để ý, cứ đi trước kéo tôi, tôi cảm giác ruột gan bị phá nát, vỡ nhè nhẹ bụng đi theo sau hất ra cửa, ánh nắng chói chang rọi thẳng vào mắt làm tôi không mở ra nổi, tôi vừa định dừng lại một lát, vị quan sai đã mắng, tôi đói đến nỗi không buồn cãi lại, cố chịu, chúng tôi đi vòng qua một cái sân, lại đi qua mấy hành lang gấp khúc, vị quan sai chỉ cho tôi một cái đình bảo “Khâm sai đại nhân ở bên đó, đi qua đi”

Tôi hé mắt nhìn thấy bóng một người mặc quan phục đứng khoanh tay, mắt dõi nhìn xa xa, không phải vị khâm sai kia còn ai nữa?

Tôi nhin đau đi tới, “Dân nữ Diệp Vũ khấu kiến đại nhân” Tôi quỳ xuống lạy. Hắn xoay người nhìn tôi nhướng mày, nâng tôi dậy, “người không sao chứ?” Tôi biết bộ dạng tôi lúc này dọa người kinh khủng, tóc tai bù xù như nữ quỷ vậy hơn nữa sắc mặt tái nhợt, “Dân nữ không sao, dân nữ chỉ là...chỉ là...” Ông trời ơi, tôi chắc chắn là thiếu máu rồi, đầu tôi so với ngồi trên xe còn choáng váng kinh người, tôi nhìn trước ngực rộng thùng thình, cổ không nổi đỡ ụp xuống.

8. Chương 8: Lao Ngục (2)

Đợi lúc tôi tỉnh lại thì đã là ngày hôm sau rồi, tôi nhìn thấy vị quan khâm sai đứng bên giường mà ảo não không ngừng “Đại nhân, thực xin lỗi...dân nữ..” “Trước đừng có nói gì, ăn chút gì đi rồi hãy nói” Hắn ngăn tôi lại, hành vi rất xa cách, tôi ngẩng đầu lên nhìn hắn, trên mặt hắn không có biểu hiện gì, nhưng ánh mắt hắn ánh lên tia thâm thiết “Ăn chút gì đi” Bên người hắn một nha hoàn bưng lên gì đó rất cẩn thận, mùi hương thơm bốc lên nghi ngút, tôi đỡ lấy cái bát, nghe thấy ngoài cửa có người bấm báo, quan khâm sai quay người đi tới cửa. “Người nha cũng buồn cười thật đó, thế mà lại choáng váng trong lòng đại nhân, người có phải đã vài ngày chưa được ăn cơm không?” Con bé vẻ mặt tò mò ngấm tới ngấm lui trên mặt tôi, nếu người mà đối bụng vài ngày xem, ta xem người có khi nào dựa cả vào trong lòng hoàng thượng nữa ấy chứ, còn dám cười nhạo ta hả, hừ! Trong lòng nghĩ vậy nhưng bề ngoài thì tôi tươi cười, nhanh chóng húp cháo, tôi âm thầm may mắn là vị quan khâm sai kia đi ra ngoài, nếu không cái kiểu tôi không dùng thìa mà ăn cháo chắc chắn làm hắn ngã ngựa nát kính mắt mắt “Ta lại đi lấy cho người một bát nữa nhé” Tiểu nha hoàn đỡ lấy bát của tôi rồi đi nhanh ra cửa, tôi xoa xoa bụng quả nhiên đau đớn đã hết, một lát sau, tiểu nha hoàn lại bưng tới một bát, tôi an phận ngồi xuống, cầm lấy thìa húp từng húp một từ từ ăn. Một lát sau, tùy tùng của vị khâm sai kia đi vào “Diệp cô nương, đi thôi!”

“Đi đâu?” Tôi khó hiểu nhìn hắn. “Đi huyện nha, do tình trạng người khá đặc biệt nên quan khâm sai đại nhân muốn kéo dài thẳng đường thẩm vấn, nhanh chút đi thôi” Cái gì cơ? Nhanh như vậy đã thẩm án rồi sao? Không biết Tiểu Thuý và Tiểu Lan đã tìm được chưa, tinh thần tôi lập tức xúc động hẳn lên, tôi chính là loại người càng bị áp bức lại càng hăng hái, tôi đáp nhanh, rồi vắn tóc qua loa, theo hắn đi ra khỏi cửa phòng. Thẩm án vẫn là ở huyện nha, trước đó là quan đường thẩm án của huyện lão gia, tôi đi vào cửa, ánh mắt hung tợn nhìn chằm chằm vào một phụ nữ quỳ trước công đường, sinh ra đã có khuôn mặt xinh đẹp như thế, sao lại có lòng dạ ngoan độc đến thế cơ chứ? Khuôn mặt đó ở trong mộng tôi đá ngàn đá, đâm vạn chưởng, hiện giờ là vẻ mặt của bà ta đặc ý nhìn tôi, hiện giờ ánh mắt tôi cỡ nào là ánh mắt hy vọng giết người ta, tôi sẽ bắn nát bà ta ra, mẹ nó chứ! Tôi trừng trừng nhìn như chết vào bà ta, cho tới tận lúc quan binh áp tải tôi bắt quỳ xuống tôi mới giương mắt nhìn vị đề đốc kia đang ngồi ở phía trên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn tôi chằm chằm, vị khâm sai kia ngồi bên cạnh lão ta, cũng nhìn tôi, tôi choáng váng, tôi dường như đã thực sự thành tên tội phạm trong miệng người khác rồi. “Thẳng đường” Tiếng hô vang lên, quan sai bên cạnh cùng hô “Uy vũ” “Phạm nhân Diệp Vũ, người đã biết tội chưa?” Đề đốc đại nhân vỗ mạnh miếng gỗ kinh đường quát một tiếng. “Không biết đại nhân, dân nữ đã phạm phải tội gì?” Tôi ngẩng đầu

nhìn lão ta hỏi lại, tiếp đó chuyển sang nhìn trên mặt người đàn bà bên cạnh, yêu phụ này, tưởng ép chết tôi, cửa cũng chưa nhé!

“Người có ý đồ gây rối, ám sát một người đứng đầu huyện, người còn không biết tội sao?” Đề đốc móm. “Đại nhân, dân nữ bị oan, dân nữ không có giết hại lão gia, hung thủ giết hại lão gia là bà ta” Tôi chỉ vào mặt người đàn bà bên cạnh, khuôn mặt kia có chút thay đổi, khí sắc tái đi, xem ra gần đây bà ta ngủ thực yên ổn ghê!

“Người nói vậy, ta tận mắt nhìn thấy người giết chết lão gia nhà ta, người còn nói dối sao” Triệu Vận Chi bỗng chốc cãi lại, trên mặt giả vờ giả vệt tức giận. “Bà mới nói vậy thì có” Tôi lại cất cao giọng, hung hăng nhìn bà ta, “Tôi tận mắt nhìn thấy bà cầm dao giết lão gia, bà còn chống chế nữa sao, bà còn muốn từ chối hành vi phạm tội, vu tội cho người khác, bà...” “Im lặng” Đề đốc lại đập tấm gỗ kinh đường xuống, ngăn hai chúng tôi cãi nhau, tôi ngẩng đầu lên nhìn đề đốc ngồi trên, trực giác nói cho tôi biết, Triệu Vận Chi và lão ta có quan hệ không đơn giản, mà lúc này, ánh mắt của tôi lơ đãng nhìn lại vị khâm sai ngồi bên, ánh mắt hần phức tạp nhìn toàn bộ, không nói một lời nào. “Tội dân lớn mật, người nói người bị oan, vậy người có chứng cứ gì không?” Lời nói cuối của đề đốc đã thay đổi, lão ta nhìn chăm chăm vào tôi. “Đương nhiên là có” Tôi nhìn sang bên vị khâm sai kia, đúng lúc tôi chuẩn bị nháy mắt với hắn thì đằng sau truyền tới âm thanh quen thuộc. “Dân nữ Tiểu Thuý, Tiểu Lan khấu kiến đại nhân” Hai nha hoàn cùng đồng thanh nói, quỳ xuống bên cạnh tôi, chúng tôi nhìn nhau một cái. “Đại nhân, chúng tôi có thể chứng minh kẻ giết hại lão gia là phu...phu nhân” Hai tiểu nha hoàn đứng là làm tôi tức chết mất, đều đã đổi chất trên công đường rồi, mà nói còn khổ sở mất hết cả khí thế như thế, các nàng còn thận trọng không dám liếc nhìn cả Triệu Vận Chi bên cạnh nữa, chỉ biết cúi đầu. Ánh mắt Triệu Vận Chi lập tức sáng lên, nét mặt hiện vẻ đắc ý. “Đại nhân, bọn họ nói dối, họ đều cùng là đồng phạm, lại biết bao che cho nhau, sao lại là người làm chứng được chứ? Xin đại nhân giải oan cho ta, vì sự trong sạch cả đời của lão gia nhà ta, vậy mà bị chết thảm quá, luật trời khó dung ha” Nói xong, bà ta lại giả vờ quỳ sụp khốn khổ. Lý đề đốc gật gật đầu đồng tình, nhưng lại như lo lắng tiếp theo mới hỏi vị khâm sai ngồi bên “Long đại nhân, ngài nói xem có thể dùng người làm chứng này được không?” Hắn ta họ Long sao? Tôi nhìn về phía hắn, đến giờ cả tên hắn là gì tôi cũng không biết, lúc này mắt hắn nhìn về phía tôi, tôi đặt nhiều kỳ vọng vào hắn lắm! Nhưng câu nói tiếp theo của hắn đã làm kỳ vọng của tôi tan tành, hắn gật gật đầu, “Không thể được”

9. Chương 9: Đối Chứng Trên Công Đường (1)

Đề đốc nghe vậy nói to đồng dục “Dân nữ to gan, người đã biết tội chưa, người đợi ba người các người đều là hung thủ giết chết Huyện lệnh Triệu Chí, không thể làm chứng được”

Tôi choáng váng cả người, tên khâm sai chết tiệt kia, sao hắn không nói giúp tôi rửa sạch tội danh chứ? Thế lại còn hãm hại tôi nữa! Xem ra dựa vào hắn là không đáng tin rồi, thật lạ cho việc dễ tin người của tôi.

“Đại nhân, ta muốn hỏi một câu, có gì chứng minh chúng ta là hung thủ giết người vậy?” Muốn trị tội ông đây sao, mơ đi nhé, ông đây muốn đánh cuộc xem mày lấy gì để trị tội ông chứ. “Đại nhân, nha hoàn nhà ta và ta đều có thể chứng minh mấy nàng là hung thủ giết người” Triệu Vận Chi vui mừng nói.

“Cho truyền nhân chứng”

Lý đề đốc phất tay, ngoài cửa có tiếng chân vang lên, tôi nhận ra nha hoàn này, trừ tôi ra, Triệu Vận Chi còn một nha hoàn bên người nữa tên là Tiểu Diễm, nàng ta đi vào quỳ xuống bên cạnh Triệu Vận Chi.

“Nha hoàn Tiểu Diễm, người có nhận rõ cô gái bên cạnh người không, có phải các nàng ta ám sát lão gia nhà người không?” Lý đề đốc chỉ vào ba người chúng tôi, ánh mắt tôi bắn mạnh sang nàng ta, nàng ta cúi thấp đầu, vội vàng nhìn lên ba chúng tôi, sau đó lại cúi xuống.

“Bẩm đại nhân, chính là ba nàng, tự ta nhìn thấy họ cầm dao đâm vào người lão gia ạ” Mẹ nó chứ, vĩ đại quá mà không được thưởng, TRIệu Vận Chi này cho nàng ta cái gì tốt hay là uy hiếp nàng ta, thế mà dám trợn mắt nói dối, tôi xem như hiểu thêm rồi, xem tôi không lấy gậy ông đập lưng ông hả.

“Đại nhân, ta phản đối, đúng như ngài nói, đồng lõa không thể làm chứng được, nha hoàn Tiểu Diễm từ nhỏ đã đi theo phu nhân, có lẽ nàng ta cũng là đồng lõa của phu nhân, chúng tôi không chấp nhận nàng ta là người làm chứng được”

“Người...” TRIệu Vận Chi tức giận nhìn về phía tôi, không thể cãi lại được.

“Im lặng” Lý đề đốc vỗ mạnh tấm bài gỗ, “To gan, phu nhân tận mắt nhìn thấy người giết huyện thái gia, chẳng lẽ còn vu oan giá họa cho người sao? Người còn lảm nhảm, người đâu kéo nàng ta xuống”

“Đại nhân, người cứ phán án lung tung như thế, ta không phục, chẳng lẽ ta lấy giấy chứng nhận làm quan của ông thì ta sẽ là quan sao?” Tôi lửa giận bốc lên, có thể thấy rõ chính là bao che mà. Chỉ thấy Lý đề đốc thối râu tròng mắt, tăng thêm trầm trọng, chỉ thẳng vào tôi “Làm càn, người còn dám trêu đùa cả mệnh quan triều đình sao, cố tình gây sự trên công đường, tội tăng thêm một bậc nữa”

Thân ông đây đã là tử tội rồi, mà còn tăng thêm tội nữa thì tăng đi! Dù sao chứng cứ không đủ để phán tội của ông. Tôi rời ánh mắt nhìn sang vị khâm sai ngồi im kia, hẳn ta có phải quan khâm sai không đây? Ở trên công đường cũng chẳng thêm nói câu nào, lại nói muốn rửa oan cho tôi sao, ông mà xem ra mà không cùng một giuộc với lão ta là ông mà đã cảm ơn lảm nhảm rồi. “Xin hỏi khâm sai đại nhân, lời tôi nói vừa rồi có phải có lý không ạ?”

Vị khâm sai dò xét nhìn tôi một cái, đứng dậy, vẻ mặt uy nghiêm nói “Lý đại nhân, lời nàng ta cũng không phải là không có lý” Hẳn từ từ tới trước mặt TRIệu Vận Chi “Nha hoàn này của TRIệu phu nhân có phải là tỳ nữ bên người của người không?”

Sắc mặt TRIệu Vận Chi khẽ thay đổi, cúi đầu đáp đúng một câu, khâm sai lại tiếp tục hỏi tiếp “Nếu đúng vậy, người cũng là nghi phạm, nếu muốn chứng minh người trong sạch, người nhất thiết phải cung cấp căn cứ xác thực hơn, ví dụ như hung khí gì gì đó của hung thủ...Người có thể cung cấp ra”

Hắn ta đang làm trò gì thế, chẳng lẽ để TRIệu Vận Chi đưa thêm chứng cứ xác thực bức tôi vào đường chết sao?

“Chuyện này...” TRIệu Vận Chi ngẩng đầu ánh mắt mơ màng, làm như không chú ý, liếc nhanh mắt với Lý đề đốc một cái, rồi mới hạ quyết tâm “Bẩm khâm sai đại nhân, dân phụ còn có một chứng cứ nữa”

“Nói” Khâm sai đại nhân như dự đoán được trước, nhường mày lên. TRIệu VẬN Chi liếc nhìn tôi một cái, rồi nói chậm rãi “Lúc ấy hung thủ gây án xong trốn vội vàng, hung khí giết người vẫn ở trên người lão gia, dân phụ nghĩ đến sau này có thể là vật chứng nên đã giữ lại, vì vậy con dao này ta vẫn bảo quản rất kỹ bên người” TRIệu Vận Chi nói không chút hoang mang, như đã sớm chuẩn bị sẵn lời kịch rồi, sau đó cúi đầu thì thầm gì đó với Tiểu Diễm bên cạnh! Tiểu Diễm vội vàng chạy ra ngoài.

Đúng lúc tôi đang liếc ánh mắt khinh bỉ nhìn TRIệu VẬN Chi thì cảm giác có một luồng mắt nhìn vào tôi, là vị khâm sai kia, ánh mắt phức tạp khó dò, con người này, liếc mắt một cái đã bình thường trở lại, mặt sáng như gương, nếu nhìn kỹ phát hiện thấy ánh mắt hắn sâu như biển cả, rất khó tìm ra cái gì, hình như là người có tâm cơ rất sâu, nhưng kiểu người như hắn chẳng thú vị gì, muốn biết hắn nghĩ gì đúng là không quan trọng nữa.

Chỉ một lát sau, Tiểu Diễm đã vội vào, trong tay cầm một bọc vải trắng, chắc là con dao mà phu nhân giết lão gia ngày đó, thật là nực cười, thế mà chứng cứ của bà ta lại trở thành chứng cứ của chúng tôi chứ, nhưng nếu cứ theo tình hình này phán đoán, tình cảnh của tôi đúng là bất lợi vô cùng! Đợi chút, vị khâm sai này sao lại ép bà ta đưa ra con dao nhỉ? Chẳng lẽ còn có ý khác sao? Hay là hắn có mưu kế gì?

Lúc này vị khâm sai đã nhận con dao trên tay Tiểu Diễm, vuốt ve cẩn thận, sau đó cười nhẹ “Lý đại nhân, hôm nay thẩm vấn đến đây vậy, ta có chút mệt mỏi, muốn ngày mai thẩm vấn tiếp thấy thế nào?”

Làm gì vậy! Tôi còn đang bị vây chặt không đường lùi nữa rồi sao? Như vậy không phải đã chứng minh chúng tôi là hung thủ giết người ư? Tiểu Thuý Tiểu Lan bên cạnh tôi không lên tiếng giật nhẹ áo tôi, hồi nhỏ “Tiểu Vũ tỷ, có phải chúng ta sẽ bị chém đầu không?”

Tôi trừng mắt nhìn các nàng một cái, lòng hừ lạnh lùng! Vừa rồi còn không mở miệng thế mà vừa mở miệng ra đã lại là chết rồi, phải chết thì các nàng chết đi, tôi không muốn chết đâu! Tôi ngược nhìn mặt vị khâm sai cao thâm kia, hắn cũng nhìn lại phía tôi, đón nhận cơn tức giận của tôi nhưng khoé môi hắn lại lộ lên nụ cười chết tiệt.

10. Chương 10: Đối Chứng Trên Công Đường (2)

Lúc này nghe thấy Lý đề đốc vỗ mạnh tấm mộc bài, lớn tiếng nói: “Đem ba tên tội phạm áp giải vào tù, đợi ngày mai tái thẩm, bãi đường”

Tôi còn chưa kịp phản ứng thì đã bị hai tên quan sai tóm chặt lấy hai tay, sau đó Triệu Vận Chi đứng dậy, phỉ phui bụi trên quần áo, nhìn về phía tôi cười đắc ý, tôi liếc xéo bà ta, nói giọng mỉa mai “Yêu phụ này, bà sẽ không có kết quả tốt đâu” Nghe tôi mắng bà ta là yêu phụ, mặt bà ta đột nhiên méo mó, cắn chặt môi, thái độ giận dữ tới mức như trò khôi hài vậy. Tôi bị áp giải đến nhà tù, chỉ khác là có thêm hai người nữa, Tiểu Thuý và Tiểu Lan thì mặt mày ủ dột, vẻ cầu xin ngồi một góc, lòng tôi cũng chán chường hẳn đi, tôi làm người luôn đi theo tôn chỉ, nếu người phạm tội, tôi tất phạm người, kể cả dây dưa tới chết tôi cũng nhất quyết không chịu cúi đầu. Thái độ của Triệu Vận Chi hôm nay cũng giống như suy nghĩ của tôi, quả thực là vô pháp vô thiên, coi thường tôi quá đáng, nhưng xem tình hình hôm nay Lý đề đốc này có vẻ hơi chút e ngại với vị quan khâm sai kia, điều này có lợi với tôi, ít nhất lão ta cũng không dám dính vào, không dám ngấm động tay chân với tôi. Lúc ba người chúng tôi ngồi lặng lẽ trầm mặc, tôi nhắm mắt lại, nghe thấy có tiếng người mở cửa, tôi mở to mắt nhìn, thấy một viên cai ngục đi vào “Diệp Vũ, khâm sai đại nhân có việc muốn gặp người” Tôi ư? Tôi mở to hai mắt, này nửa đêm mời tôi đi làm cái gì nhỉ? Thế cũng tốt! Tôi có vấn đề chính muốn hỏi hần kia!

Tôi nhìn lướt qua hai cô nàng đang ngủ, đi theo cai ngục ra cửa. Chúng tôi rẽ trái, rẽ phải vòng vèo, rồi đi đến một gian phòng phía trước có ánh đèn ảm đạm hắt ra, một bóng người đứng bên cửa sổ, đến gần mới nhìn rõ là vị khâm sai đại nhân kia, lúc này hần đã bỏ quần áo quan ra, chỉ mặc một bộ quần áo xanh đen, tóc dài được buộc túm lại bằng một sợi dây cắm trâm cài tóc bằng ngọc sau đầu, tôi giật mình, ngoài sự uy nghiêm của hần ra, còn có một loại anh tuấn sâu sắc, khí thế cao quý thoát tục, nhìn thấy tôi, mặt hần hơi giật giật, rồi bình thản như trước. Tôi đứng bên hần, cũng không bái lễ, hỏi giận dữ: “Xin hỏi đại nhân, có phải ngài định ép tôi vào chỗ chết không?” “Xin chỉ giáo cho?” Hần xoay người, nét mặt hiện lên vẻ thú vị. “Chả nhẽ là không đúng sao? Hiện giờ Triệu Vận Chi đều có nhân chứng, vật chứng đầy đủ, còn tôi một chút chứng cứ cũng không, nếu ngài không gây rối, có lẽ...”

Đúng là tâm tình phiền chết lên được, cho dù vị khâm sai này không hỏi lấy chứng cứ của Triệu Vận Chi thì bà ta sớm muộn gì cũng sẽ lấy ra thôi, cơ bản điều này không liên quan gì đến hần cả, nhưng mà....Lòng tôi lại không nuốt nổi cục tức này. “Có lẽ thế nào?” Hần bắt được lời nói của tôi, trong mắt ánh lên nét cười xảo quyệt, chắc là định bôi xấu mặt tôi đây mà. “Không thể nào hết, không biết đại nhân nửa đêm mời tôi đến có chuyện gì muốn hỏi vậy?” Tôi chuyển đề tài nhanh như gió, cũng không muốn dây dưa gì với hần nữa. “Đêm nay ta muốn người đi cùng ta đến một chỗ” Hần dời mắt đi chỗ khác. “Đi đâu vậy?” Tôi ngẩng đầu lên nhìn hần. “Đi tới trước mộ lão gia nhà người” “Ồi...” Tôi nhin không được kêu lên sợ hãi, đến trước mộ lão gia sao? Vì sao chứ? Hần định làm gì?

Tôi cố bình tĩnh lại “Chả nhẽ đại nhân phát hiện ra gì rồi?”

Hần khôi phục lại vẻ mặt thận trọng như cũ, nhíu nhíu mày hỏi “Lúc lão gia nhà các người chết có giấy dựa hay kêu la gì không?”

Nghe hần nói thế tôi mới nhớ lại, lúc ấy phu nhân giết lão gia, hình như lão gia đã chết rồi vậy, chả lẽ lão gia không phải bị ám sát mà chết chứ? Tôi linh cảm mà rung mình một cái, nhớ tới ánh mắt chết của lão gia, chết không nhắm mắt, vẻ mặt tôi kinh sợ lắc đầu “Không có”

Tôi lập tức lâm vào trầm tư, nói tiếp “Sự kiện vụ án rất khó phân biệt, điểm đáng ngờ rất nhiều, đường đường một người đàn ông khỏe mạnh như thế sao lại bị giết chết dễ dàng thế chứ? Nếu lúc ấy lão gia hét to hoặc giấy dựa có lẽ sẽ không chết, khả năng duy nhất chính là lão gia bị phu nhân giết chết trước, lúc đó đã chết rồi, có thể là bị độc chết. “

Tôi to gian hoảng sợ phán đoán, ngẩng đầu nhìn hần. Hần xoay người lại, đáy mắt nổi lên ý cười “Người thông minh hơn so với trong tưởng tượng của ta rất nhiều, không tệ, chúng ta chuẩn bị đi khám nghiệm thi thể của ông ta thì sẽ tra ra chân tướng” Lúc này, ngoài cửa truyền tới giọng nói “Bẩm đại nhân, quan khám nghiệm tử thi đã đến ạ”

Quan khám nghiệm tử thi sao? Lòng tôi chấn động chút, nửa đêm đi động quan tài sao? Chuyện này không

phải bất kính với người chết sao? Lão gia đã chôn cất được mười ngày rồi, chuyện này không phải quá khủng bố đi? Trời ơi, tôi đối với sự kiện kỳ quái này cũng quá sức tưởng tượng rồi, thực ra có đôi lúc sức tưởng tượng phong phú cũng là một chuyện đáng buồn, đáy lòng tôi sợ hãi không thôi.

”Được, chuẩn bị xuất phát” Hắc liếc nhìn tôi một cái, rồi hạ lệnh.

“Đợi...đợi một chút, tôi có cần phải đến hiện trường không?” Về mặt tôi kinh hoàng nhìn hắc, thấy vẻ sợ hãi của tôi, hắc cười khê “Có ta ở đây, người đừng sợ, chúng ta xuất phát đi”

Chết tiệt, sao cứ phải là tôi chứ, tôi có rất nhiều lý do để cự tuyệt không đi, làm như thế không phải là vì cứu tôi đấy sao? Tôi có thể lùi bước được nữa sao? Tôi hít một hơi sâu, đi theo họ ra ngoài cửa. Ngoài cửa đã chuẩn bị sẵn mấy con ngựa, lão gia được an táng tại một ngọn núi nhỏ cách kinh thành mười dặm, cưỡi ngựa là phương tiện đi lại tốt nhất. Tôi nhìn con ngựa thở phì phì trước mặt, nuốt nuốt nước bọt “Sao người thế nào vẫn không lên ngựa hả?”

Vị khâm sai đứng bên hởi, tôi hít một hơi dài, nói lúng túng “Tôi không biết cưỡi ngựa”

Hắc dừng chút chăm chú nhìn tôi, “Lên ngựa của ta, ta đưa người đi” Tôi bỗng chốc mặt đỏ, chẳng nhẽ hắc chưa từng nghe qua câu “nam nữ thụ thụ bất thân” sao? Tôi lại lúng túng đứng im, hắc coi như không nhìn thấy biểu hiện đỏ của tôi thúc giục. “Nhanh lên ngựa nào, thời gian không còn sớm nữa”

Tôi nhìn hắc một cái, được thôi! Xem như vì anh đẹp trai, tôi chịu hy sinh tỷ chút vậy!

11. Chương 11: Hung Thủ Giết Người (1)

“Đưa tay cho ta”

Tôi ngoan ngoãn vươn tay ra, một bàn tay to nhanh chóng nắm lấy kéo nhanh tôi lên ngựa, con ngựa bị kinh sợ giật mình, hí lên một tiếng, hai vó trước giơ cao lên, tôi sợ tới mức ôm chặt lấy eo hắc, mặt áp sát vào lưng hắc, một luồng nhiệt của đàn ông truyền tới, tôi thắm máng mình một tiếng, thân thể hắc cũng không vì sự tiếp xúc thân mật của tôi mà có phản ứng gì.

Để tôi ôm bừa, giục ngựa đi tới. Đây là cục diện khốn quẫn nhất của tôi, ôm cũng không phải mà không ôm cũng không phải, cưỡi ngựa cũng không giống như ngồi xe máy, cả chỗ nắm cũng không có, cứ bồng bênh, nếu ngồi không cẩn thận chỉ có ngã ngựa mà thôi.

Dọc đường đi, lòng tôi đấu tranh kịch liệt, nhưng tay vẫn ôm chặt lấy hắc. “Ngài tên gì vậy?” Tôi ngồi sau lưng hởi hắc, thấy rất hiếu kỳ với hắc

“Long Kỳ” Hắc đáp ngắn gọn. Long Kỳ sao? Tôi nghiêng ngẫm tên hắc, cũng dễ nghe nha! Cũng khá xứng với người, tuổi còn trẻ vậy mà đã có năng lực như thế, nếu ở địa vị cao hắc cũng phù hợp là nhân vật chính trong tiểu thuyết vậy.

Ông trời hình như cũng biết chuyện chúng tôi đi làm lần này giống nhau, nên dọc đường đi, làm mây che trăng, chỉ có tiếng gió rít gào, thỉnh thoảng có tiếng gì đó từ bốn phía truyền tới, như âm hồn quỷ vậy than khóc, như tiếng ai oán của người chết, âm thanh thê lương tột cùng, xa xa một màu đen tuyền, thỉnh thoảng có ánh lân tinh lấp loé, nhìn vô cùng yêu tà, như ánh mắt của quỷ vậy, cứ nhìn chăm chăm vào từng cử động của người vậy, lòng tôi rùng mình lạnh lẽo, xem ra vùng này người chết không ít! Người bị chết nên để sống yên ổn, mở quan tài coi như bất kính, nói thật tôi còn cho rằng làm vậy là không có đạo đức, nhưng toàn bộ là vì ai đây? Còn không phải vì cứu tôi sao? Aizz...Tôi than thở trong lòng, nhắm mắt lại.

“Đại nhân, đằng trước là ngôi mộ của Triệu Chí ạt”

Một tuý tùng chỉ về phía trước kêu lên. Tôi theo bên cạnh Long Kỳ đi tới, cách đó không xa có chút tiền giấy, lộ ra mấy ngôi mộ, có một đồng đất cao cao dựng bài vị đằng trước, toàn bộ ngôi mộ lạnh tanh, dưới ánh trăng tàn càng thêm quỷ dị.

Long Kỳ nhảy xuống ngựa, đưa tay ra ôm lấy tôi, tôi lắc đầu, tự mình nhảy xuống ngựa, thị vệ đằng trước đã bắt tay vào đào đất, nhìn từng đám đất bị đào lên, tâm lý của tôi vô cùng thương cảm, một thể hệ quan

thanh liêm cứ thế là xong, thực sự đáng thương quá, bỗng cảm giác hai má có luồng chất lỏng nóng nóng trào ra, tôi chớp chớp mắt, cây cối xa xa mờ ảo, tựa như thương xót cùng tôi vậy.

Bỗng trên vai tôi có một bàn tay, tôi quay đầu, về mặt Long Kỳ thân thiết nhìn tôi, tôi lấy tay lau nước mắt, gục đầu xuống, đau buồn một mình.

“Bẩm đại nhân, đã thấy quan tài”

Có người kêu lên. “Mở ra” Long Kỳ hạ lệnh, tôi ngược mắt nhìn vào thấy một cỗ quan tài đen như mực nằm trong đất, giống như một cỗ thi thể, tản ra một mùi rợn tóc gáy, cảm giác lạnh lạnh cứ lan dần từ chân tôi lên.

Bốn người bên đó đã bắt đầu mở quan tài, một mùi thối hôi thối xông lên ngập tràn khắp nơi, tôi lấy tay che nhanh miệng, bịt chặt mũi lại, cảm giác buồn nôn, cũng không dám lên tiếng. Long Kỳ đã trở lại bên cạnh tôi, kéo tôi nhích xa ra chút. Nhóm người bên đó bắt đầu tiến hành khám nghiệm tử thi.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, Long Kỳ bên cạnh không biết đang suy nghĩ gì! Dưới ánh trăng đường nét của hắc bổng trở nên sắc nét hơn, thái độ bình tĩnh, lạnh băng, tôi trừng mắt nhìn, là tôi bị hoa mắt sao? Vì sao trong mắt hắc hiện lên một nét vô tình vậy? Thời gia cứ chậm rãi trôi, đêm cũng dần tàn, tôi cảm thấy người rét run, nhìn ngôi mộ xa xa được xây lại lần nữa, bùn đất mới như cũ, dường như không hề có chút dấu vết gì của việc động qua.

“Bẩm đại nhân, đã tra ra, người chết trước khi chết đã bị uống qua độc dược, ngực bị một hung khí đâm, hung thủ vô cùng tàn độc thực sự làm cho người ta thấy thất vọng vô cùng” Khám nghiệm tử thi là một vị nhiều tuổi, ánh lên trong mắt lão một tia tiếc hận đối với người chết.

“Sa Mộc, con dao kia đã điều tra ra chưa?”

Long Kỳ chuyển hướng sang một người đàn ông tuần tú mặc quần áo đen.

“Bẩm đại nhân, đã điều tra ra, con dao kia là xuất từ nhà đao Tường Thiên, kẻ tạo ra dao giả đã thừa nhận, mua dao là nha hoàn Tiểu Diễm của Triệu phu nhân”

“Được rồi” Long Kỳ vừa lòng gật đầu, tôi đứng cạnh nghe mà kinh ngạc không hiểu, mở to hai mắt, thì ra lữ Triệu Vận Chi đưa ra con dao này là có mục đích, xem ra là tôi hiểu lầm hắc rồi. Tôi ảo não hắc, thực sự là lấy lòng tiểu nhân để đo lòng quân tử ha. Long Kỳ quay đầu nhìn về phía tôi.

“Vụ án này đã vạch trần, ngày mai thẩm vấn sẽ trả lại tự do cho người” Ánh mắt của tôi bỗng chốc sáng ngời, cảm thấy vừa vui mừng lại vừa khốn quẫn, hưng phấn là vì tự do đang đến, khốn quẫn là vì vừa rồi tôi có thái độ quá thất lễ với hắc, tôi ngượng ngùng cười cười ” Đại nhân, đêm nay tiểu nữ tử đã hiểu được tội, biết tôi quá nóng vội, ngài đại nhân đại lượng đừng chấp tiểu nhân, xin đừng trách tôi nhé” Long Kỳ đương nhiên biết tôi đang nói chuyện gì, nhẹ nhàng cười, xoay người đối với đoàn người nói “Quay về”

Tôi vẫn ngồi cùng hắc trên một con ngựa, ngồi sau lưng hắc, khoảng cách thân mình tiếp xúc với lưng làm cho tôi trong mỗi góc ngách có chút mềm mại hắc, tôi bỗng đỏ mặt lên, tôi đang nghĩ linh tinh gì vậy? Tôi vẫn còn là một cô gái chưa rửa sạch tội danh, sao lại động lòng với hắc chứ? Nhưng trong lòng hiểu rõ tình hình hiện tại, tôi thực khó mà không nghĩ đến ý nghĩ kia, tôi ôm chặt lấy hắc, áp mặt vào lưng hắc, an tâm nhắm mắt lại. Mơ màng, có người chạm vào mặt tôi, tôi khó chịu mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt làm tôi hoảng sợ bị sốc “Ồi” làm gì vậy? Tôi thế mà lại tự đứng ngủ trên lưng hắc chứ! Tôi ngượng ngùng lúng túng “Thực xin lỗi”

“Xuống dưới đi! Trở về nghỉ ngơi một trận, chắc khoảng vài giờ nữa thì trời sáng rồi”

Hắc khẽ cười một tiếng, nhảy xuống ngựa trước, tôi nhảy theo sau, tôi thấy rất rõ tình cảnh hiện giờ của mình, một vị quan sai đã đứng chờ ở đó tự bao giờ. Dọc theo đường đi, trăng đã tàn, ánh sáng ảm đạm hắc, nhưng lòng tôi lại sôi trào mãnh liệt. Chỉ vài giờ nữa thôi, tôi sẽ được tự do, tôi có thể quang minh chính đại đi nghênh ngang khắp mọi nơi.

Nghĩ đến đây thì chân đã đi tới phòng giam ẩm ướt, Tiểu Thuý và Tiểu Lan vẫn ngủ không yên giấc, chau mày, trên mặt đọng nước mắt, trong mộng chắc hẳn là mơ đến cái gì đáng sợ rồi! Con bé ngốc này, ngày

mai chúng tôi sẽ được tự do rồi, lòng tôi thầm nói, không đánh thức các nàng nữa, ngồi xuống góc tường, nhìn ánh nến nhảy nhót, thoáng hiện lên hình ảnh trước mắt, thì ra hẳn gọi là Long Kỳ!

Lần đầu tiên gần gũi với đàn ông như thế, trên người hẳn thoang thoảng mùi hương dễ chịu, tựa như mùi vị ánh mặt trời chiếu vào đám lá cây vậy (mùi sạch sẽ thơm mát), nếu thích một người không cần phải có lý do, tôi nghĩ là lòng tôi tự mình đa tình, chẳng trách mọi người thường nói thích một người không cần lý do gì, chẳng nhẽ tôi thích hẳn sao?

Vài giờ còn lại mà thực quá lâu, nhìn cửa sổ nhỏ trong phòng giam sáng lên, tôi lại ngửi thấy hương vị tự do, thì ra mong muốn một chuyện lại đẹp đến vậy. Tiểu Thuý và Tiểu Lan lúc này đã tỉnh, nhìn thấy tôi cười, khó hiểu hỏi “Tỷ tỷ, người cười gì vậy?” Về mặt tôi nhẹ nhàng nói “Chúng ta tự do rồi”

“Tự do ư?” Hai người kinh ngạc với những lời tôi nói, vội vàng tiến gần, chắc cô nàng tưởng tôi bị bệnh ảo tưởng, rồi lại gục hẳn đầu xuống “Tỷ tỷ à, người gạt chúng tôi sao? Thực ra chúng tôi đều vô dụng lắm, chúng tôi mệnh khổ mà” Con bé ngốc kia, căn bản là muốn đổ tội cho người khác thôi, có liên quan gì đến mạng đầu, cũng không hiểu hai nàng này ôm tâm tính gì để sống chứ, con người khi còn sống chính là liều mạng, sao lại có thể tự mình khinh mình như thế? Tôi nhin không được buột miệng

“Các người nghe rõ cho ta, hôm nay chúng ta chắc chắn thắng rồi, sau này ta không bao giờ cho phép người khác khinh thường chúng ta nữa” Tôi đem hết mọi chuyện đêm nay kể cho các nàng nghe, ánh mắt cứ mở to hết cỡ, trên mặt cười tươi “Thực vậy ư? Tỷ tỷ, chúng ta không phải chết sao? Chúng ta thật sự có chứng cứ chứ? Cảm ơn ông trời đã cứu chúng ta, cảm ơn người”

Hai người kia cứ hướng cửa sổ nhỏ vái lạy liên hồi, tôi ở bên cười trách mắng “Các người không cần cảm tạ ông trời, các người hẳn là nên cảm ơn vị khâm sai đại nhân kia mới được, là hắn đã cứu chúng ta”

Có lẽ tôi ở thời địa này đã tôi luyện được một tính tình lãnh đạm, tôi với thiên ý đã thất vọng thực sự, thiên ý chó má gì chứ, ông trời nhìn chúng tôi chịu khổ không phải là mắt nhắm mắt mở sao? Tôi chỉ tin tưởng chính mình thôi.

“Tỷ tỷ, hiện giờ chúng ta phải làm sao đây?”

“Còn làm sao nữa! Đợi chứ! Lát nữa thôi quan khâm sai sẽ nói ra hết chân tướng, đến lúc đó...” Hừ hừ! Trong đầu tôi tưởng tượng ra cảnh mặt mũi Triệu Vận Chi méo mó trông xấu xí vô cùng, nếu không phải để cho quan phủ xử lý, tôi cũng muốn ném thử cái cảm giác bà ta là thịt bò, còn tôi là dao thót xem thế nào! Ha ha! Chắc chắn là rất hưởng thụ rồi!

12. Chương 12: Hung Thủ Giết Người (2)

Tiếng mở cửa tù vang lên làm ba chúng tôi để ý trên người cai ngục, hẳn nhìn chúng tôi một cái, nói ác ôn “Ra đi”

Trong lòng tôi ngửi thấy vị chán ghét, hung hăng trừng mắt nhìn hẳn một cái, có lẽ lúc thời điểm máu chốt đến, ba chúng tôi đều được mở còng sắt, tuy bị khoá lại nhưng cũng không ngăn được niềm cao hứng của chúng tôi. Triệu Vận Chi quỳ trước công đường với nha hoàn của bà ta là Tiểu Diễm, nhìn đến ba chúng tôi tiến vào, trên mặt léo lên nét cười đắc ý, giống như đã nắm chắc chiến thắng trong tay vậy. Tôi bình thần trở lại thái độ của người chắc chắn sẽ chết rồi, quỳ gối xuống bên kia, có chút kỳ lạ! Sao không thấy Long Kỳ ngồi trên nhỉ? Tôi ngược mắt nhìn khắp nơi, thực là kỳ lạ nha, hay là hẳn tôi qua mệt quá không đến được rồi!

Đúng lúc này, một tiếng “bụp” vang lên, vị Lý đề đốc kia đạp tấm bài gỗ xuống bàn nói “Thăng đường” quan sai hai bên hô to “Uy vũ”

“Điều dân to gan, người còn gì để nói nữa không, hiện nay nhân chứng vật chứng đầy đủ, xem người còn chống chế thế nào nữa”

Tôi nghe những lời này sao kiểu gì cũng không thấy đúng, chẳng lẽ Long Kỳ không đem mọi chi tiết chân tướng nói rõ cho lão ta sao?

“Bẩm đại nhân, xin hỏi vì sao hôm nay không thấy khâm sai đại nhân đến tái thẩm vậy?”

Lý đề đốc cau mày lại, hình như có chút đắc ý “Long đại nhân hôm nay đã sớm hồi kinh rồi, vụ án giết người này từ giờ giao cho bản đại nhân thẩm vấn”

Gì vậy? Nào tôi nổ “bùng” một cái choáng váng, Long Kỳ lúc nào đã không còn ở đây rồi? Sáng nay hắn vẫn còn ở đây mà! Rốt cục là vì sao lại thế chứ?

“Vậy đề đốc đại nhân, Long đại nhân có nói với ngài cái gì không ạ?”

“Dân nữ to gan, là người thẩm vấn bản quan hay là bản quan thẩm vấn người hả?”

Lý đề đốc vỗ mạnh tấm bài gỗ, trừng mắt tức giận với tôi. “Đương nhiên là địa nhân thẩm vấn tiểu nhân rồi ạ. chỉ là khâm sai đại nhân đã tìm ra chứng cứ, chẳng nhẽ ông ấy chưa nói với ngài sao ạ?”

Long tôi đột nhiên dâng lên một cảm giác mất mát, cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

“To gan, Long đại nhân có chuyện quan trọng trước mới rời bản huyện đi, toàn bộ vụ án này là giao hết cho bản đại nhân ta thẩm vấn, chân tướng thế nào tỷ sẽ biết, người vội gì chứ!”

Thần thái câu lão ta, giọng điệu của lão ta làm cho lòng tôi bất an đứng ngồi không yên, chỉ nghe thấy tiếng tấm bài gỗ vang lên, rồi tiếng Lý đề đốc bức người xuyên thủng lỗ tai. “Điều dân to gan, khai thực đi, người hãm hại người đứng đầu bản huyện lão gia có mục đích gì? Mưu mô cái gì?”

“Đại nhân? Ta...” “Người giết chết người đứng đầu huyện, nhân chứng vật chứng đều đủ, người còn gì để nói nữa không?”

“Đại nhân, chân tướng không phải đã tra rõ ràng rồi sao? Long đại nhân không nói với ngài sao?”

“Chân tướng hả? ha ha...Sáng nay Long đại nhân đã không can thiệp vào vụ án này nữa rồi, người chết đến nơi còn không biết tội? Ta thấy các người chưa gặp quan tài chưa đổ lệ rồi”

Đầu óc tôi trống rỗng, tâm hoàn toàn lạnh, lạnh đến tận xương tuỷ, tại sao có thể như vậy chứ? Tại sao lại như vậy đây? Long Kỳ rốt cục vì sao lại bỏ chúng tôi, cho dù có chuyện quan trọng gì cũng nên đem mọi chuyện chân tướng đã tra rõ nói hết rồi mới đi chứ! Hắn có biết có ba mạng người nhỏ sẽ bị chết thảm hay không? Ánh mắt tôi nhìn chăm chăm trên mặt vị có tên là Lý đề đốc kia, chỉ nhìn thấy cái miệng lão nói nhưng đã nghe không rõ nữa rồi, hy vọng đã biến thành tuyệt vọng rồi.

“Tỷ tỷ...Tỷ tỷ...”

Cuối cùng nhìn thấy vẻ mặt thương tâm tuyệt vọng của Tiểu Lan, Tiểu Thuý tôi mới tỉnh táo lại, lúc này Lý đề đốc hình như đã nói xong, đang thưởng lượng gì đó với quân sư!

“Được, bản đại nhân quyết định, tội phạm Diệp Vũ, Tiểu Thuý, Tiểu lan, tội danh thành lập, chọn ngày xử trảm” Tiếng vang như sấm đê xuống, trước mắt tôi tối sầm, tôi không thể chết như vậy được, tận đáy lòng một luồng phẫn nộ bùng lên, lôi lại linh hồn đã bay mất của tôi.

“Đại nhân, dân nữ bị oan, đại nhân, ngài nghe ta giải thích, vụ án này có chân tướng mà”

“Người còn gì để nói nữa hả” Lý đề đốc không thèm liếc nhìn tôi cái nào, cầm lấy đơn kiện nhìn, trong mắt lão tôi chính là con mồi chờ bị nuốt chửng. “Đại nhân, vụ án này chân tướng lão gia chết cũng không phải là bị giết chết, mà là bị độc chết ạ”

Ánh mắt Lý đề đốc tức giận trừng to mắt, nhìn chăm chăm vào tôi. Vẻ mặt Triệu Vận Chi đang đắc ý bỗng chốc trở nên kinh ngạc, trên công đường tắc cả mọi người nhìn tôi im lặng, tôi đứng dậy chậm rãi nói:

“Đại nhân, ngày đó lão gia từ công đường thẩm vấn trở về, cảm thấy khát, phu nhân ra lệnh cho nha hoàn bà ta là Tiểu Diễm rót một chén trà đưa cho lão gia, trong chén trà đã bỏ độc dược vào, cũng lấy từ chỗ phu nhân mà có, lúc ấy ta đứng ở bếp, nghe thấy tiếng quần gia gọi, nói là lão gia hiện giờ rất muốn uống trà, lúc ấy ta đã nghĩ đến Tiểu Diễm không phải là đã đưa trà cho lão gia uống rồi sao? Vì thế, ta bưng một ly trà, gọi cả Tiểu Thuý và Tiểu Lan bưng theo chút điểm tâm, khi chúng ta đến thư phòng của lão gia, thì nhìn thấy bà ta” Tôi hung hăng chỉ thẳng vào Triệu Vận Chi, lúc này mặt bà ta trừ chuyện kinh hoàng ra thì không còn biểu hiện nào khác.

“Chính là Triệu phu nhân, đang cầm dao hung hăng đâm vào ngực của lão gia, sau đó lấy dao uy hiếp ba chúng ta phải trốn...Bà ta nói nếu không đi thì chỉ có đường chết, lúc ấy chúng ta bị dọa sợ quá, cứ làm theo ý phu nhân trốn ra cửa sau, sau đó thì bị ngài bố trí quan binh truy đuổi giết chúng tôi, hôm qua phu nhân cung cấp vật chứng, là con dao từ nhà làm đao Tường Thiên mà có, mà người mua dao chính là nha hoàn Tiểu Diễm của Triệu phu nhân, cho nên chân tướng vụ án này ở ngay đây, chúng tôi vô tội!”

Tôi đã cho là tôi có thể xoay chuyển tàn cục, nhưng khi nhìn đến ánh mắt kinh sợ của Lý đề đốc, tôi cảm thấy lạnh thấu xương, máu toàn thân đông lại, hương vị chết chóc áp sát mặt, làm tôi hít thở không nổi, tôi cái gì cũng biết rất rõ, tất cả đều coi như không có. Chân tướng tại cái thời đại xấu xí có vẻ vô lực yếu ớt, tôi cố sức nhắm chặt hai mắt lại. Lúc mở mắt ra dường như nhìn không rõ.

“To gan, ngươi lại giả tạo sự thật, méo mó chân tướng, ngươi, ngươi....Tội thêm một bậc, đáng chết vạn lần!”

Bên tai vang lên tiếng Lý đề đốc, lão ta và Triệu Vận Chi đều kinh hoàng như nhau cả, linh hồn tôi run rẩy rùng mình một cái, tâm nhện không được bùng lên, ông trời ơi, đây là loại quan phủ gì chứ! Giờ khắc này, tôi đến cả tâm đều chết rồi.

“Đại nhân, tiểu Vũ tử nói đều là sự thật, mọi chuyện trải qua đều đúng thế, phu nhân áp đặt tội lên người chúng tôi, xin đại nhân làm chủ nha!” Tiểu Thuý và Tiểu Lan cùng đồng thanh phụ họa, các nàng ý thật khờ quá, cũng chẳng nhìn biểu hiện sắc mặt xem chút, chả lẽ còn nhìn không ra chuyện gì đến sao?

Tôi quay đầu, trước mắt đã rõ ràng, thần sắc Triệu Vận Chi cũng không khởi sắc được, cúi đầu xuống không biết đang nghĩ gì! Nha hoàn Tiểu Diễm bên cạnh bà ta chân có dấu hiệu run rẩy.

“Đủ rồi, các ngươi không cần đóng kịch nữa. Các ngươi là được cẳng chân muốn lần lên đằng đầu hả, cứ bao che cho nhau, hiện tại nhân chứng vật chứng đã đủ, các ngươi không nhận tội cũng phải chịu!”

Lý đề đốc ở trên công đường quát to một tiếng, đúng là chó cùng dứt giậu, lúc này bọn họ ước gì tôi có thể chết ngay vậy.

“Đại nhân, chân tướng đúng như thế, ta không nhận tội!”

Mọi hy vọng đã biến tan tành, lòng tôi đã chết, nhưng tôi kiên quyết không chịu nhận tội, nhìn gương mặt méo mó trước mặt, lòng tôi bùng lên ngọn lửa giận lan tràn! Đem tôi đốt thành đồng tro tàn.

13. Chương 13: Tự Do Tuyệt Vọng.

“Nay nhân chứng vật chứng đầy đủ, không cần người tiếp thu hay không nữa, kéo ra ngoài, ngày mai xử trảm!”

Một tấm bài gỗ ném xuống trước mặt tôi, trên tấm bài gỗ có viết hai chữ, tôi cười lạnh một tiếng, cuống nộ lên, tất cả mọi người đều giật mình đứng không vững, cuối cùng cũng cười xong, tôi cười ra nước mắt, nhìn sắc mặt kinh hoảng trước mặt, vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ, tôi lấy tay chỉ vào lão ta, nghiêng răng kèn kẹt tuột ra

“Tên quan chó này, ngươi phát rồ sao, chó cùng dứt giậu, ngươi ngậm máu phun người, bao che tội phạm, chết không yên đâu!”

Ánh mắt tôi nhìn chằm chằm vào hai người quỳ bên cạnh không ra tiếng người “Mụ yêu phụ nhà ngươi này, ngươi đêm nào cũng sẽ mơ thấy ác mộng, hàng đêm bị ác ma dây dưa, ngươi chờ ta, ta hàng đêm sẽ tìm ngươi nói chuyện phiếm, ngươi nhất định phải đợi ta”

Giọng tôi vô cùng lạnh lẽo, vang vọng đe dọa, Triệu Vận Chi và nha hoàn Tiểu Diễm của bà ta không dám ngẩng đầu lên, lòng chột dạ! Tôi cười giễu cợt. Lúc này, có hai quan sai đi tới, tôi bị kéo mạnh ra ngoài, đi tới nơi không phải nhà tù mà là phòng tra tấn, đó là phòng của tử tù, tâm tôi đã sớm tê liệt, cứ để bọn họ quăng bừa vào phòng giam, Tiểu Thuý và Tiểu Lan cũng vào theo sau, nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của các nàng, tôi cảm thấy mình có tội rất lớn. Mọi chuyện đều do một tay tôi tạo thành, đều do tôi dễ tin người khác, là tôi tự chui đầu vào rọ, tự chịu hậu quả.

“Thực xin lỗi, tiểu Thuý, Tiểu Lan à, đều do ta hại các ngươi, đều là ta hại các ngươi”

Nước mắt của tôi từng giọt từng giọt lăn dài trên má rơi xuống đất, thấm xuống không thấy.

“Tiểu vũ tỷ...Chúng ta không trách người”

Ba người chúng tôi ôm chầm lấy nhau thật chặt, hiện giờ trừ tình tỷ muội ra, tôi đã không còn hy vọng xa vời gì rồi. Qua một hồi lâu chúng tôi mới bình tĩnh trở lại, Tiểu Thuý nói sâu kín “Tiểu Vũ tỷ, người nói chúng ta thực sự sẽ bị chém đầu sao? Vì sao khâm sai đại nhân không ới cứu chúng ta đây?”

Tôi còn suýt quên một người cực kỳ không thể tha thứ được, Long Kỳ là người đẩy chúng tôi vào vực sâu, vì sao mày tàn nhẫn vậy chứ? Vì sao mày muốn hại tao hả? Tôi hôm qua với đêm nay tôi quả thực đang từ một giấc mộng đẹp nhất ngã vào ác mộng tồi tệ, kết quả vẫn chỉ là cơn ác mộng mà thôi!

“Tỷ tỷ, người nói Long đại nhân có phải vẫn chưa đi không? Đêm nay ông ấy sẽ đến cứu chúng ta chứ? Chắc chắn ông ấy có chuyện gì đó không thể chậm trễ được đúng vậy không?” Trong mắt Tiểu Lan ánh lên tia sáng kì dị, là cuối đường chết có chút hy vọng, tôi tỉnh táo lại, vừa rồi chỉ là phần giãy dụa, lại không ngờ dày thêm. Long Kỳ rốt cục là người nghĩ thế nào, sao người thực vẫn chưa đi sao? Tôi có nên hy vọng vào người lần nữa không? Tôi cảm giác tim mình như bị đâm nát, một bên phải đối mặt với tử vong, còn một bên lại đối mặt với sự sinh tồn, bóng đen này cả đời tôi không bao giờ quên được. Đêm nay tâm lý tôi không vương chút tạp niệm, trong đầu hiện lên nhiều hình ảnh, cha mẹ, ông bà nội, tình ái áp khó quên kia. Nước mắt lặng lẽ tuôn trào, tôi lại ngồi một góc nhắm nháp nỗi buồn, cảm giác đầu tiên là được trở về nơi cũ, tôi nhắm mắt lại, tâm lý trôi xa.

“Tỷ tỷ...Tỷ tỷ...Người tỉnh lại đi...Tỷ tỷ chúng ta được cứu rồi....Tỷ tỷ..”

Trong bóng tối trầm luân bồi hồi, tôi biết tôi đang nằm mơ, nhưng tiếng Tiểu Lan, Tiểu Thuý sao lại gọi rõ ràng như thế? Tiếp đó là thân thể bị lay một hồi, kéo suy nghĩ của tôi trở lại. Tôi khẽ hé mắt nhìn, tôi sợ mở to mắt ra sợ đang đứng trước cảnh giết chóc, tôi cẩn thận mở mắt dần ra. “Tỷ tỷ, người xem ai tới nè, tỷ tỷ à....Người xem xem....Long đại nhân....Long đại nhân tới cứu chúng ta rồi nè”

Bên tai truyền tới tiếng nói đinh tai nhức óc, tôi mệt mỏi quá lại nhắm mắt lại, tôi không còn tin nữa rồi, đột nhiên cơ thể tôi được ai đó bế lên. Đợi lúc tôi nhìn rõ cảnh tượng trước mặt, thì đang ở trong một căn phòng lớn, đối diện có chiếc cửa sổ rèm màu lam, đảo mắt nhìn một lượt, chớp chớp, có chuyện gì vậy cả?

“Tỷ tỷ? Người tỉnh rồi sao? tỷ tỷ..” Tôi đưa mắt nhìn về phía đầu giường, tiểu Lan Tiểu Thuý sao? Sao lại vậy chứ!

“Đây có chuyện gì?” Cổ họng nóng bỏng, khô khát như bị lửa đốt, lúc nói âm thanh khàn khàn.

“Tỷ tỷ, cuối cùng người đã tỉnh rồi, người dọa chết chúng ta rồi, tỷ tỷ...”

Đầu bị ôm chặt, rung chuyển một hồi, tôi lại càng hôn mê. Rốt cục, các nàng cũng ngừng lại.

“Tỷ tỷ, là Long đại nhân đã cứu chúng ta, ông ấy thực sự đến đây, chúng ta không sao rồi..” Chúng tôi không chết...chúng tôi không chết sao....trong đầu tôi quay cuồng những lời này, mãi lâu sau mới ngấm vào trong ý thức, tôi không chết. Lúc này, từ ngoài cửa có vài người đi vào, đi trước là người kia, trong mắt của hắn ánh lên tia tự trách, có lo lắng. Suy nghĩ của tôi lập tức trở lại, bỗng trở nên tỉnh táo lạ thường, mỗi một góc trong lòng bỗng trở nên cứng rắn, tôi đẩy Tiểu Thuý, Tiểu Lan ra ngồi dậy, xuống giường.

“Tỷ tỷ, thân thể của người chưa khoẻ! Không thể xuống giường được!”

Tiểu Thuý bận lo lắng cho tôi đỡ lấy tôi. “Không cần, chúng ta đi thôi! Đứng ở đây ta thấy càng không thoải mái”

Tôi lạnh lùng nói, ánh mắt bắn về phía khuôn mặt vô tình kia, cố ý đứng lên, “Tiểu Thuý, Tiểu Lan, không cần ở lại đây, chúng ta cũng không cần nhận sự quan tâm của người ta”

Tôi lôi hai người run sợ ra cửa, lúc đi ngang qua mặt ngồi đàn ông đứng trước cửa, tôi cười lạnh một tiếng,

“Long đại nhân, đây là khổ nhục kế của người sao? Trước tiên bức người ta vào đường chết, rồi lại dùng bộ mặt ân nhân cứu mạng xuất hiện, tưởng lừa được ta sẽ báo ơn với người sao, cảm động tới mức rót nước mắt sao? Người không biết người làm vậy là quá nhẫn tâm, quá vô sỉ sao?”

Sắc mặt của hắn bỗng đột biến, cau mày, trong mắt có cảnh chật vật khổ sở, khoé miệng run rẩy chút, định nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không.

“Diệp cô nương, người hiểu lầm Long đại nhân rồi, sự tình không như tưởng tượng của người đâu, sự tình là....”

“Câm miệng” Người đứng cạnh hắn định nói tiếp thì đã bị tiếng nói lạnh lùng của hắn khiến trách, cũng ngậm miệng lại, lùi sang một bên, tôi trào phúng nói “Long đại nhân, người như vậy là phản đối hay là đồng tình đây? Ta nói cho người biết, ta tuyệt đối sẽ không bị người hư tình giả ý là mờ mắt đâu, đi thôi”

Tôi chuẩn bị bước chân ra cửa thì tay đã bị giữ chặt lại “Long đại nhân, người còn muốn thế nào nữa đây?”

Tôi ra sức giật lại, nhìn trong mắt sự chật vật của hắn cùng sự khốn khó đánh tan, hắn than nhẹ một tiếng trầm giọng nói “Người thực sự hận ta thế sao?”

Thực là buồn cười, đúng là vô nghĩa, tôi đương nhiên hận người rồi, làm sao người biết một người ở trước cửa chết lại bởi hồi xúc động, một người thấy tình cảnh tuyệt vọng mà buông xuôi sẽ còn tâm tình gì nữa? Hắn không biết, hắn làm sao mà biết chứ, tôi thấy ngày hôm qua còn đối với hắn ý loạn tình mê, lúc này trừ bỏ giải thoát, không còn gì khác, có lẽ hắn thực sự có lý do để không thể cứu tôi, có lẽ là lý do rất quan trọng đi, nhưng tôi đối với hắn đã không còn cảm giác gì rồi, có lẽ là hết hy vọng, cảm xúc không rõ lắm, tôi lạnh lùng bảo hắn,

“Long đại nhân, hận hay không hận đã không còn ý nghĩa nữa rồi, bởi vì ta, người, sẽ không gặp lại, cho dù thế nào, người đã cứu chúng ta, trong lúc phá án chúng ta đã cùng hỗ trợ nhau, không thiếu nợ gì”

Không quay đầu lại, tôi Tiểu Thuý Tiểu Lan chạy ra khỏi cửa lớn.

14. Chương 14: Chiếc Vòng Cổ

Vui một ít, buồn một ít, đi trên đường cái phồn hoa, tôi hít một hơi thật sâu, ánh mặt trời chói chang rọi xuống, tôi có một loại cảm giác như cách một tầng thế hệ, tôi càng xác định tôi là kẻ xui xẻo nhất trong toàn bộ số người bị xuyên không, người khác xuyên qua đều là trong cung, có trai đẹp gái xinh vây quanh, còn tôi, gần nhất là một vòng kề cận cái chết, thừa nhận áp lực cực hạn, như kiểu thời đại này cho tôi té ngựa xuống vậy, bảo tôi sao không cần làm cần ở thời đại này chứ? Hay là còn ý nghĩa gì khác nữa? Thêm vào! Là con mẹ nó cái hổ tà!

“Tiểu Vũ tỷ à, hiện chúng ta đi đâu bây giờ ha?” Đằng sau truyền tới tiếng Tiểu Thuý, tôi chỉ nghĩ tới mỗi chuyện của mình mà hoàn toàn quên tiết hai nàng, tôi quay đầu lại “Đương nhiên là tìm một chỗ ở trước rồi, chả nhẽ ngủ qua đêm trên đường sao?”

“Nhưng mà, tiểu Vũ tỷ à....Chúng ta không có bạc thì làm thế nào mà ở trọ đây?”

Bạc à? Aizz, cứ tưởng ở cổ đại kiếm tiền dễ gấp n lần so với hiện đại, chỉ cần đùa giỡn chút là có thể kiếm được hàng nắm tiền, hiện giờ mới biết được, ở cổ đại không phải là kẻ nhiều tiền thì chính là kẻ nghèo hèn rồi, giàu có thể chảy thành dòng, đến cả nước cũng đều không trôi, đừng nói là làm công nhân, phải trả giá cực khổ với chút tài mọn, thế kỷ hai mươi mốt tốt xấu gì cũng có chính phủ quản lý tiền lương cân bằng rồi! Chẳng còn cách nào, chỉ có thể làm vậy. Tôi sờ sờ chiếc vòng cổ, nó chính là bảo bối của tôi, làm tôi nhớ lại, muốn bán nó đi tôi cực kỳ không muốn.

“Trước tiên cứ đem nó đi bán đã, đổi chút tiền hẵng nói” Tôi tháo nó xuống, dưới ánh sáng bảo thạch loé lên chói mắt, phát ra luồng sáng màu hồng bóng loáng, Tiểu Thuý Tiểu Lan bên cạnh không ngừng khen ngợi “Nó đẹp quá”

Tôi nhắc tay lên nắm lấy, “Được rồi, đi thôi!”

Trên đường có mấy hiệu cầm đồ, tôi nhìn mặt tiền của hiệu cầm đồ nào khá giả thì hăng hái đi vào, thấy quần áo chúng tôi cũ nát, sắc mặt nhợt nhạt, lão chủ trong cửa hiệu liếc mắt nhìn một cái, rồi tiếp tục tính toán làm việc của lão, lòng tôi cười giễu cợt, thò tay vào túi lôi chiếc vòng cổ ra đặt trước mặt lão, chớp mắt,

“Ông chủ, tôi muốn bán thứ này” ánh nắng hắt vào trong mắt lão, con người lão ở lớn, nhìn chăm chăm vào chiếc vòng cổ của tôi rung động, định đưa tay nắm lấy, “Đợi đã” Tôi thu tay về, “Cô nương...Cái này...” Xem vẻ mặt của lão ta kìa dường như có vẻ hứng thú lắm với chiếc vòng cổ của tôi vậy. Tôi cười cười “ông chủ, nó là bảo bối duy nhất muốn mà không được đó, không thể sờ lung tung được” “Cô nương, vậy làm sao mới có vật này?”

“Đúng vậy, muốn có nó, ông chủ đồng ý trả bao nhiêu tiền?” “Hay là cho ta nhìn lại một lần nữa, ta còn chưa kịp nhìn thấy rõ gì cả! Để thấy rõ rồi mới có thể cho ngài định giá được chứ!”

Về mặt lão đúng là xoay chuyển 180 độ, ra vẻ thương nhân lấy lòng người cười cười, xem bộ dạng thêm rõ ràng của lão kìa, tôi nghĩ mà buồn cười, lại móc ra đưa tới trước mặt lão “Kiểm chế đi nào! Cẩn thận không làm hỏng”

Lão gật đầu cười cười, cầm chiếc vòng cổ vuốt ve nhẹ nhàng, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, cổ họng nuốt nước bọt ừng ực “Báu vật, thực sự là báu vật nha!” Đương nhiên rồi, chiếc vòng này ở thế kỷ hai mươi mốt chế tạo ra, bán hơn một ngàn nhân dân tệ chứ ít đâu! Lại nói tới thiết kế tinh xảo này đó, hoàn mỹ, cổ đại mấy ngàn năm có thể so được sao?

“Ông chủ...ông chủ à...Đã định giá ra chưa?” Tôi đập mạnh lên quầy, đánh thức lão chủ đang mất hồn lại, “Cô nương, số này” Lão chủ giơ năm ngón tay lên, nhìn tôi cười “Năm mươi vạn lượng sao?” Tôi bật thốt lên. “Người đừng làm ta sợ à nha, là năm mươi lượng” Lão chủ có vẻ kinh sợ, cẩn thận nói ra,

“Cái gì cơ? Chỉ có năm mươi lượng thôi á?” Tôi cất cao giọng lên, tăng thêm khí thế theo dõi lão, nói thực tôi cũng không biết chiếc vòng này giá trị thực sự là bao nhiêu, chỉ là trong tưởng tượng của tôi không phải con số này.

“Thế nào tám trăm lượng được không?” Lão chủ cò kè mặc cả nói “Không được, trả lại cho ta, không được năm ngàn lượng ta không bán”

Tôi đoạt lại chiếc vòng từ tay lão thờ phì phì bảo “Ông chủ, ta không tin tiệm khác không mua nổi năm ngàn lượng” Tôi giả vờ kéo tay Tiểu Thuý tiểu Lan, đây là cách mà tôi ở thế kỷ hai mươi mốt đã học được, mua một bộ quần áo, muốn hạ giá thấp hơn thì giả vờ là không cần, sau đó lão chủ sẽ gọi người lại đồng ý bán cho người, như vậy là thành công rồi. “Aizz...cô nương ... chờ một chút” Quả nhiên lão chủ ở đằng sau đã gọi lại, tôi quay đầu lại “Thế nào, nghĩ đến giá chưa?”

“Không phải vậy, cô nương, nói thật với cô nương vậy! Vòng cổ này thực sự không đáng giá như vậy, người cứ tưởng chỗ huyện chúng ta đây có giá lớn vậy sao, rất khó nha! Cả huyện này chỉ có hiệu cầm đồ nhà ta là tốt nhất rồi, trừ phi các người đi lên kinh thành, nhưng ta thấy bộ dạng các người chính là không có tiền, ta cho các người một ngàn lượng vậy! Không thể có giá cao hơn đâu, chiếc vòng thế này, nhà của ta sản xuất nhanh cũng có rồi” Lão chủ thở dài tiếp tục nói “Nếu nó không phải là báu vật, ta cũng không phải hy sinh lớn như vậy làm gì!”

Tôi nghĩ ngợi, một ngàn lượng là khái niệm thế nào, tôi nhớ rõ trong tiểu thuyết từng viết qua, một người dân thường cả đời đều không nhìn thấy một trăm lượng, chắc là cũng quá nhiều đi! Hạ quyết tâm “Được rồi! Ông chủ ta sẽ tin ông, chiếc vòng cổ này ta tạm thời đưa ông bảo quản, khi nào tôi có nhiều tiền sẽ mua nó trở lại” “Được, đến lúc đó sẽ trả lại cho người vậy”

Lão chủ vội vàng cười nói, xoay người đi vào trong, “Tiểu Thuý, Tiểu Lan à, các người nói đáng giá sao?” tôi nhin không được hỏi lại, Tiểu Thuý tiểu Lan cúi đầu, dường như không nghe thấy tiếng tôi hỏi “Tiểu Vũ tỷ, thực xin lỗi, hai người mang vật gia truyền đi bán” Tôi cười cười, báu vật gia truyền, đúng nha! Bảo bối của tôi đây! Trong lòng có chút đau xót, chiếc vòng cổ này là mẹ tôi mua cho tôi, còn nhớ rõ mẹ khen tôi, được rồi! Sau này tôi có tiền việc đầu tiên chính là mua lại chiếc vòng cổ này về.

15. Chương 15: Hung Thủ Không Chạy Thoát

Một lát sau, lão chủ từ trong buồng đi ra, lấy từ trong túi ra mấy tờ giấy đưa đến “Đây là ngân phiếu một ngàn lượng, người kiểm được tốt lắm, à...chiếc vòng cổ kia có thể đưa cho ta rồi chứ!” Lão này thật đúng là không dần nổi lòng tham.

Từ hiệu cầm đồ đi ra, đã là trưa, chen chân vào đám đông nhốn nháo, tôi hạ quyết tâm giải quyết vấn đề ăn cơm trước đã. Lúc bị nhốt trong nhà giam, đầu lưỡi đã tê liệt cả vị giác rồi, cứ nghĩ đến mùi hương của đồ ăn lan tràn khắp nơi, thức ăn ngon lành nóng hôi hổi trôi tuột vào cổ họng kia là tôi cảm thấy tứa nước miếng rồi. Bỗng, có một đám người chạy hừng hực về phía chúng tôi, ồn ào náo nhiệt khó tin, miệng thì oán giận gì đó, rồi có một nhóm sôi nổi bàn luận, một nhóm khác thì chạy lên đằng trước, tôi bị trận này làm cho hoảng sợ. Trục giác mách cho tôi biết có chuyện lớn rồi, Tiểu Thuý Tiểu Lan tiện giữ lấy một vị nữ trung tuổi ở phía trước hỏi “Bác gái à, có chuyện gì vậy?”

“Aizz da, cháu không biết hử, hung thủ sát hại huyện lão gia đã bị bắt rồi, bị nhốt trong xe tù đang áp tải ra pháp trường kia!” Bác gái vội vàng nói xong thì lại chạy theo đám đông đi tiếp. Hung thủ giết người à? Lòng tôi bỗng rung động, những từ này với tôi mà nói quả thực cực kỳ nhạy cảm, chẳng lẽ là Triệu Vận Chi sao? Tôi lôi hai người ngây ngốc giống tôi chạy theo dòng người đi tới. “Tỷ tỷ, chắc chắn là phu nhân bị bắt rồi” “Đừng nói gì cả, không phải bà ta thì là ai chứ?” Người xưa đã nói rất đúng, ở hiền gặp lành, người ác sẽ bị quả báo, trốn không thoát được, chẳng nhẽ ông trời có mắt sao? Lòng tôi quay cuồng, không hiểu là lý do gì.

Rốt cục cũng tới đằng trước truyền đến tiếng chửi mắng, “Con yêu nữ này, đúng là không thể tưởng tượng nổi lại ác độc như thế, nhẫn tâm hại chết chồng mình, bà ta có chỗ nào xứng với đại lão gia chứ! Đồ không biết xấu hổ, ta khinh” “Nhìn bên ngoài bà ta là một thân tô vàng giắt ngọc mà bên trong lại là loại đàn bà thối rửa, tốt mã dễ cùi, người không có tim, tự đứng lại làm chuyện động trời vậy, sẽ bị trời trừng phạt!”

“Tự làm tự chịu, trừng phạt đúng tội, chết là đáng lắm!” Cứ mỗi người một câu chửi mắng ác liệt lan tràn trên đường, rốt cục từ trong đám đông có một chiếc xe tù bằng gỗ chậm rãi đi tới, đằng trước có bốn năm quan sai, ven đường dân chúng vừa ném vừa chửi, ánh mắt xem như xem yêu quái vậy trừng trừng nhìn bà ta.

Tôi định thần lại nhìn, xe tù chở một người quần áo tồi tả, tóc tai bù xù không phải là Triệu Vận Chi thì còn ai nữa? Lúc này bà ta đã gục đầu xuống, tóc che hai bên má, mắt nhắm tịt lại, biểu hiện hoảng sợ vô cùng, thân mình run lẩy bẩy, nếu không bị phải đầu bị ngăn lại, thì chắc sớm đã xỉu. Lúc này trên người bà ta đang bị một ít trứng thối thức ăn thối ném vào, chắc bà ta cũng không thể đoán được mình sẽ có ngày này!

Dưới đáy lòng tôi thở dài, nhìn trường hợp trước mắt mà thấy sợ, quay đầu ngẫm lại, nếu Long Kỳ không cứu tôi kịp thời, chắc lúc này người chịu mắng nhục nhã chính là tôi đây. Tiểu Thuý Tiểu Lan vẫn tránh sau lưng tôi, không dám nhìn thẳng, tiếng người mắng vẫn vang không dứt bên tai. Xe tù chậm rãi đi ngang qua tôi, chúng tôi bị đám đông cuốn đi, lòng tôi rất rối loạn, đầu óc hỗn loạn, đám đông bùng bùng phần nộ, hỗn tạp một góc trời, tôi choáng váng tới mức không thể chịu nổi rồi, Tiểu Thuý Tiểu Lan bám sát lấy tôi.

Lúc này đang giữa trưa, mặt trời rọi thẳng xuống trên đầu như lò nung, một luồng nóng hừng hực bốc lên, ai cũng biết lát nữa sẽ có một trận mưa rơi. Tôi nheo mắt lại nhìn, ở một chỗ lạnh lẽo, Lý đề đốc và Long Kỳ đang ngồi, họ đang nhìn xe áp tải tù nhân Triệu Vận Chi ra pháp trường, tôi nhìn theo đó, thấy Triệu Vận Chi lúc này có phản ứng kịch liệt, ra sức giãy dụa, nhưng cũng có chút kỳ quái là miệng bà ta không bị bịt chặt mà âm thanh phát ra từ trong miệng không rõ ràng chỉ có tiếng a a phát ra, hình như có điều gì muốn nói vậy!

Quan binh rốt cục cũng lôi bà ta ra bắt quỳ trên đài, Triệu Vận Chi lại càng lo lắng tội cùng đứng dậy, miệng bà ta há hốc ra nhìn hướng bọn Long Kỳ kêu to a a! Thanh âm cực kỳ thảm thiết, có chút khùng điên, ánh mắt bà ta nhìn kỹ thì hình như là nhìn vào trên mặt Lý đề đốc, rốt cục bà ta đang định làm gì nhỉ? Chẳng nhẽ bà ta còn không chịu thừa nhận tội danh của mình sao? Hay vẫn tưởng cầu cứu Lý đề đốc? Nhưng cổ họng bà ta bị sao vậy nhỉ? Là bị độc làm tắc, hay còn nguyên nhân gì khác? Ý nghĩ này vọt qua trong đầu tôi tức thì, tôi cũng không muốn nghĩ sâu thêm, lúc này Lý đề đốc đã đứng dậy, nói lạnh lùng:

“Tội phạm Triệu Vận Chi, người thiết kế mưu hại người đứng đầu huyện, chứng cứ phạm tội đã rõ, bản quan giờ tuyên án tội dân TRIỆU VẬN tử hình”

Lão ta nói xong câu đó, dân chúng ồ lên trầm trồ khen ngợi, hưởng ứng nhiệt liệt, gào thét liên hồi, tôi lướt nhìn sang trên người Triệu Vận Chi vẫn đang giãy dụa kêu to, lúc này ánh mắt bà ta loé lên tia tuyệt vọng, lắc lắc đầu, nhắm chặt mắt lại, làm như đã hết hy vọng. Đây rốt cục là có chuyện gì xảy ra ha, tôi ngưỡng

mắt nhìn về phía Long Kỳ, vẻ mặt hắn không có biểu hiện gì ngời ở đó, bộ dạng thờ ơ, ánh mắt lơ đãng nhìn đám đông dồn đến, hắn đang nhìn gì đây?

16. Chương 16: Thay Hình Đổi Dạng

Lúc này Lý đề đốc lấy một tấm bài gỗ trên bàn hương trên đài giờ cao, lớn tiếng “Hành hình”, cả pháp trường bỗng lặng ngắt như tờ, tĩnh mịch tới mức chỉ cảm thấy đám bụi đất khô ráo bốc lên bốn phía, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn chăm chú vào trên mặt khảm gỗ của Triệu Vận Chi, bỗng bà ta ngẩng đầu lên, nhìn trời cười điên cuồng một hồi, nhưng không phát ra âm thanh nào, chỉ nhìn thấy cổ họng bà ta rung động, không nói ra thì sự thống khổ, tuyệt vọng của bà ta, trong đôi mắt chết chóc chảy xuống một dòng nước mắt, đột nhiên cúi đầu xuống.

Bên cạnh bà ta xuất hiện một thân hình khoẻ mạnh nhanh nhẹn, tay giờ cao đại đao, từ từ nhắm xuống chiếc cổ của Triệu Vận Chi.

Đến lúc này, tôi thực sự không có đủ can đảm để nhìn tiếp nữa, mặc kệ trước kia có tôi hận Triệu Vận Chi thế nào, lúc này đây trừ chuyện thở dài ra thì không còn gì khác, tôi xoay người tách ra khỏi đám đông, hoảng hốt đi trên đường phố.

“Tỷ tỷ..?” Đằng sau Tiểu Thuý Tiểu Lan đi theo, có âm thanh răng rắc rất rõ truyền tới, cũng mang đến tiếng mọi người bay trong không gian, hút vào, thì thào, tôi không dám quay đầu lại nhìn cảnh phía sau, cứ đi thẳng một mạch về phía trước, đáy lòng không có cảm xúc gì, kiểu giết người thế này chẳng đáng phải vui mừng gì cả, tuy bà ta chết chưa hết tội, nhưng lòng tôi vẫn thấy không vui. Triệu Vận chết, có nghĩa là tôi hoàn toàn được tự do, tôi muốn tỉnh lại đứng dậy, con đường phía trước mờ mịt, tôi phải nhanh chân một chút để hoà nhập với thời đại này thôi, học kỹ năng sinh tồn, muốn sống thật tốt.

Đúng vậy, Diệp Vũ, nhanh thay đổi đi! Thay đổi thành một người dưng cảm trong tương lai, càng bị áp chế lại càng phải hăng hái hơn! Đến cả tử vong mà cũng trải qua rồi, không còn gì làm khó được nữa, không phải vậy sao? Nhanh chóng thể hiện mặt bình tĩnh của mày, đổi mặt đi!

Trong lòng một hồi đấu tranh làm tôi thấy có chút hy vọng, sức sống tràn ngập khắp trong thân thể, “Chúng ta đi ăn cơm thôi! Chết đói rồi”

Không phải chứ! Biểu hiện kiểu gì vậy? Chẳng nhẽ những lời này không đúng vậy sao? Ánh mắt hai con bé nói cho tôi biết, hai nàng không theo kịp nhịp điệu của tôi, “Sao trông mặt ngổ thế! Ta không nợ tiền của các người, các người không muốn ăn cơm sao? Nhanh chút đi thôi!”

Kinh đô Cổ trấn có vài quán ăn lớn, trước kia không có tiền tôi có đi qua đó vài lần, vì do ngưng ngừng, tôi cũng không dám hy vọng xa vời cùng giống người khác xuyên qua gặp được quý nhân, vài lần nóng lòng muốn thử rồi tuyên bố dừng, cuối cùng khuấy động phong ba, hiện giờ thì ha ha! Trong lòng đắc ý, trong túi tôi có hẳn một ngàn lượng rồi này! Hôm nay tôi sẽ đường hoàng đi hưởng thụ một lần.

Đợi chút, tôi thấy kiểu gì hai nha hoàn kia cũng chẳng giữ thể diện cho tôi gì cả, nhìn xem quần áo rách tôi tả, tóc rối loạn như đám rơm, xuất hiện trước tửu lâu sang trọng, hình tượng rất quan trọng, cử chỉ hành vi cũng hào phóng hơn chút, muốn để cho người khác nhìn vào phải thấy là một người nho nhã. Vì vậy, dựa theo cách tôi làm, ba người chúng tôi đi thay quần áo, sửa sang mặt mũi trước đã.

“TRước tiên dừng vào vội, chúng ta đi tìm một phòng ở khách sạn trước đã, thay quần áo xong thì mới đến, đi nào! Chúng ta đi dạo phố nào!”

Phản ứng của các nàng dường như vĩnh viễn chậm hơn tôi một bước, cả hai cùng kinh ngạc, trợn to mắt, tôi vốn là người mạnh mẽ mà, gặp được tôi, các nàng nhất định là ngốc vô cùng.

TRên thế giới này đẹp nhất là trang phục, không phải quần áo người Hán, mà là màu hoa sen, lụa mỏng xanh nhạt, trắng trong tinh khiết, kiểu may tinh tế, rất xứng với chiếc quần màu xanh nhạt kia, phải nói là cực kỳ thanh nhã, diễm lệ, thoát tục.

“Lấy cái này đi, ông chủ, cho tôi một bộ nào” Có lợi nhuận đến, đương nhiên ông chủ vui vẻ ra mặt rồi, còn không quên khen một câu “Cô nương đúng là có con mắt tinh đời, liếc một cái đã nhìn ra nó là bất phẩm,

bộ quần áo này rất có khí chất, thanh lễ nhã nhặn, rất hợp với cô nương xinh đẹp như hoa, quả thực rất hợp với cả người cô nương, đúng là người đẹp vì lụa nha”

Tôi mỉm cười, lòng có chút vui sướng, được người khen ai mà chẳng thích chứ! Lúc này Tiểu Thuý tiểu Lan cũng đã chọn được quần áo đi đến chỗ tôi. Chúng tôi nhanh chóng tìm được một khách sạn, lúc này trời đã chuyển sang chiều, chân trời có nhiều mây, nắng nóng như lửa, nhìn tình hình đó, bà chủ thấy chúng tôi bước vào cửa rất nhiệt tình tiếp đón “Mấy vị muốn ở trọ sao?”

“Đúng thế, phiền bà cho chúng ta hai phòng, chuẩn bị cho chúng ta mỗi phòng một ít nước ấm, chúng ta cần tắm rửa” Vài ngày bị bắt, toàn thân rất thối, khó chịu vô cùng.

“Được, mời ba vị cô nương lên lầu trước đã, tôi sẽ dẫn ba vị lấy phòng ở, rồi chuẩn bị cho các cô ngay” Bà chủ nói nghe thực thoải mái quá, đúng là người làm ăn buôn bán có khác!

Tắm rửa xong, cảm giác cả người khoan khoái hơn, tôi mặc bộ quần áo màu xanh nhạt ngồi vào trước gương, đập vào mắt là một khuôn mặt hơi đen, đường nét đoan chính như mặt thiên nga vậy, có lẽ là do nguyên nhân nước nóng, làm làn da tôi hồng rực lên, nhìn sáng bóng dễ chịu, dưới ánh nến chiếu vào, hiện lên nét khoẻ mạnh, tôi chưa già, hiện mới chỉ có hai mươi ba tuổi thôi, đang là tuổi thanh xuân đẹp nhất, rất hài lòng với chính mình.

Vừa rồi lúc cởi quần áo ra thấy mình gầy đi rất nhiều, mà càng làm cho tôi vui mừng hơn nữa là vòng bụng lồi không còn. Đây chính là công sức ngồi tù, ở thế kỷ hai mươi mốt ngày nào cũng vận động mà giảm không được, hiện giờ tự dừng biến mất tôi sao không cao hứng chứ? Bụng phẳng lì là giấc mộng của tôi nhé!

Tuy trên người da có đen chút, nhưng tôi tự tin mình có thể khôi phục được, chắc cũng phải mất vài tháng, không phải sẽ thay đổi được hay sao? Chỉ cần ở tại đây chăm sóc tốt vài tháng sẽ thành công. Tóc sau khi gội dài tới thắt lưng đen mượt. Tôi thấy may mắn là ở thế kỷ hai mươi mốt không nhuộm tóc thành nhiều màu, nếu không chạy tới nơi này chắc sẽ bị coi là yêu quái mà bị đánh chết.

Thực ra cũng đã nghĩ định làm xoăn, nhưng còn chưa kịp làm thì chuyện đã xảy ra. Tôi lại nghĩ linh tính trong đầu, tóc của tôi kiểu này là bắt đầu nuôi từ lúc còn chớm vai, đây là tôi bắt chước Hàn Quốc, trong Tivi, con gái không phải là ai cũng để tóc dài ngang vai sao? Vừa gọi cảm vừa nghịch ngợm, lại không mất đi nét xinh đẹp thanh nhã, quyến rũ, nhưng mà, ở cái thời đại này tôi vẫn phải tuân theo quy củ chút, lấy một dây màu trắng buộc túm tóc lên, loại này được gọi là mây trắng búi tóc nhưng tôi học không được, trông cũng tạm, dưới ánh trắng, tôi đứng lên, làn gió từ cửa sổ thổi vào vuốt ve làn váy, bay bay như tiên vậy, chỉ có cảnh là khác, lại nhớ tới một câu thơ “Vân tay áo lay nhẹ theo điệu vũ, eo nhỏ uốn mình theo tơ lụa”

17. Chương 17: Tìm Việc

Làm xong mọi việc, cảm giác toàn thân thoải mái hơn, tôi từ trong phòng đi ra, bụng đã kêu gào ầm ĩ, Tiểu Thuý Tiểu Lan vẫn còn trong phòng chưa xuống. Tôi nhìn thoáng qua ngã tư đường, người đi trên đường không nhiều, đặc biệt âm u, làm tan mất ý tưởng đến đại tửu lầu ăn cơm

“Bà chủ à, còn gì đặc biệt ăn ngon không? Lấy lên bàn xem nào” Bà chủ hai bước chân đã đến trước mặt tôi, “Trong quán chúng ta có thịt kho, gà hầm, măng nộm, hoa bí, canh móng giò...” Tôi vểnh tai lên nghe bà chủ nói một loạt thực đơn, nghe qua tên, đã hấp dẫn lắm rồi, không biết hương vị có như trong tưởng tượng của tôi không đây. Tôi là một người rất để ý tới vị giác, ở thế kỷ hai mươi mốt được bàn bẻ đặt ột cái tên rất đẹp là “Tiểu Tham Dương” (Dê nhỏ tham ăn) nhé!

“Bà chủ, mang toàn bộ các món ngon nhất đến đây, những móng khác sau này sẽ từ từ thưởng thức”

Vì nghĩ tới chiếc bụng của tôi nên vẫn nói trước với bà chủ để đồ ăn khác lại chút.

“Có ngay, em gái ngồi xuống trước đi, ta đi bảo đầu bếp, lát nữa thì được rồi” Bà chủ cười phớt lờ đi mất.

Lúc này, trong phòng ăn đã có lác đác vài người, đều là khách trọ trong khách sạn cả, đại để giống tôi cũng đến dùng bữa tối! Sao hai tiểu nha hoàn này vẫn chưa xuống nhỉ?

Tôi nhàm chán quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cổ đại này buổi tối có vẻ có rất nhiều ý tưởng để vẽ tranh, nếu không phải thì cứ mở điển tịch lịch sử ra xem đi, có thể tìm được rất nhiều thơ ca, ca khúc miêu tả cảnh đêm. Hiện giờ thân đã ở đây nên cũng bị cảm động lây rồi.

“Tỷ tỷ, đang nhìn gì thế?” Tiểu Thuý Tiểu Lan không biết tự lúc nào đã ngồi đối diện, hai tiểu nha hoàn này còn tưởng vẫn đang ngủ, cứ thấy tôi nhìn chằm chằm vào các nàng thì ngượng ngùng cúi đầu. Lúc này tiểu nhị tiến vào. “Nào, đồ ăn của khách quan đến rồi”

Tôi nhìn lướt qua, mắt nhìn chăm chăm vào thức ăn nóng hôi hổi kia, đúng rồi! Đây là canh móng giò mà tôi thích nhất đó! Mùi hành thơm phức toả ra xung quanh tôi, tôi hít một hơi, móng giò mềm mại, nước canh màu hồng ngọt, đúng vậy, chiêu bài đồ ăn ở khách sạn này tôi thích lắm.

Tôi cầm lấy đôi đũa gấp một miếng móng giò cho vào miệng, hương vị ngon quá, vị cũng vô cùng đặc biệt. Ha ha, tôi xem như đã thực hiện được nguyện vọng ăn thức ăn của thời cổ đại rồi. Tổng cộng có 4 món ăn tôi không nhớ tên là gì, thức ăn trước mặt, chẳng bận tâm tới chuyện khác, gió cuốn lá vàng chính là cảnh để hình dung ra chúng tôi làm gọn chỉ còn tàn cuộc.

Đợi lúc trở lại phòng, ánh trăng chiếu qua cửa sổ, chiếu trên ngọn cây, tôi ngồi bên bàn thưởng thức uống trà, không hiểu vì sao chẳng thấy buồn ngủ gì cả, trong đầu cứ trống rỗng.

Hiện giờ chúng tôi có tiền rồi, miệng ăn thì núi lở là cái chắc, phải nghĩ ra cách kiếm tiền mới được, nhưng phải làm gì mới tốt đây? Một vài mảnh khoé kinh doanh ở thế kỷ hai mươi mốt hiện trong đầu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại cũng không vừa ý tôi. Nói gì thì tôi cũng không phải là người cái gì cũng biết, nếu chẳng may bị lộ thì sao đây?

Vốn ban đầu là tôi đi học lập trình viên máy tính, nhưng ở đây thì chẳng dùng được chút nào. Nghĩ ngợi hồi lâu, ánh mắt đã mệt mỏi vô lực, nghĩ không ra thì để mai nghĩ vậy! Tôi trèo lên giường, trùm chăn lên không muốn nghĩ nữa. Cũng thấy lạ là vận số của tôi quá kém, xuyên qua đến cổ đại lại vào đúng màu hè nắng chói chang.

Oh, my god! Toàn thân tôi cả lỗ chân lông cũng nở to hết cỡ rồi, đỉnh đầu thì bốc hơi nước nữa! Kem của tôi, kem que của tôi ơi, điều hoà của tôi ơi! Nghĩ tới băng vẫn nóng, càng ngày càng thấy nóng, cần một chút cũng không có mà dùng.

Tôi lấy tay lau trán, tìm việc ở cổ đại khó quá đi! Đã đi trên đường tìm nửa ngày rồi nếu không phải tiền công thấp dọa chết người thì công việc lại khổ cực chết lên được, chẳng có việc nào phù hợp với yêu cầu của tôi.

Ở cổ đại mọi người tay làm hàm nhai, có thể tránh được bao nhiêu thì tránh, sẽ không giống như hiện đại được phát lương như nhau, lại còn nghĩ mua cả xe, tìm phòng ở sống nữa chứ, aizz....Nếu nói thêm, tôi đồng ý chọn sống ở hiện đại!

Đang nghĩ ngợi miên man, đụng phải một người, “Ồi chao, mắt người để đâu thế hả, đi không nhìn đường sao”

Tôi nheo mắt nhìn lại thì thấy một tên mặt trắng trông đáng thương sinh gì đó “Nè, nè...Chân người đừng có động đấy, đừng dẫm vào tranh của ta chứ, aizz..Đã nói người rồi mà! Người mù à”

Tôi á? Hai mắt của tôi mở to, bị mù sao? Trong bụng tôi tức anh ách nhưng không thèm chấp, cãi lại “Người nói ai mù hả! Người là tên quỷ nghèo xiết xác, người không thấy mắt ta mở nhìn rất rõ hay sao! Là người không có mắt đụng phải ta mới đúng, người còn nói sao?”

“Người nói ai không có mắt hả! Aizz da, bảo người đừng dẫm vào tranh của ta mà, người xem đều bản hết rồi này, sao mà bản được đây!”

Hắn ta nhặt bức tranh có dấu chân dẫm lên, ra sức thổi phù phù cho tro bụi bay đi, tôi nhìn lướt qua tranh hắn, vẽ thế mà cũng bán được sao? Về mặt tôi nghi ngờ “Nè, tranh của người thế này mà cũng gọi là vẽ sao?”

Hắn thực giật mình ngẩng đầu nhìn tôi, tức giận trả lời “Người vừa nói cái gì, người có biết ta là ai không hả? Ta chính là hoạ sỹ nổi tiếng ở kinh đô này đây, người một con nhóc xấu xí chưa đủ lông cánh thì biết

cái gì, đi đi..”

Gì cơ? Tôi chẳng hiểu gì cả? Tôi giận đến mức cả mồ hôi cũng không toát ra được nữa, tiến gần sát hấn “Người nói ta ngu hả? Có muốn ta vẽ cho người xem không, ta vẽ bữa còn đẹp gấp trăm lần người ấy chứ, hừ!”

Về mặt hấn không tin “Người ư? Ta xem người đến cả bút còn chưa cầm qua, còn dám nói vẽ tranh, muốn độ với ta hả. Ta khuyên người, bỏ cuộc đi”

Gì cơ? Toàn thân tôi run lên, ha ha, hấn không biết đứng trước mặt hấn đây chính là cao thủ vẽ tranh sao!

Tôi tức không có chỗ xả, nhấc chân lên “không cẩn thận” lui một bước “Ai da, ngưỡng quá, dẫm nữa rồi, dẫm phải rồi”

Mũ trên đầu thư sinh kia bay vèo, vội vàng chạy lại “Đã bảo người phải cẩn thận một chút rồi mà, người cố tình có phải không? Bỏ chân ra ngay, có bản lĩnh thì tự mình vẽ đi! Thật đúng là con nhóc xấu xí không hiểu gì cả”

Hấn vừa nói nhỏ vừa nhặt những bức tranh trên đất lên, tôi giận tái mặt “Được lắm, chúng ta liền độ thử xem, ta nhất định cho người thua thê thảm”

Tôi nói ngoan cường, mồm thở phì phì đi lên trước, được mấy chục bước, khoe miệng của tôi cong dần lên cười, sao tôi lại không nghĩ ra cái gì chứ!

18. Chương 18: Hội Hoạ

Trở lại khách sạn thì trời đã chạng vạng tối, Tiểu Thuý, Tiểu Lan nhìn thấy trong lòng tôi đang ôm thứ gì đó thì mở to hai mắt nhìn “Tỷ tỷ, người mua nhiều giấy bút vẽ làm gì đấy?”

“Vẽ nha!” Tôi lập tức đi vào phòng mình, các nàng đi theo sau, tôi lấy ra bút vẽ, giấy vẽ, hộp mực, nghiền mực, còn có một chút đồ dùng này nọ nữa, thứ linh tinh này cũng không ít! Ít nhiều cũng được tên thư sinh kia nhắc nhở, làm cu li là cách kiếm tiền rẻ nhất, nghĩ lại thì có trí nhớ thật tốt quá!

Ở hiện đại, hoạ sỹ, tác giả, giới nghệ thuật, tác phẩm của họ so với người bình thường vất vả khổ cực khác hơn hẳn là vì sao đây? Nguyên nhân vô cùng đơn giản, sáng tạo, phát huy trí sáng tạo của nhân loại để tạo ra cái gì đó cực kỳ có giá trị.

Từ nhỏ tôi đã rất kết hội hoạ rồi, hội hoạ có thể nói là thú vui bậc nhất trong cuộc đời của tôi, năng khiếu trời cho đã làm tôi từng hợp tác với bạn bè mở một nhà triển lãm tranh đấy nhé, hợp tác rất ăn ý.

Chỉ là bước đi ở hiện đại nhanh quá, máy tính mới là công cụ chủ yếu trên thị trường. Tôi không thể không bỏ hứng thú với hội hoạ được, nhưng vừa rồi bị tên thư sinh kia khiêu khích, linh cảm chợt đến, có nguồn sẵn có như thế sao không tận dụng chứ?

Trong đầu tôi chứa không ít các bức tranh nổi tiếng nhé! Vừa nhìn thấy tên thư sinh kia vẽ, nét bút cứng nhắc, thô ráp, ngốc nghếch, chẳng hề có tí sáng tạo nào mà nói, các đường nét cũng chẳng đẹp hơn chút nào, gây cho tôi chẳng có chút cảm giác gì, vẽ mà chẳng có linh hồn, thế mà hấn nói hấn là hoạ sỹ nổi tiếng ở chốn kinh đô cơ đấy, thế thì tôi còn là sư phụ của hấn nữa ấy chứ!

Ha ha! Tôi quả thực ở thời đại này có thể mạnh rồi, rất mạnh nhé.

“Tỷ tỷ, người thực sự muốn vẽ sao? Vì sao vậy?”

“Đương nhiên là thật rồi, ta muốn dựa vào vẽ tranh để kiếm tiền đó!”

Mặc kệ các nàng có biểu hiện kinh sợ kiểu gì, tôi dọn xong hết tất cả, mở giấy ra, bắt đầu mài mực, tôi cảm giác toàn thân tràn ngập kích thích tình với hội hoạ, linh cảm tràn ra nhập sâu trong đầu, tôi tính thế này, mấy ngày liền sẽ đóng cửa vẽ tranh, đợi khi nào hoàn thành xong sẽ đi lên phố bán.

“Được rồi, Tiểu Thuý Tiểu Lan, mấy ngày này các người giúp ta mang đồ ăn vào, ta muốn yên tĩnh vẽ tranh, giữa chừng đừng có quấy rầy ta, biết chưa?”

Xem thái độ của các nàng đứng bên không hiểu có nghe được không, nhưng hiện giờ tôi không muốn giải thích nhiều với các nàng làm gì, sau này các nàng tự nhiên sẽ biết tôi làm gì thôi.

Xem các nàng đứng sững sờ một bên, tôi đứng lên đẩy đẩy các nàng ra cửa, khoá lại, ngồi vào bàn mỉm cười khẽ, đúng là nhiều sắc thái tốt hơn, màu sắc cổ đại hơi ít, ánh sáng màu cũng quá đơn điệu, lấy màu đen làm chủ, tôi mở một cái gói nhỏ, bên trong là đủ loại màu son bột nước, là màu vẽ chủ yếu của tôi đó. Cầm bút, một bức tranh phong cảnh tuyệt đẹp hiện lên trong đầu, mây trắng, hoa đỏ, cảnh rừng hùng vĩ, chiều sáng xa xa, một vầng trăng hiện lên, ánh sáng soi tỏ như gương, mặt mày như ngọc, mặc lụa trắng như bay, một người con gái tuyệt đẹp mỹ miều không từ nào tả xiết, môi đỏ như anh đào quần áo bay bay, tay áo thướt tha giơ lên, chân mang giày thêu, xoay múa dưới trăng, lụa mỏng nhẹ nhàng, yếu điệu giai nhân nghệ thuật múa rồi múa, cổ cây lay động, ngoái đầu nhìn cười, toàn bộ nét phong tình ở đuôi lông mày. Trọng tâm của bức hoạ này chính là người đẹp ngoái đầu nhìn lại cười kiểu này, bên cạnh lụa mỏng bay lượn, sợi tóc đen tuyền lướt nhẹ qua môi, nụ cười tuyệt mỹ hiện lên khoe môi, có một phen nhu tình, diễm lệ, thanh thoát. Hạ xuống nét bút cuối cùng, tôi ngừng đầu lên nhìn trăng rằm, nhẹ nhàng ngâm: “Từ xưa đa tình không nên hận, mộng đẹp tồn tại khi không tỉnh, hằng nga ứng hối trộm linh được, trời nước một màu hàng đêm tâm”

Tôi nhìn trong tranh mà bừng tỉnh say múa như tiên giới kia, đã quên đi chính mình, đã quên đi thiếu nữ phiêu dật, lúc này chỉ có hằng nga là vui vẻ nhất, tên bức hoạ này được gọi là Hằng Nga Bôn Nguyệt. Nhìn bức hoạ miêu tả thành công thiếu nữ, tôi mỉm cười, đặt nó lên trên giá vẽ, một mình lùi ra sau ngấm một lúc, trở lại gần bàn, mở tiếp một tờ giấy khác ra, nghiền cứu một lúc, bắt đầu hạ bút.

Làm hoạ sỹ cũng khá đơn giản, chủ yếu là miêu tả được ý tưởng sâu xa, ngắn gọn, kiểu cổ. Ánh nền trên bàn lay động, tư tưởng của tôi cứ lướt nhẹ như bay. Dưới ngòi bút dần dần hiện ra , bức tranh này lấy màu sắc làm chủ đạo, tranh sơn thủy có chút đơn điệu, chủ yếu coi trọng nét thanh nét đậm, mỗi một nét bút đều thể hiện được cái thần, bức tranh này tôi đã từng vẽ qua, nên miêu tả cũng đơn giản nhiều lắm, một số chỗ thì không cần chú tâm lắm, đặt bút xuống là có thể vẽ được ngay, chỉ cần phối hợp màu sắc cho hài hòa. Trong bức tranh chính miêu tả cảnh mây bay, gió thổi, nước chảy, gốc cây cổ thụ, một tiểu đồng đang đứng, một vị trí giả kiếng chân nhìn ra xa, toàn bộ hình ảnh tựa như cảnh tiên giới mát rượi, ý tứ hàm súc sâu xa bay bay nhẹ nhàng.

Dừng bút lại, cầm lấy bức tranh này, lặng lẽ thưởng thức, hình ảnh bên trong xen lẫn vẻ tráng lệ, vừa bình thản vừa sâu sắc, tôi rất vừa lòng gật gật đầu. Ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng chiếu rọi trên bầu trời, đã sang nửa đêm, tâm tình xúc động hoà quyện nhau, lúc này mi mắt có chút nặng trĩu, xem ra thì để ngày mai vẽ tranh tiếp rồi, đêm nay cứ vậy đi đã! Tôi treo hai bức tranh lên, thu dọn bàn gọn gàng, thổi tắt nến rồi lên giường nằm.

19. Chương 19: Văn Võ Trạng Nguyên

Có thể tối qua vẽ tranh quá muộn nên đầu óc có chút choáng váng, lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ “cộc cộc”, “Tỷ tỷ, người đã dậy chưa? Mọi người mang đến cho người một chút điểm tâm nè”

Đã rửa sạch mặt mũi chân tay, tôi ngồi ăn nhấm nháp điểm tâm trên bàn, ánh mắt Tiểu Lan đột nhiên sáng ngời “Tỷ tỷ, đây là tỷ vẽ sao? Đẹp quá ha! Cô gái này thực khá đẹp ha!” Cô nàng cầm bức tranh Hằng Nga Bôn Nguyệt lên nhìn thích thú không rời.

“Không phải ta vẽ thì còn ai vào đây nữa?” Tôi vừa ăn, vừa nhìn biểu hiện thưởng thức thú vị của cô nàng, nha đầu Tiểu Lan này cứ quang quác cái mồm vậy hời.

Trong lòng tôi có chút tiếc nuối, bức tranh này của tôi duy nhất không hoàn mỹ chính là không đề chữ. Xem ra tôi phải tự tìm người để đề chữ rồi.

Tôi ở trong phòng ước chừng năm ngày, năm ngày này Tiểu Thuý Tiểu Lan trừ chuyện đưa cơm nước ra, cũng không quấy rầy, nên tranh của tôi cũng mau hoàn thành. Tôi vẽ được mười lăm bức, phần lớn đều là tranh con người, hơn nữa toàn bộ đều là vẽ phụ nữ, đây cũng là đặc điểm chủ đạo của tôi, tôi chỉ vẽ phụ nữ, bởi vì phụ nữ là người lúc nào cũng có vẻ mềm mại, quyến rũ rất thích hợp để vẽ tranh. Lúc nhú mày nhắm mắt, lúc động lúc tĩnh, mặt mày lúc đó đúng là rất có phong thái.

Trừ mỹ nữ ra cũng có một ít tranh sơn thủy, vách đá, mỏm đá, thác nước, cây tùng, biển trời linh tinh gì đó. Thực ra ở hiện đại tôi đối với vẽ nước non cũng chỉ thường thường không để tâm nhiều cho lắm, tôi đặc biệt thích cái kiểu bình thường đơn giản nhưng lại tràn đầy ý vị sâu xa, tinh diệu.

Sáng sớm, tôi thu dọn xong toàn bộ các bức tranh, hôm nay tôi lấy tranh làm nguồn sống cho ngày đầu tiên, nói ra cũng thực kích động cũng có hồi hộp, Tiểu Thuý Tiểu Lan cũng đã xem qua tranh của tôi rất thích thú, không biết ý nghĩ của những người khác thế nào?

Kinh đô Cổ Trấn là thuộc vùng sông nước, văn nhân mặc khác tất nhiên không thiếu, vì mưu sinh họ trao đổi, thành lập nên một nơi để những người có tâm hồn thơ ca gặp nhau, được gọi là “Viện Mực”.

Trong đó độc quyền là về thơ, ca, nhạc, hoạ 4 loại, được thiết kế thành viện thơ, viện ca, viện nhạc và viện hoạ. Ở đó nổi tiếng khắp giang nam Bắc, kiếm được nhiều lợi nhuận. Vì vậy tôi quyết định mang tranh của tôi tới chỗ đó bán, có lẽ sẽ được giá cao chút.

Ăn chút điểm tâm xong, tôi và Tiểu Thuý Tiểu Lan đi tranh ra cửa, khách sạn cách phường hoạ xa chút. Chúng tôi đi tới ngã tư, có vài ngày không ra cửa mà trên đường dường như náo nhiệt hơn chút, tâm tình của tôi cũng dần bình tĩnh trở lại.

Bất ngờ đám đông trên ngã tư xôn xao hẳn lên, mọi người ở các gia đình toả ra, cùng nhìn về một hướng hình như là đang chờ đợi gì đó. Tôi nổi lên tia nghi hoặc hỏi Tiểu Thuý “Mọi người đang nhìn gì vậy hả?”

“Tỷ tỷ à, tỷ đã đóng cửa vài ngày như vậy đương nhiên là không biết rồi, huyện chúng ta xuất hiện một tân khoa TRẠNG nguyên nhé! Hôm nay là ngày hân vinh quy bá tử, mọi người ai cũng chờ mong được nhìn thấy hân nha!”

Tiểu Thuý nói rất hưng phấn, ngẩng đầu nhìn ra phía trước, tôi cũng trừng mắt nhìn, văn võ TRẠNG NGUYÊN sao? Vinh quy bá tử à?

“Vinh quy bá tử là ý gì hả?” Tôi lại không hiểu, sao tôi chưa bao giờ được nghe tới chuyện vinh quang như thế này chứ!

Tiểu Lan đứng cạnh giải thích “Là vinh quy bá tử chứ đâu! Chính là tân khoa TRẠNG NGUYÊN cười ngựa đi vòng quanh toàn bộ thị trấn một vòng, nhận toàn bộ lời chúc mừng và hoan nghênh, lại còn phải hành lễ nữa đó!”

Lúc này ở đằng trước ồn ào một hồi lớn hơn, vài tiếng phát truyền tới, một con tuần mã cao lớn từ trong đám đông đi đến, ngồi trên nó là một người đàn ông tuần tú, đầu đội mũ, thân mặc quần áo màu đỏ, cười quyền rũ mê người, vẫy vẫy tay về phía đám đông, lập tức thu hút hàng ngàn ánh mắt ái mộ của các cô gái trẻ, cứ nhìn chăm chăm vào mắt hắn, miệng há to chảy nước rãi thèm thuồng, đầu óc choáng váng.

Nhưng hắn cũng không biết đây là lỗi của hắn, cứ nhìn về trước mà mỉm cười, tôi đứng trong đám đông tròn mắt, ngơ ngác nhìn chăm chú vào hắn. Người này quả là có tướng quý nhân, mắt sáng tinh tường, mày lưỡi mác, mũi cao ráo, đặc biệt trên người toát ra khí chất tao nhã, làm cho hắn thoát nhìn toàn thân hiên ngang cao quý, rộng lượng bất phàm.

“Haizz....Tránh ra tránh ra nào....tránh ra nào...đông thể này sao có thể đi nổi chứ...tránh ra nào”

Lúc hắn đi ngang qua trước mắt tôi, tôi bị người ép chặt hai bên, khổ sở đứng, một số thiếu nữ chen chân lên trước, tôi giờ mới biết con gái cổ đại truy người ra sao, khí thế mạnh mẽ không thua gì hiện đại cả. Nhưng hiện tại thì người người áp sát, người người chen chúc, tôi phải đứng chỗ nào mới không chiếm mất vị trí của người ta chứ?

Lúc tôi đang lo lắng thì bỗng chân bị ai đó dẫm mạnh một nhát, đau tới mức tôi bỗng hét chói tai “Đừng có dẫm vào tôi!”

20. Chương 20: Quan Thu Giải Nguyên

“Á” Thân tôi bị đám đông ép chặt đẩy tới ngã tư đường một cái, tôi lảo đảo hơn nữa trên lưng còn đeo một đồng tranh vẽ, giá vẽ nặng trĩu, cả người mất thăng bằng ngã nhào xuống,

“A” Tôi thẳm thiết kêu lên, nhìn một đám bụi bay mù mịt trước mặt, tôi thẳm kêu không xong rồi, kiểu gì cũng bị hít đám bụi này mất thôi. Tôi nhắm tịt mắt lại cũng chuẩn bị sẵn tinh thần sắp hôn đất, bỗng được một cánh tay to vòng qua eo túm lại, dùng chút sức kéo đầu tôi lên, truyền tới cảm nhận chấn động sâu sắc.

Chuyện bi hài này cũng chấm dứt khi tôi mở mắt ra chớp chớp, choáng váng hoa mày chóng mặt nhìn thấy một khuôn mặt, ôi không phải là vị công tử Trọng Nguyên đang vinh quy bái tổ kia đó sao, tôi đang nằm mơ rồi!

“Người không sao chứ?” Trên đầu truyền tới một giọng vô cùng, phải nói là vô cùng nam tính. Tôi không phải đang nằm mơ.

“Không sao, không sao, tôi không sao, cảm ơn!”

Tôi lễ phép tách người ra xa chút, mặt hơi nóng lên. “Tỷ tỷ....Tỷ tỷ..” Lúc này Tiểu Thuý Tiểu Lan vệt mạnh đám đông chạy tới phía tôi.

“Tỷ tỷ, người không sao chứ? Có bị thương chỗ nào không?” Tiểu Thuý Tiểu Lan kiểm tra cả người tôi từ trên xuống dưới, rồi nhìn thấy vị công tử Trọng Nguyên đứng cạnh, vội nói: “Cảm ơn công tử đã cứu tỷ tỷ nhà chúng ta, cảm ơn ngài, ngài thực sự là người tốt”

Đám đông đang im lặng nghiêm trang lúc này cũng vỗ tay nhiệt liệt hưởng ứng, ra sức khen ngợi cách làm người của công tử Trọng Nguyên, công tử Trọng Nguyên lại vẫy vẫy tay hướng tới đám đông, cười khê, rồi lại lên ngựa, tiến lên phía trước, đám đông bắt đầu nối đuôi nhau đi theo sau. Tôi ổn định lại tinh thần, trong lòng bắt đầu có chút thích vị Trọng Nguyên không kiêu căng, tử tế này rồi.

Tôi và Tiểu Thuý Tiểu Lan tiếp tục hướng đến “Mặc Viện” đi tới, xuyên qua dòng người thấy một toà nhà cao lớn đẹp đẽ, khí thế xuất hiện trước mặt, trước cửa lớn treo một tấm biển, viết hai chữ rồng bay phượng múa “Mặc Viện”, nét chữ cứng cáp, chữ cổ đại tôi cũng không phải là chưa thấy bao giờ, nét viết cũng tựa như nét vẽ vậy.

Đi vào trong mặc viện, phát hiện ra kiến trúc của nó giống như kiến trúc ở hiện đại, cũng có hàng loạt các dãy phòng, chẳng qua là bán các thứ khác nhau mà thôi. Mặc viện là nhà khá lớn, được chia là 4 khu vực: quán thơ, quán văn, quán ca nhạc, và quán hoạ. Lúc này người đến người đi tấp nập, lòng tôi thẳm cao hứng, xem ra việc kiếm lời ở đây cũng khá đấy chứ. Chúng tôi đi tới quán hoạ, lập tức có một vị trung tuổi ra đón, nhìn thấy trên lưng tôi đeo mấy bức tranh sơn dầu thì hỏi: “Cô nương tới bán tranh hay là mua tranh vậy?”

“Bán tranh” Vị nam tử trung tuổi cười “Vâng xin đi theo ta”

Qua một hành lang dài có nhiều người đang thưởng thức tranh, chúng tôi đi xen qua đám đông, đến hai gian phòng cuối, vị nam tử trung tuổi đẩy cửa ra rồi đi vào,

“Phòng này chính là của người”

Tôi nhìn qua đánh giá gian phòng treo đầy tranh, không lớn lắm, cạnh cửa có một chiếc bàn, một chiếc ghế dựa, sau lưng có bức tường sơn đã tróc, sau bức bình phong lớn có một bức tượng gỗ điêu khắc cầu kỳ, trên tường cũng có điêu khắc, nhìn cả phòng trông có vẻ cổ kính, xem ra là đã khá lâu đời, nhưng bán tranh ở đây đúng là thích hợp.

“Gian phòng này thuộc về tôi rồi phải không?” Trong lòng tôi âm thầm vui sướng.

“Thả các thứ này ra, rồi đi làm thủ tục ký tên, tiền thuê ở đây một trăm lượng một tháng”

Vị nam tử Trung tuổi gơ tay lên bảo.

“Gì cơ? Một trăm lượng sao? Sao đắt vậy?”

Tôi mở tròn hai mắt, tôi đoán ngay là không đơn giản như vậy mà, nhưng tiền thuê một trăm lượng đúng là ra ngoài dự kiến của tôi.

Nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của tôi, vị nam tử trung tuổi có vẻ khó chịu, “Cô nương, người không hiểu quy củ của chúng ta ở đây sao? Chỗ chúng ta đây tiền thuê là không đắt lắm, cô nương, chắc là cô chưa

từng nghe qua danh tiếng của mặc viện chúng ta đấy chứ! Danh tiếng mặc viện chúng ta nhưng mà nổi tiếng khắp các tỉnh Nam Bắc đó, các vị quan lớn cao quý ai cũng đều tới mặc viện chúng ta mua tranh hết, nếu người vẽ đẹp, một bức tranh có thể bán được rất nhiều tiền, người còn chê đắt sao, nếu người cảm thấy mình không có đủ tư cách để mở quán bán tranh, thì cứ bán ở trên đường đi!”

Không ngờ ông ta lại tuyệt tình đến vậy, mặt thay đổi còn nhanh hơn cả thời tiết nữa. Thấy ông ta định đóng cửa, tim tôi rung lên, đúng là ở địa bàn người ta có khác, tôi phải cố mà nở mặt cười tươi

“Aizz, ông chủ chờ một chút, giá cả thương lượng được lắm, một trăm lượng thì một trăm lượng, chẳng hề còn sợ tôi không trả nổi hay sao?”

Nghe giọng hào phóng của tôi, vị nam tử trung tuổi lập tức cười rõ tươi, lại mở cửa ra lần nữa, nói chuyện cũng mềm mỏng hơn chút.

“Cô nương là người thông minh, biết phân biệt nặng nhẹ, ở đây buôn bán chỉ có lãi chứ không thiệt đâu mà sợ, cô yên tâm, chỗ chúng tôi đây tuyệt đối không có đám ác bá đến quấy rối đâu”

“Sao, kiểu này cũng dám nói sao, còn không biết ai mới là người ác cơ đấy!”

Tôi nhếch miệng thì thầm. “Cô nương nói gì thế?”

Không thể tưởng tượng nổi lỗ tai ông ta thính thế, giận tái người nhìn tôi chằm chằm. Tôi lập tức lại phải nhoen cười “Đâu có nói gì đâu, tôi nói là ở đây buôn bán sinh lời quá ha”

“Ở đây tự người phải để ý chút đi! Hiện giờ đi theo ta ký tên”

Tôi cầm bản ký hợp đồng trên tay, gấp cẩn thận cho vào trong người, hành lang thật là dài, có nhiều chỗ bày bán tranh chữ, tôi tò mò bước vào gần một trong những gian hàng trong quán, thấy có khách đến ông chủ lập tức nhiệt tình ra chào mời “Cô nương, mua tranh không?”

“Vâng!” Tôi gật gật đầu, nhìn chằm chằm vào tranh chữ trên tường, xem ra vị lão bản này rất tinh thông tranh sơn thủy, mỗi một bức tranh lại không giống nhau, ở mỗi góc tranh đều có đề chữ, nhìn tổng thể có vẻ phối hợp rất tinh tế, chẳng trách ở đây lại có lắm khách hàng đến vậy, đúng là có năng lực thật.

Bỗng có người chỉ tay vào một bức tranh hỏi ông chủ:

“Bức này bán bao nhiêu tiền vậy?”

Ông chủ nở nụ cười tươi đi tới “Bức này giá một ngàn lượng”

Tôi bị dọa nhảy dựng lên, một bức tranh giá ngàn lượng sao? Tôi quay đầu nhìn kỹ bức tranh vẽ cây tùng kia, kỹ thuật vẽ rất đẹp, biểu đạt được toàn thể ý cảnh trong đó, nhưng trong con mắt của tôi đánh giá thì lại không đẹp lắm, chẳng hề tranh ở đây giá đều cao như vậy sao?

Lúc này nghe ông chủ đứng cạnh giải thích, “Bức tranh này nhưng là do Kinh thành đệ nhất Tiên sinh Thủy Viễn Chi đề chữ đó, rất hiếm có, người ta nói, tiên sinh Thủy Viễn Chi đã lui về ở ẩn lâu rồi, nhưng chữ trên tranh này đều là tuyệt bút nha! Chỗ ký tên này là do Thủy tiên sinh tự mình ký đó! Người nhìn thử xem”

Tôi chấn động, trợn mắt nhìn chữ ký phía dưới, tuy mờ nhưng nét chữ cứng cáp sắc cạnh, bên cạnh đó còn có dấu đóng nữa, quả nhiên là xuất phát từ tay danh gia.

Xem ra tranh của tôi cũng cần phải tìm lấy một người đề chữ ới được, dù không tìm được nhà nổi tiếng, nhưng mỗi một bức tranh mà được đề chữ lên đó cũng rất hợp lý, cũng không phải trống trải không có linh hồn.

Bước ra khỏi gian hàng này, tôi lại đi tới gian hàng của mình, tranh vẽ của tôi đã được Tiểu Lan Tiểu Thuý lấy ra treo trên giá, tôi thưởng thức từng bức tranh một, tranh của tôi nhìn theo góc độ cá nhân thì thuộc loại đẹp nội tâm, không giống những người khác vẽ mạnh mẽ, khí thế hào hùng, có lẽ là do liên quan đến tôi là một cô gái rồi.

Lúc này, đi vào cửa có hai người, một nam khoảng chừng ba mươi tuổi, tướng mạo rất thư sinh, nhìn qua khá nhả nhặn, trên người toả ra nồng đậm phong độ tri thức.

Bên cạnh hẳn chắc là thư đồng, vóc dáng gầy yếu, đường nét thanh tú, đại để khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi gì đó.

Hắn vừa tiến đến, cứ nhìn đông lại nhìn sang tây, tôi còn chưa kịp mời chào, mắt to của hắn đã nhìn vào một bức tranh kêu lên, “Thiếu gia, bức tranh này rất đặc biệt ha”

Hắn chỉ vào một bức tranh tôi vẽ một vị công tử hiện đại, tôi cười cười đi đến “Người có thích không?”

“Thích thích lắm, tỷ tỷ, đây là do người vẽ sao?”

Tiểu thư đồng ra sức gật gù, nhìn tôi. “Là ta vẽ”

“Cô nương, sao tranh của cô đều không có đề chữ là thế nào?”

TRên đầu truyền đến tiếng công tử nhã nhặn hỏi. Tôi lộ vẻ đáng tiếc trên mặt, “Công tử nói đúng lắm, hôm nay là ngày đầu tiên tôi khai trương buôn bán, còn chưa kịp tìm người đề chữ!”

“Tự cô nương không thể đề chữ sao?”

Hắn hỏi lại. “Tôi không biết chữ”

Tôi lắc lắc đầu có chút xấu hổ, lại không ngại che giấu. “Tỷ tỷ, công tử nhà chúng ta giúp người đề chữ có được không?” Bỗng vị tiểu thư đồng ngoác miệng nhìn tây kia lại gần.

“Ôi...” tôi bỗng sửng sốt, không biết nên đáp lại ra sao. “Công tử nhà chúng ta nhưng là đương kim Giải Nguyên đó! Công tử viết chữ rất đẹp nha!”

Tiểu thư đồng tiếp tục nói “Công tử, người giúp vị tỷ tỷ này đề chữ đi!”

“Đào nhi, không được lắm chuyện” công tử nho nhã thản nhiên nói. Tôi đứng bên nghe rất vui sướng, không ngờ vị có tướng mạo đoan chính này chính là đương kim Giải Nguyên, chẳng trách trên người hắn lộ ra một loại phong độ tri thức khác người chứ! Vị thư đồng này nói đúng lắm, sao không tiện thể bảo vị công tử này giúp đề chữ chứ nhỉ?

“Nếu may mắn có công tử giúp đề chữ, tiểu nữ tử vô cùng cảm kích”

“Cô nương đừng nói như thế, ta xem thấy tranh của cô vẽ rất đẹp, chỉ có thiếu chút là không đề chữ thôi, nên hơi đơn điệu chút”

“Công tử, người cũng nói như vậy, vậy người giúp một chút đi nào!”

Tiểu thư đồng có thể thực sự rất thích nét chữ của công tử nên cứ giúp tôi nói vào, vị công tử nho nhã kia đưa ánh mắt liếc nhìn yêu thương vào hắn một cái rồi sau đó lại nhìn sang tôi.

“Được rồi! Nếu cô nương đã có lòng, tiểu sinh xin được thể hiện xấu chút”

Ôi chào! Thành công rồi. Lòng tôi cười thầm, liếc nhìn tiểu thư đồng kia cười ăn ý. Trong lúc nói chuyện mới biết thì ra vị công tử này là nhân sĩ trong kinh thành, họ Quan, tên Thu, là đương kim Giải Nguyên tuy thân bên Hoàng thượng, hôm nay tới Kinh đô Cổ Trấn đi du ngoạn, lúc này thư đồng của hắn lấy từ trong bọc quần áo ra một cây bút, một lọ mực.

“Cô nương, cô muốn tôi đề chữ gì thì tôi viết chữ đó là được”

Tôi cười cười gật đầu, cầm lấy bức tranh thứ nhất, bức này tôi đã có ý tưởng rất hay, chỉ cần nói ra là được. Rốt cục cũng đề xong toàn bộ tranh. Chữ viết của hắn quả nhiên là đẹp thật, nét cứng cáp khỏe mạnh như rồng bay phượng múa, làm ối bức tranh đạt tới một trình độ biểu hiện tuyệt vời.

“Cô nương đúng là có suy nghĩ kỳ diệu thực làm cho ta kinh ngạc, vô cùng mới mẻ, ta thấy cũng chưa từng được nghe qua”

Đề chữ xong, Quan Thu rất thích thú nhìn tôi, tôi biết bởi vì chút tranh này nọ đều là do Trương Công tử vẽ, tên vẽ cũng do bảo bối của công tử, chắc chắn hắn chưa từng nghe là đúng rồi, tôi cười cười bảo “Quan công tử có lẽ chưa từng nghe qua thật, những này đó đều là tự ta nghĩ lung tung mà ra thôi, làm công tử ngài đây chê cười rồi”

Lúc này Tiểu Thuý Tiểu Lan cùng Đào Nhi rất thích thú nhìn từng bức tranh một! Quan Thu cũng đứng dậy, nhìn qua từng bức, cuối cùng dừng lại ở bức tranh Hằng Nga Bôn Nguyệt kia, nhìn một lúc, “Cô nương, ta muốn mua bức tranh này của cô”

21. Chương 21: Khai Trương Không Thuận Lợi.

Tôi kinh sợ bước nhanh hai ba bước đi tới, “Công tử, nếu mà ngài thích, ta có thể tặng nó cho ngài”

Hắn cười khoát khoát tay, “Như vậy sao được, ngày đầu tiên cô nương mở cửa buôn bán, sao có thể để cho cô thâm hụt tiền nong được, Đào Nhi”

Hắn liếc nhìn tiểu thư đồng một cái, Đào Nhi hiểu ý nhanh nhẹn lấy một tấm ngân phiếu trong túi ra, tôi lại nói “Công tử viết chữ giúp tôi, tôi còn chưa kịp báo đáp, lấy bức tranh này làm chuyện báo đáp đi vậy, hơn nữa hôm nay là ngày đầu tiên tôi khai trương đã gặp được ngài là quý nhân như vậy, sợ tôi sau này không làm ăn có lãi sao?”

Quan Thu nhượng mảy nở nụ cười chút, Đào Nhi bên cạnh hắn mở miệng “Tỷ tỷ, công tử bảo người nhận thì người cứ nhận lấy đi, tiền đó công tử nhà ta có đáng là bao đâu!”

“Đào Nhi, cấm nói bậy” Quan Thu lại trừng mắt nhìn cậu quả trách, xem Đào Nhi này đúng là ruột để ngoài da, nghĩ gì thì nói nấy, ngây thơ chất phác vô cùng, không ngăn nổi miệng, nhưng lời cậu ta nói ra cũng có vài phần thực thực giả giả không biết đâu mà lần, nhìn vị Quan Thu này xuất thân từ dòng dõi thư hương, nhà của hắn kia chắc cũng rất giàu có đây? Tiểu Đào Nhi lấy ngân phiếu nhét thẳng vào tay tôi, tôi bỗng chốc không biết ăn nói thế nào cho phải, nếu cứ cự tuyệt thì lại làm người ta bị thương tâm, tôi đành nở nụ cười,

“Công tử đừng khách sáo, nếu có thời gian tôi mời hai người ăn cơm được không?”

Tiểu Lan đứng bên phụ họa, “Đúng rồi, Quan công tử, đến lúc đó nhất định phải đến nha!”

Quan Thu nhú mảy lại chút “Ta sợ sẽ là phật ý tốt của cô nương rồi, đêm nay chúng ta sẽ quay trở lại kinh thành rồi”

Tôi hoảng sợ, trên mặt không che giấu được vẻ thất vọng, “Đêm nay các ngài đã đi rồi sao?” Kỳ thực tôi còn muốn mời hắn ở lại thêm vài ngày, còn đề chữ cho tôi nữa chứ! Tôi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt hắn, hắn hình như nhìn thấy tâm tư của tôi, “Cô nương, có phải định tìm người đề chữ hay không. Ta có một người bạn thân ở kinh đô có thể giới thiệu cho cô nương biết” Mắt tôi sáng lên “Thật sao?”

“Đúng vậy” Hắn cười gật đầu, bỗng như nhớ ra gì đó, “À, cô nương, tôi chắc là phải đi ngay rồi không có thời gian giới thiệu cho các người, ta viết một lá thư cho cô, cô mang thư ta đi, chắc chắn hắn sẽ giúp cô”

“Vậy hay quá, xin cảm ơn” Trong lòng tôi mừng thầm, hôm nay đúng là vận may, dụng thế nào lại dụng phải quý nhân như thế, nếu là bạn của hắn, nhất định cũng nổi tiếng như thế. Quan Thu viết thư xong, nói địa chỉ người bạn này của hắn xong. Lúc này Đào Nhi tên nhóc kia cũng gờ trong tay bức tranh kia lên hỏi tôi “Tỷ tỷ à, ta mang bức tranh này đi nhé?”

Tôi khẽ cười, “Đào Nhi thực là đáng yêu quá đi, được rồi! Vì sự đáng yêu đó của người, ta có lòng tốt tặng cho người đó”

Tôi nhin không được xoa xoa đầu cậu ta, Tiểu Thuý tiểu Lan đứng bên cùng Quan Thu cười phá ra đứng dậy. Về mặt Đào Nhi đồ lên, tên nhóc này ngượng ngùng, tôi thấy vậy thì vội vàng cười bảo “Đào Nhi à, lần sau có cơ hội, tỷ tỷ vẽ nhiều bức tranh như vậy cho người được không?”

“Thật sao”

“Đương nhiên là thật rồi, tỷ tỷ sẽ không lừa người, ta cam đoan với người đó”

Tôi nhin không được lại vỗ nhẹ đầu cậu ta. Đào Nhi cười “khanh khách” ầm lên, theo Quan Thu đi ra cửa. Đây là một cặp người thế nào ha!

Tiền họ đi rồi, tôi ngồi ở cửa trước trông ra dáng ông chủ lắm, trong lòng tôi có chút đắc ý nho nhỏ, rốt cục mình cũng trở thành bà chủ, không cần xen sắc mặt người khác kiếm tiền. Nói tới tiền, tôi lôi ngân phiếu Đào Nhi dúi cho ra, ôi chao, ra tay thật hào phóng quá đi, những một trăm lượng cơ, thực đúng là chủ nhân có nhiều tiền ghê.n

Lúc này, trong quán có vài người khách lục tục tiến vào, dừng chân bên các bức tranh thưởng thức, lòng tôi lại kích động một hồi, đi tới trước.

Những người này rất lễ phép, tôi đoán chừng hiểu được mọi người tới xem đều là những người nho nhã cả! Nếu là kẻ lỗ mãng sẽ không bao giờ bước chân vào nơi này rồi.

Tôi tính toán vậy nên đứng bên giải thích cho họ nghe chút, trong tranh muốn biểu đạt ý gì, họ chọn một bức tranh sơn thủy, bức thứ hai là người đẹp, mà giá tôi đưa ra cũng không cao lắm nên họ cũng không cò kè mặc cả gì mua luôn tổng cộng khoảng ba mươi lượng bạc.

Gian hàng vừa khai trương giá cả không thể cao hơn được, cứ theo cách của hiện đại khuyến mại một nửa giá thực nhằm để thu hút khách, qua mấy ngày để xem xem tình hình thế nào rồi mới tăng giá lên.

Chẳng mấy chốc mà thời gian cũng đã chạng vạng tối, trừ Đào Nhi mua bức tranh kia ra, mười lăm bức tranh thì đã bán được hơn sáu bức, tiền thu về được một trăm ba mươi hai lượng, nếu không thu tiền mà Quan Thu ra tay hào phóng thì chắc không phải con số này rồi!

Tôi thực sự không may xuyên qua, người ta xuyên qua đến cổ đại buôn bán cứ tựa như mây bay gió thổi, khí thế hùng hực, suất sắc mười lần, còn tôi đối với chuyện buôn bán cũng chỉ là hờ hững, chắc chắn là đang kiểu đi mò mẫm rồi bị đập một cú vậy.

Ngày đầu tiên ra quân đã có tình cảnh này, nhưng cũng tích lũy được chút kinh nghiệm. Đầu tiên là cửa hàng của tôi có vị trí không được tốt cho lắm, phía trước có một loạt phòng, tôi bị sắp xếp ở vị trí khu 2, buồn cười hơn nữa là lại gần gian cuối cùng chưa cho ai thuê.

Quá thất bại, một ngày chỉ lác đác có vài người tới, nói đúng ra thì khách hàng là thượng đế, không có khách hàng, tranh vẽ ra không có người thưởng thức cũng như không.

Xem ra thì sau này tôi phải xuất chiêu để mời chào khách hàng vậy, lần thứ hai không được thì chắc chắn cửa hàng của tôi không còn chiêu bài nào thu hút khách nữa. Nhìn người khác thành thạo kiêu ngạo, hăng hái chiêu bài câu khách, so với cửa hàng nghèo túng của tôi cũng mạnh mẽ gấp hàng trăm lần. Xem ra ngày mai tôi phải thay đổi phương thức mới được.

22. Chương 22: Trạng Nguyên Ngọc Hoán

Tìm ra khuyết điểm vẫn chưa đủ, vài ngày sau tôi nghĩ đau hết cả đầu, tôi vốn là người dư thừa tinh lực mà, trước đây cũng chưa từng bị mệt nhọc như thế bao giờ, mặc dù có Tiểu Thuý Tiểu Lan giúp đỡ nhưng hai nàng nhiều nhất cũng chỉ là chân chạy bàn giúp tôi mà thôi.

Toàn bộ trang trí cửa hàng đều phải một tay tôi chọn lựa. Mất sau vài ngày cố gắng hết mức, cửa hàng cũng đã được thay đổi hoàn toàn, thì ra ánh sáng ảm đạm trong phòng đã trở nên sáng rực rỡ hơn, toàn bộ phòng làm cho người ta có cảm giác vô cùng thanh tịnh, thoải mái, trước cửa có hai bồn hoa lan toả hương, trong cửa hàng cũng có những bồn hoa nho nhỏ, cùng với đủ loại cây tùng lớn bé xen kẽ làm cho không gian đạt tới một cảnh hài hoà, hư thực kết hợp, sinh ra nhiều ý tưởng vô cùng thoả mãn, người thưởng thức có thể từ kiến thức có hạn về nghệ thuật cũng lĩnh hội được hàm ý nghệ thuật vô hạn ở trong đó.

Nhìn thấy tôi thiết kế như vậy, Tiểu Thuý tiểu Lan không thể tin nổi nhìn cửa hàng đổi mới hoàn toàn, miệng cứ há hốc ra.

Lúc này chỉ còn duy nhất một sự kiện gì đó – là biển hiệu của cửa hàng, cái này được gọi là chiêu bài của chiêu bài, chính là biển hiệu sinh lời, tuyệt đối không thể viết bừa rồi treo lên được, càng nghĩ tôi càng quyết định hôm nay phải đi tìm vị bằng hữu của Quan Thu kia mới được, phải xin bằng được hắn viết chữ cho, viết biển hiệu ới được. Tôi bảo Tiểu Thuý tiểu Lan một câu rồi cứ theo địa chỉ Quan Thu kia nói đi tới, Kinh Đô Cổ Trấn tuy nói không lớn cho lắm nhưng việc đi hết cả ngày như thế này cũng cần phải có thời

gian. Dọc theo đường đi, tôi đoán vị bằng hữu của Quan Thu kia, người văn sĩ phần lớn tính cách chắc khá kỳ quái, biết đâu hẳn lại cự tuyệt tôi thì sao?

Nhìn cảnh sắc bốn phía hình như là đúng lời Quan Thu kia miêu tả ngôi nhà kia rồi, nhưng mà sao đây? Ánh mắt tôi nhìn xung quanh xem xét, ở đây trừ ngôi nhà có tường lớn bao quanh kia ra thì chẳng còn nhà nào khác, chẳng lẽ là nhà này sao?

Nhìn vào hai cánh cửa lớn mở ra, thấy cây cối xanh tươi trong viện cùng với một loạt các phòng lầu các tinh xảo uốn lượn, có vẻ u tĩnh cao nhã, rất hợp với một văn nhân ở.

Hạ quyết tâm tôi nhanh chân chạy tới, bước lên thềm đá, đột nhiên có một quần gia nhanh nhẹn đi ra, thấy tôi đứng trước cửa thì có chút ngạc nhiên hỏi “Người tìm ai hả?”

“Xin hỏi có vị tiên sinh Ngọc Hoán ở đây phải không ạ?”

“Người có chuyện gì vậy?” Ông ta hỏi lại.

“Là như vậy, tôi được bạn tốt của ngài ấy uỷ thác đến đây truyền tin”

Tôi nói vòng vo tam quốc biến thành kẻ truyền tin. “Là người ở đâu?”

“Là vị tiên sinh Quan Thu” Nghe tới tên Quan Thu, sắc mặt vị quần gia lập tức dịu đi, “VẬY à, cô nương là được Quan thiếu gia nhờ ha! Vào đi! Thiếu gia chúng ta đang ở thư phòng, ta dẫn đường cho cô”

Tôi nghe vậy thấy rất là vui, cuối cùng thì cũng tìm đúng rồi, nhưng mà Quan Thu giới thiệu cho tôi vị bằng hữu này nghe qua hình như là một người trẻ tuổi vậy.

Lúc này lão quần gia xoay người sang hành lang bên trái đi tới, tôi dừng lại nghĩ ngợi cố đuổi theo sau cho kịp. Toàn bộ hành lang tỏa ra mùi hương hoa quế thơm lừng, bên cạnh còn có mấy khóm hoa quế đang chúm chim nở hoa, hương bay tràn ngập.

“Phong cảnh ở đây đẹp quá”

Tôi không khỏi có chút tán thưởng nói. “Đương nhiên rồi, thiếu gia nhà chúng ta rất thích phong cảnh ở đây đó!”

Lão quần gia nói luôn, đi rất nhanh tới trước một phòng có cánh cửa mở rộng, “Thiếu gia nhà chúng ta đang ở bên trong, cô đợi chút, ta đi thông báo một tiếng”

Quy củ ở đây thật là nhiều ghê, chỉ một lát sau, lão quần gia đã tươi cười đi ra, “Thiếu gia bảo cô vào” “Được”

Tôi đáp lại, đi vào trong phòng, hai hàng giá sách gọn gàng trước mặt, một người đàn ông buộc tóc đen dài, mặc toàn thân một màu vàng nhạt đang cúi xuống viết chữ. Cảm giác hình như có người tới mới ngẩng đầu lên nhìn về phía tôi, hai mắt chạm nhau, trong lòng tôi đánh “oành” một cái, đây không phải là vị công tử Trạng nguyên vinh quy bái tổ kia sao? Quan Thu giới thiệu hẳn sao? Sắc mặt tôi hơi thay đổi, nhưng đối phương lại coi như không có gì, cười đứng lên, “Người chính là Quan biểu ca giới thiệu đến đưa tin rồi!”

“Vâng” Tôi không yên lòng gật gật đầu, lấy từ trong người ra bức thư này đưa cho hắn, không ngờ Quan Thu và hắn là anh em họ ha!

Hắn mở thư ra xem một lúc, trên môi hiện lên nét cười yếu ớt, “Cô nương là Diệp Vũ trong thư sao?”

“Đúng vậy” Trong lòng tôi cao hứng quá, nếu vị công tử Trạng Nguyên này thì tôi khá yên tâm rồi. “Cô nương hôm nay đến đây có mang theo tranh không?”

Quá Ngọc Hoán tao nhã đi tới gần tôi. “Có, tôi mới mở một cửa hàng bán tranh, hôm nay là tới xin công tử viết chữ đẹp, muốn xin ngài viết cho cửa hàng của tôi một cái tên”

Tôi nói chi tiết. “VẬY hả, vậy cô nương muốn ta viết tên gì nào?”

Hắn hỏi. “Gọi là Vũ Hiên Hoạ Quán!”

Hắn cúi đầu cười khê, “Tên hay lắm, Vũ là tên của cô sao?”

“Phải” Tôi vừa dứt lời, hần liền đi tới trước bàn, “Lại đây giúp ta mài mực đi!”

Tôi sợ run chút, nhìn ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào trên người hần, rọi soi vào khuôn mặt tuần tú của hần, vô cùng đẹp trai. Tôi bỗng chốc ngây người, hần ngẩng đầu nhìn tôi liếc một cái, lại cười khê. Tôi lập tức thấy xấu hổ, mặt đỏ bừng đi tới.

Hần mở tờ giấy trắng khổ lớn ra, lấy bút trên giá bắt đầu quan sát một lúc rồi dùng bút lông chấm mực viết như rồng bay phượng múa bốn chữ “Vũ Hiên Hoạ Quán”. Nhìn hần dùng bút, tôi trừ chuyện sợ hãi than thở ra thì vẫn là than sợ, không ngờ tuổi còn trẻ vậy mà đã luyện được chữ viết đẹp như thế, Vũ Hiên Hoạ Quán bốn chữ dưới ngòi bút của hần đúng là như rồng bơi trong biển lớn, tư thế hiên ngang. Thực sự tuyệt quá.

“Chữ đẹp quá đi” Tôi thầm khen trong lòng. Đúng một lúc tôi nghĩ tới trong cửa hàng còn cần hỗ trợ, “Công tử, hôm nay xin đa tạ công tử viết biển hiệu, người trong cửa hàng đang cần giúp, ngày khác ta lại tới quấy rầy công tử vậy”

Hần nhìn tôi, “Được rồi, trong thư biểu ca cũng nói người là một tài nữ, tới lúc đó rất mong được thưởng thức những tác phẩm xuất sắc của người, tin tưởng biểu ca sẽ không nhìn nhầm người”

Tôi lo lắng vô cùng ngẩng đầu cười nói, “Đương nhiên rồi, Tiểu Vũ tuyệt đối không làm công tử thất vọng”

Hần cũng sợ run lên chút, không thể tưởng được tôi lại tự tin đến thế. Tôi lúc này cũng đang lảng lảng, cầm bốn chữ hần viết lên chào ra phủ, lúc đó trời cũng đã về chiều tôi vội vàng trở về cửa hàng.

Đợi tôi trang trí mặt tiền của cửa hàng xong thì trời cũng đã tối, đứng bên cạnh cửa sổ lạnh, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh Quá Ngọc Hoán cười khê, nhớ tới hôm nay hần cười sáng lạn mà lòng tôi thấy vui vẻ quá.

Trở lại trước bàn, mở tờ giấy ra, trong lòng thần không biết quỷ không hay toát lên một ý tưởng, chờ mong nhanh chóng được gặp lại Quá Ngọc Hoán, mặt đỏ bừng lên, mắt nhắm nhắm lại, có phải mặt hần chỉ có mỗi đẹp trai đâu cơ chứ! Cả giọng nói cũng dễ nghe ghê cơ!

Nhưng sau khi nhìn thấy hần rồi, cái loại cảm giác mê mẩn trong đầu tôi cứ chuyển động liên hồi, thật lâu mà không tan, cảm giác này hình như là.... Tôi lấy tay đập mạnh vào đầu, nghĩ không ra.

Hôm nay tôi nhất định phải vẽ một bức tranh có hàm ý mới được, tựa như đại tài tử Quá Ngọc Hoán vậy, từng nét bút đơn sơ cũng không thể hiện nổi ánh mắt của hần, trong đầu tôi cứ luẩn quẩn tuyệt tích danh hoạ.

Lúc này ánh trăng đã lên cao chiếu sáng khắp nơi, mây trắng nhõn nhõn bay, một cảnh đẹp như tranh, bên cửa sổ cô gái đứng khép mi, âm thầm tưởng nhớ, tưởng niệm tình yêu. Đợi tới lúc tôi bừng tỉnh, trên giấy đã hiện lên một bức tranh tuyệt đẹp, lòng tôi dậy sóng, đây là vẽ gì ha!

Quần áo cô gái này mặc thần thái sao lại giống tôi đến vậy chứ, quả là lạ! Nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng, ai quy định là không được vẽ tôi chứ, ngày mai tôi mang bức tranh này đi tìm hần để đề chữ xem thế nào?

Trong lòng tôi phản bác lại. Tiếp đó lại vẽ tiếp một bức “Vịnh Xuân Đồ”, tranh cây đào, cảnh liễu thướt tha, cả rừng cây từng cánh hoa đào hồng đẹp bay khắp trời, cảnh tượng lảng lảng khôn cùng!

Mờ ảo như cảnh tiên vậy! Làm cho con người ta kim lòng không được muốn dang hai tay ra, làm cho gió thổi tay áo phất phơ bay bay, hoà cùng biển hoa bay lượn bên trong.

Sáng sớm hôm sau, tia nắng bên ngoài cửa sổ đã làm tôi tỉnh giấc, đứng dậy chải đầu rửa mặt, vui sướng. Mấy ngày nay trời nắng, sắc mặt có vẻ khôi phục trắng ra chút, rất mềm mại, một đôi mắt to nhìn quanh mê ly, A ha! Lại khôi phục được vài phần bộ dạng trước kia của tôi rồi.

Lúc này ngoài cửa có tiếng đập vang lên, chắc là Tiểu Thuý tiểu Lan đợi sốt ruột lắm rồi!

Chạy nhanh tới cửa hàng, mở cửa, sáng sớm khách đã tới rất đông, phần lớn là thừa dịp buổi sáng mát mẻ đi tới, còn có một ít khách phương xa đi chơi xuân đến, lại càng làm cho không khí thêm ồn ào náo nhiệt.

Vừa mở cửa không lâu, có vài vị khách đã tiến vào, vẫn là mấy bức tranh trước kia, họ từ từ thưởng thức, hình như phát hiện ra gì đó rất vui mừng, cứ khen ngợi liên hồi, ngay lập tức mười bức tranh đã được họ

mua hơn nửa, Tiểu Thuý tiểu Lan mừng quá cứ cười ha hả suốt, “Tỷ tỷ à, người xem, tranh của chúng ta bán chạy quá đi”

Tôi đứng bên cạnh cũng rất cao hứng, tôi vẽ tranh cũng đã chậm mất vài ngày rồi, do nhiều ngày vì chuyện cửa hàng mà đầu đầu nhức óc, chẳng có thời gian đầu bận tâm đến. Hôm qua vẽ tranh chỉ được ba bức, còn chưa đề chữ. Liếc mắt thấy trong quán chỉ còn lại vài bức, tôi thấy sốt ruột lắm.

“Tiểu Thuý, Tiểu Lan à, các em trông quán nhé, cứ theo giá kia mà bán, ta đi chút sẽ quay lại”

Chạy vội về khách sạn, cầm lấy mấy bức tranh hôm qua tôi vẽ mang tới phủ. Nhìn thấy cửa to rộng mở, mùi hoa thoang thoảng khắp nơi, lòng tôi kích động một hồi, hít một hơi thật sâu rồi đi vào. Lại là vị lão quản gia kia, chắc Quá Ngọc Hoán đã nói chuyện của tôi với ông ta, ông ta bảo thiếu gia đang ở thư phòng rồi đi làm việc khác.

Dần dần đi tới gần thư phòng, tôi thở dồn dập, cuối cùng cũng nhìn thấy Quá Ngọc Hoán mặc cả người một màu áo xanh lam đáng tạo nhã ngồi uống trà. Nhìn thấy tôi hần mỉm cười, đưa tay ra mời. Tôi đặt tranh lên bàn, “Công tử nhân nhã quá ha, ẩm trà uống trà đúng là cảnh cuộc sống thưởng thức dưỡng sinh”

“Cô nương cũng biết thuật dưỡng sinh sao?”

Ánh mắt hần dừng trên mặt tôi chút, rồi nhìn tranh cuộn tròn trên bàn, “Nhân nhã dưỡng thân cuộc sống đúng là chuyện vui, có thể không ôm phiền não trong lòng, ký thác tình thú, tựa như chúng ta đây nín thở ngưng thần mới có trải nghiệm, hồn và cảnh hoà hợp, đúng là đã đạt tới cảnh giới mơ ước” Tôi cười đáp.

“Đúng là có tài ăn nói ghê, không thể tưởng nổi cô nương có thể xuất khẩu thành thơ, ngôn ngữ nói ra đúng là câu thơ, nhưng cô nương không biết chữ, bản công tử cũng thực thấy kỳ lạ”

Mắt hần nhìn tôi nghiên cứu, cái loại này đâm thủng ánh mắt người khác, làm cho tôi cả người lúng túng, tôi đương nhiên là biết chữ rồi, chẳng qua là không xem được kiểu chữ ngoằn ngoèo giống rắn này mà thôi.

Trong đầu tôi toát lên một ý nghĩ, bật thốt lên: “Không đối gạt công tử, tôi thực sự là không biết chữ, cha tôi là hoạ sĩ, từ nhỏ chỉ nghe thôi đã nhớ kỹ, chỉ là không được học hành tử tế, xin công tử có thể dạy tôi biết chữ được không?”

Do vấn đề tôi nêu ra khá bất ngờ, hình như có doạ đến hần, hần dướn mày lên, khuôn mặt tuấn tú hiện vẻ suy nghĩ, chỉ lát sau, “Buổi tối ta mới rồi, nếu cô nương thực sự muốn học, ta có thể dạy, chỉ là buổi tối đối với một cô nương mà nói có chút khó khăn”

Lòng tôi mừng như điên, chỉ sợ hần đổi ý, vội vàng tiếp lời “Ôi ôi...Không sao, tôi cái gì cũng không sợ, buổi tối cũng được”

Buổi tối thì sợ gì chứ! Nhìn hần cười khê, cả đêm khuya tôi cũng đồng ý nữa là.

“Được, vậy thì chạng vạng tối người tới đây, ta dạy người hai canh giờ”

“Vâng, ngài chỉ cần dạy tôi biết nhận mặt chữ là ổn, còn những cái khác tôi đều biết cả rồi”

Cứ sợ hần khó xử, xuất khẩu cuồng ngôn tôi cũng chẳng sợ, bất chợt nhìn thấy ba bức tranh đặt trên bàn, tôi ngượng ngùng bảo: “Quá công tử à, phiền ngài đề chữ cho tôi trước được không, trong quán đang thiếu tranh”

Hần có chút xin lỗi, “À, là ta làm mất thời gian của cô nương, chuyện này ta sẽ đề chữ cho cô”

Trải bức tranh ra xong hần cầm lấy bức cô gái lắng lơ kia lặng nhìn một lúc, lòng tôi kích động một hồi, “Công tử có cần đề một bài thơ trên bức hoạ này được không?”

“Đề thơ gì vậy?” Hần kinh ngạc quay đầu nhìn lại. Tôi chăm chú liếc nhìn bức tranh một cái, mặt đỏ hồng, nói luôn “Bức tranh này miêu tả một cô gái mặt hướng nhìn về phương xa, nghĩ ngợi gió trăng, lòng đầy ưu thương, cuộc đời con người từ xưa luôn có tình si, hận một nỗi không thể cùng trăng với gió”

“Thực đúng là một người sinh từ cổ xưa luôn có tình si, hận một nỗi không thể cùng trăng với gió, không thể tưởng tượng nổi cô nương với thơ từ lại tinh thông đến thế”

Ánh mắt Quá Ngọc Hoán ánh lên nét cười, đặt bút viết xuống bức hoạ câu “cuộc đời con người từ xưa luôn có tình si, hận một nỗi không thể cùng trắng với gió”.

Còn làm tôi ngạc nhiên hơn nữa là hần thể mà lại dám viết tên mình dưới những chữ trên. Sao hần lại muốn viết vậy chứ, vì sao vậy???

Tôi bắt đầu thấy choáng váng mơ hồ cả đầu óc, một luồng cảm xúc khuấy động sâu trong tâm hồn tôi.

23. Chương 23: Tranh Đề Chữ

”Mỗi một bức tranh của cô nương đúng thực là rất khác nhau, đến cả ta xem qua rất nhiều danh hoạ rồi nhưng cũng chưa từng nhìn thấy loại tranh như tranh của cô nương thanh thoát hoạt bát, làm cho con người ta vui sướng tốt cùng, cũng giống như thể hiện được tâm ý khác trong đó vậy”

Quá Ngọc Hoán tỉnh tể nhìn bức tranh trên bàn, vẫn chưa để ý tới thần thái của tôi, tôi thầm mắng mình gặp quỷ rồi, nói ra, “Công tử khen quá lời rồi, tranh và người vẽ tranh là tâm linh tương thông, tâm tình bất đồng sẽ vẽ tranh cũng bất đồng, có sự thanh thoát, diễm lệ, hoạt bát, đau thương, tất cả các tranh đó đều là do tôi có tâm tình như vậy mà tạo thành”

“Vậy ư? Diệp cô nương còn dùng tranh để bày tỏ cảm xúc nữa sao, vậy bức tranh này của cô nương sao lại đau thương chứ?”

Quá Ngọc Hoán có hứng thú nhìn tôi, rồi chỉ chỉ vào cô gái trong tranh. Lòng tôi không hiểu sao rung lên nhẹ nhẹ, mặt đỏ bừng, tôi còn tưởng nhìn sương sớm mà suy nghĩ, ai ngờ đến mức mà vậy bút thành chuyện, bị hần khám phá ra, tôi chỉ còn cách nói thật hay sao? Trời ơi! Tôi đối với soái ca cứ như vậy không có định lực sao? Đúng là mất mặt người hiện đại quá đi!

Tôi cứ nghĩ lung tung cả lên, nhưng trên mặt thì không có biểu hiện gì, nhẹ nhàng cười, “Tranh này lúc tôi vẽ, là tôi đang ngồi ngắm trăng, cảnh như thực như mơ, tôi chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, cứ tiện thì vẽ luôn xuống, lúc ấy vô cùng nhớ nhà, nên mới miêu tả cảnh đau thương của cô gái, chỉ thuần túy là mượn cảnh sinh tình mà thôi, cũng không có dụng ý gì khác”

Xem đi, trạng thái thực tốt lắm, hoàn toàn che giấu được cảm xúc của mình. Quá Ngọc Hoán cười lạnh nhạt, “Xem ra ta lại làm mất thời gian của cô nương nữa rồi”

Nghe hần nói vậy tôi mới lập tức bình tĩnh, vỗ vỗ vào trán, “Đúng rồi, Quá công tử, giờ tôi xin phép được cáo từ, tối nay sẽ tới chỗ ngài tập viết”

“Được! Ta chờ người, nếu có thời gian ta sẽ tới quán tranh để động viên, chắc ở Mặc viện ha!”

“Vâng” Tôi cầm lấy bức tranh cuộn tròn lại rồi vội vàng ra khỏi phòng, làm động tác hít một hơi thật sâu, rồi lại vội vàng chạy tới quán tranh, không biết lúc này quán tranh thế nào rồi, có phải là đã đóng cửa rồi hay không.

Đợi lúc tôi chạy tới quán tranh, Tiểu Thuý Tiểu Lan đang đứng trước cửa nhìn quanh, thấy tôi chạy đến, “Tỷ tỷ à, người đã đến rồi, tranh đã bán xong hết rồi đó”

“Làm ăn thực tốt đến vậy sao?” Tôi giật mình kinh ngạc, so với tưởng tượng của tôi thì đúng là nhanh quá!

“Tỷ tỷ, người không biết họ cứ xoi mói tranh của người đấy! Bảo là tranh tỷ tỷ độc nhất vô nhị, có mấy người khác còn đặc biệt muốn đợi người ở đây nữa kia! Mọi người bảo với họ là có khả năng tỷ tỷ sẽ không đến, lúc ấy họ mới đi đó”

“Họ nói mặt tiền của cửa hàng chúng ta trang trí rất khác, rất chỉ sáng tạo, hấp dẫn không ít người nhé!”

Hai con nhóc cứ anh một câu, tôi một câu nhắc lại những lời của khách hàng, tôi cười khề, đưa bức tranh trong tay cho các nàng, “Nhanh mang những bức tranh này treo lên đi! Đừng có để quán trống không, lại giống như việc buôn bán không chạy vậy!”

Lúc này có khách lại tới cửa, có hai vị trí thức già, quần áo lộng lẫy quý giá, vừa nhìn là đã thấy đúng là những người có học thức. Đầu tiên là họ đánh giá toàn cảnh quán tranh, rồi gật gật đầu bảo, “Văn Nhi nói

đúng lắm, Mặc Viện thực sự là có một quán tranh rất có phong cách, chỉ có vài bức tranh mà tiếng lành đã đồn xa, vị lão bản này thực sự là có ý tưởng sáng tạo quá đi!”

Một vị khách khác tiếp lời, “Hà lão à, ngài nhìn mấy bức tranh kia mà xem, ý vị sinh động, thể hiện văn chương, sơn thủy tràn ngập trí tuệ, hoa trùng hợp với cảnh, nhân vật động lòng người, một bức có vẻ thiên thu mơ màng, lại cực kỳ sinh động kia”

Một vị khách lại đến gần bức tranh cô gái nhìn kỹ, “Trong thơ có hoạ, trong hoạ có thơ, tình thơ ý hoạ, tình cảnh giao hoà, nè, Hà lão, người đề thơ này đúng là Trạng Nguyên Quá Ngọc Hoán văn võ song toàn mới được đương kim thánh thượng bổ nhiệm đó!”

Nghe vậy, Tiểu Thuý Tiểu Lan cả kinh há hốc mồm nhìn tôi, “Tỷ tỷ à, người thế nhưng lại tìm được Quá công tử đề chữ sao. Ôi chao, tỷ thực giỏi quá ha”

“Có gì đặc biệt hơn người đâu, còn không phải là do công tử Quan Thu giới thiệu đấy sao, đặc ý gì chứ”

Nghĩ đến gương mặt tao nhã tuấn tú kia, có một tình cảm ấm áp mong chờ đợi lên từ trong lòng.

“Aizz, cô nương, tranh này xuất ra từ cao nhân phương nào vậy ha?”

Người được gọi là Hà lão quay đầu hỏi tôi. Lòng tôi thấy buồn cười quá, chẳng ai thêm để ý gì đến tác giả bên cạnh là tôi đây, đúng là bị người ta bỏ qua có cảm giác gì đó, nhưng từ trong lời nói của họ nghe ra, tranh tôi vẽ quả thực có chỗ hơn người thật đấy! Tôi cười khẽ, “Thưa ông, chẳng có cao nhân gì cả, tranh này là do cháu vẽ đấy ạ!”

“A..” Hai ông già như bị dọa nhảy dựng cả lên, mắt tròn xoe, giọng điệu có vẻ khó tin, chỉ vào bức tranh, “Tranh này là do chính tay cô nương vẽ sao?”

“Sao, không thể hay sao?” Tôi cười cười hỏi lại, cảm thấy có chút buồn cười. Hai ông già lắc đầu, “Cô nương tuổi còn trẻ, thoát nhìn không giống lắm, hay là người lại nói đùa rồi!”

Cuối cùng thì nửa tin nửa ngờ hỏi lại một câu. Tôi còn chưa kịp mở miệng thì Tiểu Thuý bên cạnh đã cất tiếng thánh thót như chim hoàng oanh chen vào vô cùng đặc ý, “Đúng là do tỷ tỷ của cháu vẽ đó, tỷ tỷ của cháu nhưng là thiên tài đó!”

“Quả thực vậy sao, đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo, không thể nhìn tướng mạo rồi! Tranh của cô nương đúng là hiếm có lắm, rất hiếm có khó được!” Ông già cười ha hả khen ngợi, chỉ tay vào ba bức tranh mua hết, ra tay cực kỳ hào phóng, giá nguyên là mười hai nhưng họ lại trả một trăm lượng một bức tranh, còn nói là hàng rất có giá trị nữa, ha ha!

Tôi cũng chẳng khách sáo gì, cứ tiện nhận luôn, hôm nay đúng là việc vui liên tiếp! Hiện tại buôn bán làm ăn có khởi sắc chút rồi, tôi xem sau này sẽ phải tính toán thực chu đáo, lên kế hoạch thực hoàn hảo mới được.

Trở lại khách sạn, tôi chẳng có tâm tư gì ăn cơm, vẫn nhớ tới tối nay đến chỗ Qua Ngọc Hoán tập viết chữ!

Lúc Tiểu Thuý Tiểu Lan đang tròn mắt kinh ngạc nhìn quanh trong phòng, tôi rót một chén trà ngồi uống thong thả, nhưng trong lòng lúc nào cũng hiện lên gương mặt tuấn tú kia, hắn đang làm gì nhỉ? Có phải là đang ở thư phòng đợi tôi không? Ôi, Ông trời ơi! Trà không nhớ cơm không nghĩ cứ như thế này sao!

Tôi vỗ bộp vào trán, không phải là chỉ mình hắn đề chữ thôi sao! Mà đúng thật là cứ coi hắn như thần vậy! Đáy lòng lập tức nảy lên một người nhỏ bé, tay cứ ác liệt chỉ thẳng vào tôi nói, tôi thêm vào, mà là người hiện đại vừa có trí tuệ vừa có lý trí cùng đồng hành ở thế kỷ hai mươi mốt, sao lại có thể nghĩ tới chuyện trăng gió như thế này chứ? Quán cũng nên đóng cửa rồi, mà còn phải làm ăn buôn bán nữa chứ! Mà ý tưởng là ngồi không ăn không khí đấy à!

Haizz, tôi chỉ có ái mộ chút xíu với hắn thôi mà!

24. Chương 24: Tập Viết

Cổ vút hết mọi suy nghĩ linh tinh đi, xuống lầu, gọi tiểu nhị mang một thùng nước ấm lên, hôm nay đã chạy mất một ngày tôi mệt chết lên được chỉ thiếu nước là ngã sấp xuống thôi, toàn thân đầy mồ hôi, dính nhớp nháp vào da thịt, rất chi là khó chịu. Sờ thấy nước ấm, cởi bỏ dây buộc tóc, nhảy vội vào thùng tắm, chớp mắt toàn thân được nước bao quanh, tôi ngả đầu trên thành bồn, tóc dài rơi xuống nước ướt đẫm.

Cả phòng tĩnh lặng, yên tĩnh đến nỗi tôi có thể nghe thấy tiếng nước róc rách dưới chân. Từ trong khách sạn đi ra thì trời đã chạng vạng tối, người buôn bán nhỏ đi trên đường cũng đã rời đi gần hết, có chút lạnh lùng, lười nói chuyện với Tiểu Thuý Tiểu Lan, sợ các nàng lại truy ra căn nguyên, dây dưa lằng nhằng. Hai tiểu nha hoàn này từ lúc đi theo tôi đã luyện được lá gan càng lúc càng lớn, đặc biệt với cách làm quái dị của tôi, bắt đầu tìm được khe hở luồn lách vào hời linh tinh một đồng, bực mình quá cơ.

Hoàng hôn buông xuống, ngã tư đường chỉ còn sót lại ánh nắng yếu ớt, mỏng manh, hơi nóng bốc lên, tôi rảo bước thật nhanh tiến tới phủ. Xuyên qua hàng loạt con phố ngang dọc, thấy cửa lớn xuất hiện trước mặt, một cánh đã mở sẵn, còn nhìn không rõ cảnh cây cối xanh biếc bên trong, không hiểu sao mỗi lần đứng ở chỗ này tôi lại có cảm giác tim đập dồn dập, không biết sao cứ nghĩ ngợi hỗn loạn không ra đầu với đầu cả.

Tôi đi vào cánh cửa đã mở sẵn, trời chạng vạng tối nên trong phủ đã thấp đèn đuốc sáng trưng, bốn phía đều treo đèn lồng, chiếu sáng ngời, truyền đến một luồng hơi thở mãnh liệt.

“Diệp cô nương đến rồi à, mau mời vào, thiếu gia vừa luyện kiếm xong đang tắm, cô cứ chờ trong thư phòng nhé!” Quản gia ở đâu chui ra. Luyện kiếm sao? Chắc chắn là rất có khí thế tuần tú rồi, lòng tôi lại dội lên nỗi khát khao. “Được. Xin hỏi xưng hô với ngài thế nào ạ?”

“Ai cũng gọi ta là lão Lý, cô nương là bạn của thiếu gia, cứ gọi như vậy đi”

“Được, ta tự mình vào là được rồi! Ông có việc cứ đi đi!” Lão Lý gật gật đầu, “Vây được! Ta đi bảo phòng bếp chuẩn bị một ít điểm tâm mang tới đây vậy”

Nói xong thì hướng cuối sân đi tới. Cái sân này ghê gớm thật đấy, lúc này phảng phất toàn mùi hoa quế, hoa quế ban đêm cứ thoang thoảng bay ra từng đợt, sức nức mũi, hấp dẫn tôi bước vào trong rừng cây, giang hai tay ra xoay tròn xoay tròn, miệng còn thốt lên lời ca “Thế giới hoàn mỹ”. Bài hát này có đoạn,

“Không biết ngày lên trăng tàn, bao nhiêu mùa hạ mùa thu, không biết ta đã chạy khắp nơi bao lâu...”

Bỗng có tiếng vỗ tay truyền tới, tôi kinh ngạc chút quay đầu nhìn thấy bóng Quá Ngọc Hoán đang đứng cách đó năm thước, mặt mỉm cười, đường nét khuôn mặt tuần mỹ dưới bóng hoa mang vẻ quyến rũ kinh người. Tôi từ trong cảnh quyến rũ mê hoặc bỗng phục hồi tinh thần lại, nói to lên, “Công tử đến lúc nào, sao tôi không biết vậy?”

“Cô nương đâu chỉ không biết mỗi mình ta? Cô vừa rồi còn đem toàn bộ thế giới quên đi hết đấy chứ!” Hấn đi về phía tôi. Tôi vẫn mê mẩn như vậy sao? Tôi sao lại không biết nhỉ? Cứ giương mắt nhìn hấn, “Công tử cứ nói đùa, tôi không dám quên hôm nay tới chỗ ngài viết chữ nha”

Tôi chợt nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng, là học trò thì phải trả học phí, chắc chắn tôi không đề cập tới thì hấn cũng ngược đề cập tới đi, “Quá công tử, xin hỏi là học trò của ngài tôi đây cần trả học phí bao nhiêu vậy ạ?”

Hấn sững sốt một chút rồi nhú mồm: “Học phí à?”

Không phải chứ! Chẳng nhẽ khả năng biểu đạt của tôi đã giảm xuống trầm trọng rồi sao? Sao hấn lại có vẻ không hiểu tình hình là gì thế ha! Hay là ở đây vẫn không tin chuyện này?

“Ý tôi là nhờ ngài dạy viết cho, cần thù lao bao nhiêu, ngài không có khả năng miễn phí dạy cho tôi chứ!”

Điều này thì hấn hiểu ngay, chỉ nghe hấn cười ha ha, “Vây cô nương nguyên ý trả bao nhiêu bạc đây?”

Bị hấn hỏi vậy tôi thấy kinh ngạc vô cùng, giá này là do hấn định ra mới đúng chứ, sao lại hỏi tôi vậy cả? Trả nhiều hay ít thì không phải chỉ cần hấn nói một câu sao? Tôi bị vào thế tiến thoái lưỡng nan, biết làm

sao đây? Tôi vẫn còn chưa kịp nghĩ ra để trả lời thì lại nghe thấy tiếng cười truyền từ trên đầu xuống, “Hay là như vậy đi! Phí dạy viết chữ ta sẽ không thu, cô nương tặng cho ta hai bức tranh có được không?”

Lòng tôi vui sướng như mở cờ, lập tức thấy rất hợp lý, “Được, được ạ!” Sao lại không được chứ, ha ha! Chỉ là hai bức tranh thôi mà!

“Vào vào trong thư phòng đi!”

Chữ cổ đại và chữ hiện đại không khác nhau nhiều lắm, học viết cũng không cần tốn nhiều công sức, Quá Ngọc Hoán lấy mấy cuốn sách đơn giản cho tôi xem, sau đó theo trên giấy viết mẫu, tôi lại tập viết cho đúng, nhìn bút pháp cũng không kém mấy, nếu không phải cứ y nguyên những chữ giống rằn này viết, tôi viết chữ chính tông bằng bút lông trông cũng được lắm nha!

Lúc này Quá Ngọc Hoán đứng một bên nhìn tôi chăm chú viết, lại liên tục khen tôi thông minh, he! Không đúng, phụ nữ thông minh không hay lắm, dù gì cũng phải giả vờ ngốc chút, tựa như tôi lên kế hoạch này vậy. Có một số chữ tôi viết mấy lần nhưng vẫn không viết được lắm, tôi liền giả vờ sốt ruột kêu lên, “Ày da, sao viết mãi mà không được vậy nè, cứ viết sai hết vậy! Làm sao bây giờ đây?”

Một chiều này quả nhiên đã khiến Quá Ngọc Hoán chú ý, cúi xuống nhìn chữ tôi viết, bàn tay to trùm lên nắm bàn tay cầm bút của tôi, “Ta sẽ dạy cho cô”

Lòng tôi mừng như điên vậy. A ha, mỹ nam trùng kế rồi. Quá Ngọc Hoán đứng phía sau tôi, lúc cúi xuống kề sát lưng tôi, hình thành tư thế đặc biệt, mặt tôi nóng bừng lên, bốc lên mặt. Cùng một người đàn ông như vậy, tiếp xúc ám muội đây cũng là lần đầu nhé!

Ôi, trời ơi! Kiểu đùa vui này không thể tiếp tục được nữa, chết người đó, không được, phải quyết tâm không thể thế được. Tay của tôi bị hấn nắm chặt thành công, viết xuống bút kia, chỉ chớp mắt đã viết xong, “Cô thử xem” Buông tay tôi ra, hấn đứng lên.

“Vâng!” Tôi lúng búng đáp lại, rất nhanh viết xuống chữ khá được. “Diệp cô nương thật thông minh quá, cô nói cô chưa bao giờ viết chữ này ta đúng là không tin chút nào!”

Hấn đứng sau lưng tôi cười nói, lời này có ý gì thế nhỉ? Chẳng nhẽ hấn đã nhìn ra cái gì rồi?

Lòng tôi càng rối loạn, giả vờ ngây ngốc hơn, “Tôi đúng là chưa tập viết bao giờ mà! Nhưng dùng bút này viết với vẽ cũng hơi giống nhau, đặt bút xuống thì được, chẳng qua nhìn thì không hiểu gì thôi”

Tôi học viết cũng cố gắng nhớ kỹ, Quá Ngọc Hoán nói chữ của tôi nên phải cố gắng tập trung, không dám có sai sót, cũng không cho phép sau này phát sinh thêm chuyện gì nữa!

Hiện giờ tôi mới phát hiện ra một vấn đề, đó là quan hệ với người dạy đã tiến triển lên một bước lớn, sao lúc còn học trung học, tiếng Anh của tôi lại khá vậy? Chính trị sao lại kém thế chứ? Nguyên nhân chính là thầy dạy tiếng Anh là nhân vật vừa tốt nghiệp đại học rất đẹp trai, còn thầy dạy chính trị thì là nhân vật rằn đã móm mém sắp rụng rồi. Có người cực kỳ đẹp trai dạy thì tất nhiên phải học hành cẩn thận rồi, có thể nghĩ tôi chỉ trong một đêm mà học hành tiến bộ, quả đúng là phát triển quá nhanh.

Đêm hè vô cùng mát mẻ, khác hẳn so với ban ngày nóng bức, tạo cho con người ta có cảm giác sung sướng thoải mái, như lướt gió vậy.

Tôi nhìn người người bên cạnh Quá Ngọc Hoán đang cố gắng đưa tôi trở lại khách sạn, đáy lòng cứ rộn ràng mãi, không hiểu sao có hấn bên cạnh tôi lại cảm thấy vô cùng yên tâm, lòng cao hứng mở miệng hát một ca khúc rất yêu thích, mu bàn tay ở sau người cứ giật giật.

“Cô nương có gì mà cao hứng vậy?” Quá Ngọc Hoán đứng sau lưng bỗng dừng cười cười. Tôi quay đầu lại, gió thổi phàn phật qua mặt, “Có chứ, đương nhiên là có rồi, hơn nữa lại vô cùng cao hứng cơ”

Hấn cười nhẹ nhàng, cảm thấy hứng thú nhìn tôi, “Vậy có thể nói ra cùng chia sẻ được không?”

Tôi cười khụ khụ rõ tươi, ánh mắt hấp háy nhìn nhìn hấn kỳ lạ, “Không được, tâm sự của con gái, không thể lộ ra”

Đại để Quá Ngọc Hoán cũng không đoán được tôi sẽ nói vậy, có chút im lặng mất tự nhiên quay đầu đi, cũng không lặng lẽ đi sau tôi nữa, ha ha!

Không thể tưởng tượng nổi mặt mũi đàn ông lại cũng xấu hổ vậy. Nhìn thấy phổ xá quen thuộc, khách sạn tôi ở cũng không còn xa, tôi quay đầu nhìn màu áo lam bay bay của hắn, “Quá công tử, sắp đến khách sạn tôi ở rồi, có muốn lên uống chén trà rồi về không?”

Hắn khoát khoát tay áo, “Không được, ngày mai Diệp cô nương không phải là chưa có tranh bán sao? Làm sao lại có thời gian cùng ta uống trà chứ?”

Tôi bỗng chốc tỉnh ngộ, vỗ mạnh vào trán một cái, “Đúng ha! Tôi tởn nữa còn về vẽ tranh nữa, nếu không ngày mai quán mở cửa lại không có tranh mà bán, Quá công tử ngày mai gặp lại”

Tôi cũng không quay đầu lại mà chạy nhẹ nhàng về phía khách sạn.

25. Chương 25: Tranh Hiện Đại.

Buổi tối linh cảm tràn trề, đặt bút xuống, vẽ một hơi được liền mười bức tranh, các tranh cũng không phải là loại tranh sơn thủy vô cùng phức tạp, mà hầu hết là cảnh ở hiện đại nhẹ nhàng ngời sáng, tất cả đều là những hình ảnh mà tôi yêu thích, có áo cưới hiện đại, sườn xám, cô gái tóc dài mộng ảo, nhân vật phim hoạt hình mắt to khoa trương, bữa tiệc tối có nền âm áp lãng mạn, cánh chim ngựa màu đen đi cùng với đôi cánh thiên sứ màu trắng, cô gái mặc quần áo rõ ràng, thân hình thon thả, mặt luôn mỉm cười, lúc ngồi, lúc đứng, lúc ngẩng cao đầu lúc thì lại trầm tư, có lúc lại cúi đầu cười khẽ, đủ mọi sắc thái, mê hoặc quyến rũ lòng người.

Tranh dưới bút vẽ hiện lên sinh động, vô cùng sinh động. Tôi linh cảm tràn đầy, đưa bút càng tự nhiên, vẽ được càng nhiều hình ảnh hiện đại sôi động trên giấy. Lúc dừng bút vẽ, tôi thở phào, xa xa đã truyền tới tiếng gà gáy, trời đã tảng sáng, tôi mệt mỏi quá đổ gục xuống ghế. Trời ơi! trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó là tôi muốn ngủ bù.

Tôi đưa mắt liếc nhanh đồng tranh để lung tung trên bàn, các tranh này không phải là cảnh sơn thủy phức tạp, nhưng lại là những bức tranh động lòng người.

Nhìn ra cửa sổ, đoán chừng Tiểu Thuý, Tiểu Lan cũng đã dậy rồi, quả đúng là dạy dỗ cũng có hiệu quả có khác, ngần đó ngày tôi huấn luyện thực sự là có quy luật, trời sáng thì dậy, đúng giờ đến gõ cửa phòng quý lười là tôi dậy, “Cóc, cóc...” Tiếng đập cửa vang lên bên ngoài, “Tỷ tỷ, đã dậy chưa?”

“Vào đi!” Tôi vươn thân lười lười. Tiểu Thuý Tiểu Lan nhìn thấy một đồng tranh, miệng há to kinh ngạc, tôi nhìn lướt qua tốt bụng nhắc, “Miệng kia, há to tới nổi trật cả khớp hàm rồi”

Hai tiểu nha hoàn cả nửa ngày cũng chỉ có mỗi một câu, “Tỷ tỷ, tất cả đều là do tỷ vẽ sao?”

“Ta cũng đâu có phép biến hoá? Chẳng phải ta vẽ thì chả nhẽ là quỷ vẽ sao?”

Tôi đau cả đầu, thoải mái úp mặt chần, thoáng nhìn Tiểu Thuý tiểu Lan thu dọn tranh trên bàn, nét mặt có vẻ kỳ lạ không hiểu, mắt thì tròn tròn, miệng thì há to nửa ngày cũng không khép lại. Đợi tới lúc các cô nàng thu dọn xong xuôi rồi, tôi mới giương mắt, ngáp một cái, “Tranh hôm nay, tăng giá lên năm mươi hai lượng, ta mệt quá, buồn ngủ rồi, các người mang tranh ra quán bán nhé!”

Tiểu Thuý Tiểu Lan nhìn lướt qua, ngoan ngoãn rời phòng. Tôi lại nằm xuống giường, buồn ngủ rũ rượi. Mơ mơ màng màng nhìn thấy chu công đi tới, một màn cờ chém giết lẫn nhau bắt đầu. Lúc tới thời điểm say giấc bỗng nghe có tiếng người thét chói tai bên cạnh, “tỷ tỷ, tỷ tỷ” cứ gọi, hình như là tiếng của Tiểu Lan tiểu Thuý vậy, từ xa tới gần, sau đó toàn thân bị lay một trận, từ trong mộng ảo chớp mắt biến mất, tôi mở mắt kèm nhèm nhìn hai khuôn mặt nhỏ nhắn đang hưng phấn đỏ bừng bừng, “Có chuyện gì vậy hả?”

“Tỷ tỷ, tranh bán, bán hết rồi...Toàn bộ đã hết sạch”

Giọng con nhóc đúng là bị kích động cứ nói lắp liên hồi, tay chân cũng ra sức thể hiện để biểu đạt. Tranh bán hết rồi sao? Tranh bán hết rồi sao? Những lời này cứ luẩn quẩn trong đầu một lúc. “Bùm” Một tin tức kinh người này đã kích thích đầu óc của tôi, làm thần kinh tôi nhảy dựng lên, “Tranh bán hết rồi à?”

Hai con nhóc cứ gật gật đầu liên hồi, lấy từ trong túi ra một đồng bạc, “Tỷ tỷ à, người xem đi”

Não tôi trống rỗng, nhìn túi bạc kia mà giật mình đánh cộp. Trời ơi! Tôi làm gì vậy? Không phải là tôi nằm mơ đó chứ! Nhưng sao mộng lại chân thật đến vậy kia? Bạc phát sáng kia thì giải thích thế nào đây? A....Đầu tôi sắp rớt rồi nè, hết toáng lên một tiếng, ra sức véo tay Tiểu Lan Tiểu Thuý, “Tranh bán hết rồi sao? Thực sự bán hết rồi sao? Ha ha!!!”

“Một bức cũng không còn” Hai tiểu nha hoàn cũng kích động giống tôi. “Nhưng mà tỷ tỷ....?” Đợi bình tĩnh trở lại, Tiểu Thuý Tiểu Lan nói ra suy nghĩ của mình. “Cái gì cơ?” Tôi kỳ lạ nhìn hai người. Tiểu Lan nói tiếp câu chuyện, “Tỷ tỷ à, người mua tranh này nói là muốn gặp tỷ đó”

Tôi không khỏi “a” lên một tiếng, tộc truy người sao? Trong đầu tôi thoáng hiện lên cảnh chạy trốn trước đây, đằng sau có hàng đông người đuổi theo sau, không cần vậy đâu!

“Tỷ tỷ à....?” Dường như có ai đó lay tôi, thấy tôi thất thần, tôi mới hoàn hồn trở lại, “Ồi....Các người nói thì thế?”

“Không nói gì cả, chỉ là ánh mắt của tỷ kỳ lạ ghê”

“Vậy à, không có, không có ha, đi, chúng ta đi khách sạn lớn nhất trong huyện động đây tỷ đi, chúng ta phải ăn thứ ngon nhất”

Tôi từ ngời sao trong mộng tỉnh lại, kích động lôi kéo các nàng ra cửa. Hôm nay có chuyện gì xảy ra mà trên đường có nhiều văn sĩ đi dạo vậy ha, vừa tiến vào trong quán thì nghe được, “Nghe chưa? Mặc viện xuất hiện một quán bán tranh kỳ lạ lắm, tranh này thực sự là thần kỳ, nửa ngày cũng tranh nhau không được”

“Ta mới từ chỗ đó về, nhưng tiếc là chưa được tận mắt nhìn thấy tranh này, nghe họ nói bút vẽ như thần, thực sự có loại tranh như vậy sao?”

“Đi thôi! Ta có một người bạn cướp được một bức về, cùng nhau đi xem được không?”

Hai văn sĩ nhanh chân đi ra trước, mặt Tiểu Thuý tiểu Lan đặc biệt sáng ngời, cái miệng nhỏ không dừng được cười đắc ý, “Tỷ tỷ à, tin chưa! Họ nói chính là quán tranh của chúng ta đó!”

Sao không tin được chứ? Túi tiền nặng chịch này đã nói rõ cho tôi biết rồi còn gì! Ha ha! Xem ra ngày lành của tôi tới rồi!

Quán rượu lớn nhất là nằm ở phía tây ngã tư đường, lúc này đang là giờ ăn cơm trưa, xa xa đã nhìn thấy một nhà to đẹp trang hoàng khí phách, trên tầng lầu mới treo một tấm biển hiệu quảng cáo có tên là “Thiên Duyệt tửu lâu”, ý là trời đã duyệt vậy, mấy ngày liền đều rất vui, có thể thấy người ra vào nơi đây đều là người giàu có. Vừa bước chân vào quán rượu này, đã ngửi thấy một mùi hương thơm lừng của thức ăn, đập vào mắt là cảnh trang hoàng lộng lẫy sáng ngời, chói mắt, bốn phía là các bức tranh thêu, nét chữ cứng cáp, khí thế bừng bừng thêu vàng óng ánh, trên bàn trải khăn lụa thiêu vàng óng ánh, ghế bằng gỗ lim, sắp xếp chỉnh tề, thoáng, nâng tầm toàn bộ quán rượu lên, làm cho nó có một vẻ sang trọng, giàu có, làm cho người ta có cảm giác được đây là nhà hàng cao cấp, có thể thấy được ông chủ cũng không phải là nhân vật bình thường mà rất lợi hại. Cả toà lầu có hai tầng, tầng dưới là cơm bình dân, tầng trên là những gian phòng trang nhã.

“Mời ba vị khách quan vào”

Tiếng tiểu nhị nhiệt tình mời chào truyền đến, tươi cười ra đón chúng tôi. “Tiểu nhị, chúng ta cần một gian phòng trang nhã”, dưới lầu các bàn đã đầy khách, chỉ còn một góc sáng sủa còn bàn trống, tôi sẽ không chịu thiệt đâu nhé!

Tiểu nhị giật mình, nhìn chúng tôi đánh giá. Tôi cũng không thấy lạ, chúng tôi quần áo bình thường, ngửa mặt nhìn lên cũng không kém người ta giàu sang phú quý, là người dân rất bình thường thôi mà. Tiểu nhị khôi phục lại vẻ tươi cười, thân thái nhún nhặn, “Được lắm! Mời ba vị đi theo tôi! Một phòng trang nhã”, tuy ý khách hàng vậy, hấn lo lắng chuyện làm gì?

Ngồi vào trong phòng trang nhã đúng là đỡ ồn ào chút, cả đại sảnh nóng hừng hực và âm thanh ồn ào đã hoàn toàn bị ngăn cách bên ngoài.

26. Chương 26: Oan Gia Ngõ Hẹp

Lúc này, cửa phòng đối diện cũng mở, có vài người lần lượt đi ra, đi đằng trước là một người đàn ông mặc quan phục thon cao, dưới mũ là đường nét khuôn mặt tuần tú, xem chừng đúng là không thể chê vào đâu được, thực đúng là người sợ gặp mặt, mà ngựa thì sợ đối đầu. Hơn một tháng qua, Long Kỳ sao vẫn còn ở kinh đô nhỉ?

Vụ án chết người kia đã kết thúc rồi sao không quay lại kinh thành để báo cáo vậy?

Mặt tôi biến sắc! Đi sau hẳn kia không phải Lý đề đốc thì còn ai nữa, xem ra là uống rượu cũng không ít, trên mặt đỏ rực, nhìn trông cũng không thoải mái cho lắm.

Lúc này tầm mắt Long Kỳ đảo tới chỗ chúng tôi, vừa lúc chạm vào ánh mắt của tôi, hẳn bỗng kinh ngạc. Tôi giả vờ không nhìn thấy, dời ánh mắt sang nhìn Tiểu Lan Tiểu Thuý đang sôi nổi nói chuyện. Một lát sau, tôi mới quay lại nhìn thì thấy người đối diện đã đi rồi, mới an tâm chút, quay đầu lại nghĩ ngợi.

Tôi thực đúng là nhìn lầm người mà, từ vụ án lần trước đây, Lý đề đốc làm cho người ta sáng tỏ, mà hiện giờ Long Kỳ lại đi cạnh ông ta, không thông đồng cùng nhau làm bậy thì chỉ có quỷ mới tin.

Một lúc sau rượu và thức ăn được mang lên, hương vị quả nhiên là được lắm. Tôi vui thích yêu nhất chính là canh cá vô cùng ngon lành, cũng không biết rượu kia thế nào, muốn uống một chai. Mới có mấy chén mà mặt đã đỏ bừng như phát sốt vậy, cái này nếu là hiện đại thì được gọi là cuộc lủ rồi.

“Tỷ tỷ à, bọn muội kính người một ly, từ nay về sau, bọn muội chính là nha hoàn của người, đợi lệnh của tỷ tỷ”

“Ta đã sớm coi mấy người là muội muội người nhà của mình rồi, nói vậy có chút khách sáo quá. Sau này ba chúng ta đồng cam cộng khổ, cùng nhau mở ra tương lai tốt đẹp, nào, uống....”

Ăn cơm uống rượu nghe chừng cũng no, tôi nhìn sắc trời thấy không còn sớm, cũng chuẩn bị để đi đến nhà công tử tập viết rồi, tôi luôn luôn không thích để người ta chờ đợi.

“Tiểu nhị, tính tiền”

“Aizzz, khách quan, hoá đơn của ngài đã thanh toán rồi!”

Tiểu nhị cười nhún nhường nói. Chúng tôi kinh ngạc nhìn nhau “Ai trả vậy?”

“Là Long đại nhân vừa gặp đó, ngài ấy nói là bạn của các người!” Tôi mặt đen sì lại, Long Kỳ sao? Trong lòng bỗng tức bốc lên, hẳn trả tiền gì chứ, ai muốn hẳn trả tiền hả?

“Ta vốn không biết vị Long đại nhân kia, ta tự mình trả tiền, hết bao nhiêu bạc vậy?”

“Nhưng mà....cô nương à, Long đại nhân quả thật đã trả tiền rồi mà”

Tôi phát hoả, chẳng nhẽ hẳn không nhìn thấy tôi không muốn nhận ân tình của Long Kỳ sao?

“Tiền của ông ta, lần sau người đưa cho ông ta là được, không liên quan gì đến chuyện của ta cả!”

Tiểu nhị hình như nhìn thấy gì đó, nở nụ cười tươi một chút, “Tất cả hết một trăm tám mươi lượng bạc”. Thanh toán tiền xong ra cửa thì trời cũng đã sẩm tối, xem ra thì phải trực tiếp đi tới phủ rồi. Hai nha hoàn kia đã sớm biết tôi báai Quá Ngọc Hoàn làm thầy nên về khách sạn trước.

Dọc theo đường đi, tôi có chút nghĩ ngợi, vì sao Long Kỳ lại giúp trả tiền? Chẳng lẽ là định bồi thường chuyện lần trước hẳn mắc sai lầm sao? Hẳn đền được sao? Dưới đáy lòng tôi cười lạnh, nhìn thấy hẳn mà tôi nghĩ thấy sợ hãi quá, nhớ tới một loại cảm giác như thế, cách hẳn bồi thường tốt nhất là đừng có bao giờ xuất hiện trước mặt tôi, đừng có đem tội ác đó lôi trở lại nữa.

Nhìn thấy mảnh sân yên tĩnh trước mặt, tôi ngừng tưởng tượng, một loại tâm tình tốt đẹp xuất hiện, cái gì đã qua thì cho qua đi, cứ nghĩ nhiều mà làm gì? Cứ lấy chuyện trước mắt cần làm là được rồi chứ gì!

Lần này chắc là tới sớm, lão Lý chỉ chỉ đám cây cối đằng sau bảo, “Thiếu gia còn đang luyện kiếm đó!”

Lòng tôi mừng như điên, đúng là có phúc, tôi ngăn lão Lý không cho dẫn tôi tới thư phòng mà đi về hướng rừng cây trước mặt, nơi sân rộng rãi, Quá Ngọc Hoán đang tập trung tinh thần luyện kiếm. Chỉ thấy hần cầm kiếm ngọc, múa như giao long, lực mạnh mẽ, trường kiếm loang loáng, toả ra từng đóa hoa kiếm, lúc thì chân dừng, lúc lại nhanh như sao xẹt, bay vọt lên trên không, tóc đen bay lượn, vạt áo phấp phới, từng đóa hoa xoay tròn trong gió tạo thành cơn lốc xoáy, nhìn vô cùng đẹp mắt. Miệng tôi há to tưởng cầm đều trật cả, hét to một tiếng “Hay quá”. Lúc này Quá Ngọc Hoán mới nhìn thấy bên cạnh có người, lắc mình một cái hướng tôi đi tới. Tôi hoảng sợ lùi lại, chạm vào tảng đá đằng sau, tý nữa ngã bụm, thì lại thấy sau lưng có một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, một luồng sức mạnh kéo tôi đổ vào một khối ôm ấm áp. “Đọa tới cô sao?”

Trên đầu tôi truyền đến một giọng nói quan tâm. Tôi biết làm vậy là thất thổ, ngượng ngùng đẩy ra. “Không có, kiếm thuật của công tử đúng là rất cao, tiểu nữ từ hôm nay mới được tận mắt nhìn thấy đã lắm”

“Sao hôm nay đến sớm vậy, quán tranh của cô thế nào rồi?”

Nói tới tranh, lòng tôi lập tức dấy ý hân lên, nếu hần mà biết tôi đã trở thành thần vẽ trong miệng người khác, hần sẽ thế nào nhỉ? Tôi nói lấp lửng, “Công tử hy vọng quán tranh của tôi làm ăn được không?”

“Đương nhiên rồi, ta hy vọng cô nương làm ăn buôn bán càng ngày càng phát đạt, nổi tiếng khắp thiên hạ”

Tự đáy lòng Quá Ngọc Hoán thốt lên, tôi cao hứng cười to, “Được, vậy thừa dịp công tử nói vậy, tôi muốn đứng đầu trong mạc viện, trở thành một hoạ sĩ đại tài, nổi tiếng khắp thiên hạ, tuyệt đối sẽ không làm công tử thất vọng”

Trong lòng tôi thực vui, tôi đương nhiên muốn người trong lòng tôi biết sự lợi hại của tôi đó!

Quá Ngọc Hoán dường như bị chất giọng của tôi dọa suýt ngã, “Diệp cô nương, ta có thể gọi cô là Tiểu Vũ có được không?”

“Ôi?” Tôi sững sốt chút, “Có thể, có thể, tôi đã sớm nghĩ đến, Diệp cô nương Diệp cô nương nghe cũng chẳng thấy lọt tai, sau này tôi gọi ngài là Ngọc Hoán, còn ngài gọi tôi là Tiểu Vũ nhé!”

(Từ giờ đoạn này sẽ để nhân vật tự xưng là chàng, nàng...)

Quá Ngọc Hoán nhẹ nhàng vén tóc tôi lên, để trên tay thưởng thức, giọng điệu bỗng dưng mềm mại hẳn, “Chỉ cần nàng cố gắng, ta tin tưởng nàng nhất định sẽ trở thành một hoạ sĩ lớn, nhưng cũng đừng có làm quá sức mình, ta không muốn nhìn nàng chết mệt đó”

Ôi! Đầu óc tôi trống rỗng, mặt có chút nóng lên, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú kia, không khỏi ngẩn ngơ, trong lòng có tia cảm giác ngọt ngào lan tràn ra, ôm trọn lấy tôi. Tôi chỉ có một tâm nguyện nho nhỏ, đó là có được một người yêu thương, có thể mở con tim ra cùng tôi sống trên thế giới này, là chàng sao?

Có lẽ tôi im lặng quá mức, cũng có lẽ thái độ của tôi quá mức hiền lành, có lẽ trong mắt tôi nét vui mừng thể hiện quá mãnh liệt, chàng nhìn biểu hiện của tôi có chút suy nghĩ, dần dần ôn nhu hẳn. Một đóa hoa bay loạn đầy trời rơi xuống trán tôi, chàng dùng tay nhặt lấy cánh hoa, vuốt ve mặt tôi, mu bàn tay trượt xuống vén nhẹ tóc rối xuống bên tai lên

27. Chương 27: Mong Chờ Tình Ý

“Ngọc Hoán, chúng ta cùng đi luyện viết chữ đi!” Tôi đẩy nhẹ chàng ra, tình cảnh kiểu này quá mức làm cho tôi quên tiết mọi chuyện! Cúi gầm mặt, trời ơi! Đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác yêu, ngọt ngào giống như đường vậy, tim đập bình bình, làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Quá Ngọc Hoán dường như cũng chìm đắm vào trong đó một khắc, cảm thấy tôi giây ra, buông vội ra, “Được! Vào trong thư phòng nào!”

Trời ơi! Cái loại cảm giác mờ ám này ở trong lòng thực sự là rối rắm, Quá ngọc Hoán thâm trầm trong lòng, tôi cũng không nắm được chút nào. Nếu tôi to gan mà thổ lộ thì sẽ thế nào? Làm rối chuyện lên sao? Đọa cho chàng sợ chạy mất dép sao?

Lúc này, tôi nghĩ cũng hiểu hơn chút, có thể thấy rõ trong lòng chàng nghĩ gì! Đối với tôi có cảm giác kiểu gì không? Đối với mày cái gì cũng không thể hỏi rồi, chỉ còn nước đi theo chàng, cứ để trong lòng gào thét điên cuồng.

Ánh trăng như lưỡi câu, sáng ngời, gió đêm thảng sáu thổi từ cửa sổ vào gây ọi người có cảm giác mát mẻ nhẹ nhẹ, bóng đêm mê người như thế, tâm trôi xa, tôi có thể thấy rõ ánh mắt thâm thúy kia của Quá Ngọc Hoán, cứ không trốn tránh bắn thẳng vào trên mặt tôi, đáy lòng tôi oán thầm, bất an, nếu còn kích thích tôi như vậy, tôi sao còn tâm trí đâu mà tập viết nữa chứ. Lúc này nhìn chữ trên sách, tựa như xem rắn bò khiêu vũ vậy, bắt không được hình dáng nó, tôi chịu đến cực hạn rồi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt sáng ngời như nước kia, tôi có chút đùa dai, “Công tử, trên mặt tôi dính cái gì sao?”

A ha! Bị bắt tại trận, khuôn mặt tuấn tú của Quá Ngọc Hoán đỏ bừng lên, “Ôi, không có, ta chỉ là....?”

“Công tử, tôi cảm thấy trong này ọi ức quá, hay là chúng ta ra ngoài đường chút đi, hít thở tinh hoa trời đất, hun đúc tình thú, thấy thế nào?”

Tôi thực thức thời mở đường giúp chàng, cho dù muốn nghe chàng giải thích, chắc cũng chẳng giải thích ra cái gì, tôi cũng không muốn cho soái ca mất mặt, nếu hai người không yên lòng, sẽ không giấu diếm lẫn nhau, chi bằng cứ buông tay, đi theo cảm giác vậy.

Nghĩ muốn đi chậm chậm dưới ánh trăng, trong lòng tôi dâng lên một tình cảm lãng mạn.

Quá Ngọc Hoán gật gù đầu, bước ra phủ, trời trong, ánh trăng mờ tỏ, vật lớn trên bầu trời kia toả ánh sáng nhu hoà chiếu lung linh trên mặt đất, làm ọi vật xung quanh có vẻ mờ mờ ảo ảo. Tôi hít một hơi dài, cảm giác sáng khoái, trong lòng tràn ngập tình thú đặc biệt, nóng lòng muốn thử cảm giác phóng thích bản thân. Tôi ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng duyên dáng kia dâng lên một tia xúc cảm.

Mây bay nhẹ nhàng, sao sáng cả bầu trời, dải ngân hà xa xa mờ ảo.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, liền thẳng lại nhân gian vô số.

Nhu tình như nước, ngày cưới như mộng, nhấn có cầu hỉ tước đường về.

Hai tình nếu dài lâu, lại khởi tại triều sớm tối mộ.

(Bài thơ này có nhiều chỗ không hiểu rõ lắm nên mình để nguyên; nếu bạn nào hiểu rõ thì giúp mình với nhé)

Ánh mắt Quá Ngọc Hoán loé sáng, đón gió mát, dưới ánh trăng sáng tỏ, khuôn mặt chàng hơi hơi vàng, đôi mắt vui sướng.

Tôi dựa vào bên cạnh chàng, lúc này cả không gian im ắng, lặng lẽ, tôi nghe thấy tiếng hơi thở hoà lẫn vào nhau, toàn bộ yên tĩnh tựa như một bức tranh vậy.

Xa xa sao đã mờ dần, bầu trời đêm có vô số màu sắc đen thẫm, không còn ánh đèn rối loạn, lúc này bầu trời trở nên trong suốt, như một con sông ầm ầm hiện hiện, dải mây dài giống như dải băng, đó là ngân hà. Bất chợt có một hình ngôi sao giống như hạt giống làm tôi chú ý, nhìn kỹ lại, tôi vui mừng cười rộ lên, “Chòm sao bò cạp kia, đó là chòm sao của tôi đó!”

“Chòm sao bò cạp sao?” Giọng người đàn ông đằng sau nổi lên tia tò mò, tôi cười quay đầu nhìn chàng một cái, chỉ hướng có bảy ngôi sao đang phát sáng, “Ngài xem, bảy ngôi sao kia liên kết với nhau, tựa như một hạt giống của bò sát vậy, đó chính là chòm sao của tôi, chòm sao bò cạp”

“Chòm sao của nàng sao?” Giọng Quá Ngọc Hoán cố nén cười, tôi hồi phục lại tinh thần, nói ngượng ngùng, “Nhà của tôi ở quê có một truyền thuyết thế này, vũ trụ làm chủ mười hai chòm sao đại diện cho tính cách khác nhau. Mùa hè là lúc sao sáng rất nhiều, cuối giờ chúng tôi ngồi dựa ghế, đi vào trong sân, cả nhóm người cầm hạt dưa ngẩng đầu nhìn lên trời tìm kiếm chòm sao của chính mình, rất thú vị đó”

Lúc này ở đây, tôi thở dài một hơi thoải mái, đó chính là việc mà tôi thích làm trước đây, cứ nghĩ tới cảnh tượng ấm áp này, tôi lại thấy xúc động suýt khóc.

“Đúng là thú vị thật” Quá Ngọc Hoán cười rất tươi, nhìn vào trong mắt tôi tràn ngập thú vị, “Quê hương nàng cũng thật có ý tứ”

“Vâng, khi nào tôi về quê nhà của chúng tôi cho ngài xem nhé, vô cùng có ý tứ đó, chắc chắn ngài sẽ thích lắm. Ngài sinh vào tháng mấy hả? Tôi giúp ngài tìm chòm sao được không?”

Quá Ngọc Hoán nhìn tôi còn nở nụ cười rất tươi, “Ta sinh vào tháng chạp, lúc tuyết rơi, mùa rất lạnh, nàng tính giúp ta xem?”

“Ngày nào?”

“Cuối tháng”

Tôi nhú nhú mày nghĩ ngợi rồi cười bảo, “Ngài thuộc cung Ma Yết, đàn ông thuộc cung này chòm sao cũng rất đẹp nha! Hơn nữa rất xứng với ngài đó” Tôi hưng phấn đi lên, nói tiếp: “Tôi đã nói rồi mà! Chòm sao thầy tướng số rất chuẩn xác đó, nhưng chòm sao của tôi thì bị cho là chòm sao trong cung Hoàng đạo xen lẫn lương tâm bất lương, tâm ngoan thủ lạt, đúng là không công bằng chút nào nha. Tôi chính trực thiện lương, trí tuệ đáng yêu mà, ngài bảo có đúng vậy không ha?”

Nè, kỳ quái, tôi oán giận nhiều như vậy sao sau lưng lại chẳng có tiếng đáp lại thế nhỉ? Tôi quay đầu nhìn thấy con người của Quá Ngọc Hoán lấp lánh, mang theo một tia thâm trầm, chàng mơn trớn mặt tôi, cười nói nhẹ nhàng, “Ta thực là tò mò, nàng cô nhóc này rốt cục giả vờ giấu kín bao nhiêu ngạc nhiên đây?”

Không đợi tôi trả lời, Quá Ngọc Hoán đã từ từ ghé sát vào mặt tôi, chàng định hôn tôi sao? Tôi bỗng chốc bối rối chút, không biết có nên cự tuyệt lại hay không cự tuyệt đây. Bóng đêm mê người, hoà cùng tiếng gió thổi, ý chí của tôi có chút bạc nhược, có chút say mê, trong đầu rối loạn mờ mịt, cho tới lúc môi chàng áp lên, tôi kêu khẽ một tiếng, đầu óc trống rỗng, toàn thân bỗng run rẩy chút, tôi ngậy ngốc đáp lại, giờ khắc này tôi đã ý loạn tình mê, không kiểm soát được mình nữa rồi.

Thật là cao hứng, nụ hôn đầu tiên của tôi dĩ nhiên lại phát sinh trong bóng đêm lãng mạn vậy, cùng với người đàn ông mình thích, lòng tôi kỳ vọng nhất thời khắc này là yên lặng, đọng lại biến thành vĩnh hằng.

Hồi lâu sau, Quá Ngọc Hoán rời môi, cả người tôi đã mềm nhũn, tựa cả người vào trước ngực chàng thở nặng nhọc, chàng lặng lẽ ôm lấy tôi, tôi nhắm mắt lại, trong miệng không phải là nước bọt của tôi nhưng sao lại ngọt vậy...

Gặp quỷ rồi, mặt tôi thiếu nước, tôi không dám nhìn vào mặt Quá Ngọc Hoán, rụt đầu lại.

“Đêm lạnh rồi, ta đưa nàng trở về khách sạn nhé!”

“Vâng!” Rời khỏi vòng tay ôm ấp của chàng, tôi đi lên trước, Quá Ngọc Hoán tiến lên đi ngang tôi, tay bị bàn tay to ấm áp nắm chặt, chúng tôi nhìn nhau cười, cùng hiểu rõ nhau.

28. Chương 28: Làm Ăn Phát Đạt

Trở lại khách sạn đã là nửa đêm, sau khi chia tay với Quá Ngọc Hoán về nhìn thấy tiểu nhị đang ngáp ở quầy, thấy tôi về thì nhìn mớ mùng về phía tôi, tôi mỉm cười, rồi đi về phòng mình, chân bước nhẹ nhàng, miệng hát líu lo.

Trở lại phòng, chỉ có một mình tôi, nỗi hưng phấn nén lại giờ bùng nổ, tay che miệng, không dám cười to, cứ trong lòng bộc phát nỗi vui sướng tột độ, nếu ở ngoài có ai nhìn vào chắc chắn sẽ bị bộ dạng của tôi dọa.

Hồi lâu sau tôi mới bình tĩnh trở lại, tôi không phải lâm vào tình cảnh được yêu mà lo được lo mất, cứ suy nghĩ miên man về người ta, tôi tin tưởng tình cảm lưu luyến của mình cứ chậm rãi dừng ở đó, đợi khi tôi đi qua, thì nó vĩnh viễn sẽ không biến mất.

Không có lời thề non hẹn biển, không có những lời ngon tiếng ngọt, cảm giác của tôi với Quá Ngọc Hoán vừa mới nhất thời sáng tỏ, tôi nhận định chàng là duy nhất của tôi kiếp này.

Đặt bút xuống, mở rộng trang giấy, vẽ hai trái tim thật to, có mũi tên thần Cupid xuyên qua, tim màu đỏ, mũi tên màu vàng, xung quanh trang trí những hoa văn nhìn vô cùng xinh đẹp, bức tranh này vẽ lòng tôi vui mừng, nghĩ đến cái gì thì vẽ cái đó, cánh chim thiên sứ, động vật đáng yêu, khuôn mặt tươi cười nghịch ngợm, hoa quả khoe sắc, trên giấy tràn đầy những hình vẽ, hạnh phúc ngọt ngào.

Linh cảm vừa tới, cũng không nắm chặt được, lần này vẽ chỉ là những hình ảnh phim hoạt hình, đường nét thanh thoát tuấn mỹ, biểu hiện tràn đầy vẻ đáng yêu, một bức cảnh như mộng ảo, mắt to toả sáng mê ly, thái độ biểu hiện nghịch ngợm cổ quái, miệng chu lên, trong chớp mắt, tóc dài bay bay, lụa trắng như mộng, tóc dài như tuyết trắng bay bay trong gió, dài tới tận mắt cá chân, bối cảnh khác nhau, màu sắc khác nhau, xung quanh trang trí đường viền khác nhau, vô cùng hoàn mỹ.

Những bức tranh này ngày mai lại sẽ khuấy động vùng sông nước thành thị trang nghiêm làm cho náo động cuồng nhiệt, còn tôi nguyên tác giả này, sẽ bởi vậy mà nổi như cồn.

Hôm sau, Tiểu Lan Tiểu Thuý dĩ nhiên không đánh thức tôi dậy, mặt trời đã lên cao tám con sào, mắt có chút mỏi mệt, chắc là do tối qua dùng mắt quá độ, dụi dụi mắt, ngồi trước gương, tay dính đầy mực, mắt tôi thì thâm đen như mắt gấu mèo. Tôi rất lo lắng, hiện giờ không có mặt nạ đắp mắt, như vậy lộ vẻ xấu tệ, tôi cũng chỉ là một người con gái thích chưng diện như ai thôi mà!

Rửa mặt mũi sạch sẽ, ngoài cửa sổ đã truyền tới tiếng chân bước, đến gần cửa sổ, là tiếng của hai cô nhóc tiểu Thuý tiểu Lan, “Tỷ tỷ à, đã dậy chưa vậy?”

Tôi đáp lại ngay, hai nàng đi vào, nhìn thấy một đồng tranh trên bàn, há miệng hoảng sợ, vội vàng tiến gần, nhìn thấy những đường viền, nét vẽ trong tranh thì vui mừng không hiểu hỏi, “Tỷ tỷ à, những tranh này vẽ trang trí gì vậy ha? Người sao lại có hình dáng đẹp thế, những người này thật tò mò quá ha”

Thì chính là từ nhân vật phim hoạt hình thoát ly người thường ra cả mà, lấy một hình dáng biểu hiện khác để thể hiện sự hỉ, nộ, ái, ố, làm sao người cổ đại có thể hình dung ra chứ.

“Có thích không, các người cầm đi, chuẩn bị một chút! Hôm nay ta cũng muốn đến trong quán, tranh này tăng giá lên một trăm lượng một bức”

Tôi vừa nói, vừa tiện tay buộc tóc bằng một sợi dây, có lẽ điều này có liên quan tới tính cách của tôi, cái gì tôi cũng thích đơn giản, không thích làm ra vẻ thâm trầm phức tạp.

Lúc này trong mắt hai tiểu nha hoàn lộ ra nét kinh ngạc, mừng như điên, kích động không thể tin nổi. Xem ra hai tiểu nha hoàn này vui mừng quá độ, tôi cũng vui vẻ nở nụ cười.

Đi vào cửa mặc viện, thấy ở đây đang vô cùng náo nhiệt, người đến người đi, ai ai cũng chìm đắm vào thi ca nhạc hoạ, vui vẻ ngao du, đón gió hít thở từng đợt không khí trong lành, làm cho tinh thần con người ta bỗng bừng hưng phấn hẳn lên.

Đột nhiên có một đám đông ở xa tụ tập, thấy rất rõ ràng, chả lẽ có chuyện kỳ lạ nào xảy ra sao?

Trong lòng tôi đoán mò, cùng tiểu Thuý tiểu Lan đi tới, đến càng gần tôi có cảm giác có gì không đúng lắm, sao tôi cứ cảm thấy chỗ họ tụ tập đông đúc lại là trước cửa quán của tôi vậy nhỉ!

Trời ơi! Tôi đoán quá chuẩn mà, thì ra từ hôm qua quán tôi đã sớm đóng cửa, có rất nhiều người nghe tiếng tới xem tranh, từ hôm qua chỗ này đã bắt đầu tụ tập đông đúc lo lắng chờ đợi rồi. Lúc này vẫn không tan, tôi bị doạ ột trận suýt ngã, âm thầm kinh ngạc lòng cuồng nhiệt của họ.

“Tỷ tỷ à, bây giờ phải làm sao đây? Người đông quá ha! Hay là chúng ta không mở quán nữa!” Tiểu Thuý tiểu Lan ngẩng đầu nhìn tôi, trong mắt có chút kinh sợ.

Tôi mở miệng cười vô cùng xinh đẹp, “Mở, phải mở chứ, mỗi bức tranh tăng giá lên năm trăm lượng”

“Cho đi nhờ, xin cho đi nhờ chút...Làm ơn nào...” Tôi lách qua đám đông đến trước cửa quán, những người đó không biết tôi là ai, bị hành động của tôi thu hút, tôi cầm lấy chìa khoá nhanh nhẹn thuận thực mở cửa.

“Quán đã mở rồi, ông chủ chắc đã tới!” Có tiếng kêu vui mừng trong đám đông vang lên, “Đúng vậy ha, không biết tác phẩm lần này có kinh hãi như thế hay không nha!”

“Hôm qua vừa thấy đã được mở mắt rồi, chân chính cảm nhận được cảnh giới khôn cùng của tranh, rộng lớn vô ngần! Những sự vật chưa hề thấy bao giờ, vô cùng thú vị”

Nghe đám đông nói chuyện, trong lòng tôi vui mừng khôn xiết. Trước mắt để không chế tình hình, ổn định đám người dao động, không cần mọi người phải kích động vì xem tranh, cũng không cần mọi người vì quá

kích động mà xông lên cướp tranh, giấy này rất mỏng, chỉ động một cái là sẽ nát, tôi cũng không mệt cho lắm nhưng đề phòng hoạ hoạn xảy ra mà thôi!

Tôi nheo mắt lại, nhìn về phía đám đông phát phát tay, dướn cao cổ nói, “Mọi người im lặng, nghe tôi nói chút”

Phối hợp tốt lắm! Cả trận lửa nóng hầm hập bỗng chốc yên tĩnh lại, mọi người đồng loạt nhìn về phía tôi, tôi cất giọng thanh thanh nói, “Mọi người hãy nghe tôi nói đây, tiểu thư nhà chúng tôi bảo, hôm nay giá tranh tăng lên mỗi bức năm trăm lượng, nếu có hứng thú thì tới, nhưng xin mọi người chú ý cho, nếu là hỏng thì phải bồi thường đó”

Tôi nhìn hai tiểu nha hoàn đứng bên ngăn ngõ nháy mắt, các nàng lập tức treo tranh lên giá. Tranh chưa treo được một nửa thì đám đông đã xông ào ào, một bầu không khí xúc động trào ra, họ nhìn trước mắt tranh vẽ cổ quái, trên mặt loé lên kinh ngạc, hưng phấn, không hiểu, đến cả đánh giá cũng chưa lên tiếng, vì trong mắt của họ ngoài kỳ lạ thì vẫn là kỳ lạ, muốn đánh giá mà không thốt nên lời, bắt đầu xem tranh nhiều hơn mua tranh, cứ đồng loạt nhìn qua, thần sắc mọi người vô cùng khó hiểu, có vẻ như phát hiện ra bảo tàng vậy, cứ lấy tay vẽ phác thảo qua, xem thế là đủ rồi.

Nửa ngày trôi qua trong quán càng tụ tập nhiều người hơn, đến cả chỗ đặt chân cũng không có nữa, tôi thầm kêu thất sách rồi, người xem cũng không cần phải bỏ tiền ra mua, mà chỉ là lưu luyến với tranh này không thôi, hình như xem mỗi bức mà cảm thấy không đủ, lại muốn xem lại vậy. Trời ạ! Tôi cũng không phải mở triển lãm tranh nhé, xem tôi đứng ở chỗ này, đã bị chen ép tới tận cửa rồi.

Cuối cùng cũng có người đi tới trước mặt tôi nói, “Cô nương, bức tranh này tôi mua, đây là năm trăm lượng, cô cầm lấy đi”

Tôi cười mê người, “Cảm ơn! Xin hoan nghênh lần sau lại đến”

Có người đầu tiên mua tranh thì những người sau xem tranh cũng tháo ra cuộn lại, người cướp ta đoạt, nhìn vô cùng náo loạn. Tôi cầm bạc trắng bóng, mắt cười mê hoặc, đúng là phát tài rồi, hơn mười bức tranh đã bị mua hết, cuối cùng túi tiền của tôi cũng đầy rồi, ha ha!

Bức tranh cuối cùng cũng bị mua sạch, quán tôi đã lập tức trống rỗng.

29. Chương 29: Chuyện Quốc Sự Hoàng Triều

Mang theo túi nhỏ, ít nhất có khoảng năm ngàn lượng đó nha!

“Cô nương thực sự là có bản lĩnh” Ai đang khen tôi đó? Tôi quay lại, thì ra là ông chủ Mặc Viện. “Ông chủ tìm tôi có việc sao? Tôi nhớ rõ tiền thuê tháng đã giao xong rồi mà!”

Nhìn ông ta cười giả lả, chỉ biết là không tốt rồi, cứ tưởng giả vờ trước mặt tôi vậy, còn chưa lời lượt người đầu.

“Ha ha....Cô nương cũng thật là, lần này ta tới là chúc mừng cô nương thôi”

Tôi hừ nhẹ một tiếng nghiêng ngẫm cười, “Có gì hay mà chúc mừng chứ?”

“Cô nương gần gũi mấy ngày mà tiếng đồn đã vang đi khắp nơi, thanh danh lan truyền, chuyện này không đáng để chúc mừng sao?”

“Còn không phải là do danh tiếng Mặc Viện của ông nổi tiếng, danh tiếng lan truyền, tôi cũng không dám chiếm một chút công nào đâu nha”

Lời tôi nói có chút mơ hồ ý tứ hàm xúc cười nhạo, phải biết rằng, lúc tôi mới tới chỗ này, đã bị ông ta làm cho tức không ít, tôi chỉ là lấy gậy ông đập lưng ông thôi mà.

“Sao vậy chứ, sao vậy chứ! Tiếng tăm của cô nương đã trùm nặng lên mặc viện của chúng ta rồi, mặc viện chúng ta còn muốn dựa vào nổi tiếng của cô nương mà!”

Tốt bụng đến vậy sao? Tôi tin chắc lấy mặt mũi lão chủ sớm đã nhìn thấy vẻ không kiên nhẫn của tôi rồi.

“Vậy cô nương, ta không làm phiền nữa, sau này có việc gì cứ nói một tiếng, ta sẽ hết sức giúp đỡ”

“Tỷ tỷ à, nhìn biểu hiện của ông ta đi kìa, đúng là làm cho người ta chán ghét chết lên được!”

Tiểu Thuý Tiểu Lan đứng bên nói xen vào. “Không quan trọng, người như thế coi ông ta là không khí cũng không được, trên thế giới này làm gì tồn tại loại người ăn không đâu!”

Tôi vội vàng đếm bạc trắng cũng chẳng thêm quan tâm đến cái khác nữa.

“Ba ngàn, ba ngàn năm trăm, năm ngàn...”

Tôi đang tính toán trong lòng, tiền dù không phải là vạn năng, nhưng nếu không có tiền thì cái gì cũng không thể làm được, tiền đúng là thứ tốt nhất đó!

Tôi là người ở hiện đại hiểu chuyện có khác, chính là có đầu óc, trí nhớ tốt, vô cùng đa dạng, sau này tôi không cần phải suy nghĩ nát óc nữa, cứ phát huy tư tưởng kỳ diệu của mình, sống vì ngòi bút, cũng tốt hơn nhiều so với kẻ có tiền. Tôi bắt đầu cảm thấy chuyện xuyên qua đến cổ đại này cũng không phải có gì là không tốt cả.

Nè! Hình như tôi ngửi thấy quanh mình có mùi của soái ca vậy đó, khoẻ mắt thấy chói chói, tôi nhìn sang phía bên bức màn nhìn lại, vừa thấy tôi sợ tới mức đông cứng lại, mắt tròn tròn lên. Trời ơi! Chàng đứng bên đó đã bao lâu rồi? Chàng đã nhìn thấy hết sao? Bộ dạng quái dị của tôi? Tôi đối với tiền thêm thường như thế? Lại còn có vừa rồi châm chọc khiêu khích ông chủ nữa? Trời ơi! Về thực nữ ngây thơ của tôi đã bị tiêu rồi.

Tiểu Thuý Tiểu Lan sớm đứng bên đó cười cười, sao hai tiểu nha hoàn này không nhắc nhở tôi một tiếng nhỉ, làm tôi mất mặt quá hà, hừ! Khi nào về tôi sẽ tính sổ với các nàng.

Thu tiền xong xuôi, tôi đi tới bóng dáng thon cao kia, “Chàng tới đây từ lúc nào vậy?” Thầm oán trước. Quá Ngọc Hoán chàng đứng trước cửa quán thơ đối diện, hôm nay mặc một bộ màu vàng nhạt, tôn lên nét phong thần tuấn tú, làm cho người ta nhìn vào chói mắt, khoẻ miệng khê nhếch cười, “Không lâu lắm”

Quý mới tin! Trong lòng tôi nghĩ ngợi, bỏ đi, bỏ đi, trước tiên cứ cho chàng thích ứng đã, tôi vốn là kẻ yêu tiền như mạng người mà, sau này không cần....Có sau này sao? Gả cho chàng ư?

Đáy lòng nhỏ bé của tôi hỏi, tôi quên cả ý nghĩ này trong đầu, cứ nhìn chăm chăm vào bộ dạng tuấn tú kia của chàng! Gả cho chàng thì có gì không tốt chứ? Sau đó lại bổ sung thêm một câu, “Chàng đến đây là mời em ăn cơm sao?”

Tôi không đối được kiểu nói ngoài miệng của hiện đại, tung ra một câu. Soái ca có chút kinh ngạc, nghĩ ngợi chút hiểu ra, cười khê, “Buôn bán của nàng phát đạt vậy, có phải nàng nên mời hay không?”

“Chàng cũng thật chọn đúng ngày ha, có phải đã tính toán chính xác hôm nay tiền tài tới tìm em không?”

Tôi không khách sáo cãi lại, cũng không nghĩ tới ở hiện đại tôi nổi tiến là “Vua cơm” nha! Nhưng mà? Tôi ở nhà chàng đúng là được ăn khuya không ít, như vậy có phải ăn thịt nhà người ta có thể hay không rất....?

“Như vậy được rồi! Hôm nay em sẽ cố mời chàng một chút được lắm! Một chàng là sư phụ của em, hai là ăn mừng việc làm ăn phát đạt của em, đi nào! Chúng ta tới nhà hàng Thiên Duyệt nhé”

Bị tôi lôi kéo, tiếng tăm Quá ngọc Hoán có thể nói là nổi tiếng như cồn, trên đường đi, ai cũng vô cùng tôn kính với chàng, huyện Giang Đô này ai mà không biết TRạng nguyên văn võ song toàn tài hoa xuất chúng chứ?

Đột nhiên tôi cảm thấy mình nên hãnh diện vì chàng mới đúng khi được đi bên chàng, mặc kệ ánh mắt tốt đẹp của người khác, tôi nhận ra có ánh mắt ái mộ của bốn cô gái, tuy mặt trời chói chang chiếu trên đầu, nhưng tôi còn cảm thấy nổi cả da gà nữa.

“Chàng đoán xem em trong lòng các nàng có vị trí gì?”

Tôi hỏi nhỏ Ngọc Hoán. “Gì cơ?”

Chàng sững sốt, “Tiểu nha hoàn của chàng đó” Tôi cần răng nói. Quá Ngọc Hoán nghe xong thì môi khê cong lên một chút, “Vậy nàng làm cô nhóc bên người của ta được không?”

Đầu tôi ong ong gào thét, cô nhóc bên người sao? Nghe tuyệt lắm, vị trạng nguyên này, cho chàng một chút nhan sắc thì chàng đã bị nhiễm rồi, nếu cho chàng nước sông chắc cỏ dại sẽ mọc lan tràn khắp nơi chắc.

“Phải vậy không? Nếu nói vậy chàng có thể hầu hạ tốt người nào đó mới được”

Tôi hung hăng nhéo tay chàng một cái, nhân cơ hội kiểm điểm tiện nghi, ai cho chàng là bộ dạng ngọt ngào khát nước tới như vậy, làm cho tôi không thể nào cự tuyệt nổi, “À, vậy ta phải hầu hạ thế nào đây?”

“Vậy phải xem bản lĩnh của chàng thế nào đã!” Tôi vênh mặt, ra vẻ đắc ý, tiểu Thuý tiểu Lan là hai cô gái ngoan biết điều đi trước rồi. Cuối cùng nhà hàng Thiên Duyệt cũng hiện lên trước mặt. Nhìn thấy chúng tôi tiến vào, tiểu nhị đã sớm nhận ra Quá Ngọc Hoán, nhanh chân tiếp đón nhiệt tình, “Quá công tử, xin mời lên lầu”

Quá Ngọc Hoán tựa hồ là khách quen vậy, tiểu nhị dẫn chúng tôi vào một phòng riêng, đợi chúng tôi ngồi xuống gọi món xong thì mới vội vàng rời đi. Lúc này tôi đã đói mềm rồi, vội vàng rót một chén trà uống, giương mắt nhìn thấy đúng lúc đó một mỹ nữ duyên dáng đáng yêu đứng ở cửa, thật đúng là người đẹp mà! Mắt ngọc mây ngài, thanh thoát tinh tế, đôi mắt đẹp nhìn quanh, ánh mắt của nàng dừng lại bị mỹ nam ngồi bên cạnh tôi đây.

Đối với nghệ thuật mà nói, chỉ cần đồ vật đẹp tôi đều thích, chính cái gọi là vùng sông nước nhiều mỹ nữ, vị em gái này có thể coi là tuyệt sắc rồi.

“Quá ca ca” Giọng nghe như chuông rung, ôn nhu lãng đãng. Trời ơi! Giọng nàng cũng siêu tốt đến thế!

Lúc này Quá Ngọc Hoán mới chú ý tới cô gái đứng trước cửa, trên mặt hiện lên cười, vui vẻ nói “Dương muội muội?”

Đi sau cô gái là một tiểu nha hoàn. xem ra vị con gái này nhất định là cảnh càng của quan lại rồi, cử chỉ thần thái rất giống phong cách của tiểu thư khuê các.

“Vị này là?”

Người đẹp để ý tới vẻ uống trà như khát của tôi, lên tiếng nghi vấn. Tôi lập tức đứng lên tự giới thiệu, “Ta là bạn của Quá công tử”

Thân phận của tôi nhưng không ai có thể nói rõ ra được. “Ồ, Vũ nhi, vị này là thiên kim của đương kim lễ bộ thượng thư, Dương Tư Tư cô nương”

Quá Ngọc Hoán giới thiệu. Cừ thật, cha nàng dĩ nhiên là làm quan lớn như vậy, chẳng trách dạy dỗ được một cô con gái trong sáng ngây thơ như thế. Lòng tôi thầm khen ngợi, gia cảnh nhà nàng và Quá Ngọc Hoán không kém nhau nhiều, vài ngày trước từ chỗ lão Lý hỏi thăm được chút, cha Quá Ngọc Hoán là đương kim Hình Bộ Thượng thư, gia cảnh quyền lực mạnh mẽ, ở trong kinh đô, phủ Quá cũng chính là thiết kế cho Quá Ngọc Hoán, chính thức ở trong Quá phủ kinh thành. Nhưng theo ánh mắt Dương mỹ nhân nhìn Quá Ngọc Hoán, trong có có thể còn có gì đó nảy sinh chẳng!

Tôi ở bên nhìn cảnh tượng, đảo mắt ngắm nghĩ ngợi. “Tiểu muội đang định đi tới Quá phủ chơi, ai ngờ khéo thế lại được gặp mặt nhau lúc này”

“Đúng vậy! Dương Bá phụ khỏe không? Đã nhiều ngày rồi ta cũng chưa trở về được”

Dương Tư Tư thở dài, trên mặt hiện vẻ lo lắng, “Có gì mà không khỏe, Quá bá phụ và cha ta đều hao tổn hết tâm tư vì trong cung đó. Vậy mà cũng bất lực”

Lần đầu tiên tôi nghe tới hoàng cung ở thời đại này, trong lòng vô cùng kinh ngạc, nghe giọng của nàng, hình như đương kim hoàng triều đang có chuyện không vui nha! Sao lại thế chứ?

Quá Ngọc Hoán cũng cảm kích vậy, lắc lắc đầu theo, “Không biết bệnh tình hoàng thượng có đỡ hơn không, lần này hoàng tử tranh giành nhau, người ngoài khó nhúng tay vào, cả văn võ bá quan đều bất lực cả, chúng ta muốn nhanh cũng không giải quyết được, chỉ có thể nhìn hoàng thượng an bài thôi”

Tôi đứng cạnh nghe mà thấy sợ, thiên hạ sắp phát sinh đại loạn sao? Họ nói tới hoàng tử đang tranh giành, đầu óc tôi bay lộn tứ tung, chỉ sợ lẠp nhìn thấy đại Hoàng triều gặp phải vấn đề khó, bệnh tình Hoàng đế

nguy kịch, các hoàng tử tranh đấu gay gắt kịch liệt không thể tránh khỏi chẳng nhẽ đương kim hoàng đế đang diễn cảnh tranh giành ngôi vị của Hoàng đế sao?

Đây là chuyện lớn khó lường nha! Cái gọi là thần dân trong lúc đó, như sợi tơ liên quan, chặt đứt rất khó, ai khổ phải chịu tội đều đổ lên hàng trăm dân chúng vô tội nha!

Tiền lệ Lịch sử tranh đoạt kia không phải là một trận tràn ngập giết chóc sao? Trời ơi! Thực sự xuyên qua đây, trăm năm khó gặp cảnh kinh hãi tột cùng của kiểu vương triều gì đây, Ôi, cầu trời phù hộ cho chúng tôi là một minh quân đi!

Dương Mỹ nhân cúi đầu chớp chớp, “Ai...Đương kim hoàng hậu là mẹ ruột của đại hoàng tử, mà đại Hoàng tử lại được hoàng thượng trước phong cho làm thái tử, xem ra lần này hẳn là bị bắt buộc thôi”

30. Chương 30: Dị Tình

Quá Ngọc Hoán cau mày, trong mắt hiện lên nét sầu lo, đây là lần đầu tiên tôi chưa bao giờ nhìn thấy, nét mặt tuần tú của chàng đang bình tĩnh ổn định, bỗng đột nhiên biến đổi, nghiêm túc nói, “Hành vi xử sự của Đại hoàng tử có thể chắc chắn đảm được trọng trách đó chăng? Thiên hạ rơi vào tay hắn thực sự nguy cơ, không biết biến thành kiểu gì nữa đây/”

“Quá ca ca, làm sao bây giờ đây? Hoàng thượng không thể vô duyên vô cớ từ bỏ thái tử được! Hơn nữa còn có hoàng hậu ở trong cung ngăn cản, chống đỡ, chắc không có chuyện gì đâu!” Dương Mỹ nhân trông lo lắng nói, “Vậy nhị điện hạ, tam điện hạ đâu rồi? Họ có phản ứng gì không? Chẳng nhẽ họ cứ ngồi yên nhìn xem giang sơn bị huỷ trong tay một người vô dụng sao?”

“Nhị điện hạ tuy xử sự chín chắn, nhưng lại là ứng cử viên với đương kim thái tử đầu tiên, hành vi của hắn mơ hồ, gần nhất trong cung đều ít nhìn thấy bóng hắn, ta cũng không rõ cho lắm, mỗi ngày tam điện hạ thì say mê tập võ, hoàn toàn biến thành một võ sĩ rồi, hẳn sẽ không để ý tới triều chính đâu”

Quá Ngọc Hoán thở dài thật mạnh một hơi., “Sao lại biến thành như vậy chứ! Trong cung đã xảy ra chuyện lớn vậy, nhị điện hạ sao lại không quan tâm chứ! Chuyện này là do chính thái tử phải chịu trách nhiệm sao? Không được, mai ta phải hỏi kinh mới được”

“Quá ca ca, muội bị chuyện này làm cho hoảng sợ không chịu nổi để mà sống rồi, lần này cũng đi ra là để giải sầu, ngày mai muội và huynh cùng nhau về nhé!”

Tôi đứng nghe một bên như lọt vào tầng sương mù, đại để tình hình đã nắm khá rõ, nghe những lời của họ nói tới thái tử này, chẳng nhẽ hẳn là một kẻ ngược lớn không chí hướng, ngu ngốc ham hưởng lạc sao?

Vậy nhị hoàng tử tam hoàng tử có chuyện gì xảy ra thế? Hay là nói họ có vẻ hy vọng kẻ sẽ kế vị là nhị điện hạ?

Ai, việc hoàng triều này cũng phức tạp quá ha, “Ngọc Hoán à, ngày mai chàng muốn vào kinh sao?”

Cuối cùng tôi tính nói ra, “Ừ! Vũ nhi à, nàng cứ ở đây cho tốt nhé! Đợi khi nào chuyện hoàng cung xử lý xong, ta sẽ trở lại”

Tuy tôi rất muốn giữ chàng bên người, nhưng sự tình lần này liên quan tới sự tồn vong của hoàng triều, tay tôi có thể nắm giữ chặt lấy chàng được sao? Tôi giờ hai tay tán thành. “Đi đi! Quốc sự quan trọng hơn, em không có vấn đề gì!”

Lúc này vẻ mặt Dương Mỹ nhân nghi hoặc nhìn hai chúng tôi, kinh ngạc nói, “Hai người các người ...” Quá Ngọc Hoán và tôi liếc mắt nhìn nhau, cầm lấy tay tôi, nói rõ ràng, “Ta thích Vũ nhi”

Muốn chết sao, da mặt tôi rất mỏng đó! Nhưng đúng là con gái có khác, ở tình trạng như vậy, trong lòng lúc nào cũng thấy ngượng, tôi cúi đầu xuống, lúc này nghe thấy bên tai truyền xuống tiếng thở dài nhỏ nhỏ. Tôi kinh ngạc ngẩng lên, nhìn thấy trong mắt Dương Mỹ nhân ánh lên tia cô đơn, mắt nàng hàm xuân nhìn trên mặt Quá Ngọc Hoán loé lên, tôi lập tức hiểu ra, rút vội tay ra khỏi tay Ngọc Hoán, “Ngọc Hoán à, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta dùng cơm xong rồi thì phải về! Sớm ngày mai chàng còn phải lên kinh thành nữa mà!”

“Được! Tốt lắm! Chúng ta ăn cơm trước đi!”

Cơm nước xong, chào tạm biệt Quá Ngọc Hoán, tôi nhằm khách sạn bước tiêu sái, trong lòng vẫn còn chuyện không gỡ ra được. Dương Mỹ nhân đối với Ngọc Hoán không ngờ có tình như vậy, trong lúc đó họ có phát sinh chuyện gì không?

Trong lòng Quá Ngọc Hoán, đối tượng tương tư định nghĩa như thế nào đây? Bạn bè ư? Muội muội sao? Hay là..? Ai! Sĩ diện sống bị tội, vừa mới đồng ý với Ngọc Hoán sẽ đi đến phủ không được dùng mọi cách nghi ngờ n lần vậy chứ. Tôi rầu rĩ chẹp chẹp miệng!

Lúc này đang là buổi chiều, người đi trên đường náo nhiệt vô cùng, quán trà quán rượu, cờ bay phấp phới, nhưng tâm tình của tôi cũng không đỡ hơn chút nào!

“Tỷ tỷ à, chúng ta trước tiên chưa về khách sạn vội, tìm chỗ nào dừng chân chút đi!” Tiểu Thuý quan tâm nói, “Được! Cũng tốt! Dù sao trở về cũng buồn” Tôi đáp ứng.

Cả buổi chiều, chúng tôi ngồi trong một gian phòng ở quán trà giải sầu, nói chuyện trên trời dưới đất, con nhóc bị tôi kể chuyện cười cừ cười khanh khách, mãi cho tới khi có nhiều người nhìn vào, chúng tôi mới ngừng.

Trời rất nhanh đã chạng vạng tối, trên đường về náo nhiệt cũng tan dần, nhà nào cũng thấp đèn lên, chúng tôi rảo bước về khách sạn. Bỗng dưng lòng tôi trào lên một niềm xúc động khó tả, tôi nghĩ muốn tới một chỗ của người nào đó chút!

“Các người cứ về khách sạn trước đi, một mình ta đi một chút, thời tiết này ở trong phòng cũng chán lắm”

Hai người tuy không hiểu tâm tình của tôi nhưng cũng không hỏi nhiều, ngoan ngoãn về khách sạn.

Lúc này trên đường chỉ còn lại một mình tôi, ngạo mạn thông thả đi về phía trước. Nhớ rõ trước kia tôi có một nguyện vọng thật buồn cười.

Một mình đeo ba lô thật to đi du lịch, đi Vân Nam, Tây Tạng, có một truyền thuyết rất hay, là nơi sâu xa đơn thuần, không biết hiện giờ ở thời đại này có Vân Nam hay Tây Tạng không. Nói đến Vân Nam, tôi vô cùng vui vì ở đó có một loại hoa, là hoa thuốc phiện. Nó đẹp nhưng vô cùng độc, quyến rũ mê hoặc con người, cứ như là phụ nữ vậy, trăm ngàn lần dừng để dăng động vào nhé.

31. Chương 31: Trên Đường Đi Gặp Tai Họa Bất Ngờ

Bóng đêm dần buông, trên đường người đi lại cũng ít đi, tôi ngược mắt nhìn xa xa bên cây cối lộ ra mái ngói, tôi thể mà bỗng dưng không hay không biết đi tới Quá phủ, lúc này chàng đang làm gì? Có phải đang ở cùng Dương Tư Tư hay không?

Tâm lý của tôi vô duyên vô cớ dâng lên một tia ghen tuông, tôi biết rất rõ mình đang ghen, vừa mới gặp một phụ nữ thì đã ghen rồi, sao có thể vậy chứ?

Tôi ảo não chớp mắt mấy cái, lắc lắc đầu quay trở về. Vừa mới đi được nửa đường, bỗng dưng một bóng đen nhanh chóng xẹt qua người tôi, tựa như làn tinh vậy, hơi lướt qua đầu tôi. Đầu tôi bỗng “Oành” một cái, gặp quỷ rồi!

Là hoa mắt sao? Quay đầu lại xem thấy một mảng tối đen, đến cả nửa bóng người cũng không có, là sao vậy nè? Chẳng nhẽ tôi thực sự gặp quỷ rồi sao?

Cảm giác bàn chân man mát nhẹ nhẹ rung lên. Hướng bên kia nhìn thì thực sự có chút khủng bố quá! Thắt Nguyệt sao? Má ơi! Quỷ hút máu ư?

Trong đầu tôi toát ra một hình bóng, thảm rồi! Tôi thể mà bị quỷ hút máu tóm được ở đây. Toàn thân tôi nổi da gà rợn rợn, xem ra lần này ra cửa là không xem lịch tính ngày rồi.

Trong đầu tôi lập tức nổi lên ý nghĩ chạy, chân trước chưa kịp nhấc thì trong chớp mắt một ánh sáng loé lên, “Không được động đây!” Hai thanh đao sáng loáng trong chớp mắt kề ngay trên cổ tôi, gặp nạn rồi sao?

Tim tôi bắt đầu đập “Bùm bùm” điên cuồng, trời ạ! Tôi gặp cướp rồi, “Các người muốn làm gì?”

“Làm gì hả? Không muốn chết thì ngoan ngoãn nghe lời, mau kêu cứu mạng đi” Một tên thô lỗ đẩy mạnh tôi một cái. Tôi không chút nghĩ ngợi há mồm kêu lên, “Cứu mạng! Cứu mạng với, bị cướp nha!”

Tôi cũng không muốn đầu rơi xuống, tôi vẫn còn trẻ mà!

“Long Kỳ, người nghe cho kỹ, nếu người không ngoan ngoãn hiện thân, nàng ta sẽ chết” Một giọng lạnh băng cất lên, tôi rùng mình một cái, đột chút! Tôi muốn tâm trí mình tỉnh táo hơn, hình như gã vừa gọi tên Long Kỳ đi!

“Buông nàng ra” Trong bóng đêm, một bóng đen thon cao đứng lặng dưới ánh trăng, là một người đàn ông mặc áo đen, không phải Long Kỳ kia thì còn ai nữa?

“Ha ha! Buông nàng ra cũng được, lấy mạng của người ra trao đổi”

Giọng nói vừa rồi đột nhiên phát lạnh, lạnh như băng dọa chết người, nam tử giấu trong bóng đêm đi ra, trên mặt che một miếng vải đen, ánh mắt lạnh liệt dị thường.

“Được!” Không ngờ Long Kỳ kia không chút do dự đã đồng ý, rồi dần dần đi tới chỗ chúng tôi. Lòng tôi lập tức lạnh tanh, Long Kỳ hẳn định làm gì? Định lấy mạng hẳn đổi mạng tôi sao? Hẳn vốn tốt như vậy sao?

Nhìn bóng hình đang từ từ tiến gần, tôi không biết là nên nổi điên hay là giả vờ ngớ ngẩn, bật thốt lên, “Long Kỳ, ta không cần người cứu! Người tránh xa ta ra chút”

Lời vừa ra khỏi miệng, tiếp theo liền nhận được ánh mắt của tên thứ nhất, “Các người biết nhau sao?”

“Chúng ta không biết!” Long Kỳ đứng đằng trước tôi nói, giọng vô cùng lãnh đạm, lòng tôi cả kinh. Vì sao hẳn lại nói dối chứ, rõ ràng là chúng tôi biết nhau mà!

Tên bịt mặt cười phá ra vui sướng, “Được lắm, ta nghĩ nàng ta không hợp khẩu vị Long Kỳ người, buông kiếm xuống, tới gần đây”

Sắc mặt Long Kỳ lạnh băng, làm theo lời bỏ kiếm xuống, tay không đi tới, chỉ còn cách vài bước, liếc mắt nhìn tôi một cái.

“Thả nàng ra” Tên bịt mặt đưa mắt nhìn hai bên, hai tên dùng đao kè cổ tôi lập tức buông ra định không chế Long Kỳ, đột nhiên bốn phía vang lên tiếng kêu thảm thiết, trong chớp mắt, đã thấy có ba xác chết nằm xuống, đằng trước có năm người quỳ xuống,

“Thuộc hạ cứu giá chậm, xin chủ nhân giáng tội” Tôi dường như hoàn hồn trở lại đứng thẳng bất động. Mẹ của tôi ơi! Vì sao tôi lại không rõ ngất xỉu đi chứ? Vừa rồi cảnh kia...?

Nhưng ông trời cũng không chiều theo ý tôi, tâm trí vẫn tỉnh táo, Long Kỳ dường như đã sớm đoán được, nhẹ nhàng khoát tay, “Đứng lên đi!”

“Vâng” Năm người đồng thời cùng đứng lên.

“Chủ nhân, người không sao chứ!”

Doạ à nha! Tôi lại hết hồn lần nữa, quay đầu, đằng sau không biết sao hiện ra hai cô gái, đến cả một tiếng động cũng không có!

Các nàng không biết làm thế là dọa chết người sao! Tôi đánh giá toàn bộ hai nhân vật nữ phản diện, một vị trong trẻo nhưng lạnh lùng như hoa sen mới nở, một vị trông hoạt bát như mùa hè vậy, xem ra hai người này đều là thủ hạ của Long Kỳ.

Lúc này vị nữ nóng như lửa kia cất giọng nói với người áo đen trước mặt, “Các người đúng là cầu nô tài, nếu làm chủ nhân bị thương, cần thận đầu các người đó”

Người trước dường như rùng mình một cái, có vẻ cực kỳ sợ cô ta, cúi đầu thấp xuống, Long Kỳ lên tiếng, “Ta không sao, truyền lệnh xuống, điều tra làm rõ mấy tên áo đen này xem có phải là người của Hắc Quỷ Môn không, nếu đúng, giết không tha”

Giọng Long Kỳ cứ dần dần lạnh xuống, dưới ánh trăng trông giống như một ác ma vương vậy.

Ông trời ơi, hôm nay tôi bị nhét vào hầm đá rồi hay sao ý, toàn thân cứ lạnh toát, chân thì cứ run lấy bầy, răng va lập cập.

“Tiếc là đã để lão quỷ chạy! Nè, người nha đầu hoang dã kia, nửa đêm nửa hôm chạy loạn tới chỗ này làm gì. Nếu không vì cứu người, chủ nhân đã thoát thân rồi”

Vị nữ nóng như lửa kia trừng thẳng mắt nhìn về phía tôi. Ông trời của tôi ơi! Tôi không thêm so đo với các người nhé, là số các người cứ chớ thôi, còn dám lớn tiếng mắng tôi sao, không muốn sống chắc?

Tôi cố nén cơn tức xuống, nhưng cơn tức lại cứ bùng lên, buột ra tiếng, “Vương pháp có quy định buổi tối đi trên đường là phạm pháp sao? Ta ngốc ở đâu cần người ở đây hoa chân múa tay, muốn xen vào thì phải quản chủ nhân nhà người cho tốt chứ, đêm nay ta không thêm tính sổ với các người, các người cười trộm lại còn dám mở mồm thối ra sai khiến ta sao, người tính gì vậy”

Có qua có lại mới toại lòng nhau, tôi mở miệng không lưu tình chút nào, nhìn thấy nàng ta đứng đối diện mặt xanh mét lại, lòng tôi thấy thoải mái vô cùng.

“Người....Ta thấy người cũng chẳng phải con gái đứng đắn gì, nửa đêm chạy tới đây quyến rũ đàn ông hoang dã, mạng người giá trị lắm sao? Nếu chủ nhân bị thương, người có mười cái mạng cũng đền không đủ”

Gì cơ? Tôi lập tức từ trong hầm băng trở về lò nóng, con nhóc này thật đúng là đáng đánh. “Viêm Hoả, đừng làm quá lên”

Long Kỳ đứng cạnh cất giọng lạnh lùng quát, sắc mặt lạnh tanh, ra vẻ dạy dỗ thuộc hạ, tôi nhìn trên mặt hắn cũng chẳng thấy sáng chút nào!

Tôi quay đầu nhìn vị này được coi là sinh mạng “Quý giá” Long đại nhân, khoe miệng trào phúng cười, “Thủ hạ của Long đại nhân thật giỏi quá ha! Trong lòng các nàng, chỉ có duy nhất mạng của Long đại nhân thôi, mạng người khác cũng không đáng giá, cũng khó trách nha, có dạng chủ nhân gì thì có thuộc hạ đó mà! Chủ nhân không bận tâm đến tính mạng người khác, nô tài lại càng phải hơn! Thực sự là làm cho người khác mở mắt ha!”

Tức chết đi, tức chết lên rồi, tốt nhất đem bọn mày khích cho tức chết lên, thù mới hận cũ cùng tính cả. Khoe miệng tôi cười nhạo ý tứ hàm xúc tràn đầy.

“Nha đầu thối kia, người dám ô nhục chủ nhân chúng ta, người chán sống rồi sao!”

Nha đầu tên Viêm Hoả kia nhấc tay kiểm lên, có vẻ như sắp xông tới. Tôi cũng không bị cảnh đó dọa người, sợ người sao!

“Dám làm cũng không sợ người ta nói, ô nhục sao? Ta cũng không có bản lĩnh này, chỉ nói chân tướng không gặp may mà thôi! Tiểu thư ta hôm nay không có hứng thú ăm ỉ với các người, các người cũng không cần ý đồng hiệp yếu, thiên hạ vẫn còn vương pháp”

Viêm Hoả có vẻ như đắc ý, thu kiểm lại, vênh mặt, có vẻ vênh váo, “Hiếp người thì thế nào? Chủ nhân chúng ta nói chính là vương pháp”

Tôi lạnh giọng hừ một cái, những người này thực kiêu ngạo, ngày thường quen thói ngang ngược rồi, cứ nghĩ mình là giỏi lắm ý, cứ mồm to, người ỉnh là đương kim Hoàng thượng sao? Trong lòng tôi cười lạnh, ngẩng đầu nhìn thấy không còn sớm nữa, xem ra tôi phải về khách sạn rồi, đỡ phải nửa đường lại gặp tai hoạ bất ngờ.

Tôi nhấc chân bước, chợt nghe thấy phía sau truyền tới tiếng của Long Kỳ, lãnh đạm không có chút tình cảm, “Diệp cô nương, tối nay cô đừng có chạy lung tung, cứ ở khách sạn của cô cho tốt, nếu không sẽ xảy ra hoạ sát thân đó”

Đây là lời cảnh cáo hay là mệnh lệnh? Sao tôi nghe thế nào cứ là như là lệnh vậy, hoạ sát thân sao? Sao có thể vậy chứ, tôi cùng người không cừu không oán, cũng tự nhận mình không gây tội với bất luận kẻ nào, hừ! Tôi muốn chính là không đụng chạm với tên ôn thần như hắn là tôi an toàn lắm rồi!

“Ta chỉ có một mạng, ai cần người lo, không cần Long đại nhân lo lắng, đỡ phải nói ta không biết điều!”

“Lãnh Phù đưa nàng về khách sạn” Long Kỳ nói với cô gái im lìm đứng cạnh, vung tay áo lên cùng đám người Viêm Hoả biến mất vào bóng đêm. Ngã tư đường vắng lạnh chỉ còn lại có tôi và cô gái tên Lãnh Phù kia, ý của Long Kỳ là gì đây? Tiễn tôi sao? Hết tốt như vậy sao?

Lòng người khó dò, tôi cẩn thận vẫn hơn, “À, vị cô nương này, người theo chân bọn họ đi thôi! Tôi không cần cô đưa”

“Chủ nhân nói thì chính là mệnh lệnh, Diệp cô nương, đi thôi!”

Giọng cũng như người đều lạnh lùng, có đôi lúc tôi không hiểu lắm, con người khi còn sống, sống trong băng tuyết có gì tốt chứ! Không nói không cười, cuộc sống có gì thú vị đâu? Con người có máu thịt, là con gái cũng phải có tình cảm chứ!

“Cô nương, thực sự không cần tiễn. Tôi không muốn nhận ân tình của chủ nhân các người”

Nói thế này chắc nàng ta rõ rồi chứ!

“Ân tình này người không nhận cũng phải nhận, đã không còn sớm nữa, đi thôi!” Tôi rõ ràng là mua khối đậu phụ thối mà, bỏ đi, có nói cũng phí nước bọt thôi. Thực ra có người võ công cao cường bên cạnh cũng thấy an toàn, võ công của nàng ta chắc là rất cao đi! Xem loại tính tình của nàng ta thì chắc biết rõ! Kiêu căng không thoả hiệp, kiên cường lại cố chấp.

Trên đường đi không nói chuyện, tôi đi trước cô nàng theo sau, lúc chân tôi bước vào khách sạn, miệng cô nàng mới mở, “Lời chủ nhân nói tốt nhất người nhớ kỹ trong lòng, tự thân chúng ta khó bảo toàn, không có thời gian đâu mà quan tâm người ngoài”

A! Nàng ta nói có vấn đề ghê ha! Người ngoài sao? Tự thân bọn họ khó bảo toàn sao? Tôi nhìn vị mỹ nhân lạnh lùng bảo, “Các người bị người ta đuổi giết thì có liên quan gì đến ta? Sao mạng ta lại nguy hiểm được chứ?”

Tôi cũng không ngờ tới nỗi đem mạng mình vứt bỏ, kiểu gì cũng cần phải biết rõ tình hình mới được!

Nàng ta dường như không muốn lộ ra nhiều tin tức, liếc mắt nhìn tôi một cái, “Hắc Quỷ Môn là một tổ chức rất mạnh, vào nhưng không ra được, người nào liên quan đều bị giết chết không tha, hôm nay người không may gặp được chúng ta, sau này người tự cầu nhiều phúc đi!”

Nói xong thì lắc mình một cái, người đã biến mất trên tường cao.

“Nè, các người là bị người đuổi giết sao?”

Tôi ném một câu đuổi theo nhưng không có trả lời, câu nói kia của nàng ta như một quả bom vậy, làm lòng tôi bị nổ rối loạn, chạy một mạch về phòng, khoá cửa chặt lại, rót một chén trà uống một ngụm xong, mới từ từ nhớ những lời nàng kia nói.

Tôi còn nhớ rõ người ta nói Hắc Quỷ Môn gì đó, nghe thấy tên này giống như một tổ chức giết người gì đó rất lợi hại, cứ vậy toàn bộ sự tình đã rõ. Long Kỳ bị Hắc Quỷ Môn đuổi giết, toàn bộ cảnh diễn đêm nay đã xong, tôi thật bất hạnh đã làm cho chúng tin rằng mình và Long Kỳ có liên quan tới nhau, Long Kỳ và Lãnh Phù đều nói tôi tự cầu nhiều phúc, kẻ ngốc thì tự lo lấy.

Sự tình càng ngày càng rõ ràng hơn, lòng tôi chìm sâu vào vực không đáy, muốn khóc, khóc thật to, định gào lên nhưng lại không nhỏ ra giọt nước mắt nào.

Trời ơi! Tôi đã trêu chọc tới ai mà bị vậy chứ! Tai hoạ này sao lại tìm tới cửa nhà tôi vậy ha! Có phải là chê tôi cả ngày nhận khổ không đủ không! Ngày lành dễ chịu quá ha! Trên trời nhìn tôi không vừa mắt quá ha! Hay là tôi với vị Long đại nhân này có oan gia từ kiếp trước?

32. Chương 32: Tặng Quà

Ngày mai chính là ngày Ngọc Hoán lên kinh thành, cả đêm nay đã làm cho tôi kinh ngạc vô cùng rồi, cũng không kịp chuẩn bị gì, có chết cũng không bỏ cuộc! Cứ vậy phải cố gắng một lần cùng có thể đụng phải Hắc Quỷ Môn gì đó sao? Ở hiện đại thì có thể xem xét chút! Bởi vì ở hiện đại khoa học kỹ thuật phát triển

ngiên cứu ra máy ảnh nha, còn cổ đại cái gì cũng không có, hiện trường có vài người thì đã chết rồi, tuy có một tên chạy thoát, nhưng chỉ trong thời gian ngắn, lại là buổi tối đen nữa, có thể nhớ rõ tôi sao? Chắc là khả năng rất ít!

Càng nghĩ tôi vẫn quyết định không thể bị những lời Long Kỳ mê hoặc, Long Kỳ bị người ta đuổi giết cũng không quan tâm chuyện của tôi, tôi thấy ban ngày chắc là an toàn, cứ nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ!

Lấy ra tờ giấy, bút mực, tôi tự mình vẽ mình trên tranh, Ngọc Hoán vừa đi không biết tới bao giờ mới trở về. Kinh thành việc Hoàng triều không phải chỉ cần làm vài ba tháng là xong đi! Có lẽ còn lâu hơn nữa chẳng? Tôi không thể đoán được, mà cổ đại thì không có máy chụp ảnh, không thể dễ mà mang theo ảnh của tôi được, chỉ có thể vẽ thôi.

Vẽ phác thảo bút cuối cùng, nghe thấy tiếng gà đã gáy xa xa báo sáng, bầu trời cũng thấp thoáng hiện lên một vài tia sáng, tôi thu dọn gọn gàng bức tranh, vội vàng đi tới Quá phủ.

Lúc đến Quá phủ thì trời đã sáng rõ, cửa đã đóng, trước tường rào có một chiếc xe ngựa, xem ra Ngọc Hoán đã chuẩn bị sắp lên đường rồi. Lòng tôi quýnh lên, nhanh chân bước hơn, xuyên qua một hành lang dài gấp khúc, chạy ngay tới thư phòng của Ngọc Hoán. Thấy tôi tiến vào, Ngọc Hoán lấp bắp kinh hãi, vui sướng bước vội tới đón tôi.

“Vũ nhi, sao nàng lại tới đây?”

“Em tới tiễn chàng nha! Em nghĩ trước khi chàng đi đến nhìn chàng một chút thôi! Dương cô nương đâu rồi?”

“Nàng ý còn ở trong phòng, lát nữa chúng ta sẽ khởi hành” Ngọc Hoán nhìn thấy trong tay tôi cầm một bức tranh cuộn tròn, hỏi, “Đây là cái gì vậy?”

Tôi mới đưa ra nói, “Đây là tranh em vẽ, tặng cho chàng mang theo bên người, sau này nếu chàng nhớ tới em, nhìn tranh như gặp người vậy” Trong tranh tôi đứng tựa cửa sổ, khuôn mặt tươi cười thần thái như đang chờ một người vậy.

Quá Ngọc Hoán cười khoe mắt ươn ướt, vuốt ve tôi trong tranh, “Vũ nhi, thực sự là thần vẽ, cử chỉ thần thái duy nhất, nụ cười duy nhất, cứ một lần cười lại in sâu trong lòng ta. Vũ nhi, nàng nói ta nên đề chữ gì trên bức này đây?”

Tôi cười nhẹ nhàng, lòng như hồ nước sôi động lăn tăn, nhìn chàng mà cười trong sáng, nghĩ ngợi một lúc đứng lên, nét cười của chàng, sự si tình của chàng, như vậy in sâu lòng tôi!

Ai cũng nói lòng dạ đàn bà khó dò, như mò kim đáy biển vậy, thực sự thế sao? Nhưng sao tôi lại thấy mình là thân con gái mà không cảm thụ được gì? Tôi chỉ biết khi làm một người phụ nữ yêu một người đàn ông, trong lòng nàng đều quần quít lấy chàng, mỗi lời nói cử chỉ đều dễ hiểu vô cùng.

Tôi liếc mắt nhìn mình trong tranh, nhẹ nhàng ngâm nga ra, “Nguyện ta như tinh quân như nguyệt, hàng đêm tinh quang tương sáng tỏ” (Nguyện mình như trăng sao, mỗi đêm đêm soi sáng)

Chữ viết xong, bên ngoài đã có người thúc giục, “Thiếu gia, xe ngựa đã đợi ở bên ngoài rồi”

“Biết rồi!” Quá Ngọc Hoán cuộn lại bức tranh, quay đầu nhìn vào tôi.

“Việc Hoàng triều, vừa phức tạp lại khó khăn, dữ nhiều lành ít, Ngọc Hoán, chàng lần này đi không biết đến bao giờ mới gặp lại? Chàng có nhớ tới em không?” Nhìn chàng bước chân ra khỏi cửa, tôi đuổi theo hỏi, trước kia vẫn thấy kiêu như thế này thực là ngốc, không ngờ tôi cũng trở thành một cô gái ngốc như thế, đối mặt với người mình yêu, lại vốn là một cô gái thông minh bình tĩnh bỗng cam tâm biến thành kẻ ngốc.

Quá Ngọc Hoán xoay người lại ôm lấy tôi, “Vũ Nhi, chuyện này sự tình liên quan đến thành bại của Hoàng triều, ta không thể không đi! Nàng đừng có lo lắng quá, ta chỉ cần mời được nhị hoàng tử ra mặt thì sẽ không gặp nguy hiểm gì, hãy đợi ta!”

Trở lại khách sạn dường như tôi đã đánh mất hết linh hồn vậy, cả người cứ như bị rút xương mềm nhũn vô lực, tiểu Thuý Tiểu Lan đang cùng trò chuyện hưng phấn với chương quây, thấy tôi tiến vào vội vàng tới đón.

“Tỷ tỷ à, sáng sớm tỷ chạy đi đâu vậy, sao chẳng thấy bóng đâu, làm bọn muội lo lắng chết lên được”

“Không sao, ta chỉ đi ra ngoài giải sầu chút thôi, đi đưa tiễn Quá công tử”

Tiểu Thuý vội kêu lên, “Tỷ tỷ à, tỷ đối với Quá công tử sâu nặng quá hà!”

“Được rồi, ta muốn về phòng nghỉ ngơi, các người tự mình đi chơi đi nhé!”

33. Chương 33: Nam Nhân Kỳ Lạ

Thời gian trôi đi rất nhanh đã qua năm ngày, quán tranh bán càng ngày càng thuận lợi, hôm nay ông chủ cấp cao nhất của Mặc Viện cho người mang thiệp mời tới, muốn mời tôi người trong truyền thuyết tới Thiên Duyệt từ lâu để tâm sự.

Biết tin này tôi cũng không thấy bất ngờ gì, tranh của tôi vẽ đã cướp đi rất nhiều mối làm ăn của các quán tranh khác, thực ra mà nói tôi mang tới cho họ nhiều lợi lộc, không bằng nói tôi mang tới nhiều phiền toái cho họ, gần đây Ngọc Hoán đã đi, lòng tôi cũng đã tản mạn đi rất nhiều, có hứng thú thì vẽ, không hứng thú thì chẳng làm, thành ra gây cho người yêu tranh trong Mặc Viện oán giận liên tục, đáng giá nhất thì chậm lại, danh dự cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Nhưng chuyện này với tôi cũng chẳng tổn thất gì, tôi cũng không thêm quan tâm nhiều làm gì vậy, dù sao hiện giờ tôi đã biết chữ, nhìn cũng biết điều này cũng không nằm trong quy định, tôi cảm thấy hứng thú chuyện tôi ở Mặc viện lâu như vậy mà còn chưa được gặp chủ nhân chân chính, tôi thực muốn nhìn một chút xem người có bản lĩnh mở một Mặc viện lớn như vậy là người như thế nào?

Giữa trưa tôi khoá phòng xong dẫn theo Tiểu Thuý Tiểu Lan ra khỏi khách sạn, vị chủ nhân kia mời chúng tôi là buổi tối, tôi cũng không nóng ruột lắm, cứ thong thả đi dạo lòng vòng quanh những cửa hàng nổi tiếng trong thành, đi dạo phố là bản tính của con gái, ở cổ đại có tiền muốn đi dạo đúng là không ít nhé!

Có nhà bán ngọc xa xa ở đằng trước gây chú ý với tôi, chủ yếu là vẻ âm u đến kinh người, bình thường ngọc dưới ánh sáng mặt trời sẽ vô cùng chói mắt, mời chào khách hàng lắm, không biết cái cửa hàng này sao lại có vẻ âm đạm thế chứ?

Vừa đi tới gần cửa hàng này, đột nhiên cảm thấy rừng mình lạnh lẽo, cứ có một luồng khí lạnh phát ra, xâm nhập vào tận trong người.

“Tỷ tỷ à, chúng ta đi thôi! Cửa hàng này đáng sợ quá!”

Tiểu Thuý Tiểu Lan tránh sau lưng tôi về mặt kinh hoàng. Nhưng tôi lại không nghĩ thế. Ông chủ mở cửa hàng là để buôn bán kiếm lời lại càng khiến cho tôi cảm thấy hứng thú, trong cửa hàng âm u không thấy bóng lão chủ đâu.

“Xin hỏi có ai ở trong không? Tôi muốn mua ngọc”

“Xin hỏi có ai không? Tôi muốn mua ngọc”

Lúc này , phía sau truyền tới tiếng trả lời, rồi một người đàn ông mặc áo dài trắng cao đi ra, nhìn thấy mặt hần, tôi cảm giác trông giống con gái hơn chút, vô cùng mềm mại, diện mạo lại càng giống nữ hơn. Lòng tôi âm thầm đánh giá, đồng thời hần cũng nhìn chăm chăm vào tôi.

“Khụ....Khụ...Hai vị muốn muốn gì đó sao? Khụ...” Từ đại sảnh một ông già đi ra, lưng còng run run, một đôi mắt xum súp ngược lên nhìn làm tôi sợ nhảy dựng lên. Người gì mà có thể biến già đến vậy sao? Làn da hoàn toàn khô quắt, khô quắt tới mức không thể tả được. Tôi đang định trả lời thì vị nam tử âm nhu phía sau đã cướp lời.

“Đúng vậy, ông chủ à, ta muốn xem một chút hàn băng ngọc châu người làm đã có chưa?”

“Khụ....Đã làm được rồi, mời công tử vào”

Quá đáng lắm, tôi cũng là khách hàng mà, sao lại chỉ có đón tiếp một mình hần chứ? Tôi vội mở miệng, “Ai, ông chủ, tôi cũng muốn mua, Nghe vị kia nói tới hàn băng ngọc châu chắc là thứ tốt rồi!”

“Cô nương cô có đặt trước không?” Người đàn ông đằng sau thản nhiên hỏi.

“À, những thứ đó phải đặt trước hay sao?” Không phải chứ! Cửa hàng này không phải có thứ sẵn để bán sao?

“Vâng, lão Hàn chỉ nhận làm theo yêu cầu, không có bán sẵn” Người đàn ông áo trắng đi theo sau ông già vào trong bức rèm, tôi cũng đi vào theo, không có sẵn một cái nào trong phòng sao! Nếu có tôi cũng muốn.

Hai người đứng trước dường như cũng không có ngăn cản tôi, cứ đi một mạch, cho tới một cái vòm màu đen xuất hiện trước mặt, ông già dừng chân, lấy tay kéo cửa vòm lên, hình như là muốn nhìn thứ gì đó vậy.

Chỉ một lát sau cũng lấy từ trong vòm ra một viên ngọc châu trắng bóng như tuyết, cả viên toát ra từng đợt lạnh từ vật thể hình tròn, viên này có thể là viên hàn băng ngọc châu mà vị công tử kia nói chẳng!

Ồi chao, quả đúng là bảo vật, sao lại có thể làm được như thế chứ? Tôi mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào viên ngọc châu toả khí lạnh từng đợt nhẹ nhẹ kia, cũng không thấy tan ra, vẻ ngạc nhiên cũng không phải chỉ mình tôi, ánh mắt vị công tử âm nhu kia cũng nhìn chăm chăm, tay dài trắng nõn cầm lấy viên hàn băng ngọc châu trên tay ông già, “Lão Hàn quả đúng là kỳ tài, có thể sử dụng băng ngàn năm tạo ra một viên thần châu băng phách như thế, thực sự tuyệt quá”

“Chỉ cần công tử đưa ra giá, lão nhân nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ” Lão Hàn mặt mũi khô quắt thấp thoáng cười.

Tôi đứng bên có chút hiểu ra, chẳng trách gian phòng này khí lạnh bức người, âm u không thấy mặt trời, thì ra là có huyền băng ngàn năm. Tới cổ đại này mới biết thêm được rất nhiều, khối huyền băng ngàn năm này, là khối hàn ngọc được đào từ chỗ sâu nhất trong núi tuyết, có tính chất kinh thiên luyện thành không tan, vị công tử này cũng thực biết hưởng thụ quá đi, lại đúng vào thời điểm nắng hè nóng chói chang, nếu có một viên huyền băng không tan trong người, tay chắc thoải mái lắm ha?

“Lão Hàn tạo ra một viên ngọc như thế này cần bao nhiêu tiền vậy ha?”

“Tiền vàng một vạn lượng” Lời nói thốt ra từ miệng vị công tử âm nhu kia, lập tức đánh bay suy nghĩ của tôi. Gì cơ? Giết người à? Một vạn lượng tiền vàng sao? Giá trên trời chắc?

Nhìn thấy tôi sửng sốt, vị công tử âm nhu kia lại mở miệng, “Người có biết một khối huyền băng này phải trả giá bao nhiêu không? Theo ta được biết, ít nhất là hy sinh táng mạng của hơn một trăm người mới đổi được một viên hàn ngọc như thế này, vật vô cùng giá trị, cô nương còn muốn làm theo yêu cầu nữa không?”

Hắn cầm viên châu này xem đi xem lại, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt biến sắc của tôi, hơn một trăm mạng người sao?

Với tôi mà nói lại là một con số rung chuyển, vì sao ư? Chỉ vì một viên hàn ngọc này sao? Cả người tôi bỗng dưng trở nên lạnh hơn! Tôi ôm chặt lấy thân thể, giọng cũng trở nên run sợ, “Công tử tất nhiên là biết vì hạt châu này mà hy sinh mạng nhiều người như vậy, sao lại còn muốn làm theo yêu cầu chứ?”

Giọng hắn cũng bình thản như cũ, thản nhiên không để lộ ra cảm xúc, “Ý cô nương nói ta là hung thủ giết người sao? Ta chỉ làm theo yêu cầu mà thôi, thao túng người không phải ta, có ít người vì thế mà uống mạng, ta quản được sao? Ta chỉ có lòng tốt thu mua khối ngọc này, bọn họ lại được trả thù lao, cô nương chưa từng nghe qua một câu sao? Có tiền mua tiên cũng được mà! (Ý ở đây là, có tiền có thể sai khiến được cả quỷ!)”

Tôi không nói gì, thế giới hắc ám này tôi cũng không phải lần đầu mới biết đến, vô lý cũng trở thành có lý, hắn nói đúng lắm, hắn mua khối ngọc này chỉ là vì thế mà chôn vùi tính mạng người mà thôi, Diệp Vũ à! Mày chỉ là một người của tương lai, những chuyện tình phát triển này đó, mày có khả năng để ngăn cản sao?

“Có lẽ người nói đúng” Tôi rời khỏi gian phòng, cố gắng đi xuống, loại chuyện thế này không cần đụng vào cũng vậy, cổ đại thực sự không bình thường, tôi nếu mà cứ sâu lo, không vì chuyện u buồn mà chết chứ.

34. Chương 34: Chủ Nhân Mặc Viện

Cả ngày cuối cùng rồi cũng tới mà không phải cố chịu đựng gì. Trên đường cái phồn hoa náo nhiệt đã làm tan tâm tình u uất của tôi, bỗng dừng nghỉ tới bữa tiệc buổi tối, nhìn thấy phía chân trời chỉ còn lại chút nắng tàn, màn đêm đang dần buông xuống, ba người chúng tôi vội vàng chạy tới nhà hàng Thiên Duyệt.

Thiên Duyệt buổi tối, khách cũng đã đông lại vô cùng náo nhiệt, ra ra vào vào loang loáng, đều là những kẻ giàu có. Ba người chúng tôi mặc màu xanh sẫm chen vào đám đông. Chết tiệt thật, cũng không biết vị lão chủ Mặc viện kia ngồi ở đâu? Bảo tôi tìm thế nào đây!

“Cô nương tới tìm người sao?” Tiểu nhị ở phía sau tươi cười nhũn nhặn hỏi, “Vâng! Là tìm người”

“Cô nương là khách của ông chủ Mặc viện sao?”

“Đúng vậy! Người đó ở đâu?”

Trong lòng tôi rất vui, xem ra vị chủ nhân Mặc viện này đã sớm có an bài rồi.

“Ngài ấy ở Duyệt Lai cư đợi cô, xin đi theo tôi”

Tiểu nhị nói xong thì đi trước dẫn đường. Duyệt Lai Cư là gian phòng vô cùng thượng đẳng của Thiên Duyệt từ lâu, nghe nói gian phòng này bối cảnh cũng vô cùng lớn, chẳng trách tới đây phải tốn nhiều tiền tới mức dọa người. Trong lòng nghĩ ngợi thì đã tới Duyệt Lai cư rồi, tiểu nhị tới trước đẩy cửa phòng ra, “Mời cô nương vào”

Tôi nhìn hẩn mỉm cười rồi bước vào phòng! Mỉm cười xong lại có chút cứng ngắc, trong phòng đang diễn cảnh gì thế nhỉ! Đông cung sống à? Tôi ngây người nhìn!

Mà đảm nhiệm vị trí nam chính hôm nay đúng là vị công tử âm nhu kia! Hắn đang cùng một phụ nữ xinh đẹp chơi trò yêu đương nha! Lúc này bàn tay xấu xa của hắn đang mò vào trước ngực vị phụ nữ kia. Tôi trợn to mắt lên, tôi hoài nghi có phải mình đã đi nhầm phòng không nhỉ?

Quay đầu thấy Tiểu Thuý Tiểu Lan đã sợ tới mức trốn ở sau cánh cửa phòng, mặt đỏ bừng không dám nhìn thẳng. Về mặt của người đàn bà đẹp kia ứng hồng đứng bên, còn tên đàn ông âm nhu kia sắc mặt cũng chẳng đẹp hơn, chắc là đang tức giận tôi tới quấy rầy chuyện tốt của hắn đi!

Trong lòng tôi lén cười trộm không thôi, nét mặt hiện lên vẻ đắc ý, cố nén cười nói: “Thực xin lỗi, đã quấy rầy hai vị rồi, các người cứ tiếp tục, ta nghĩ đã đi nhầm phòng, ngượng quá”

Tôi đang chuẩn bị rời đi thì vị đàn ông đẹp trai phía sau đã cất tiếng thản nhiên, “Diệp Vũ, cô không có việc gì đến sớm như vậy sao?”

Tôi kinh hoàng ngẩng đầu, không ngờ hắn lại biết tên tôi! Chả lẽ? Tim tôi không có quy luật đập bùm bùm kinh hoàng, hẳn chính là lão chủ Mặc Viện sao?

Tôi biểu hiện đoan chính, nói có chút cười nhạo, “Nếu ta đoán đúng, ngài hẳn là ông chủ đứng đầu Mặc viện đi! Lần đầu gặp mặt, thực sự là làm cho người ta nhớ mãi khó quên ha!”

Mỹ nam nhếch nhếch miệng, “Cô không cần cười nhạo mờ ám, có ý kiến gì với ta cứ nói thẳng, ta sẽ không để tâm, mọi người biết về cách làm người của ta mà”

Có đúng là vị này mặt mũi giống đàn bà có nét đàn ông là ông chủ Mặc viện không chứ! Cũng không thể tưởng tượng nổi lần ra mặt đầu tiên lại long trọng đến vậy. Lúc đầu là ra giá trên trời, thứ hai gặp lại đang đùa giỡn đàn bà.

Loại đàn ông này tôi đã coi không ra gì rồi, giàu có, háo sắc. Tôi đưa mắt nhìn sang người đàn bà đẹp kia, thực sự có thể nói là quốc sắc thiên hương, đó là một người đàn bà trung tuổi đẹp, mặc toàn thân quần áo lụa màu tím nhạt, yếm đỏ trên ngực, thân hình thon thả, tóc dài dùng trâm phượng ngọc cài đầu, mày như vẽ, mắt như nước hồ thu, long lanh, trên người lộ ra đậm nét hương vị phong trần, có thể thấy hai vị này cũng là nhân vật không tầm thường.

“Vị này là?” Hẳn không có khả năng giới thiệu là vợ mình đi chứ! Bàn về tuổi thì người đàn bà này còn lớn tuổi hơn người đàn ông kia!

Tôi có ý định muốn hấn nói ra, có một tia nghiêng ngẫm nảy lên trong lòng. Người đàn bà đẹp phong tình vừa rồi tóc đen rối loạn, cười quyến rũ, “Không thể tưởng được lời Hàm nhi nói thần vẽ lại đúng là một thiếu nữ trẻ tuổi! Bộ dạng nhìn cũng được lắm! Ta là bà chủ của Thiên Duyệt tửu lâu tên Bạch Lăng, rất vui được gặp cô”

Tâm lý của tôi tại được kích lên một tầng nữa. Trời ơi! Tôi không thể tưởng tượng nổi mở nhà hàng này lại là một phụ nữ, lại là một người đàn bà rất đẹp nữa.

Tôi từ kinh ngạc rất nhanh hoàn hồn trở lại, “Phụ nữ quả thật có bản lĩnh, một người thuộc giới nữ mà có thể mở được một nhà hàng to lớn nhường này, thực là tiểu nữ tử kính nể vô cùng”

Khách sáo tới khách sáo lui, khen ngợi lẫn nhau, lại bao hàm cả ý hấn. Tôi vốn không phải là một người gặp được cao thủ thì chơi, nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông âm nhu đang nhàn nhã uống trà, hấn có vẻ sáng khoái, lập tức tự giới thiệu bản thân, “Ta tên là Hàm Mặc”

“Hàm công tử, hôm nay ngài mời ta đến bữa tiệc chắc không định cho ta tới xem ngài tìm yêu mua vui đấy chứ!”

“Cô nương chẳng những vẽ cũng khác thường mà người cũng vậy ha! Mời ngồi nào! Lăng nương, người trước tiên đi xuống tiếp đón đi, có việc gì ta sẽ gọi người”

Bà chủ tửu lâu cười quyến rũ, hàm oán nhìn hấn một cái, rồi đi ra khỏi phòng. Tiểu Thuý Tiểu Lan đi theo sau vào đứng bên cạnh tôi. Tôi ngồi đối diện với hấn, không phải tôi muốn dùng kiểu nhìn lỗ mãng thế này nhìn hấn đâu, nhưng hấn thực sự làm tôi thấy không vừa lòng gì, tuy bề ngoài có đẹp trai thật đấy, đẹp tới mức giống như phụ nữ vậy, nhưng trong mắt tôi chỉ thưởng thức một chút thôi. “Hàm công tử tìm ta có việc gì?”

“Cô đem Mặc viện của ta biến thành mảnh đất cày xới, đương nhiên ta tìm cô có việc rồi!” Hấn nhìn tôi một cái lạnh lùng, tưởng như đọc được những suy nghĩ bí mật trong lòng của tôi vậy, tôi cười nhẹ nhàng: “Hàm công tử dùng ánh mắt vậy nhìn ta, cho rằng ta cố ý làm loạn trên mâm ngài sao?”

“Cô nương định làm loạn trên mâm của ta không phải sao, hôm nay ta cố ý mời cô nương tới đúng là xác minh sự thực, chỉ hy vọng cô nương tiếp tục mở lại Mặc viện bán tranh, không cần quấy rối, nếu không ta sẽ không khách sáo đâu”

Trong lòng hấn nhất định cho rằng tôi là tới phá rối, hấn cũng biết, thuần túy chỉ là chuyện ngoài ý muốn mà thôi, nếu không phải Ngọc Hoán rời đi làm ảnh hưởng lòng tôi, tôi khả năng sẽ tiếp tục bán tranh. Kỳ thực trong lòng tôi đã muốn từ ngày mai bắt đầu lại vẽ tranh lần nữa, Hàm Mặc hiểu lầm cũng có lý, nhưng nghe giọng điệu của hấn dường như cũng không giận hành vi gần đây của tôi. Tôi cũng không muốn động tới hấn, cũng không đáng. Tôi cứng với ai thì được chứ tiền thì không! Đắc tội với loại ông chủ này cũng đáng! Hấn muốn chỉ là tôi tiếp tục bán tranh mà thôi.

Tôi cười nhẹ một tiếng, “Hàm công tử cũng đừng để bụng những thứ linh tinh nhé! Tôi chỉ là một thiếu nữ tay không sao có thể huỷ mâm của ngài được, tôi còn phải dựa vào danh tiếng Mặc Viện của ngài nữa chứ!”

Gặp người nói tiếng người mà gặp quỷ thì nói chuyện ma quỷ, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, dù sao tôi cũng chỉ là một nhân vật quá bé nhỏ mà thôi!

“Tốt lắm, cô nương nếu đã đáp ứng cái gì rồi thì hay lắm. Người đâu, đem đồ ăn lên”

Hàm Mặc gọi một tiếng ở ngoài. Hàm Mặc giống như một người có nhiều bộ mặt vậy, biểu hiện sắc mặt thay đổi đúng lúc, tâm cơ cũng không đơn giản nha!

Có thể điều khiển được Mặc viện như vậy đứng vững trên thương trường, một tháng tiền thuê phòng chắc phải tới hai vạn là cái chắc. Vậy một năm thì sao, cũng được khối tiền nha. Trong lòng tôi âm thầm tính toán, hoàn toàn quên tiết người đàn ông ngồi đối diện kia.

35. Chương 35: Thổ Lộ

Rất lâu sau tôi liếc trộm một cái, trong lòng thầm mắng mình, một đôi mắt sáng quắc kinh người, bắn toé ra, có vẻ nhìn như xuyên thấu lòng người vậy, thực biểu đạt rõ ý tưởng của hắn!

Tôi bất thành linh rùng mình một cái, cả người nổi tầng tầng lớp lớp da gà, không thể nào nha! Ông chủ Mặc Viện này nói thế nào chắc cũng là một vị văn nhân đọc đủ thơ từ chứ! Chữ sắc trên đầu như một con dao, cầm đầu vạn ác đâm đạo lý này hắn chưa học bao giờ sao?

Tôi sẽ không vì hắn tự nhận mình tà ác bằng ánh mắt mà trốn tránh, thích giương mắt nhìn, muốn so thị lực chắc! Tốt! Nên biết bản tiểu thư đây không phải là loại con gái lúc nào cũng khiếp sợ xấu hổ đâu nhé, ta – Diệp Vũ thích nhất là không làm theo lẽ thường!

“Công tử tuần tú như con gái, sẽ không vì ta là loại bỏ liễu chi tư này mà có hứng thú đấy chứ! Hay là ngấy ăn thịt cá rồi, muốn đổi khẩu vị chăng?”

Hàm Mặc rời mắt, giống như chuyện tròng mắt to nhỏ với hắn chẳng ảnh hưởng gì, vẫn dùng giọng thản nhiên như cũ nói, “Cô nương có biết cái loại gì gọi là cách vạ hoa toả đầy hương không?”

“Đương nhiên biết rồi, đây là hình dung cảnh sự tích công tử phong lưu, cái gì cách vạ hoa toả đầy hương chứ, chó má nó! Tôi cho rằng nam nhân đùa bỡn nữ nhân chỉ là lấy cớ, muốn dùng cách này để che giấu ác ý của bản thân với lý do đành hoàng thôi!”

Nghe câu thế tôi sẽ không thích, những lời giải thích cứ lòng vòng một hồi, xét cho cùng, cách toả hương, thể hiện ý tứ chỉ đơn thuần vậy thôi sao? Không cần thiết vậy đâu!

Hàm Mặc kinh dị ngấm liếc tôi một cái, nhếch nhếch khoé miệng, “Nhân giả gặp nhân, trí giả gặp giả, lý giải của cô đúng là cách độc đáo duy nhất, cô cũng biết vừa rồi là ta ám chỉ người nào rồi chứ?”

Ai biết tên đàn ông phong lưu này còn có bao nhiêu phong lưu đây, nói vậy thì có liên quan gì đến tôi chứ. Chẳng nhẽ việc này cũng còn có thể lấy ra khoe nữa sao? Trong lòng tôi rầu rĩ nghĩ ngợi, đáp, “Lấy thân phận công tử mà nói, hương vị này đã chỉ ra một người, vừa rồi vị bà chủ tuyệt sắc kia không phải là một người đó sao?”

Hắn lắc đầu biểu tình có chút ưu tư, ánh mắt đẹp bắn ra hào quang liên tục, “Nàng không phải! Nàng chỉ là một người mà ta đã biết, có lẽ cô không tin, ta chân chính muốn chỉ có một người là cô!”

Tôi đang uống trà bỗng “phụt” bắn ra, tròng to mắt, hắn điên rồi sao? Hay là bị mù rồi? Tôi không thân thiết gì với hắn sao lại lòi ra quan hệ vợ vãn kia chứ? Chẳng nhẽ tôi đây là đang đi xem mắt sao? Hay vị nam tử lạnh nhạt này là một kẻ hài hước nhỉ?

Nghĩ đến đây thì phía sau truyền tới tiếng cười ha ha của Tiểu Thuý Tiểu Lan, tôi cũng “cạch” một cái phì cười, không kiềm chế nổi cười to run lấy bầy cả người, mãi lâu sau mới dừng lại cố nén cười, “Hàm công tử à, chuyện cười này cười sẽ làm chết người đó, sau này đừng có đùa vậy nữa, nếu không tôi sẽ bị nội thương ngài lại phải mất tiền để đền đó nha!”

Nói xong không kìm được lại phụt cười, mặt hắn đối diện đỏ bừng lên một mảng rồi cuối cùng đen sì lại.

Lúc này, vị phụ nữ có tên gọi là Bạch Lăng kia đẩy cửa vào, nhìn thấy cảnh này của chúng tôi mà ngẩn người, sau đó phản ứng nhanh cười duyên đi tới, “Diệp cô nương có chuyện gì buồn cười sao? Xem cô cười đều chảy cả nước mắt rồi kìa”

Sau đó nhìn về mặt đen sì của Hàm Mặc lo lắng đi tới bên người hắn hỏi nhỏ, “Chàng làm sao vậy?”

Tôi nở nụ cười một lúc, cũng hiểu được là quá khoa trương rồi, lấy tay che miệng, nỗ lực kiềm chế, Hàm Mặc lúc này mới lên tiếng, cũng là nói với Tiểu Thuý Tiểu Lan và Bạch Lăng, “Các người đều đi ra ngoài hết đi, ta muốn nói chuyện cùng nàng”

Tiểu Thuý Tiểu Lan dùng ánh mắt hỏi ý tôi, tôi gật gật đầu, rất có hứng thú muốn biết xem vị huynh đài này nói gì với tôi!

Mọi người đi hết rồi, trong phòng trang nhã, tinh xảo chỉ còn lại hai người chúng tôi, tôi đã bình tĩnh trở lại, nhìn thoáng qua Hàm Mặc đang ngồi uống trà, “Công tử có gì muốn nói với tôi sao?”

“Cô luôn luôn coi thường người tới gần cô sao? Sự cảnh giác của cô có thể quá ngốc nghếch hay không?” Tự dưng tung ra một câu làm tôi không biết nói gì! Hiện giờ tôi mới phát hiện ra cùng hần một chỗ tính cách tôi chả biết biến đâu cứ như là bị ai dắt mũi vậy đó, đâu còn khí thế nữa!

“Tôi không rõ công tử muốn nói gì?”

“Cô đương nhiên sẽ không rõ rồi, Diệp Vũ à, cô hãy nghe cho kỹ đây! Tranh của cô hấp dẫn ta, nhưng con người của cô lại càng hấp dẫn ta hơn, ta thích cô, đã hiểu chưa?”

Hần đây là đang thổ lộ với tôi sao? Một chút cảm giác điện giật cũng không có nha! Tôi trừng mắt nhìn, đối với chuyện này tôi lại luôn luôn bình tĩnh không kinh hoàng hoảng hốt, thông dong ứng đối, hần nhìn tôi đang nghe, tiếp tục nói,

“Ta vốn là một người ngẫu nhiên đi vào quán của cô, khi đó người đông lắm, cô vốn cũng không để ý tới ta, nhưng ta vẫn chú ý tới cô, lúc cô cười, lúc cô nhíu mày, lại lúc cô đếm tiền, không có cái gì mà không hấp dẫn ta nhìn trên người cô, ta cũng không hiểu, cô so với người khác không đẹp, không xinh, không tài hoa như những người con gái ta biết, nhưng sao ta không thể quên được cô! Cô thấy có kỳ lạ hay không đây! Nhưng cô lại thích Quá Ngọc Hoán, đại tài tử kinh thành”

Tôi vốn đang nửa tin nửa ngờ lắng nghe chăm chú, nhưng khi hần nhắc tới tên Ngọc Hoán thì điều này làm tôi không thể không quan tâm rồi, chả nhẽ hần nói là thực ư? Nhưng mà... Tôi nhíu mày nghĩ ngợi một lát, mất nửa ngày tôi mới thấy tức, tôi thực sự là chưa gặp hần lần nào mà.

Nhìn thấy tôi cố sức nghĩ ngợi, hần lạnh nhạt bỗng thoáng cười, “Cô không thể nhớ ra nổi ta đâu, bởi vì lúc ta ở bên cạnh cô, cô cũng chưa bao giờ chú ý đến ta cả”

Nhớ không ra thì không phải lỗi của tôi nhé, tôi tức giận nói, “Đúng vậy! Tôi không nhớ nổi ra ngài, ai bảo ngài ngốc như thế chứ, lúc ấy nếu ngài quàng trước ngực một tấm bài gỗ, trên đó viết là ta có rất nhiều tiền hoặc ta rất tuấn tú, nhất định tôi sẽ nhớ tới ngài” Tôi vốn định nói thực soái nhưng sợ hần không hiểu nên đổi lại thành thực tuấn tú.

Đến lượt hần kinh ngạc, bỗng chốc không có phản ứng gì, đương nhiên cách này chỉ có mình tôi là nghĩ ra thôi. Một hồi lâu hần có vẻ nghĩ ngợi rất kỹ sau đó thì nhún cười, đôi mắt to nhìn vào tôi, “Từ nhỏ bên cạnh ta không ít phụ nữ, ta chưa từng động tâm với một người phụ nữ nào, mà chỉ có phụ nữ tìm mọi cách để tiếp cận ta thôi, mà ta lại chỉ động tâm với một mình cô” Nói xong hần dùng loại ánh mắt khác thường nhìn vào tôi.

36. Chương 36: Thân Phận (1)

Ô long, thuần túy là ô long thôi, trong thiên hạ thế nhưng lại có sự tình này sao? Trên trời tự dưng rớt xuống Lâm muội muội tôi đây tin tưởng, nhưng bước kế tiếp trên trời sẽ có Tổng Ngọc xuống mà đánh chết tôi tôi cũng không tin. Nhìn thẳng vào mắt của hần, tôi có cảm giác không biết là nên khóc hay cười nữa, ông trời đúng là biết trêu chọc người quá đi! Nhưng loại tình yêu được thổ lộ bất thành linh thể này thực ra cũng kích thích ghê lắm, tôi buồn cười mỉm cười, “Hàm công tử à, Diệp Vũ tôi đây cũng chỉ là một người con gái rất chi là bình thường thôi, lại có tài đức gì mà được công tử để ý tới chứ, ý tốt của công tử tôi đây vô phúc tiêu thụ”

Ha ha! Thoả mãn một chút hư vinh của tôi đi mà! Nhưng với soái ca tôi vốn không có định lực miễn dịch sao tôi lại còn cự tuyệt cực lực thế chứ!

Tôi âm thầm buồn cười vài tiếng. Nhìn thấy khoé miệng tôi nhếch lên, hần có chút ảm đạm thê lương, hai lông mày nhăn lại dính vào nhau, một lúc lâu sau ánh mắt của hần lại khôi phục giống như trước lạnh nhạt, tự mình rót ỉnh một chén trà, chậm rãi uống, mắt phượng mỉm cười, “Cô nương cảm thấy buồn cười lắm sao? Ta là một người không biết biểu đạt, nếu cô nương cảm thấy thành ý của ta chưa đủ, ta còn có một vật muốn đem tặng cho cô, xin đừng cự tuyệt”

Hắn lấy từ trong lòng ra một chiếc hộp gấm, đưa cho tôi, tôi thấy tò mò muốn biết là cái gì! Vừa mở nắp hộp ra bỗng ngẩn cả người, rõ ràng là viên hàn băng ngọc châu mà hôm nay mua kia! Hắn định đem vật này tặng cho tôi sao? Tôi không phải là gặp được một vị cực giàu thích tiêu tiền như nước chứ?

Tự dưng chợt nhớ tới chuyện phát sinh giữa trưa, tôi nhanh chóng đưa lại cho hắn, “Công tử cứ giữ lấy đi! Tôi không cần”

“Là vì hôm nay ta nói sao?” Hắn hiểu được cười cười, giương mắt nhìn tôi. Cho dù không phải lí do kia, tôi cũng sẽ không nhận. Thiên hạ chẳng bao giờ có gì miễn phí cả, cần người miệng mềm, bắt người tay ngắn, cũng đừng bảo tôi nói thêm nữa, vừa mới cự tuyệt tình ý của hắn, nếu nhận hạt châu này, tôi còn mặt mũi nào nữa?

Bỏ đi, bỏ đi, cùng vị công tử âm nhu này tôi thấy thần kinh của mình trở nên không bình thường rồi, hay cứ sớm chào hắn đi rồi nhanh chóng trở về khách sạn vậy.

Vị Hàm công tử này mời ăn cơm nhưng nửa ngày đã qua mà đến cả bóng thức ăn vẫn chẳng thấy đâu, tôi đói tới nỗi ngực như dán chặt vào lưng rồi, cộng thêm giữa trưa chưa được ăn gì vào bụng nữa! Coi như được ăn ké bữa tiệc tối nên cũng không chịu ăn trước mà!

Cái này thì hay rồi, mặt mũi để đâu, tham lắm mắt công toi, lúc này chịu đói cũng không chỉ có mình tôi, Tiểu Thuý Tiểu Lan nhất định là đói chết lên rồi. Nghĩ tới đây, tôi cố duy trì phong độ đứng dậy,

“Vô công không chịu lộc, hay công tử mang bảo bối này đi tặng hồng phần giai nhân của ngài đi! Tin chắc các nàng sẽ rất vui mừng, đối với tình ý của công tử càng thêm tình nồng, thân càng thêm thân, a, đứng rồi, canh giờ không còn sớm, bữa cơm này xin để công tử chậm rãi dùng, tôi muốn về khách sạn nghỉ ngơi, hẹn gặp lại”

Nói xong thì nhìn hắn coi thường rồi bước chân ra cửa. Quả nhiên ra tới ngoài cửa đã nhìn thấy Tiểu Thuý Tiểu Lan có vẻ sắp chết đói tới nơi rồi nghe chừng sắp xỉu, thấy tôi thì miệng nhếch cao lên, “Tỷ tỷ à, các người nói chuyện gì vậy ha! Sẽ không phải là chuyện đàm luận việc hôn gả đó chứ! Sau lâu như vậy!”

“Con bé này ăn nói gì thế?” Tôi ở bên trong cũng buồn hồng cả rồi đây này, cái loại đàn ông chủ nghĩa nam nhân này một chút cũng không hiểu lòng phụ nữ, nói cái gì chả bao giờ thiếu đàn bà, tôi hoài nghi hắn không biết có phải mắc chứng tự kỷ không đây, hừ!

“A! Diệp cô nương đi nhanh vậy sao, sao không ngồi lại một lát nữa?” Bà chủ Thiên Duyệt quyến rũ thất đáy lưng ong chặn chúng tôi lại, mắt phượng long lanh, “Không được, chúng tôi có việc phải về khách sạn, lần sau lại đến gặp bà chủ vậy”

Tôi mỉm cười trả lời, đang định bước chân ra khỏi cửa, Bạch Lăng giữ chặt tay tôi lại, “Muội muội chờ một chút, tỷ tỷ có lời muốn nói mới muội” Tôi thấy rung mình, bị cô ta kéo sang một bên, “Có phải Hàm công tử biểu lộ tình ý với muội muội không?”

“Tôi với Hàm công tử không hữu tình thì sao mà biểu lộ tình ý được?” Tôi nhún mày, “Hi hi, muội muội nếu biết thân phận chân chính của Hàm công tử chắc sẽ không nghĩ vậy đâu. Trên đời này có bao nhiêu người muốn hắn đó, muội muội có phúc mới bị hắn nhìn trúng, cũng đừng nên bỏ qua chứ! Lần đầu ta thấy hắn vì phụ nữ mà suy nghĩ nhé! Muội nha thực sự ở trong phúc mà không biết hưởng phúc”

Về mặt Bạch Lăng bí hiểm, trên mặt lộ lên nét cười ám muội, “Hắn là ai vậy ha?”

Tôi không bị những lời nói bí bí ẩn ẩn của Bạch Lăng này mà cảm thấy hứng thú. Bạch Lăng nhìn khắp bốn xung quanh rồi đến gần bên tai tôi thì thảo như gió thoảng, “Hắn là đệ đệ của đương kim hoàng thượng đó, dòng họ vương”

37. Chương 37: Thân Phận (2)

Tôi mở to con mắt, thở dốc vì kinh ngạc, khoa trương kêu to “A...” một tiếng, Tôi cảm giác mình như biến thành một pho tượng bị trật khớp cảm vậy! Cả ánh mắt cũng như sắp lòi ra, có làm không đây? Vì sao không nói sớm với tôi chứ! Tôi thế nhưng lại đắc tội với chủ nhân lớn như vậy ha?

Bạch Lăng nhìn thấy tôi kêu lên vậy thì lấy tay bịt miệng tôi lại, làm động tác không được lên tiếng, “Muội muội trăm ngàn lần đừng có nói bí mật này ra nhé, mấy người hầu của muội cũng vậy, nếu không mất đầu như chơi đó”

Tôi ra sức đỡ chiếc cằm, cố khép miệng lại, gật gật đầu, “Tôi biết rồi, có đánh chết tôi cũng không nói”

Bạch Lăng thở dài một hơi, làm như có tâm sự vô hạn vậy, “Muội muội khác người ta liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, xác thực trên người của muội có một cỗ ma lực hấp dẫn người khác, cũng khó trách khiến cho hần hứng thú, ta chỉ cảnh tỉnh uội biết, miễn chọc cho thân vương mất hứng! Xem tình hình vừa rồi, cô nương dường như đã chọc giận tới hần rồi!”

“Vậy phải làm thế nào đây?” Tôi nhanh chân hỏi lại, toàn thân lông tóc đều dựng đứng cảnh giác, đây là liên quan trực tiếp đến sinh mạng của tôi nha!

Biểu hiện của Bạch Lăng làm tôi cũng thấy ổn hơn, nhìn thấy tôi lo lắng phát cuồng lên vậy thì có vẻ cười tốt lắm, vỗ nhẹ tôi một cái, “Muội muội đừng lo, thân vương cũng phải là loại người giết người thành bản tính, hần chỉ trừng phạt những kẻ không nghe lời thôi, muội muội đáng yêu như vậy, tin chắc hần cũng sẽ không làm vậy với muội đâu!”

Đáng yêu ư? Từ nhỏ tôi cũng không phát hiện ra mình rốt cục có ưu điểm chỗ nào mà bị người ta nhìn thấy, nhưng tôi là vui tới mức không chịu nổi, vẻ mặt vẫn đau khổ như cũ, Bạch Lăng đương nhiên là không lo lắng gì, mạng cũng không phải của nàng ta mà!

Nàng ta cũng biết tôi trước mắt vị thân vương này nói năng chẳng nề nang gì. Nếu thần chí tỉnh táo mà nói, tôi còn nhớ rõ mình nói hơi bần, tư thế bất nhã, lời mang vẻ đùa cợt, mặt mũi châm biếm. Tôi xong rồi! Ngẫm lại tôi lúc đó tâm tình chỉ biết là mình đã dùng sai chỗ, tôi dùng ánh mắt khinh bỉ sắc lang mà khinh bỉ vị dòng họ vương này.

Càng nghĩ càng cảm thấy đau cả đầu, tôi giả bộ lâm vào tận thế rồi, hiện giờ tôi có một kế hoạch bức thiết, tôi muốn nhanh chân trốn khỏi nơi đây, vĩnh viễn không bao giờ gặp lại vị thân vương này nữa.

“Cảm ơn tỷ tỷ đã khuyên bảo, tôi sẽ nhớ kỹ trong lòng, nhưng hiện giờ tôi có việc phải đi trước, lần sau lại tới chỗ của tỷ vậy” Nói xong thì kéo hai cái mặt mớ màng ra cửa, “Đi thôi! Nhanh chút nào!”

“Tỷ tỷ sao lại muốn chạy ha!”

“Đừng có hỏi, cứ chạy là được”

Mấy con nhóc sao mà không ngừng cứ lải nhải liên hồi, “Tỷ tỷ người gây chuyện gì à?”

“Tỷ tỷ chả nhẽ chúng ta lại bị quan binh đuổi bắt nữa sao?”

Đối với vấn đề của các nàng, tôi trừ chuyện mím chặt miệng ra thì vẫn chỉ mím chặt miệng lại, tôi sợ nếu buông thì sẽ phun hết ra mọi chuyện, tôi cũng nghĩ muốn tìm một nhân vật lớn nào đó phun hết một lần mới được!

Ban đêm gió lớn, tối như bưng, nhưng vẫn không thối bay nội tâm buồn bực của tôi. Xem ra sau này phải thận trọng mới được, cẩn thận vẫn hơn, đừng giống như đêm nay lại hồ đồ mà đắc tội vị nhân vật lớn này. Nghĩ tới đây tâm lý của tôi cũng kích động hẳn, chạy trốn càng nhanh hơn. Tiểu Thuý Tiểu Lan chưa từng gặp tôi bị kích động như thế, miệng cũng mím chặt đi sau tôi.

Trở lại khách sạn, ba người chúng tôi mềm nhũn, ngã ngồi phịch xuống đất, chường quỳ thấy vậy, cười bảo, “Đằng sau các cô có hổ đuổi bắt sao?”

Tôi hoàn hồn nói một câu, “Hổ cũng chưa đáng sợ như vậy”

Tiểu Thuý Tiểu Lan nghe ra manh mối, vẻ mặt kinh ngạc nhìn tôi, “Tỷ tỷ, rốt cục là có chuyện gì vậy?”

Lòng tôi thầm kêu không ổn, nếu bị hai nha hoàn này túm lấy kỳ nhèo, chưa biết chừng tôi lại phun ra manh mối ấy chứ, tôi đành tươi cười dẹp lại, “Không có gì, Bạch Lăng tỷ bảo đêm nay có quỷ thần hay lui tới, bảo buổi tối chúng ta đừng có ra ngoài, nhất định là phải ở trong khách sạn, nếu không sẽ bị quỷ quái chân”

Tôi nghe rằng múa vuốt đùa cho các nàng nhảy dựng lên, hai nàng sợ quá chạy thực mạng về phòng của mình.

Tôi bảo chường quầy đun nước ấm, vào phòng, trong lòng không nhịn được mắng to, vị thân vương lão xược này, người không kiểm lại tác phong của người xem, thật đáng tởm, cứ hạ thấp như vậy sao! Là ngài ngồi ở trên cao thì sao, thân vương thì có gì đặc biệt hơn người chứ, làm theo lời người sẽ không có đạo lý, không thêm sợ người đâu, là người tự tìm, gặp phải Diệp Vũ ta đây là người không đủ hương sắc, phúc cầu không đủ, nhanh chân chạy về phủ của người mà ngồi an ổn đi, đừng có tới tìm tôi nữa, tôi chẳng có chút đáng yêu nào đâu.

Nghĩ vậy mà kinh, tôi cảm thấy hần chẳng đáng sợ chút nào, có lẽ Bạch Lăng nói đúng, hần thích tôi nên sẽ không xử phạt với tôi đâu!

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng chân bước, tôi đoán chắc là chường quầy mang nước lên mới thò mặt ra nhìn, tuần tú thì có thiên lý gì chứ, tôi hít một hơi sâu, dòng họ thân vương này thật sự thích đột nhập phòng con gái lúc nửa đêm sao?

Tôi bỗng chốc ngẩn người, nói không ra lời, ghen hòng trên trời nhìn hần, hần nhẹ nhàng cười, tay chạm nhẹ vào mặt tôi, hần hành động nhẹ nhàng như thế, tôi sợ tới mức lùi lại từng bước, hần cười ra tiếng, “Mồm miệng to gan lớn mật của cô chạy đi đâu cả rồi vậy? Bỏn vương giá lâm, cô sẽ không cự tuyệt chứ!”

38. Chương 38: Đấu Trí

Nếu người cho phép tôi cự tuyệt mà nói, tôi sẽ trả lời người ngay lập tức, hừ! Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lại cười tươi, “Tiểu nữ tử không biết thân vương giá lâm, xin tha tội cho, chỉ là không biết ngài tìm tôi có chuyện gì?”

Đàn ông mà ban đêm xâm nhập phòng phụ nữ còn có thể có chuyện gì? Xem tôi miệng quạ đen này, lòng tôi thâm oán một tiếng. Hần lách bên cạnh tôi đi vào phòng, nhìn khắp xung quanh, “Ta xem cô chạy trốn vất vả như vậy, nghĩ tới an ủi cô một tiếng, cô sẽ không phải đang sợ bỏn vương đấy chứ!”

Hần thế mà lại đi theo sau tôi, tính người lợi hại rồi, đã đem tôi sợ tới mức chết khiếp lên đây nè, còn chạy tới ném đá xuống giếng nữa, lại còn giả vờ thay tôi làm mèo có lòng tốt khóc chuột hay sao. Diệp Vũ tôi đây không dám nhận đâu, “Sợ à, đương nhiên là sợ rồi! Thân vương là huynh đệ của đương kim hoàng thượng, thử hỏi có thiên hạ ai mà không sợ chứ?”

Nghe như có vẻ nịnh nọt vậy, bỏ đi, tôi đã chụp được thì chụp luôn đi! Tốt nhất là có thể chụp trúng, nếu không thì tôi đã uống công rồi.

“Người ngoài miệng thì nói hay lắm nhưng trong lòng người thì sợ lắm có phải không!” Hàm Mặc cười khê, ngồi xuống trước bàn, cầm tách trà rót một chén, “Sao vậy chứ! Tiểu nữ tử nghe được ngài là dòng họ thân vương lúc ấy, sợ tới mức suýt chút nữa thì đá ra quần rồi còn gì!” Cô gái nhỏ tôi đây co vào dãn ra được, chút nhỏ ấy tôi có thể ầm ức mà nhịn, những lời này của tôi làm cho hần buồn cười, ho nhẹ một tiếng, có thể là bị sắc nước chè,

“Cốc... cốc...” Ngoài cửa truyền đến tiếng tiểu nhị gọi, “Diệp cô nương, mở cửa, tôi mang cho cô chút nước ấm này”

Tôi thầm kêu thầm một tiếng, có sắc lang ở đây, tôi nào dám tắm đâu! Liếc nhìn hần một cái, tôi đứng dậy ra mở cửa, “Tiểu nhị, hôm nay tôi không cần, sáng mai người mang chút nước ấm qua đây vậy”

Tiểu nhị sững sốt, có chút khó hiểu nói, “Chuyện này...?”

“Cô xem cô vẻ mặt đầy mồ hôi, đừng có tự mình làm nóng lên hồng người” Cửa mở to ra, Hàm Mặc đứng cạnh cửa nhẹ giọng nói, mặt của tôi biến sắc đen sì, tiểu nhị nhìn thấy chúng tôi đứng cạnh nhau, mặt đỏ lên đi vào đổ nước vào bồn tắm, chắc chắn là hần hiểu lầm rồi.

Đội tiểu nhị ra ngoài tôi còn đứng đó không lên tiếng, vị thân vương ở phương diện này chắc chắn có nhiều kinh nghiệm lắm, nói ra mà mặt không đỏ, tim không đập, da mặt khá dày.

Nếu không phải vì thân phận của người, nếu không phải là tôi yếu thế, nếu hiện tại không phải là trọng nam khinh nữ, tôi đã sớm đá một nhát cho hắn bay lên tới tận mặt trăng để thưởng thức chị Hằng rồi, lại còn đợi tới phiên hắn giường oai ở trong này sao? Nếu mà răng nanh của tôi đầy đủ ý à, tôi đã không làm thì thôi, còn đã làm thì phải làm đến cùng đem cắn chết hắn luôn!

“Đứng thế nào! Lại đây ngồi đi” Nhìn thấy bộ dạng tôi nghiêng rằng nghiêng lợi, hắn cười khê, chỉ chỉ vào chiếc ghế đối diện, “Thân vương không mệt sao? Hay là ngài đi về nghỉ ngơi trước đi, sáng sớm mai lại đây cùng tôi nói chuyện phiếm nhé”

Tôi hít sâu một hơi, ngồi đối diện với hắn, “Vừa mới tới được một lúc, cô đã hạ lệnh trục khách sao?” Hắn cứ coi như không có chuyện gì để ý tới cảnh túng quần trước mắt, lắc lắc chén trà, uống xong một ngụm, rồi sau đó lén liếc mắt lên nhìn bắn vào tôi một cái, ánh mắt vô cùng lạnh liệt. Lòng tôi phát lạnh, không ngờ hắn lại là một khối băng không thể đụng vào, xem ra đêm nay tôi đừng có nghĩ tới chuyện ngủ rồi, chắc phải cùng hắn ngóng chờ tới sáng mắt. Nếu chỉ như thế này thì tốt quá, chẳng may hắn nổi thú tính, muốn bá vương ngạnh thượng cung thì sao đây?

Tôi cũng không dám tưởng tượng thêm, “Không có nha! Tôi chỉ nghĩ cho Vương gia mà thôi! Giấc ngủ không tốt sẽ ảnh hưởng lớn tới thân thể đó, Vương gia phải chú ý tới thân thể nha! Đêm ngày làm lưng vất vả, thân mình có làm bằng sắt cũng chống đỡ không nổi đâu”

Xong rồi, diễn đạt thế nào mà lại toàn từ xấu nổi lên, tôi và hắn lúc đó cũng đâu kém việc đâm thủng tờ giấy, hắn cũng không đi cũng có ý tứ thật chính xác, chắc hắn không phải muốn giữ chặt lấy tôi đấy chứ?

Ở cổ đại các Vương công quý tộc đã thích một phụ nữ, cũng không giống người ở hiện đại hàm súc như vậy, hơn nữa còn được pháp luật bảo vệ, lấy thân phận dè chết người, danh phận sâu chết người ở cổ đại lại càng rõ ràng, trong lòng họ chỉ có không thể tưởng tượng nổi, không có càn quyết chiếm bằng được.

Quả nhiên hắn ngồi đối diện nghe ra manh mối, cười hàm ý, “Ngày đêm làm lưng vất vả sao? So sánh này thật là đúng quá, hay là cô làm sạch thân thể trước đi, bốn vương ở trên giường chờ cô nhé? Thân thể ta được làm bằng sắt đó”

Đầu tôi nổ “ầm” một tiếng, mặt mày bị những lời ám muội như thế đỏ bừng lên, tức chết lên được! Xem biểu hiện đáng chết kia của hắn kia, tôi bỗng phát hỏa, bây giờ nên làm gì đây?

Nhưng tôi lại là một thiếu nữ tay trái gà không chặt có năng lực làm gì bây giờ? Hiện giờ tôi có thể lý giải tâm tình Khuất Nguyên nhảy sông La Giang rồi, đã chết là hết chuyện, nhưng mặc kệ mọi chuyện thì thế nào? Đêm nay cho dù có vất hết óc ra cũng phải cố chống tới hừng đông, ngày mai lại tính tiếp, xem ra chỉ có thể dùng trí thôi, “Vương gia cứ nói đùa, nếu Vương gia có thể giải ra đề tôi ra thì nói sau đi thấy thế nào?”

“Người kiểm tra bốn vương sao?” Mặt hắn có vẻ nghiến ngấm.

“Cứ xem như vậy đi! Chúng ta ra một điều kiện, nếu ngài có thể trả lời được, đêm nay ta sẽ cùng ngài, nếu ngài không trả lời được xin mời về”

“Được!”

“Vương gia nói phải giữ lời chứ?”

“Bốn vương một lời đã định, nói chuyện thì đương nhiên giữ lời rồi”

Trong lòng tôi thầm kêu một tiếng “Tuyệt”, người chết chắc rồi, cứ ngoan ngoãn tiếp chiêu đi!

Cũng không ngờ tôi ở trên mạng lại học được không ít nhé! Tôi cười khê nhìn hắn, “Trước đoán một cái đi! Trâu chó lợn dê cùng thi chạy, chạy tới điểm kết xong, trâu chó lợn đều mệt vô cùng thở hồng hộc, chỉ có dê không thở....đoán xem là thành ngữ gì?”

Trên mặt tôi hiện lên chút đắc ý cười cười, hắn ngồi đối diện sợ ngây người, mặt nhẩn lại, có vẻ suy nghĩ khổ sở, tôi ở bên cạnh đã nhìn không nổi cười rồi, khó quá đi ha!

Nhìn vẻ mặt hắn không thể đoán nổi, tôi cười giảo hoạt, đợi hắn thiếu kiên nhẫn hỏi lại tôi. Một lát sau, hắn có vẻ tức dữ, ánh mắt sáng chói nhìn tôi, “Nói cho bốn vương biết, đáp án là cái gì?”

Tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười ha hả, “Ngài thực ngốc quá ha, chính là hãnh diện mà thôi (dê không bật hơi ra)!” Nếu đùa giỡn hần thì tôi tuyệt đối không nường tay. Hần ngồi đối diện mặt bỗng bình tĩnh hiểu ra, sau đó lại thở phì phì, ngoài miệng không che giấu được ý cười, “Cô đúng là một tiểu nha đầu giỏi ha, dám đùa bỡn bốn vương, xem bốn vương có dám đem cô ăn sạch không”

Hần giả vờ động dục chồm tới, chuyện này làm tôi phát hoảng, nhảy dựng lên, “Nè, sao ngài lại không phân rõ phải trái nha! Nói chuyện phải giữ lời đó, xấu lắm, xấu quá”

39. Chương 39: Âm Chi

Hần ngồi đối diện lại ngồi trở lại, trong mắt loé lên tia sùng nịch cười, “Bốn vương còn chưa bỏ được ăn cô nhé! Nha đầu à, cô thực sự không giống người thường! Cô không ngờ lại có nhiều cái mới mẻ vậy, có thể nói cho bốn vương được không?”

“Nha đầu sao?”

“A!” Tôi không đầu không đuôi hỏi một câu, sao lại thế chứ? Tôi thể mà lại chìm đắm vào trong nét cười của hần, nụ cười của hần tựa như hồ nước ấm áp, nhộn nhạo như hoa giữa mùa xuân vậy, muốn làm con người hoà tan trong đó.

“Nàng sao thế! Bị bệnh rồi sao?” Một bàn tay ấm áp xoa xoa trán tôi.

Doạ nha! Tôi bị dọa nhảy dựng lên, hần khi nào đã đứng ở trước mặt tôi rồi, lại còn nhẹ nhàng ôm lấy vai tôi nữa vậy? Tôi ngẩng đầu lên, hần nhíu mày lại, là tôi rất mệt mỏi, hay là tôi bị ảo giác, tôi nhìn thấy trong mắt hần sự lo lắng, vì sao vậy?

“Nha đầu, nàng sinh bệnh sao không nói!” Trên đầu truyền tới âm thanh giận dữ của hần.

Tôi sinh bệnh sao? Chắc chắn là do quần áo bị mồ hôi ra ẩm ướt không kịp thay nên mới thế, hơn nữa đã nhiều ngày tâm tình không tốt nên mới có thể sinh bệnh. Lời hần vừa nói tôi cảm thấy có chút choáng váng, tư tưởng cũng không tập trung, cả người thấy nặng nề.

Bỗng dưng tôi cảm thấy thân mình nhẹ hần, bị hần ôm vào lòng, tôi sợ tới mức thét chói tai, “A....ngài muốn làm gì?”

Hần đè tôi lại, “Chớ động dậy, lên giường nằm nghỉ ngơi đi, nàng mệt mỏi rồi”

Không khỏi phân trần ôm lấy tôi đi tới giường, sau khi cho nằm ổn rồi, không biết hần tìm ở đâu ra một chiếc khăn ướt đắp lên trán tôi, bảo là để hạ sốt. Tôi không hề động dậy, chỉ có trợn tròn mắt nhìn về lo âu trong mắt hần, thấy hần rất khác so với vẻ lạnh lùng trước đây, có vẻ rất cẩn thận chăm sóc như bảo bối của hần vậy.

Trên bàn đèn đuốc chột loé làm cho đầu óc tôi càng ngày càng không rõ. Hần như biết nỗi sầu lo của tôi, vỗ nhẹ nhẹ trán tôi, “Ngủ đi! Bốn vương thua rồi, tuyệt đối sẽ không mạo phạm nàng”

Không hiểu vì sao tôi lại tin tưởng hần vậy, có lẽ thấy trong mắt hần sự trung thành, có lẽ tôi thực sự cần phải ngủ, tôi nhắm hai mắt lại.

Mở mắt ra, thấy một gương mặt xa lạ ngồi bên giường, còn Hàm Mặc đứng một bên, nhìn thấy tôi tỉnh lại, trong mắt tràn ngập sự vui sướng, “Nha đầu, nàng làm ta lo lắng muốn chết, ngự y à, mau nhìn xem nàng đã giảm sốt chưa?”

Trong lòng tôi thầm giật nảy mình, thì ra đang xem bệnh cho tôi là ngự y trong hoàng cung sao? Chẳng trách, cũng chỉ có thân phận Hàm Mặc vậy mới mời được người tới.

Tôi giật giật thân mình, cả người đau nhức không thôi, người ta nói bệnh nhỏ hàng năm tới, bệnh đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, hàng năm không bị bệnh, một khi bị bệnh sẽ làm cho toàn thân khôi phục rất chậm. Xem ra là tôi đang ở thời kỳ bị ông trời tra tấn, trận bệnh này trút xuống ít nhất cũng phải nằm mất vài ngày!

Trong lòng tôi cảm thấy buồn bực khó chịu, một bàn tay ấm áp bắt mạch, cả người rất yếu ớt, tôi không muốn nói chuyện cứ lẳng lặng nằm.

“Thế nào rồi?” Hàm Mặc đứng sau đã sốt ruột muốn biết kết quả luôn.

“Bẩm Vương gia, Diệp cô nương đã hơi khỏi chút rồi, nô tài cho chút thuốc an thần để dùng, không tới vài ngày, sẽ khỏi hẳn”

Ngự y nói xong thì xoay người đi ra ngoài, Hàm Mặc ngồi xuống bên cạnh tôi, lấy tay đặt lên trán sờ sờ, “Không nóng như lúc trước rồi, nàng thấy sao? Có chỗ nào không thoải mái cứ nói ra, ta sẽ mời ngự y tới khám cho nàng, mấy ngày nữa sẽ khỏi”

Tôi cắn cắn môi, cổ họng khô khốc, giọng khàn khàn, “Tôi đói quá! Tôi muốn ăn gì đó”

Hàm Mặc giật nảy người, lập tức gật gật đầu, “Được, nàng đợi chút, ta sẽ bảo người nấu cho nàng vài thứ” Nói xong đứng dậy ra cửa.

Một lát sau Tiểu Thuý Tiểu Lan đã khóc sụt sùi tiến vào, trên tay bưng một chén cháo, “Tỷ tỷ à, tỷ làm chúng ta sợ chết được”

“Đúng rồi! Chúng ta vẫn không gặp được tỷ, lo lắng quá”

Xem ra các nàng nhất định làm âm ỉ lên bị Hàm Mặc đuổi ra ngoài. Tôi ngắm Hàm Mặc đứng cạnh hiểu ý cười cười, “Các người không phải là muốn ta chết đói hay sao!”

“Không phải, không phải, tỷ tỷ, nào, muối tới bón cho tỷ” Tay chân Tiểu Thuý Tiểu Lan hoảng loạn vừa lau nước mắt vừa tiến gần bên giường tôi nằm.

“Các người ra ngoài hết đi! Để ta” Lúc này, Hàm Mặc đứng cạnh thản nhiên bảo, đón bát cháo trên tay Tiểu Thuý, quét mắt nhìn các nàng một cái, các nàng lập tức câm như hến lui ra, chắc là cực kỳ sợ vị Vương gia đậm mực này đi.

Tôi cũng không dám nhận ân tình của hắn, loạng choạng ngồi dậy, “Để tự tôi ăn là được rồi”

“Không được, nàng là bệnh nhân”

“Tôi cũng không phải là bị bệnh nguy kịch gì, có thể tự chiếu cố chính mình, Vương gia đừng coi thường người ta được không!”

Thấy tôi kiên trì không chịu, Hàm Mặc thở hiệp, nhìn tướng ăn của tôi thì hắn cười khê, “Thân phận của ta chắc làm nàng lo lắng rồi, ta thực nên ngăn cản Lăng nương đừng nói cho nàng mới phải, nếu không giờ phút này nàng nhất định kiêu ngạo lắm!”

Tôi bị dọa nhảy dựng lên, “Khụ...Khụ...Tiểu nữ tử không dám kiêu ngạo trước mặt Vương gia rồi, khụ...” Tôi không cần thận bị sắc cháo ho khan không ngừng. Hàm Mặc mỉm môi mỉm cười, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng tôi, “Cẩn thận một chút, nha đầu, trước mặt ta nàng vẫn cứ là nàng, mặc kệ nàng nói gì, làm gì, ta cũng sẽ không trách nàng đâu, được không?”

TRên thế giới này có quái nhân như vậy không, cứ đón ý người ta nói hùa theo để người ta xúc phạm hắn sao? Ha ha! Thú vị quá. Tôi giả hoạt chớp chớp mắt cạnh vành bát, không cần thận bị hắn bắt được, ánh mắt của chúng tôi giao nhau, nhìn nhau cười, trong lòng đã rõ, trong đầu tính quật khởi lại nổi lên, “Tiểu nữ tử tay nào dám vật lỏng trên đầu hổ, tiểu nữ tử sẽ tự biết an phận, tuyệt đối sẽ không dám mạo phạm Vương gia”

Tôi ngoài miệng thì nói lái đi vậy, nhưng trong lòng thì lại nghĩ ngược lại. Đây là người nói đấy nhé, sau này tôi sẽ không khách sáo nữa. Tâm tư của tôi lại bị hắn nhìn xuyên thấu, hắn xoa xoa đầu tôi. Chết tiệt, ông trời muốn tôi chết sao? Trong bụng tôi truyền tới một trận ùng ục, đem toàn bộ bầu không khí yên lành dâng lên cao trào, ôi, tôi xấu hổ chết mất thôi.

Hàm Mặc cũng không để hòng tôi yên, bảo Tiểu Thuý Tiểu Lan lại bưng đồ ăn lần nữa tiến vào, cả người rất nhọc, tôi ăn uống no đủ, lại thấy buồn ngủ, cứ thế mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

40. Chương 40: Cường Hôn

Trận bệnh này kéo dài mất mấy ngày, tôi được chuyển từ khách sạn tới ở trong biệt viện của Hàm Mặc. Cả người yếu ớt, toàn bộ thời gian tôi đều nằm trên giường ngủ, ra sức hưởng thụ vẻ nhàn nhã hiếm có. Bởi vì hần rất rảnh rỗi, từ sau lần trước tôi chê cười trêu chọc hần kia, lại thấy vô cùng hứng thú.

Tôi cũng thấy rất vui vẻ, ngày nào cũng ở trên giường cười trêu chọc làm cho hần cười, bớt đi cái vẻ lạnh nhạt kia, không còn vẻ mặt cau có, không còn vẻ khinh nhờn người. Về tuần mỹ vốn có của hần lại càng nhìn vừa mắt hơn, đến cả Bạch Lăng cũng khen tôi có cách hay lắm.

Tôi bắt đầu có chút thích cô nàng khéo léo này rồi, không phải là loại phụ nữ yếu ớt, rất dễ dàng ở chung cùng tôi, cũng không rõ quan hệ giữa nàng ta và Hàm Mặc là gì nhưng từ miệng nàng ta nói ra tôi có thể cảm giác được, bất kể nàng ta suy nghĩ ở góc độ nào cũng đều lấy mục đích là quan tâm tới Hàm Mặc.

Hàn huyền hồi lâu mới biết được nhà hàng Thiên Duyệt này chỗ dựa lớn nhất sau lưng bà chủ chính là Hàm Mặc. Lòng tôi đối với Hàn Mặc cũng kính nể hơn chút, nhìn bộ dạng hần nho nhã yếu ớt, suy nghĩ không khéo, tính toán kỹ càng, có cách buôn bán.

Thực ra rất ít thấy mặt mũi Tiểu Thuý Tiểu Lan, trong mắt các nàng Hàm Mặc dường như trở thành kẻ ăn thịt người vậy! Sợ tới mức không dám đến chỗ tôi đây, trong khi đó Bạch Lăng lại tặng cho tôi rất nhiều lẵng la tơ lụa, vòng tay vàng bạc. Định cự tuyệt nhưng bị Hàm Mặc ngăn lại nên không còn cách nào đành nhận lấy.

Ở cho đến giờ cũng đã bốn năm hôm rồi, tôi tựa người vào cửa sổ ngồi rất lâu, quên mất là Ngọc Hoán đã đi hơn mười ngày rồi! Không biết chàng có có tìm vị Nhị hoàng tử kia không? Rốt cục tình hình hoàng cung đã tiến triển thành gì rồi?

Lúc này, nhìn xuyên qua cửa sổ thấy bóng Hàm Mặc đang đi tới chỗ tôi.

Một lát sau, tiếng của hần vang lên đằng sau, “Nàng bị bệnh vừa đỡ, đừng ở đó hóng gió nhiều, vào nhà đi”

Rất thích nghe cái giọng sủng nịch mệnh lệnh kia của hần, tôi hé môi cười, “Không cần, tôi đều buồn đến mốc meo cả người rồi đây này, muốn hít thở chút không khí mới giúp nhanh hồi phục chứ!”

Tôi ngẩng đầu lên, “Đúng rồi, Hàm Mặc à, có chuyện này tôi muốn hỏi ngài chút” “Chuyện gì?”

“Trong Hoàng cung có phải xảy ra chuyện lớn gì không ha!” Tôi giả vờ hỏi băng quơ, mặt Hàm Mặc lập tức biến sắc, nụ cười biến mất, ánh mắt nhìn ra cửa sổ lập tức trở nên mơ màng, “Tại sao nàng muốn hỏi điều này chứ?”

“Tôi nghĩ muốn quan tâm một chút quốc gia đại sự thôi mà!” Hơi chột dạ, tôi nói băng quơ nhẹ nhàng. Hàm Mặc rời mắt nhìn lại thản nhiên bảo, “Nàng chắc quan tâm tới hần đi!”

Tôi không muốn phản bác lại, dĩ nhiên là hần đã biết rồi, mới rõ ràng chút, “Đúng, là tôi quan tâm tới chàng! tôi muốn biết chàng ở trong hoàng cung thế nào!”

Tôi không ngờ lúc ta đề cập tới Ngọc Hoán lại làm Hàm Mặc tức giận tới như vậy, nhìn thẳng vào ánh mắt tức giận của hần, lòng tôi đã hiểu. Tôi có gốc gì chẳng nữa cũng biết Hàm Mặc có tình ý với tôi, tuy không có biểu lộ ra nhưng được người ta che chở chăm sóc thì không thể coi thường được, điều này tôi biết rất rõ.

Một lúc lâu Hàm Mặc thở dài, “Nàng yên tâm đi! trong hoàng cung không có việc gì”

Lòng tôi lo lắng trung xuống, không có gì thì tốt rồi! Ngọc hoán như vậy cũng sẽ không thấy khó xử, cũng có thể sớm làm xong chuyện đó rồi trở về. Tôi nghĩ trong lòng thấy ngọt ngào cười khê ra tiếng. Vừa ngẩng đầu mới phát hiện Hàm Mặc đã lặng lẽ rời đi từ lúc nào, tôi biết hần vẫn đang giận, người cao ngạo như hần sao có thể chịu nổi người con gái mình thích lại đi thích người đàn ông khác chứ!

Tôi cũng vậy, nhưng tôi đối với tình cảm của Hàm Mặc lại thấy khó xử. Ở chung với nhau nhiều ngày rồi tôi chỉ có thể coi hần là bạn bè hoặc là ca ca mà thôi, không thể nói ra, cảm tình của tôi với Ngọc Hoán rất đơn thuần. Tôi thích chàng, thực sự rất thích, tựa như có thể nắm chặt tay được vậy. Tôi cười khê, trong lòng đã rõ đi chỗ nào rồi.

Biệt viện của Hàm Mặc tuyệt đối không phải là nơi tôi ở lâu, lần trước sau khi Hàm Mặc giận, hai ba ngày sau cũng chưa nhìn thấy người. Tất nhiên chọc tới chủ nhân rồi, xem ra tôi không còn mặt mũi nào mà tiếp tục ở tiếp nữa rồi. Có một số việc chỉ là tới đột nhiên làm cho người ta trở tay không kịp, đối với anh tất nhiên là sẽ đụng vào kia một chút, tránh đi là cách tốt nhất.

Tôi quyết định trở lại khách sạn rồi. Nghe quản gia nói Hàm Mặc ở biệt viện Merlin, mọi thứ đã thu dọn gọn gàng, mặc kệ thế nào thì cứ tìm chủ nhân rồi nói lời từ biệt là tốt nhất thể hiện sự kính trọng. Tôi tìm thấy một con đường lát đá, theo từng phiến đá nhỏ mê li này, ở đây cây cối xanh tươi, cảnh sắc đẹp, xem ra mùa đông mà được ở nơi đây để ngắm mai thì hay lắm.

Vừa nghĩ tôi vừa bước lên trên đỉnh đài lầu các, thấy bóng thon cao của Hàm Mặc đứng ở cuối hành lang, một thân áo choàng trắng phiêu dật, tóc tung bay trong gió, hình ảnh này đúng là tuyệt đẹp, u nhã không linh. Lòng tôi chấn động. Bóng Hàm Mặc có vẻ rất cô đơn, tịch tịch làm cho lòng tôi đau đớn. Nói vậy thì hẳn cũng biết tin tôi rời khỏi đây rồi. Tôi cẩn cẩn mỗi đi tới chỗ hắn.

“Hàm Mặc!” Tôi gọi khẽ, hắn không hề động, cũng không nói gì. “Hàm Mặc, tôi đến là để nói lời từ biệt với ngài, bao ngày qua rất cảm ơn ngài đã chăm sóc cho tôi, tôi sẽ nhớ kỹ trong lòng, sau này có cơ hội tôi sẽ báo đáp ngài”

Hắn vẫn không hề động đậy như cũ, lòng tôi càng đau hơn, xem ra là tôi đã thực sự làm tổn thương hắn, đứng bên hắn một lát vậy. Bỏ đi, dù sao tôi đã nói với hắn rồi, có lẽ tôi đứng ở đây lại càng làm hắn thương tâm hơn!

Nghĩ vậy tôi ngừng đầu nhìn khuôn mặt nghiêng tuấn tú mê li của hắn. “CẢM ơn ngài! Hẹn gặp lại!”

Chân chưa kịp bước bất thành linh eo tôi bị ôm lấy, tôi còn chưa kịp hồi tỉnh, môi Hàm Mặc đã áp lên môi tôi. Tôi mở to con mắt, đầu óc trống rỗng, nhìn hàng mi dài rợp trước mặt, hắn từ từ nhắm mắt ra sức hôn lấy tôi, như là cố sức ôn nhu, tôi có cảm giác môi mình có chút đau nhức.

Tiếp theo đó, tôi mới hoàn hồn trở lại, theo bản năng vung tay lên đánh một nhát mạnh vang dội vào má tuấn mỹ của hắn, năm ngón tay to in rõ trên mặt. Tôi ngây dại, Hàm Mặc cũng giật mình dừng lại, hai người cứ vậy trầm mặc nhìn nhau, đáy lòng tôi hỗn loạn. Rốt cục tôi đang làm gì thế này? Tôi đánh hắn sao? tôi đánh hắn ư?

Đáy lòng sôi trào lên niềm hối hận vô bờ, làm sao tôi lại có thể đối với hắn như thế chứ? Tôi nên làm gì bây giờ đây?

Tôi run tay xoa lên mặt hắn, “Có đau không? Thực xin lỗi!”

Hàm Mặc trầm lặng, tránh bàn tay tôi, trong chớp mắt trở nên lãnh đạm hẳn, mím chặt môi, buông tay ôm tôi ra, nói bình thản, “Nàng đi đi!”

Tôi định giải thích rõ, tôi cũng không phải là chán ghét hắn mới đánh hắn. Tôi chỉ làm theo phản ứng bản năng mà thôi, đều không phải là cố ý!

Nhìn thấy biểu hiện lãnh đạm của hắn, trong lòng tôi thực vô cùng áy náy, tôi thực sự không phải cố ý mà! thực xin lỗi, Hàm Mặc. Tôi xoa xoa môi, chỗ này là hắn vừa cắn rách ra, có chút sưng đỏ. Tôi nhay nhay môi, vẫn còn đau chút ha, ai! Xem ra tôi và Hàm Mặc tình ý không thể xích lại với nhau được rồi. Người kiêu ngạo như hắn chắc gì đã chịu nổi loại tức giận thế này?

Nghe Bạch Lăng từng nói, trước đây con gái đều chủ động tặng tới cửa, còn chưa kịp làm hắn vui chứ đừng nói là làm hắn tức giận. Còn tôi thì sao, có tư cách gì mà cho hắn một bạt tai chứ? Tôi thực sự đáng chết mà!

41. Chương 41: Gặp Nạn

Đợt lúc tôi ổn định cảm xúc trở lại, thì đã tới cửa, tiểu Thuý tiểu Lan đang chờ ở đó! Quản gia của Hàm Mặc cẩn thận gọi cho tôi một chiếc xe ngựa, lòng tôi rất bồn chồn, nếu ông ta mà biết vừa rồi tôi cho chủ nhân của ông ta một cái tát!

Tôi chưa từng thấy mình thất bại thảm hại như thế này bao giờ, cả con tim đều đau đớn, tựa như không biết tôi nên suy nghĩ tính toán thế nào thì mới đúng đây.

Tôi chỉ muốn rời đi chỗ này thật nhanh, đừng nên nhìn một cảnh duy nhất ở đây làm gì. Có phải tôi ích kỷ lắm không, ở đây ai cũng chăm sóc tôi rất cẩn thận, còn tôi thì chỉ ước gì mình rời đi thật nhanh thôi, ai!

Thở dài biến thành kiểu độc quyền của tôi. Xe ngựa chậm rãi lóc cóc trên đường, đằng sau tất cả dần dần lùi xa, tôi lại thở dài một cái, trong lòng thấy thoải mái chút. Tiểu Thuý tiểu Lan đều nhìn lên trên mặt tôi, hỏi cẩn thận, “Tỷ tỷ à, tỷ cùng Vương gia nói gì quá đi phải không!”

Lòng tôi căng thẳng, chẳng nhẽ các nàng đã nhìn ra gì rồi sao? “Bỏ đi bỏ đi, cho ta nghỉ ngơi chút, đừng có nói chuyện”

Lòng tôi phiền muộn vô cùng, rõ ràng là ngồi một góc trên xe ngựa, mặt thì rụt lại, cố không lộ ra cảm xúc gì cho các nàng biết.

“Tỷ tỷ à, tỷ xem này, đây là bạc của Hàm Vương gia cho đó”

Đầu tôi nổ ụp một tiếng, quay phắt lại, nhìn thấy tiểu Thuý lấy ra một túi bạc to đầy bụi mà phát hoảng! Tôi giật lấy, vừa tức vừa vội, nói lạnh lùng, “Các người làm gì thế hả?”

Giọng của tôi sắc nhọn, hai khuôn mặt đang tươi cười đóng băng lại, trợn mắt há mồm nhìn tôi, đến nửa ngày mới nhất gan hỏi, “Tỷ tỷ, tỷ sao thế!”

Tôi phát giác ra mình cũng hơi quá, muốn bình thường lại cũng muộn rồi, thuận tiện nói luôn, “Các người chưa được sự đồng ý của ta mà đã nhận! Phải biết rằng chúng ta ăn ở trong Hàm phủ không mất xu nào đã khó xử lắm rồi, lại còn nhận bạc của người ta nữa, còn ra thể thống gì hả? Sau này không được sự đồng ý của ta, đừng có nhận bữa này nợ của người ta nữa, có biết không hả, kể cả số bạc này?”

Tôi bắt đầu nhớ lại hình như tiểu Thuý tiểu Lan còn có gói to gói nhỏ gì đó, chẳng nhẽ cũng là Hàm phủ đưa tặng sao?

Lông tơ tôi dựng đứng lên, “Còn nữa, còn có bà chủ Bạch tặng cho số vải vóc tơ lụa này, cả vòng tay quần áo nữa nha! Hàm Vương gia lại không cần, chúng ta cứ vậy sao?”

Tiểu Lan sợ hãi nói, lòng tôi như có tảng đá đè nặng xuống, không phải Hàm Mặc cho thì tốt rồi, tôi đều phiền chết được đây nè.

Đột nhiên xe ngựa bỗng chấn động mạnh, ba người chúng tôi lắc la lắc lư như điện, tôi lắp bắp kinh hãi, hình như không phải là chuyện xảy ra bình thường đi, hay bên ngoài phát sinh chuyện gì rồi? Chẳng nhẽ lại gặp cướp sao?

“Tỷ tỷ?” Tiểu Thuý Tiểu Lan cũng kinh hoảng giống tôi cùng liếc nhìn nhau, tôi há mồm hỏi người đánh xe ngồi trước, “Hà đại gia, Hà đại gia?”

Đến nửa ngày cũng không có tiếng đáp lại, lưng ba chúng tôi bỗng chốc lạnh lẽo, bên ngoài đến tột cùng là xảy ra chuyện gì thế?

Tôi bừng tỉnh lại kéo rèm cửa sổ ra, thở không ra hơi, trời ạ! Chúng tôi gặp nạn lớn rồi, có vài tên bịt mặt mặc áo đen mang đao đứng cách đó năm thước, nhìn trừng trừng như hổ về phía chúng tôi, còn Hà đại gia đánh xe thì trước ngực đã bị một đao xuyên qua, máu tươi từ trên xe ngựa chảy xuống ròng ròng tí tách, trên nét mặt vẫn còn dấu ấn kinh hoàng, người bất động hình như là đã chết rồi. Lòng tôi chột tắc nghẹn run giọng hỏi, “Các người muốn làm gì?”

Một tên cầm đầu cười ha hả, “Chúng ta không muốn làm gì! Chỉ xin mời cô nương đi theo chúng tôi một chuyến”

“Đi đâu?” Tôi hoàn toàn không hiểu gì hỏi, “Cứ đi thì khác biết”

Hai tên áo đen không nói gì nhiều tiến lên thô lỗ kéo tuột tôi xuống xe ngựa, tiếng tiểu Thuý tiểu Lan kêu lên sợ hãi đằng sau, tên áo đen đưa đao kề cổ hai cô nàng, “Hai người các người sớm chạy nhanh lên, không phải chuyện các người, đừng ở đây vướng chân vướng tay, cẩn thận không ta giết”

Tôi quay đầu nháy mắt với các nàng, “Tôi đi cùng các người được rồi, còn hai tiểu muội muội này vô tội, các người đừng làm khó các nàng”

Tôi lại nhìn về phía tiểu Lan, “Nhanh chân trở về chỗ cũ của các người đi, đừng ở đây khóc lóc sụt sùi, phiền chết được”

Tiểu Thuý tiểu Lan lẳng lặng gật đầu, từ trên ngựa nhảy xuống chạy, tôi lên thở ra nhẹ nhàng. Cũng còn may mấy tên áo đen nhằm mục tiêu là tôi thôi, cũng không đuổi theo. Chỉ cần các nàng chạy thoát, nhất định sẽ tới phủ Hàm Mặc cầu cứu, đến lúc đó hy vọng tôi vẫn chưa chết.

Tôi xem bọn áo đen mà không dám thở mạnh, cứ tùy chúng kéo bừa, nhưng việc này tự dừng bọn áo đen rốt cục là người gì? Sao vô duyên vô cớ lại bắt tôi chứ? Định mang tôi tới đâu vậy?

Một loạt các vấn đề xoay vòng vòng trong đầu tôi, còn tôi thì lại không lý giải nổi. Bọn áo đen túm chặt tay tôi kéo tuột đẩy mạnh đi lên trước, “Xin hỏi các vị là người ở đâu? Sao lại bắt tôi chứ?”

“Người biết Long Kỳ chứ?” Tên cầm đầu quét mắt nhìn về phía tôi một cái. Long Kỳ à? Lại là Long Kỳ sao? Lòng tôi rung chuyển ầm ầm, hình như nhớ lại gì đó, lạnh cả sống lưng, nhớ tới lần trước Long Kỳ nhắc nhở, hay là xui xẻo bị bọn Hắc Quỷ Môn bắt đi chứ? Chẳng nhẽ Long Kỳ nói đó là thật ư?

Tôi quan sát những tên này, quần áo chúng đóng giả cũng giống y lần trước, xem ra thì tôi đoán không sai, chúng thực sự là Hắc Quỷ Môn, chẳng nhẽ vào tay chúng thực sự sẽ không ra được sao?

Tôi không thể nuốt trôi tổ chức thần bí này rồi, xem ra cổ đại cách truy tìm người cũng chẳng kém hiện đại là bao, thế mà đã thực nhanh tìm được tôi, lần này tôi chết chắc rồi.

“Không biết” Tôi lập tức cãi lại, nói dối với tội phạm, ông trời chắc chắn sẽ tha thứ thôi.

“Đừng mạnh mẽ, vì tìm người, chúng ta mất không ít công sức, ta khuyên người ngoan ngoãn nói ra chỗ Long Kỳ ở đâu thì hơn!”

Đọa nha! Nói đùa sao? Lần trước chia tay hần rồi, vẫn chưa gặp lại lần nào, tôi sao biết hần ở đâu chứ? Tôi lại tiếp tục giả ngu nói thêm, “Tôi thực không biết hần mà, lần trước chẳng qua là được hần cứu thôi, sao các người lại bảo tôi và hần biết nhau chứ? Xem ra lần này các người lại phí công toi rồi” Tôi cười nhạo nói.

“Hiện giờ người không nói, đợi dùng hình người sẽ phải nói thôi”

Tên đằng trước quay đầu cười lạnh, bỗng chốc tôi rùng mình lạnh toát, dùng hình sao? Tôi rùng mình một cái! Với tôi sao?

Tên đi trước lại tiếp tục, “Người con quỷ nhỏ bộ dạng cũng chẳng sạch sẽ gì, Long Kỳ có đàn bà như vậy cũng không thấy lạ, lần này còn xem thử xem người còn có giá trị gì trong lòng Long Kỳ nữa đây, nếu có thể dụ được hần đến, đã nói lên người thực sự có bản lĩnh rồi. Nếu thực sự không dụ được hần đến, sẽ có một hồn ma tan thành mây khói đi!” Gã nhìn tôi cười nhạo.

“Nè, người nói gì? Tôi là đàn bà của Long Kỳ bao giờ hả? Tôi không phải, người có nghe hay không, người đừng có tốn công sức nữa, Long Kỳ sẽ không bị dụ đến đâu, thành thật mà nói cho người biết, ta và Long Kỳ chẳng có chút quan hệ gì cả”

Tôi vừa vội vừa tức, hét to lên, đúng là nhục thật mà, tôi không thêm biết Long Kỳ đâu nhá. Không muốn biết, không muốn, có chết cũng không cần, lại còn dùng tôi làm mồi nhử nữa chứ, chiêu này cũng quá đáng đi!

Hỏi thăm gì chưa rõ ràng đã dùng bừa, chúng phí công sức tôi cũng kệ, tôi còn lo ình đây này! Tuyệt đối Long Kỳ sẽ không đến cứu tôi đâu, điều ấy tôi biết rất rõ so với người khác, hần không phải đã nói bản thân đã khó bảo toàn sao? Thảm rồi! Xem ra lần này tôi chết cũng không rõ ràng rồi.

42. Chương 42: Được Cứu

“Người câm miệng, Long Kỳ có đến hay không cần người nhiều lời, ta cũng không tin không giết được hần”

Bọn chúng muốn ám sát Long Kỳ sao? Vì sao chứ? Một người đường đường là quan khâm sai mà bị người đuổi giết sao? Những tên này lấy cớ gì để giết hắn chứ? Chả nhẽ có thâm cừ đại hận với Long Kỳ sao? Đúng là buồn cười, xem ra kẻ thù của Long Kỳ cũng không ít, hơn nữa đều lợi hại như vậy, còn tôi tám đời xúi quẩy mới dây dưa tới hắn, thực sự là buồn cười quá.

Những tên áo đen vẫn kéo tôi đi lòng vòng rồi mới tới trước một chiếc xe ngựa, hình như là cố ý đi xa như vậy, nguyên nhân gì thì tôi không biết, những sát thủ đó làm việc kỳ lạ vô lý, có vẻ như cố ý lộ hành tung ra vậy!

“Đi lên” Một tên đàn ông thô bạo đẩy tôi vào trong xe ngựa, tôi ngoan ngoãn tiến vào, hạo hán không ăn trước mắt mặt, tất nhiên đã rơi vào tay bọn chúng rồi, muốn giết muốn quất cũng đừng có cố giả vờ vô ích thôi, không khéo bị khổ.

Trên xe ngựa toàn bộ tối như bưng, tôi chỉ liếc mắt qua rồi ngồi xuống, màn cửa buông xuống, trước mắt tôi chìm vào trong bóng tối.

Tiếp đó, cảm giác xe ngựa bắt đầu đi, tôi nghiêng tai lắng nghe, một giọng uy nghiêm vang lên, chắc là do tin tức tung ra rồi, không cần đoán cũng chắc chắn là chúng bắt đầu thực hiện kế hoạch câu cá, còn tôi vô cùng bất hạnh làm con mồi, không may không may mắn chút nào ha!

Lòng tôi âm thầm nhắc tới, muốn dùng hai từ để thể hiện tình trạng của tôi hiện giờ mới thoải mái chút, tôi không thể đoán được phía trước tôi đợi con đường sẽ thế nào?

Xe ngựa đang đi trên đường, tôi ngồi trong xe, tin tức gì cũng không biết, chỉ khi thấy xe lắc lư không bình thường, lắc động lắc tây hoảng loạn tôi mới bình tĩnh trở lại tự hỏi, có tiếng Tiểu Thuý Tiểu Lan vọng tới! Nhưng mà tôi vừa mới làm tổn thương lòng Hàm Mặc, hắn sẽ đến cứu tôi sao?

Tôi thấy hối hận quá, nếu hôm nay tôi không làm tổn thương lòng hắn, nếu hôm nay tôi không đi, có lẽ chuyện liên tiếp xảy đến sẽ không có, nhưng trên đời này sao mà mua thuốc hối hận được ha!

Chỉ còn nghĩ tới chuyện ông trời an bài, ý trời trêu ngươi thôi. Cũng không biết là đi được bao xa, oành một tiếng, xe ngựa dừng lại, tôi ở trong xe bị lắc mạnh như điên vậy, ngựa hí vang rền, như bị gì đó mạnh mẽ túm lại, bên ngoài lại có chuyện gì rồi?

Tôi bừng tỉnh kéo tấm màn ra, không ngờ đã tối rồi, tôi hé mắt nhìn lại, trong rừng cây đen đặc, hai bên người lửa cầm kiếm đối đầu, hai bên đều bịt mắt, làm tôi sững sốt.

Tên cầm đầu áo đen cười to ha ha, rất là đắc ý, “Quả nhiên là dụ hổ rồi núi ha!”

“Hắc Quỷ Môn, ngươi đừng đắc ý, rốt cục ngươi nhận bao nhiêu lòng tốt của người ta mà ép chúng ta vào chỗ chết chứ?” Giọng nữ vang lên, sao lại có vẻ quen thể nhỉ?

Tôi hí hửng nghĩ ngợi, lòng mừng rỡ, hoá ra là thủ hạ của Long Kỳ tên là Viêm Hoả kia, chỉ có giọng nàng ta mới chọc lỗ tai tôi như vậy, ngưỡng quá, tôi là một người rất có lòng thù oán.

“Chúng ta Hắc Quỷ Môn làm việc, chỉ biết tiền không nhận người, cấp trên giao nhiệm vụ chúng ta chỉ có một đường phục tùng, không dám kháng chỉ, nếu không đắc tội rồi”

Tên cầm đầu đứng trước cất tiếng, xem ra có chút e ngại với một người là Long Kỳ kia, “Các ngươi thật to gan, cũng dám chọc chủ nhân nhà chúng ta, ngươi không sợ sau này trên đời này không còn chỗ trú cho các ngươi nữa sao? Thúc thời thì nhận lỗi, cự tuyệt đường làm ăn này đi, nếu không các ngươi biết tay”

Tiếng Viêm Hoả vĩnh viễn kiêu ngạo như vậy, vô cùng khí thế.

“Bớt lắm lời đi, Long Kỳ chưa đến sao?” Mặc kệ cho người ta phát hỏa, tôi âm thầm sốt ruột thay cho vị muội muội bốc lửa này, nhìn không được mà oán hận trong lòng. Trời ạ! Ngươi cứu người có được không! Đừng có nhiều lời vô nghĩa thế chứ.

Tình hình trước mắt, đôi bên khí thế ào ạt, tiếp đó sẽ là một trận máu tanh, vô cùng căng thẳng.

Đôi phương cười lạnh một tiếng, “Hừ, đối phó với mấy tên tép riu các ngươi, không cần chủ nhân chúng ta ra mặt, có chúng ta là đủ”

Lời vừa dứt, người đã bắn nhanh như sao sẹt, “Nha đầu chết tiệt giọng điệu kinh ha, cho chủ nhân nhà các người biết lợi hại”

Hắc Quỷ Môn châm biếm một hồi, cũng vung đao vọt lên. Trong chớp mắt người ngựa lửa lập tức xông vào không phân thắng bại. Tôi trốn trong xe ngựa nhìn mà tim đập hồn bay, âm thầm cầu trời phù hộ cho bên Long Kỳ thắng.

Đột nhiên một bóng người hiện lên ôm lấy người tôi bay ra, đợi khi tôi hoàn hồn mới phát hiện có người ôm ngang lưng, hét lên chói tai, “A...”. Bất chợt bên tai truyền tới tiếng Long Kỳ, “Là ta!”

Tôi mở mắt ra thấy mặt Long Kỳ gần sát, tôi lại kêu “A” một tiếng lui nhanh lại phía sau, cách xa hẳn ba thước. Long Kỳ dường như cũng không thích tôi lắm, thản nhiên liếc xéo nhìn tôi một cái, rồi nhìn tình hình chiến đấu.

Tôi và Long Kỳ đứng cách Viêm Hoả khoảng mười thước, thực sự là sợ bóng sợ gió, tôi vỗ mạnh ngực hít sâu vào, xoay mặt nhìn chăm chú vào vẻ lạnh lùng của Long Kỳ trước mặt, toàn bộ đường nét như khắc hoàn mỹ, chỉ có trên người hắt toát lên hơi thở lạnh lùng, so với bọn áo đen kia cũng không kém mấy. Xem ra hắc cũng có động cơ giết không tha.

Tôi đứng một bên hết cả hồn, nói tôi nhát như chuột cũng được, nói tôi tham sống sợ chết cũng vậy, tôi còn muốn nói cảm giác lúc này, tận đáy lòng tôi vô cùng sợ hãi nha!

Hoả lực bên kia liên tục khai chiến, hai bên người lửa đều mặc áo đen, hơn nữa tôi lại mắc bệnh quáng gà, nhìn chẳng rõ bên nào, nhưng trong mắt hiện lên vài tia sáng, chắc là bóng kiếm từ ánh trắng phát ra loang loáng, cô gái kiều diễm đưa thanh đao vung lên chạm nhau chan chát, có tiếng kêu thảm thiết liên hồi, làm toàn bộ màn đêm lộ ra hơi thở tử vong khủng bố, quỷ dị đến dọa người.

Tôi xoay người nhắm mắt lại, dùng ống tay áo bịt chặt lỗ tai, cố gắng không để mình hét lên chói tai.

43. Chương 43: Sự Kiện Lúc Trước

Ông ta đi vào một phòng tối, mở cửa ra nhường tôi vào trước, tôi liếc nhìn ông ta một cái, nhìn ông ta nhẹ tay nhẹ chân, bộ dạng giống y như một phụ nữ vậy, cả người tôi cảm thấy rất khó chịu. Đi tới cửa ông ta ngồi đối diện với tôi, “Để ta nhớ lại đã, ta đang nói tới đâu vậy nhỉ?”

“À đang nói tới vụ án giết người kia” Tôi nhắc nhở ông ta, “Đúng vậy, cô có biết vì sao Lý tri huyện lại bị phu nhân của ông ta giết không?”

Tôi lắc đầu, nói thực cho tới giờ tôi đối với vụ án giết người này cũng rất mơ hồ, Triệu Vận Chi bị phản là đúng, tôi đang trạng thái ngây ngất nên lúc tỉnh lại thì Long Kỳ đã kết thúc vụ án rồi, lúc đó còn đâu có thời gian mà đi quan tâm đến mối quan hệ như thế nào nữa. Tôi làm sao mà giải thích được, nói đến ngày thứ hai Triệu Vận Chi bị kết án tử hình kia, tôi lại càng không muốn nghĩ tới, nhưng chuyện này có liên quan gì tới Long Kỳ chứ?

Mà Long Kỳ cứu tôi vào lúc đêm thì liên quan gì. Tôi lại nhíu mày, vội vàng hỏi tiếp, thái giám cất giọng êm tai nói tiếp làm cho tôi sợ tới mức há hốc mồm, sợ hãi kêu than liên hồi.

Thì ra, Lý tri huyện chết cũng không đơn giản là vụ án giết người đơn thuần, mà giấu sau nó là một âm mưu lớn, liên lụy tới cả đương kim hoàng tử trong lúc đó tranh đoạt ngôi vị, đại hoàng tử này đã được lập làm Thái tử, chỉ cần hoàng thượng băng hà thì có thể thắng lợi lên ngôi. Nhưng dã tâm của hắn quá lớn, trời sinh tính tàn bạo, lòng không có chí lớn, vì thế rất nhiều đại thần đều lập thư khởi tấu, hy vọng huỷ bỏ chức vị Thái tử, lập nhị hoàng tử làm Thái tử.

Nhị Hoàng tử công trung thể quốc, tài hoa bức người, có phong cách đế vương, là thái tử đầu tiên trong lòng đương kim đại thần.

Vì vậy thần tử xuất hiện hai phái, một phái ủng hộ đại Hoàng tử, phái kia ủng hộ nhị Hoàng tử. trong triều đình mỗi người một câu, tranh nhau đớp mồi, đầu lưỡi thì dài, mà miệng thì tròn, phản ứng của các đại thần rất kịch liệt, rất nhanh cũng làm Hoàng thượng nhìn ra.

Trải qua một trận suy nghĩ đắn đo, lựa chọn, chuyện này cũng làm cho vị thái tử chính kia khủng hoảng, cái gọi là miệng rắn nuốt không trôi, hẳn vì bảo trụ vị trí thái tử của mình không tiếc cầu kết với ngoại bang, muốn mượn lực bên ngoài mưu phản đoạt vị.

Mà chuyện lớn này, đại Hoàng tử một mình không thể hoàn thành được, hẳn liền cầu kết với mấy vị đại quan viên ủng hộ hắn, lợi dụng sự lực được trong quan trường để thực thi kế hoạch lớn của hắn. Có thể nói ngày đẹp khí độc, lời nói không thể bịt miệng được, nhiều người lắm miệng, chuyện này đã bị một vị đại thần say rượu vô tình tiết lộ ra, bởi vậy chuyện động trời này cũng bị người phát hiện.

Làm tôi không thể tin được người phát hiện này thế nhưng lại là vị huyện thái gia mà tôi làm nha hoàn kia, chuyện này tôi rất u mê. Bởi vậy họa ra từ miệng. Hẳn suốt đêm lên kinh nghe được từ một vị quyền cao chức trọng nói ra chuyện này, lại chính là vị Lý đề đốc cứ muốn ép tôi vào chỗ chết kia ha!

Hắn là hạ nhân của thái tử phủ, chuyện này làm tôi há họng mắc quai. Một huyện thái gia đã chết đối với hoàng triều mà nói không phải là chuyện nhỏ. Cho nên vị Lý đề đốc kia phát hiện chuyện tình bại lộ, mới dùng quan hệ để tiếp cận với vị phu nhân xinh đẹp trẻ tuổi Triệu Vận Chi của Lý tri huyện. Triệu Vận Chi bị vinh hoa phú quý làm ở mắt tham lam danh lợi liền chui vào vòng tay ôm ấp của Lý đề đốc, lại nảy sinh tình cảm với Lý đề đốc, muốn cùng ông ta vĩnh viễn bên nhau, đương nhiên là Lý đề đốc sẵn sàng khoái đồng ý rồi. Và đây cũng là mục đích mà ông ta muốn tiếp cận với bà ta nha!

Vì thế hai người bắt tay vào kế hoạch chu toàn giết chồng, nhưng kế hoạch này lại xuất hiện chỗ sai chút.

Triệu Vận Chi bị ích lợi đêm ngày chiếm tâm muốn sớm cùng kẻ cận bên Lý đề đốc, cũng muốn Lý đề đốc khen ngợi mình, mới tự mình quyết định, chọn lấy một ngày, đem Lý tri huyện giết chết, rồi liền tiếp các sự kiện xuất hiện, tôi bị oan, bị đuổi giết, bị ngồi tù.

Ông trời của tôi ơi! Tôi không dám chắc là mình đang nghe một câu chuyện cổ tích đó chứ, chuyện này nghe ra thật sự xảy ra bên chính người tôi nha! Lưng tôi chịu không nổi rùng mình, chuyện này mà xảy ra sai lầm chút thì mạng nhỏ của tôi đã không còn.

Hiện tại tôi mới cảm nhận được cái gì là cảm giác vận mệnh, nghĩ lại tình cảnh lúc đó thật sự sợ kinh khủng. Cái gọi là quan trường gió thổi lay động tới cả Thiên tử, huống chi là chuyện này.

Lúc Hoàng Thượng phái Long Kỳ làm khâm sai truy sát chuyện này, Lý đề đốc chó cùng rứt giậu, nhanh chân chạy trước chờ lệnh tự mình tra án. Nhưng người có quỷ trong lòng, bối rối bên trong nóng lòng muốn thành công, đi từng bước sai, rất nhanh lộ ra sơ hở.

Với Long Kỳ là loại người tâm cơ thâm trầm, làm việc giỏi giang sao không dễ nhìn ra? Vì thế hắn lấy thân phận là khâm sai đến hỏi qua loa chuyện này, làm cho Lý đề đốc mất cảnh giác, rồi lại âm thầm tự tra xét ra manh mối. Nhưng cuối đêm thẩm án đó, Long Kỳ nhận được tin tức Đột Quyết phiên bang âm thầm phái người tới, đang chuẩn bị cùng Lý đề đốc thương nghị sự tình, nói dối là kinh thành có chuyện gấp triệu hồi, chạy tới gặp người phiên bang, còn vụ án của tôi cũng để lại.

Lý đề đốc định đẩy tôi vào chỗ chết, Long Kỳ vừa đi, hắn như chúa sơn lâm không có người hầu cận một mình tự tung tự tác phán tôi tội danh, chết không có đối chứng, rồi sau đó mới báo cáo kết thúc vụ án.

Tôi nào đâu biết rằng Long Kỳ chỉ giả vờ làm vậy, bị dọa trên pháp trường khóc đến ngất xỉu đi, hiện giờ nghĩ lại thấy mất mặt quá, chẳng trách tôi trở thành “xú nha đầu” không biết cảm ơn trong miệng Viêm Hoả. Mà đây cũng là nguyên nhân tôi hận Long Kỳ.

Thật đúng là tức lên cãi nhau, bên nào cũng ỉn là đúng, mọi hành động của Lý đề đốc đều không qua khỏi lòng bàn tay của Long Kỳ.

Ngày hôm sau ngoại phiên rời đi đã xảy ra chân tướng, đem Triệu Vận Chi lên đoạn đầu đài. Đây chính là lưới trời không thể thoát, nhân quả báo ứng, Triệu Vận Chi chết cũng chưa hết tội, Lý đề đốc cũng là lão gian ngoan xảo quyết.

Trước khi phán tội chết cho Triệu Vận Chi đã tàn nhẫn cắt lưỡi bà ta, làm cho bà ta nói không nên lời, cứ như vậy mọi tội lỗi đổ hết lên đầu Triệu Vận Chi, Triệu Vận Chi có miệng mà không thể nói, chẳng trách lúc ở trên đài hành hình ngày đó bà ta không phát ra âm thanh nào, cứ oán hận nhìn chằm chằm Lý đề đốc không thôi.

Người ác sẽ bị quả báo, giải quyết chuyện Triệu Vận Chi xong, Long Kỳ mới bắt tay vào tra chứng cớ của đại hoàng tử. Chỉ cần tìm ra được chứng cứ xác thực của đại hoàng tử, tổ giác hấn trước mặt mọi người trong triều thì vị trí thái tử tưởng ngồi vững sẽ không còn nữa!

Nhưng đại Hoàng Tử cũng không phải ngồi yên, Lý đề đốc đã biến mất được hơn một tháng, đến cả Long Kỳ cũng tìm không thấy bóng dáng ông ta đâu. Nếu biết toàn bộ chân tướng vụ án sẽ không khó mà đoán ra bên trong đại Hoàng tử đã giở trò quỷ.

44. Chương 44: Bất Ngờ Gặp Tai Ương

Về mặt tôi đau khổ nhìn vị thái giám ngồi đối diện uống trà, chân tướng đã biết, lại vượt xa những gì tôi nghĩ, chỉ có trời mới biết nhiều sự kiện liên tiếp cất dấu trong vụ án này.!

Hiện tại xem ra đã xong đâu! Vì sao Long Kỳ lại bị đuổi giết? Là ai đã bỏ tiền thuê Hắc Quỷ Môn? Chỉ dùng ngón chân suy đoán thôi là tôi do mệnh xấu mới chẳng may bị kéo vào sự hỗn loạn bên trong. Trời ơi! chả lẽ là đang trừng phạt tôi chuyện tôi hiểu lầm Long Kỳ sao?

Thôi bỏ đi, hiện giờ tôi đi gặp Long Kỳ nói xin lỗi là được chứ gì. Sau đó nhanh chân tránh người, cách xa bọn họ, cắt đứt hoàn toàn mọi liên quan với hấn.

“Xin hỏi tôi nên gọi ông là Công công được không?” Đến nửa ngày tôi cũng không biết ông ta họ gì!

“Cô nương thông minh lắm, chỉ liếc mắt đã nhìn ra, ta họ Hà, Hà Nhân Nghĩa công công!” Ông ta khen ngợi tôi liếc mắt nhìn tôi một cái. Tôi sao lại không thông minh chứ? Người sáng suốt cũng nhìn ra mà, chỉ có mình ông ta là không biết mà thôi.

“Hà công công sao? Ông bảo tôi có nên đi xin lỗi Long Kỳ không? Ông xem thuộc hạ của ngài ấy đều mắng tôi hết”

Nhớ tới ánh mắt hung tợn của họ tôi cảm thấy rùng mình. Trước kia thì không sao, giờ lo lắng cũng không đủ. Tôi nghĩ ngợi mãi cũng không thể đứng lên nổi.

“Đúng đây! Cô nên đi nói xin lỗi với chủ nhân nhà chúng ta đi, lòng dạ ngài rộng lượng nhất định sẽ tha thứ cho cô”

Hà công công vuốt ve bàn tay bóng loáng được chăm sóc kỹ của ông ta. tự mình ngắm nghía.

Tôi áp sát vào ông ta, “Hỏi thêm một câu nữa, rốt cục Long Kỳ có thân phận gì, ở trong cung ngài ấy là loại người nào?”

Ông ta bị dọa nhảy dựng lên, trừng to mắt, thở không ra hơi, mím môi, “Cô hỏi chuyện này làm gì?”

“Tò mò không được sao! tôi chỉ hỏi có một câu thôi mà, đừng có dùng loại ánh mắt sói này nhìn tôi chứ?”

Tôi trợn mắt liếc, ngồi xuống, Long Kỳ này rốt cục là loại người nào, Hoàng Thượng đã phái hấn tới tra xét vụ án giết người này chắc chắn là rất tín nhiệm hấn, chả nhẽ chức quan của hấn cao lắm sao?

Lúc này lại nghe Hà công công ngồi cạnh nói chậm rãi, “Chủ nhân nhà chúng ta là người quan trọng bên cạnh Hoàng Thượng! Chức quan rất cao, hơn nữa lại vô cùng có năng lực”

Chuyện này nhận ra rồi lại còn muốn ông ta nói sao? Nghĩ tới Long Kỳ này nhất định là thuộc hạ quan viên được sủng ái nhất của Hoàng đế rồi! Nghĩ hấn tuổi còn trẻ vậy mà đã làm được thế, thực không đơn giản chút nào nha!

Xin lỗi sao? Bày tỏ thực khó khăn quá ha!

Trong lòng tôi thầm nghĩ, tôi nói thế nào đây nhỉ? Long Kỳ xin thứ lỗi, tôi hiểu lầm anh rồi, xin anh rộng lượng tha thứ, anh đại nhân đại lượng đừng chấp kẻ tiểu nhân, cũng đừng có phạt tôi. Người ta nói kẻ không biết không có tội, tôi thực sự không biết kế hoạch này của anh mà! Nếu mà biết chắc tôi nhất định sẽ phối hợp. Nhưng cũng phải trách cả anh nữa chứ? Nếu anh sớm nói ra, thì tôi cũng không đến nỗi ngất xỉu xấu mặt thế chứ! Cũng là anh muốn chê cười tôi thôi.

Ồi chào! Sao thế nào mà lại thành đầu vô mồm rồi. Tuyệt đối tôi không thể dùng giọng điệu này nói với hần, nếu không hần lại hiện ra về mặt khác thì tôi chết chắc rồi!

Thôi, chỉ nói đúng một câu, thực xin lỗi là được! cứ phải dài dòng văn tự làm gì, phiền chết!

Trong lòng tôi cứ lẩm nhẩm câu thực xin lỗi, thực xin lỗi, dần dần đã tiến gần tới sát phòng Long Kỳ rồi, sao lại đóng cửa nhỉ, hần không ở trong sao?

Tôi lặng lẽ đưa tay đẩy nhẹ cửa một cái mở ra, bỗng chốc thấy mấy ánh mắt đồng loạt phóng tới hướng tôi, sao lại có những người này chứ? Trước mắt mọi người đang quây quần quanh bản đồ nghiên cứu gì đó! Long Kỳ ngồi chỗ chính, vẻ mặt lạnh lùng nhìn tôi, “Cô có chuyện gì?”

Ồi ôi, thảm rồi! Tôi đứng xin lỗi trước mặt nhiều người như vậy mặt mặt quá ha! Tôi âm thầm cắn răng, còn kêu la chuyện này làm gì! Hiện giờ được lắm, tên đã lên dây không thể không bắn, lùi bước mới thực ngu ngốc. Tôi hé miệng cười, nhưng không được tự nhiên cho lắm, cười giả lả, “Mọi người đang bận việc ha! Tôi...tôi tới là muốn nói với Long Kỳ một câu thôi!” Tôi giơ ngón tay lên.

“Nói đi!” Ánh mắt Long Kỳ nhìn sang bản đồ, làm ra vẻ không chú ý lắm.

“Tôi nghĩ đến chuyện hiểu lầm ngài vụ kiện giết người kia muốn nói thực xin lỗi, tôi không biết sẽ liên lụy tới nhiều chuyện vậy! Nếu lúc ấy ngài nói cho tôi biết, tôi sẽ rất phối hợp, thật sự tôi....sẽ vô cùng phối hợp” Xúc động quá đến nỗi giọng cũng lạc đi, “Chỉ đó thôi sao?”

Long Kỳ ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong mắt có nét cười. “Chỉ có vậy, tôi hiện giờ phải đi, vì vậy nói lời từ biệt lần cuối, vậy không quấy rầy các người nữa, hẹn gặp lại”

đúng là doạ người quá mà! Thật may là tôi không nhìn vào sắc mặt của những người khác, xem ra là thắng lợi mỹ mãn rồi! Chắc hần đã tiếp nhận rồi ha!

Vừa bước chân ra khỏi cửa, trong đầu tôi nảy lên ý nghĩ này.

“Cô cho là cô còn đi được nữa sao?” Tôi tưởng mọi chuyện đã xong, ai ngờ có tiếng Long Kỳ truyền tới đằng sau, tôi dừng bước, quay đầu lại, “Ý ngài là gì ạ?”

“Tất nhiên là cô đã biết rõ rồi, cô cho rằng ta sẽ thả cho cô đi sao?” Long Kỳ toát ra cười, biểu hiện vô cùng nghiêm túc. “Ồi...?” Mắt tôi sắp lòi rồi này, có làm không đây, không thả tôi đi sao?

Lúc này một người tiến vào, là vị Hà công công kia, nhìn thấy hai chúng tôi đứng như tượng gỗ, giải thích không đầu không đuôi, “Chủ nhân, các người đều ở đây hết à! Tôi không phải cố tình nói, chỉ là vì tôi không muốn nàng hiểu lầm chủ nhân nên không cần thận nói ra ạ”

Viêm Hoả bên cạnh Long Kỳ thì thầm, “Ông ta càng ngày càng giống phụ nữ, nói nhiều như vậy! Có che cũng không che được”

“Diệp cô nương, ta không thể cho cô rời đi được, bởi vì cô đã biết rất nhiều, kế hoạch này không thể có chút sơ hở nào, mời cô ở lại”

Long Kỳ bình tĩnh nhìn tôi, tôi không phải không rõ ý của hần, chẳng phải là sợ tôi nhiều miệng lộ ra kế hoạch của hần sao! Cửa đóng xem người, lại xem thường cả tôi.

“Long đại nhân, ngài có thể yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không lộ ra nửa chữ, nhất định thay ngài bảo vệ bí mật này” Tôi gật gật đầu kiên định nói.

“Nếu đao đặt lên cổ cô thì sao?” Hai má Long Kỳ có chút tức giận. Tôi cũng tức giận trừng mắt nhìn hần một cái, bỗng chốc cứng họng, nghiêm trọng vậy sao? Nhưng nếu đao đặt trên cổ tôi thì tôi thực không dám cam đoan! Có lẽ sẽ khai ra!

“Sao không nói nữa đi! Vậy mời cô nương đừng có cậy mạnh, chỉ cần kế hoạch này của ta hoàn thành nhất định ta sẽ thả cô ra, còn giờ nữa bước cô cũng đừng hòng thoát đi”

Giọng Long Kỳ lạnh lùng vang lên, mà nhìn tôi, cũng chỉ vị Hà công công này vẻ mặt khổ sở nhìn tôi, hình như là tự trách ông ta lắm miệng. Hà công công sợ tới mức cúi thấp đầu xuống, nhếch miệng, cong người xuống.

“Này, Long Kỳ, tôi không muốn đi theo các người. Tôi tuyệt đối đồng ý với ngài không nói ra ngoài, có muốn tôi thế không?”

Nhìn ánh mắt của hắn mà lòng tôi phát lạnh, trong lòng sinh ra kháng cự. Tôi không muốn cùng họ một chỗ, họ có cách làm việc riêng, mỗi tiếng nói cử động của họ đều làm cho tôi không thấy thoải mái tẹo nào. Tôi là một cô gái sống động, không phải là con cú tránh trong bóng tối, theo chân họ quả thực rất dày vò.

“Không phải do cô chọn nữa rồi, Lãnh Phù, người mang nàng vào phòng của nàng đi”

Long Kỳ lại lần nữa ngồi lại vị trí, xem kỹ bản vẽ trên bàn. “Vâng” Lãnh Phù tà tà liếc tôi một cái, “Đi thôi!”

Cứ như vậy sao? Long Kỳ này cũng bá đạo quá đi! Cứ một câu vậy đã đánh tôi trở lại nguyên hình sao? Tôi vừa rồi nói xin lỗi với hắn cũng biến mất tăm.

“Này, Long Kỳ, tôi đã xin lỗi ngài rồi, cũng đã cam đoan với ngài rồi, ngài còn muốn thế nào nữa? Tôi không thêm làm bạn với các người đâu nhé. Ngài đi con đường của ngài, còn tôi đi cầu gỗ của tôi, không ai đụng ai! Aizz! Thân thể tự do của tôi không có bất cứ ai có thể muốn làm gì thì làm, cho dù dao đặt trên cổ tôi thì cùng lắm là tôi chết thôi.”

Cứ nói mạnh trước, dù sao sau này mỗi người một ngã, chẳng gặp nhau, tôi sợ ngài sao.

“Ta không tin cô”

Long Kỳ đến cả đầu cũng không ngẩng lên vẫn tiếp tục nghiên cứu bản đồ. Tôi hít một hơi dài, cố gắng tự khuyên mình bình tĩnh lại, đừng cãi nhau, đừng cãi nhau, phải bình tĩnh, đừng chấp nhặt với hắn. Mà là người con gái thế kỷ hai mươi mốt có phong độ, có nội hàm, sẽ không bị người cổ đại làm cho tức chết được. Nhưng lửa giận cũng không nén được cứ bùng lên, tôi tức quá cắn môi hét vang.

“Nè, anh đừng quá đáng thế chứ, anh dựa vào cái gì mà dám nghi ngờ nhân cách của tôi? Người của anh cao thượng quá đi, bá đạo sai khiến người khác, anh không phải là người!”

Cuộc đời tôi ghét nhất là bị người ta dùng quyền áp đặt trên người, tôi không giận mới là lạ. Vừa nói xong, hơn mười con mắt tức giận quét thẳng về phía tôi, xem ánh mắt kia như muốn nuốt chửng tôi, muốn đem tôi xé thành từng mảnh nhỏ vậy.

45. Chương 45: Đi Xa

“Giải cho người con nhóc xấu xa không biết sống chết, người đừng quá kiêu ngạo, chủ nhân làm vậy cũng vì ý tốt thôi, người nghĩ là ta và nhóm của ta thích mang theo kẻ như người quý chuyên gây phiền toái cản trở lắm sao. Nhanh chút xin lỗi chủ nhân đi”

Những lời này không phải là con bé Viêm Hoả chết tiệt kia hay sao? Tôi gây cản trở á? Tôi lại cười bảo: “Đúng rồi! Tôi là cần, cho nên vì không muốn phiền toái người, tự ta đi không phải tốt hơn sao?” Xin lỗi đi, tôi không thêm nhé! Bỗng dưng sau có tay kéo tôi, tôi quay lại thì hoá ra là Hà công công kia, nháy mắt mạnh với tôi.

Nhìn bộ dạng của ông ta trông thì ẻo lả vậy nhưng sức lực thì thực ra không nhỏ. Một lát sau ông ta đóng cửa phòng Long Kỳ lại, về mặt nhìn nhó nhìn tôi. “Ồi ôi! Cô nương à, cô đừng làm thế nữa nhé, chủ nhân không phải là người cô muốn nói gì làm gì thì được đâu! Cũng tại cái miệng của ta, ày da..!”

Ông ta tỏ dài, nhìn vẻ mặt của ông ta, tôi cảm thấy ông ta thật đáng thương, rụt cổ lại trông chẳng giống người.

“Bỏ đi, tôi không muốn âm ỹ với anh ta, chỉ cảm thấy anh ta có chút quá đáng, tôi tức nói quá lên vậy thôi” Tôi giận quá nói tuột ra, lúc này Lãnh Phù từ bên trong đi ra, lạnh lùng liếc mắt nhìn tôi một cái, “Ta mang người đi vào phòng, ngày mai chúng ta xuất phát”

Xuất phát á? Đi đâu? Tôi ngây ngốc, HÀ công công bên cạnh chép chép miệng nói, “Lãnh cô nương, định bắt đầu hành động sao? Đã nghiên cứu đường đi nước bước ổn rồi sao?”

“Vâng! Chuẩn bị hành lý một chút, ngày mai đi”

Đi đâu? Đầu tôi ngậy ngậy, nghe họ nói chuyện hình như là định đi xa, “Nè, các người định đi đâu?”

“Ôi! Chính là đi Đột Quyết hoàng thành thôi!” Hà công công đáp. Đột Quyết à? Là địa bàn mà đại Hoàng tử kia cấu kết phiên bang sao? Đầu tôi rung chuyển, trời ạ! Đây là chuyện nguy hiểm lắm nha, tôi mở to mắt hỏi tiếp, “Sau đó lại định đi đâu nữa?”

“Đương nhiên là đi tìm chứng cứ chính xác của đại Hoàng tử mưu phản rồi! Nghe nói” “Hà công công, cẩn thận miệng của người đó!” Hà công công định nói gì đó, giọng Lãnh Phù lạnh lùng cắt ngang, làm Hà công công im tịt, không dám nói tiếp.

“Nghe nói gì cơ?” Tôi lại cảm thấy hứng thú, “Không không có gì! Ôi, cô nương đừng hỏi nữa, ta phải về chuẩn bị một ít hành lý”

Hà công công chuẩn mất. Lãnh Phù vẫn đứng cạnh nhìn tôi, giống như xem loại động vật kỳ lạ vậy. Tôi nghi hoặc nhìn lại nàng, tôi kỳ lạ thế cơ à? Hay trên mặt tôi có cái gì? Tôi nhìn từ trên xuống dưới đánh giá một trận, “Người nhìn cái gì hả?”

“Không có gì!” Lãnh Phù chuyển đề tài, “Theo ta đi phòng của cô” Cái gì cơ? Rõ ràng là rất kỳ mà, tôi ở sau lưng người ta nói thầm, đi theo nàng ta, trong lòng cũng thấy không thành thật cho lắm. Tuyệt! Ngày mai đi thì đi! Tối hôm nay tôi sẽ tìm cách chuẩn, xem các người bắt tôi thế nào! Theo chân họ đi Đột Quyết, tôi điên rồi, họ không muốn sống mà còn muốn mạng của tôi nữa, tôi tuyệt đối không đi mạo hiểm như vậy đâu, hừ!

Đi đến trước một gian phòng, Lãnh Phù dừng lại, “Đây là phòng của người, có gì gọi một câu, ta ở cạnh phòng bên” “Cảm ơn!” Tôi nhếch khoé môi lên, chắc chắn là cố ý sắp xếp mà.

Mơ mơ màng màng trôi qua hôm nay, đi thăm chùa chiền ở đây, người vắng, chẳng có khách hành hương tới cửa cúng bái, hoà thượng cũng ít gặp, trông lạnh tanh, xem ra là chuyên để cho Long Kỳ ở, buổi chiều bụng kêu cũng chẳng còn cách nào, Lãnh Phù gọi một tiểu hoà thượng mang điểm tâm đến, tôi yên tâm một mình hưởng thụ trong phòng, con người tôi là tối hiểu được tự trân trọng mình, bị người khác tức tuyệt đối sẽ không tự tra tấn mình, tôi ăn tôi ăn ha ha. Yêu nhất là ăn sạch kho của Long Kỳ luôn.

Nhoáng cái mà đã tối, cả hành lang dài thấp nền sáng lên, cả bọn Long Kỳ chắc vẫn đang nghiên cứu bản đồ gì gì đó kia, một mình tôi ngồi ngơ ngẩn trong phòng cân nhắc chuyện chạy trốn.

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cốc cốc, tôi đoán là Hà công công gì đó, chỉ có ông ta chịu không nổi cô đơn nên chắc muốn tìm người nói chuyện, nhưng lúc mở cửa ra lại nhìn thấy cả người Lãnh Phù lạnh lùng đứng ở ngoài cửa, người đẹp này thật đúng là làm người ta hâm mộ ghê.

“Tìm tôi có việc à?”

“Chủ nhân có việc muốn tuyên bố, gọi người tới!”

Chắc chắn là tôi không phản kháng lại, bị họ nhận thấy là tôi rất ngoan ngoãn nghe lời, trước mặt họ, đêm nay tôi có thể thành công hay không, trước mắt nghe hẳn nói gì đi đã. Tôi đi theo Lãnh Phù vào phòng Long Kỳ, toàn bộ thuộc hạ của hắn, kể cả Hà công công kia nữa, tất cả đều cung kính đứng một bên.

Nhìn thấy tôi tiến vào, Long Kỳ bắt đầu nói, “Người Hắc Quỷ Môn luôn luôn bám theo đuôi không ngừng, vì để dấu người biết đến, kế hoạch lần này của chúng ta phải đóng giả thương nhân âm thầm đột nhập vào Đột Quyết hoàng thành, ta không muốn để người khác chú ý, nên quyết định chỉ mang theo 6 người đi cùng”

Trong phòng tất cả mọi người đều kêu lên, “Không được, chủ nhân là vậy nguy hiểm lắm, chúng ta sao có thể yên tâm được, hay là chúng ta đi theo sau ngài bảo vệ”

“Đúng vậy đó, chủ nhân, chúng ta không thể cho ngài gặp chuyện nguy hiểm vậy được!”

Long Kỳ phát phát tay cắt ngang họ, “Không được, các người còn có chuyện quan trọng, sau khi ta đi, các người tiếp tục xuất hiện ở kinh đô, mọi hành động đều phải chấp hành cùng nhau, tận lực dẫn dắt sự chú ý của Hắc Quỷ Môn, làm cho chúng ta an toàn ra đi”

Trong lòng ai cũng lo lắng vô cùng, nhưng ngoài miệng thì không dám nói gì thêm, nghe Long Kỳ tiếp tục nói tiếp, “Lãnh Phù, Viêm Hoả là nha đầu của ta, Hà công công là quản gia, Lý Thành, Lý Tiến, Trương Ngũ ca là người giúp việc.”

Nói đến đây, Long Kỳ dừng lại liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi nhú mày, tim lập tức đập “bùm bùm”, không phải người cuối cùng muốn mang theo là tôi đấy chứ! Lúc này Hà công công nói chen vào, “Ồ đây chỉ có năm người, còn một người đâu?”

“Còn có một chính là nàng ta” Long Kỳ chỉ chỉ vào tôi, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn tôi, “Tôi đây giả làm cái gì?” Tôi hoàn hồn, nửa giây sau Long Kỳ có chút không được tự nhiên, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng, thản nhiên bảo: “Giả làm người vợ của ta”

46. Chương 46: Chạy Trốn

Lời này vừa ra, toàn bộ người trong phòng đều kêu lên kinh sợ, “Chủ nhân?” Sau đó mọi người cứ anh một câu tôi một câu phát biểu âm ỉ cả lên, ý kiến Viêm Hoả là lớn nhất, “Tôi phản đối, cô ta chẳng có chút võ công, lại vướng chân vướng tay, tuyệt đối gây ra sai lầm”

Vợ sao? Tư tưởng của tôi không ngừng xoay chuyển một giây, tôi giống như đang học văn học cổ đại vậy, người trong nhà chính là bà vợ rồi còn gì! Tôi mở tròn mắt, có nhầm không ta, muốn đánh người ta, không phải là thay bằng chiếm tiện nghi của tôi sao?

Tôi hét to một tiếng, “Tôi không cần” Mọi người ai cũng há to miệng nhìn tôi, tôi chỉ chỉ về phía Lãnh Phù, “Người trong nhà của anh thì bảo cô ta giả làm đi thì tốt hơn, sao lại tìm tôi chứ?”

Tôi cảm thấy Lãnh Phù và Long Kỳ thực xứng đôi, bất luận bề ngoài, hành vi cử chỉ lời nói, họ đều có chỗ giống nhau. Lúc này, mặt Lãnh Phù có chút đỏ lên, len lén nhìn về Long Kỳ, tôi nhìn mà cười thầm trong bụng.

A ha! Hoá ra quan hệ của họ bên trong hết sức mờ ám nha! Đẹp Trai với xinh gái, củi khô bốc lửa chạm vào nhau không phát ra hoa lửa mới là lạ.

Long Kỳ ho khê một cái, “Ta cũng cho rằng Lãnh Phù thích hợp hơn so với cô, nhưng nàng đã cùng giao đấu với Hắc Quỷ Môn nhiều lần rồi, nàng giả trang cũng sẽ bị phát hiện. Còn cô thì khác, Hắc Quỷ Môn đã từng gặp cô thì đều bị chết ở lần trước rồi, ta không muốn nửa đường có chuyện sai lầm gì, cô là lựa chọn tốt nhất, hơn nữa ta cũng cần có người giống cô như vậy, việc này quyết định thể, các người đi nghỉ đi! Sáng sớm ngày mai bắt đầu xuất phát!”

Tôi nén sự không vui vào lòng, cùng mọi người rời khỏi phòng, đằng sau truyền tới tiếng của Viêm Hoả nói chuyện, có vẻ như không hài lòng lắm với sự an bài của Long Kỳ. “Chủ nhân, sao lại bảo nàng ta giả trang chứ! Xem tính tình của nàng ta kìa, không quấy rối mới là lạ, thật không biết chủ nhân lần này muốn tính toán cái gì, hơn nữa chuyện này khả năng kéo dài mất hơn nửa năm, tôi chịu không nổi nàng ta”

Đợi chút, tôi dừng bước, hơn nửa năm sao? Lâu vậy ư? Xem ra thì tôi lại càng phải cố sức lên kế hoạch chạy trốn đêm nay mới được. Tôi hừ nhẹ một tiếng, đi tới phòng mình, chờ thêm đêm nay anh cứ tự quyết định người trong nhà của anh đi nhé!

Tôi vừa mới bước vào cửa, Viêm Hoả và Lãnh Phù đã đi theo kịp đằng sau, biểu hiện của Lãnh Phù có chút không yên tâm, trên mặt có vài nét u buồn, tôi đại khái đoán được, Viêm Hoả cũng có sắc mặt bất bình, “Nè, cô đừng có đắc ý, chủ nhân lần này vì cần người mới chọn cô thôi, trước mặt người khác cô chính là giả vờ làm phu nhân mà thôi, đằng sau địa vị chân chính của cô là nha hoàn, lúc hầu hạ chủ nhân, cô thành thật là chuyện nghiêm chỉnh cho ta chút”

A! Là ra oai phủ đầu cơ đấy, tôi nhếch môi cười quyền rũ, “Phải thế không? Vậy cũng không cần thiết nha! Tôi sẽ hết sức làm tốt sấm vai một phu nhân ra dáng, tuyệt đối sẽ không làm cho phu quân mất mặt đâu ha”

Tức chết mày nhé, khoé mắt tôi nheo lại, ông đây ày xem tuyệt lắm, xem ông đây là loại phụ nữ không đứng đắn cỡ nào nhé, hừ!

Quyển rũ Long Kỳ tôi cũng chẳng nhàn nhã không có việc gì. “Cô....Cô sau này trước mặt thiếu gia là lộ vẻ cười thế này, cẩn thận xem ta sẽ không khách sáo với cô đâu”.

Sắc mặt Viêm Hoả và Lãnh Phù lúc trắng lúc xanh, nháy mắt thờ phỉ phò, trong lòng họ, chủ nhân nhà họ là cao nhất không thể xâm phạm, còn tôi loại mặt này các nàng ta không lo lắng mới là lạ.

Tôi vênh mặt lên cười khinh khỉnh bảo, “Người đối với ta không khách sáo thử xem, Long Kỳ nếu cần nói, ta có lẽ còn chịu hy sinh một chút nha, như vậy mới có thể đem chủ nhân nhà các người hầu hạ thoải mái chứ! Các người bảo có đúng không hả?”

Tôi nháy mắt ám muội với các nàng, nhìn sắc mặt tái nhợt của các nàng, lòng tôi vô cùng đắc ý, dù sao tôi cũng muốn đi rồi, cho các người một chút lưu niệm, ai bảo các người cứ cố tình đập mặt mũi của người ta xuống đất chứ, cho chết!

“Cô.....?” Viêm Hoả định nói gì đó, Lãnh Phù kéo cô ta ra ngoài, định theo tôi đấu võ mồm sao. Luyện hơn ba năm nữa mới nói nhé. Tôi im lặng ngồi yên trong phòng tới tận canh ba, lúc này toàn bộ chùa Lý đều chìm trong bóng tối, yên tĩnh không có tiếng động nào, chỉ có ngọn nến phát ra ánh sáng mỏng manh, nghiêng tai lắng nghe, hình như mọi người đều đã trở về phòng.

Trong lòng tôi mừng thầm, cẩn thận đẩy nhẹ cánh cửa ra, cả hành lang thực im lặng, đến bóng quỷ cũng không thấy. Thực sự là ông trời giúp tôi rồi. Tôi đi rất nhẹ rất nhẹ giống con chó phủ phục bò lết tới, lấy cột đá che giấu, cứ dần dần tiến sát cửa lớn.

Lòng tôi vui lắm nha, lại bước dò dẫm đi tới trước, nhưng nỗi vui mừng này mới đến chút một giây sau đã bị giết chết tươi, đằng sau truyền tới giọng Lãnh Phù lạnh như băng, “Cô định đi đâu?”

Tôi đứng thẳng người lên, quay đầu cười cười, “Ha ha, không đi đâu cả, tôi buồn chỉ muốn đi giải sầu chút thôi. Cô xem ánh trăng thật đẹp quá, bỏ qua cảnh sắc như vậy thực sự đáng tiếc lắm nha!”

Tôi nói luyên thuyên về thời tiết liên quan đến chủ đề. “Cô định đào tẩu sao?” Cô ta thể mà lại nhìn ra, lòng tôi suy nghĩ lẩn lộn, chớp mắt nảy lên chủ ý, tôi bày ra vẻ mặt vô cùng đáng thương bảo, “Tỷ tỷ Lãnh Phù à, tỷ thả tôi đi đi! Tôi thành toàn cho các người mà” Lãnh Phù có chút giật mình kinh hãi, sắc mặt hơi biến, giọng điệu sắc bén, “Cô nói bậy bạ gì thế?”

“Tỷ có biết tôi nói gì làm gì đều giả vờ hồ đồ không, chỉ cần tỷ thả tôi đi, cái vị trí kia của tôi sẽ để cho tỷ ngồi mà! Đến lúc đó thiên thời toàn bộ tỷ đều chiếm cả, còn không sợ Long Kỳ động lòng hay sao? Thiên lôi châm động lửa...Vậy chính là chuyện trong chớp mắt thôi!”

Tôi nhin không được tưởng tượng ra cảnh này cười thành tiếng. Lãnh Phù dường như cũng bị giật mình, bị người ta nói tới chỗ đau nhất phụ nữ đáng thương, tôi nhìn chăm chăm vào mặt cô ta, cô ta suy nghĩ một lúc lâu, giọng điệu nén lại, “Cô đừng mơ đụng đến ta, nhanh chút về phòng cô đi, đừng làm chuyện chạy trốn vô vị, vô dụng thôi”

Bị bắt trở về phòng, tôi hung hăng nện một đấm trên bàn, nhưng bàn lại rất cứng làm tay tôi đau đến méo xệch cả mặt, thậm chí kêu lên xui xẻo rồi. Thực sự là tức chết đi được, tôi đi lòng vòng trong phòng, tâm tình tức giận, không thể bình tĩnh lại được. Lần này tôi không thể thoát rời xa kinh đô thì đừng bao giờ có cơ hội nào nữa.

47. Chương 47: Xuất Phát

Tôi mở cửa ra, nhìn thấy trong phòng Lãnh Phù vẫn còn ánh đèn sáng, chắc chắn cô ta bị chọc đến điên rồi. Tôi cứ như vậy trực tiếp nói thẳng tuột những tình cảm trong lòng cô ta ra, xem hành vi này của cô ta thì chỉ biết là kiểu này là loại tự thâm thương trộm nhớ thôi, còn Long Kỳ kia cũng quá khó hiểu chuyện gió trăng, rốt cục anh ta có thất tình lục dục không nhỉ? Thế nào mà người đẹp làm thuộc hạ bên cạnh, kiểu gì cũng phải để ý tới tâm tư con gái nhà người ta chứ? Tôi âm thầm thương thay cho Lãnh Phù bất công.

Trở lại phòng, tôi phân tích kỹ hơn, Hắc Quỷ Môn có thể trong vòng một tháng tìm được tôi, đã nói lên quả thực rất lợi hại. Nếu tôi tiếp tục ở lại kinh đô không mất mấy ngày lại có khả năng bị đụng tới, hậu quả lúc đó, tôi thực sự nghĩ không ra là ai sẽ tới cứu tôi nữa.

Nếu theo Long Kỳ, thủ hạ của hắn cao thủ nhiều như mây, sự an toàn của tôi được đảm bảo, chỉ là không chịu nổi tính tính thối hoắc của họ thôi. Sinh mệnh và sự khinh bỉ tương đương, bên nhẹ bên nặng, tôi cân nhắc rất kỹ trong lòng. Đột nhiên nghĩ đến Ngọc Hoán. Trong Hoàng cung hai hổ tranh đoạt, chàng ở trong cũng thực khó xử lắm, vậy vị nhị Hoàng tử kia đã ở hoàng cung rồi sao? Có phải Ngọc Hoán tìm được hắn rồi không?

Đúng rồi, nếu lần này đi cùng Long Kỳ đi Đột Quyết thu thập chứng cứ, đem thái tử kéo xuống lễ đài, nhị hoàng tử thắng lợi kế vị, Ngọc Hoán sẽ không lo lắng nữa. Đây cũng là con đường đi tốt lắm, tôi có thể gián tiếp giúp chàng nhé!

Có được lý do này, tôi quyết định đáp ứng với yêu cầu của Long Kỳ, khép mắt lại, trong lòng than nhẹ. Cùng trải qua một cảnh này với Ngọc Hoán, có chút thương tâm, ra cửa. Đêm nay bầu trời trong sáng không gợn mây, gió nhẹ lướt trên những vì sao, một vầng trăng nhô cao chiếu xuống. Tôi ngồi trên sân đá, nhẹ nhàng mở miệng thì thầm, “Nguyệt quân như trăng sao, hàng đêm chiếu sáng tỏ tường”

Ngọc Hoán có phải cũng đang ngồi dưới trăng nhớ tới tôi không?

Ngồi lâu trong đêm, sương có chút rơi xuống. Trở lại phòng, nghĩ đến ngày mai bắt đầu ra đi, phải dưỡng tinh thần tốt mới được.

Sáng sớm ngày thứ hai, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, là Lãnh Phù. Cô ta bưng một chậu nước tiến vào, đợi cho tôi rửa sạch mặt mũi, thu xếp xong xuôi, cô ta mới mang một bộ quần áo vào, bảo tôi thay. Tôi xem thì thấy đó là loại vải dệt thượng đẳng, lấy tay ve vuốt, tơ lụa mềm nhẹ, hoa văn đẹp, chắc chắn là chọn cho xứng với địa vị của Long Kỳ rồi, giả làm phu nhân của hắn, nhất định phải nhìn đồng nhất với hắn mới được.

Sau khi Lãnh Phù ra ngoài, tôi mặc bộ quần áo này vào, để ý vấn kiểu tóc, trong gương lộ ra một vị tiểu phu nhân hoa lệ. Người xưa có quy định, phụ nữ xây dựng gia đình nhất định phải vấn tóc lên. Tôi tay không khéo, chỉ dùng một sợi dây buộc túm lên, bên tai để mấy sợi tóc vương nhẹ, nhìn có vẻ xinh đẹp lại nghịch ngợm.

Đợi tôi bước ra cửa, đầu tiên là nhìn thấy Long Kỳ đóng giả một công tử nhà giàu, đứng dưới ánh nắng mặt trời chiếu sáng, trông vô cùng bắt mắt, dường như chỉ có người đẹp trai, đường nét anh tuấn trong trẻo nhưng có khí chất lạnh lùng, lại có một phần quyền rũ mê người. Nhìn thấy tôi bước ra cửa thì nhếch khóe môi lên cười, nhìn mãi không chớp mắt. Tôi đảo mắt nhìn quanh đánh giá những người khác, Lãnh Phù và Viêm Hoả đã thay trang phục nha hoàn, tóc cũng vấn lên đơn giản thành đầu nha hoàn, Nhưng về nguyên bản thoát tục tú lệ vẫn không che giấu được. Nhưng cũng thực sự không làm ai chú ý cả. Còn ba vị khác trước mặt thì làm ra vẻ người giúp việc, mặc vải thô, trên đầu buộc một khăn trắng, một bọc vải vóc đẹp để tinh xảo lộ ra. Long Kỳ lần này đi làm ăn là buôn bán tơ lụa. Tôi đánh giá cả tổ hợp này, thực đúng là đa dạng. Lúc này ở hành lang truyền tới tiếng nói của Hà công công, trông ra dáng quần gia đi tới. Tôi suýt quên ông ta. Nhìn thấy tôi, Hà công công cười bảo: “Diệp cô nương giả trang cũng thực sự động lòng người quá ha!”

“Đa tạ khích lệ. Ông cũng vậy thôi!” tôi lên tiếng đáp lễ, cái miệng của ông ta nở như hoa. Long Kỳ phát phát tay, “Tuyệt lắm, đi nào!”

48. Chương 48: Dã Ngoại Khách Sạn

Xe ngựa đi trên đường xóc nảy liên hồi, cũng may là xe ngựa này chất lượng tốt lại rất rộng, không chật chội. Tôi và Viêm Hoả ngồi một bên, Lãnh Phù và Long Kỳ ngồi một bên, cả bốn người ngồi trên xe không nói gì. Long Kỳ từ từ nhắm mắt lại, hình như là suy nghĩ gì đó. Hắn không mở miệng, Lãnh Phù và Viêm Hoả cũng tự nhiên cúi đầu không nói gì. Chỉ có tôi là trừng mắt to nhỏ nhìn ra bên ngoài quan sát xung quanh.

Đi được mấy canh giờ, tôi nhìn ra xa một chút, thấy xung quanh toàn là rừng cây, xe ngựa đi trên đường, điều khiển xe là Hà công công, còn ba người giả làm người giúp việc đi đằng sau. Tôi thực sự bội phục họ, chịu trách nhiệm vác nặng vậy đó, thế mà lại cứ đi như bay, chẳng có chút tia mệt mỏi nào.

“Hà công công à, chúng ta ra khỏi huyện Kinh đô chưa?”

Tôi hỏi thăm. Hà công công đáp bên ngoài, “Chỉ cần đi ra khỏi cánh rừng này thì đã không còn là phạm vi của Kinh đô nữa” “Hôm nay chúng ta đây có thể dừng ở đây sao?”

“Không thể, trước khi trời tối phải tìm một khách sạn dã ngoại để nghỉ, đợi sáng mai lại chạy tiếp”

bọn Long Kỳ đều đã nghiên cứu kỹ đường đi của vùng này tốt lắm, chỉ cần đúng lúc tìm được chỗ nghỉ ngơi. Tôi không hỏi lại nữa, dựa đầu vào thành xe nhắm mắt lại, đợi cho tới khi nào dừng.

Theo thời gian, chúng tôi rất nhanh chạy tới khách sạn Thịnh Vượng này. Xuống xe, tôi nhìn quanh đánh giá, trong vòng trăm mét chỉ có duy nhất một nhà ở, tất cả đều được làm bằng gỗ, có hai tầng, lầu một thiết kế có phòng khách. Có thể là do cách xa thị trấn nên chủ nhà thiết kế cực kỳ đơn giản.

Tôi và Long Kỳ đi trước, vừa bước vào cửa bà chủ đã cười mê người ra đón, “Vài vị nghỉ trọ hay là vẫn đang tìm chỗ ngủ ạ?”

“Tìm chỗ ngủ trọ” Long Kỳ cười khê, “Tuyệt lắm, xin hỏi cần mấy phòng ạ?” Thần kinh của tôi căng thẳng, tôi vẫn chưa nghĩ tới tình huống này. Ánh mắt bà chủ nhìn xuyên qua Tôi và Long Kỳ, có vẻ hiểu ra. Tôi quay đầu xem Long Kỳ, hần suy tư một lúc sau đó lại cười như trước, “Chúng tôi cần bốn phòng”

Trong lòng tôi thầm phân chia, nếu để cho tôi và Long Kỳ một phòng mà nói, Lãnh Phù và Viêm Hoả một phòng, bốn người còn lại vừa đủ hai người một phòng, vừa vặn bốn phòng. Tôi trợn to mắt, nhìn trừng trừng Long Kỳ, dùng ánh mắt bảo hần như thế là không được. Hần cũng chẳng thèm nhìn tôi cứ lẻo đẻo đi theo sau bà chủ lên lầu.

“Các vị buôn bán tơ lụa phải không ạ? Từ đâu tới vậy?” Bà chủ đúng là chủ nhà nhiệt tình, dọc đường cứ hỏi đông hỏi tây. “Chúng tôi mới từ huyện Kinh Đô đến đây” Long Kỳ trả lời bà ta, một nhóm người đi sau chúng tôi.

“Đây là bốn phòng, các người tự chọn đi nhé! Ta đi xuống viết sổ sách”

Bà chủ đưa chúng tôi tới trước cửa phòng rồi bước đi. Long Kỳ đẩy ra phòng đầu tiên, đi vào. Tôi bước theo sau, cũng vào phòng, “Này, Long Kỳ, đêm nay ngủ thế nào đây?”

Long Kỳ quay đầu có hứng thú nheo mắt lại, nhìn ánh mắt đề phòng của tôi thì cười khê, “Cô đừng lo, ta dành cho cô ngủ, đêm nay ta và Trương ngũ ca ngủ”

Tốt nhất là vậy đi, trong lòng tôi thở dài nhẹ nhõm. Buổi tối cả nhóm chúng tôi ăn cơm ở khách sạn, tay nghề bà chủ thật được lắm, xanh xao mê người, mùi vị nức mũi, bà ta còn khách sáo bảo chúng tôi tạm được, tôi mừng rỡ lớn tiếng khen ngợi. “Bà chủ à, cơm bà nấu từ lúc ta chào đời tới giờ mới được ăn thứ ngon nhất đó! Có thể so với quán rượu to được mà, sao lại bảo là có thể ăn tạm được thôi sao. Là phúc của chúng ta mới đúng”

Bà chủ cao hứng cười rõ tươi, bốn phía xung quanh cũng cười ầm lên, không khí có chút ấm áp, bà chủ lại cao hứng lần nữa nấu thêm một vài món, tôi ăn càng hăng hơn. Thời đại này, làm người phải có tinh thần giải trí chứ, nếu không thì hỏng mất.

Trở lại phòng, Long Kỳ ngồi yên uống trà, tôi ngồi ở đầu giường buồn bực. Loại trường hợp này thực khó xử lắm, tiến thoái lưỡng nan. Hai người mới quen nhau sơ sơ lại vì bắt buộc mà phải ở chung một chỗ với nhau đã là chuyện khó tin rồi, huống hồ tôi và hần lúc trước còn có một đoạn chuyện xảy ra, lại càng làm cho tôi cảm thấy không được tự nhiên, lòng tôi vẫn nhàm chán đoán xem hần lúc nào mới đi.

“Này, Long Kỳ, không phải anh bảo là đến chỗ Trương Ngũ ca ngủ sao?” Tôi nhắc nhở hần.

Long Kỳ uống xong chén trà, nhìn tôi thần nhiên bảo, “Nếu đã nói vậy, cô có thể ngủ trước đi” Hần đương nhiên biết tôi sợ cái gì. Tôi mím miệng, không đáp lại, dựa vào mép giường, cả ngày sóc nẩy, toàn thân thực sự rất mệt mỏi, ánh mắt díp lại, thần chí có chút không rõ, mặc kệ, tôi nhất định phải ngủ mới được, nháy mắt sự phòng bị trong lòng thả lỏng, một đầu ngã xuống giường tiến vào mộng đẹp. Tư thế này của tôi tuy thực bất nhả chút, nhưng đang chân đang tay ra chiếm toàn bộ giường, đây là ý nghĩ cuối cùng của tôi. Long Kỳ muốn ngủ à, đừng có mơ nhé.

Hôm sau tôi là người dậy muộn nhất, đợi tôi vệ sinh sạch sẽ xong, mọi người đã ngồi ngay ngắn trước bàn ăn, bà chủ nhìn thấy tôi đến, nhiệt tình tiếp đón, “Lâm phu nhân, nhanh chút lại đây ăn sáng nào!” Tôi ngừng nghĩ nửa giây, Lâm phu nhân sao? Bảo tôi ấy à? Bỗng dưng chợt nhớ Long Kỳ lấy họ giả là Lâm, tôi là phu nhân của hắn thì chính là Lâm Phu nhân rồi. Tôi một lúc lâu mới nhàn nhó cười cười, “Được, buổi sáng ăn gì vậy?”

“Là mì ha! Ta thích ăn lắm” Tôi chạy vội tới, nghe thấy có người bên cạnh thì thầm, “Cô ta sao cái gì cũng thích ăn thế! Như heo vậy” Viêm Hoả này một ngày mà không đá tôi vài câu chắc là không chịu nổi. Tôi thích ăn thì thế nào, tôi ăn là của Long Kỳ, cũng không phải ăn của người, hừ!

Tôi bưng bát mì lên, hít một ngụm trơn tuột trôi xuống, khiêu khích trừng mắt liếc Viêm Hoả một cái, trong lòng trào lên sự chống đối với cô ta.

“Khụ..... khụ.....” Tôi khụ một tiếng, làm mọi người chú ý, tôi khụ mạnh hơn, chỉ vào Viêm Hoả bảo: “Nha đầu kia, mang chút nước cho ta nhanh lên” Hai tròng mắt Viêm Hoả nổ lớn, sắc mặt đỏ bừng, thở phì phì, tôi vừa ho khan vừa la lên, “Người nha đầu kia, nhanh đi rót chút nước cho ta, người định cho ta ho sặc chết có phải không?”

Trong lòng tôi thấy buồn cười, xem tôi chính người trước mặt người khác, lúc này trừ nhóm chúng tôi ra, ngồi quanh cũng có mấy bàn người dân, mọi ánh mắt đều tập trung trên người Viêm Hoả, biến thành mặt mũi cô ta rất mất mặt, không tình nguyện đứng lên bưng một bát nước đưa cho tôi, khoe mặt tôi cười, nhận lấy uống xong chỉ vào trên lưng tôi bảo, “Giúp ta thông khí chút, ghê thật, sao tự dưng lại sặc chứ”

Tôi vừa lảm bảm vừa cười thầm. Lần này sắc mặt của cô ta đều tức nhanh, dầm thật mạnh lên lưng của tôi hai cái, tôi vừa uống ngụm trà thì lập tức phun ra, tôi quay đầu thật mạnh lại, “Người muốn hại chết ta sao! Người làm nha đầu kiểu gì thế, thật là, chân tay thô quá, mà cái đầu thì gốc ghê” Tôi cao hứng vừa mắng vừa ăn nốt bát mì, có qua có lại mới toại lòng nhau chứ! Mắng tôi là heo à, có người mới là heo gốc thì có.

Tôi lên cười thầm, trong lúc vô ý nhìn thấy ánh mắt của Long Kỳ, trong mắt hắn viết rất rõ ý tứ. Lòng tôi đập bùm bưng bát mì lên, vừa trốn ánh mắt của hắn vừa ăn rất nhanh.

49. Chương 49: Sai Ý

Do chạy nhanh, chúng tôi ăn xong bữa sáng liền lên xe ngựa. Viêm Hoả trừng mắt lửa giận nhìn không rời khỏi tôi, tưởng có thể đem tôi ăn thịt luôn vậy. Tôi cũng lười so mắt với cô ta, ngồi lên phía trước giúp Hà công công đánh xe.

Lúc này chúng tôi đi qua một khe núi, một mảng hoa đỏ quên rạp ròn đập vào mắt, giống như hải dương hoa mộng mộng một mảng vậy, làm tôi suýt nữa ngất ngã cả người, từng đoá hoa đỏ đẹp rực rỡ xen lẫn trong đám lá xanh tôn lên vẻ đẹp tự nhiên hiếm có, đẹp không sao tả xiết, tung hoành bên trong có mấy tảng đá, thanh nhả tuyệt luân.

Vậy tôi đây không thể hiện nghệ thuật nghiệp dư thì hỏng rồi, tôi nhịn không được vừa đánh xe vừa ngân nga khúc “Nhạc Vô Biên”.

“Cô hát gì đó?” Hà công công thấy tôi rất vui vẻ, cảm thấy hứng thú hỏi. Tôi cười hì hì, “Ca hát đó mà!” Thiên nhiên quý phủ thần công thực sự kỳ diệu lắm, một cảnh một cảnh làm cho con người ta nhìn như thế là đủ lắm rồi. Hà công công cười bảo, “Vậy hát nghe một chút đi? Dù sao cũng nhàn rồi, tìm được việc vui cũng hay!”

Tôi sáng khoái đáp ứng, ca hát tuy không phải là sở trường của tôi, nhưng cũng không đến nỗi nào. Tôi vừa đánh xe vừa nhẹ nhàng hát,

“Hồng ngẫu hương tàn ngọc điệp thu, kinh giải la thường, độc thương liên thuyền.

Vân trung ai ký cảm thư đến, nhận tự hồi khi, nguyệt mãn tây lâu.

Hoa tự phiêu linh thủy tự chảy, một loại tương tư, hai nơi nhàn sầu.

Này tình vô kể khả tiêu trừ, mới hạ mây, lại để bụng đầu.”

Tôi vừa ngừng hát, Hà công công vui tươi hơn hờ khen ngợi, “Diệp cô nương thực lợi hại quá, có thể đem thơ biến thành ca khúc để hát! Nghe cũng hay ha”

Trong lòng tôi cười thầm không thôi, không ngờ bài thơ của họ này còn chưa thuộc hết nha! Thật không biết tôi xuyên quan thời đại gì nữa, tôi hát hip –hop mà,

“Quá khen, người ở quê chúng tôi còn lợi hại hơn nhiều! Bài hát họ hát mới thực sự đáng khen ngợi nha, tôi chỉ nhàn rỗi không có việc gì học được chút, lại có chút thời gian rỗi hát mà thôi”

Dọc theo đường đi tôi cứ hát một câu lại một câu, xe ngựa chạy càng xa, bay nhanh về phía trước.

Lần này xe ngựa đi vào một thị trấn nhỏ, từ xa đã nhìn thấy rất nhiều người đi đông như chảy hội, náo nhiệt, ồn ào, nghe HÀ công công nói gần huyện Kinh Đô là huyện Thanh Đường. Vào một thị trấn xa lạ lòng tôi hưng phấn không cách nào tả nổi. Cứ nghĩ có dịp được đi du ngoạn một trận tôi nhin không được xúc động hẳn lên.

Lúc này giọng Long Kỳ từ trên xe truyền tới, “Diệp Vũ, vào trong xe nhanh chút nào, cô như vậy không được hay cho lắm”

Tôi nghĩ cũng thấy đúng. Đường đường là một vị phu nhân ôn nhu cao quý, nhàn nhã, giờ xem hình dáng của tôi nè, sao mà giống chứ? Tôi ngồi vào trong xe, nhận được hai luồng ánh mắt bắn ra trông dọa người! Nhất định là những gì tôi và Hà công công nói linh tinh kia đã bị họ nghe hết cả, lại còn bài hát tôi hát kia nữa.

Tôi ho khê một tiếng, rất yên lặng ngồi một chỗ. Xe ngựa tiến vào đám đông thì bước chậm lại, tôi liếc mắt ra nhìn. Quán trà, quán rượu chật ních người, trên đường cảnh sắc buồn bán rục rở muôn màu, tôi nhìn không chớp mắt, xem ra huyện này so với huyện Kinh Đô cũng chẳng kém gì.

Lúc này, đằng trước truyền tới tiếng của Hà công công, “Chủ nhân, khách sạn của chúng ta tới rồi”

Long Kỳ dẫn đầu đoàn người đi vào, tôi liền theo sau. Nhìn khách sạn trước mặt này so với ngôi nhà đã ngoại kia sang trọng gấp vạn lần. Mặt tiền hoa lệ, phòng khách được tranh hoàng hiền hiện khí chất quý tộc. Lúc này quan khách cũng đông, vô cùng náo nhiệt, từ gian trong một vị phụ nữ trung niên vô cùng diễm lệ nhanh nhẹn đi tới, nhìn chăm chăm vào mặt Long Kỳ tươi cười, “Ồi, khách quan, đến ở trọ hay là nghỉ trọ đấy ạ?”

Có thể coi trọng vẻ tuấn mỹ của Long Kỳ, ánh mắt bà ta cứ ngắm lấy ngắm để Long Kỳ không chán, phóng điện cực mạnh.

Tôi vừa thấy vị bà chủ này thì có thể biết rõ là người rất có kinh nghiệm trên chính trường, là dạng phụ nữ phong trần. Loại phụ nữ như bà ta có thể leo lái được một khách sạn lớn như vậy nhất định đứng đằng sau có chỗ dựa không nhỏ, tựa như nhà hàng Thiên Duyệt vậy, có đệ đệ của đương kim Thánh Thượng làm chỗ dựa thì ai còn dám làm càn nữa?

Long Kỳ chỉ cười nhẹ nhàng, “Tìm chỗ nghỉ trọ, bốn phòng”

Bà chủ quay sang ngắm chúng tôi, cuối cùng dừng lại trước mặt tôi, cầm khăn phát phát, mặt tươi hẳn lên, “Vị này chắc là phu nhân của ngài rồi!”

Bà ta nhìn sang Long Kỳ dò hỏi, “Đúng là người nhà” Lòng Kỳ cười nhìn tôi, tôi giả vờ ngây thơ không biết, trừng mắt nhìn lại, chạy đến chỗ Long Kỳ, giữ chặt lấy ống tay áo của hắn, dựa hẳn vào người hắn, lộ vẻ chìm nhỏ nép vào người.

Tự dưng tất cả mọi người chung quanh ngáy ra, nhìn bộ dạng của tôi. Tôi khó hiểu bĩu môi, thấy thế nào? Vợ chồng người ta không phải vẫn làm vậy hay sao?

BÀ chủ cười ồm lên đầu tiên, ” Khách quan, vị phu nhân của ngài này thật đáng yêu quá đi, ai cũng thích, chắc hay chọc cho ngài không ít phiền toái nhỉ!”

Khuôn mặt tuấn tú của Long Kỳ ửng đỏ, bàn tay to đặt xuống tay tôi, “Phu nhân ta quả thật có nghịch ngợm chút, làm cho ta không bớt lo tý nào!”

Nói xong trước mặt công chúng, kéo tôi lên lầu. Vào trong phòng, Long Kỳ có vẻ không chịu nổi trông mặt nhìn tôi, “Cô có biết làm phu nhân như thế nào hay không hả?”

Tôi coi thường lật ngược lại. Gì chứ? Còn không biết xấu hổ nói tôi ý à. Tên ác độc này trước thì bảo tôi xấu, tôi bướng cái lại, “Ngài đầu có dạy tôi, tôi làm sao mà biết được giả vờ thế nào chứ. Hơn nữa chúng ta cũng không phải vợ chồng thật sự, giả vờ kiểu gì cũng mất mặt lắm”

Tôi giận quá bỏ qua một bên, mắt mắt chết lên được. Tôi vẫn chưa xây dựng gia đình mà. Đối với lễ tiết ở cổ đại tôi làm sao mà biết chứ. Vừa rồi hần cười tôi còn tưởng là chúng tôi lúc đó vẫn chưa đủ thân mật chứ! Hừ! Lại còn quở trách tôi trước mặt mọi người nữa.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, Lãnh Phù đứng ở cửa, “Chủ nhân, chúng tôi có việc muốn thương nghị”

Long Kỳ liếc mắt nhìn tôi một cái, theo Lãnh Phù đi ra ngoài. Tôi đặt mông ngồi xuống ghế. Cái gì chứ! Nói thế nào tôi cũng là một thành viên trong bọn họ mà, sao lại kỳ tôi vậy chứ, quả thật cứ như là không nhìn thấy sự tồn tại của tôi vậy đó. Hừ! Không nhìn thì không nhìn, tôi tự mình một mình chơi vậy.

Tôi xuống đại sảnh, vị bà chủ kia nhìn thấy tôi thì có vẻ vui mừng, “Lâm thiếu phu nhân, ôi, sao lại không thấy phu quân của người đâu chứ?”

Bà chủ háo sắc này thật là, xem ánh mắt của bà ta kìa, nhất định là muốn nhìn Long Kỳ nhiều hơn rồi đi! Tôi thuận miệng đáp một câu, “Phu quân bảo một muốn nghỉ ngơi”

50. Chương 50: Chuyện Phiền Toái

Tìm được một bàn trống ngồi xuống, “Mang giúp chút đồ ăn cho ta đi! Ta đói chết rồi”

Sáng nay ăn một chút bữa sáng không đói bụng mới là lạ. Tôi gọi một chút đồ ăn, bà chủ mặt mũi tươi cười rạng rỡ đi vào bếp thu xếp. Tôi thầm than một tiếng, như vậy qua được một ngày cũng không dễ, ngày nào cũng trừ chuyện chạy đi thì cũng chỉ có chạy, so với việc tôi bán tranh ở Mặc viện ung dung tự tại vẫn còn kém xa.

Nghe Hà công công nói muốn tới mục đích phải mất hơn một tháng nữa, nhiều nhất cũng phải hơn ba tháng, hiện giờ mới đi được có hai ngày. Ông lớn à, muốn chết người sao? Mặc kệ, chờ cơm nước xong xuôi tôi nhất định phải quyết đi dạo phố một lần.

Đang nghĩ tới thì nhóm Long Kỳ đi xuống lầu, lập tức ngồi vào bàn tôi đang ngồi, Hà công công bảo bà chủ làm thêm nhiều đồ ăn chút.

“Phu nhân, nào, ăn nhiều một chút nha, cô xem cô gầy như vậy nè” Hà công công mang một mâm tràn đầy thịt đặt trước mặt tôi, tôi bị vị này gọi vậy, sững sốt, mãi một lúc sau mới nhoẻn cười một cái với ông ta. Bỗng dưng, Hà công công ghé sát vào lỗ tai tôi thì thào: “Tình hình có chút không ổn, cô phối hợp cho tốt nha!”

Trong lòng tôi kinh ngạc, trên mặt lại như không có gì, tiếp tục ăn. Hừ, đương lúc này vẫn còn biết sự tồn tại của tôi à? Khoé mắt tôi lơ đãng ngắm xung quanh. Cừ thật, phía bàn bên trái có 4 gã đàn ông lỗ mãng ngồi, trên bàn đặt bốn thanh đao to sáng chói, mấy ánh mắt nhìn không thành thật lúng búng, dường như đang tìm người vậy.

Lòng tôi sinh ra cảm thán, chả nhẽ những người đó là Hắc Quỷ Môn sao? Đại Hoàng tử này thật nhẫn tâm quá đi, cứ phải đuổi tận giết tuyệt hay sao?

Vừa tới hai ngày thì đã đuổi tới nơi rồi. Tôi cúi đầu ăn cơm, khoé mắt liếc nhìn bốn tên đàn ông thô lỗ kia đang tọng cơm, uống rượu như điên, vẻ mặt bà chủ tươi cười một bên mời rượu. Đột nhiên ánh mắt của một gã đám đang nhìn tôi, “Tiểu nương tử, ngày thường đã đẹp rồi, đẹp lắm, đẹp quá”

Chắc chắn là tôi mặc quần áo rất hoa lệ nên mới rước lấy họa như vậy. Tôi giả bộ như không bị phát hiện, không để ý tới bọn chúng, tiếp tục ăn.

Lúc này, Lãnh Phù mở miệng, “Chủ nhân, bọn người này không phải là Hắc Quỷ Môn, trên đao bọn chúng có khắc ấn là Tứ Hải ấn ký”

Trương ngũ ca tiếp câu, “Vũ lâm quân đã bắt đầu thực hiện mệnh lệnh đuổi giết người Hắc Quỷ Môn rồi, tin tưởng nhóm hắc sẽ không dám ngang nhiên như thế, Hà công công không cần lo lắng quá”

Long Kỳ nhàn nhã uống rượu một bên, bỗng dưng mắt sáng ngời, giống như ánh kiếm lợi hại quét sang người bàn bên, bỗng một tiếng hét thảm thiết vang lên. Trước mặt Long Kỳ thì thiếu mất một chiếc đĩa. Tôi quay phắt đầu nhìn lại thì thấy chiếc đĩa kia rõ ràng là đang cắm vào trên đùi gã nọ, dĩ nhiên là đâm thủng, có thể thấy lực đạo này vô cùng mạnh mẽ nha!

Mấy gã bàn bên lập tức nhảy dựng lên, nhìn khắp mọi nơi hét to, “Ai? là ai?”

Mãi một lúc sau cũng không có ai đáp lại, bốn gã thô lỗ cùng liếc mắt nhìn nhau, cầm đao lên vội vàng tính tiền chạy lấy người. Lòng tôi thấy vô cùng kỳ lạ, hình như bọn chúng là người kiêu ngạo như thế sao tự dưng lại hoảng sợ bỏ chạy vậy, “Sao bọn chúng lại chạy vội thế nhỉ?”

“Có cao thủ ở đây, chúng không đi định đợi bị đâm thủng chân kia nữa à?” Trương ngũ ca cười bảo, những người khác cũng phụ họa theo, cho đáng, những tên này phải chịu dạy dỗ tý chút.

Cơm nước xong, tôi thấy sắc trời cũng còn chưa tối lắm, vừa vặn đi dạo trên đường một vòng, tôi vươn tay về phía Long Kỳ, “Cho tôi ít tiền!”

Long Kỳ khó hiểu nhìn tôi, “Cô cần tiền làm gì?”

“Tôi muốn mua một vài thứ nha!” Lấy bừa lý do gì đó vậy.

Long Kỳ nhú mày, tiếp tục nhìn sách của hắn, “Mua cái gì?”

Chỉ là một ít tiền thôi mà! Lại còn tra xét rõ như vậy nữa cơ. Trong lòng tôi thầm oán một tiếng, cất cao giọng nói, “Tôi muốn mua một ít đồ cần dùng của phụ nữ!” Hắn biết kinh nguyệt ư? Hắn biết việc riêng của con gái sao? Xem hắn đỏ bừng mặt kia, tôi dám đánh đổ hắn biết đấy, chẳng những hắn mà cả những người khác bên cạnh cũng đều vội vàng lảng tránh.

“Ta bảo Lãnh Phù đi với cô” Long Kỳ vớt lại những lời vậy rồi ra khỏi phòng.

Mới gần tháng 10, chạng vạng tối cũng có chút lạnh, nhưng ngã tư đường thì vẫn náo nhiệt như trước. Quá trà, rượu vẫn rầm rập người ra vào, các cửa hàng bán đủ loại, có cửa hàng bán vải vóc tơ lụa, có chỗ bán châu báu hương liệu, người buôn bán nhỏ trên đường đang trưng bày những vật phẩm của họ. Tôi nhìn đông nhìn tây xem xét, Lãnh Phù bám sát theo sau, cứ như sợ tôi bị mất tích không bằng, tôi cũng mặc kệ. Cứ lấy tay ra lựa chọn thoải mái, ngân phiếu một trăm lượng trên tay tôi đây mà! Ha ha! Ngượng quá, thế mà cũng hỏi Long Kỳ lấy tiền nữa cơ.

“Lãnh Phù à, cô có muốn một túi hương không, thơm quá đi!” Tôi tham lam hít ngửi mùi hương tự nhiên, xoay một vòng nhìn lại cô gái chẳng nói một lời theo sau, cầm một chiếc túi hương đặt vào tay cô nàng, “Xem chúng nó đáng yêu chưa kia! Cho cô này”

Trong tay tôi đã lăm thứ nhỏ xinh, có túi hương, khăn lụa, ví tiền! Tôi cứ mừng rỡ cười toe toét, Lãnh Phù vẫn dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ lạ nhìn tôi, lại nhìn chiếc túi trên tay cô nàng, rồi lắc lắc đầu, “Ta không cần”

Tôi trừng mắt có chút mất hứng, “Sao lại không cần? Cứ nhận lấy đi mà! Tiền này là của Long Kỳ đừng có lo, đi theo tôi mà không mua cái gì thì tự bạc đãi mình quá đấy”

Đợi tôi khuyên mãi một hồi, nàng ta mới nhận. Tôi và Lãnh Phù đi một vòng rồi quay về, trên đường đi nghe nàng ta kể một ít chuyện trước kia. Thì ra từ nhỏ nàng ta đã mất cả cha mẹ, được một người có võ nghệ cao cường nhận nuôi, sau đó theo ông ta học võ. Tuổi thơ của Lãnh Phù cứ thế trôi qua những tháng ngày luyện võ, ăn khổ chịu tội thì không cần phải nói rồi, dần dần nàng ta trưởng thành, tính cách trở nên cô độc lạnh lùng, nội tâm càng ngày càng trở nên kiên cường như sắt, chẳng có một tý thẹn thùng nào của con gái. Nghe vậy tôi đột nhiên có chút thương cảm. Nếu đổi lại là tôi thì đã sớm tự sát rồi, còn đâu mà gắng sức cho tới tận giờ nữa.

Nếu tôi là một đoá hoa thuỷ tiên được che chở trong ngôi nhà ấm áp thì nàng ta lại chính là cây xương rồng gai góc sinh trưởng trong vùng sa mạc khô cằn. Tôi bắt đầu có chút thích Lãnh Phù rồi.

Trở lại khách sạn thì cũng là lúc lên đèn. Tôi thu dọn gọn gàng những thứ mua sắm được rồi xuống lầu cùng nhóm Long Kỳ để ăn tối. Bà chủ quán chắc lâu chưa nhìn thấy một người đàn ông nào tuấn tú như Long Kỳ, vì thế rất thành thật, cứ đưa mắt mãnh liệt nhìn theo hắn. Long Kỳ thực ra vẫn ung dung tự tại, chậm chạp không bị sự quấy nhiễu đó làm ảnh hưởng tới bản thân. Khổ nhất vẫn là tôi. Cơm nước xong bị bà chủ quán giữ chặt lại, huyền thuyên việc nhà cửa, làm tôi dở khóc dở cười, đành phải nói mò vớ vẩn cho qua chuyện.

Trở lại phòng thì trời đã về khuya, Long Kỳ đang ngồi dưới ánh nến cầm một quyển sách ngồi đọc thực sự, thỉnh thoảng thấy nhú mày, có lúc thì lại gật đầu. Đôi lúc tôi còn đoán không ra Long Kỳ đang làm gì, thực cao thâm khó dò quá, nhìn đã chẳng thú vị gì. Không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì nữa!

Nhìn thấy tôi bước vào, hắn chỉ có hơi ngẩng đầu lên nhìn. Tôi bắt đầu thấy hiếu kỳ, muốn nhìn cho rõ xem hắn thực ra đang xem sách gì mới được! Tôi cầm lấy một cuốn sách khá dày trên bàn lên xem, chữ thì tôi biết hơi ít, chỉ nhận được hai chữ bình pháp trên đó, vậy thì chắc là Long Kỳ đang nghiên cứu việc nước đây! Trong lòng tôi đoán vậy, buông sách xuống ngồi lên giường.

Lúc này Long Kỳ cũng buông sách, liếc nhìn tôi một cái, “Cô đi ngủ sớm một chút, ngày mai lại bắt đầu đi rồi”. Nói xong hắn ta đi ra cửa. Tôi thở dài, tuy hiện giờ tôi chẳng còn hận hắn nữa, nhưng tôi cũng chẳng có cách gì thích hắn cả. Trong lòng cứ không hiểu sao nảy sinh tia đắc ý. Xem ra Diệp Vũ tôi đây vẫn có thực lực miễn dịch đối với soái ca nè. Lần đầu tiên đối với một người đàn ông vĩ đại không có chút hứng thú, hoặc do chuyện lúc trước mà sinh ra ngăn cách. Có lẽ tôi và hắn trong lúc đó tiếp xúc nhau quá ít, liên hệ quá ít, không thể nhất định có phát sinh ra chuyện gì. Tôi lắc lắc đầu, nằm xuống giường.

Ngày hôm sau, không cần gọi tôi vẫn là người dậy muộn nhất trong nhóm. Đợi lúc tôi sửa sang chỉnh chu, mọi người đã ngồi chờ sẵn bên bàn dưới lầu rồi. Chắc trước mặt mọi người họ không dễ gọi tôi một tiếng thiếu phu nhân, cũng không coi tôi như một nhóm, chỉ có Hà công công thì nhìn tôi cười tươi, bảo tôi ăn sáng.

Tôi vô cùng hài lòng ăn ngon lành, đột nhiên bà chủ quán tiến lại gần trước mặt tôi, nói một câu bên tai, tôi xấu hổ tới mức phụt cả hơi mỵ ra, ho khan không ngừng. Ông trời ơi, tôi thầm mắng bà chủ quá háo sắc này chẳng có đạo đức gì cả, nói cái gì không nói lại bảo tôi và Long Kỳ không ngủ cùng nhau, tại sao lại có chuyện đó chứ! Hừ! Tôi hung hăng trừng mắt nhìn vị đầu sỏ gây ra này, âm thầm hỏi hận chuyện ngày hôm qua tán gẫu cùng nàng thân thiết.

Mọi người thấy tôi lúng túng, vẻ mặt khó hiểu, chỉ có bà chủ quán kia thì trốn một bên len lén cười trộm. Hà công công cẩn thận rót cho tôi một chén nước, vỗ vỗ lưng tôi, “Thiếu phu nhân à, cẩn thận chút nha! ăn từ từ!”

Tôi cười bảo, “Không sao, không sao” Tôi giương mắt nhìn Long Kỳ liếc một cái, hắn cũng nhìn lại tôi, trong mắt có chút không hiểu. Nếu hắn mà biết bà chủ quán nói câu kia, tôi đoán chắc mặt mũi hắn sẽ đen sì à xem. Xem ra thì cũng chỉ có mình tôi nghe được câu nói đó có thể bảo tự nhiên đi vậy!

51. Chương 51: Chôn Cất Cha

Ăn sáng xong thì tiếp tục lên đường. Buổi sáng phố xá vẫn chưa náo nhiệt, xe ngựa đi lại dễ dàng không bị ngăn trở. Chỉ được một lát, tôi đang nghĩ ngợi thì xe bỗng chốc ngừng lại, tiếng Hà công công truyền vào, “Chủ nhân, đằng trước người rất đông, xe ngựa không đi qua được”

Long Kỳ dẫn đầu xuống xe, cả đoàn chúng tôi nối nhau đi theo sau, quả nhiên nhìn thấy một đồng người tụ tập bàn tán xôn xao gì đó!

Tôi hiếu kỳ chen vào trong đám đông, đập vào mắt đầu tiên là một thi thể bó vải trắng, đôi chân khô gầy thò ra, một cô gái đang quỳ bên cạnh khóc không thành tiếng, cúi gục đầu, từng giọt từng giọt nước mắt thánh thót rơi xuống đất. Lúc này tôi mới để ý tới mấy chữ viết ở trên, bốn chữ “bản mình chôn cha”, thì ra là con gái có hiếu!

Cô gái khóc lóc thảm thiết, dẫn tới đám đông đồng tình cao, “Thật đáng thương quá đi! Nghe nói cha nàng ta vì nuôi nàng ta mà đi đồn củi trên núi, bị hổ vồ cắn chết, thật sự là đáng thương quá đi!”

“Người cha này vừa đi, cô con gái nhỏ này cũng không có nơi nương tựa, chẳng trách mà phải bán thân mình ha!”

Tôi nghe vậy ánh mắt không khỏi ươn ướt, vị phụ thân này thực vĩ đại quá. Tôi vừa ngẩng vừa liếc mắt nhìn về mặt kia tái nhợt không còn chút máu trong lòng thấy đau xót vô cùng, thực sự là thảm kịch nhân gian mà.

Tôi âm thầm đồng tình một trận với người con gái này. Đúng lúc đó, đám đông truyền tới tiếng quát thô bạo, “Tránh ra, tránh ra, Lý công tử tới”

Hai người đàn ông to cao lực lưỡng khênh một chiếc kiệu rẽ đám đông tiến vào, đi vào là một người đường nét tuấn tú, mặt tràn vẻ dâm dăng, không nói lời nào, nhìn thấy cô gái quỳ trên mặt đất thì khinh thường lấy tay nâng mặt cô nàng lên nhìn. Trời ơi, tôi thấy kinh hãi! Đó là một khuôn mặt thế nào nhỉ? Vô cùng nghiêng nước nghiêng thành, chỉ cần ngoái đầu thôi đã làm vạn người kinh hãi. Trong thiên hạ người đẹp như thế này, miệng nhỏ xinh, mi cong cong mày lá liễu. Lòng tôi thấy thương hại quá, quay đầu nhìn vào đám người Long Kỳ. Vị công tử kia tay nắm cằm cô gái xem xét, sau đó cười dâm dăng, “Xinh lắm, quả thực xinh lắm, hắc hắc, tốt, mua về làm tập thứ tư của ta” Vị Lý công tử này đúng là không tốt, người đẹp này mà gả cho hắn, thật sự giống như bông hoa nhài cắm bãi phân trâu vậy, thối hoắc, hơn nữa vị Lý công tử này cứ một câu tung ra cũng làm cho trên thế giới này người xem cũng lâm vào tuyệt vọng thê thảm, quả thực là vô cùng thê thảm.

“Cảm ơn người tốt bụng, nhưng tôi phải chôn cất cha trước, xin ngài cho tôi tiền trước để tôi chôn cất cha, sau khi xong tôi sẽ đi theo ngài”

Mặt cô gái lộ vẻ sợ hãi, sau đó lui lại đằng sau, “Người đẹp nhỏ, hiện giờ người đi theo ta thôi! Cha người giờ đã chết rồi, cần gì phải chôn chứ? Cứ để kệ ông ta vậy không phải được sao” Lý công tử phát ra tiếng cười nham hiểm, cứ nhìn chằm chằm người đẹp không thôi. Lòng tôi vô cùng tức giận nha! Như trận nước lũ bùng nổ, tôi ghét nhất loại người táng tận lương tâm này, vô tình vô nghĩa, cái gì mà mặc kệ chết cứng chứ? Mang ông ta đi vứt cũng không khác gì lắm, hiểu ra đó là cướp đoạt!

Mắt thấy cô gái kia cũng bị hai gã to lớn lôi đi, lòng tôi đập mạnh, nhảy bổ ra ngoài, “Nè, cô nương, cô bán mình bao nhiêu vậy? Tôi mua cô” Vị Lý công tử kia dừng chân lại, quay đầu nhìn tôi, “Người ở chỗ nào chui ra thế hả, không biết giờ ta đã mua rồi sao?”

“Người đâu có phải mua, là người cướp đoạt đó chứ!” Tôi không khách sáo nhìn hắn, “A, nha đầu này bộ dạng cũng được lắm, mồm miệng lanh lợi ghê nhỉ! Hắc hắc! Ta thích” Lý công tử nhìn sang bên gã to lớn cười to. Mẹ ơi, tôi thực sự phát hoá rồi, thế mà hắn ta lại mang về dâm dăng đổ lên người tôi kia. Tôi hừ một tiếng, cất giọng cao vút lên chỉ thẳng vào hắn ta, “Người đi chết đi, xem người ra oai đến cả lông mũi cũng thò ra kia, người xứng với cô nương nhà người ta sao? Ta khinh! Quả thực là cóc mà cũng đòi ăn thịt thiên nga, xem người vậy, rõ ràng là bắt chẹt người đã chết thế mà cũng coi được” Chửi hay lắm, cứ chửi đấy, tôi còn không biết trong óc tôi lại chứa lắm từ để chửi như thế chứ!

Vị Lý công tử kia tức tới mức lông mày nhếch lên tận trời rồi, chết rồi, trông bộ dạng tức giận vô cùng, chắc chắn là kiêng kỵ nhất người khác không xem mặt mũi hắn ra gì, nhưng thực xin lỗi, tôi vừa lúc lại đem toàn bộ cục diện vứt đi hết!

Thở hổn hển cả nửa ngày mới thông hơi thông khí, chỉ vào người tôi, “Người...Người thật to gan chết tiệt, người dám mắng bản công tử, ta muốn tóm người mang về, đem người làm vợ thứ năm của ta”

Giọng nói chưa dứt, lập tức bên cạnh xuất hiện hai người to cao. Vừa thấy tư thế này, tôi nóng nảy quay đầu nhìn Long Kỳ đứng trong đám đông, ha! Được cứu rồi. Tôi vọt nhanh chân lập tức vọt tới bên người Long Kỳ trốn sau lưng hắn, hai gã to lớn lập tức vọt tới bắt tôi, Long Kỳ liếc mắt sắc bén nhìn chúng một cái, cái loại người phát ra trên thân khí chất vương giả đã làm cho hai gã to lớn sợ tới mức lùi lại. Lúc này Lân Phù, Viêm Hoả vọt lên chắn cho Long Kỳ. Hai gã to lớn thấy thế, hét to nhìn thẳng vào Long Kỳ, “Này, các người là ai?”

“Chúng ta là quân sư của người!” Viêm Hoả phát huy sở trường của nàng ta, cười lạnh một tiếng. Hai gã to lớn biến sắc, rút từ sau ra một cây đao, mắng, “Con mẹ nó chứ, không muốn sống chắc” Viêm Hoả lộ vẻ mặt châm biếm, trước tiên thu phục người, không biết dùng thân thủ quỷ dị gì lập tức đập ột gã to lớn ngã bụp xuống đất, lúc này Lãnh Phù dùng kiếm đặt ngay trên cổ gã kia, hai gã to lớn sợ tới mức lộ vẻ mặt kinh hoàng, lớn tiếng cầu xin tha. Còn vị Lý công tử kia nhìn bộ dạng thuộc hạ hết cách, biết là đụng tới cao thủ, mặc kệ hai gã chuồn mất, vù một cái chẳng thấy tăm tích đâu. Cả đám đông cười ầm lên nhạo báng, tôi đứng đằng sau Long Kỳ cũng cười phá ra, “Lý công tử này thật là, hừ! Một tên chẳng ra gì”.

Cô gái bán mình kia đứng một bên nhìn mà hoảng sợ, co rúm lại quỳ xuống bên cạnh thi thể người cha, tôi đi tới an ủi nàng ta, “Cô nương, đừng sợ, cô yên tâm đi! Ta sẽ giúp cô an táng cha”

52. Chương 52: Thu Nhi

Cô gái nước mắt lưng tròng, mặt mũi tái nhợt lập tức lộ ra nét tươi cười, khóc nói, “Thật ư?”

Tôi nghiêm túc gật đầu, “Thật” Nói xong tôi nhìn về Long Kỳ xem ý hẩn thế nào. Long Kỳ gật gật đầu, tôi vui vẻ cười. Lãnh Phù lấy ra ngân phiếu một trăm lượng đưa cho cô gái, giọng điệu thần nhiên, “Cầm đi! An táng cha xong thì sống cho tốt” Cô gái vui sướng không thôi, nước mắt lại rơi tí tách từng giọt to, tôi thương xót tiến lên đỡ nàng ta đứng lên. Azzzz, vì tương lai của cô gái này mà lo lắng thêm, một người con gái đẹp như thế chỉ cứu nàng ta một lần thôi, cũng không dám cam đoan tiếp theo có bị người xấu ức hiếp không nữa. Cô gái lau nước mắt, nhìn nhóm người chúng tôi xúc động vô cùng, “Hôm nay đại ân đại đức của các vị tiểu nữ tử không dám báo đáp. Đợi sau khi tiểu nữ tử an táng cha xong xin nguyện làm trâu làm ngựa đi theo hầu hạ các vị”

Tôi vừa nghe thấy vậy mà hoảng, chắc chắn nàng ta không rõ ý của tôi rồi, chúng tôi chỉ cần nàng ta sau này cố gắng sống cho tốt thôi, chứ không muốn nàng ta đi hầu hạ đâu? Tôi liền nói luôn, “Cô nương, chúng tôi không mua người của cô, chúng tôi chỉ thăm nghĩ giúp cô thôi, cô không cần phải hầu hạ chúng tôi làm gì”

Sao thế nào mà nàng ta lại tự đập vào chân mình thế chứ, lòng tôi cũng không đành lòng. Thân chúng tôi đều thực nguy hiểm, mang theo nàng ta sẽ rất phiền hà, thực xin lỗi nhé. Cô gái nghe ra ý của tôi, nước mắt lại đọng đầy, con mắt lập tức hoảng lên, “Các vị không vui sao? Hay là sợ tôi làm phiền mọi người, làm mọi người thấy phiền phức?”

Lúc này Hà công công nói tiếp câu chuyện, “Cô nương, không phải chúng ta không thích cô, mà lần này thiếu gia chúng ta xa nhà đi buôn bán, thực sự có chút không tiện” Không hiểu sao lời công công nói làm tổn thương cô gái, hay nàng ta thấy bị thương tâm chuyện gì, đột nhiên cúi đầu khóc nức nở, thân thể gầy yếu như bị gió thổi run rẩy không thôi, tựa như một búp bê bằng sứ yếu ớt sắp vỡ vậy. Tôi liếc mắt trắng trợn nhìn Hà công công một cái, tiến tới đỡ nàng ta, “Cô nương đừng khóc nữa, lại có người ức hiếp cô sao?”

Cô gái ngược khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt lên nhìn, vừa khóc vừa nói, “Tỷ tỷ, cảm ơn các người lần này cứu ta, Thu Nhi tự biết sau này không có ngày lành mới có thể bán thân, trước kia còn có cha bảo vệ ta, mới không bị những người ác thực hiện được, giờ chỉ còn lại một mình ta cô độc không thân thích, lưu lạc đầu đường xó chợ....Ta..” Nói đến đây lệ rơi càng nhiều, thì ra nàng bán thân là muốn mua một người có thể bảo vệ được nàng. Cũng đúng thôi, tựa như nàng – cô gái xinh đẹp như vậy sau này gặp muôn vàn nguy hiểm, nhưng giờ thì nên làm cái gì cho tốt đây? Hay là chúng tôi thu nhận nàng?

Tôi âm thầm cân nhắc, nhìn về phía Long Kỳ, hẳn là người đứng đầu ở đây, hỏi hẩn một chút nên làm sao đây?

Lúc này đôi mắt Long Kỳ thâm đen như màn đêm nhìn chằm chằm vào tôi, tôi lại dùng ánh mắt nhìn hẩn xin giúp đỡ, hẩn lắc lắc đầu, trả lời tôi là không được! Lòng tôi đã rõ, đúng là một người cạ tình, tôi phải nói chuyện tử tế với hẩn mới được. Đột nhiên Viêm Hoả giữ chặt lấy tôi, “Cô đừng làm quá phận” Đúng là kiểu người sắt đá như nhau, trong lòng tôi thầm mắng, ngăn tay nàng ta lại lập tức đi tới phía Long Kỳ. “Tôi muốn tìm anh thương lượng chút...” “Ta đã nói ý kiến của ta cho cô rồi”

Long Kỳ đương nhiên biết lòng tôi đang nghĩ gì, một câu cự tuyệt. Tôi vừa tức vừa vội, lớn tiếng nói, “Sao anh lại hẩn tâm thế chứ, chả nhẽ anh không biết nàng ta như vậy là rất nguy hiểm sao? Một cô gái đơn

độc không nơi nương tựa, có biết bao người nhìn nàng ấy như hổ rình mồi vậy! Nếu chúng ta vừa đi, thì chắc chắn tên nhóc xấu xa kia sẽ chiếm lấy nàng ta ngay”

Tôi cảm thấy lòng người dễ thay đổi, nước mắt bắt đầu đọng đầy, hung hăng theo dõi hắn. Long Kỳ nhú mày, suy nghĩ một lát, “Nàng ta đi theo chúng ta sẽ càng gặp nguy hiểm hơn!”

“Sao lại nguy hiểm hơn chứ? Không phải anh có rất nhiều thuộc hạ đó sao? Anh có thể bảo vệ được tôi sao không thể bảo vệ được nàng ta chứ!” Tôi hơi vô lý chút, tôi biết Long Kỳ lần này hành động rất cẩn thận và thận trọng nhưng mạng một người đối với hắn sao hắn lại có thể ngồi yên chứ? Tôi lập tức nghĩ tới chuyện lần trước tôi ngồi tù, cảm xúc lại dâng trào. Long Kỳ lắc lắc đầu, một tay kéo tôi cách ra xa nhóm họ về sau xe ngựa, tôi giận giật phắt tay ra khỏi hắn, căm tức nhìn hắn, “Lần trước tôi tưởng là hiểu lầm anh, hiện giờ không phải anh cũng giống thế thấy chết mà không cứu ý chí sắt đá sao? Tôi thực sự hiểu thấu anh rồi”

Sắc mặt Long Kỳ trong nháy mắt trở nên khó coi, tựa như bị tôi nói kích đến, mắt tôi sầm lại, con mắt đen bình tĩnh bỗng như lo lắng gì đó! Mãi sau, một lần nữa hắn nhìn thẳng vào mắt tôi, “Được rồi! Nếu cô đáp ứng được ba điều kiện của ta thì ta sẽ đồng ý mang theo nàng ta!”

Lòng tôi ngẩn ngai, vội vàng hỏi, “Điều kiện gì?”

“Một, không được lộ ra kế hoạch hành động này của chúng ta, tuyệt đối không đi. Hai, không được cùng nàng ta bàn luận toàn bộ chuyện cô đã từng trải qua. Ba, Chúng ta phải trở thành vợ chồng chân chính, tuyệt đối không được lộ ra sơ hở, khi nào đến Đột Quyết, ta sẽ thu xếp cho nàng ta toàn bộ”

Hắn có thể đồng ý tôi đương nhiên là vui mừng rồi, chỉ là hai điều kiện đầu thì tôi đồng ý ngay, chỉ có điều kiện thứ ba tôi có chút không hiểu, cái gọi là cuộc sống vợ chồng chân chính thực sự là cái gì? Chẳng nhẽ là cùng phòng cùng giường sao? Tôi mở to mắt nghi ngờ nhìn hắn, lạnh lùng bảo, “Điều này sao có thể được chứ!”

Nhìn thấu ý nghĩ của tôi, Long Kỳ cười chế nhạo, “Sao lại không đồng ý hả?”

“Tôi...đồng ý đồng ý rồi, nhưng mà chúng ta cùng phòng không thể cùng giường được, anh ngủ sàn nhà! Tôi ngủ trên giường!” Tôi ngẩng mạnh đầu lên nói nhanh, anh cứ tưởng định chiếm tiện nghi tôi đấy sao, đừng có mà mơ nhé!

Nhưng nghĩ lại thì thấy suy nghĩ này của Long Kỳ cũng không phải là không có lý, nếu tôi cứ bảo thủ làm tốt hai điều kiện trước, sau này còn một điều kiện cũng cố mà làm cho tốt hơn. Bỏ đi bỏ đi, bảo thủ thì bảo thủ! Dem Thu Nhi theo thì tôi lại có thêm người để nói chuyện, sẽ không còn nhàm chán như vậy nữa!

Long Kỳ đi ra trước, tôi đi theo sau, lúc này đám đông cũng đã tan, trên con đường chỉ còn mình Thu Nhi và nhóm người Viêm Hỏa, tất cả mọi người ai cũng nhìn chăm chăm vào chúng tôi đang tới. Tôi trực tiếp đi đến trước mặt Thu Nhi, nắm lấy tay nàng ta, “Yên tâm đi! Cô có thể đi theo chúng tôi, không cần cô phải làm trâu làm ngựa gì, cũng không cần cô phải hầu hạ chúng tôi, được không!”

Thu Nhi lau nước mắt trên mặt, nắm chặt lấy tay của tôi, xúc động đến mức không biết nói gì cho đúng, cứ gật đầu lia lịa., “Được, được. Cảm ơn, tỷ tỷ, tôi nhất định sẽ không làm phiền mọi người, tôi sẽ cố gắng chăm sóc các người thật tốt, tôi cam đoan đó!”

Tôi mỉm cười, “Tốt lắm, đừng cảm tạ, nhanh mang cha cô đi chôn cất đi! Chắc ông ấy ở trên trời sẽ theo dõi cô đó!”

Thu nhận Thu Nhi xong, chúng tôi dừng ở huyện Thanh Đường nửa ngày, Trương ngũ Ca cùng hai vị đại ca khác giúp xử lý hậu sự cho cha Thu Nhi, rất nhanh ăn qua cơm trưa xong chúng tôi lại bắt đầu lên đường. Thu Nhi ngồi ở bên cạnh tôi mặt tái nhợt đã có chút tươi cười. Tôi cứ giới thiệu mọi thành viên của chúng tôi cho nàng ta, khi nàng ta biết tôi là phu nhân của Long Kỳ thì có chút kinh ngạc! Nàng ta lại vạn lần nói lời cảm tạ Long Kỳ một trận, Long Kỳ chỉ cười khê, đem mọi công lao đổ hết cho tôi. Tôi biết hắn vốn là người như thế, vui vẻ tiếp nhận luôn, chỉ là không tránh được ánh mắt hờn giận của Viêm Hỏa. Nàng ta vốn thích đối nghịch với tôi mà, tôi không thêm để ý đến nàng ta đâu.

Dọc đường đi có thêm một người, câu chuyện của tôi cũng rôm rả hơn. Thu Nhi là một cô gái vô cùng lạnh lẽo, đường nét thực sự rất đẹp, có thể nói là quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành, vẻ mặt mặc

dù chứa nét ưu thương nhưng lại làm cho người ta thấy như bông sen quý. Tuy nàng ta chỉ mặc quần áo vải thô nhưng vẫn không giảm đi khí chất, nếu mà mặc quần áo tơ lụa vào thì rất khó làm người khác đoán nàng ta là con gái nhà bình dân, chắc chắn sẽ cho rằng nàng ta là công chúa của quốc gia, tôi thực sự càng ngày càng thích nàng ta.

53. Chương 53: Chê Cười

“Tỷ tỷ à, các người từ đâu tới? Giờ lại đi đâu thế?” Thu Nhi nháy mắt hỏi tôi.

“Chúng ta từ huyện Kinh đô bên đến, lần này là đi buôn bán tơ lụa” Tôi đã đồng ý với điều kiện của Long Kỳ nên thuận miệng nói rất nhanh. Tuy Thu Nhi thực đơn thuần, nhưng tôi cũng không muốn dọa nàng ta. Tất nhiên chuyện Long Kỳ nói khi nào đến Đột Quyết sẽ thu xếp cho nàng ta, tới lúc đó chỉ cần nàng ta có cuộc sống yên ổn là được!

Dọc đường đi Thu Nhi vẫn không nói chuyện gì nhiều liên quan tới nàng ta. Tôi sợ nàng ta thương tâm nên cũng không nhắc đến, cứ nghĩ tới nàng ta đã nhiều ngày không được nghỉ ngơi, trên mặt mệt mỏi. Tôi tốt bụng cho nàng ta mượn vai dựa vào, nàng ta cảm kích cười, nhắm mắt lại yên tâm ngủ.

Ánh mắt tôi chạm vào tầm mắt của Long Kỳ, đọc cũng không hiểu ý hẩn, tôi bĩu môi, mặt cúi thấp xuống, dòng suy nghĩ đi theo tiếng xe lọc cọc.

Người ở trên đường huyện Thanh Đường làm chậm trễ, xe ngựa không thể đi tiếp tới nơi cần đến nên đành dừng một chỗ, xem ra lần này chúng tôi phải nghỉ ở ngoài rồi. Cuối cùng thì tới một bãi trống hoang dã khi sắc trời vừa tối, Hà công công dừng xe lại xong, Trương Ngũ ca và hai người khác lập tức chuẩn bị mọi thứ. May là họ cũng mang đi theo lều bạt để chăng lên. Viêm Hoả thì bắt đầu oán giận, vừa vội đi kiếm nhánh cây to vừa kêu lên, “Thực làm người ta tức chết lên được, nếu vừa rồi đi sớm một chút thì sẽ không phải dãi gió dầm sương rồi!”

Tôi biết nàng ta thâm oán tôi trong lòng rất nhiều, nhưng lần này tôi cũng không muốn đấu võ mồm với nàng ta, cứ ngồi một bên giúp nhóm lửa.

Tôi nghĩ Thu Nhi đứng tới nhóm người chúng tôi đây chắc chắn cảm thấy rất kỳ lạ, chủ nhân đôi lúc lạnh nhạt như nước, có lúc lại tâm sự nhiều, hai nha đầu lãnh đạm không hay nói, ba người giúp việc chẳng cất lời nào, hơn nữa lại còn có một người nói chuyện chẳng giống phu nhân tẹo nào, tổ hợp này cũng thực rục rỏ quá. Chẳng trách được, ai bảo những người này ngày thường đều là vì chủ nhân ở trên cao không với tới của họ kia? Lạnh lùng kinh người, đến cả nói chuyện phiếm cũng không buồn mở miệng, hành động thì không thể nào đoán được.

Nhìn Thu Nhi thỉnh thoảng ngẩng trộm mắt máy nhú lại của Long Kỳ, con nhóc kia chắc chắn cũng không thấy tự nhiên cho lắm, xem ra thì tôi phải giải toả không khí này một chút mới được.

“Các người có muốn nghe truyện cười không?”

Mọi người đang bận rộn đột nhiên quái dị liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi cứ nghĩ đến một đám lạnh lùng, thì Hà công công lại tiếp lời, “Phu nhân định kể chuyện cười gì cho chúng tôi nghe đây?”

Tôi giả hoạt cười, làm như thật kể, “Trước kia có một cô gái trông cực kỳ xấu xí, đàn ông cứ nhìn thấy cô là vội vàng tránh xa. Cô gái này có một tâm nguyện chết người đó là muốn bọn buôn người bắt cóc. Vì thế mỗi khi màn đêm buông xuống, cô liền đi tới con đường nông thôn có ít người qua lại, chờ đợi thời khắc kia đến.

Trời cũng không phụ lòng người, đêm nay, cô cuối cùng cũng bị một tên cướp bắt cóc nhét vào trong xe ngựa. Bọn cướp mang theo “thành quả thắng lợi” của mình tới gặp tên đầu sỏ, chuẩn bị bẩm báo lĩnh thưởng. Nhưng mà khi tên cầm đầu nhìn thấy mặt mũi của cô gái, bỗng mắng tên cướp kia là mất mụ, cũng giao trách nhiệm cho hắn lập tức mang cô gái kia rời sơn trại.

Bọn cướp lại theo lệnh mang cô gái rời đi, nhưng cô gái kia cơ bản là không muốn đi. Cứ giằng co rất lâu, bọn cướp dùng mọi thủ đoạn cường bức, đe dọa, đánh đập đủ trò nhưng cô gái vẫn một mực không chịu.

khuyết phục, nhất quyết không chịu đi. Cuối cùng tên cầm đầu thấy thế mới bắt đầu kêu lên, “Coi như xong rồi! Trong trại không cần!”

Giọng điệu của tôi tràn ngập hình ảnh, nói bốc lên câu cuối cùng, âm thanh chưa dứt thì đã nghe đằng sau vang lên tiếng “lạch cạch”, dĩ nhiên Viêm Hoả nhẩn nhin không được nữa rồi cười phụt ra, lúc này những người khác cũng cười ha ha tiếp theo, không khí nặng nề lập tức trở nên sinh động hẳn lên. Khoé mắt tôi quét qua Long Kỳ một cái, thấy khoé miệng hắn cũng nhếch lên, lộ ra vẻ tươi cười tự nhiên, Hà công công mặt mày thú vị hỏi, “Trên thế giới này thực sự có cô gái xấu đến thế sao?”

Tôi theo lời ông ta nói tiếp, “Có nha! Sao lại không có chứ? Sau này các người đừng phải người nào không chịu gả đi, đó sẽ là một mưu kế hay đấy!”

Trương Ngũ ca cười ha ha nói chen vào, “Trong đầu phu nhân chứa thật nhiều sự ngạc nhiên gì đó quá!”

Dọc đường đi bọn họ chưa bao giờ gọi tôi là phu nhân, tôi bỗng thấy ngỡ ngàng quá, mặt đỏ bừng. Thu Nhi nhìn thấy bầu không khí giữa chúng tôi tốt vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười cướp lấy củi thêm cho Trương Ngũ Ca, không khí nặng nề giảm xuống. Tôi nhận được ánh mắt tán thưởng của Lãnh Phù liếc nhìn một cái, cảm giác Lãnh Phù đã lặng lẽ tiếp cận với tôi rồi!

Mọi người bắt đầu nói nhiều hơn. Lần đầu tiên tôi thấy ở chung với nhiều người lại vui đến vậy, cảm giác hưng phấn lại kích thích, miệng vui tới mức cứ há ra không khép lại được, làm cho Hà công công sảng giọng, “Chắc phu nhân còn giấu chúng ta những chuyện cười khác nên mới tự mình cười trộm vậy ha!” Tôi cười hắc hắc, “Thế nào? Các người còn muốn nghe nữa không?”

“Phu nhân kể đương nhiên là chúng ta nghe rồi!” Là đại ca Lý Tiến nói tiếp lời, Lòng tôi thấy âm thầm đắc ý vô cùng, xem ra tôi vẫn còn sức để chiến đấu đây! Bọn họ dần dần gần với tôi hơn. Tôi nhìn ánh trăng sáng ngời trên đầu thì dâng lên tiếng cười quen thuộc. Bọn họ vừa dựng trại vừa lắng nghe những lời kể chuyện buồn cười của tôi, làm cho bọn họ cười một trận lại một trận tiếng cười bay trong đêm tối nặng nề càng tăng thêm ý vị.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, ba cái lều đã được dựng thành, chia thành hình tam giác ba cạnh, ở giữa đốt một đồng lửa to, chiếu bốn phía sáng ngời, một mảng sáng rực. Hình như Long kỳ có tâm sự gì đó, ngồi cô độc một mình, trên mặt lộ lên nét sầu lo. Chắc lại suy nghĩ chuyện trong triều rồi! Nghe tiếng chân bước hắn quay đầu nhìn tôi liếc một cái, vẻ lo lắng trên mặt cũng biến mất tăm tích, hắn che giấu cũng tài lắm đi!

Tôi ngồi xuống bên cạnh hắn, mặc dù đồng giả phu nhân của hắn, sự ưu sầu của hắn tôi có thể biết được bao nhiêu đây, “Anh có vẻ có tâm sự nha!”

Ánh mắt hắn loé lên như bóng đêm, không đáp lại tôi, tôi tự biết mình không có tư cách chia sẻ thế giới nội tâm với hắn, nên bĩu môi, chuyển sang đề tài khác, “Đi nào! Chúng ta đi ăn một chút gì đi, hình như Trương Ngũ ca nướng món ăn thôn quê ngon lắm đó!” Tôi quay đầu nhìn xung quanh, liếm liếm môi, ngửi mùi hương bay từ xa tới, ăn vào chắc là vị cũng ngon lắm!

“Cô thực sự thích ăn lắm ha!” Bỗng bên tai vang lên tiếng khẳng định, mắt Long Kỳ loé lên nét cười. Tôi tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, “Có thể ăn là phúc của anh đó anh chưa nghe qua sao? Long đại nhân có phải là muốn định tội cho tôi không đây!”

Thích ăn cũng không phải tôi sai, hừ! Bên cạnh lại truyền đến tiếng cười thâm của hắn.

Tôi tức cũng không dám ngồi một chỗ, đứng lên đi tới chỗ đồ ăn. Nhìn thấy tôi đi tới, Trương Ngũ ca rất cẩn thận xé một cái chân thỏ đưa cho tôi, tôi cười cảm ơn hắn, cầm lấy ngồi xuống một bên chiến đấu, cũng chẳng thèm để ý tới cái vị thánh không thích ăn kia làm gì!

Những người khác cũng đều ngồi xuống thưởng thức mỹ vị, Hà công công mang một miếng cho Long Kỳ. Tôi len lén cười, bảo tôi thích ăn à! Tự mình có bản lĩnh thì đừng có ăn nha! Nhưng hắn không ăn cũng không liên quan gì tới tôi, tôi cũng không có bụng lớn tới mức chưa được một phần kia của hắn.

Ăn uống xong xuôi, mọi người đều có chút mệt mỏi, Viêm Hoả ngáp một cái, Thu Nhi cùng Trương Ngũ ca tán gẫu, đang ngồi trò chuyện liên miên!

Lúc này Long Kỳ đi tới, “Mọi người nghỉ ngơi sớm một chút đi! Sớm ngày mai phải đi tiếp rồi”

“Vâng, thưa chủ nhân!” Mọi người đồng thanh đáp lại, tôi nhìn về ba cái lều to, trong đầu đang nghĩ không ra là mình ngủ ở đâu đây! Lãnh Phù và Viêm Hoả cùng Thu Nhi thì hăng hái chui vào một cái lều rồi, còn lại Hà công công, Trương Ngũ Ca cũng vào trong một lều khác. Tôi tròng mắt âm thầm cười khổ, tôi nên ngủ ở đâu đây!

“Cô còn không lại đây sao?” Người bảo tôi là Long Kỳ, hẳn chính là đi vào một chiếc lều, có làm không đây? Tôi cùng một lều với hắn sao? Tôi ghen hòng nhìn trần trời một bên, nghiêng nhiên trở thành một pho tượng duy nhất.

54. Chương 54: Cùng Ngủ

“Phu nhân, bà mau vào trong ngủ đi! Ngoài trời có chút lạnh đó” Lý Thành Lý Tiến tốt bụng nhắc tôi, hai người họ đều dựa vào chiếc xe ngựa, trên mặt loé lên ý cười mờ ám! Cũng có chút dấu hiệu làm tôi choáng váng! Xem tư thế bọn họ vậy kìa là chuẩn bị gác đêm rồi, Diệp Vũ, sợ gì chứ! Không phải là chỉ cùng ngủ một chỗ thôi sao? Mày cứ coi hắn ta như bạn bè thời học đại học bốn năm là được chứ gì! LÔNG tôi đâu tranh kịch liệt một trận, máy móc đi tới chiếc lều lúc này Long Kỳ tiến vào, vén rèm lên. Long Kỳ đã nằm một bên, khuôn mặt tuần tú bị ánh lửa bên ngoài chiếu vào sáng tối không rõ, lại có chút tà ác!

Hình như đoán được là tôi có gan tiến vào, nhìn thấy nét mặt cười yếu ớt của tôi, hừ! Tôi dĩ nhiên là có can đảm vào rồi, đương nhiên là có gan ngủ bên cạnh hắn. Tôi không chút do dự, nằm xuống bên cạnh.

Không cần nhiều lời tôi quay lưng lại với hắn, cố gắng không để cho thân thể có cử chỉ vượt rào nào. Tuy không thích hắn cho lắm nhưng không khí có chút mờ ám như vậy cũng làm cho tôi mặt đỏ tim đập liên hồi. Tôi âm thầm thở hắt ra, chớp chớp mắt nhìn chằm chằm vào bóng đêm, tay chân bỗng cứng ngắc, chỉ cần hơi động một chút cũng dẫn tới thần kinh thác loạn. Tôi cho tới tận bây giờ cũng không biết rõ thần kinh mình bị sao vậy, thế nào mà tự dưng mình bị đưa vào thế quần bách chứ? Tôi bắt đầu thấy hối hận chuyện bắt đầu trước kia!

Hắn đã ngủ hay chưa? Đây là chuyện mà trong lòng tôi muốn biết rõ nhất. Nếu hắn đã ngủ rồi thì tôi có thể duỗi cái thân này thả lỏng chân tay ra chút. Tôi lúc nào cũng không thích ngủ nghiêng bởi vì tôi có cái tật hay chảy nước dãi! Hơn nữa làm vậy tim tôi thở không được tốt cho lắm. Lúc này máu toàn thân tôi như bị đông lại rồi. Được thôi! Dĩ nhiên là có nhiều lý do vậy, tôi cứ xoay người thoải mái chút chắc cũng được chứ nhỉ?

Tôi xoay người lại theo bản năng nhìn thấy cặp mắt kia vẫn mở to như thế. Trời ơi! Hắn thế nhưng vẫn còn chưa ngủ, cặp con ngươi đen kia đúng lúc chạm phải mắt tôi. Đường như hắn không đoán được là tôi sẽ quay người lại, né ra chút. Tim tôi lại đập rõ nhanh, cả người không yên được một chỗ vội vàng xoay người lại. Trời ạ! Lông tôi cứ thầm mắng vạn lần đáng chết, rốt cục là tôi đang mắng ai tôi cũng không biết nữa, chỉ nghĩ kêu ra hai từ này thôi. Tôi biết rõ tôi không ngủ nổi, xem ra thì một đêm tốt đẹp cũng khôn khó mà qua được lắm đây. Ôi ôi, sắc đẹp của tôi ơi, da thịt của tôi ơi!

Một lúc sau tôi nghe thấy xung quanh có tiếng côn trùng kêu, lúc đầu đoán thử xem là con gì kêu có hình dáng thế nào, nhưng nghe lâu thì lại mơ hồ không rõ. Tôi bắt đầu chú ý động tĩnh chung quanh, trừ chuyện tịch liêu trong đêm thì không có chuyện khác thường nào. Nhìn tấm vải che trên đầu, sao họ không gỡ ra nhỉ? Nếu làm vậy, với một đêm trăng sao chắc chắn tôi sẽ ngủ được. Nửa đêm trước tôi chỉ nghĩ linh tinh nếu ngủ qua một đêm ở đây thì thế nào nhỉ. Dần dần mắt tôi có vẻ nghĩ nhiều thấy mệt mỏi, nhắm lại, thoải mái xoay người, tôi cứ thế đi vào giấc ngủ, tuy tôi còn có cảm giác có ánh mắt khác cứ nhìn chằm chằm vào tôi, nhưng tôi đã chẳng còn cảnh giác với hắn nữa rồi, cứ ngủ say tít không biết gì.

Hôm sau khi tôi mở mắt ra, Long Kỳ đã không thấy đâu. Tiếp đó tôi hoảng sợ khi phát hiện ra tôi có một tư thế rất kỳ lạ, hình như tôi là ba người ngủ vậy, một chân không an phận vắt sang bên kia người, còn tay xấu xa thì lại dang về phía trước. Ông trời ơi, tôi sợ tới mức cứ há hốc cái miệng ra. Trời ạ! Chả nhẽ cơ thể của tôi lại mua tư tưởng của tôi sao đây?

Tôi cố nhớ lại đêm qua, nhưng thực ra chẳng nhớ được gì cả, cứ như là trong mộng đi cười ngựa dạo chơi trên thảo nguyên vậy. Rốt cục tôi đã làm gì nhỉ? Tôi còn nhớ rõ tôi có một tật xấu kinh khủng chết người,

“Diệp Vũ à, mày ngủ rất hư, cứ cả tay cả chân đặt trên bụng người ta, đây có phải thói quen của mày không ha!” Đầu tôi nổ “oành” một nhát, chẳng nhẽ tối qua như vậy?

Tận đáy lòng nhảy lên một giọng khác, sẽ không phải thế đâu! Tối hôm qua mày vẫn duy trì tư thế ngủ vậy mà, mày chỉ có tư thế ấy là khi Long Kỳ đã dậy rồi đấy thôi. Vì mày muốn đuổi người ra mà thôi! Là như vậy sao? Tôi hỏi cái người nhỏ bé trong lòng kia, tôi nghe thấy tiếng nó gật đầu, tâm tình lập tức thả lỏng. Đúng ha! Đây mới là đáp án tôi cần nhất, ha ha!

Tôi tiện vặn vẹo người vài cái rồi sau đó mới vén rèm lên. Tất cả mọi người đã dậy hết rồi, duy nhất không thấy một người là Long Kỳ đâu, tôi tò mò hỏi Hà công công, “Chủ nhân đâu?”

“Ở dòng suối nhỏ rừng cây trước mặt đang rửa mặt chải đầu nên không ở đây”

Tôi đáp lại rồi theo hướng rừng cây bên đó đi tới, khi nhìn thấy bóng người ngồi trên tảng đá cạnh con suối, đó không phải Long Kỳ thì còn ai nữa? Nhìn dáng vẻ của hần hình như là ngồi đã khá lâu rồi. Thấy tôi đi tới, trên mặt hần có chút kỳ lạ, hình như mặt hần hơi hơi đỏ vậy! Không phải chứ! Áo giặc rồi, nhất định là tôi đã nhìn nhầm rồi. Tôi rất nhanh phủ nhận ý nghĩ đó trong lòng, nhìn hần cười, “Tối qua ngủ ngon chứ?”

“Ngon lắm!” Hần đáp rất nhanh, tôi coi sắc mặt của hần vẫn tuần tú như thế, đôi mắt không thâm. Tôi không trả lời tiến đến gần nước. Trời ơi! Đây là tôi đó sao? Trong nước thấy một cô gái có đám mây gà trên đầu (ý là đầu tóc bù xù đó mà)! Tôi vội vàng lấy tay cào cào chải lại. Hình dáng của tôi đều bị hần xem hết rồi sao! Tôi xử lý rất nhanh rồi nhìn về phía hần đang chăm chăm nhìn vào tôi, tức giận bảo: “Nhìn cái gì mà nhìn, chưa từng thấy qua người đẹp sao?”

Long Kỳ có chút ngượng, vẻ mặt cao thâm khó dò nhìn tôi, không nói gì. Như vậy mới đúng tính cách của hần chứ. Lòng tôi không chịu thua hừ khê! Lấy trong lòng ra chiếc khăn đúng nước lau chân lau tay. CẢM giác lạnh lẽo làm cho tôi thấy rất thoải mái, bầu không khí đã ngoại rất trong lành, không có tý mùi trần tục nào, trong không khí thoang thoảng mùi cỏ cây bùn đất sáng khoái, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi vào buổi sáng yên lành, xa xa là rừng cây âm u, tươi tốt tự tại thản nhiên, sương sớm vương trên lá, bắn ra từng tia sáng lấp lánh long lanh, nhìn vô cùng xinh đẹp. Tôi khe khẽ hát một bài, lau cánh tay và gáy, nhấc váy lên đi xuống suối. Đang lúc tôi hăng say lau rửa tại chỗ, nghe thấy có tiếng người đằng sau hừ khê một tiếng. Tôi hoảng sợ, quay phắt đầu lại thì thấy bóng Long Kỳ biến mất ở trong rừng cây. “Cái gì chứ!” Tôi nói thầm một tiếng, tiếp tục chuyện lau rửa thân thể tôi, hưởng thụ sự yên tĩnh của chính mình.

Tôi lại khe khẽ hát quay trở lại đội, mọi người đang bàn luận chuyện kế tiếp nên giải quyết vấn đề ăn uống thế nào. Tuy tôi thực hoài niệm chuyện ăn món ngon hôm qua, nhưng vẫn cố nhịn xuống làm theo ý họ, ngồi lên xe, tôi giương mắt ra phát hiện, trừ chuyện tôi ngủ không ngon ra thì còn có những người khác cũng ngủ không ngon nữa, đặc biệt nhất là Lãnh Phù, ánh mắt đều thâm đen, sưng lên. Chẳng nhẽ đêm qua nàng ta khóc sao?

Trong lòng tôi thấy giật cả mình, đột nhiên nghĩ đến vấn đề tôi xem nhẹ. Lãnh Phù vốn thích Long Kỳ, thế mà tối qua tôi và Long Kỳ ngủ cùng một lều, nàng ta không khó chịu mới là lạ! Nàng ta khó chỉ là chút hành động phát tiết thôi, nếu đổi lại là tôi, nếu ai mà cùng người trong lòng của tôi ngủ một chỗ, tôi không đem chiếc lều sọc lên mới là lạ nha, cộng thêm chuyện cãi lộn ép hỏi người tôi yêu một trận ấy chứ!

Nghĩ đến đây lòng tôi nhảy lên xin lỗi! Haizz! Xem ra thì tôi đã vô ý hại một người rồi ha! Nhưng mà, tôi và Long Kỳ lúc đó vốn không phát sinh chuyện gì mà! LÒNG nàng ta lo lắng thì quá thừa rồi, xem ra tôi phải lựa lúc để nói rõ cho nàng ta biết mới được!

Đến điểm tiếp theo, tôi đói tới mức chịu hết nổi rồi. Dọc đường đi cũng không nói được mấy câu, vì đã không còn hơi sức đâu.

Tới thị trấn nhỏ thì đã là buổi chiều, xe ngựa trải qua một đêm được nghỉ ngơi chạy rất nhanh, mà ba vị đại ca đảm nhiệm khâu vác kia cũng hăng thật, cứ tiến bước đều không dừng, tôi đoán chắc họ là đại nội cao thủ trong hoàng cung gì đó, nếu không một đêm không ngủ sao thể lực lại còn khoẻ đến vậy chứ?

55. Chương 55: Cháo Đêm

TRẦN nhỏ nằm trong một sơn cốc, thôn dã hoang vắng không bóng người, đưa mắt nhìn thì chỉ thấy có vài ngôi nhà đơn độc, nghĩ đến chắc là một thôn lạc hậu, trong trấn chỉ có một khách sạn duy nhất, chủ khách sạn là một người cao tuổi, nhìn thấy đám người chúng tôi, ông ta từ sau mặt quầy tiến ra nhìn đánh giá một lúc rồi mới tiếp đón, “Mấy vị định ở trọ sao?”

“Đúng, ông chủ à, chúng tôi muốn nghỉ trọ” Trương Ngũ Ca điềm điềm đáp, ông già gật gù đầu, từ trong quầy đi ra, bóng dáng ông ta đi có chút tập tễnh. Ông ta dẫn chúng tôi lên lầu, vừa đi vừa giới thiệu, “Chỗ này của tôi có 4 phòng đơn sơ, khách quan không chê chứ?”

Có lẽ xem mặt chúng tôi ăn mặc giàu sang nên mới nói như vậy, sao chúng tôi lại chê chứ? Chỉ cần có chỗ tránh gió cho chúng tôi là tốt lắm rồi, ai còn dám vào lúc này mà chê ông chê eo, chọn tới chọn lui chứ.

“Ông chủ à, ở đây chỉ là nơi dừng chân thôi sao?” Tôi bỗng dừng nghĩ tới một vấn đề “ăn” vô cùng nghiêm trọng, không có bàn thì ăn gì, chắc chỉ là chỗ dừng chân thôi đi!

“Xin lỗi khách quan, lão chỉ có một mình không đảm được nhiều việc, chỉ có thể cho các vị chỗ dừng chân thôi, còn muốn ăn cơm thì phải đi một lúc nữa, ở trấn trên có quán ăn lớn nhất đó!” Ông chủ nhà giao phòng xong thì xuống lầu, không cần hỏi cũng biết tôi và Long Kỳ một phòng. Để hành lý xuống mọi người đều cùng nhau xuống lầu, theo hướng ông lão chỉ mà đi.

Quán cơm này cũng coi như khá phong phú, lúc Viêm Hoả lấy ngân phiếu năm mươi lượng ra đưa cho ông chủ, ánh mắt của ông ta nhìn chằm chằm, tôi thấy có ánh sáng loé lên bốn phía, rồi rất nhanh bảo tiểu nhị mổ gà, mua thịt làm thịt. Một lúc sau gà cũng không có, ông ta mang con gà mái nhà mình ra thịt. Chẳng bao lâu một mùi thơm ngào ngạt bùng tới. Mọi người không cần khách sáo ai cũng cầm đũa gấp từng miếng ăn, ăn được một nửa tôi bỗng dừng thấy khát nước, mới bảo tiểu nhị lấy ột ấm trà. Lúc tôi quay lại thì thấy trong bát có một miếng thịt gà ngon, lòng tôi thầm đoán không biết ai lại tốt bụng vậy gấp rau cho tôi chứ?

Tôi ngẩng đầu lên dò hỏi mọi người, họ ai nấy đều chăm chăm ăn cơm, bỗng Hà công công liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi đánh mắt sang phía Long Kỳ. Đầu tôi bỗng chấn động hẳn lên, chẳng lẽ là Long Kỳ gấp cho tôi sao? Mặt có chút bừng đỏ. Chán ghét, ai bảo hẳn muốn lấy lòng thế chứ? Tôi uống xong trà, gấp miếng thịt gà lên ăn có vẻ thích thú.

Cơm nước xong sắc trời cũng dần tối, đêm tháng 10 gió có chút lạnh lẽo. Tôi kéo vội quần áo lên che chút gió lạnh, bám chặt lấy Thu Nhi, nàng ta chỉ mặc một chiếc áo vải đơn bạc, thân mình lại suy yếu liên miên. Tôi tựa vào nàng ta là hy vọng muốn mang chút ấm áp cho nàng ta, nghĩ tới quần áo trước đây còn rất mới đợi một lát mang cho nàng ta mặc.

Buổi tối ai về phòng người nấy, tôi đứng ở cửa sổ lầu hai ngắm cảnh xa xa, một mảng tối đen, thỉnh thoảng có chấm sáng loé lên, làm cho người ta đối với vũ trụ xa xôi có ảo tưởng vô tận, thưởng thức gió lạnh thổi tới, lòng tôi có chút cảm hoài, khí trời lạnh, Ngọc Hoán giờ thế nào? Chàng lúc này có nhớ tới tôi không? Chàng có quan tâm tới chuyện tôi có mặc đủ ấm ăn có no không? Hay là?

Đột nhiên tôi nhớ tới vị Dương Mỹ Nhân kia, có phải hiện giờ nàng ta đang chờ Ngọc Hoán trở lại không, rồi nàng ta dùng sự hiền dịu ấm áp yên lặng thủ hộ chàng, dùng sự yêu thương trìu mến với chàng. Nếu lúc này tôi có thể làm được như vậy thì hay biết mấy!

Nụ cười ấm áp như ánh mặt trời của chàng hiện lên trong lòng tôi, cũng làm lòng tôi rét lạnh trở nên ấm áp hơn. Tôi thở dài, lại vừa nghĩ tới có hai khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng hiện lên trước mặt, Tiểu Thuý Tiểu Lan hai cô nhóc thế nào rồi? Có phải khóc chết đi sống lại khi tôi mất tích hay không? Hay là vẫn đứng cảm tiếp tục sống cho thật tốt? Các người cứ sống cho tốt vào đi! Đến lúc đó tôi trở về sẽ mang niềm vui lớn tới cho các cô, là tôi không chết.

Kích động một hồi, trong đầu tôi lại hiện lên một khuôn mặt như con gái, bị tôi ột tạt tai thì biểu hiện lãnh đạm vô cùng, khi hẳn biết tin tôi mất tích có cảm tưởng gì không? Chắc hẳn sẽ hết giận thôi! Con nhóc xấu xa lại còn cự tuyệt nụ hôn của ta nữa, con gái trên thế gian này người nào cũng đều muốn nịnh bợ

ta, chỉ có mỗi con nhóc thối này cự tuyệt ta thôi! Ha ha, Chắc Hàm Mặc sẽ nghĩ như vậy rồi! Bỗng dưng tôi tự ình thấy ý nghĩ đó của mình mà buồn cười quá! Làm tôi bỗng cười ra tiếng.

“Cô đang cười gì đó?” Đằng sau tự dưng có tiếng nói mạnh mẽ phát ra, không biết Long Kỳ đã đứng đằng sau tôi từ bao giờ nhỉ? Tôi quay đầu nhìn vào bóng đêm che mặt, đứng rồi! Hắn cũng thực tuần tú mà!

Tôi lại đùa dai nói một câu, “Nói cho anh, anh có thưởng gì đó không?” Hắn lại giật mình đứng tại chỗ, mãi sau mới trả lời tôi một câu, “Đêm gió rất lạnh, nên nhanh trở về phòng ngủ đi!” Xoay người lẩn vào bóng đêm, tôi đứng bất động trước cửa sổ, không coi trọng những lời của hắn, chỉ cảm thấy thực thú vị đoán động cơ hắn nói những lời này, nghe ra có vẻ giống như là đang quan tâm tôi vậy!

Ngây người yên lặng một lúc, da thịt đã bị thấm lạnh, tôi rời cửa sổ tiến đến trước cửa sổ chuẩn bị trở về phòng, lại nhìn thấy Thu Nhi bưng trà từ trong phòng Long Kỳ đi ra, trong lòng tôi âm thầm trách cứ nàng ta. Thu Nhi này chắc chắn là cảm thấy rất có lỗi với chúng tôi chỉ muốn báo đáp chúng tôi thôi, nàng ta cũng nên biết chúng tôi đã coi nàng ta như bạn bè rồi mà? Aizz, cứ mặc kệ nàng ta đi vậy! Có lẽ trong lòng nàng ta sẽ thấy thanh thản chút!

Thu Nhi vào trong phòng của nàng ta rồi, tôi đang chuẩn bị nhấc chân lên bước vào phòng thì bỗng náoáng một cái từ trong bóng tối, một cô gái đi ra, khí chất nàng ta trong trẻo và vô cùng lạnh lùng làm tăng lên vẻ xinh đẹp của nàng ta, chỉ có ánh mắt nàng ta là không giấu đi được vẻ âu sầu, đi đến trước cửa phòng Long Kỳ đứng hậm hực khá lâu, mãi lúc lâu sau thở dài quay trở về phòng nàng ta. Tôi ở trong bóng tối đứng im không dám động đậy, sợ quá nhiều làm nàng ta xấu hổ, chuyện này sao thế nào lại trở thành bị kịch thế chứ?

Lãnh Phù đối với Long Kỳ có tình cảm hắn ta có biết không? Tôi đoán chắc hắn không biết đâu, nhất định Long Kỳ là đang nghiên cứu sách trị quốc của hắn rồi.

Tôi đoán vậy và đẩy cửa bước vào, quả nhiên Long Kỳ đang ngồi dưới ánh nến đang xem một quyển sách.

Tôi không muốn quấy nhiễu hắn, ngồi một mình trên giường, ánh mắt cứ nhìn vào biểu hiện nhăn mặt nhíu mày của hắn. Người ta từng nói đàn ông hấp dẫn người nhất chính là vẻ mặt tự hỏi sinh động. Hôm nay vừa thấy quả đúng vậy, còn có vẻ vô cùng thu hút nữa chứ!

“Cô đang nhìn cái gì?” Suy nghĩ bị cắt ngang, tôi thu ánh mắt lại, không chút để ý nói, “Tôi đang nhìn một con heo khó hiểu phong tình”

“Cô nói cái gì?” Thấy vẻ không chú ý của tôi đã dẫn tới người nào đó hờn mát, cặp mắt Long Kỳ kia giận dữ nhìn tôi. Lòng tôi đập bùm bùm, vội vàng giải thích, “Không có, không có mà. Tôi không có nói gì mà! Tôi chỉ bảo anh nên sớm nghỉ ngơi chút, chú ý thân thể đó!”

Mặt Long Kỳ hiện lên vẻ khó coi, nguy hiểm kề sát vào tôi, “Nhưng mà ta nghe rất rõ có người mắng ta là heo đó!”

Tôi quỳnh lên, lại chọc giận tên này rồi, hắn mà giận lên thì thực đáng sợ lắm! Tôi lùi vội ra sau giường, nuốt nuốt nước bọt, cảnh giác nhìn hắn, “Tôi thực sự không chửi mà! Tôi tự mắng mình thôi! Là lỗi tại anh có vấn đề, nghe nhầm!” Chuyện này, tôi cho là heo đáng yêu thôi, nếu không tôi sao lại có thể ra sức đổ vấy lên người mình như vậy chứ?

Long Kỳ ghé sát vào mép giường, lập tức nằm lên trên, ánh mắt khó dò nhìn tôi, “Lỗi tại ta không có vấn đề, có đầu óc cô có vấn đề thì có, nhanh ngủ đi!”

Không biết Long Kỳ làm cách nào, đưa tay ra búng một cái ánh nến tắt phụt, cả gian phòng lâm vào bóng tối, tôi kêu khê một tiếng, trong đầu nổ vang. Theo quy tắc không phải là hắn ngủ sàn nhà mà tôi ngủ trên giường hay sao? Tại sao lại có thể như vậy chứ?

“Nè, Long Kỳ, anh ngủ trên sàn nhà đi! Chúng ta không thể...Ngủ cùng một chỗ được!” Tôi đưa tay ra trước sờ soạng, chết tiệt, chắn đầu rồi nhỉ? Tôi lại mò ra phía trước sờ sờ, lại chạm vào một thân thể thực ấm áp. Tay tôi giống như chạm phải thuốc độc vậy vội vàng rút ngay lại. Sao Long Kỳ lại ngủ gần như vậy chứ. Ông trời ơi! Tôi làm cái gì bây giờ?

Đột nhiên nghĩ đến một câu, “Trước có hổ sau có sói”, Long Kỳ là hổ, mà bức tường chết tiệt này lại là sói, hiện giờ tiến thoái lưỡng nan, chẳng có đường lui, làm sao bây giờ đây?

Hắn ta cũng biết nam nữ “thụ thụ bất thân” mà! Hắn đọc sách nhiều như mây thế sao lại không biết chứ? Chẳng nhẽ hắn cố ý chinh tôi sao?

Chinh tôi à! Tôi còn không lợi dụng lúc hắn không để ý đây thôi, Diệp Vũ tôi đây nói gì thì nói vẫn là cô gái phóng khoáng, cùng bé trai ngủ thì có gì đâu! Giỏi nhất chính là....phì, phì... Có muốn cũng không phải cùng với hắn nha!

Cứ tưởng ở hiện đại tôi vừa keo kiệt vừa háo sắc như thế nào, vậy mà đến cổ đại tôi lại phải cấm dục, khổ sở lắm đó! Nghĩ đến đây, tôi nằm xuống, mở to mắt hết cỡ, bỗng dưng, có ai đó đắp chăn lên trên người tôi, ấm áp làm tôi không muốn đoán xem là ai nữa!

56. Chương 56: Cảnh Cáo

Sáng sớm hôm sau, theo thường lệ Long Kỳ không thấy bóng dáng đâu, tôi không thể nhớ nổi tư thế đêm qua của tôi là gì, day day mắt xuống giường. Thu Nhi rất quan tâm bụng nước tới cho tôi rửa mặt. Tôi ngồi trước cửa sổ, chải đầu bằng dầu ô liu, hưởng thụ không khí tươi mát của buổi sáng, “Tỷ tỷ à, tôi thực hâm mộ tỷ lắm” Về mặt Thu Nhi ngày thơ tiền gần người tôi, nhận lấy chiếc lược giúp tôi chải đầu, tôi mím môi cười hỏi: “Hâm mộ tôi cái gì?”

Thu Nhi vừa chải vừa cười nói: “Tôi hâm mộ quan hệ của tỷ tỷ và gia, gia đối với tỷ tỷ tốt như vậy! Tỷ tỷ chắc chắn rất hạnh phúc đi!”

Tôi cười miệng ngoác ra, tâm địa Thu Nhi đơn thuần vậy sao có thể nhìn ra Long Kỳ đối tốt với tôi chứ? Hắn chỉ làm bộ trước mặt người khác thôi, sau lưng thì vô cùng kiêu ngạo, tôi thực may là không lạ gì tính tốt của hắn. Lúc giả làm vợ hắn, chúng tôi trước mặt người ngoài thì thông dong phối hợp, chưa làm cho người ta nhìn ra sơ hở gì, Thu Nhi nghĩ vậy cũng không phải là không có lý.

“Cái này có gì đâu? Tôi còn hâm mộ vẻ xinh đẹp của cô đó! Môi đỏ hồng như hoa anh đào, một vẻ đẹp nghiêng thành, lại nghiêng nước nữa”

Thu Nhi có chút hưng phấn, cười rất tươi, “Thật vậy sao? Tỷ tỷ cũng khen tôi rất đẹp sao?” Tôi gật gật đầu, “Tỷ tỷ đã lừa cô bao giờ chưa, cô lớn lên trông vóc dáng xinh đẹp động lòng người, ai mà lại không thích cô chứ?” Con nhóc kia cũng không soi gương hay sao? Nói ra là tôi thực xấu hổ quá.

“Nhưng mà gia không thích tôi!” Giọng Thu Nhi ảm đạm cúi đầu, Long Kỳ ư? Hắn không thích Thu Nhi à? Trong lòng tôi ngăn ra, Long Kỳ này chắc chắn lúc nào cũng chưng vẻ mặt lạnh lùng ra, lúc trước thu nhận Thu Nhi hắn đã không đồng ý rồi, sao lại có thể đối xử tử tế với cô nàng được chứ? Tôi nắm chặt tay Thu Nhi, “Anh ta bắt nạt cô sao?”

Thu Nhi lắc đầu, “Không có, chỉ là gia nhìn thấy tôi thì không có vui, có phải tôi lại chọc cho gia tức giận hay không?” Mặt Thu Nhi nhăn lại buồn rầu, tôi lý giải được tâm tình của Thu Nhi, từ lúc tôi ra nhập đám người này thì cái loại không khí không lạnh không nóng kiểu này làm tôi âm thầm khổ sở khá lâu, Thu Nhi lần này nhất định đã đoán ra tâm tư không vui của Long Kỳ rồi, tôi nhướn mày cười, “Thu Nhi à! Đừng để ý tới anh ta làm gì, cũng không phải cô chọc anh ta tức giận gì, ngày nào anh ta cũng có bộ mặt thối như thế, mặt ngoài anh ta nhìn có vẻ không thích cô, nhưng kỳ thật trong lòng anh ta rất thích cô đó nha!” Tôi trấn an nàng ta, làm cho nàng ta không nên suy nghĩ linh tinh, Thu Nhi cao hứng nở nụ cười tươi, thoải mái gật đầu đi ra ngoài.

Nàng ta vừa đi, tôi cầm lấy sợi dây buộc tóc lên, đột nhiên nhìn thấy một người dựa cửa, Viêm Hoả sao? Nàng ta không có việc gì sao lại tìm tới tôi nhỉ? Lòng tôi thấy vô cùng kỳ lạ, cất cao giọng, “Thế nào? Lại tới đây dạy dỗ tôi đây à?” Viêm Hoả thoải mái bước ung dung tiến vào, đóng cửa lại, ngồi xuống trước bàn, “Đúng vậy, ta đến là cảnh cáo cô, đừng tưởng rằng chủ nhân cùng một phòng với cô mà có thể xằng bậy, tốt nhất là cô nghiêm chỉnh làm tốt bổn phận của mình đi, đừng có động tâm tư với chủ nhân!”

Nói thế nào mà tôi lại nghĩ thấy mùi thuốc súng thế nhỉ, thì ra là có người mang bom tới ha. Tôi lạnh mặt liếc mắt nhìn nàng ta một cái, hơi quá đáng đó nha, cứ nói như tôi là con sói ác vậy, cũng không ngấm lại

xem ai mới là kẻ nhu nhược cần bảo vệ, ai mới là kẻ ở vào thế nhu nhược, nếu Long Kỳ động tâm với tôi mà nói thì sao, tôi hừ khê một tiếng, “Tôi nên làm gì hay không nên làm gì không cần cô phải dạy, tôi còn có một câu, muốn xen vào chuyện trước hết cô tự mình quản lý tốt chủ nhân của mình đi! Rốt cục là ai động tâm với ai còn chưa biết đâu!”

Viêm Hoả nghe thấy tôi đem Long Kỳ huỷ đi hình tượng, hỗn hển đứng bật dậy, “Chủ nhân chính là người quân tử đó!”

Tôi cũng chẳng buồn tức giận, cười khê, đùa cợt bảo, “Hắn là chính nhân quân tử, thế tôi đây là tiểu nhân ti bỉ phải không?” Nhìn thấy nàng ta tức tới mức không thể tưởng được, tôi lại tiếp tục nói tiếp, “Tôi biết cô là người nóng ruột bảo vệ chủ, cho dù Long Kỳ có là người quan trọng bên cạnh Hoàng thượng, chắc cũng chẳng thêm động tâm với tôi đâu, Diệp Vũ tôi đây cũng đâu phải là người mà cô tưởng tượng, không cần giấu diếm nói cho cô biết! Tôi đã có người trong lòng, cô lo lắng chỉ có thừa thôi!”

Viêm Hoả mở to hai mắt nhìn, có chút không dám tin được những gì vừa nghe thấy, “Thật vậy sao? Cô nói thật chứ?”

Tôi giận quá liếc xéo nàng ta một cái, “Xong”

“A?” Viêm Hoả đuổi không kịp, chỉ a một tiếng mới phản ứng kịp, tức giận vung tay áo mở cửa, lại nghe thấy nàng ta lấp bắp kêu lên, “Chủ nhân?” Tôi quay đầu, mặt Long Kỳ vẫn thế đứng tại cửa, tầm mắt hắn lướt qua Viêm Hoả phóng tới chỗ tôi. Chắc hẳn vừa rồi nghe rõ những lời tôi nói rồi đi! Ý lạnh truyền tới, tôi rất nhanh chóng sửa sang lại mái tóc mình rồi đứng dậy, “Có phải nên xuất phát rồi không?”

“Chủ nhân?” Viêm Hoả kêu nhỏ một tiếng, Long Kỳ mới nhìn nàng ta một cái, “Chuẩn bị một chút rồi lập tức xuất phát!” Tôi ngẩn người ra rồi bật kêu lên, “Tôi còn chưa ăn sáng mà!”

“Không cần ăn nữa!” Long Kỳ bỏ lại một câu rồi lập tức đi ra. Cái gì? Không cho tôi ăn sáng á? Viêm Hoả đắc ý cười nhìn tôi rồi đi ra ngoài, về mặt tôi sụp xuống khổ sở, hơi quá đáng nha, nói có vài câu không nên nói thôi mà! Đồ đàn ông bụng dạ hẹp hòi, có thể mà cũng bắt lấy nhược điểm của tôi để trừng phạt tôi.

Đi xuống lầu, mọi người đều đang đứng chờ xuất phát, Thu Nhi và Trương Ngũ ca đang cười nói chuyện, có vẻ rất vui. Tôi xoa xoa bụng, dễ dàng quá ha! Tôi đột nhiên có chủ ý, không cho tôi ăn, tôi cứ muốn ăn đấy!

Mọi người đều lên hết xe ngựa, tôi mặc kệ mặt lạnh Long Kỳ, ngồi vào trước xe giúp Hà công công đánh xe, hắc hắc! Quả nhiên đúng như suy nghĩ của tôi, trên đường trần nhỏ có nhiều người bán đồ ăn sáng rất nhiều! Còn sầu gì nữa?

“Dừng, dừng một chút!” Đi tới một quán bán bánh bao, tôi gọi dừng xe, Hà công công vội vàng kéo cương ngựa dừng lại, kinh ngạc nhìn tôi. Tôi thừa dịp đó lấy bạc ra bảo mang bốn năm cái bánh bao tới, cho tới khi Long Kỳ cứ lườm lườm nhìn tôi, tôi trừng mắt nhìn lại hắn một cái, mang theo bánh bao ngồi lên xe ngựa, tôi ngấu nghiến thưởng thức ăn bánh bao miễn bàn mọi chuyện.

Xe ngựa lại tiếp tục hướng về phía trước. Hơi thở mùa thu tràn ngập khắp nơi, lá cây vàng rơi xuống, một đám lá vàng theo gió bay bay, chỉ còn lại đám cành khô khẳng khiu đứng chờ mong năm sau gặp lại. Gió thu khuấy động mạnh mang theo một đám bụi vàng bốc lên, tôi giơ tay áo bay bay phần phật, híp mắt nhìn toàn cảnh vô tình này, có lẽ chuyện này có liên quan tới tình cảm phong phú của tôi đi! Thực dễ dàng tức cảnh sinh tình, tôi cảm giác hình ảnh đó thật đẹp, vừa quay đầu lại nhìn thấy Long Kỳ vén rèm lên, hai mắt chăm chú nhìn phương xa, cơ hồ có chút hư không.

“Bên ngoài gió to, nên vào trong đi!” Long Kỳ gọi tôi, giọng lạnh nhạt.

“Không cần, tôi thích ngắm ở ngoài” Tôi cao ngạo ngẩng đầu, biểu thị công khai lập trường của mình. Long Kỳ không nói gì nữa, tôi có vẻ cảm thấy rất đắc ý, không phải là chuyện tôi cự tuyệt hắn, mà là tôi thực thích toàn cảnh trước mắt, hoang vu tịch liêu, như là một cái gì đó vậy!

Dưới đáy lòng tôi giải thích hết thấy, thói quen bị chính mình chôn chặt, hình ảnh này xác minh rõ nhất nhân sinh hoang vắng.

57. Chương 57: Chiêu Đãi

Tính ra thì đã đi được hơn nửa tháng, chúng tôi dần dần tiến vào lãnh địa Đột Quyết. Nhìn trước mắt cảnh rộng lớn vô ngần, tôi không khỏi ngây người. Mùa đông quan ngoại dường như tới sớm hơn chút, mặt cỏ bị gió thổi qua, bay tảo mạn trong không trung, bay loạn xoay tròn, có thể tưởng tượng mùa xuân ở đây cỏ tươi tốt thế nào, cỏ khô hoang vắng vẫn kéo dài tới tận chân trời. Trời không trong xanh như trước, ngẫu nhiên truyền đến tiếng đại bàng tìm con mồi kêu xa, xa xa là đường cong của lưng núi, mảng rừng cây xanh tươi chịu rét kiên cường không sợ gió bão. Cơn lạnh thấm qua quần áo vào sâu tận trong tim, mang đến sự giá lạnh, tôi theo bản năng ôm chặt thân mình.

Xe ngựa đi lại trên quan ngoại vào trong quan nội, trên đường đi người đông tập nập, xem quần áo họ thì thấy có chút hương vị dân tộc ít người, xem ra thì là một số thương nhân Đột Quyết.

“Chủ nhân, ở đây cách Đột Quyết Hoàng thành khoảng mấy chục ngày đường nữa đó!” Hà công công ở bên ngoài xe nhắc nhở, nếu ấn định theo tính toán thì hình như vừa tròn một tháng. Đây cũng là kết quả mà chúng tôi là những người đi đường đã tính trước.

“Đến quan ngoại rồi, khách sạn cũng rất ít, chỉ có thể tá túc trong lều của dân thôi” Lãnh Phù phân tích, nói xong cách đó không xa trên thảo nguyên xuất hiện khoảng mười cái lều tròn giống như nhà bằng bạt vậy, tôi bật kêu lên, “Ồ đây không phải là Tây Tạng đó sao?”

“Tây Tạng á?” Về mặt Thu Nhi nghi hoặc, tôi vội giải thích, “Tây Tạng là quê chúng tôi thường gọi, ở đó họ cũng dựng lều như vậy sinh sống”

“Thế quê tỷ tỷ là ở đâu vậy?” Thu Nhi cảm thấy hứng thú, nháy mắt to chớp chớp nhìn tới, tôi hé miệng cười, ánh mắt trở nên xa xôi, “Nhà của tôi ư? Nhà tôi ở một nơi rất là xa, là một đất nước vô cùng vô cùng xinh đẹp, khi nào có thời gian tôi sẽ cho cô biết”

Tôi ngừng đầu lên, tôi sẽ cho họ biết nhà của tôi như thế nào. Đây cũng là chuyện mà cho tới bây giờ tôi chưa bao giờ nhắc tới. Tôi muốn vẽ một cuốn truyện tranh, tôi muốn đem quê hương mình miêu tả thực kỹ, sẽ xuất hiện trước mặt bọn họ.

“À! Tôi đây sẽ đợi tỷ tỷ sau này nói cho tôi biết vậy” Thu Nhi cười gật gật đầu. Tôi nhìn ra hai bên đường thường thức phong cảnh. Không khí mùa đông rất khô ráo, xa xa khói bốc lên không trung, mang tới một cảnh quan có chút kỳ lạ, ẩn ẩn bên trong có ánh lửa lóng lánh, mới cảm giác trời đã có chút chạng vạng rồi. Đó là lửa trại mọi người vừa đốt lên, tâm tình lập tức hưng phấn hẳn lên. Nhớ tới dân tộc thiểu số ở hiện đại đốt lửa trại, nam nữ trẻ tuổi cùng nhau khiêu vũ, cực kỳ kích thích.

“Ở đây có hội nhảy múa không?” Nửa ngày trời mà chẳng có sự hưởng ứng nào, tôi bỗng cất tiếng hỏi, bọn họ cũng là lần đầu tiên đến mà!

Hà công công dựa theo sự chỉ bảo của Long Kỳ vội vàng đánh xe ngựa tới một chiếc lều to màu trắng. Đêm nay lều này là giải quyết vấn đề chỗ nghỉ, may mà du dân ở đây rất hiếu khách, đối với sự xuất hiện của chúng tôi rất hoan nghênh. Họ thực tự nhiên hiền lành như ở Tây Tạng hiện đại vậy. Tôi đoán có thể biết đâu họ là tổ tiên người Tây Tạng ấy chứ.

Thu Nhi lôi tôi vào trong một chiếc lều. Một cô gái tên là Sa Y chia cho chúng tôi hai chiếc lều, tôi vội vàng cảm ơn, Sa Y cười ngọt ngào, “Như thế này xin mời cô nương và công tử cùng ăn chung bữa tối”

Nàng ta liếc mắt nhìn tôi và Long Kỳ một cái rồi nói, tôi giật mình, nửa ngày sau mới phản ứng được, tôi và Long Kỳ đang giả làm vợ chồng mà.

Chiếc lều chỉ có hai cái, nam nữ mỗi bên một chiếc. Chúng tôi buông hành lý xuống, đi ra khỏi lều, xa xa đã ngửi thấy một mùi hương sữa mê người. Ban đêm trở nên ấm áp hẳn lên. Ngước mắt nhìn thì thấy Long Kỳ và Hà công công đang đi tới hướng này, cha Sa Y ngồi trên ghế chủ nhà, tiếp đón mời chúng tôi ngồi xuống, đặc biệt sau khi tôi và Long Kỳ ngồi xuống xong, Sa Y rót cho chúng tôi mỗi người một chén trà sữa nhỏ, mời chúng tôi thưởng thức.

Lần đầu tiên tôi được nhấp nháp vị trà sữa kiểu này, cảm thấy miệng đậm vị ngọt, ngọt như mật ong vậy, lại vô cùng thích thú. Những người khác đều lộ vẻ vui mừng, hưởng thụ. Hai mắt tôi cứ nhìn chăm chăm

đồ ăn phong phú, thực rất muốn lấy tay nhặt một miếng mà ăn. Trên bàn còn có rất nhiều các loại bánh khác nhau, đều được mùi sữa thơm, làm người ta nhìn không nổi muốn nhắm nháp.

Phụ thân Sa Y cao giọng cười nói, “Mọi người đừng khách sáo, ăn thoải mái, ăn thoải mái” Những lời của ông ta như là mệnh lệnh vậy, tôi buông chén trà lấy tay cầm một miếng thịt dê lên bỏ vào miệng, vừa ăn vừa khen, “Ngon lắm, ngon lắm” Mới phát hiện ra mọi người xung quanh tôi cứ nhìn tôi trông kỳ dị, tôi lấy tay huých Long Kỳ đang kinh ngạc chút, “Ngốc làm gì? Mau ăn nào!”

Hà công công phát ra nghi vấn, “Cứ vậy ăn sao! Sao chẳng có chiếc đĩa nào vậy?” Tôi liếc mắt trắng dã, “Đợi ông tìm được đĩa cho tôi ăn thì đã xong rồi, ông không biết nhập gia phải tùy tục sao?” Lúc này Sa Y và cha nàng ta cũng lấy tay cầm miếng thịt dê lên, mọi người cũng ngây ngốc làm theo lấy thịt cho vào miệng. Đột nhiên cha Sa Y bưng một chén rượu hướng tôi và Long Kỳ mời, “Công tử, phu nhân đường xa tới, để biểu hiện sự hiếu khách, lão bối xin kính hai vị một ly”

Nói xong thì gắp chén rượu lên, tôi hứng trí nhất, hào phóng nhấc chén rượu trên bàn lên trước mặt mọi người sợ hãi cạn sạch một hơi cười nói, “Rượu ngon”

Vừa uống xong, tôi âm thầm kêu khổ, tôi nhưng có tiếng là uống không được, lần này thảm rồi. Rượu bắt đầu có tác dụng. Cổ họng tôi như có lửa thiêu đốt, đốt tới tận trọng bụng. Còn không kịp nhìn qua xem Long Kỳ uống một hơi cạn sạch, “Tỷ tỷ à, tỷ có khoẻ không vậy?” Thu Nhi quan tâm đến cạnh tôi, đánh giá tôi. Về mặt tôi đỏ rực, lắc lắc đầu, miệng tuột ra, “Không sao, không sao, tiếp tục uống!”

Một giọng quan tâm vang lên bên tai, “Cô không thể uống nữa!” Ánh lửa ánh lên vẻ mặt lo lắng của Long Kỳ, cầm lấy chiếc chén trong tay tôi, “Phù Nhi, Viêm Nhi đỡ phu nhân về nghỉ ngơi đi!”

Không được, tôi muốn ngất rồi. Đây là rượu gì vậy cả? Sao lại nặng vậy chứ! Cả người tôi được Viêm Hoả và Lãnh Phù đỡ hướng chiếc lều trắng đi tới, chỉ là đầu có chút choáng váng, nhưng trong lòng lại rất tỉnh táo. Tôi nằm trên giường, nghe thấy tiếng Viêm Hoả thì thầm, “Không uống được thì đừng có uống, cạy mạnh làm gì! Làm hại ta cơm cũng ăn chưa no, khen ngược nàng ta còn có người hầu ha”

Đầu tôi có chút hỗn độn, các nàng nói xong bước đi, tôi nhắm mắt lại lẩm bẩm, “Cái gì chứ! Nói ồn ào sau lưng thì tính làm gì!”

Thoải mái xoay người một cái, một lát sau mơ màng như có ai lại đi vào, mắt tôi thật mỏi không mở ra nổi, “Tỷ tỷ? Tỷ tỷ?” Là Thu Nhi, tôi nỉ non lên tiếng, xem như trả lời, sau đó trong phòng lại khôi phục yên tĩnh, yên tĩnh tới mức kỳ lạ. Ánh mắt tôi hé hé mở, đập vào mắt là vẻ mặt bình tĩnh của Thu Nhi, vẻ mặt nàng ta kỳ quái nghiên cứu tôi rồi lâu bầu nói, “Nàng ta sao kỳ lạ vậy chứ!”

Thu Nhi nàng ta sao thế, tôi oa oa kêu lên một tiếng, “Thu Nhi!” Nàng ta có vẻ hoảng sợ, cả kinh nhìn tôi, “Tỷ tỷ, tỷ bảo tôi sao?” Tôi gật gật đầu, “Thu Nhi à, giúp tôi mang một ít nước tới được không? Tôi khát chết lên được rồi!”

“Được!” Thu Nhi xoay người đi ra ngoài, còn tôi nằm thẳng cẳng trên giường nghĩ ngợi lung tung. Một lát sau nghe có tiếng chân bước, tôi gọi to, “Thu Nhi” Đập vào mắt là mặt Long Kỳ, hắn bưng một ly nước ngồi trước giường, đường nét mặt mũi thanh thoát tuấn mỹ, dưới ánh nến lại vô cùng xuất sắc tới mức kỳ lạ. Chúng tôi cứ nhìn nhau như vậy không chớp, hành vi của tôi bị rượu tàn phá làm bừa, tất nhiên tôi chẳng có chút ngượng ngùng nào cả, trong mắt hắn không rõ tình tự gì cũng chẳng ảnh hưởng tới tôi. Một lúc sau tôi nhìn thấy chiếc bát trong tay hắn, “Tôi muốn uống nước!”

58. Chương 58: Phong Thành

Gió đêm lạnh lẽo không kiêng nể gì xuyên qua thảo nguyên mênh mông, tuyên bố mùa đông đã đến, nhưng chiếc lều kiên cố lại làm lui được luồng khí lạnh này. Chúng tôi chầm nền lên, ánh sáng loé lên lay động trong lều hiện lên thân hình thon thả của chúng tôi. Lãnh Phù và Viêm Hoả thì nằm thẳng, Thu Nhi ngồi, bốn người chúng tôi đều ngẩn người, không nói lời nào tràn đầy tâm sự. Trong đầu tôi lại hiện lên vẻ mặt Long Kỳ vừa nãy, phức tạp mà mâu thuẫn, tôi thấy trong ánh mắt có hiện lên sự che chở, tôi đứng dậy cầm chiếc áo choàng dày phủ lên người, “Tỷ tỷ muốn đi ra ngoài sao?”

Thu Nhi nhìn ra tâm sự của tôi, tôi buồn thực sự, bị tức tới mức không chịu nổi muốn đi ra ngoài giải sầu chút, hưởng thụ chút gió lạnh. Tôi gật gật đầu, “Ừ! Tôi muốn đi hít thở không khí!”

Vén rèm lều lên ra ngoài, thấy bên ngoài còn có một đồng lửa to đang cháy, ánh lửa soi khắp nơi, hắt vào trong không trung rồi tắt. Tôi nắm chặt quần áo trên người ngồi xuống trước cái bàn nhỏ trước đồng lửa, nhìn chăm chăm xuất thần vào đồng lửa.

“Cô sao vẫn còn chưa ngủ hả?” Đằng sau là giọng của Long Kỳ, tôi quay đầu lại, thấy hắt một thân trong trẻo lạnh lùng đứng trong gió không biết từ bao giờ rồi. Tôi thản nhiên bảo, “Ngủ không được!” Tư tưởng của tôi đã giao cho bóng đêm rồi, tỉnh táo lại thì không nghĩ được gì, tựa như không phải tâm tình của tôi vậy, vừa mới nhìn chăm chăm đồng lửa mà chẳng chớp mắt chút nào, ánh mắt của tôi có chút mỏi đau.

“Cô như vậy sẽ dễ bị cảm lạnh mất, nhanh chút trở về đi!” Giọng hắt uy nghiêm mang theo chút mệnh lệnh, tôi cắn cắn môi buồn bực bảo, “Tôi không phải thuộc hạ của anh, anh quản tôi làm gì! Tôi muốn thế nào thì làm thế ấy”

Đây cũng là cá tính của tôi, tôi nói đúng thế, tôi không phải là bất cứ ai của hắt, phu nhân chỉ là chút hư danh mà thôi, hắt không có quyền quản tôi. Đằng sau không có thanh âm, tôi không biết Long Kỳ đã đi hay chưa, ngẫm lại ngồi ngốc rất lâu, bị cảm lạnh cũng là tự tra tấn chính mình. Tôi đứng lên cố bước ra từng bước, làn váy dài đung đưa theo bước chân dầm phai, cả người cứ thẳng tắp ngã xuống, mắt thấy mắt sẽ thân mật tiếp xúc đất. Còn đợi tôi chưa kịp kêu lên thì cánh tay đã được người nào đó nắm lấy, nháy mắt đã bị ôm vào trong lòng người nào đó. Tôi kinh hồn ngẩng đầu lên, Long Kỳ đã khó thở kêu lên, “Cô đang làm gì thế? Cô không cẩn thận một chút nào sao?”

Gần nhau quá, tôi có thể thấy rõ ánh mắt tức giận của hắt, sợ tới mức ngây dại, bỗng chốc quên cả giấy dựa. Hắt mắng tôi song dường như phát hiện ra chuyện ôm chặt tôi vào trong ngực, các ngón tay trên lưng tôi mới dần buông ra, tôi vội lùi lại hai bước, chưa kịp hoàn hồn, cúi gằm mặt xuống nóng bừng, không dám nhìn vào vẻ mặt của hắt, tôi cúi đầu nói khẽ, “Cảm ơn!” Xoay người vội vàng đi tới chiếc lều, lần này tôi nhắc váy lên đi cẩn thận, tránh lại bị vấp.

Vừa lúc bước vào lều, các nàng dường như đã ngủ rồi. Tôi vỗ vỗ ngực, may là các nàng không nhìn thấy, nếu không chết chắc rồi. Tôi nằm xuống bên cạnh Thu Nhi, cho tới nửa đêm tôi nhớ tới cảnh kia, cuối cùng dần cũng không nghĩ tới mà chìm vào ngủ.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi ăn điểm tâm xong tiếp tục lên đường. Không hiểu sao, từ sau buổi tối hôm qua, tôi không dám đối mặt với ánh mắt Long Kỳ. Cứ thấy ánh mắt của hắt là mặt tôi lại đỏ lên choáng váng, giống như nữ sinh vậy tim đập liên hồi ghê lắm. Chẳng nhẽ lại phát sinh quan hệ thân mật với hắt rồi?

Đêm qua hắt ôm tôi chặt quá đi, nếu đổi lại là người khác chắc chắn mức độ lớn nhất là đỡ lấy tôi kéo lại, mà cũng không phải ôm lấy tôi như vậy!

Chuyện này xuất phát từ người gì thế? Tôi nghĩ mãi mà không hiểu, nhưng tôi cũng không thể chìm ngập vào đó được mãi. Chuyện này chắc là ngẫu nhiên thôi, hắt không có khả năng thích tôi được. Thời điểm nào đó ngẫu nhiên có lẽ là tình cảm biểu lộ chân thật có phải không nhỉ?

Tôi dừng ở phong cảnh bên đường nhìn, định vứt đi cảm giác hít thở khó chịu kia đi. May phong cảnh bên ngoài kỳ lạ đã thành công hấp dẫn tôi, trên mặt tôi lộ ra nét cười nhạt.

Điểm đến tiếp theo là một Phong thành nho nhỏ ngoài thành Đột Quyết. Phong thành là thành thị phải đi qua mới tới Đột quyết được, phong cảnh độc đáo, hấp dẫn con người. Vị trí này lấy giao thông là chủ yếu, phồn hoa náo nhiệt. Chúng tôi dừng chân tại một khách sạn. Nhìn thịnh vượng như thế, tôi làm sao mà không kích động cho được?

Nói với Long Kỳ một câu, tôi kéo Thu Nhi rời khách sạn đi ra ngoài mua sắm. Long Kỳ vốn không đồng ý nhưng tôi cứ kiên trì, hắt không đành lòng đành phải miễn cưỡng đồng ý, nhưng lại bảo Viêm Hoá đi theo. Thời gian chạng vạng tối, tôi ôm một đồng đồ vật cùng Thu Nhi chen chúc trong đám đông, đột nhiên, một đoàn xe ngựa đối diện chạy nhanh tới, người đi trên đường đều đoán ra thân phận đoàn xe. Tôi cũng giương to mắt nhìn. Tôi chưa từng thấy có đội ngũ nào đồ sộ vậy đâu!

Đoàn xe hấp dẫn người ta nhất chính là chiếc xe có 8 con ngựa kéo, khí thế phi phàm, rèm che kín, không

thể nhìn thấy rõ người ngồi trong xe là loại người nào, nhất định là có liên quan tới hoàng thất rồi, nếu không ai mà lại xuất động một cảnh tượng lớn như vậy chứ?

Đằng trước cấm quân lấy xe ngựa làm trung tâm bảo vệ, sắp thành hàng mở đường, bảo vệ cho xe ngựa tới...

“Đừng túm mà” Tôi mở miệng nói, nhìn theo bóng xe ngựa đi xa, con mắt Viêm Hoả thật lợi hại nhất định nhìn thấy người ngồi trong chiếc xe kia rồi nên có vẻ đang tính toán gì đó!

A đúng rồi! Ai bảo chúng tôi là đang nằm vùng chứ! Thu Nhi cũng nhìn theo bóng xe ngựa rời đi, ánh mắt tràn ngập vẻ vui mừng, chắc đây cũng là lần đầu nàng ta thấy đây.

Buổi tối, mọi người ăn cơm trong tiệm, không khí có chút nặng nề. Tôi lại nghĩ chắc có liên quan tới đoàn xe kia đây. Về mặt Long Kỳ nghiêm lạnh lảng lảng uống rượu, những người khác thì ăn cơm. Mắt đẹp Thu Nhi nhìn xung quanh, xem ra mỗi một người ở đây đều có tâm sự cả. Bị tội chính là tôi và Thu Nhi đây, bởi vì chúng tôi lúc đó đều bị họ coi thường.

Cơm nước xong tôi nhàm chán ngồi ngẩn người trong phòng, lấy những đồ mua ở chợ ra chơi, “Cốc...cốc” Có tiếng gõ cửa, mở cửa ra là Thu Nhi, vẻ mặt nàng ta cười cười bưng nước trà, nhìn thấy nét mặt tôi không cười mấy, nàng ta giơ tay to mắt nhìn tìm tôi gì đó trong phòng, miệng hỏi, “Tỷ tỷ, gia không có trong này sao?” Tôi bỗng chốc ngạc nhiên, Thu Nhi tìm Long Kỳ làm gì nhỉ? “Không có, anh ta vừa mới đi ra ngoài, cô tìm anh ta có chuyện gì ha?”

Mắt Thu Nhi loé lên, “Tôi mang trà cho ngài ấy uống nha!” Tôi cười khế, mang theo vẻ trách cứ nói, “Đừng hao tổn tâm sức hầu hạ ngài ấy làm gì, khát thì ngài ấy tự tìm nước uống!”

Thu Nhi bị những lời tôi nói sững sờ, trong mắt loé lên nghi ngờ, “Tỷ tỷ hình như có vẻ không quan tâm gia nha!”

Tôi đỏ mặt lên, tức giận nói, “Ta nào có tâm tình gì quan tâm tới ngài ấy chứ? Ngài ấy tưởng ngài ấy là ai vậy ha! Ta cũng không phải phu nhân chân chính của ngài ấy mà”

Lời vừa ra, tôi thầm kêu hối hận nhưng không kịp nữa rồi. Tôi đây làm sao vậy nè? Thế mà lại lộ bí mật rồi. Ôi da, ôi da! Cái miệng thối chết tiệt của tôi này! Tôi thống khổ không biết làm sao. Hà công công nói đúng lắm, tôi cứ há miệng là không giữ được lời rồi. Trong mắt Thu Nhi không có vẻ kinh ngạc như tôi mong muốn, trong mắt nàng ta là một cảnh vui mừng khôn xiết, nàng ta run giọng nói, “Nói như vậy tỷ tỷ thực sự không phải là phu nhân của ngài ấy rồi!”

Tôi lập tức buồn bực, cái gì mà nghiêm túc không phải chứ? Chẳng nhẽ Thu Nhi đã sớm biết rồi nên mới đến chỗ tôi chứng thực? Tôi bỗng như ngã vào đám khói, chỉ có thể gật gật đầu.

Trở lại phòng tôi tự tát mình vài cái tát, trong lòng hối hận khôn nguôi, chuyện này sao lại xảy ra thế chứ!

Vừa tới Đột Quyết thì đã lộ ra chuyện lớn như vậy rồi. Nhất định Long Kỳ sẽ không bỏ qua cho tôi đâu, thảm rồi!

Tôi dậm ngực dậm chân, kêu than mấy ngày liền, Thu Nhi hẳn sẽ không làm ra chuyện gì chứ?

Tâm tư Thu Nhi đơn thuần như vậy nhất định sẽ không đâu! Vậy sao Thu Nhi lại không cảm thấy kinh ngạc nhỉ? Chẳng nhẽ tôi nằm mơ nói lộ bí mật này ra rồi sao? Không có khả năng là không có khả năng, tôi không phải là loại kiểu thế mà! Nhưng mà. Tôi đập cào tóc rách da cũng không đoán nổi, rõ ràng là đang ngồi trước bàn, đợi Long Kỳ tới trừng phạt tôi đi.

Nhắc tới Tào tháo, Tào Tháo tới liền, Long Kỳ đẩy cửa ra, tôi cảnh giác tìm hiểu về mặt hắn, may quá! Không có dấu hiệu tức giận, rất bình tĩnh, không đúng sao? Chắc là điềm báo báo táp tới mới đúng chứ nhỉ? Lòng tôi rút lại, hỏi rất cẩn thận, “Anh về rồi à?”

Giọng tôi vô cùng ôn nhu làm ánh mắt Long Kỳ lộ vẻ kỳ lạ, hắn nhìn chằm chằm vào tôi như muốn xuyên thấu nội tâm tôi. Tôi cười hiền lành, vô cùng nhu thuận, “Nào, tới uống chén trà đi!”

Tôi rót ra một ly trà cho hắn, ánh mắt thâm thúy của hắn ánh lên vẻ nghi ngờ, lòng tôi chột dạ. Hắn bưng chén trà lên uống một ngụm, xem xét tôi, “Có phải cô gây ra chuyện gì không?”

Cái gì đến nên đến, tôi nghiêm mặt lại, cắn cắn môi, hạ giọng nói, “Tôi lỡ lời nói với Thu Nhi chúng ta không phải vợ chồng rồi!”

Tôi không thể đoán trước được mức độ tức giận của Long Kỳ thế nào, cứ cúi đầu, nghênh đón bão táp, nhưng mãi một lúc lâu cũng chẳng thấy có động tĩnh gì!

Tôi thấy kỳ lạ ngẩng đầu lên nhìn, nhận được ánh mắt suy nghĩ sâu xa của Long Kỳ, hần thể nhưng lại nghĩ tới sự kiện khác, “Anh không mắng tôi sao?” Tôi thử thăm dò hỏi, Long Kỳ nhếch nhếch khoe môi, đùa cợt này làm tôi thấy mình vừa hỏi mới ngốc làm sao, “Cô cho thế nào?:”

Lòng tôi vừa tức vừa bực, nhắc chân đứng dậy, “Nè, anh rốt cục đang làm cái quỷ gì thế hả, thích chọc ghẹo người khác thấy vui lắm sao!!!!”

Con người Long Kỳ đảo lên, “Ta chưa từng chọc ghẹo gì cô, chỉ là cô...” Lời nói tiếp theo hần chưa nói ra miệng, liếc mắt nhìn tôi thật lâu một cái, tôi quỳnh lên, “Chính là tôi thì thế nào? Anh cứ nói thật ra xem nào!”

Mặt Long Kỳ hiện lên nét cười âm áp, “Cô thực thiện lương, là người tốt”

Tôi muốn té xỉu luôn, hần lại còn đùa tôi nữa. Tôi đảo cặp mắt trắng, thế này mà anh cũng nói được, tôi đương nhiên là người tốt rồi, chỉ có hần là người xấu thôi.

“Anh vô nghĩa thật, tôi đương nhiên là người tốt rồi, chẳng nhẽ anh không có mắt sao?”

Tôi nhịn không được mắng hần một câu, mắt Long Kỳ trầm xuống, “Nhưng mà cô ở lâu bên cạnh người có tâm, có thể tiềm tàng thành người xấu đó!”

Thật là, lại tung ra một câu làm tôi nghe không hiểu nổi, cái gì mà người xấu, bên cạnh tôi không phải mấy người họ đấy sao? Chẳng nhẽ thuộc hạ của hần phản bội hần à?

Ai mà thêm tin chứ, không biết thuộc hạ hần đã coi hần như sinh mạng của mình vậy, “Phải vậy không? Người xấu à? Cũng có thể nha! Anh cùng tôi một phòng, người hiểm nghi nhất chính là anh!”

Tôi nhịn không được cười chế nhạo hần. Long Kỳ lạnh nhạt cười, không nói gì, vẻ mặt có chút lo lắng. Tôi rầu rĩ ngẩn ra, chẳng lẽ thực sự có chuyện phát sinh sao? “Nè, có phải anh có chuyện gì gặt tôi không?”

Đúng lúc tôi chuẩn bị bức cung thì cửa mở, vẻ mặt Thu Nhi cười cười mang điểm tâm vào, “Gia, tỷ tỷ, hai người đều đói bụng rồi đi! Tôi chuẩn bị điểm tâm cho các người nè”

Tôi vui vẻ cười cười, “Cảm ơn Thu Nhi, dọc đường đi cô đều chiếu cố chu đáo cho chúng ta vậy, hiện tại không cần nữa, cô tự mình đi nghỉ ngơi cho tốt nha!”

Tôi thuận tay cầm một miếng lên cho vào miệng, miệng đầy nên nói không rõ lắm, nhưng ý cười lại lộ lên trong khoé mắt tôi. Thu Nhi đem tầm mắt đến trên mặt Long Kỳ, vô cùng ngây thơ cười vui vẻ, “Gia không ăn sao? Những này là Thu Nhi tự mình vào bếp làm đó!” Long Kỳ hướng nàng ta cười, “Cảm ơn, cho nàng ăn là tốt rồi” Long Kỳ tiện đà nhìn thức ăn đầy trong miệng tôi.

59. Chương 59: Tình Yêu Đặt Sai Chỗ

Thu Nhi hiển nhiên không vui chút nào, mặt nhỏ nhăn nhăn lại đi ra ngoài, tôi nhìn Long Kỳ, “Tất nhiên là Thu Nhi đã biết chúng ta không phải vợ chồng rồi, chúng ta đây chắc cũng không cần chung phòng nữa” Tôi tiến đến trước mặt hần thản nhiên bảo, cảm ơn ông trời, cuối cùng cũng không cần ngủ chung với hần nữa.

Sắc mặt Long Kỳ trông rất khó coi, thản nhiên liếc xéo mắt nhìn tôi một cái, “Cô có vẻ vui sướng quá nhỉ?”

Nói thực thì tôi chẳng có chút cảm thụ gì, có lẽ là vốn bản thân không có cảm giác gì, mục đích đơn thuần của tôi chỉ là muốn thảo luận lần nữa, muốn tìm nhiều đề tài để cải tạo quan hệ của chúng tôi thôi, tôi hòa theo ý hần nói, “Vui chứ, cái đó thì miễn bàn rồi!” Tôi giả vờ vui quá tới mức hoa chân múa tay, trên mặt lộ lên nét cười sung sướng tột cùng.

Sắc mặt Long Kỳ ngày càng đen sì, âm trầm dọa người, nói trắng ra là cố nén cơn tức giận, “Vì sao?”

“A!” Tôi bỗng chốc chẳng biết nói gì, cũng thấy chẳng có gì để nói, tôi cũng không biết là vì sao nữa, chỉ thấy trong lòng có một nỗi cực kỳ quái dị, sao tôi lại muốn che giấu tình cảm chân thực của mình trước mặt Long Kỳ chứ nhỉ? Vì sao cứ muốn làm hấn tức chứ? Rất vui sao? Tôi không biết nữa, tôi ngẩng đầu lên, “Đó là vì tôi không muốn ngủ mà phải lo lắng đề phòng nha! Anh ngủ cạnh tôi chẳng khác nào một tên gian ác, ai mà biết khi nào thì anh lại muốn ăn tôi chứ!”

Cứ lấy bừa một lý do ra, tôi tự nhận mình là một người không quen giả vờ không biết gì trước mặt một người đàn ông không thân quen gì, mà hấn cũng lạ cơ, cứ hỏi mãi một chuyện chẳng ra sao! Cứ muốn tìm nhiều lý do ra làm gì nhỉ?

Ánh mắt Long Kỳ nguy hiểm nheo lại gần tôi, “Ta là ác sói sao? Ta ăn cô ư?” Sự thực đã chứng minh hấn chẳng phải có can đảm làm chuyện này đâu thôi, tôi sợ tới mức lùi nhanh lại, trên người hấn toát ra một luồng khí mạnh mẽ kinh người, tôi tưởng tôi không thở nổi nữa.

Mắt thấy khuôn mặt tuần tú của hấn cứ phóng to lên sắp chạm vào chóp mũi của mình rồi, giọng tôi cuống hấn lên, “Ồi chào tỷ quên mất, sao tôi lại nói nhiều với anh thế nhỉ, chúng ta không phải vợ chồng mà, phân phòng ngủ cũng bình thường thôi”

Long Kỳ rầu rĩ ngẩn ngơ, làm giống y lời tôi nói, hấn quay người phất tay áo bước nhanh đi.

Nhìn bóng hấn ra khỏi cửa, lòng tôi cũng chùng xuống, thở dài. Tôi đây làm sao vậy kìa! Tôi điên rồi mà cả hấn cũng điên rồi, tôi cũng không biết sau này còn phải chịu đựng điều này thế nào nữa.

Đúng như ý tôi, tối Long Kỳ cũng chưa bước chân vào phòng tôi tí nào. Tôi ngồi một mình dưới ánh nến ngáy người, nhàm chán khêu nên chảy làm bắc đèn, chẳng có cảm giác gì, dường như cả không khí đều lạnh.

Trước đây tôi đều ngồi gần người trên giường, còn Long Kỳ thì ngồi trước bàn đọc sách, hình ảnh đó có chút giống như hương vị của vợ chồng thực sự, hiện giờ thì, aizzz..... Tôi lại thở dài, cứ ngồi trước cửa sổ nhìn bóng đêm lan tràn, đêm đông càng thâm đen và lạnh lẽo, làm cho con người ta càng thêm nản lòng, nhụt chí, làm cho con người ta nảy sinh gì đó.

Nhìn bóng đêm âm tối, tôi phát hiện ra thói quen thực vô cùng đáng sợ. Làm anh và một người đáng ghét cùng ở chung với nhau lâu dài, tất cả của hấn đều vô cùng quen thuộc, có lẽ biết đâu cũng sẽ thích hấn cũng nên.

Lòng tôi nhói lên chút, vì trong lòng tự dưng hiện ra lời nói mạnh mẽ xúc động, tôi bỗng nghĩ tới một khuôn mặt luôn tươi cười, nụ cười ấm áp của Ngọc Hoán đó, sao lại có vẻ như xa xôi mơ hồ, tại sao lại thế chứ? Tôi yêu Ngọc Hoán vẫn chưa sâu sao? Vào lúc này trong đầu cứ hiện lên hình ảnh tức giận của Long Kỳ chiều nay, tôi giận quá lắc lắc đầu, muốn bình tĩnh nghĩ cho kỹ. Đêm đã rất khuya rồi, tôi lại không hề buồn ngủ, cứ trợn tròn mắt nhìn ánh nến hắt ra. Tôi còn có một bí mật nữa, tôi vô cùng sợ tối, đặc biệt là ở một nơi tha hương khác, cứ cảm thấy trong lòng có một loại e ngại gì đó bám chặt theo tôi, đợi lúc tôi một mình thì bắt đầu rục rịch, tôi biết tâm lý của tôi có tác dụng tự an ủi, nhưng nó chân thật tới nỗi đuổi mãi cũng không mất đi ha!

Có hàng loạt tiếng chân bước nhẹ làm cho tôi bỗng thấy sợ hãi, ai đó? Ai mà lúc này còn đi lại chứ? Một luồng khí lạnh từ bàn chân toát ra, chắc không phải là quỷ đó chứ?

Đây là điều tối kỵ nhất trong cuộc đời của tôi đó! Tuy không ai chứng minh được nó tồn tại cả.

Một trận gió lạnh từ cửa sổ thổi tới, nên trong phòng tôi bỗng tắt “phụt”. Tôi sợ tới mức hét toáng lên một tiếng, một bóng đen từ cửa sổ phi vào, tôi không kịp giãy dụa bị bổ nhào vào người lên giường, miệng thì bị một bàn tay to bịt chặt. Tôi cất giọng kêu cứu nhưng chỉ phát ra tiếng ô ô thôi. Trời ơi! Ai có thể nói cho tôi biết đây là chuyện gì thế? Ngay lúc tôi định há mồm cắn tay hấn thì bóng đen nói chuyện, “Đừng nhúc nhích, là ta”

Muốn chết à, nằm đè lên người tôi lúc này đúng là Long Kỳ, hấn đang làm cái gì thế nhỉ?

Nhưng lúc này ngoài cửa sổ vang lên tiếng nói chuyện khe khẽ, “Quận chúa, tất cả đã chuẩn bị xong, xin đợi chỉ thị của Quận chúa” Lần này là một giọng nữ thanh thanh vang lên, “Nghe rõ chưa, không có chỉ thị của ta thì đừng lộn xộn, ca ca cũng không được!”

Vừa dứt lời, bốn bề lại im ắng, tôi nghe như lọt vào trong sương mù vậy, mãi lúc lâu sau mới phát giác ra sức nặng một người trên mình, máu lập tức dồn lên mặt, cảm giác hơi thở Long Kỳ gần ngay bên tai tôi, như lông chim nhẹ nhẹ khiêu khích vào dây thần kinh mình.

Muốn chết à, tim lập tức nổ bùm bụp kích động, tôi đưa hai tay ra che ngực, cố gắng ngăn không cho hấn chạm vào những chỗ quan trọng trên người. Long Kỳ thấy tôi giãy dụa, buông người nằm xuống một bên. Tôi khó thở lập tức thấy dễ thở hơn. Tôi có thể cảm giác được một luồng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào tôi, thần kinh tôi lại lập tức như bị lên dây, cả người căng cứng không dám động đậy.

Ban đêm này thật dài, Long Kỳ vẫn không đi, vẫn nằm bên cạnh người tôi. Tôi cũng không đuổi hấn, lẳng lặng không nói, đáy lòng rõ ràng có cảm giác rất yên tâm, rất nhỏ bé cứ nhảy nhót, giống như hấn nằm bên cạnh người tôi không có gì sợ nữa, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Tối nay tôi thực khó ngủ, vừa hoang hân tôi liền tỉnh. Đầu tiên tôi hành động là nhìn xem Long Kỳ có bên cạnh không? Không có? Tôi mới phát hiện ta một bóng thon cao đứng thẳng, tóc dài bay trong gió, nhìn một bên mặt nghiêng hoàn mỹ lạnh lùng và vô cùng nghiêm nghị. Tôi giật mình kinh ngạc, xuống giường đi tới gần hấn. Thấy tôi tới, nét trên mặt hấn lập tức dịu đi, “Sao không ngủ đi?”

Tôi nhẹ nhàng trừng mắt nhìn, “Anh một đêm không ngủ ư?”

Long Kỳ nhếch nhếch miệng, vẻ tuấn tú ám muội không rõ nhìn tôi, “Cô cho là tôi ngủ được sao?”

Tôi kinh ngạc, đột nhiên như hiểu ra cái gì, mặt ửng đỏ, lập tức bấu môi, “Đâu có liên quan tới tôi chứ!” Chắc không phải là tôi đâu!

Long Kỳ hừ khê một tiếng, ánh mắt nhìn xa xăm. Tôi mặc kệ hấn, mở cửa xuống lầu. Tiểu nhị đã dậy rồi, lúc này đang làm việc. Nhìn thấy tôi thì nhiệt tình hỏi chào, tôi cười đáp lại, đi vào trong viện rửa sạch mặt mũi. Thời tiết càng ngày càng lạnh, tôi đoán chắc mùa đông này biết đâu lại có tuyết rơi thì sao, biết đâu đây, tuyết đắp dày lên trắng xóa, cực kỳ kích thích đó!

Lúc này Thu Nhi đã xuống lầu, nhìn thấy tôi thì hơi có chút kinh ngạc, cười đi tới, “Tỷ tỷ, tỷ dậy sớm quá nha!”

Tôi gật gật đầu, lập tức nâng ta lại lên lầu. Cả người tôi đều lạnh, ngồi vào bên bếp lửa sưởi. Trời dần dần sáng rõ, trên đường Phong thành, mọi người bắt đầu náo nhiệt hoạt động dần.

Ăn qua điểm tâm xong, mọi người lại bắt đầu hướng hoàng thành Đột Quyết đi tới. Buổi chiều đến dưới chân thành thị của Hoàng thành. Trước khi chúng tôi đi Long Kỳ đã bố trí cửa hàng tư lự rồi, ở đây tụ tập thương nhân các nơi tới buôn bán tư lự. Vừa mới bước vào phố này đập vào mắt là số vải vóc tư lự muôn màu, có vải gấm trắng, màu sắc rực rỡ làm tôi xem chói cả mắt, lại có loại áo choàng bằng lông trắng như tuyết, màu sắc diễm lệ, theo các đường viền hoa văn rất đẹp, quả thực là cho tôi nhìn mà suýt hét toáng lên, cứ sờ chỗ này lại sờ chỗ kia, hận một cái là không thể làm hai mắt to dài hơn ra.

Lần này chúng tôi sắm vai thương nhân lên vào Đột Quyết, địa điểm gì đó đều đã được thu xếp ổn thỏa. Tôi đứng ở trước căn phòng này đánh giá. Mặt tiền thì thấy đây chỉ là cửa hàng thương nhân bình thường thôi, chẳng có chỗ nào đặc biệt. Lúc đi vào, có bốn năm gian phòng, lần này tôi và Long Kỳ lại ngủ chung, Thu Nhi và Viêm Hoả cùng Lãnh Phù một phòng. Tuy Thu Nhi đã biết thân phận của chúng tôi nhưng cũng không vạch trần. Điều này làm cho tôi yên tâm. Nên biết chúng tôi không phải giả vờ cho Thu Nhi xem, mà là giả vờ để ọi người ở đây cần tiếp xúc xem, làm cho bọn họ biết đến là một đôi vợ chồng thương nhân trẻ tới ở.

Thời tiết rất lạnh, trong phòng tôi có đốt lửa. Vừa mới dùng bạc của Long Kỳ mua được một chiếc áo choàng vô cùng ấm áp màu trắng, trùm kín cổ rất thoải mái. Thu Nhi thì dường như rất thích giúp TRương ngũ ca chiếu cổ, đang mang tới đám tư lự để bày.

Long Kỳ và Viêm Hoả Lãnh Phù thì chẳng thấy bóng dáng đâu. Tôi biết bọn họ đã bắt đầu hành động rồi. Không có gì thì nhẹ tênh mà!

Tôi một người rảnh rỗi quanh quẩn bên cửa hàng xem xét, ở bên cạnh cửa hàng của chúng tôi là một phụ nhân trung tuổi, tên gọi là Cao Y Mã. Nhìn phủ của bà ta thì thấy đây là một người may mặc lớn tuổi. Người ta nói ánh mắt nhân vật này rất tinh, quả nhiên vừa nhìn thấy chiếc áo choàng của tôi cứ khen ngợi

liên tục, làm tôi thấy rất ngượng ngùng với phố hoa lệ này. Tôi cười hì hì cảm giác cả đời này cũng chưa bao giờ nghe thấy những lời nào hay tới như vậy, lập tức cũng khen chiếc áo choàng vàng óng ánh của bà. Hàn huyền một lúc chúng tôi cũng thân quen rất nhanh, cũng hiểu biết chút ít tình hình ở đây.

Cho tới tận bây giờ tôi đều cho rằng tâm địa Thu Nhi là một người đơn thuần, nụ cười của nàng ta, hành vi của nàng ta, tất cả đều là cử chỉ của một cô gái rất thuần khiết, nhưng cảnh trước mắt này thì tôi không biết nên giải thích thế nào mới đúng. Thu Nhi ngồi trên đùi Long Kỳ, hai tay ôm lấy cổ Long Kỳ, còn Long Kỳ thì mặt mũi vẫn như thế, lãnh đạm. Hai người nhìn thấy tôi đứng che trước cửa thì cùng ngẩng ra, đặc biệt là Long Kỳ, sắc mặt lập tức xanh mét. Sao họ lại có kiểu tư thế giống nhau thế nhỉ?

Lúc tôi đẩy cửa ra thì suy đoán lung tung, nhưng rồi tôi cũng phủ nhận ngay, duy nhất chỉ có Thu Nhi là thích Long Kỳ thôi, Thu Nhi lại không biết ngượng gì, cứ thoải mái từ trên đùi Long Kỳ đứng dậy, “Tỷ tỷ, người đã trở lại rồi à!” Tôi giật nảy mình hoàn hồn, nở nụ cười tươi, “Ừ” Còn câu tiếp theo bị tắc trong miệng tôi hỏi không nổi vì sao cả?

Long Kỳ liếc mắt nhìn Thu Nhi một cái, “Thu Nhi, người ra ngoài trước đi”

Thu Nhi oán hận liếc nhìn tôi một cái. Oán hận à? Có phải tôi nhìn nhầm không đây. Lòng tôi âm một cái, không biết làm thế nào. Đợi lúc Thu Nhi vừa đi khỏi, ánh mắt Long Kỳ thâm thúy nhìn về phía tôi, tôi kìm không được bắt đầu chế nhạo hần, biểu hiện vô cùng nhẹ nhàng, giống như cảnh tượng vừa nãy chưa phát sinh vậy, “Hay quá ha! Anh thực có điểm phúc ghê! Chả trách lại có nhiều cô gái thích anh tới như vậy! Toàn bộ chỉ cần một luồng điện phóng ra mờ ám, cũng không biết trêu chọc biết bao người hiểu sai nữa!” Nhìn khuôn mặt tuần tú của hần, lòng tôi không khỏi có chút chua xót, tôi cũng được tính là một người trong đó nữa sao?

60. Chương 60: Thân Phận Thu Nhi

Tôi nghĩ tới kế tiếp sẽ có một chuỗi giải thích dài dòng, nói rõ quan hệ của hần và Thu Nhi trong đó, nhưng hần không nói gì, chỉ quăng ra một câu, “Vừa rồi cô đi đâu thế?”

Tôi không hiểu sao dâng lên một cơn giận dữ, liếc trắng mắt, “Ai cần anh lo chứ, anh chỉ cần quản anh cho tốt là được rồi!” Long Kỳ không hề giận nhăn mày lại, “Ta chỉ quan tâm đến sự an toàn của cô thôi! Không muốn cô gặp chuyện không may”

Tôi hừ khê một tiếng, ngồi ghé trên mép giường, trong lòng nghĩ loạn lên, ai thêm chứ!

Lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa, Long Kỳ đi ra ngoài. Tại sao có thể như vậy chứ?

Tôi nhớ lại, Thu Nhi gần gũi nhất vẫn là Trương Ngũ ca, Long Kỳ và Thu Nhi rất ít khi nói chuyện với nhau, sao lại có thể gần nhau được chứ?

Nhưng mà giống Long Kỳ một người đàn ông xuất sắc như vậy rất dễ dàng trêu chọc những cô thiếu nữ ngây thơ. Tôi xoa xoa mặt mình, ngồi trên giường suy nghĩ rất lâu, thế nào cũng nghĩ không ra cái gì, thực sự thấy rất kỳ lạ.

Từ thời khắc đó bắt đầu, Thu Nhi chẳng còn coi tôi là bạn nữa, không còn giống lúc trước ngoan hiền dịu dàng, làm tôi đỡ khóc đỡ cười, không biết là biểu hiện ra sao nữa. Xem hành động của Thu Nhi rõ ràng là muốn so với tôi rồi!

Muốn so với tôi cái gì chứ? So vị trí ở trong lòng Long Kỳ sao?

Tôi cũng không thêm để bụng, thấy Thu Nhi bừng trà lên lầu, tôi đi theo lên, Thu Nhi quay đầu kinh ngạc liếc nhìn tôi một cái, giọng có chút lãnh đạm, “Tỷ tỷ đi theo làm cái gì?”

“Thu Nhi....Chúng ta có chuyện gì hiểu lầm sao?” Tôi nghĩ muốn hoá giải sự hiểu lầm giữa chúng tôi. Mắt Thu Nhi cười đẹp, “Hiểu lầm à? Ta và cô từ đầu đã phát sinh hiểu lầm rồi, cô không biết sao?”

Điều này làm tôi thực sự tròn mắt, tôi cau mày, dùng ánh mắt tìm tôi hỏi nàng ta, Thu Nhi hừ lạnh một cái xoay người đi vào trong phòng Long Kỳ. Tôi kinh ngạc đứng tại chỗ, rốt cục tôi đã đắc tội với cô ta ở đâu vậy kia?

Lãnh Phù và Viêm Hoả tới bữa tối mới thấy xuất hiện bên bàn, hai người toàn thân phong trần chắc đã đi khá lâu, cơm nước xong thì về phòng nghỉ ngơi. Tôi ngồi trước cửa quán quanh bếp sưởi lửa. Long Kỳ và Thu Nhi thì chẳng thấy bóng dáng rồi. Tôi thấy nhàm chán quá, đúng lúc này bên ngoài có tiếng Cao Y Mã gọi to, “Ồi muội muội à, sao muội lại ngồi một mình ở chỗ này thế, tướng công nhà muội đâu?”

Tôi nhìn về phía bà ta vui vẻ, “Ngài ấy ở trên lầu! Tỷ tỷ lại đây sưởi ấm đi!” Tôi dịch ra, Cao Y Mã ngồi xuống bên cạnh tôi, lập tức tung đề tài ra, “Tướng công nhà muội cũng thật là, bỏ lại một mình Phu nhân ở trên lầu làm cái gì chứ!”

Tôi lập tức nghĩ đến cảnh Thu Nhi và Long Kỳ đều ở trên lầu, cũng không biết nói gì, hít một hơi bảo, “Tướng công nhà muội ở trên lầu đọc sách, ngài ấy đang chuẩn bị thi cử lấy công danh!”

Cao Y Mã lập tức sợ hãi than lên, “Tướng công nhà muội vẫn là đại tài tử ha! Ta thực hâm mộ muội quá, vừa có nha hoàn hầu hạ, lại vừa có tướng công lại vĩ đại như vậy, muội nhất định là hạnh phúc quá đi!”

Bà ta càng nói càng say sưa, đến câu cuối tôi nghe mà thấy nổi cả da gà, tôi nhìn bà ta cười, “Tỷ tỷ à, muội không ngồi với tỷ được, muội muốn bưng trà lên cho tướng công, chắc ngài ấy khát nước rồi”

Tôi đứng dậy rời đi, lại nghe thấy tiếng Cao Y Mã thì thào, “Xem ra tướng công của nàng thực hạnh phúc lắm”

Tôi bưng trà bước từng bước lên lầu, trong phòng Long Kỳ vẫn còn ánh nến sáng, bọn họ đang làm cái gì nhỉ? Tôi âm thầm phỏng đoán, vừa tới sát cửa chợt nghe thấy tiếng Thu Nhi trong phòng, “Ta có thể giúp ngài lấy được chứng cứ, chỉ cần ngài đáp ứng điều kiện của ta!”

Bọn họ đang làm giao dịch sao? Tôi giật mình tại cửa, trở thành một vị thần giữ cửa, tiếp đó chẳng có tiếng nói nào nữa, im lặng, một lát sau tiếng Long Kỳ vang lên, cũng là nói với tôi, “Cô đứng ở cửa làm gì đó? Sao còn chưa tiến vào?”

Hắn phát hiện ra tôi rồi, tôi đẩy cửa ra, nhìn thấy Thu Nhi đang đứng bên cạnh Long Kỳ, vẻ mặt không hề giận dữ nhìn tôi. Tôi muốn cân bằng tâm tính, buông trà, “Các người nói chuyện chắc mệt rồi ha! Tôi uống miếng nước nào!”

Thu Nhi lạnh lùng quét mắt liếc tôi một cái, đi ra cửa. Tôi nhìn theo bóng nàng ta mà thấy hoang mang vô cùng, cảm thấy rất chi là giận, thực không hiểu một phụ nữ bán mình chôn cất cha sao lại biến thành như vậy chứ?

Uống xong tôi một đường tới giờ cẩn thận chiếu cố nàng ta, thế mà nàng ta cũng chẳng thấy có chút tâm tư cảm ơn sao?

Ngay từ đầu tôi đã lấy tình cảm chị em để đối đãi cô ta, đã bao giờ bạc đãi cô ta đâu?

Thực tức chết đi mà, tốt bụng lại biến thành lòng lang dạ thú, “Nè, các người đang có chuyện gì gạt tôi phải không?”

Tôi soi cái vẻ mặt của Long Kỳ ra vẻ cao thâm khó hiểu kia, hình như hắn cũng có phần nham. Long Kỳ nhìn sâu vào tôi, “Cô chắc không muốn biết đâu!”

Làm sao tôi lại không muốn biết chứ? Mặc kệ xảy ra chuyện gì tôi cũng đều phải biết. Tôi làm mặt lạnh, hướng bức hắn, “Tóm lại là có chuyện gì? Chẳng nhẽ là chuyện ban ngày chúng ta bị người đuổi giết sao?” Tôi đoán chắc là sự kiện này thôi. Long Kỳ lắc đầu, “Là về thân phận Thu Nhi!” Tôi hoảng sợ, gì cơ? Thân phận Thu Nhi ư? Tôi nhú mày, “Nàng ta có thân phận gì?”

“Nàng ta là con gái của quốc vương Đột Quyết, là thân phận quận chúa!” Long Kỳ không ngần ngại phun ra. Tôi cả kinh nhảy dựng lên, có nhầm không đây? Thu Nhi là người Đột Quyết à? Nhưng đáy lòng tôi lại thấy nghi hoặc, tôi không dám tin, không ngờ thân phận Thu Nhi lại là quận chúa, nàng ta ư? Nàng ta tiếp cận chúng tôi là có ý đồ gì?

Bị người đùa bỡn làm tôi thấy rất khó chịu, tôi lắc lắc đầu, “Thế Thu Nhi thực là ai? Thế thì thế nằm trên mặt đất kia là ai?”

Tôi nghĩ lại cảnh cứu Thu Nhi kia, kiểu gì cũng thấy không giống diễn trò, nhưng mà, vóc dáng Thu Nhi thực sự rất đẹp, trên người nàng ta khí chất căn bản không phải người dân bình thường so được. Cái loại công chúa hoa lệ thế này, chả lẽ tất cả đều là sự thật ư?

“Thu Nhi đúng là có người này, nhưng không rõ là đi đâu rồi, còn thi thể kia cũng không phải giả, là phụ thân của Thu Nhi thật”

Mỗi một lời phân tích của Long Kỳ, tôi nghe thấy mà nổi trận lôi đình, nắm chặt tay, chỉ còn kém một nước là tung một đấm thôi, “Anh đã biết từ khi nào rồi hả?” Tôi oán hận nhìn chằm chằm Long Kỳ, biến tôi thành kẻ ngốc lâu như vậy, hẳn cũng chẳng nói một câu, hẳn coi tôi là gì vậy cả?

Long Kỳ quay đầu nhìn tôi cười yếu ớt, “Ngay từ đầu ta đã biết rồi!” Tôi sắp phát điên lên nè, nhìn hẳn quát, “Thế vì sao không nói cho tôi biết hả!”

Tôi chỉ biết Long Kỳ tuyệt đối không ngồi yên, đối với chuyện người xa lạ tiếp cận chắc chắn có hành động rồi, nhưng hiện giờ hẳn lại hợp tác với cả người khác để lừa gạt cả tôi, tuyệt đối không thể tha thứ được. Long Kỳ lắc lắc đầu, nhìn chằm chằm vào tôi, “Cô rất thiện lương, tốt xấu trong lúc đó cũng không phân biệt được, suốt dọc đường đi cô lúc nào cũng để tâm bảo vệ cho Thu Nhi, ta sao lại nỡ làm tổn thương lòng của cô chứ!”

Tôi chẳng thèm nghĩ gì trừng mắt nhìn hẳn, “Anh châm chọc tôi đấy à, rõ ràng thấy tôi đối xử tốt với kẻ địch mà cũng không nhắc tôi! Đến cuối cùng chẳng nhẽ không làm tổn thương lòng của tôi chắc?” Tôi giận tới mức cả người phát run lên, ngẩng lại Thu Nhi rõ ràng là thân phận quận chúa thế mà còn giả vờ yếu đuối nhu nhược, tôi thực sự là một kẻ ngốc quá mà, ngốc không tưởng nổi.

Trên đỉnh đầu tôi có vẻ bốc khói, một luồng chua xót nẩy lên trong lòng, “Tôi hận anh!” Tôi rống lên về phía hẳn, đập cửa xông ra, chỉ nghe thấy tiếng Long Kỳ gọi thẳng thốt đằng sau, “Diệp Vũ!”

61. Chương 61: Âm Mưu Của Lena

Tôi chạy một mạch xuống lầu vọt vào trong bóng đêm, theo đường cái phía Bắc chạy, mặc kệ, họ đã lừa tôi, tôi còn ở lại bên họ làm gì nữa! Càng nghĩ càng giận, đêm đông tối như mực, cơn gió lạnh cứ luồn lách vào tận trong quần áo của tôi, bị người lừa tôi cảm thấy thực khổ sở quá! Tôi vô cùng âm ức, thở hổn hển chạy một mạch như điên vậy, vừa chạy vừa khóc, nước mắt kìm nén một lúc lâu không kìm được tuôn trào, bay vào trong gió, xa xa bóng đêm tối đen bao trùm cuồng ngạo làm cho con người ta có vẻ nhỏ bé tới mức nào.

Không biết đã chạy được bao lâu, tôi dừng lại ở ven đường, gió lạnh làm tôi tỉnh lại, suy nghĩ bắt đầu rõ hơn, Thu Nhi tiếp cận chúng tôi là có mục đích vì Long Kỳ sao? Hiện giờ nàng ta được như ý rồi, Long Kỳ đã bị nàng ta chinh phục hoàn toàn, cũng đúng thôi, vì sao tới nào Thu Nhi cũng thừa dịp tôi không có mặt lại đưa điểm tâm và trà tới, Long Kỳ chắc hẳn là rất cảm kích rồi! Hành vi kỳ lạ của Thu Nhi đều có thể giải thích hết thảy, lòng tôi lập tức sáng tỏ, nhìn trời thở dài, trong lòng lại có chút đau đớn. Tôi hít một ngụm gió lạnh, hoá ra, cho dù bị mất đi gì đó vốn không thuộc của mình nhưng con người ta vẫn rất đau lòng khổ sở biết bao.

Dần dần cơn giận cũng ổn, chỉ còn lại là một khoảng trống rỗng sáng tỏ, ôm chặt lấy thân lạnh rùng mình, tôi nhìn khắp bốn phía, lại nhìn vào trong bóng đen đứng xa xa, hẳn không biết đã đứng trong gió bao lâu rồi? Hẳn vì đuổi theo tôi mà tới sao? Không hiểu sao trong bụng có vị chua quặn lên, tôi đứng dậy lại co quắp lại, người đã không may, uống nước lạnh đều bị nghẹn, bụng lúc này lại đau đến mức không chịu nổi.

Bóng đen xa xa tiến lại gần chỗ tôi: “Cô làm sao vậy?”

Tôi không thèm để ý tới hẳn, cố cắn răng chịu đựng cơn đau, Long Kỳ càng nóng ruột, đưa tay ra đỡ lấy tôi, tôi lại đẩy mạnh hẳn ra, “Ai thèm anh quan tâm chứ!”

Tay đưa ra giữa chừng lại dừng lại, trong lòng tôi thất vọng vô cùng, trừng mắt nhìn, nước mắt lại trào ra, một bàn tay to ấm áp xoa mặt tôi, tôi cắn răng liếc mắt nhìn hẳn một cái, dối bảo: “Không cần anh lo, trên thế giới này trừ anh là người máu lạnh ra thì dĩ nhiên có yêu quý tôi rồi!” Nghĩ đến Ngọc Hoán, nếu có chàng bên cạnh thì tốt rồi, sẽ không vì người khác mà phụ tôi, nhất định sẽ bảo vệ tôi chặt chẽ vào trong lòng vậy.

Long Kỳ rầu rĩ ngẩn ngơ, con người đen trong đêm loé lên, nói nghe thấy vị vui mừng giận buồn: “Là cô thích người đó?”

Tôi hừ lạnh một tiếng, không thèm lên tiếng, cố nén cơn đau đứng dậy tiến về phía trước.

Trở lại trong quán, tôi nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Thu Nhi, nhìn kỹ lại, cái loại công chúa này vốn được nuông chiều không che giấu nổi toát ra, chỉ có chút ngạc nhiên là vì sao trên đường đi nàng ta lại nhu thuận tới như vậy? Tôi cười cợt nói: “Đọc đường đi thật ầm ỨC cho cô quá ha, quận chúa cao cao tại thượng mà lại phải làm nha hoàn ha!” Ánh mắt thay đổi, cả người đều đổi, Thu Nhi không chỉ chọc người ta bằng con mắt, mà là sự lợi hại kinh người, nàng ta cười khê: “Không ầm ỨC nha! Tỷ tỷ đối đãi tốt như thế, ta cũng không cảm thấy ầm ỨC chút nào cả! Cảm ơn tỷ tỷ ha”

Con ranh thói tha này lại còn vừa chiếm ưu thế lại vừa đánh đá kinh, chọc vào đúng chỗ tôi thống hận nhất, sắc mặt tôi lạnh lùng, cười khẩy bảo: ‘Không cần, ta chỉ chiếu cố tới một con chó đáng thương không có ai muốn mà thôi’ Mặt Thu Nhi biến sắc lập tức, giận tới mức cả người phát run, vừa định động tay, lại nhìn thấy Long Kỳ đứng tại cửa quán, tôi hừ khê một tiếng đi lên lầu vào trong phòng, khoá trái cửa lại.

Đêm nay nhất định là một đêm không ngủ nổi, tôi cuộn chặt mình vào trong chăn, đem mọi chuyện lặn vào trong vẻ ngoài trông rất bình tĩnh. Không biết rằng tôi cho rằng cuộc sống yên ổn thì rốt cục lại có ẩn giấu biết bao nhiêu bí mật trong đó? Tôi định làm người ngoài cuộc, cho dù Long Kỳ và Thu Nhi có giao dịch gì nữa, tôi cũng không thèm quan tâm. Tôi muốn sống cuộc sống phiêu diêu tự tại, sau khi trải qua chuyện này, trong lòng tôi đã rõ ràng hơn, tính người tại thời đại này ẩn mật lớn tới mức nào, trong suốt hành trình hấn cũng sẽ không để lộ ra, ai lại biết người tiếp theo tiếp cận tôi là ai nữa đây? Lại có mục đích gì nữa? Tính tình lạnh bạc của tôi lại nổi lên.

Tôi không biết là tôi đã trải qua nỗi khốn khổ tới mức nào, đến sáng sớm hôm sau, tôi một mình ăn qua điểm tâm đi vào trong thành Đột Quyết đi dạo, dù sao họ đã mặc kệ tôi rồi, tôi cũng không việc gì phải đi chọc vào họ làm gì. Đột Quyết hoang thành sản vật nhiều, tôi đến thời đại này cũng đã từng nhìn thấy thành thị phồn hoa hưng thịnh, Người Đột Quyết phần lớn đều mang theo bên người nhiều đồ vật và quần áo thêu hoa văn hoa lệ. Lúc đi trên đường, trên người thường phát ra tiếng kêu “ding dang” của trang sức vang lên, trong mắt tôi thì tựa như người dân tộc thiểu số vậy, có một kiểu phong tình khác.

Tâm tình buồn bực lại được giải toả, tôi nhìn cảnh mọi người nhiệt tình tốt bụng thì gia nhập vào trong đó. Trong lúc khó khăn, dĩ nhiên thực sự giống như người nhảy múa vậy, có một số cô gái mặc áo tay dài không biết đang múa điệu gì, miệng thì hát những bài dân ca. Tôi rộn ràng đi lên đi theo đội ngũ này khá xa, mới phát hiện ra họ vào trong một đại điện, cùng họ nói chuyện hàn huyên một lát mới biết là họ đang chuẩn bị biểu diễn trong cung. Tôi bưng tỉnh hiểu ra, chào tạm biệt họ, lại lần nữa đi trên đường vòng vèo, nhìn trời nhìn mây, hình như trời sắp mưa vậy, tôi lập tức quay trở lại, nhìn thấy một loạt các dãy phòng xếp nối tiếp nhau, mới trợn tròn mắt lên, tôi cứ vậy mà lại bị lạc, không biết đi đường nào về đây?

Nhìn thấy mọi người vội vàng dọn dẹp hàng quán, tôi cũng vội hấn, cứ nhắm thẳng một đường đi tới, nửa đường hỏi một bác gái mới biết là tôi đi đúng đường rồi, chẳng qua là tôi đi dạo xa quá, còn phải vòng vèo vài chỗ mới thấy đường lớn, lập tức ra roi thúc ngựa chạy thực mạng về.

Đi được một đoạn mới nhìn thấy đầu đường quen mắt, lúc này thời tiết đã tối hấn, tôi chạy nhanh về trước, may quá may quá! Cửa quán ở đằng trước, tôi âm thầm may mắn là mình đã về tới nhà thành công, vừa ngẩng đầu lên đã đụng vào một đôi mắt tức giận, Long Kỳ đứng ở cửa, tôi sợ run chút, lướt qua hấn, vào trong không thấy bóng ai, mới kỳ lạ hỏi lại: “Mọi người đâu cả rồi?”

Thu Nhi không biết chui ra từ chỗ nào, giọng điệu lạnh nhạt: “Cô còn mặt mũi mà hỏi à, chẳng phải là đi tìm cô sao!”

Trong lòng tôi cả kinh, nhìn sắc mặt Long Kỳ thì biết lời Thu Nhi nói là thật, âm thầm lo lắng cho họ. Hiện giờ trời bắt đầu sắp mưa, sao giờ họ cũng chưa quay lại vậy. Tôi đứng ở cửa nhìn quanh, không có bóng ai, tôi đoán chắc là Long Kỳ hạ lệnh, vội kêu lên: “Tôi cũng không phải đứa trẻ ba tuổi, tất nhiên là biết đường rồi, anh cần gì phải bắt họ chịu tội chứ?”

Giọng Long Kỳ không sắc lạnh nữa, lại xen phần lo lắng: “Cả một ngày không thấy bóng cô đâu, sao đi ra ngoài không nói tiếng nào vậy” Tôi nuốt nước bọt, tôi biết lần này tuy hứng quá rồi, trong lòng biết

lỗi, ngoài miệng thì lại không phục ngẩng đầu lên: ‘Tôi sao lại nói chứ, anh có việc gì cũng có cần nói với tôi đâu, anh còn định quản cả tôi sao?’

Nói xong tôi hùng hổ đi lên lầu, đụng tới Hà công công đang từ trên lầu đi xuống, cũng không chào câu nào, tôi chạy vội vào trong phòng đóng cửa lại, ngồi trên giường lo lắng. Ngoài cửa sổ trời đã mưa róc rách to dần, mang theo tiếng sấm ì ùng, vô cùng mãnh liệt. Tôi thở dài đi xuống dưới lầu nhìn thấy Trương Ngũ ca ướt sũng, còn những người khác vẫn chưa về, tôi vội kêu lên: “Những người khác đâu rồi? Vẫn chưa trở về sao?”

Trương Ngũ ca liếc nhìn tôi một cái ôn tồn nói: “Không sao, Diệp cô nương trở về là tốt rồi!”

Tôi tự trách mình rơi lệ, nhìn mưa gió mà thở dài không ngừng: “Những đại ca khác chắc chắn sẽ sinh bệnh mất thôi! Đều tại tôi không tốt, ham chơi!” Trương Ngũ ca đã thay bộ quần áo khô sạch, ngồi xuống bên cạnh tôi, “Diệp cô nương nương đừng tự trách mình, thân bọn họ không mảnh mai yếu đuối lắm đâu!”

Tôi lại nhăn nhó khổ sở, chỉ một lúc sau, hai vị khác đã trở về, không cần nói cũng thấy quần áo trên người họ chẳng còn khô ráo gì, may là Lãnh Phù và Viêm Hoả đã chấp hành nhiệm vụ đi rồi, nếu không tôi thực sự áy náy lắm, HẢ công công sau khi thấy quần áo khô xong xuống lầu, rất kỳ lạ là họ đều không trách gì tôi cả, trái lại còn an ủi tôi nữa, làm cho tôi cảm thấy chẳng còn mặt mũi nào gặp ai, chạy vội về phòng mình.

Mấy ngày sau tôi mới biết tên thật của Thu Nhi, gọi là Lena, là con gái bảo bối của Nạp Lý Vương gia Đột Quyết, cụ thể lý do nàng ta lên vào trong đám người chúng tôi có mục đích gì, tới tận bây giờ tôi cũng không thăm dò nổi. Thôi thôi, nàng ta là ai có quan hệ gì với tôi đâu có chứ, sao tôi lại cứ phải tốn công thêm để đoán làm gì? Nhưng mà, tôi không thể không tán thưởng Thu Nhi, à không, tôi hẳn là phải gọi là Quận chúa Lena mới đúng chứ. Nàng ta mặc quần áo hoa lệ của Đột Quyết vào, trên đầu đội mũ, toàn thân toát lên khí chất cao quý, làm tôi không thể không dấm thốt lên cực đẹp. Nàng ta đã không muốn ở cùng với chúng tôi nữa, mà là đã ở trong phủ vương của nàng ta rồi. Do tôi vừa mới tới Đột Quyết thì nhìn thấy chiếc xe tám ngựa kéo kia mang đi, hiện giờ tôi mới biết được nàng ta lúc đó cười có ý nghĩa tới mức độ nào. Nổi tức giận trong lòng từ từ bốc cao dần lên. Hay quá ha! Cũng dám đùa bỡn tôi ha, đợi khi nào tôi có cơ hội sẽ cho cô biết hối hận.

Chuyện làm ăn của Long Kỳ đều nhờ một tay Hà công công để ý, Lãnh Phù và Viêm Hoả hai người này cả mấy ngày nay không thấy đâu. Sáng sớm nay Long Kỳ mặc toàn thân quần áo gọn gàng, xem ra cũng muốn đi xa đây. Aizzz, ai nấy đi thì đi đi thôi! Mau mau làm xong mọi chuyện của họ đi, rồi sớm mang tôi hồi kinh ha, tôi nhớ hai con nhóc kia đến chết mất rồi đây này.

Quả nhiên đúng như dự đoán của tôi, Long Kỳ định đi ra ngoài, ra tới cửa lại quay đầu liếc nhìn tôi một cái, tôi thấy trong mắt rõ ràng có chữ mất hứng, hần thần nhiên bảo: “Ta định ra ngoài một thời gian, nếu ngộ nhớ có chuyện gì xảy ra, cô và Hà công công sớm nhanh hồi kinh đô đi nhé! Đến lúc đó sẽ có người ra tiếp đón”

Lòng tôi hoảng sợ, chả nhẽ lần này hần đi sẽ gặp nguy hiểm sao? Nhìn bóng hần quay đi, tôi lập tức đuổi theo, “Nè, anh chờ một chút!” Long Kỳ dừng bước không quay đầu lại, tôi chạy đến trước mặt hần, ngẩng lên nhìn hần: “Anh nói cho tôi rõ xem nào, sao lại bảo là ngộ nhớ là sao?”

Long Kỳ nheo mắt chút, “Chính là bảo ta có mệnh hệ gì đó!” Hần nói thẳng ra, là tôi choáng váng cả đầu, lòng e ngại, nhìn vào ánh mắt sâu như hồ nước trước kia, tôi lắc lắc đầu, ở sâu trong lòng có một chỗ tự dưng thấy rất đau, cái mũi đau xót, giọng nói bật lên: “Không được” Trong mắt Long Kỳ có chút dao động, nhìn thật sâu vào tôi: “Vì sao không được?” Về mặt hần ánh lên nét vui mừng, tôi hít một hơi dài: “Tôi không đồng ý, anh tự dưng mang tôi tới Đột Quyết, anh phải có trách nhiệm mang tôi về Kinh đô! Nếu không tôi hận chết anh”

Lý do này cũng được sao? Tôi không biết, khoé môi Long kỳ nhếch lên cười làm nổi chua xót bị hoà tan, sau đó cẩn thận gạt đầu: “Ta đồng ý với cô!”

Tôi trừng mắt nhìn hần, nước mắt vọt lên tận khoé mắt, tôi không muốn hần nhìn thấy cảm xúc trong lòng mình, Long Kỳ lướt qua tôi đi lên phía trước, tôi không hiểu sao xoay vọt người lại, đuổi theo bóng hần tới gần ngơ.

Trong quán chỉ còn lại tôi và Hà công công, ông ấy dường như đối với quán này khá dửng dưng làm việc. Tới giữa trưa, có mấy thương nhân tới mua vài vốc, tôi và Hà công công bận bịu một hồi, buổi chiều tôi chạy tới chơi trong quán của Cao Y mã, bà ta tặng cho tôi một chuỗi trang sức, đặt lên đầu. Tôi cảm ơn bà ta, trở lại trong quán, nhìn thấy Hà công công ngồi uống trà một mình, thì ngồi xuống đối diện với ông, vấn đề nhức óc trong đầu tôi, chắc ông sẽ có khả năng cho tôi biết đáp án.

“Hà công công à, Long Kỳ bọn họ đi đâu vậy?”

Hà công công có vẻ biết tâm tư của tôi nghĩ gì, hé miệng cười: “Cuối cùng cô cũng quan tâm chủ nhân rồi! Chủ nhân lần này là vào trong cung tìm chứng cứ, Viêm Hoả và lãnh Phù đã lên vào hoàng cung Đột Quyết rồi, chuẩn bị xuống tay, chủ nhân là đi tiếp ứng đó”

Tôi nhú mi, “Chứng cứ theo lời các người cụ thể là cái gì? Người hay là vật vậy?” Hà công công ghé sát vào tai tôi bảo nhỏ: “Là một bức thư da dê, do chính tay đại hoàng tử viết cho Khả Hãn Đột Quyết! Chỉ cần lấy được nó, thì có thể chứng minh tình hình thực tế đại hoàng tử phản quốc, tới lúc đó....hắc hắc....” Ông ta nhìn tôi cười mỉa hoặc, tôi đương nhiên biết bước tiếp theo là thái tử hạ bệ, và nhị hoàng tử kế vị thôi!

Nhưng miếng thư da dê này quý giá như vậy, nước Đột Quyết nhất định sẽ không đồng ý, Long Kỳ lần này đi nguy cơ bốn phía, tôi đột nhiên nghĩ đến Thu Nhi, nàng ta ở lại bên trogn có tác dụng gì đây? Tôi nhớ rất rõ hình như nàng ta có nói là giúp Long Kỳ mà! Là lấy chứng cứ sao? Chẳng trách Long Kỳ và Thu Nhi lại gần gũi nhau đến vậy! Tôi ngấm vẻ mặt tươi cười của Hà công công, “Các người có nắm chắc lấy được chứng cứ không đó?” Hà công công cười, “Chuyện này cô đừng có lo, chủ nhân tự khắc có cách!”

Tôi cười khê, “Dựa vào phụ nữ sao?” Sắc mặt Hà công công hơi đổi, kinh ngạc nhìn tôi: “Cô..”

Tôi không mặn không nhạt bảo: “Là dựa vào quận chúa Lena không phải sao? Các người dĩ nhiên là nắm chắc phần thắng rồi! Tôi đây yên tâm, dù sao các người sớm có chứng cứ thì tôi sẽ được tự do mà!” Tôi không để ý tới hai con mắt sắp lòi ra của Hà công công, bưng chén trà lên uống một ngụm.

Hà công công một lúc sau mới nói thông một câu: “Diệp cô nương à! Cô hiểu lầm chủ nhân rồi! Mọi chuyện còn có ẩn tình khác”

Lòng tôi giật thột, quét mắt liếc ông ta một cái: “Lời này nói là thế nào?”

Hà công công cẩn thận kéo tôi, “Đi nào! Chuyện này không thể nói ở đây được, chúng ta lên lầu đi!” Tôi cũng cảm thấy mọi chuyện không đơn giản, theo ông ta lên lầu, tiến vào trong phòng, ông ta cẩn thận khoá cửa lại, “Chuyện này liên quan đến bá chủ tương lai của nước Đột Quyết đó! Đột Quyết sắp phát sinh biến cố lớn”

Tôi kinh ngạc, “Định đánh nhau sao?” Lòng tôi bỗng hoảng sợ, đừng vậy mà!

Hà công công lắc lắc đầu, “Không phải, là sắp đổi chủ thôi!”

“Ông nói là Đột Quyết sắp đổi Khả Hãn sao? Ai cơ?” Tôi lại kinh ngạc không hiểu.

“Chính là Vương Gia Nạp Lý đó!”

“Ồi...Vương gia Nạp Lý định....” Tôi cả kinh kêu lên, hai từ làm phản bị Hà công công bịt chặt trong miệng, ông ta làm động tác bảo tôi không nói, tôi gật gật đầu, ông ta mới buông ra, “Nhớ kỹ đó, những lời này chủ nhân không cho ta lộ ra, thấy cô muốn tự mình tìm hiểu, ta nghĩ muốn cho cô hiểu ra chút” Tôi bị dọa sợ, chỉ biết gật đầu, không thể tưởng được Vương gia Nạp Lý lại có dã tâm giống như đại hoàng tử vậy, đoạt vị ư? Đợi chút, vậy Thu Nhi tiếp cận Long Kỳ là có chút mục đích rõ rồi.

62. Chương 62: Thân Phận Long Kỳ

Nghe Hà công công giải thích một hồi, tôi cuối cùng cũng hiểu được Thu Nhi lên vào trong cung tôi có mục đích gì. Hoá ra đây là âm mưu nhiều năm của vương gia Nạp Lý muốn đoạt ngôi vị. Vương gia Nạp Lý nắm giữ binh quyền Đột Quyết, hơn nữa địa vị rất cao, có thể nói là quyền hành trong tay, đứng trên thiên hạ, lòng người đầy tâm cơ, sâu thẳm như động không đáy, thành công sự nghiệp không ai tưởng nổi? Hơn thế, mọi chuyện hẳn đã có sự chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông thôi, mà gió đông này, bọn họ thể nhưng

tìm đúng là Long Kỳ, đúng là có dã tâm quá mà! Theo Lena nàng ta bắt đầu đóng giả bán mình chôn cha, bọn họ liền thực hiện luôn kế hoạch dã tâm này, chỉ có một chút tôi không rõ lắm, chẳng nhẽ Khả Hân nước Đột Quyết là người ngu ngốc sao? Cực kỳ ngốc quá ư? Có người đã muốn rục rịch đoạt ngôi, ông ta lại bắt động, ngồi hưởng nhõn nhở, thực đáng buồn đáng buồn quá ha.

Tôi thấy tôi và Hà công công đều có cùng cảm giác buồn như nhau, tôi nghĩ hỏi thêm sẽ hiểu ra chút, “Khả Hân nước Đột Quyết là hôn quân sao?”

Về mặt Hà công công suy tư, “Ông ta là người thế nào ta chưa từng thấy, nhưng nghe nói là một người tài đức vẹn toàn, ông ta cũng có chỗ khó xử mà! Thử nghĩ xem, chúng ta hoàng triều Vĩnh Hân là một nước lớn nhất, bất luận kẻ nào cũng đều muốn chung sống hoà bình, Thái tử điện hạ lựa chọn nước Đột Quyết cũng là phúc khí của bọn họ, cũng thấy bọn họ tề ở chỗ nào! Bọn họ đã cực, cực thái tử có thể hạ vị hay không? Cực cả tương lai bọn họ nữa nha!”

Tôi nghe mà thấy u hết đầu, đối với chuyện đánh đấm tranh đoạt, tôi một chút khái niệm cũng không có, “Vì sao ha?”

“Nghĩ tới thái tử chúng ta đi! Mọi người ai cũng đều nói đại hoàng tử là một người có dã tâm vô cùng, nếu hấn lên làm đế vương Vĩnh Hân, không chừng sẽ phát động chiến tranh với các nước nhỏ quanh mình, cướp đoạt đất đai, tăng cường thế lực, cô nói, có phải rất đáng sợ không ha!”

“Ôi..” Nói tới chiến tranh tôi sợ tới mức co rúm người lại, Hà công công phân tích rất đúng, ai mà thấu hiểu dã tâm của đại hoàng tử chứ, tại thời đại cá lớn nuốt cá bé này, khả năng nào cũng đều có hết.

Hà công công thở dài, “Cho nên mới nói, đem hạ bệ đại hoàng tử là chuyện không đơn giản, cũng là hy vọng của nước Đột Quyết, cũng là hy vọng của chúng ta, chúng ta vốn có một vị hoàng đế tốt yêu dân yêu nước, vừa mạnh vừa độc đoán, cô bảo không phát động chiến tranh thì là gì, chịu khổ chỉ có dân chúng thôi ha! Cả đến chúng ta lúc đó đều bị mang lên trước đoạn đầu đài, sống chết biết đâu mà lần, aizzz” Hà công công nghĩ tới cảnh địa hoàng tử lên kế vị mà thấy khủng bố quá, khuôn mặt già nua suy sụp xuống. Nghe ông phân tích như thế, tôi sợ tới mức toàn thân ra mồ hôi lạnh, nếu thật chiến tranh nổ ra, tương lai của tôi không phải đã bị chôn vùi như vậy hay sao.

“Vậy nước Đột Quyết đừng có đáp ứng yêu cầu của thái tử được không?” Đột nhiên tôi nghĩ ra cách chuyển thời cơ này.

Hà công công uể oải bảo: ‘Nào có dễ như vậy hử! Hiện giờ ai cũng đều không biết thái tử có hạ vị không nữa, hơn nữa chúng ta vẫn chưa tìm được, định chống lại hấn cũng khó lắm! Hiện giờ các đại thần nước Đột Quyết đều hoảng sợ từng ngày, nếu không đồng ý yêu cầu của đại hoàng tử, một khi hấn lên ngôi, sẽ bỏ qua cho Đột Quyết hay sao? Lúc đó không san bằng Đột Quyết mới là lạ nhá! Vì vậy nói tới chuyện này rơi xuống Đột Quyết vừa là phúc cũng vừa là hoạ nha!’

Ôi! Tôi sắp té xỉu rồi nè, ai cũng nói chuyện quốc gia địa sự khó nhằn, hiện giờ tôi mới chính thức cảm nhận được, một quyết sách sai lầm, thua hoàn toàn ha!

Tôi hướng về Hà công công, “Vậy Long Kỳ đồng ý yêu cầu của Vương gia Nạp Lý sao? Giúp đỡ hấn lên ngôi ư?”

Hà công công nghĩ ngợi lắc đầu: ‘Ý tưởng của chủ nhân ta không dám suy đoán, ngài ấy đề tính toán hết rồi’

“Tính toán à? Chúng ta đều bị dây thòng lọng tròng vào cổ, ngài ấy chẳng nhẽ không có quyết sách gì sao?” Vì sự an toàn mạng sống của tôi, tôi không vội mới là lạ, đột nhiên nghĩ tới những lời Long Kỳ nói lúc đi, “Ta định ra ngoài một thời gian, nếu chẳng may có chuyện gì, cô và Hà công công nhớ sớm nhanh về Kinh Đô nhé! Đến lúc đó có người tiếp đón”

Trong lòng tôi thấy đau nhức vô cùng, hoá ra Long Kỳ không muốn chúng tôi chịu chết cùng nhau, mà muốn bảo vệ chúng tôi, tâm tư của hấn, chẳng nhẽ chúng tôi có thể yên tâm thoải mái về trở về được hay sao?

“Long Kỳ có gặp nguy hiểm gì không?” Tôi bối rối đứng dậy, nhìn Hà công công.

Ánh mắt Hà công công ảm đạm xuống, gục đầu nói: “Ta đã khuyên can ngài ấy hết sức rồi, đừng có mạo hiểm như vậy, nhưng vô dụng thôi. Ngài ấy tự mình đi lấy chứng cứ, ta....Nếu chủ nhân có mệnh hệ gì ta cũng không muốn sống nữa!” Hà công công tự trách mình không thôi, nhìn về mặt của ông ấy, trong lòng tôi bùng lên một luồng tức giận, quát ông ta: “Vì sao các người không nói cho tôi biết hả?”

“Là chủ nhân không cho phép chúng tôi nói, ngài ấy bảo đừng làm cho cô sợ!”

“Sợ ư?” Tôi quát lên, trong mắt bọn họ, Diệp Vũ tôi đây chẳng nhẽ rất sợ chết sao? Là người không dám đương đầu sao? Cái gì cũng gạt tôi, cái gì cũng không nói cho tôi biết, là vì bảo vệ tôi hay hại tôi đây?

Hiện giờ tôi kiểu gì cũng không hiểu nổi, hình như chiến tranh xảy đến cũng có chút sợ, Long Kỳ, tên tự đại tự cường, tên quỷ ích kỷ này, sao không lo lắng tới cảm thụ của tôi hả, không phải là giỏi lắm sao? Chẳng nhẽ chuyện này anh không nói là không muốn tôi bị tổn thương sao. Trong lòng đau xót, nước mắt đột nhiên trào ra, từng giọt, từng giọt to lăn xuống, rớt trên tay tôi, tôi lấy tay lau đi, nhưng chúng cứ càng rơi không ngừng, cảm tưởng như không thể lau sạch được.

Thực kỳ lạ quá nha, trong lòng tôi tự hỏi mình, Long Kỳ đã vì mày sắp xếp đường lùi rồi, sao lại phải thương tâm khổ sở làm gì chứ, không phải mày rất mong không liên quan gì tới anh ta sao? Đúng như mày mong muốn ha! Nhưng mà, vì sao lòng tôi lại đau đớn đến thế? Tôi không hiểu nổi, tôi thực sự không rõ cho lắm. HÀ công công bị nước mắt như mưa lũ của tôi dọa nhảy dựng lên, kích động hẳn, “Diệp Vũ cô nương, cô đừng khóc mà! Chủ nhân không phải cố ý lừa gạt cô đâu, cô đừng có khóc mà!”

“Ôi! Tôi...Tim tôi đau quá đi, anh cuối cùng ra sao đây?”

Lệ không ngừng được, Hà công công thấy không khuyên can được tôi, rời khỏi phòng, để tôi một mình. Cuối cùng tôi quyết định lau nước mắt, ngừng khóc. Tôi muốn tiến vào hoàng cung Đột Quyết, tôi muốn giúp Long Kỳ một tay, Long Kỳ à, anh đừng vứt tôi đi có được không? Tôi cũng muốn sống bên cạnh anh mà, anh cứ chờ mà xem, anh định bỏ tôi mà đi sao? Anh đừng có mơ nhé. Anh vĩnh viễn đừng có nghĩ vứt tôi đi nhé. Tôi muốn anh tự trách mình, tôi muốn anh phải hối hận đã gạt tôi, nếu có gặp lại anh, tôi nhất định phải biểu hiện thực kiêu ngạo xuất hiện trước mặt anh, xem thể giới lớn của tôi anh không thể ứng phó nổi rồi. Trong lòng cứ từng câu từng câu điên cuồng trào lên gào thét làm cho tôi nín khóc mỉm cười, tiếng cười vang dội khoan khoái nhẹ nhàng, tâm tình của tôi đúng là không được tốt cho lắm.

Hà công công chưa từng thấy trường hợp kiểu này bao giờ, nhìn thấy tôi xuống lầu, đã kích động chạy tới, tuôn ra câu đầu tiên là: “Diệp cô nương, cô đừng có làm chuyện điên rồ nha!” Tôi cười hi hi, “Sao? Sợ Long Kỳ về phạt ông đó sao! Yên tâm đi, tôi không phải đi làm chuyện điên rồ gì đâu, mà đi làm chuyện quan trọng”

Hà công công kinh ngạc hỏi: “Chuyện quan trọng à?”

Tôi ngừng cười, “Vâng, chuyện quan trọng!” Nói xong tôi quay người đi ra cửa, tôi cũng không nói cho Hà công công biết mình đi làm chuyện quan trọng gì, chỉ bảo ông ấy đừng có vội gì, tôi sẽ nhanh chóng trở về thôi. Nhìn thấy tôi cười hi ha, ông ta cũng thấy yên tâm, lại chú ý tới cửa hàng như cũ.

Trên đường đi, tôi suy nghĩ xem làm cách nào trà trộn được vào trong hoàng cung không, phải biết rằng thành Đột Quyết hiện giờ như lâm vào địa bàn lớn của địch vậy, chung quanh bảo vệ nghiêm ngặt, đến cả con ruồi cũng không lọt, tôi – một thiếu nữ lại không có trên người võ công cao như Long Kỳ, muốn lên vào hoàng cung cũng khó khăn ghê!

63. Chương 63

Đột nhiên một gian phòng truyền đến tiếng ca hát, tôi quay đầu, thì ra là mấy con hát mấy ngày trước tôi đi dạo qua, đầu tôi lập tức nảy lên ý tưởng, thực sự là có ông trời trợ giúp mà!

Can thiệp với bà chủ một hồi, mới biết được hiện giờ họ đang tăng cường luyện tập múa, ngày hội nguyên tiêu cũng sắp đến rồi, tới lúc đó muốn vào trogn cung chúc thọ Khả Hãn, hiện giờ có gấp chút, muốn ngày hội này làm một chút mới mẻ ấn tượng, nhưng luyện kiểu gì cũng chưa ổn, làm bà chủ lo lắng vô cùng. Tôi lập tức đồng ý mạnh mẽ là có thể giúp được. Lúc đầu bà ta không tin, cho tới khi tôi xoay tròn như chong chóng, áo xống tung bay, tại hiện trường biểu diễn cho họ xem một điệu múa Tân cương, mọi người mới

cao hứng đồng ý cho tôi gia nhập. Tuy tôi không mấy hứng thú với múa, nhưng biên chế thêm một vũ công cũng không làm khó được tôi.

Cũng may vóc dáng những người này đều đã trải qua tuyển chọn, rất thon thả, lại hợp ý tôi lắm. Nếu muốn múa một điệu múa tân cương áo xống cồng kềnh thì không được. Tôi lập tức đưa ra ý kiến, muốn chế tạo trang phục lần nữa, dựa theo tiêu chuẩn của tôi làm ra, thân trên là quần áo, thân dưới là chiếc quần, chủ đạo màu phấn hồng, có thêu hoa khéo đẹp, tất cả đều do một tay tôi lựa chọn, bà chủ cứ đi theo bên cạnh, muốn gì thì đáp ứng nấy, chỉ là khi mọi người nhìn thấy quần áo kiểu này ai cũng đều trờng to mắt nhìn, xấu hổ đỏ hết cả mặt.

Tôi lại phải uốn ba tấc lưỡi động viên, dần dần cũng tiếp nhận, lúc đó chỉ còn cách ngày hội nguyên tiêu có mấy ngày, bà chủ bố trí cho các thợ may may gấp quần áo, chúng tôi cũng tăng cường luyện tập.

Âm Nhạc được chọn là tiếng sáo, phiêu tán mê hoặc người ta, tổng cộng cso bảy người, tôi là vũ công chủ đạo, còn những người khác đều vì tôi mà múa, bởi vì các nàng ấy xuất thân đều là người múa, cơ bản cũng nắm tương đối chắc, chỉ cần tôi múa qua, thì đã học đượ ngay, ai cũng đều khen ngợi tôi không ngừng, tôi có kỹ thuật nhảy của mình, vì mục đích của tôi chính là làm cho tôi trở hết tài năng ra, thu hút quan to cao quý trong cung, thừa dịp thì lên vào.

Nhìn các động tác diễm lệ của các nàng, tôi vầu lòng gật đầu, lại đối với điệu múa của tôi mà gia tăng luyện tập. Hôm qua, bà chủ mang quần áo chúng tôi về, mặc vào người rất vầu vắn, tôi vì giấu mặt, nên múa dẫn đầu còn lấy khăn che mặt, lại càng tăng thêm vẻ thần bí, lại càng thu hút người xem. Mọi việc bận rộn bên trong, mất nhiều ngày con hát trong đại viện đã hoàn thành.

Ngày hội nguyên tiêu, trong thành Đột Quyết, đèn đuốc sáng trưng, trên đường cái sáng như ban ngày, tới chiều, bà chủ đã liên hệ được với người quản lý trong cung, bố trí cho chúng tôi tiến cung, cứ đường hoàng vào cung, tôi cũng đỡ phải lo lắng đề phòng một trận. Dọc đường đi cùng các chị em nói chuyện luyện thuyên, vô cùng vui vẻ.

Hoàng cung Đột Quyết hiện ra trước mắt tôi rất là lớn, cái kiểu cung đình đi đi lại lại không có điểm cuối, hành lang gấp khúc mười chỗ, đi theo quần sự vòng vèo vài lần mới tới chỗ nghỉ. Đây là một phòng chuyên dành cho những người chuyên môn biểu diễn thay quần áo. Tôi dùng son phấn mua bên ngoài, bắt đầu trang điểm cho từng người, rồi hoá trang tôi một chút. Tôi muốn đánh bóng mắt, làm như vậy càng làm cho con gái có sức mê hoặc kinh người, chỉ một lát sau lộ ra vẻ thần bí, sóng mắt mê li, như mộng như ảo cả khuôn mặt trang điểm hiện ra. Các chị em sợ hãi than lên truyền tới, đều lao vào thưởng thức. Tiếp đó lại đeo trang sức châu báu đột Quyết lên người, tôi bảo bà chủ mua ột ít đồ vật lấp lánh, vòng tai, vòng cổ, ngọc, khiến ối người chuyển động thì tiếng lanh canh, đình đình đang đang chạm nhau vang lên, tiếng rõ mồn một, bà chủ miệng vui tới mức cứ há hốc ra.

Trời tối dần, toàn bộ Hoàng cung Đột Quyết sáng trưng, mọi vật hiện ra dưới ánh nền lung linh. Lòng tôi có chút hồi hộp, dù sao thì tôi không có cảm giác đang làm bầy trong tình huống vậy, nếu không thành công mà nói, sau này sẽ tìm cơ hội khó khăn hơn nhiều, phải tận dụng triệt để ha! Bất luận kiểu gì, kể cả phải biểu diễn một ít hình tượng kỹ nữ cũng được, tôi càng muốn hấp dẫn một vị quan thần, trong lòng âm thầm động viên cố gắng. Quần sự tới thông báo, mới chúng tôi đoàn ca múa đi vào.

Một đoàn chúng tôi nối đuôi nhau đi vào, tôi đi bên trong, mặt che mạng, để một đám tóc dài rối tung ra sau, chân bước nhẹ nhàng, thấp thoáng như tiên nữ vậy. Khi chúng tôi một đoàn đi vào, toàn bộ trong sảnh mọi người ồ lên kích động, vang tận mây xanh, lại cso người còn hét to lên là hay lắm!

Tiếng chén rượu va chạm vào nhau truyền đến. Tôi thoáng ngược mắt nhìn, ngấm thấy một vị trung tuổi, mặc quần áo giàu có, nói vậy đó chính là Khả Hãn Đột Quyết rồi, tôi không dám to gan, cụp mắt xuống. Từ hai bên cung điện vang lên từng đợt sáo thổi vi vu, tiếng đàn hoà quyện, đập vào mắt là một màu vàng. Nghe theo tiếng đàn tôi vắn vẹo eo bắt đầu múa, trong mắt mang theo say lòng người cười, cánh tay mềm mại thò ra nhìn vô cùng phong tình. Tôi vầu nhảy được một nửa, một vị trung niên hảo sắc thềm rỏ rãi đưa tay ra giữ chặt lấy cánh tay của tôi. Trong lòng tôi thấy tởm, nhưng không biểu hiện gì, giãy ra, tiện trờng mắt liếc lão ta một cái, sau đó lại mềm mại uốn éo như hoa, nhảy được một nửa, trong nháy mắt tôi nhận rõ những người trong này, trong lòng thở dài, quan thần này đó đều đã già rồi nha, sao không thấy một người vừa ý tôi chứ?

Ngay lúc đang khổ sở có một vị thanh niên chừng hai mươi tuổi đã hấp dẫn sự chú ý của tôi, tướng mạo堂堂 haông, toàn thân lộ ra một vẻ chính nghĩa, là một người đàn ông đứng đắn điển hình, nhưng đó cũng là người mà tôi muốn!

Tôi nâng cánh tay ngọc lên, khiêu khích mơn trớn mặt hắn, làm hắn có chút xấu hổ, còn ngồi phía trên có tiếng những người khác kinh hô lên. Hành động lớn mật của tôi cũng chưa chấm dứt ngay, lựa lúc tôi che mặt lụa trắng, hắn cũng không thấy được mặt tôi, chỉ bị cặp mắt vui mừng tràn ngập kia của tôi chạm vào, xem ra hắn đã bị cặp mắt của tôi khuynh đảo, thành công rồi!

Trong lòng tôi kêu lên một tiếng, đợi hắn cứ thế tìm tới tôi, nhưng mà tôi nghĩ thế này người mà tôi tìm không chỉ có mình hắn đi! Bởi vì toàn bộ giống như giọt nước rơi vào chảo dầu vậy, nổ bung, lúc chấm dứt, tôi làm một tư thế hoa lệ, chúng tôi đã thành công.

Biểu diễn xong, chúng tôi cúi chào cảm ơn, lui ra bên ngoài cung điện bên cạnh, đi tới căn phòng nghỉ. Tôi vẫn còn nhớ người đàn ông trẻ tuổi kia, nếu tính theo chức quan mà đặt chỗ ngồi, thì hắn ngồi vị trí thứ hai, đợi đã, hình như là thấy anh ta có vẻ then thùng vừa rồi vậy, tôi lại có chút lo lắng, anh ta có dám tìm tôi không đây?

Đang nghĩ vậy, chúng tôi đã tới phòng nghỉ, cứ thế thay trang phục rồi sẽ đi theo lối ra cung. Cái này gấp tới mức làm tôi chết mất, tên đàn ông ngốc kia rốt cục có thích chưng diện lòng ra không đây? Đã thể hiện rõ như vậy rồi mà, hừ!

Đúng lúc tôi đang vội tới mức muốn giơ tay nhắc chân lên, các chị em lại thở nhẹ một trận truyền đến, tôi nhìn theo mắt các nàng, quả nhiên là một vị nam tử mặc chiến phục Đột Quyết đứng trước cửa, không phải hắn thì còn ai nữa? Mặt mũi tôi lập tức tươi như hoa, hướng về hắn hạ mình xuống, hắn vội vàng đỡ tôi dậy, “Cô nương đừng đa lễ” Ánh mắt này của hắn thật mạnh mẽ, cứ đánh giá nhìn tôi không chịu rời đi, tôi giả vờ then thùng, uốn éo đầu tránh đi, hắn có chút ngượng ngùng, xấu hổ cười cười. Ánh mắt bà chủ thật tinh quá ha, lập tức đã nhìn ra, nói thế nào thì cũng ở chung với nhau vài ngày rồi, chúng tôi cũng có chút cảm tình với nhau, bà ta cười cười bảo: “Vương tử Cao Ly à, có phải nhìn trúng vị cô nương này của chúng tôi không? Nàng ấy là bảo bối của chúng tôi đó nha!”

Vương tử Cao Ly à? LÒNG tôi kinh hãi, không ngờ tôi khoe khoang một hồi, lại hấp dẫn được đúng là Vương tử nha! Oa! Tôi có chút đắc ý, Vương tử ngược mắt nhìn về phía bà chủ cười cười, cũng là nói với tôi, “Kỹ thuật nhảy của cô nương đây quả tuyệt đẹp, dung mạo hơn người, dĩ nhiên là thuyết phục được ta rồi! Ta nghĩ muốn mời cô nương đây tới là khách ở quý phủ” Đúng là thẳng thắn quá ha! Tôi âm thầm mừng thầm, cúi đầu đáp: ‘Đa tạ Vương tử Cao Ly’

Chuyện này tuyệt lắm, tôi từ trong sự hâm mộ của chị em đi theo vị Vương tử Cao Ly này hồi phủ. Tôi rất bất ngờ, vị vương tử Cao Ly này phủ đệ cũng lớn kinh người, xem ra hắn là vị quan viên cao cấp ở Đột Quyết đây. Tôi vừa đánh giá vừa than thầm một hồi, chỉ có người bên cạnh cặp mắt kia thường thức nhìn tôi là tôi hơi mất tự nhiên, trong lòng lại âm thầm kêu thầm, không lẽ tôi lại tự mình nhảy vào hố lửa rồi ư?

Lúc đi vào trong một đại sảnh của toà nhà lộng lẫy, Vương tử Cao Ly rất lễ phép mời tôi ngồi, lời nói trong đó làm cho tôi có cảm nhận hắn ta không có ý ác sồi, mới mỉm cười nhìn hắn, “Cảm ơn”

Một lát sau thì điểm tâm được mang đến, tôi xoa xoa bụng, thật đói chết rồi đây này, vương tử Cao Ly dĩ nhiên biết ánh mắt của tôi tập trung ở đâu rồi! Cười bảo: ‘Nói vậy cô nương múa lâu vậy chắc cũng đói bụng rồi đi? Nhanh ăn chút nào!’

Tôi nói thầm trong lòng một câu đừng khách sáo, ngoài miệng thì cười cười, giả vờ thực nữ cầm một miếng cho vào miệng, quý tộc vương thất quả nhiên không giống bình thường, cả bánh cũng ăn ngon tới vậy nữa!

Cao Ly vẫn chưa ăn, cứ nhìn tôi, làm tôi cố chịu tới mức như tra tấn! Ghét nhất là bị người khác nhìn, trên mặt lại không có hoa văn gì, có gì mà nhìn chứ. “Vương tử Cao Ly à, anh không đói bụng sao?” Tôi cố gắng vào đề, không ngờ hắn lại cười nói nhẹ nhàng, “Không đói!”

“Cô nương có thể múa cho tôi xem một điệu nữa được không?” Lời nói kế tiếp của hắn làm tôi lắp bắp kinh hãi, nuốt vội bị nghẹn, tôi ho nhẹ một tiếng, cố nói cho thông, “Vương tử người vừa nói gì vậy?” Lại múa nữa sao? Tôi cũng không phải chuyên nghiệp nha, tôi đương nhiên là không đồng ý rồi. Vương tử Cao Ly nhìn thấy tôi nghẹn, rất lo lắng, “Không có gì! Cô nương không sao đâu chứ?” Ha ha, hắn tưởng thật vậy.

Tôi cười lắc đầu, “Không sao, không sao, uống miếng nước thì ổn rồi” Nói xong tôi bưng chiếc chén trên bàn uống một hơi cạn sạch. Ôi! Sao cay quá vậy nè? Một dòng chất lỏng bỏng rát trôi xuống cổ họng, lần này tôi ho tới mức mặt mũi đỏ bừng lên, vương tử Cao Ly cũng hoảng sợ, vội vàng vỗ nhẹ vào lưng tôi, “Người đâu, mang nước lại đây!”

Tôi uống mấy ngụm nước to, mới có cảm giác thoải mái hơn nhiều, tôi cười có vẻ khó coi chút, “Vương tử đại nhân à, lần sau nhớ rõ đừng rót rượu bữa bãi đặt trước mặt tôi nha, tôi không biết uống rượu đó”

Vương tử Cao Ly cười xin lỗi, “Thực xin lỗi cô, ta không biết cô nương không biết uống rượu, lần sau ta sẽ để ý chút” Nhìn thấy hần xin lỗi, trong lòng tôi dễ chịu chút, nhìn hần trông rất buồn cười nói: ‘Ồi, sắc trời đã trễ vậy rồi, tôi làm cách nào trở về đại điện đây?’ đương nhiên đây là chủ ý của tôi nha! Chủ nhân chưa mở miệng, tôi đương nhiên muốn giả vờ thực nữ chút.

Vương tử Cao ly nhìn bóng đêm, “Cô nương đêm nay đừng về nữa, ở lại quý phủ của ta nghỉ ngơi thì tốt hơn” Tôi giả vờ kinh ngạc, “VẬY...VẬY...làm thế sợ quá phiền phức rồi! Chẳng may?” Tôi nói lững lờ không hết câu, nói vậy hần cũng đoán được mà, vương tử Cao Ly nói rất nhanh, “Sao lại không tiện chứ, không ai dám từ chối cả! ở đây ta làm chủ” Tôi yên lòng, chỉ cần hần là lớn nhất thì có lợi cho tôi làm việc rồi.

Tôi được an bài tại một gian phòng, cùng nói chuyện hàn huyên với Vương tử Cao Ly một lát, tôi giả vờ mệt mỏi, hần đương nhiên cũng không muốn bắt buộc tôi nói chuyện, bảo tôi sớm chút nghỉ ngơi, ngày mai lại tán gẫu vậy.

Nằm trên giường, nghĩ lại bắt đầu chuyện đêm nay, lòng tôi vô cùng hưng phấn, không ngờ lại dễ dàng như thế, cứ như vậy bắt được lòng một người, nhưng, cái loại kiểu tôi này ánh mắt nhìn trúng hần, nếu hần không có cảm giác mới lạ.

Chẳng có nhiều thời gian để nghỉ ngơi vớ vẩn, Long Kỳ hiện giờ ở đâu đây? Hần có biết tôi cũng tiến cung sao? Nếu hần biết chắc mặt mũi trông khó coi lắm đấy.

Hần đang ở đâu? ở trong phòng Lena sao? Ở cùng một chỗ với nàng ta sao? Chết tiệt tôi nghĩ chuyện đó làm gì thế? Long Kỳ là loại người dựa dẫm vào phụ nữ làm việc hay sao? Có lẽ Long Kỳ không đồng ý điều kiện của Lena đâu, tôi còn lo gì nữa chứ? Đến tận bây giờ tôi vẫn có chút mơ hồ, vì sao bọn họ lại tìm nhóm Long Kỳ để tạo phản mà không đi tìm nhị hoàng tử của hoàng triều Vinh Hân nhỉ? Rốt cục Long Kỳ có thân phận chức vụ gì mà làm cho bọn họ phải trả giá đại giới lớn như vậy, phải làm ột vị quân chúa ở tận trên cao lại đóng giả nha hoàn tiếp cận? Sao tôi lại quên hỏi Hà công công thêm chứ?

Chả lẽ Long Kỳ là thủ hạ của nhị hoàng tử sao? Hay là...? Trong lòng tôi bị tiếng nói bên trong làm cho hoảng sợ, chẳng nhẽ nhị hoàng tử chính là Long Kỳ sao? “Ầm” một tiếng lửa lớn nổ tung lên, không, không đâu, Long Kỳ không có khả năng là nhị hoàng tử đâu. Hần làm sao mà là nhị hoàng tử chứ? Nếu là nhị Hoàng tử thì sao lại mạo hiểm tới Đột Quyết tìm chứng cứ chứ? Chẳng may có chuyện xảy ra thì sao? Hoàng triều Vinh Hân phải làm sao đây?

Tôi nghĩ ngợi tới điên mất, Long Kỳ nếu thực sự là nhị hoàng tử thì sao đây? Từ sự kiện vụ án chết người kia bắt đầu, vẫn là Long kỳ phụ trách mà, hơn nữa mục đích làm vậy, chính là phủ định chuyện thái tử chính là Nhị hoàng tử, Long Kỳ đang giúp hần sao?

Cố gắng nhớ lại mọi chuyện trước đây, lúc bị Hắc Quỷ Môn đuổi giết, Viêm Hoả kiêu ngạo, Hà công công muốn nói gì lại thôi, mọi người ai ai cũng kính trọng với Long Kỳ, cùng thề chết bảo vệ. Trời ơi, chỉ chuyện này thôi cũng đã chứng minh thân phận Long Kỳ tôn quý thế nào rồi, tuyệt đối không phải là quan viên bình thường, cho dù là người tâm phúc bên cạnh hoàng thượng thì cũng không được kiêu daĩ ngạo thế này, rốt cục Long Kỳ là ai vậy cà?

Tôi bình tĩnh một chút, trong lòng lại thấy đau đớn không xiết, trong lòng dường như bị ai đó đâm ột quả mạnh, có kiểu nghĩ muốn chạy trốn. Tôi sợ chuyện này là thực, nhưng lại không dám thừa nhận. Trời ơi! Tôi rốt cục đang làm cái gì vậy nè? Không phải là trong lòng đang rối rắm lắm sao, cứ nhớ lại cảnh tôi và Long Kỳ ở chung mấy ngày với nhau, dường như có sợi dây vô hình cứ thế buộc chặt chúng tôi lại một chỗ, đầu tiên là chuyện phá án, tiếp theo là chuyện bị đuổi giết, tiếp đó là tới Đột Quyết, giả vờ làm vợ của hần, cùng ngủ chung giường với hần, còn có gì nữa nhỉ? Còn có là tôi không dám thừa nhận cảm xúc khó hiểu, mọi chuyện này là ai đang thao túng đây? Ông trời sao?

CẢ một đêm không ngủ được, sáng sau thức giấc, mở cửa đã nhìn thấy vương tử Cao Ly đứng khoanh tay bên ngoài, ánh mặt trời chiếu sáng chói chang, ngũ quan tự động đặc biệt tuần lãm, mọi đường nét thô cuồng, ánh mắt ánh lên một luồng anh khí, lại xen kiểu khí thể hiện ngang bức người.

Nhìn thấy tôi, cười khê: “Cô nương đã dậy rồi ư?”

Tôi gật gật đầu, đột nhiên mặt hần đen lại, “Đêm qua cô nương ngủ không ngon sao? Sao sắc mặt lại kém như vậy chứ?” tôi có chút ngượng ngùng, đưa tay xoa xoa mặt, “Chắc vậy rồi! Ở chỗ xa lạ như vậy, tôi có thói quen ngủ không ngon!”

Vương tử Cao Ly thở dài một hơi nhẹ nhõm, “Vậy à, không có chuyện gì thì tốt rồi, lâu ngày sẽ quen thôi” Lâu ngày à? Tôi ngẩng đầu lên nhìn hần, chạm vào ánh mắt hần đang cười, lòng tôi mừng thầm, hoá ra là hần cũng để ý tới tôi đó chứ!

Cùng vương tử Cao Ly ở một chỗ không khí ổn lắm, rất nhẹ nhàng, cứ đề tài này nối tiếp đề tài kia, dường như vĩnh viễn cũng không dứt được vậy, càng nói, lại nói tới chuyện trong nhà, “Diệp cô nương là người Đột Quyết cụ thể là đâu vậy?”

Đến thời đại này cái gì không học lại đi học được bản lĩnh nói dối rất inh, tôi cười khê: “Tôi là người làm ở Đột Quyết, hiện giờ ở tại trong đại viện, cùng các chị em tập luyện múa may!”

Hần không hoài nghi, cười bảo: “Kỹ thuật nhảy của cô nương thực sự làm ta mở mắt tò mò ghê, ngay từ đầu ta còn tưởng cô nương từ nơi rừng núi xa xôi nào tới nữa chứ! Lập tức đã bị mê hoặc rồi”

Không tưởng nổi là hần lại xem tới mức mê mẩn đến vậy, cái gì mà ở rừng núi xa xôi chứ? Cứ nói thẳng tôi là tiên nữ trên trời là được mà, tôi hí hửng cười cười, “Làm vương tử chê cười rồi, aizz, một cái phũ ẹ to như vậy một mình công tử ở sao?”

“À, bởi vì ta được Khả Hãn phong xong, lại ban cho phủ đệ, cha ta và muội muội ở cùng nhau” Lòng tôi than thầm, không ngờ hần trẻ tuổi như vậy mà lại vững vậy, rất giỏi, lại được ban tước nữa chứ!

Hần thấy tôi trầm tư không nói, cười bảo: “Có thời gian, ta mang cô đi gặp muội muội ta, nàng nhưng là một thiếu nữ rất mỹ lệ đó, thoát nhìn cùng tuổi với cô, nhất định cô sẽ thích”

Tôi gật gật đầu, “Vậy ha, tên nàng là gì?” Tôi không có hứng, chỉ thuận miệng hỏi chút.

“Nàng có tên rất đẹp, gọi là Lena!”

“Phụt!” Tôi phì trà ra miệng, gì cơ? Tôi không nghe nhầm đó chứ? Là LenNa sao?

Cao Ly nhìn thấy tình cảnh này của tôi, khó hiểu hỏi lại: “Làm sao vậy? Lại bị sặc sao?” Tôi đúng là không may mắn mà, ăn cơm thì bị nghẹn, uống nước thì bị sặc, tôi vội vàng điều chỉnh cảm xúc của mình lại, “Không sao, không sao, ta chỉ nghe thấy tên muội muội của anh thực sự đẹp quá, bỗng chốc sợ tới mức bị sặc thôi” Cao Ly không nghe ra lời châm chọc của tôi, đỡ tôi, “Không sao là tốt rồi, nếu không chúng ta ra ngoài dạo chút đi”

Tôi nhìn hần gật gật đầu, “Cũng được!”

Chúng tôi đi dạo ở trong vườn hoa, không khí lạnh làm người ta run lên, đột nhiên một đôi tay giúp tôi kéo áo choàng lại, quay kín cổ tôi, tôi ngẩng đầu nhìn hần cười cười, nhìn không ra trông hần thô cuồng vậy mà lại cẩn thận thế, tôi cười cười, đi theo hần, nhưng trong lòng tôi lại có một chuyện không dứt ra được, rốt cục Long Kỳ có phải là nhị hoàng tử không, hiện giờ hần đang ở nơi nào? Hần không phải đang ở trong phủ của Lenna chứ? Lòng tôi đột nhiên nẩy lên một tâm tình bức thiết, tôi quay đầu bảo Cao Ly, “Buổi chiều chúng ta đi nhà anh chút đi!”

Cao Ly đương nhiên cao hứng rồi, “Được”

Phủ vương gia Nạp Lý cách phủ đệ Cao Ly không xa, chúng tôi ngồi trong xe ngựa, tay tôi có chút run rẩy, tôi không hiểu vì sao, tôi đang lo lắng cái gì chứ?

Vào tới quý phủ, Vương gia Nạp Lý thế nhưng nhận ra tôi, nói vậy ở yến hội lần trước ông ta cũng ở đó, tôi cũng không tưởng nổi một ông già cao tuổi như vậy lại mang vẻ tươi cười như thế lại cất dấu dã tâm kinh

người, tục ngữ nói, lòng người khó dò, ai có thể thấy rõ đây/ Tôi hạ mình xuống chào, “Thảo dân Diệp Vũ bái kiến vương gia!”

Vương gia Nạp Lý lấy ta ra đỡ tôi, “Đừng đa lễ, không ngờ tiểu nhi lại có thể làm bạn với cô nương, lão phu thật cao hứng quá! Cô nương tài nghệ hơn người, dung mạo hơn người, mọi thứ đều vừa lòng ta”

Tôi nhìn về ông ta khiêm tốn cười, “Vương gia quá khen, thảo dân sao tốt như ngài nói được chứ?”

Vương gia Nạp Lý cười sang sảng, “Ha ha....Nha đầu khiêm tốn quá, ta thích, chẳng trách có thể ở trên yến tiệc áp đảo quần hùng đi!”

Trong lòng tôi cũng không thấy vui lắm, nhưng ngoài miệng vẫn nở nụ cười, tính người thực đáng sợ quá, nếu tôi không biết rõ ông ta là người đoạt ngôi, tôi nhất định sẽ vui tới chết, hiện giờ tôi lại cảm thấy toàn thân phát run.

64. Chương 64

Cao Ly rất cao hứng, “Phụ thân, con muốn mang Diệp cô nương đi gặp mẫu thân” Trong lòng tôi ngẩn ra, cười miễn cưỡng, “Được!”

Chỉ là khi chúng tôi đi vào hậu viện, tôi lại nghe thấy một giọng nói thất thanh, “Báo cáo, tối qua tẩm cung Khả hân xuất hiện thích khách, xin Vương gia mau chóng tiến đến thương nghị!”

Tôi dừng bước, cả người không tự chủ được run rẩy, thích khách ư? Là Long Kỳ định xuống tay sao? Tôi quay đầu nhìn thấy một quân lính đỡ Vương gia Nạp Lý lên xe ngựa, Cao Ly bước nhanh tới hỏi vị quan binh tới báo cáo kia, lông mày hấn chau lại, dường như rất nghiêm trọng. Tim tôi đập liên hồi, trong lòng thấy lo lắng, không phải Long Kỳ, không phải Long Kỳ đâu!

Cao Ly nghe xong tin tức, đi tới chỗ tôi, tôi vội không đợi được hỏi, “Có chuyện gì vậy?” Hắn tưởng làm tôi hoảng sợ, cười khê, “Diệp cô nương, đừng sợ, chỉ có chút chuyện trong cung thôi, có cha ta lo rồi”

“Chuyện nhỏ ư?” Lòng tôi hoài nghi, chẳng lẽ không giống như tôi nghĩ sao? Tôi hỏi thử, “Nhưng mà vừa rồi tôi hình như nghe được là có thích khách gì đó mà, thật không biết ai lại gan lớn vậy dám ám sát Khả Hân chứ!” Cao Ly thở dài, “Vẫn chưa tra ra được, tin chắc thích khách cũng trốn không thoát”

Không hiểu Cao Ly có phải đứng cùng trận tuyến với cha hắn không, phụ thân đoạt ngôi, hắn làm con nhất định phải giúp sức rồi! Tôi bỗng có chút thương hại hắn, tôi thấy thế nào Cao Ly hắn cũng không có dã tâm như thế, chẳng lẽ con người không thể nhìn về ngoài sao?

Tôi đang nghĩ ngợi, thì chân đã bước vào từ đường ngập tràn hương khói. Trước bàn khói hương nghi ngút có một bà lão phu nhân có tuổi tay cầm tràng hạt, miệng thì lẩm bẩm gì đó, chắc là mẫu thân Cao Ly rồi. Có người bước vào, bà cũng không thèm liếc mắt nhìn cái nào, làm như không thấy. Thật là một người già thích ăn chay niệm phật, không màng thế sự rồi, trên mặt tôi vẫn giữ nụ cười tươi, Cao Ly nhẹ nhàng gọi bà, “Mẫu thân....Mẫu thân à,...,Con tới thăm người đây”

Cuối cùng người già cũng có phản ứng, từ từ mở to mắt, nhìn thoáng qua Cao Ly, rồi chuyển nhanh ánh mắt nhìn về phía tôi, “Nàng ta là ai hả?” Bà chỉ chỉ vào tôi.

Cao Ly giải thích, “Nàng là người bạn mới của con” Nói xong, hắn nhìn lướt qua tôi, “Diệp cô nương, đây là mẹ tôi”

Tôi nhìn về phía bà, cười, “Xin chào bác gái” Phu nhân Nạp Lý gật gật đầu nhìn về phía Cao Ly, “Khi nào thì con và vị cô nương này mới thành thân hả? Đã chọn được ngày chưa?”

Nụ cười tươi của tôi cứng đờ, thành thân à? Có phải bà đã hiểu lầm quan hệ của tôi và Cao Ly không? Cao Ly có vẻ xấu hổ, mặt đỏ nói, “Mẹ, Diệp cô nương chỉ là bạn của con thôi, cũng không phải...” Phu nhân Nạp Lý không để Cao Ly giải thích xong, giọng điệu đã sắc nhọn kêu lên, “Lần trước con đã hứa với ta rồi, mang cô gái đến nhất định là phải lấy cơ mà? Thế nào, con còn định để ta chờ đến khi nào đây?”

Bà càng nói càng kích động, cả người dường như rung bần bật, ngực phập phồng liên tục, tôi rất lo sợ bà thở không nổi, sẽ ngất!

Cao Ly lo lắng vỗ nhẹ nhẹ lưng bà, nói khẽ bên tai, “Mẹ, người đừng tức giận có được không, nhất định con sẽ nhanh hoàn thành tâm nguyện của người mà, làm cho người vui sướng đó”

Ánh mắt phu nhân Nạp Lý lợi hại quét về phía tôi, “Cô nương, nếu Cao nhi muốn thành thân cùng cô, cô có ý kiến gì không?” Tôi và Cao Ly cùng sửng sốt, Cao Ly buồn bực kêu lên, “Mẹ...” Phu nhân Nạp Lý mắng hắt một câu, “Con đừng có nhiều lời, mẹ có thể làm chủ cho con!”

Tôi cúi đầu trầm tư một lúc, “Phu nhân Nạp Lý, quan hệ giữa cháu và Vương tử Cao Ly đều không như tưởng tượng của người đâu, chúng cháu chỉ là quan hệ bình thường, còn về chuyện thành thân, cháu cũng chưa nghĩ tới vấn đề này!” Tôi làm sao dám đụng vào, gặp người khó chơi như vậy, xem ra ở gia đình này nữ quyền có vẻ chiếm cao nhất ha.

Phu nhân Nạp Lý cao thâm liếc mắt nhìn tôi một cái, ‘Ha, nói vậy Cao nhi nhà ta thực không xứng với cô rồi? Phải biết rằng tiền được vào gia đình họ Nạp Lý nhà ta là phúc rồi! Cô hơi hợ như vậy, làm đau lòng Cao Nhi nhà ta, cô có phải xứng hay không, cứ chọn lấy một ngày kết hôn, giúp tâm nguyện của ta được không?’

Lúc này Cao Ly đứng bên không nói lời nào, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn sắc mặt của tôi. Trong lòng tôi thầm kêu khổ, chẳng nhẽ Cao Ly cứ vậy đầu hàng sao? Tôi bất đắc dĩ nhìn phu nhân Nạp Lý, giúp tâm nguyện của bà, vậy ai hiểu được lòng tôi đây. Cũng không phải tôi thanh cao gì, mới gặp mặt người một ngày sao mà đã có tình cảm được. Nói thực tôi nếu không phải lợi dụng con của bà, tôi đã sớm không đứng đây rồi. Nhưng giọng nói của bà rất kiên quyết, cũng khó làm người ta có cơ hội phản bác lại. Nếu giọng điệu của tôi nặng một chút chưa biết chừng không chiếm được cảm tình, mà giọng nhẹ chút thì lại thiệt thòi chính bản thân, chuyện này cứ đắn đo không biết làm sao cho phải.

Tôi thở dài một hơi, biểu hiện vô cùng buồn rầu nhìn Cao Ly cầu cứu, nhưng mặt hắt cũng không dám nhìn thẳng vào tôi, dường như hắt có vẻ nguyện ý chấp nhận ý kiến mẫu thân hắt vậy. Xong rồi, tôi thầm than một tiếng, hé ra nụ cười mê người, ‘Phu nhân à, người nếu muốn có tâm nguyện cũng không phải việc khó nha! Lấy điều kiện như Vương tử, con gái nhà ai mà không muốn chứ? Nếu thực muốn chọn, hay là tổ chức một cuộc tuyển dâu đi! Cháu sẽ giúp ảnh chọn, tuyệt đối phù hợp với yêu cầu của ngài mà! Còn cháu chỉ là con gái nhà bình thường, sao dám trèo cao chứ? Có phải thế không ạ?’

May là tôi đầu óc nhanh nhẹn, nếu không thì ăn một đay.

Phu nhân Nạp Lý trong mắt dường như có chút hy vọng, nghi hoặc bảo: “Như vậy có được không?”

Tôi gật đầu, “Đương nhiên là được mà! Vạn dặm tìm một người, nhất định có thể chọn được một người làm ngài hài lòng!”

Sắc mặt Vương tử Cao Ly có chút khó coi, ngồi một bên rầu rĩ không nói, tôi cười rõ tươi, “Vương tử Cao Ly à, ngài nói xem chuyện này thế nào ạ?” Trời ơi, anh nhanh nhanh đồng ý đi mà, mau để chúng ta nhanh chóng bỏ của chạy lấy người đi mà, tôi xin anh đó. Hắt giương mắt nhìn tôi một cái, gật gật đầu, “Mẹ, cứ làm vậy đi! Mấy ngày sau con lại tới thăm mẹ” Phu nhân Nạp Lý rất vừa lòng với câu trả lời như vậy của hắt, cười bảo, “Con ngoan, mẹ chờ tin của con đó!”

Cùng Cao Ly từ từ đường đi ra, hắt nói lấp lửng tôi đoán chắc là có chủ ý rồi! Cùng lạ sự ích kỷ của tôi, việc hôn nhân của hắt có liên quan gì đến tôi đâu cơ chứ, sao tôi lăm mồm lại nẩy ra ý tưởng giúp hắt chứ? “Vương tử có phải rất không hài lòng với ý tưởng của tôi không?”

Cao Ly lắc đầu, thở dài, “Chuyện này cũng đừng trách ta, chỉ là mẫu thân ta tâm nguyện chính là muốn nhìn thấy ta thành gia lập thất, mau mau có đứa cháu trong nhà. Sức khoẻ bà cũng không tốt lắm có vẻ đợi không được lâu nữa!”

Tôi trừ chuyện bất đắc dĩ buồn bực ra thì thấy loại chuyện này luôn xảy ra bất ngờ quanh mình, ai cũng không tránh được. Hoàn thành tâm nguyện của người già là trách nhiệm của chúng ta, nuôi con cái cả đời, bọn họ là muốn sống quãng đời còn lại vui vẻ. Chỉ là bởi vì trong đó có một số chuyện không thể miễn cưỡng được, như tình cảm chẳng hạn.

Tôi hôm nay rất may là không đụng tới Lena, nhưng trong lòng lại thấy không yên tâm, đoán già đoán non xem nàng ta đang ở đâu? Có phải ở cùng một chỗ với Long kỳ hay không? Tôi thấy phức tạp quá đi.

Trở lại phủ đệ của Cao Ly, lòng tôi vẫn còn vương vấn chuyện thích khách đó, không biết có liên quan gì tới bọn Long Kỳ hay không. Nghe Hà công công nói hình như họ nắm chắc chuyện lấy được bức thư da dê đó hay sao vậy, như vậy chỉ có thể là hắn, nếu Lena phải giúp Long Kỳ thì chắc chắn phải ở cùng một chỗ với họ rồi!

Tôi thở dài, buồn bực chết lên được. Nếu tôi có thể hành động cùng Long Kỳ thì tốt hơn, không vì gì khác, chỉ thăm nghĩ nhìn hắn quyết đoán mà uy nghiêm này đó, hình như là nắm chắc mọi chuyện vậy.

“Nghĩ gì thế? “ Chẳng biết lúc nào Cao Ly đã đến bên cạnh tôi, thế mà tôi không biết, nhìn hắn cười cười, “Tôi đang nghĩ xem làm cách nào giúp mẹ anh hoàn thành tâm nguyện đây” Hắn đi theo cười cười, “Cô thực sự muốn giúp ta sao?”

“Thế nào? Tôi nói dối anh sao? Tôi làm người tốt, ngày mai bắt đầu vậy! Anh phát thiệp mời đi, thông báo cho con gái các gia đình quan lại đến vương phủ đi, chỉ cần các cô gái tuổi từ mười sáu tới hai mươi đều có thể tham gia được” Tôi thật tình muốn giúp hắn, tôi có chút tâm tư, ước gì hắn nhanh chút lập gia đình, tôi cũng đỡ bị người khác hiểu lầm phiền toái.

Hắn nhú mày gật gật đầu bảo, “Được rồi! Đêm nay ta sẽ viết thiệp mời, nhưng mà...” Hắn ngừng chút, liếc mắt nhìn tôi một cái, “Cô cũng phải cùng tham gia được không?” Ôi, đùa gì thế? Tôi lấp bắp kinh hãi, nhú mày hỏi, “Sao vậy được? Tôi chỉ là con gái nhà bình dân, sao lại có tư cách tham gia chứ?”

“Thực ra thì ta cũng chẳng có yêu cầu phu nhân tương lai của ta nhà quan to gì đâu, chỉ cần là người trong lòng ta là được!” Thế có liên quan gì chứ! Nếu anh đã có người trong lòng rồi thì tôi tham gia có phải thừa không, tôi xem tôi cũng không cần tham gia trận nào nhiệt này làm gì”

Cả người hắn run lên khe khẽ, rất nhanh nhìn tôi, mặt có chút ửng đỏ, đáp lại cũng rất rõ ràng, “Ta vẫn chưa có người trong lòng”

Tôi cười hì hì, “Tôi biết mà! Vì thế ngày mai anh phải nhanh tay nắm cơ hội nhé!” Ngốc chưa, vì chính anh chưa có người trong lòng, tôi sẽ không tạo cơ hội cho anh thích đâu, tôi cố tránh nặng tìm nhẹ, vội vàng xoá nhanh đề tài vừa khơi lên kia, tôi đoán chắc hắn cũng không có dũng khí nói lần thứ hai đâu, ha ha!

Buổi chiều Khả Hân Đột Quyết triệu kiến Cao Ly, để tôi lại một mình trong phủ. Tôi đương nhiên không ngồi yên rồi, hắn vừa rời chân trước thì tôi chân sau cũng theo hướng vương phủ Nạp Lý tới. Tôi muốn xem chút xem có thực Lena ở cùng ở nhóm Long kỳ hay không, tiện cũng đưa tin tốt cho phu nhân Nạp Lý nữa.

Nghe quan viên nói Vương gia Nạp Lý cũng không ở trong phủ, lòng tôi cũng giật thột, chẳng nhẽ trong cung có chuyện lớn xảy ra sao? Tôi bước vào nội đường nói chuyện với phu nhân Nạp Lý một lát. Bà rất vui khi thấy con mình như thế. Tôi đang nghĩ xem Lena hiện giờ ở đâu thì lại thấy một cô gái ăn mặc sang trọng đi tới đây. Tôi vừa định thần nhìn thì nhận ra là “Thu Nhi”. Nói vậy nàng ta cũng tới thăm mẫu thân mình rồi. Thấy tôi ngồi dưới đất, nàng ta cả kinh che miệng nhìn như là thấy quỷ vậy, dừng bước, thở hổn hển bảo, “Cô...cô sao lại ở chỗ này thế?”

Tôi không đáp, phu nhân Nạp Lý không hề giận cau mày, may là vừa rồi đỡ cho phu nhân Nạp Lý vui vẻ, sắc mặt Lena thu lại, “Vâng, thưa mẹ, con đã biết”

Nói vậy nàng ta trước mặt mẹ mình là một con gái ngoan đây, nàng ta dùng ánh mắt nghi hoặc dò xét nhìn tôi mãnh liệt, hình như muốn nói, đợi chút tìm người tính sổ rồi. Tôi mỉm cười gật gật đầu, cũng ý muốn nói, tôi chờ đó!

Lena vừa kéo lấy tôi, “Mẹ, con đưa khách của mẹ đến hoa viên một chút nhé” phu nhân Nạp Lý đương nhiên nhìn không ra chuyện gì bất ổn giữa chúng tôi, mỉm cười gật gật đầu, “Được! Con cần phải tiếp đãi cô ấy đằng hoàng nha! Nhớ kỹ, không được bắt nạt cô ấy đó!”

“Con biết rồi” Lena nghiêng răng nghiêng lợi nhìn tôi chằm chằm nói, kéo tôi chạy tới hoa viên.

Tôi vừa đứng vững chút, nàng ta đẩy mạnh tôi ra, “Nói đi, cô tiếp cận mẫu thân ta như thế nào, cô có mục đích gì?” Hai mắt tôi bốc hỏa, “Đây là tôi nên hỏi cô trước mới phải! Cô giả bộ đáng thương trà trộn vào đám người chúng tôi, cô có ý đồ xấu muốn tiếp cận chúng tôi là có mục đích gì hả?” Tôi càng nhìn càng thấy nàng ta ngứa mắt, càng nhìn càng thấy tức giận ghê gớm, giận tới mức muốn đập cho chết luôn vậy.

Mặt Lena thay đổi, “Ta tiếp cận Long Kỳ chứ không phải cô! Cô không có tư cách để ta phải tiếp cận làm gì”

Tôi không giận cười nhạo, “Thế nào, cô định dụ hoặc Long Kỳ ha! Tiếc là cô có vẻ kém chút nhỉ? Long Kỳ nhưng là người không thích phụ nữ có tâm cơ thâm trầm, đối với hắn có mục đích gì nha!” Xem tôi chọc vào chỗ đau của người nha, con ranh thối tha, hại tôi vì cô ta cứ thế tận tụy đồng tình ghê gớm, không thể đòi lại nổi, tôi thấy khó mà tiêu được mối hận này trong lòng lắm, hừ!

Hai mắt Thu Nhi trợn trừng lên, tức nghẹn, “Cô...”

Tôi toét miệng cười, môi càng cong lên, khiêu khích nhìn nàng ta, “Tôi thì sao? Tôi chắc hơn cô hẳn rồi! Nói gì thì nói tôi và anh ta cùng ngủ một giường với nhau hơn một tháng liền nha! Giống như cô ý à, đến cả ống tay áo của anh ta cũng không sờ được đi!” Tôi thấy phục mình có bản lĩnh khá ghê! Nhìn nàng ta mặt mũi thống khổ vận vẹo, tôi thấy sung sướng vô cùng.

Cuối cùng hình như nàng ta cũng sắp sửa phát hỏa rồi, vừa tức vừa vội, “Còn không phải đều tại cô sao? Nếu cô không dùng yêu thuật mê hoặc Long Kỳ, ta sao lại không có kết quả chứ. Toàn bộ kế hoạch của ta đều thua trên người cô – con hồ ly tinh này. Dọc đường đi, cô đều dùng mọi cách, mọi chiêu thức, chẳng phải là muốn hấp dẫn Long Kỳ sao, cô mới là tên đầu sỏ gây nên đó”

Tôi tức quá giơ chân lên, khi đó tôi dùng yêu tà thuật gì mê hoặc Long Kỳ nhỉ? Lời nàng ta nói quả thực rất là quá đáng, vô lý, ngấm lại suốt dọc đường đi, tôi căn bản cũng không làm chuyện gì khác người cả, oan uổng người cũng đừng oan uổng tới mức như vậy chứ?

Khoé miệng tôi nhếch lên, khinh thường bảo, “Cô thực sự là cố tình gây sự nha, cô nói thực cho tôi nghe chút xem nào, xem tôi dùng cách gì, chiêu thức gì chứ?”

Hốc mắt nàng ta đỏ lên, đại tiểu thư kiêu căng lập tức thể hiện ra ba phần, “Dọc đường đi cô không phải hay nói đùa sao, chính là gây cười đó, đối cách thức hấp dẫn sự chú ý của Long Kỳ, cô nghĩ rằng ta và nhóm cô không phát hiện ra sao, cô cho ta là người mù hay sao? Nếu ánh mắt Long Kỳ vẫn không phải cứ để trên người cô, sao ta tốt thế mà mắt hắn lại không phát hiện ra là thế nào? Tất cả chuyện này đều là do cô yêu tinh hại người làm ra cả, ta hận cô”

Ôi! Hiểu rồi, xem ra là tôi gián tiếp phá huỷ kế hoạch của nàng ta nha, không phải nàng ta định hấp dẫn Long Kỳ đó sao? Nhưng suốt dọc đường đi tôi lại cứ sổ ra hàng tràng, bất ngờ thu hút lại thu hút được ánh mắt Long Kỳ, có thật vậy chẳng? Long Kỳ hẳn luôn luôn nhìn tôi đó sao? Trong lòng đột nhiên có chút vui mừng. vừa định biểu hiện một chút thì lại bị đôi mắt oán hận đập vào.

Miệng nàng ta nhếch lên cười lạnh, cười đến nỗi tôi rợn cả tóc gáy, con ranh này định giết người diệt khẩu đó sao? Nàng ta cất giọng lạnh lẽo, “Chỉ cần ngươi chết rồi, dĩ nhiên Long Kỳ sẽ là của ta thôi” Y như tôi nghĩ, tâm địa con ranh kia thực ác ghê.

Tôi tự biểu hiện, nén nỗi sợ hãi lại, nhìn thẳng vào nàng ta, “Các người vì sao không tha cho Long Kỳ, người có thể giúp các người không phải còn có nhị hoàng tử hay sao?” Đây là một chuyện mà tận đáy lòng tôi vẫn muốn hỏi, cũng chính là tôi muốn chứng minh thân phận Long Kỳ vốn là gì.

Lena nghiêng cứu tôi một hồi lâu, đột nhiên hừ lạnh một cái, “Người đừng giả vờ ngây ngô không biết gì, Long Kỳ là ai, người không phải biết rõ hơn ta hay sao?”

Thăm rồi, nàng ta lại cho tôi và Long Kỳ là một, Long Kỳ rốt cục là ai, làm sao tôi mà biết được chứ, bỗng chốc tôi ngẩn ra không biết nói gì, cứ nhìn chằm chằm vào nàng ta, hỏi thăm dò, “Các người lợi dụng Long Kỳ là nhằm đạt tới dã tâm của các người, người không biết làm thế là hơi quá đáng hay sao? Mà các người lại còn cho rằng Long Kỳ là tên gốc, cam tâm tình nguyện bị các người lợi dụng sao, các người coi thường ngài ấy quá đi” Tôi giấu đầu hờ đuôi không trả lời thẳng.

Như bị tôi nói trúng chỗ đau, Lena nhú mày, tiếp đó ánh mắt lạnh liếc xéo tôi một cái, “Ta tự có cách làm cho Long Kỳ đồng ý, lần này mục đích Long Kỳ tới đơn giản là muốn trộm bức thư da dê trong tay Khả Hân thôi, chỉ cần ta đồng ý với ngài ấy, ngài ấy tự nhiên sẽ đồng ý với điều kiện của ta ngay, cho tới khi việc này xong...” Nàng ta nói tới đây thì tạm dừng lại, khoé miệng không kiềm chế được nhếch lên cười rất đẹp, “Ta gả cho ngài ấy”

Câu nói cuối cùng của nàng ta như sấm nổ bên tai vậy, oanh vào đầu làm tôi choáng váng, trong lòng có chút đau nhức không thôi, tôi cố cười buồn bã, nói trào phúng, “Cô cảm thấy mình xứng sao? Cô có tư cách sao? Đùa giỡn ngài ấy rồi lại muốn gả cho ngài ấy, ngài ấy có thể chịu nổi một người được coi là vật trong tay ngủ cạnh bên mình hay sao? Hừ! Quả thực là buồn cười, chết cười mất thôi” Tôi cười hắc hắc, xem thường nàng ta.

Không cần nghĩ cũng thấy nàng ta đứng bên tức tới mức nào rồi, khuôn mặt tuyệt mỹ vẫn vẹo méo mó, ánh mắt kia hận không thể mang tôi ra chém thành tám mảnh, tôi cười càng ngọt ngào hơn, không sợ nhìn nàng ta, cười nhạo nàng ta, người muốn nhanh gả cho Long Kỳ lắm sao, nằm mơ đi nhé, nhanh nhanh mà tỉnh lại đi!

Lena lập tức nói lắp bắp, “Người...Người có tư cách gì mà bình luận ta, ta đường đường là quận chúa Đột Quyết có chỗ nào không xứng với hoàng tử nước lớn Vĩnh Hán chứ? Người mới thực không xứng đó!”

Cả người tôi run lên, cũng giống như bị ném một quả đạn nổ vậy, trong óc cứ luẩn quẩn mãi một câu, “Ta đường đường là quận chúa Đột Quyết có chỗ nào không xứng với hoàng tử nước lớn Vĩnh Hán chứ!” Nói như vậy, Long Kỳ thực sự là nhị hoàng tử sao? Hắn thực sự là nhị Hoàng tử của nước lớn Vĩnh Hán sao?

Tôi lùi lại sau hai bước, trong lòng đột nhiên đau đớn vô cùng, dường như bị mất đi một lực lượng chống đỡ nào đó, cả người rét run, có một loại cảm giác bị lừa dối nảy lên trong lòng, trong lòng chỉ có mỗi một câu duy nhất, thực quá đáng, thực quá đáng lắm.

65. Chương 65

Tôi kìm nén nổi tức giận lại, nhìn thẳng vào nàng ta, “Các người muốn lợi dụng Long Kỳ để đạt được mục đích sao? Vậy nếu Long Kỳ lần này không thành công, các người không phải mất công toi hay sao? Mất nhiều hơn được đó?” Nàng thấy tôi bình thường, cười rất đắc ý, “Chúng ta tự có cách giúp ngài ấy”

Trong lòng tôi lại được an ủi chút, ngẫm lại cũng tốt thôi! Có một nhà Nạp Lý ở sau lưng giúp Long Kỳ, sự nguy hiểm của Long Kỳ cũng giảm đi rất nhiều. Tôi chỉ lo là với tính cách của Long Kỳ có thể đồng ý hay không mà thôi, nhưng xem giọng điệu Lena vừa rồi cho thấy, trước mắt Long Kỳ vẫn chưa đồng ý, lòng tôi lại lập tức nhảy bùm bùm lên, trong lòng Long Kỳ đang nghĩ gì vậy chứ?

Tôi ngược mắt lên nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của nàng ta trầm xuống, “Ta suýt quên mất, người làm cách nào lại ở chỗ này vậy? Người tiếp cận mẫu thân ta như thế nào hả?” Có ý đồ gì?”

Nàng ta cứ một thôi một hồi hỏi, xem ra là muốn hỏi thăm tin tức của Long Kỳ đây, trước tiên cứ ứng phó với vị quận chúa kiêu căng này đã, tôi cười tủm tỉm bảo, “Tôi hả? Tôi là đến giúp mẹ cô hoàn thành tâm nguyện của bà nha”

“Tâm nguyện à?” Nàng ta nhướn mày, nhìn tôi đề phòng, “Tâm nguyện gì vậy?”

“Chính là hôn sự của ca ca cô mà!” Bỗng dưng mặt nàng ta biến sắc, vừa xấu hổ vừa quát tôi, “người cái đồ không biết xấu hổ, ta sẽ không cho người gả cho ca ca của ta đâu!”

Cái câu không biết xấu hổ kia làm cho tôi lửa giận bốc lên, xem tôi không tức trước mặt cô xem, trên mặt tôi chớp mắt hé ra nụ cười trên cợt, mở miệng nói, “Chuyện này cũng không do cô rồi, thành thân với ca của cô, hẳn thích tôi, chẳng nhẽ cô lại muốn ra tay chen ngang chuyện duyên ương soa? Mẫu thân của cô sẽ không đồng ý đâu” lão phu nhân Nạp Lý rất thích tôi, bà vừa rồi đã nhìn thấu, nhưng lại không biết nên với tôi thế nào nữa.

Giọng nàng ta bỗng dưng vóng lên, quát vào mặt tôi, “Ta nói không được là không được, đợi lát nữa ta phải đi tìm ca ca xem đã”

Lúc này, có tiếng Cao Ly truyền tới đằng sau lạnh lạnh, “Muội muội định tìm ta có chuyện gì sao?” Lenna uất nghẹn, ầm ừng ngập mình, xoay người giữ chặt lấy Cao Ly, “Ca ca à, huynh tới lúc nào vậy?” Cao Ly nhìn về phía tôi cười cười, lại nhìn nàng ta nói, “Vừa tới!” Tôi đứng yên bên cạnh rất thoải mái, cũng chẳng lo lắng tới chuyện nàng ta tố cáo tôi, chỉ muốn chạy nhanh tới hỏi thăm Cao Ly một chút tin tức trong cung thôi.

Mùa đông trời giá lạnh, đứng mãi trong hoa viên cả người tôi lạnh lẽo, bị gió lạnh thổi tới run rẩy, đau nhức, giống như bị người ta dùng dao xẻ vào người vậy, Cao Ly lo lắng tiêu sái đi tới bên cạnh tôi,

“Nhanh chút vào nhà đi! Hai người các người đã đứng đây hứng lạnh bao lâu rồi?” Tôi nhìn hắn cười cười, “Không sao” Về mặt Lena trầm xuống giọng mạnh mẽ, “Không được, ca ca không thể mang nàng ta đi được!”

Tôi và Cao Ly cùng ngẩn ra, Cao Ly nhíu mày khó hiểu hỏi, “Vì sao?” Tôi cũng không đoán ra được nàng ta muốn làm gì, chỉ nhướn mày lên đợi nàng ta nói tiếp câu sau.

“Bởi vì nàng ta là gian tế, nàng ta sẽ làm ca ca bị thương!” Tôi lại không thể tưởng tượng nổi nàng ta đổ tội danh này lên đầu tôi, nàng ta muốn làm gì? Chẳng nhẽ nàng ta thực sự muốn giết tôi sao? Cao Ly hạ giọng trách mắng, “Ta không cho phép muội nói vậy, Diệp cô nương là khách quý của quý phủ ta, không phải là gian tế gì cả!” Cao Ly xem ra thực sự muốn bảo vệ tôi, mặt mũi đều tức giận rồi.

Thấy Cao Ly không tin nàng ta, nàng ta buồn bực dậm chân một cái, “Ca ca có biết lai lịch của nàng ta không chứ? Nàng ta là người của Long Kỳ đó”

Trong lòng tôi thầm kêu khổ, xem ra con ranh này muốn bóp chặt cổ tôi đây, không để tôi kịp nghĩ gì nhiều, Cao Ly đưa mắt nghiên cứu tìm tòi về phía tôi, “Diệp cô nương...?” Hắn buột mồm hỏi, đợi câu trả lời của tôi, nhìn ra được sự kinh ngạc trong mắt hắn. Tôi nhíu mày, lòng bắt đầu thấy không ổn, nếu tôi thực sự nói toàn bộ mọi chuyện ra, chuyện trước đây tôi tự biên tự diễn lừa gạt thì trời ơi, chắc hắn sẽ tức giận ghê lắm đây, đường đường một người đàn ông thân cao bảy thước mà bị tôi lừa ấy à. Tôi cắn cắn môi, nhìn vào hắn, “Thực xin lỗi, tôi không phải là người Đột Quyết, tôi là người Hán!”

Lòng tôi trùng xuống, bắt đầu tưởng tượng tới hậu quả, có lẽ hắn sẽ tống tôi xuất cung chẳng? Hay là trừng phạt rồi tống tôi vào đại lao đây? Ông trời ơi, toàn bộ kế hoạch trước đây của tôi đã bị ngấm nước nóng rồi, trong lòng cuồng loạn mọi khả năng xảy ra. Thôi bỏ đi, chết thì chết có sao! Thành thực một chút đi, không thể tiếp tục lừa tiếp nữa, lừa mãi, có lẽ càng làm cho hắn thêm khó chịu hơn.

Mi mắt hắn cau lại với nhau, sắc mặt càng phát ra khó coi hơn, Lena đứng bên âm thầm đặc ý, chăm ngời thổi gió tới, “Xem ra ca ca là một tên ngốc ha!”

Tôi trừng mắt liếc nàng ta một cái, chuyện này sợ thiên hạ không loạn không được sao hả con ranh kia. Trong lòng không yên, ảo não không thôi, da mặt tôi tái đi như cũ, toàn bộ khuôn mặt giờ đỏ như tôm luộc vậy, tôi không dám ngược mắt lên nhìn sắc mặt Cao Ly, cứ im lặng cúi đầu đếm thời gian. Đột nhiên cổ họng thấy ngứa ngứa, rồi vài tiếng hắt xì đột nhiên vang lên từ miệng tôi, cả người chịu không nổi run rẩy không thôi, trên người nổi đầy da gà. Ông trời ơi, chắc là tôi bị cảm rồi, lòng tôi thầm kêu lên, rốt cục Cao Ly bên cạnh mở miệng, giọng có chút lo lắng, “Nhanh chút về phủ đi!”

Ồi? Sao tôi thế nào cũng không nghe thấy dấu hiệu tức giận của hắn nhỉ? Lòng tôi có chút may mắn, thở dài nhẹ nhõm một hơi, miễn cưỡng cười nói, “Được!” Tôi xem Lena tức giận mắng nhìn chăm chăm, cùng Cao Ly lên xe ngựa, lúc này buổi chiều chán ghét cũng qua đi.

Tôi không thể tưởng tượng nổi khi từ trong miệng Lena biết được thân phận Long Kỳ, lúc này trong lòng vẫn chưa ổn định, làm gì phải vậy chứ! Hắn chính là nhị hoàng tử của hoàng triều Vĩnh Hán, là nhị hoàng tử mà Ngọc Hoán đau khổ tìm kiếm mãi, là người mà người trong hoàng triều Vĩnh Hán mong chờ hắn trở thành hoàng đế, nhị hoàng tử kia, có phải vậy không?

Hiện giờ hắn đang làm gì đây? Mạo hiểm cả mạng sống nguy hiểm mà lên vào hoàng cung Đột Quyết để tìm chứng cứ, người như Long Kỳ vậy mà để ý tới mới là ngu ngốc tới cỡ nào ha! Tôi không biết là cười lạnh hay mắng to nữa! Đột nhiên tôi hận bản thân, bởi vì tôi phát hiện tôi đang lo lắng, hừ! Làm sao mà mình tự tìm khổ, vì sao mà đau lòng vì hắn chứ? Tôi rốt cục muốn thế nào đây?

Cả đường đi không nói gì, trở lại trong phủ, Cao Ly an bài nha hoàn đưa tôi đi vào trong phòng, còn chính hắn thì vào thư phòng. Nhìn theo bóng hắn, lòng tôi áy náy không thôi. Vì sao tôi lại cố tình chọn hắn chứ? Nếu là người khác, có lẽ tôi cũng sẽ không phải gặp lại Lena, cũng không có chuyện này xảy ra, aizz! Tôi bất đắc dĩ thở dài.

Vừa trở lại phòng tôi cảm thấy say, cả người mệt mỏi, sắc mặt cực kỳ khó coi, những này đó biểu hiện tình

trạng bị cảm tôi đã biết, tôi bị bệnh. Nha hoàn hầu hạ tôi nhìn thấy bộ dạng của tôi như thế, cuống lên, “Diệp cô nương, cô thấy thế nào rồi? Khó chịu ở đâu vậy?”

Tôi lắc đầu, phát hiện ra cổ họng tắc nghẹn, đau, nói một câu cũng không còn sức, nàng ta đỡ tôi nằm vào trong chăn, vội vàng đi ra ngoài. Đầu óc tôi bắt đầu mơ màng, ý thức cũng không rõ nữa.

Lúc tỉnh lại thì đã là ngày hôm sau rồi, vừa mở mắt ra lại nhìn thấy một đôi mắt lo lắng, là Cao Ly, nhìn thấy tôi tỉnh lại, trong mắt hiện lên một cảnh vui mừng, giọng điệu có chút cứng ngắc, nhưng biểu hiện một kiểu tình cảm thân thiết không che giấu được, “Cô tỉnh rồi?” Tôi chớp chớp mắt nhìn hẩn mấy cái, coi như là đã trả lời.

Uống thuốc vài ngày, cả người tôi cũng dần đỡ hơn, chỉ là có vẻ gầy đi. Thái độ của Cao Ly vượt ra ngoài dự đoán của tôi, không sắc lạnh như tôi nghĩ. Trong lúc tôi bị bệnh hẩn đối với tôi càng quan tâm yêu mến hơn. Đêm nào cũng trông chừng tôi cho tới khi tôi nhắm mắt lại. Toò chaur từng bao giờ có được cảm giác ấm áp vậy, như được người ta che chở trong lòng bàn tay vậy. Duy chỉ có một lần tức giận với tôi là do tôi rời giường hít thở không khí, bị hẩn nhìn thấy tôi đứng lạnh run trong gió rét. Ai biết được, tôi bĩu môi dài ra, chỉ là hít thở không khí thôi ma, hẩn cũng đừng có bắt tôi ngồi ngốc mãi trong phòng chứ, bắt đắc dĩ thôi, ai bảo tôi cứ nhận được tình này nhiều tới mức thế chứ? Hẩn đối với tôi rất tốt, tốt đến nỗi tôi lại thấy ngượng ngùng.

Mấy ngày nay tôi dường như bị tra tấn tới mức thở không nổi vậy. Chẳng chút tin tức gì của Long Kỳ cả, Lòng tôi bối rối không thôi. Vốn định moi một ít tin tức từ chỗ Cao Ly, tôi làm sao mà có mặt mũi mở miệng nữa chứ? mấy ngày nay lão phu nhân phái người tới vài lần rồi, muốn nhìn một chút cuộc tuyển dẫu này khi nào thì bắt đầu, nhưng lại bị cảnh tôi bị bệnh làm cho không thể tiến hành được.

Hôm nay, tâm tình của tôi rất được, bởi vì trên trời bỗng bay tới hàng ngàn đoá hoa, trận tuyết đầu đông đã bắt đầu, bay lả tả nhìn rất đẹp, rất lớn, trắng phau một màu, nhẹ rơi xuống trên tay, làm người ta vui sướng không thôi. Sáng sớm nay Cao Ly bị triệu tập vào cung, toà bộ phủ để chỉ còn mình tôi, bỗng dưng tôi nảy lên một ý tưởng lớn làm tôi sợ tới mức nhảy dựng lên, vào cung sao?

Đúng vậy, tôi thực sự nhần nhẹn khôn nỏi lo lắng bất an ghê lắm, tin tức về Long Kỳ ngày đêm thúc tôi, nếu không hỏi Cao Ly tôi tự mình đi hỏi không phải là tốt hơn hay sao? Ý tưởng quyết rồi, tôi lừa nha hoàn là mình tới vương phủ Nạp Lý, bảo các nàng đừng đi theo, đây cũng là chủ ý của Cao Ly, dường như sợ tôi biến mất không tìm thấy vậy.

Ra khỏi phủ đệ Cao Ly, nhìn một cảnh trắng tinh trước mặt, nơi đây thuộc địa bàn hoàng cung, có thể nhìn thấy bóng lính gác, cầm giáo đi tới đi lui, không chút nào lơ lửng. Tôi xem xét một hồi, dọc theo đường đi tránh được mấy vọng gác, tôi không biết phân biệt phương hướng, cũng không biết cách nào mới tới được cửa cung, đi mãi rồi đi rất xa tôi mới phát hiện mình bị lạc đường, thấy tuyết một mảng, chỉ có tôi một mình, tôi đau khổ không ngừng kêu cha gọi mẹ nha! Mạo hiểm quá đi.

Tôi nhìn bốn phía sững sờ hồi lâu, rốt cục chỗ đường tằng đá kia là chỗ rẽ đúng không nhỉ? Hay là mái đình cong hình bát giác kia? Chỗ nào mới là chỗ tôi cần đi đây? To lớn như vậy mà cả một bóng quỷ cũng không thấy, chuyện là trời lạnh như vậy ai dám ra cửa chứ, hình như đều ở trong nhà sưởi ấm đây mà!

Thảm rồi, tôi nên làm gì bây giờ đây? Trong lòng tôi đột nhiên thấy lạnh, lúc này màn đêm đã buông xuống, tuyết trắng bay tán loạn, tôi cứ bước từng bước chậm đạp tuyết mà đi, từ từ đi lên phía trước, trong lòng lại thâm chối bởi Long Kỳ, nếu không phải tại hẩn, tôi làm sao mà gặp phải tai ương này chứ? Làm hại tôi bị đông lạnh lại vừa đói vừa sợ hãi thế này, hừ!

Đi không biết được bao lâu, đằng sau tôi dấu chân cứ in xuống chập chờn, biểu hiện sức tôi không còn nữa, tôi mệt mỏi không chịu nổi bắt đầu lấy tốc độ rùa bò mà đi, đột nhiên, xa xa có bóng đuốc như rồng hướng về phía tôi, lòng tôi lập tức phập phồng hẩn lên, có phải là tìm tôi đó không?

Gần, tới gần rồi, tôi cố kêu to một tiếng, “Nè...Ở đây ở đây...” Mặc kệ, chỉ cần có người là tốt rồi, đến lúc đó chỉ cần nói tên Cao Ly ra nhất định họ sẽ biết.

66. Chương 66

Tôi rầu rĩ hừ nhẹ một tiếng, thực ra theo ý tôi tới thấy hần bình yên đứng ở trước mặt tất cả lửa giận đều tan thành mây khói, tôi liếc xéo mắt nhìn hần khoé môi không tìm được khe nhếch lên cười.

Xa xa là cảnh tuyết mênh mông, thoải mái hét to một tiếng, “Quên đi, quên đi, cứ coi như là đứa ngốc một lần vậy! Bản cô nương ta đây lòng dạ rộng lượng không thêm so đo với anh. Dù sao thì sau này các người không được phép vứt bỏ tôi”

“Được rồi” Tôi quay đầu lại chạm vào mắt Long Kỳ đang cười, Long Kỳ cười với tôi có vẻ trân trọng lắm, tôi mỉm cười, chưa bao giờ lại biết tâm tư mình lại thăng hoa cùng trời đất như thế.

Cùng Long Kỳ trở lại lều trại, tất cả mọi người kinh ngạc, hỏi chào tôi riu rít, bầu không khí ấm áp đó dường như đã xua tan sự giá lạnh của bên ngoài, Hà công công cũng lại gần, đi tới ôm chặt lấy tôi, “Ôi, bà cô của ta ơi”

A! Cô chạy đi cũng phải nói một câu với tôi chứ! Cô có biết mấy ngày nay cô không về ta nóng ruột sắp chết không, vội chạy nhanh đi tìm thiếu gia, suýt nữa bị mất đầu rồi, aizz....May quá, biết cô đi trong cung đụng phải vương tử Cao Ly, nếu không....aizzz” Ông ta lại thở dài, dường như nóng ruột lắm, mọi cảm xúc cứ tràn đầy trên mặt.

Nhìn biểu hiện sinh động như thật của ông ta, mọi người ai nấy đều cười ầm lên, trong lòng tôi đột nhiên cảm thấy có chút muốn xin lỗi ông, tôi nghi hoặc nhìn tất cả mọi người, “Tôi ở trong cung tất cả mọi người đều biết cả sao?”

Trương Ngũ Ca càng cười ầm hơn, “Diệp cô nương thực sự là người tài nghệ thông minh hơn người đó, cách đó mà cũng nghĩ ra được nữa!” Gì cơ? Cả người tôi nổi đầy gai ốc lạnh toát, cả chuyện này họ cũng biết nữa sao? Chẳng nhẽ tôi vừa ra cửa đã có người theo dõi rồi? Ai vậy nè? Lòng tôi bốc hỏa, không ngờ tôi lại bị mọi người nắm được cả mà không biết, tầm mắt tôi quét tới mọi người, khi quét tới người đầu tiên là Long Kỳ, miệng hần cứ ngoác ra cười thản nhiên, mắt mặt chết lên được.

Mặt tôi bắt đầu đỏ lên, hận một cái là không có cái lỗ nẻ chui vào, tôi cất cao giọng vừa tức vừa nói, “Nè, các người ai theo dõi tôi thế? Còn có đạo lý gì nữa không hả?” Cái này lại làm bọn họ cười một trận nghiêng ngả.

Tiếp đó, tôi bắt đầu đem chuyện nghe được tin tức từ Cao Ly ra nói cho bọn họ, ngay từ đầu họ nghe rất chăm chú, dần dần trên nét mặt đã thấp thoáng cười nhạt, làm ra vẻ như đã biết rồi vậy.

Tôi càng nghĩ càng thấy sai, chẳng lẽ tôi cố gắng cực khổ để hỏi thăm tin tức mà họ đã biết hết rồi sao?

Về mặt tôi mơ hồ không hiểu, đại ca Lý Tiến cười bảo, “Diệp cô nương nói những chuyện đó, chúng tôi đã sớm nghĩ đến rồi, chính là vừa nghe cô nói, chúng tôi mới biết chủ nhân thật anh minh, sao mà mắc mưu được chứ”

Lòng tôi lập tức chán nản, tôi sớm phải nghĩ ra Long Kỳ tuyệt đối không thể lấy sinh mệnh mình ra đùa giỡn được chứ, có phải là tôi lo lắng quá mức hay không? Mặt tôi nóng lên, coi thường, tôi nghĩ tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay Long Kỳ cả, người đàn ông này đúng là bất ngờ quá.

Tiếp đó tôi hỏi họ sự kiện thích khách náo loạn hai lần trong cung có phải do họ làm không, họ đều gật đầu thừa nhận, nhưng mà đều thất bại, nước Đột Quyết đều bảo vệ rất chặt chẽ, đại ca Lý Tiến còn bị thương trở về nữa. tôi buồn bực sao vẫn không thấy Viêm Hoả và Lãnh Phù nhỉ? Hoá ra họ vẫn đang chấp hành nhiệm vụ, họ đã không có ở đây nên tôi đứng trước mặt đám đàn ông thấy xấu hổ chút, tốt nhất vẫn là Hà công công đề nghị, bảo tôi đi sang lều bên cạnh nghỉ ngơi.

Ngồi trên giường tôi bình tĩnh nghĩ lại, không chỉ có thăm bội phục với Long Kỳ, chẳng trách nước lớn Vĩnh Hán cử hần làm thái tử, quả nhiên là đúng.

Mấy ngày liền nước không uống cơm không muốn gánh nặng trĩu trọng nhất trong lòng đã buông, tôi cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, nằm trên giường lập tức ngủ mê mệt.

Thế mà lúc tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau rồi, đi ra lều trại, thấy không khí trên thảo nguyên đặc biệt tươi mát, tuyết đọng đã tan, mấy con tuần mã nhàn nhã gặm cỏ, vàng dương đang dần hiện lên.

Bỗng dưng từng đám mây trắng bông bành trôi qua làm cả bầu trời thoạt trông thoáng đãng, sáng ngời, lòng tôi bình tĩnh lại ngay, nhắm mắt lại, dường như nghe thấy có tiếng gió lướt qua, có thể đem chính bản thân hoà trong đó.

Bên tai truyền tới tiếng chân bước trầm ổn, tôi quay đầu lại, đón nhận ánh mắt sâu thẳm, giật cả mình, ánh mặt trời rơi vào mặt hắc làm cho càng toả sáng, tôi nhìn ngây ngốc.

Cho tới khi có tiếng cười khê của người nào đó, cắt đứt việc thưởng thức soái ca của tôi một cách lịch sự tao nhã, tôi tức giận trừng mắt liếc nhìn Hà công công đứng bên cạnh hắc một cái, Hà công công thực ra cũng không để ý lắm, cười nói, “Diệp cô nương à, phong cảnh thảo nguyên này làm cô mê mẩn lắm sao?”

Tôi chuyển ánh mắt dời đến thảo nguyên mênh mông vô ngần trải dài, gật gật đầu, “Đẹp lắm, tiếc là không biết cưỡi ngựa đi chơi được!” Tôi đem nỗi tiếc nuối trong lòng nói ra.

Hà công công lập tức cười ha hả bảo, “Sao lại không được, có người dạy là được mà! Đúng không chủ nhân?” Hà công công cố ý nháy mắt với tôi, lòng tôi sáng tỏ, nhìn về phía Long Kỳ, hắc có đồng ý không đây?

Long kỳ chớp chớp mắt, nói thản nhiên, “Đi tản bộ chắc cũng được!”

Nói vậy là hắc đồng ý rồi sao? Tôi vui mừng hắc lên, Long kỳ đã dắt con tuần mã đen tuyền đi về phía tôi, tôi còn chưa kịp định thần thì Long Kỳ đã tiện tay kéo tôi lên ngựa, tôi kinh hãi kêu lên, ông trời ơi, tôi có biết cưỡi ngựa đâu cơ chứ. Lúc này con ngựa cũng bất an động đậy, tôi cầm vội dây cương kêu lên, “Tôi không biết cưỡi ngựa đâu!” Bên môi hắc hiện lên nét cười ảm đạm bảo, “Ta biết!” Nói xong đã xoay người nhảy lên ngựa, từ phía sau ôm gọn lấy người tôi, nắm lấy tay tôi, đầu dây cương run lên, con ngựa lập tức đi “đắt đất” tiến lên phía trước.

Tôi kinh hoảng vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, không phải là dạy tôi cưỡi sao? Sao lại ngồi cưỡi chung cùng hắc chứ? Cả người tôi cứng nhắc trên lưng ngựa, cảm giác thân hắc dính sát vào người tôi, hơi thở nam tính ấm áp phả tới.

Vật liệu may mặc cứ áy náy chọc vào thần kinh tôi, tôi sợ tới mức muốn tức cũng không nổi nữa, cả người căng thẳng, chẳng may mà bị rơi ngựa thì thảm lắm, tổng lòng tự trọng nổi lên suy nghĩ kỳ quái, tôi muốn đoán trong lòng hắc nghĩ gì cũng không nổi.

Hắc có thể cảm thấy tôi có phóng đáng quá không nhỉ? Không được, thề chết phải duy trì nữ tính tôn nghiêm chứ. Nhưng mà mất đi cơ hội này sợ sau này không còn nữa, vậy chẳng phải hối hận lắm thay? Hắc là ngai trên cao, mảy để lại tôn nghiêm lớn mất thử một lần cho biết đi. Sau này nếu hắc lên làm hoàng đế, mảy đến cả sờ góc áo của hắc cũng không nổi nữa là, nếu không tận dụng thời cơ chu du một chuyến, cứ rụt rè thì ích gì? Nghĩ đến đây hơi thở nam tính của hắc bắt đầu dụ dỗ bản năng nữ tính của tôi, cả người tôi mềm hắc, dựa càng sát vào trong lòng hắc, miệng thì len lén cười mãi, mặc kệ mặc kệ, con ngựa tiến vào rong ruổi trên thảo nguyên.

Giục ngựa phi nhanh một đoạn, tốc độ nó chậm dần, con ngựa dần dừng lại, tôi mở to mắt lên nhìn khắp xung quanh, cỏ xanh mênh mông, một dòng suối nhỏ uốn lượn quanh co khúc khuỷu trên cỏ, nước trong suốt thấy đáy. Dưới ánh mặt trời sáng như gương soi.

“Xuống dưới nào!” Long Kỳ nhảy xuống ngựa, đưa tay đỡ lấy tôi xuống, tôi mím môi cười, nắm lấy tay hắc nhảy xuống ngựa, nhìn cảnh sắc tuyệt đẹp duyên dáng trước mặt, tôi không thấy lạnh, nhìn sang nam tử tuần mã bên cạnh, tựa như trời và đất yên lặng trang nghiêm hoà vào nhau như tranh vẽ vậy.

“Thật đẹp quá đi!” Tôi kìm không được than nhẹ, tuyết tan trên mặt cỏ, ngưng tụ thành từng viên nước tròn, loé sáng dưới ánh mặt trời, cứ như ai đó làm rớt hạt ngọc xuống vậy, toả sáng ngời ngời.

“Có thích không?” Long Kỳ nói nhẹ nhàng, tôi gật gật đầu, chân lướt nhẹ nhàng trên cỏ nhìn thảo nguyên mênh mông, trong lòng cũng thấy thoải mái hắc lên, tôi giang hai tay ra đón gió, xoay tròn, từng đợt cười ròn tan ngân vang trong gió.

Tôi thực sự vui lắm, vui vô cùng, đợi tới lúc tôi ngừng lại bỗng phát hiện có chút choáng váng, cả người run lẩy bẩy, lại bị kéo vào trong vòng ôm ấm áp, tôi ngược mặt lên cười, cứ áp sát vào đem mặt vùi sâu trong người hắn, trên lưng được một đôi tay ôm chặt. Cái ôm này làm tôi vừa ngượng vừa vui sướng, không nghĩ đến ý đồ ôm của hắn, cũng không muốn nghĩ đến hành động có phải quá đi hoang hay không, tôi chỉ muốn thời gian như ngừng lại giờ này, khắc này, bởi vì trong lúc đó cả hai chúng tôi đều không cần ngôn ngữ nào cả.

Cái ôm này thực lâu, thực lâu, lâu tới nỗi tôi tưởng như mình đã ngủ cả một ngày liền rồi, mới mở mắt ra, thấy một mắt rất sáng nhìn, tôi đỏ mặt xấu hổ không biết chui vào đâu. Tôi khẽ đắm vào hắn, “Không được nhìn tôi!”

Long Kỳ cúi đầu cười, “Không nhìn thì không nhìn, dù sao bộ dạng của nàng cũng không đẹp lắm mà!” Đáng đánh lắm, tôi bấu môi, dướn cổ, tung nắm đấm ra đâm vào ngực hắn, “Bộ dạng tôi chán lắm cần gì huynh lo, huynh đừng có ôm tôi nha! Tôi cũng không cần huynh tới sưởi ấm cho tôi đâu” Tôi nói xong, né người ra khỏi hắn thì lại bị ôm vào chặt hơn, hắn mắng, “Ta chỉ là công cụ sưởi ấm cho nàng sao? Tiểu nha đầu!”

Tôi cười to, “Đúng vậy! Là chiếc ấm lò siêu đại đó!” Lòng tôi thấy ấm hơn, tôi nói với chính mình, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười, lúc này, cảm giác cả không khí cũng có vị ngọt ngào khó tả.

Trở lại lều trại đóng quân thì đã là giữa trưa, vừa lúc xuống dưới thì nhìn thấy Lãnh Phù từ lều trại đi ra, đi đến trước mặt Long Kỳ, khó hiểu liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi nói với Long Kỳ, “Chủ nhân, đã bố trí xong năm mươi đại nội cao thủ, ngày mai chuẩn bị hành động!”

Tôi đứng cạnh thất kinh, đại nội cao thủ à? Nhất định Long Kỳ đang chuẩn bị ngày mai làm chuyện lớn quyết sống chết lấy được chứng cứ, lòng tôi thầm lo lắng vô cùng, theo họ vào trong lều trại. Chuyện vừa rồi sau khi trải qua hành động mờ ám với Long Kỳ xong, lúc đó cũng không có thời gian mà nghĩ nhiều, giờ ngẫm lại lại không thể chấp nhận nổi được nên tôi nghĩ ngợi rất nhiều, Long Kỳ thích tôi sao? Có thể lắm chứ, nhưng không được rõ cho lắm, bởi vì khi chỉ có nam và nữ với nhau, ý chí hai người đều bạc nhược cả, nên chắc sẽ gây ra một chút chuyện khác người gì đó mà chẳng chứng minh được gì, có lẽ vậy đi! Nhưng trong lòng lại hồi hộp, có lẽ còn hàm nghĩa nhiều hơn.

Mọi người ở lại bàn bạc với nhau hết một ngày xong, đám người Long Kỳ tùm tùm một chỗ thảo luận từng bước kế hoạch cho ngày mai, phân công kỹ, trừ tôi và Hà công công là người rảnh rỗi ra, những người khác đều tham dự cả.

Tôi không muốn tán gẫu nữa mà chui vào một lều đi ngủ cũng không rõ vì sao nữa. Tôi cũng không muốn nghĩ mà nhanh trở về kinh đô, lại muốn được dừng lại đây lâu hơn chút, tựa như ngày hôm nay là ngày đặc biệt vậy.

Có cảnh hôm nay, mọi chuyện từ nay về sau làm tôi cứ nghĩ mãi, sau khi Long Kỳ lấy được chứng cứ, chuyện đầu tiên cần làm là tố cáo kế hoạch mưu phản của đại hoàng tử, đến lúc đó Long Kỳ cứ thế thuận lợi mà trở thành thái tử.

Tiếp đó, hắn sẽ nhanh chóng trở thành hoàng đế, đứng trên vạn người, được vạn người kính ngưỡng (Kính trọng và ngưỡng mộ). Còn tôi thì chỉ như một trong những vạn người dân bình thường vậy, hắn có thể còn nhìn đến tôi nữa hay không đây? Trở lại kinh đô ư? Vậy Ngọc Hoán thì sao? Chàng đang đợi tôi mà! Nghĩ đến đây, lòng tôi hỗn loạn quá, rất nhiều từ ngữ cứ thế tuôn ra làm cho tôi bối rối không thể bình tĩnh lại được.

67. Chương 67

Nỗi buồn bực làm cho tôi đi tới lều trại của họ, chưa đến cửa đã nghe bên trong tiếng của Viêm Hoả truyền tới, có chút tức giận, “Chủ nhân, lão hồ li Nạp Lý kia lại muốn làm gì vậy! Ngay từ đầu chúng ta đã cự tuyệt ý tốt của hắn rồi, sao thế nào mà vẫn hết hy vọng không thay đổi vậy, một lòng muốn nịnh bợ hoàng triều Vinh Hán chúng ta, hành động tối nay nhất định phải thực cẩn thận, thấy bất kỳ người nào của lão quỷ Nạp Lý thì chúng ta cũng không tha”

Tiếp đó tiếng Trương ngũ ca có vẻ bình thản, “Ta nghe thấy tối nay là thời cơ tốt nhất, Khả Hãn Đột Quyết sẽ mở yến tiệc ở trên điện, chúng ta xuống tay có vẻ dễ dàng, nhưng mà, nếu có thể kéo dài thời gian của ông ta ra thì chúng ta càng nắm chắc hơn”

“Tối nay không cần làm cẩn thận, chỉ cần ta, Lãnh Phù, Viêm Hoả, Trương ngũ ca tiến cung, những người khác ở lại bên ngoài cung đợi!” Câu đó là của Long Kỳ, giọng vô cùng kiên định, quả quyết ngắn gọn, Hãn nói xong Lãnh Phù vội kêu lên, “Chủ nhân không cần tự mình đi, có mấy người chúng tôi thì tốt rồi!” Những người khác cũng đều nói lời ra lời vào, Long Kỳ vẫn kiên trì giữ nguyên ý, “Đừng nhiều lời, cứ theo ý ta nói mà làm”

Nghĩ đến đêm nay họ hành động baà bạc đều xong xuôi, chỉ cần chờ trời tối thôi. Tôi nhàm chán đập chân trên cỏ, vừa đi vừa nghĩ, theo như họ nói vừa rồi chỉ cần có thể giam chân được Khả Hãn Đột Quyết thì hành động của họ mới nắm chắc. Hừ! Yến tiệc à, tôi đầu óc sáng ngời, khoe miệng cong lên, kéo dài thời gian à? Tôi tự mình làm không phải tốt rồi sao?

Tôi len lén cười, đằng sau truyền tới tiếng chân bước trầm ổn, tôi liếc xéo ngấm, Long Kỳ đang đi về hướng tôi, tôi quay đầu nhìn về phía hãn cười, “Bàn bạc xong rồi sao?” Long Kỳ gật gật đầu, ánh mắt nhìn ra xa, nói bình thản, “Buổi chiều nàng và Hà công công rời chỗ này, trở về kinh đô đi!” Tôi cũng không giật mình, LONG Kỳ giỏi nhất là tìm đường lủi cho tôi, nhưng mà, lần này tôi không thêm nghe hãn nữa đâu. Tôi cúi đầu, trng lòng nẩy lên chút đau thương, trở về Kinh đô ngay tôi còn có chuyện không biết nên làm gì giờ nữa. Bởi vì trở về, nghĩ tới tôi và hãn xa cách, cũng sẽ không còn kiêu dễ dàng muốn nhìn hãn lúc nào cũng được nữa, mà là một hoàng thành xa vời, khoảng cách xa xôi tới mức như khoảng cách trời và đất vậy, tôi nghĩ thực sự không biết nên làm sao đây! Bởi vì chưa thể hết thấy là hãn mà!

Còn có một người nữa, tôi dường như đã quên, khuôn mặt tao nhã kia, cái người mà đã dạy tôi tập viết, người đàn ông cùng nói chuyện với tôi, tôi biết làm sao với chàng bây giờ? Tôi là một người xấu, tôi không khổng chế được tình cảm nảy sinh với Long Kỳ, nhưng mà, con người vốn là thế mà. Có một số việc không phải mình muốn thế nào thì được như thế cả, nó cứ lặng lẽ không tiếng động, làm con người ta khó lòng đề phòng, cứ lặng lẽ tiến sâu vào trong lòng người ta, tiến sâu vào trong tim người ta, làm cho con người ta chỉ có thể trở mắt nhìn nó sinh sôi nảy nở, sau đó người ta lúc đó mới để ý tới, có người có thể cả đời cũng không biết nên xử lý như thế nào cho tốt được.

Tôi ngẩng đầu lên cười khê nói, “Các huynh nhất định thành công, chúng tôi ở kinh đô chờ gặp!” Tôi thực ra muốn hỏi là, sau khi chúng ta về kinh đô thì nên làm gì đây?

Long Kỳ kiên định gật gật đầu, có lẽ hãn cũng cảm thấy hơi thở ly biệt, cặp mắt màu nâu lạnh nhạt kia chiếm một tầng ưu thương. Đúng lúc đó, giọng Lãnh Phù vang lên đằng sau, “Chủ nhân, chúng ta xuất phát thôi”

Dường như tôi cảm thấy LONG Kỳ liếc mắt nhìn tôi một cái, sau đó thì đi. Tôi còn không có dũng khí nhìn hãn, bởi vì khoe mắt tôi đã dâng đầy nước mắt, không thể cho hãn biết tâm tình của tôi, mãi cho tới lúc bóng hãn đi xa, tôi mới quay đầu, tim đột nhiên lạnh buốt, lệ trào ra.

Chạng vạng tôi đột nhiên xuất hiện ở rạp hát, các chị em thấy tôi thì vui mừng khôn xiết, đặc biệt là bà chủ, nhìn thấy tôi tựa như nhìn thấy vạn lượng tiền vàng vậy, vừa mừng vừa lo, kéo tay tôi không chịu buông ra. Trong tiếng chị em nói chuyện ồn ào tôi mới nghe được tin tôi cần, tối nay Khả Hãn Đột Quyết mở tiệc chiêu đãi quần thần, việc hỗ trợ ca múa không thể thiếu được. Lúc chị em hoan hô ầm lên vui mừng, không ái chú ý tới khoe môi tôi hơi hé cười.

Đợi lúc chúng tôi thay xong trang phục, quần sự trong cung đã bố trí ổn lăm rồi, chúng tôi đành đợi trong phòng nghỉ. Nhìn trời càng ngày càng tối đen, lòng tôi càng hồi hộp khẩn trương vô cùng, nhóm Long Kỳ đang nấp ở đâu? Hiện giờ tình hình thế nào rồi? Cả người tôi kiểm chế không được run rẩy một trận. Cầu trời phù hộ, cầu trời phù hộ, trăm ngàn lần đừng có chuyện không may xảy ra.

Lòng càng khùng hoảng nộ cười của tôi càng ngọt ngào hơn, cuối cùng chuyện ca múa cũng ra sân khấu. Tôi mặc quần áo khá, kỹ thuật nhảy lại có phong cách riêng nên rất nhanh hấp dẫn ánh mắt các đại thần, cuồng dã, lại như dự hoặc mà lại giống như một con mèo lười biếng mềm mại, mang theo mặt nạ lông chim xinh đẹp, khoa ra toàn thân một màu xanh lục, tóc đen dài mềm mại buông xuống, tôi mê người lấy mọi căn sợi tóc buông, dần dần tiếp cận gần Khả Hãn đang ngồi ở ghế trên mắt đã trợn trừng, mồm thì há hốc.

Trong lòng mừng thầm, đáng lẽ điệu múa đã sớm kết thúc nhưng lại bị tôi cố kéo dài tới gần một canh giờ, hé môi cười. Ở đây nhìn cảnh trông như thái bình vậy nhưng bên trong lại chứa đựng sát khí, ánh sáng lưỡi mác sáng lên loang loáng. Tôi dần dần tiếp cận Khả hân này, bưng chén rượu từ trên bàn lên đưa đến trước mặt ông ta, cúi đầu nói, “Vũ Nhi xin kính Khả Hân một ly!”

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười vang của nam tử, tôi ngẩng đầu, hoàng chủ khoẻ mạnh tráng kiện như vậy, ông ta có chút đáng buồn lại cũng đáng giận, buồn ở chỗ ông ta bị thái tử Hoàng triều Vĩnh Hán bức bách, hận vì ông ta lại nghe theo lời thái tử đuổi giết Long Kỳ, cảm thán vì thủ hạ người của ông ta lại muốn cướp ngôi đoạt vị.

Dưới mặt nạ được che, ông ta cũng nhìn không rõ biểu hiện của tôi, tiếp nhận chén rượu uống luôn, uống xong, đột ngột đưa tay ra gỡ lấy mặt nạ của tôi xuống, tôi hơi kinh ngạc, nở nụ cười để ông ta thoải mái gỡ xuống.

Mặt nạ được gỡ ra, cả điện mọi người ồ lên, tôi làm loá mắt mắt họ do trang điểm, dưới ánh nến lung linh, mắt tôi lại ngời sáng như hạt ngọc càng thêm quyến rũ động lòng người, tôi xấu hổ cười cười, “Đại vương, ngài....”

Khả Hân bị tôi làm cho bật cười sảng khoái, bưng chén rượu lên mời về phía tôi, “Bản Vương thực sự rất thích thưởng thức tài nghệ của cô nương, xin cùng bản vương uống một chén nào?” Trong lòng tôi bất đắc dĩ không thể chối từ được, đúng lúc tôi đang chần chờ thì có tiếng người phát ra bên dưới, “Đại vương, Vũ Nhi cô nương không biết uống rượu. Xin phép cho ta thay nàng uống có được không?” Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người cả kinh, tôi liếc mắt nhìn lại, thấy người vừa nói lời này hoá ra lại là vương tử Cao Ly, vẻ mặt hân hân rất thật, đang quỳ xuống dập đầu,

Khả Hân nghi hoặc nhíu mày, “A, sao người biết Vũ nhi cô nương không biết uống rượu chứ?”

“Bởi vì Vũ nhi cô nương là bạn của tại hạ”

Toàn bộ mọi người sửng sốt, lòng tôi rất cảm kích Cao Ly, nở nụ cười đánh vỡ cục diện, “Nếu là đại vương mời rượu, thực là vinh dự quá, Vũ nhi cung kính không bằng tuân mệnh, ngoại lệ xin phép được uống một chén” Nói xong, tôi nhận chén rượu trong tay Khả Hân uống một hơi cạn sạch, một luồng nóng rực trôi qua cổ họng xuống dạ dày khó chịu, tôi cố chịu đựng, cau mày, Cao Ly ở dưới lo lắng nhìn tôi, tôi nở nụ cười, “Đại Vương, Vũ nhi có chút mệt mỏi, xin phép cho Vũ nhi lui có được hay không?” Tôi đứng dậy, cũng là lúc nên lui rồi. Khả Hân gật gù, “Nếu Vũ Nhi cô nương mệt cứ lui xuống trước đi!”

Tôi cảm tạ ông ta, thông dong lui xuống, còn chưa kịp tới phòng nghỉ, thì đã nhìn thấy vương tử Cao Ly đi đằng sau, tôi dừng chân, cười đậm mặt nhìn hắn đi đến, “Vừa rồi cảm ơn anh!” Hắn nhướng mày tự đắc, “Không ngờ cô nương tài nghệ siêu quần, nhiều lần đều làm cho người ta bất ngờ” Miệng hắn có ý cười, sự khen ngợi của hắn, tôi đã không có lòng dẫu mà nhận, tôi lo lắng cho nhóm Long Kỳ hiện giờ đang ở đâu, hiện giờ đã khuya, Khả Hân và các vị đại thần đều ở trong đại điện cả, chưa thấy đi ra. Nếu theo đúng lời Trương Ngũ ca nói, như vậy đối với họ hiện giờ có phải đã thành công rồi hay không đây?

Tôi ngẩng đầu nhìn vương tử Cao Ly, thở dài, nhún vai, “Tối nay, trong cung không có chuyện gì xảy ra đấy chứ?”

Cao Ly lắc đầu, ánh mắt hắn loé lên, bỗng nhiên nghĩ ra gì đó, ngay lúc hắn định mở miệng nói, thì bỗng nghe có tiếng âm ỹ khắp nơi, hàng lang phía xa xa loé lên đuốc sáng, Cao Ly hạ giọng kêu lên một tiếng, “Không ổn rồi, đã có chuyện xảy ra!” Nói xong, đi vào trong cung, lòng tôi hoảng sợ, chẳng kịp thay quần áo lập tức đi theo sau hắn, chắc không phải Long Kỳ đã có chuyện gì xảy ra đó chứ!

Cao Ly nhìn thấy tôi theo tới, quay đầu ngăn tôi lại, “Vũ nhi cô nương, nàng mau về phòng nghỉ đi, ở đây nguy hiểm lắm”

Lòng tôi nghĩ thấy hắn nói cũng đúng, gật gù đầu chạy vội trở về, vừa đi được vài bước, một bóng đen từ sau mặt núi giả lướt ra, hướng nhanh tới chỗ tôi đánh, tôi bị dọa hoảng hét kêu lên một tiếng, cả người đã bị một người ôm lấy, người này công lực rất cao, ôm lấy người tôi nhảy, bay vào trong núi giả, đằng sau truyền tới tiếng của Cao Ly gọi gấp, “Vũ nhi cô nương..”

Kể ôm lấy người tôi thân hình như ma vậy, bỏ xa Cao Ly, tôi vờ hoảng vừa sợ, vừa vung tay đánh lưng

tung, “Buông...Buông ra...Người là ai?” Người ôm lấy tôi không nói gì, vì không thấy tôi ra sức lấy tay đánh vào đầu hắn mà nói thực ra chỉ như gãi ngứa vậy thôi, cứ phi lên phía trước, đằng sau cứ truyền tới tiếng Cao Ly gọi, “Diệp cô nương...”

Không biết là đi được bao xa, bỗng dưng có hai người mặc áo đen hiện ra, chân tay nhanh nhẹn nhẹ nhàng, nhìn dáng người thì trông giống con gái, lòng tôi lập tức như phát hiện ra gì đó, cuống lên, giật phắt chiếc khăn che mặt của kẻ đang ôm lấy tôi ra, khuôn mặt cương nghị của Long Kỳ lộ ra, hắn có chút kinh ngạc, tôi mừng quá kêu thất thanh, “Long Kỳ...”

Nhưng lúc này Long Kỳ cũng buông tôi xuống, đứng cách xa tôi một thước, còn hai người kia thì gỡ khăn che mặt ra, là Lãnh Phù và Viêm Hoả, các nàng ta đều tức giận nhìn tôi, trong mắt Long Kỳ trào lên tia phẫn nộ, nhìn tôi quát lên, “Vì sao nàng không đi, vì sao lại mạo hiểm tiếng vào trong cung?”

Tôi giật mình sửng sốt, Viêm Hảo lạnh lùng hừ một tiếng, tiến gần tới tôi, “Nếu không phải vì cứu người, chủ nhân đã sớm rời chỗ này đi rồi, đều tại ngươi cả”

Lãnh Phù lãnh đạm ngăn Viêm Hoả lại, “Tốt lắm, không cần nữa, nàng ta làm hết thấy cũng là vì giúp chúng ta thôi. Nếu không có nàng ấy thì sẽ không thuận lợi như vậy được, trước tiên cứ rời chỗ này trước đã”

Lửa giận trong mắt Long Kỳ cũng dần biến mất, ngược lại rất bình tĩnh mỉm cười, làm tôi thấy xúc động, từ ngăn người bỗng tỉnh lại, bọn họ thành công rồi! Nhưng lại vì tôi mà mạo hiểm nhảy vào, vừa rồi tiếng chân hỗn loạn trong cung chắc chắn là đã phát hiện ra họ. Lòng tôi áy náy vô cùng, Long Kỳ à, đồ ngốc kia, anh lấy được chứng cứ rồi thì đi đi, còn quay lại làm gì chứ? Nhưng trong lòng lại cảm thấy may mắn là đã giúp được hắn.

Trong lúc bốn người chúng tôi chuẩn bị rời đi, thì đằng sau truyền tới tiếng quát, vương tử Cao Ly vung kiếm lên đâm về phía Long Kỳ, “Không được thương tổn Vũ nhi cô nương...”

Tôi hoảng sợ kêu lên, mắt thấy thanh kiếm sắp đâm trúng Long Kỳ, thân hình Long Kỳ quý dị nhoáng lên một cái dễ dàng tránh được, Cao Ly nhanh chóng tới gần Long Kỳ, tấn công mãnh liệt, cứ đâm ra mấy nhát kiếm. Lòng tôi lập tức hoảng sợ, Long Kỳ không có tác sát trên tay, người tránh thoát nhẹ nhàng, lãnh Phù và Viêm Hoả thấy Long Kỳ gặp nạn, rút kiếm ra đỡ kiếm Cao Ly.

Tôi sợ tới mức lúc này mới lên tiếng, “Nè, các người đừng đánh nữa, ảnh là Long Kỳ mà” Lúc này, đêm tối đen gió thổi mạnh, Cao Ly tưởng tôi bị người ta hãm hại cũng khó trách hắn đuổi theo xuất chiêu mãnh liệt, giống như mãnh thú ăn thịt người vậy, chiêu nào chiêu nấy muốn lấy mạng, may mà Long Kỳ võ công cao cường, nếu không tôi thực không biết phải làm sao nữa.

Cao Ly nghe thấy tiếng tôi, lập tức dừng đánh, cầm kiếm đứng giữa chúng tôi, lúc này rơi đằng xa truyền tới thanh âm như tiếng sấm, rồi một ngọn lửa rồng phụt lên, lan rộng, Viêm Hoả hạ giọng kêu lên, “Không hay rồi, bị phát hiện rồi”

Lãnh Phù liếc mắt nhìn Long Kỳ một cái, “Chủ nhân, chúng ta đi thôi”

Long Kỳ tiến lên định kéo tôi lại, lòng tôi càng cuống, gì cơ? Hắn còn muốn dẫn tôi đi nữa sao? Tôi lùi lại từng bước, “Tôi không đi theo anh đâu”

Long Kỳ kinh hoảng, “Vì sao?”

Lúc tôi rời Hà công công đi, lòng tôi đã tính kỹ rồi, tôi không hy vọng xa vời gì có thể cùng Long Kỳ rời đi, chỉ là không dự đoán được hắn lại mạo hiểm tới cứu tôi, trong lòng tuy rằng rất vui nhưng tôi biết rõ, nếu cùng họ đi, tôi sẽ trở thành chướng ngại vật của hắn. Theo tình hình hiện giờ cho thấy, lại càng không thể. Binh lính Đột Quyết xa xa sẽ nhanh chóng tới chỗ này rồi, cho nên tuyệt đối không thể làm cho Long Kỳ dừng lại, thực ra, chỉ sợ người trong nhóm chúng tôi ai cũng bị nguy hiểm cả, lấy tốc độ bình hùng tướng mạnh được huấn luyện kỹ càng ra thì nhanh như chớp sẽ tới ngay. Lòng tôi đã tự quyết định, ánh mắt tôi nhìn về phía bóng tối, “Bởi vì tôi nghĩ không muốn cùng anh đi”

Viêm Hoả đã nóng lòng lắm rồi, “Chủ nhân nhanh chút đi, nếu không đi thì không kịp nữa rồi! Trương ngũ ca họ đang đợi ở dưới sườn núi đó”

Cái gì? Họ cũng chưa đi sao? Trời ơi! Họ còn đợi gì nữa chứ? Con người Long Kỳ nhú lại, “Không phải do cô” Nói xong Long Kỳ định đến ôm lấy tôi, tôi vừa tức vừa vội, “Tôi đã nói không đi theo anh mà, tôi đặc chán việc bị đuổi giết suốt ngày rồi, các người trở về kinh đô hơn một tháng sẽ lại bị người đuổi giết nữa. Tôi không muốn trải qua những ngày như thế nữa, anh có biết không hả!” Tôi dường như là cố hét lên, đưa tay ra ngăn lại. Tất cả mọi người đều sửng sốt, tôi chưa xót nuốt nuốt nước bọt, tiếp tục nói, “Tôi muốn ở cùng một chỗ với tướng quân Cao Ly, các người đi thôi!”

Long Kỳ chấn động rầu rĩ, nét bình tĩnh trong mắt đã biến mất, lửa giận hiện lên, “Vì ta, nàng cả chút khổ sở ấy cũng chịu không nổi sao?”

Nhìn bóng đuốc nàng ngày càng gần, tôi bưng miệng cười nhạt, “Trên thế giới này không có người thông minh, chỉ có người tự cho là người thông minh, tôi và anh trong đó cso cái gì, chạy theo anh ngược xuôi vội vã, chịu khổ chịu sở, bốn ba khốn khổ làm tôi chán muốn chết rồi, tôi chỉ muốn sống một cuộc sống bình yên mà thôi, anh đi đi! Tôi quyết định ở lại”

68. Chương 68

Tôi cảm thấy ngực vừa đau vừa tức, gió đêm lạnh quạt lên nước mắt làm đau rát từng cơn, tôi cảm thấy mệt mỏi quá sức, người cứ mềm nhũn ra, ngã ngồi xuống cỏ, Cao Ly lập tức đi tới, “Diệp cô nương, cô không sao chứ?” Tôi lắc đầu, lấy tay lau nước mắt, nghĩ đến Long Kỳ chắc đã an toàn, lòng tôi cũng được an ủi phần nào, tiếng chân bước đằng sau càng ồn ào hỗn loạn, càng rõ ràng hơn. Tiếp đó là ánh sáng chợt loé lên, Cao Ly hét lớn một tiếng, cầm kiếm trên tay vung mạnh một nhát, bỗng chốc máu bắn tung toé, tôi ngơ ngác nhìn từng giọt máu bắn vào trong bụi cỏ, sợ tới mức mắt tái đi, nước mắt ngưng lại không dám tin nói, “Anh tự làm mình bị thương ư?” Cao Ly cười khổ một tiếng, cả người toát mồ hôi lạnh, “Không sao! Hoàng đế nước lớn Vĩnh Hân người ấy ai làm cũng đều tốt cả thôi” Nói xong, đưa tay ra điểm mấy huyệt trên tay xuống, tôi bỗng chốc tỉnh ngộ. Nếu Cao Ly không bị thương, chắc chắn có người sẽ hiểu lầm là hấn cố ý thả Long Kỳ đi, nếu bị thương thì cũng là cách giấu dấu hờ đuôi thôi. Lúc này có vài lính đã đi tới, nhìn thấy máu chảy không ngừng bỗng chốc kêu to, “Tướng quân bị thương rồi...”

Cả một đám người cuống cuống chạy loạn mang tôi và hấn đem về trong phủ, còn những người khác tiếp tục truy tìm theo hướng Cao Ly đã chỉ, lòng tôi cũng yên tâm hẳn.

Mọi chuyện đêm nay đã khiến cho tôi thở không nổi, tôi không chấp nhận được hậu quả sẽ thế nào. Long Kỳ à, anh cứ hận tôi đi! Anh cứ việc hận đi nhé! Tôi Diệp Vũ sẽ không sao, cũng sẽ không để ý đâu.

Trong lòng tôi lại một lần nữa thẳm kêu lên, nhưng tim thực sự đau ghê lắm! Nỗi đau đớn trong lòng cứ như nước thủy triều dâng cao không ngăn nổi, tựa mình vào cửa sổ, nước mắt chảy xuống, xa xa đêm càng tối hơn, che giấu tất cả, tâm tình tôi dần dần đỡ hơn, bởi vì có một giọng thật nhẹ nhàng nói với tôi, “Hoa của cô còn chưa kịp nở cũng đã tàn rồi!”

Con người chính là loại động vật thật phức tạp quá, Diệp Vũ tôi đây cũng chỉ là một cô gái rất đời thường, loại này tự dưng nảy sinh tình cảm, cho dù có mất đi cũng không sao, chỉ là cảm thấy cái đoạn tình cảm mất đi đó cứ như là sinh mạng mình vậy. Đợi thời gian qua đi lâu thì cái gì rồi cũng phai nhạt, có lẽ xử sự như vậy là đúng nhất. Tự dưng lòng tôi chợt dâng lên niềm tự an ủi mình, ngẫm kỹ lại, có chút tình cảm cũng khó có thể dứt bỏ ngay được.

Con người đã không có tình cảm thì đều như nhau vẫn sống được, nhưng có một loại tình cảm cho dù anh có muốn thì người khác cũng nhất định không cho, mà có cho thì anh cũng nhất định không nhận nổi, tựa như tình cảm của Long Kỳ vậy, đêm đó qua đi, tình cảm của hấn mang tới không phải đơn thuần như người bình thường mà hấn là Hoàng Thượng! Là một vị quân vương có thể có được ba ngàn phi tần, Diệp Vũ cô đây có nguyện ý sống làm tù nhân trong hoàng cung lộng lẫy huy hoàng bên hấn không đây? Có nguyện ý cùng một đám phụ nữ cùng chia sẻ một người đàn ông không đây? Có nguyện ý tính kế, lục đục với nhau để cùng tranh thủ tình cảm mỗi ngày không đây? Có nguyện ý một mình không có ai bầu bạn, chẳng có sung sướng, cô đơn tịch mịch một mình, trưng bày vẻ mặt như một cái xác không hồn không đây? Hay là nguyện ý cùng sống với một người hạnh phúc tới già, đồng cam cộng khổ sống bên nhau mãi mãi đây?

Từ sau đêm đó, tôi vẫn nghĩ ngợi đầu tranh, tự nói tự trả lời, kết hợp với kết cục phụ nữ trong cung đầu tranh với nhau, cuối cùng ba ngày sau tôi nở nụ cười tươi, càng cười càng thấy vui vẻ, càng cười càng thấy đắc ý, càng cười càng chảy nước mắt, cười tới mức đau lộn ruột mới biết được Diệp Vũ tôi đây quả thực là một kẻ bạc tình đến vậy. Hoá ra cả một đoạn tình cảm lại không có kết quả, con người thực khó lưu luyến, có phải đoạn tình cảm này quên quá nhanh hay không?

Tôi tự giấu trong lòng, có một âm thanh cứ vang lên kiên định, “Không, Không phải cô quên quá nhanh đâu, bởi vì nó căn bản không đáng để cô lưu luyến mãi, Long Kỳ căn bản không thừa nhận đoạn tình cảm này. Chỉ là do cô tự huỷ hoại mình thôi, tình cảm không sai, chỉ có cam tâm tình nguyện mà thôi!”

Đúng ha! Nhưng mà cứ từng đêm tôi đều chảy nước mắt triền miên, đứng một mình trước gian phòng lạnh lẽo trong quán, đi vào trong phòng, tôi lại thấy xúc động rơi nước mắt như mưa, chuyện này chả nhẽ muốn quên là quên được hay sao? Tôi không biết nữa.

“Tướng quân, tướng quân...Nàng ấy đã cười, nàng ấy đã nở nụ cười rồi...” Tiểu nha đầu Trác Mã hầu hạ tôi hưng phấn chạy tới báo cáo Cao Ly, tôi nhìn theo bóng nàng ấy chạy xa xa, thở dài.

Từ sau đêm đó, tôi lúc nào cũng lẩm bẩm lầu bầu, rồi lệ rơi đầy mặt, chẳng trách dọa cho người trong phủ tướng quân hoảng sợ. Nghe nói Cao Ly bị Khả Hân quở trách, tôi đều không đi an ủi hắn. Cao Ly thấy tôi nghĩ ngợi mà sầu thảm, phụ thân của hắn có chút thần chí không rõ, xem ra là muốn cáo lão về quê, có dấu hiệu cởi bỏ áo giáp về quê. Lena, muội muội của Cao Ly, lúc nào cũng tới chạy phá rối trong quý phủ của hắn, bắt đầu nói lạnh nhạt sau đó thì khóc lóc kể lể bảo tôi phá hỏng mọi chuyện giữa chừng.

Hiện giờ nghĩ lại tất cả đều do tôi sai, nếu không phải do tôi Long Kỳ có lẽ sẽ thích Lena, sẽ bị khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng ta quyến rũ, sẽ đồng ý hợp tác cùng nàng ta, chỉ là kế hoạch này lại quá sơ suất, không suy tính cẩn thận, che giấu nên mới bị thất bại trong tay một phụ nữ, tôi đã gián tiếp hại hắn. Cao Ly nói đúng, là do cha hắn thực quá hồ đồ.

“Vũ nhi cô nương, Vũ nhi cô nương...” Là vẻ mặt vui sướng của Cao Ly, hắn bỗng đột ngột xuất hiện ở ngoài đình bát giác, tôi nhìn hắn mỉm cười, “Cao Ly tướng quân!”

Hắn đã tiếp quản binh quyền của cha hắn, trở thành đại tướng quân đứng đầu Đột Quyết. Cao Ly cười ha hả, “Cô thực sự là dọa chết người ta, cô không sao rồi chứ?” Hắn ngồi xuống, nhìn tôi chằm chằm, tôi gật gật đầu, “Không sao! Ổn mà!”

Tôi đột nhiên nhớ tới, từ lúc đi vào cổ đại tới nay trừ chuyện yêu đương ra thì rất ít được hưởng lạc thú khác. Tôi nhìn chằm chằm vào mắt hắn, “Cao Ly tướng quân à, ngài dạy tôi cưỡi ngựa có được không?”

Tôi muốn làm một dân du mục. Cao Ly nghĩ ngợi, “Được, nhưng mà cô phải nghe lời ta đó! Không được xằng bậy” Hắn thế mà lại cò kè mặc cả với tôi chứ, tôi vỗ vỗ ngực, “Không thành vấn đề, Diệp Vũ tôi xin khiêm tốn nhận sự chỉ dạy của thầy!”

Cao Ly dẫn tôi tới chuồng ngựa của hắn chọn một con ngựa. Tôi nhìn một loạt tuần mã xếp dài, lướt nhanh bỗng thấy một bộ lông sáng của một con tuần mã đập vào mắt, tôi giơ tay chỉ, “Tôi muốn con này!”

Cao Ly dường như hoảng sợ, “Ánh mắt cô tốt thật đấy, đây chính là con ngựa hoang mà ta mới phục tùng không lâu đó! Cô thực muốn nó sao?”

Trong lòng tôi thấy hoảng, ngựa hoang sao? Đừng làm tôi sợ mà, muốn, muốn chứ, tôi gật gật đầu, “Tôi chỉ muốn nó thôi”

Thủ hạ của Cao Ly dắt nó ra, nó bất an dậm chân, trông hoang dã vô cùng, lỗ mũi phẫn nộ phun khí phì phì, chân không ngừng dậm đạp. Tôi nở nụ cười tươi, thực là một con ngựa tốt mà, nếu chạy chắc chắn sẽ nhanh lắm đây. Tôi hạ quyết tâm nhất định phải phục tùng nó.

Chúng tôi luyện tập ở thảo nguyên bên ngoài thành. Lúc đầu, Cao Ly cười nó trước, nó hí lên một tiếng, cả thân mình run rẩy bất an, định hất hắn xuống, Cao Ly giơ roi lên, quát mạnh vào mông nó một nhát, cây roi làm con ngựa bị đau nên chạy như điên, ước chừng chạy xung quanh chúng tôi khoảng mười vòng, mới bằng lòng an phận. Cao Ly xuống ngựa, bảo tôi tới, tôi cầm lấy một nắm cỏ, tiến gần đến nó, “Tuần mã à, mày phải ngoan nha! Tỷ tỷ sẽ ày ăn!” Tôi giơ nắm cỏ trong tay lên đưa tới gần nó, nó ngửi ngửi, không ăn, cao ngạo hất đầu sang một bên, không thèm để ý tới tôi. Tôi liền thay đổi cách tiếp tục dụ dỗ nó, “Tuần

nhi à, mau mau ăn nào! Mày không ăn, tỷ tỷ ăn đó nhé!” Về mặt tôi kết hợp giả vờ định ăn, tuần mã khe liếc mắt nhìn tôi, trông cực kỳ thương cảm, Cao Ly nói tính nó rất cương liệt, bỏ đói nó vài ngày rồi, chẳng trách tính tình không ngoan chút nào. Tôi chỉ chỉ Cao Ly, “Hắn là người xấu rồi! Hắn làm Tuấn nhi của ta đói bụng, nào nào, tỷ tỷ là người tốt, ngoan ngoan nha! Ăn đi nào!” Tôi lại đưa cở đến, lần này nó có vẻ hiểu được, hí lên một tiếng bắt đầu nhấm nháp đám cỏ trong tay tôi, Cao Ly và thuộc hạ của hắn cười to, “Cho tới bây giờ chưa có ai thuần mã giống như cô vậy, xem ra nó thực nghe lời cô đó!”

Cao Ly khen tôi, tôi có vẻ vui lắm, “Đương nhiên rồi! Cũng phải nhìn xem tôi đối với nó tốt lắm mà!” Nó tiếp tục ăn cỏ của tôi, tôi tiện tay vuốt ve đầu nó, nó không cự tuyệt, cứ để vậy. Tôi lớn gan hơn, ghé sát lỗ tai nó thì thầm, “Ng ngoan ngoan nha! Tỷ tỷ muốn cười mày nha, mày đừng phát giận với ta nha, nếu không sau này cũng không có cỏ ày ăn đâu!” Hình như nó nghe hiểu lời tôi nói, dập dập chân. Tôi được Cao Ly giúp cuối cùng cũng ngồi được trên lưng con ngựa cao ngạo đó.

Nó có chút bất an, tôi cúi người xuống ôm lấy cổ nó, cẩn thận vuốt ve lông nó một lượt, dần dần nó dậm dậm vài cái rồi bắt đầu chạy. Tôi cười trên lưng nó chưa bao giờ thấy nhẹ nhàng đến vậy, cứ như cười mây đạp gió vậy. Gió thổi làm tóc tôi bay bay trong gió, thảo nguyên mênh mông không có tận cùng, tôi cứ cười nó phi đi, lòng tôi chưa bao giờ thấy thanh thản nhẹ nhàng đến vậy.

Bỗng dừng ở trên thảo nguyên bằng phẳng, có một dòng suối nhỏ chảy nhẹ nhàng luồn lách, chậm chạp bình thản, làm lòng tôi chấn động mạnh. Năng chiếu vào dòng suối nhỏ giống như chiếc gương soi của thiện địa vạn vật vậy. Tôi giữ chặt dây cương, Tuấn nhi đi chậm lại, cuối cùng thì ngừng.

Tôi nhảy từ trên nó xuống, để cho nó ăn cỏ, tôi ôm chặt lấy người mình, lẳng lặng đứng bên dòng suối, ánh mắt hiện lên cảnh mờ mịt, tiếng cười hôm qua như còn quanh quẩn bên tai, “Ta chỉ là công cụ sưởi ấm của nàng sao? Tiểu nha đầu!”

“Đừng xem đừng xem mà, bộ dạng của nàng nhìn không được đẹp lắm đâu!”

Lệ cứ tự dừng nhẹ nhàng rút xuống, hơi thở của hắn như quanh quẩn phiêu tán trong gió, một tay giơ lên nắm lấy không được tôi khịt khịt mũi, đưa tay vào trong nước khua, nhìn bèo trên mặt nước bắt đầu xanh mơn mơn, thì ra mùa xuân đã tới rồi. Dòng nước lạnh lạnh cuốn thấm vào da thịt, xoa xoa mặt thấy lạnh như băng, tôi không hề tình cảm nói, “Đến anh làm công cụ sưởi ấm cũng không nổi nữa là! Anh chỉ là người khách qua đường mà thôi, đến không hình, đi không tiếng động vậy”

Trong lúc kinh ngạc tôi bỗng có cảm giác như có gì đó chạm nhẹ vào tôi, tôi ngẩng mặt lên, thấy Tuấn nhi cọ miệng vào mặt tôi, tôi cười khẽ, vuốt ve bộ lông của nó, nó nháy mắt im lặng hưởng thụ, “Tuấn nhi à, có phải mày cảm thấy chủ nhân của mày đáng thương lắm không? Chủ nhân thực sự biểu hiện cả ra ngoài sao? Cả mày cũng cảm thấy sao? Chủ nhân không muốn nghĩ gì, chỉ là Tuấn nhi à, mày biết không? Chủ nhân là con người có thất tình lục dục mà! Chủ nhân chỉ muốn giống mày cứ đơn thuần như vậy thì tốt hơn!”

Lẳng lặng như vậy, tôi sợ Cao Ly lo cho tôi nên lại cười Tuấn nhi chạy quay trở lại. Tôi thực sự đã trở thành bạn tốt với Tuấn nhi, trở lại chuồng ngựa, Tuấn nhi rất hự, không muốn lại gần, chỉ muốn tôi tới bón cho nó ăn. Cao Ly thấy vậy đều không đành lòng, tôi có chút ngượng ngùng bảo Cao Ly, “Xem anh phải bỏ những thứ yêu thích rồi, nó thích tôi kìa”

Cao Ly cười bảo, “Quân tử không thích những thứ kẻ khác đã thích, nếu nó đã chọn cô làm chủ nhân hiền lành như vậy, cũng là phúc của nó! Tặng cho cô đó”

Tôi cao hứng đến gần bên tai nó thì thầm, “Mày thuộc về ta rồi đó” Tuấn nhi dường như nghe hiểu, cọ cọ chân dúi vào lòng tôi.

Tiếp đó tôi mới biết mẫu thân của Cao Ly vì phụ thân của hắn mà bị đả kích rất nặng nằm liệt giường không dậy được, bệnh tình càng ngày càng nặng. Thấy Cao Ly và Lena không còn cách nào cả, tôi tự dựng nghĩ đến một cách, đó là một phong tục của dân gian, có thể dùng cách xung hỉ để chặn căn bệnh. Cao Ly thấy đề nghị của tôi thì nhủu mày, “Nhà chúng ta nào có việc vui nào có thể làm được!” Tôi giả hoạt cười cười, “Chẳng phải anh vẫn chưa thành thân sao? Hay là dùng cách anh thành thân để bắt đầu! Đó cũng là tâm nguyện của lão phu nhân mà!” Cao Ly lấp bắp kinh hãi, “Có thể được sao?”

Tôi gật gật đầu, “Rất có tác dụng đó, quê chúng tôi đã từng có ví dụ thành công rồi! Nhất định là có hiệu quả” Lenna cũng tham gia ý kiến vào, “Chẳng còn cách nào cả, chỉ còn có thể bắt ngựa chết thành ngựa sống thôi!”

Bước tiếp theo của chuyện xung hỉ là tuyển dâu cho Cao Ly, vì như Cao Ly gia tộc hiển hách như vậy, ít tiếp xúc với các thiếu nữ, chỉ còn cách tuyển chọn mới được. Lúc đầu Cao Ly tới tìm tôi, hỏi tôi xem có tham gia không. Tôi lắc đầu, mắt nhìn hắn, “Anh cho là tôi nên tham gia hay sao?” Hắn nhìn mắt tôi thờ dài, “Cô vẫn thôi không nên đi! Như cô nói đó, hoàng cung gia tộc không thích hợp với cô, ta cũng không muốn miễn cưỡng!” Cao Ly thực hiểu tôi quá, vì tôi đã từng gục khóc trên bờ vai hắn một đêm, nói hết mọi suy nghĩ trong lòng ra, dường như đem hết mọi điều trong lòng phun ra tất, chỉ cần nhắc tới hoàng cung thì hắn kiên kỵ dừng lại. Hiện giờ tôi nhớ tới đều thấy rất buồn cười.

Cuộc tuyển dâu cho Cao Ly cũng nổi lên tác dụng, phu nhân Nạp Lý cao hứng hăng hái tự tham gia, vốn đang nằm trên giường dậy không nổi bỗng không hiểu thế nào mà đứng dậy được, làm mọi người mừng đến phát khóc lên. Thiệp mời của Cao Ly được phát ra ngoài, chỉ cần là con cái quan lại thì đều được tuyển cả. Cuộc tuyển dâu được thiết lập tại quý phủ Cao Ly, chỉ cần độ tuổi phù hợp, đều được tham gia tất.

Hôm nay, trong phủ chỗ nào cũng được trang hoàng rực rỡ lắm! Náo nhiệt vô cùng, hiền lành nhàn nhã, dịu dàng, chim nhỏ nép mình, lời lẽ nhỏ nhẹ, quả thực vô cùng rực rỡ làm cho con người ta nhìn mà không muốn chớp mắt, xem mà không thấy nản, náo nhiệt ghê lắm.

Phu nhân Nạp Lý và Cao Ly ngồi ghế trên, tôi và Lenna ngồi bên cạnh, quản gia bắt đầu tuyên bố cuộc tuyển bắt đầu. Một người đẹp đầu tiên đi lên là một người có dung mạo tú lệ, dáng dấp xấu hổ kiêu mỹ, mười tám tuổi, dáng người thanh thanh, ánh mắt liếc nhanh những người ngồi ghế trên xem, loại ánh mắt này bị người ngồi trên nhìn làm cho con gái nhà người ta thêm xấu hổ vội vàng cụp xuống thấp, Cao Ly ho khẽ một tiếng, “Tốt lắm! Để lại!” Tôi ngồi bên cạnh len lén cười. Hóa ra tuyển dâu lại là chuyện xấu hổ đến vậy, cũng giống như chọn quần áo vậy, chẳng qua là quần áo không có tình vậy thôi. Về mặt Lena thì nhìn rất chăm chú, là chị dâu tương lai của nàng ta mà, cũng không thể làm qua loa được.

Phu nhân Nạp Lý cười rõ tươi, “Được, đều tốt lắm! Cao Nhi à! Có phải không?”

Da mặt Cao Ly hồng lên chút, có vẻ buồn bực, “Mẫu thân!” Chúng tôi ngồi bên thì cười to.

Cuối cùng trải qua một ngày chọn lựa, giữ lại ba người đẹp, tư sắc đều là thượng đẳng, nhàn nhã cao quý, phu nhân Nạp Lý cứ bắt Cao Ly đều phải nhận cả, Cao Ly không nói gì, mặt thần ra, trầm mặc không đáp.

Ba vị phu nhân tướng quân thì vui sướng mãi không thôi.

Thấy cảnh như vậy tôi vội rời đi, xem ra chuyện trong nhà Cao Ly thật vui rồi, tôi thấy nhàm chán đi vào chuồng ngựa vuốt ve bộ lông của Tuấn nhi, “Tuấn nhi à, mày có nguyện ý trở về Kinh đô với ta không? Ta giống như còn mấy người khác, ta phải về gấp rồi” Tuấn nhi hí vang đồng ý, tôi cười, đúng vậy nha! Cao Ly thành thân, tôi cũng không thể ở lâu được nữa, cũng không phải hấn đuổi tôi đi, mà là tôi thực sự không muốn đợi mãi trong này nữa. Tính thời gian, tôi đã ở nước Đột Quyết được nửa năm rồi, cũng cách Long Kỳ rồi đi khoảng hơn một tháng. Tôi có thể thực hiện lời hứa của mình, đi du ngoạn.

Ngày Cao Ly thành thân cũng chính là ngày tôi ra đi. Buổi sáng tôi uống rượu mừng của hắn, thì cáo biệt với hắn. Hắn hiểu tính của tôi, muốn cưỡng ép tôi ở lại cũng không thích hợp, vì vậy chỉ nói đơn giản một câu, “Được, cẩn thận nha, đồng ý với ta, phải tìm được hạnh phúc đó, sau đó nhất định phải đến thăm ta!” Tôi gật gật đầu, “Nhất định rồi!”

Sau đó tôi tới tạm biệt Lena và phu nhân Nạp Lý. Cùng ở chung lâu với Lena mới phát hiện ra nàng ta cũng là một cô gái rõ ràng, lúc trước tiếp cận tôi diễn trò của nàng ta cũng không phải hoàn toàn là giả vờ, có một nửa là thật tình biểu lộ, nhưng mà thực đáng tiếc lại sai với tôi, mà là đúng với Long Kỳ. Nàng ta thừa lúc tôi không để ý mới tìm nhiều cơ hội để tiếp cận Long Kỳ, nhưng đều bị vẻ lãnh đạm của hấn đánh bại, mới đem toàn bộ sự oán hận trút lên người tôi. Tôi cười vui vẻ, cô gái trong lúc tranh đấu chuyện ghen tỵ khó tránh khỏi. Chuyện đã qua có thể trở thành bạn bè đã là quý lắm rồi. Phu nhân Nạp Lý tặng cho tôi một chiếc vòng tay rất đẹp, là ngọc thuần chất đó, tôi thích vô cùng, cũng không có gì tặng lại chỉ nói vài câu chúc phúc, như là chúc bà Phúc như Đông Hải, Thọ tựa Nam Sơn.

Tôi chạy đi, trên người còn đem theo mấy đồng thù lao, có ngân phiếu, tiền vàng, ngọc ngà, có thể nói cả người đều là của quý cả, chẳng còn cách nào, tôi không muốn mặt Cao Ly buồn thối ra nên ngoan ngoãn nhận hết. Tôi rất thông minh thay bộ quần áo bình thường, dắt Tuấn nhi ra, bắt đầu lên đường.

Dọc đường đi, Tuấn nhi đẹp đẽ phi phàm làm cho người qua đường cứ chỉ chỗ, muốn sờ nó nhưng đều không được chỉ có thể đứng từ xa nhìn chứ không thể đứng gần được. Tôi mang chút lương khô, chạy một mạch như điên. Tốc độ Tuấn nhi có thể nói là cực nhanh, tôi quên mất tính toán, nếu cứ tốc độ thế này thì nửa tháng có thể tới kinh đô rồi.

Một đường làm khách du lãng so với trong quá khứ tốt hơn rất nhiều. Ngày ngày tôi ngồi quán trà nghỉ quán trọ, nghe những người bên cạnh bàn tán chuyện nước Vĩnh Hán, xem quần áo họ thì hình như từ nơi đó mà tới.

Một vị trông có vẻ là thương nhân cười nói, “Đã nghe chưa? Thái tử hạ bệ, nhị hoàng tử kế vị rồi đó”

Về mặt người khác thì hào hứng nói tiếp, “Đã nghe rồi nha! Chỉ là không biết Thái tử cũ xử lý thế nào thôi!”

Vị có dáng thương nhân lại cảm thán nói, “Aizz, như hần dã tâm bưng bưng vậy chắc hẳn kết cục là tử hình rồi, nhưng thái tử là người độ lượng, chỉ bắt hần dày đi biên cương, vẫn không giết!”

“Vậy nhị hoàng tử khi nào thì lên ngôi đây? Nghe hoàng đế đại nhân bệnh tình có vẻ nặng thêm, xem ra thì không biết vài ngày nữa...”

Một người khác lên tiếng, hai người lại bắt đầu nói tới chuyện buôn bán lời lãi rồi. Tôi cũng chẳng có hứng đầu mà nghe nữa, trong lòng chỉ có một câu, “Long Kỳ chắc chắn làm Hoàng đế, Long Kỳ chắc chắn làm Hoàng đế!”

69. Chương 69

Hoá ra hần làm Hoàng đế thật, lòng bỗng dưng có cảm nhận sâu sắc, hơi thở cũng dần khốn khổ hơn, một tháng nay suy nghĩ đã ổn giờ lại đảo lộn cả, mũi thì cay cay, nước mắt cứ “tý tách” rơi từng giọt từng giọt to trên bàn, mọi vật chung quanh trở nên mơ hồ không rõ.

“Công tử?” Trên đầu truyền tới tiếng gọi thanh thanh, lòng tôi cả kinh mới biết là đang gọi mình. Tôi quay sang lấy tay áo lau nước mắt, vì tiện đi đường, tôi đã mặc quần áo đàn ông. Tôi lau sạch nước mắt xong nhìn về tiểu nhị cười cười, “Có chuyện gì?”

Tiểu nhị chỉ chỉ con ngựa của tôi chút, “Ngựa công tử không cần nhốt lại sao? Đợi chút nó chạy mất thì làm sao bây giờ?” A! Đang nói tới Tuấn nhi sao, dọc đường đi nó cũng không cách xa tôi nửa bước lại vô cùng thân thiết với tôi như người bạn vậy, tôi cũng không muốn giam cầm nó làm gì cả nên cũng không nhốt nó lại. Tôi lắc lắc đầu, “Không cần, nó không thích vậy!” Tiểu nhị cười cười lui ra.

Tôi cúi đầu ngồi uống trà, vừa rồi thưởng cảm kích liệt ủa tới, tôi mặc cả người một màu vàng sáng đứng trong đám người có thể thấy rõ, thỉnh thoảng có người liếc nhìn tôi một cách kỳ lạ, đều nghĩ tới, cô gái đóng giả trai, đều là một người rất anh tuấn, bộ dạng của tôi trông thế nào trong lòng tôi biết rõ, quần gì thì quần cũng không quần nổi ánh mắt của người ta, cứ để bọn họ nhìn đi!

Tôi đang cúi đầu uống trà thì trên đầu truyền tới một giọng ngọt ngào, “Công tử, có thể ngồi tạm được không?” Lòng tôi ngẩn ngơ, ngẩng đầu lên thì thấy một cô gái rất xinh, một tiểu nha hoàn búi tóc đứng cạnh, là một đôi chủ tớ, tôi nhìn nàng ta gật gật đầu, “Được” Tôi thuận tiện giương mắt nhìn ngắm chung quanh, thấy hoảng vì quán trà này làm ăn tốt thật, đều ngồi đầy cả.

“Tiểu thư, mời người ngồi!” Tiểu cô nương rất quý củ giúp nàng ta lau sạch tro bụi trên ghế, rồi mời nàng ta ngồi xuống. Tôi giương mắt nhìn cùng lúc người đẹp ngồi đối diện cũng người mắt nhìn một cái. Tôi nhìn nàng ta mỉm cười, nàng ta có chút ngượng cũng gật gật đầu về phía tôi, có cảm giác như không được tự nhiên vậy. Tôi đem toàn bộ ánh mắt nhìn trên người Tuấn nhi, nó đang cúi đầu ung dung ăn cỏ ven đường, bộ lông dài toả sáng dưới ánh mặt trời càng giúp cho nó trông trở nên khác thường.

“Con ngựa kia là của công tử sao!” Không ngờ tiểu mỹ nhân ngồi đối diện lại để ý đến, tôi gật gật đầu, “Vâng, là của tại hạ!” Giọng tôi mang chút nam tính làm cho nàng ta không chút hoài nghi.

“Tuyệt quá. Đúng là một con thần mã” Nàng ta thích thú nhìn con Tuấn nhi của tôi khen ngợi, tôi có chút đắc ý, “Đúng vậy! Nhưng tính nó không được tốt cho lắm đâu, sinh ra đã không tiếp cận được với nó rồi”

“Vậy ha! Thế công tử thực sự giỏi quá, thế mà lại có thể thuần phục nó được!” Tôi bắt đầu có chút cảm giác với cô gái ngồi đối diện, hé miệng cười, từ chối không cho ý kiến gì. Lúc này, nha hoàn bên người nàng ta nhìn sắc trời, “Tiểu thư à, xem ra hôm nay chúng ta không thể đến được hoàng thành Vĩnh Hán rồi! Trời đã muộn thế này rồi!” Lòng tôi hơi kinh hãi, các nàng cũng muốn tới hoàng thành Vĩnh Hán sao?

Cô tiểu thư than khẽ một tiếng, “Đến không được cũng không sao, ngày mai lại tiếp tục đi! Dù sao thì tin tức cũng chưa lan ra, chúng ta cứ chơi vài ngày đã, sau này vào cung không biết có thể còn được chơi nữa hay không đây”

Vào cung à? Lòng tôi lại chần động, nàng ta nói có ý gì thế? Cái gì mà vào cung rồi thì không thể chơi được nữa? Tôi động não nghi vấn, ho khẽ một tiếng, ra vẻ như lơ đãng hỏi, “Cô nương định vào cung làm gì thế?”

Nàng ta không nói gì, còn tiểu nha hoàn bên người nàng ta thì lẩm mồm bảo, “Đương nhiên là vào cung làm hoàng phi rồi!” Cô tiểu thư nhà nàng ta bỗng liếc xéo mắt một cái, hạ giọng mắng, “Đã hạ chỉ đâu! Dừng có nói linh tinh!” Tiểu nha đầu ầm ỨC bĩu môi, cúi gục đầu xuống không nói gì.

Lời tiểu nha đầu nói kia làm cho tôi như bị mất một khối kem lạnh, hoàng phi à? Chẳng nhẽ Long Kỳ nhanh vậy đã bắt đầu tuyển phi rồi sao? Đột nhiên có người lắc lắc ngón tay trước mặt tôi, bên tai truyền tới tiếng gọi, “Công tử? Công tử?”

Tôi bỗng hoàn hồn trở lại, nhìn thấy vị tiểu thư kia đang nhìn tôi kỳ lạ, tôi nhìn lại nàng ta, “Có chuyện gì?” Tôi nói xong, nàng ta và tiểu nha hoàn của nàng ta bắt đầu cười to, “Vừa rồi công tử nghĩ gì mà nhập thần vậy, tiểu thư nhà ta đã gọi vài tiếng rồi đó!”

Tôi bỗng chốc đỏ mặt, “Không có gì, không có gì, chỉ là thấy rất kinh ngạc thôi! Không ngờ cô nương đây được làm hoàng phi!” Lòng tôi nói chán nản, tò mò đánh giá vị tiểu thư này, như đang ở tuổi hoa niên, hai mắt long lanh như giọt nước, khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ.

Lòng tôi thở dài, chùng xuống hoàn toàn trùng xuống, bên hân có nhiều người con gái xinh đẹp như vậy, tôi còn tính thế nào nữa đây?

Vị tiểu thư thấy tôi nhìn nàng ta chằm chằm, cười cười, “Công tử hiểu nhầm rồi, lần này ta từ nhà tới hoàng thành Vĩnh Hán, chính là muốn ở cùng người nhà, còn chuyện làm hoàng phi, chỉ sợ ta không có phúc khí đó”

Cùng nàng ta nói chuyện một lát tôi mới bình tĩnh hiểu ra, chuyện Long Kỳ lên làm thái tử cả thiên hạ đều biết, chỉ cần hần kể vị thì chuyện tuyển phi là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Chỉ cần là con nhà gia thế, quan lại thì đều có thể tham dự tranh cử được. Giờ này khắc này, bên ngoài không ngừng hộ tống thiên kim tiểu thư nhập kinh, chỉ còn chờ tân Hoàng đế kế vị nữa là hạ chỉ chiêu tuyển ngay.

Chuyện hoàng đế tuyển phi là chuyện lớn trong nước, chỉ nhà nhà có con gái, đều mong chờ sau này trở thành sủng phi của Hoàng đế, có địa vị hoàng thân quốc thích ngay, vì vậy có biết bao cô gái làm mà không biết mệt mỏi, chỉ mong được sánh cùng hoàng ân, đứng cạnh ánh sáng chói lọi.

Tôi hiện giờ biết được vị tiểu thư này tên là Mộng Trạch, là con của quan lại, còn phần tổ tiên nàng ta là quan gì thì tôi chẳng tiện hỏi thêm. Xem nàng ta xong hỏi nhiều như vậy thì thất lễ quá, tôi điều chỉnh lại mình tươi cười, “Cô nương đừng để ý gì đến những lời ta nói nhé, hiện giờ sắc trời không còn sớm nữa, ta còn phải tiếp tục chạy nữa! Cáo từ!”

Dưới con mắt của nàng ta, tôi có vẻ như trốn chạy vậy, bỗng nhiên đằng sau truyền tới tiếng của cô nương Mộng Trạch, “Công tử, sau này chúng ta còn gặp mặt nữa không?”

Tôi hướng nàng cười cười, “Tuỳ duyên vậy!” Nàng ta cái hiểu cái không, tôi cười Tuấn nhi thay đổi hướng chạy, cứ kéo dài sợ rằng phải chạy nhanh hơn chút mới được. Tôi vỗ nhè nhẹ Tuấn nhi, “Chủ nhân không

muốn ăn ngủ ở núi hoang dã, cố lên nhé!” Tuấn nhi phấn khởi tung vó chạy nhanh mà đi.

Tôi vào tới kinh đô thì nhìn thấy cảnh sắc cũ mà lòng kích động không thôi, hai con nhóc kia thế nào đây? Nếu nhìn thấy tôi có thể mừng tới phát điên hay không tôi vô cùng mong chờ thời khắc gặp nhau đó, lại giục Tuấn nhi phi nhanh hơn.

Cuối cùng, cảnh sắc quen thuộc đập vào mắt, nhìn bờ ruộng, phố phường đan xen nhau, tường lâu các, huyện kinh đô vẫn phần hoa như ngày hôm nào, chưa từng thấy thay đổi gì lắm, tất cả đập vào mắt là cảnh tượng trở nên thân thiết vô cùng, Tuấn nhi thông thả chạy chậm dần, đi trên đường, tôi mừng tới mức suýt nữa thì khóc, lập tức chạy tới khách sạn của chúng tôi ở đằng trước, bà chủ đường như vẫn trẻ trung như thế, nhìn thấy tôi thì kêu lên một tiếng, khoé mắt cười tí.

Tôi lập tức hỏi thăm tin tức của hai tiểu nha hoàn, vốn cũng chẳng có ôm hy vọng gì lắm, hiện giờ lại càng thất vọng hơn, hoá ra cái ngày nào đó mình bị Long Kỳ cứu đi kia, hai tiểu nha hoàn cũng chỉ tới hỏi thăm tin tức tôi một chút rồi sau không thấy tới nữa.

Đêm nay tôi tìm phòng nghỉ trọ tại khách sạn này, ngồi trước bàn tôi suy nghĩ. Hai tiểu nha hoàn này không ở khách sạn vậy thì đi chỗ nào rồi đây? Đột nhiên tôi nghĩ tới một người, Vương gia Hàm Mặc. Lần trước bảo hai tiểu nha hoàn tới chỗ hẩn cầu cứu, có lẽ chắc ở chỗ hẩn đây.

Tôi nghĩ ngợi lấy sức rồi lập tức cười Tuấn nhi tiến tới biệt viện của Hàm Mặc. Trên đường đi tôi có chút ảo não, lần trước tát hẩn một bạt tai xong, chẳng nói câu nào bước đi, hiện giờ tới tìm hẩn, hẩn có thể chấp nhận không đây? Hẩn sẽ đối xử với tôi ra sao, tôi thực sự không nghĩ ra nổi nữa, nhưng tuyệt đối cũng không thể hoà nhã được rồi!

Dần dần bức tường biệt viện cao cao hiện ra trước mặt, vẫn giống trước kia, cửa lớn đóng chặt, thoát nhìn trong trẻo mà lạnh lùng. Đây là sở thích của Hàm Mặc, không thích náo nhiệt, chỉ thích yên tĩnh.

Tôi xuống ngựa, mới phát hiện ra tôi thế mà lại mặc toàn thân nam nhi, thăm rồi, vừa rồi đi nhanh quá đến cả quần áo cũng chưa kịp thay, nhưng mà mọi người ở đây sao còn quay đầu lại kịp nữa?

Tôi gõ gõ cửa, một lúc lâu mới nghe có tiếng đáp miêng cưỡng, cửa mở ra, tôi nhận ra đây là vị quản gia lần trước cho tôi chiếc xe ngựa, nhìn thấy tôi đứng lạnh run rẩy trước cửa, nhú mày hỏi tôi, “Xin hỏi công tử tìm ai vậy?”

Tôi nhìn ông ta cười cười, “Xin hỏi quý phủ có nha đầu nào tên tiểu lan tiểu Thuý hay không?” Ông ta không nhớ rõ tôi, tôi cũng không muốn nói rõ, chỉ hỏi thăm từng bước vậy.

Ông ta nghĩ ngợi rồi gật gật đầu, “Công tử tìm các nàng có chuyện gì?”

Lòng tôi vui mừng khôn xiết, bỗng kích động túm lấy quần áo ông ta, “Các nàng ấy thực sự ở trong này sao?” Thật tốt quá, cuối cùng cũng tìm được rồi.

Vị quản gia bị tôi làm cho ngẩn người, cứ liên tục gật đầu, lòng tôi vui sướng tột độ, lấy tay tuột dây cột tóc ra, cả một làn tóc đen tuột xuống, “Trương lão bá, ông còn nhận ra tôi không? Năm trước tôi còn ở đây nằm dưỡng bệnh Diệp cô nương đây mà!” Quản gia trừng to mắt nhìn, không thể tin nổi túm lấy tôi, “Cô là Diệp cô nương sao? Cô là Diệp cô nương sao?” Tôi ra sức gật đầu, quản gia dường như nghĩ đến cái gì, quay người lại chạy nhanh vào trong biệt viện, về mặt tôi nghĩ hoặc đi theo sau.

Vừa mới đi được hai bước đã bị hai cô gái ở đằng trước lao tới ôm chặt lấy làm tôi suýt té, sau đó thì nghe thấy tiếng kêu khóc của hai nàng, “Tỷ tỷ....tỷ tỷ...”

Tôi đẩy hai nàng ra xa nhìn, không phải tiểu Thuý tiểu lan đây sao? Hai người lệ rơi đầy mặt, về mặt kích động, mũi tôi cay cay, nước mắt cũng chảy xuống, ba người lại ôm chặt lấy nhau lần nữa, “Tỷ tỷ...Muội nghĩ tới...nghĩ tới không còn được nhìn thấy tỷ nữa...”

“Tỷ tỷ à....Tỷ rốt cục đi đâu vậy...Vì sao đã tìm hết rồi...tìm hết rồi mà không thấy tỷ đâu...”

Mãi một lúc sau chúng tôi mới bình tĩnh trở lại, tiểu Thuý tiểu Lan kéo tay tôi nhìn kỹ, lo lắng xem tôi có bị thương ở đâu không, tôi xoay tròn một vòng, “Nhìn...Nhìn xem ta tốt lắm...Một chút đều không có...” Tôi nói chưa xong đã thấy một bóng thon cao từ xa tiến lại đập vào mắt tôi, hẩn rất nhanh đi tới chỗ tôi, lúc tôi còn chưa kịp kêu lên thì đã bị hẩn ôm chặt vào trong lòng.

“Nửa năm rồi, nàng làm cho ta đợi ước chừng là nửa năm rồi” Cái loại nỉ non khát vọng này làm chần động cả lòng tôi.

70. Chương 70

Tôi kinh ngạc để tuý hấn ôm, đầu óc bỗng chốc choáng váng, chính là cảm giác ôm ấp này làm tôi suýt thổ không nổi, mãi một lúc sau, Hàm Mặc mới buông ra, vén nhẹ tóc tôi rồi tung ra sau tai, trên mặt không che nổi nét vui mừng khôn xiết. Tôi nghĩ ngay tới hấn là Vương gia, vội vàng hạ mình xuống, “Diệp Vũ bái kiến Thân Vương gia”

Hàm Mặc kéo tôi lại, “Nha đầu, ai muốn nàng đa lễ chứ, còn không mau đứng lên” Tôi vui sướng mồm mím như trước cười cười, “Vậy tôi cũng không khách sáo nữa nhé” Hai người nhìn nhau cười tươi.

Tiểu Thuý Tiểu Lan rất muốn kể lại cho tôi nghe nửa năm qua, đợi Hàm Mặc buông tôi ra, các nàng mới tiến lại gần, “Tỷ tỷ, nửa năm này tỷ ở đâu vậy, chúng ta sống chết mà tìm không thấy tỷ. Chúng ta còn tưởng là...” Nói xong lại xúc động trào nước mắt, làm tôi cũng thấy chua xót, cay cay mũi, Hàm Mặc liếc xéo mắt nhìn các nàng một cái, kéo tôi, “Nhanh chút kể cho ta nghe xem chuyện gì đã xảy ra nào!”

Hàm Mặc dẫn tôi tới vườn mai vào trong đình bát giác ngồi, tôi dọc đường đi chậm rãi kể lại mọi chuyện, về Long Kỳ, về chuyện Hắc Quỷ Môn thì không đề cập tới, chỉ bắt đầu nói từ lúc bị mang đi. Quả thực trải qua bao nhiêu ngạc nhiên và nguy hiểm, tôi kể lại rất thoải mái, nước bọt bay tứ tung, đại khái là bắt đầu từ chuyện tôi bị bọn thổ phỉ trói lại tống lên xe ngựa, bọn cướp này vốn là nhóm buôn người, định đem bán tôi khi nhập nước hấn, hồng kiếm được nhiều tiền. Tôi đương nhiên là không chịu ngồi ngốc chờ chết rồi, giữa đêm khuya, thừa lúc bọn họ ngủ say không để ý theo giữa đường trốn thoát. Nhân lúc không biết đường đi, theo nhóm thương nhân buôn bán, cùng họ tới nước Đột Quyết. Lúc tôi nói tới nước Đột Quyết, ánh mắt Hàm Mặc né một chút, tôi không để ý lắm. Dù sao thì nước láng giềng Vĩnh Hấn gần kề nhất chính là nước Đột Quyết, hơn nữa buôn bán kiếm lời rất chặt chẽ, Hàm Mặc hẳn là sẽ không hoài nghi đâu. Tôi lại tiếp tục kể tiếp chuyện theo nhóm thương nhân tới nước Đột Quyết, không có tiền, tôi phải chịu khó giúp họ bán vải vóc mà sống qua ngày, ngày nào cũng phải cần cù chịu khó không dám có một chút nhàn hạ, bởi vì tôi muốn kiếm đủ tiền để mau quay trở lại, cho nên thân hình tôi cũng gầy xuống, quả thực là trải qua cuộc sống không dễ dàng gì, vất vả mãi nửa năm mới thừa dịp vị thương nhân kia không để ý lên trộm ngựa của hấn, một đường ra roi thúc ngựa chạy trở về, cho nên tiếp đó mới tìm tới các người ở đây.

Tôi nói xong câu cuối, cảm xúc dâng trào, nước mắt tuôn trào ầm ầm, Hàm Mặc nhú mày, ôn nhu an ủi tôi, “Tốt lắm, mọi chuyện hết thấy đã qua rồi, chỉ cần nàng bình an vô sự là tốt rồi, nếu không cho dù phải lật toàn bộ nước Vĩnh Hấn ta cũng muốn tìm nàng cho bằng được”

Tôi khóc rất thảm thiết, nghe thấy lời của Hàm Mặc thì chần động, tôi lau nước mắt, không dám tin nói, “Anh.....Nửa năm qua anh đều tìm tôi sao?” Đôi mắt đen của Hàm Mặc loé lên, gật gật đầu, “Từ lời của nha hoàn nàng nói thì ta đã bắt đầu tìm rồi, ta vẫn phái người đi tìm nàng khắp nơi, nhưng cả một chút bóng dáng cũng không thấy, tựa như nàng cứ biến mất trong không khí vậy, hiện giờ nghe thấy chuyện nàng trải qua vậy ta mới biết được vì sao không tìm thấy nàng”

Lòng tôi loạn cả lên, Hàm Mặc đang tìm tôi sao, nói như vậy hấn cũng sẽ tra ra đám người mặc áo đen kia sao? Nói như vậy khả năng hấn biết bọn họ là tổ chức gì sao? Chắc không đâu, thuộc hạ Long Kỳ không phải là bị nhóm người của hấn đuổi giết sao? Chắc chắn không thể tra ra được đâu. Lòng tôi thổ phào nhẹ nhõm, giận dữ nói, “CẢM ơn anh còn quan tâm tôi như vậy, tôi không biết là sẽ mang phiền phức tới cho anh. Nếu biết sớm tôi có thể trốn thoát chắc sẽ không bảo tiểu Thuý các nàng ấy tìm đến anh đâu!”

Tôi cuối cùng cũng có cảm giác, nghĩ mãi cũng nghĩ không ra lời nói có lỗi hổng chút, nếu bọn người kia thực sự là bọn buôn người, vì sao lại thả tiểu Thuý tiểu Lan đi chứ? Chỉ bắt mỗi mình tôi thôi ư? Tìm tôi bắt đầu đập bùm bùm, len lén liếc trộm Hàm Mặc, may mà hấn không phát hiện ra vấn đề này, hấn nghiêm mặt, “Nàng sợ phiền toái tới ta như vậy sao? Đến cả cầu cứu cũng không muốn tìm ta ư?” Tôi biết tôi lại có chút phật ý, vì sao vậy? Hấn là hoàng thúc của Long Kỳ, đến cả tính tình cũng có chút tương tự nữa, tôi lắc lắc đầu, “Không phải, bởi vì tôi sợ anh không tha thứ cho tôi, lần trước...” Tôi cố tình hạ giọng nói, nói vậy chắc là hấn hiểu chuyện lần trước hấn cưỡng hôn tôi bị tôi cho ăn một bạt tai. Quả nhiên sắc mặt hấn

đỏ lên, buồn bực bảo, “Ta cũng không có trách nài, chỉ là ta bỗng chốc xúc động, ta cũng không muốn làm tổn thương tới nài”

Tôi cười nhẹ nhàng, “Anh không trách tôi là tốt lắm rồi, nói lâu như vậy, tôi sắp chết khát rồi nè, có nước cho tôi uống trước được không?” Tôi chuyển vội đề tài, hẩn gật gật đầu, cùng hẩn đi ra khỏi vườn mai, tiểu Thuý tiểu Lan giúp tôi ăn uống ngon lành. Tôi nhìn đánh giá hai nha đầu thấy càng ngày càng xinh hẩn lên, xem khí sắc các nài ấy, dường như ở nơi này Hàm Mặc không làm khổ các nài, trong lòng thấy yên tâm hẩn. Vừa ăn vừa tiếp tục kể chuyện cường điệu lên, các nài nghe thấy mùi ngon, cứ trừng mắt to nhỏ nhìn tôi. Nghe thấy tôi phải chịu khổ vất vả, lại thấy tức giận thay cho, vẻ mặt giận dữ, hẩn không thể tìm ra vị thương nhân kia đá cho hai nhát. Tôi cười khổ không thôi, bọn họ cũng thể biết được, kể làm cho tôi bị ăn khổ kia chắc đã sắp trở thành đương kim Hoàng thượng rồi.

Ăn cơm chiều xong tôi kiên quyết dẫn hai nha đầu về khách sạn ở, nhưng nhìn thấy sắc mặt lo lắng của Hàm Mặc, tôi lại chùn bước. Mai lại đi vậy, buổi tối, tôi vẫn tiếp tục nói chuyện với hai nha hoàn chưa xong, họ cũng kể lại chuyện sau ngày đó, đợi lúc các nài chạy tới trước mặt Hàm Mặc, Hàm Mặc cũng chẳng thêm liếc mắt nhìn các nài một cái, nhưng khi nghe họ nói chuyện tôi bị người bắt cóc xong thì Hàm Mặc lại nhớ rất rõ bắt các nài về, hỏi rõ tình hình mọi chuyện, rồi lập tức điều động người của hẩn đi tra hỏi tin tức của tôi. Nhưng do tốc độ của nhóm Long Kỳ rất nhanh nên tra xét đã lâu mà chẳng có tin tức gì. Nghĩ là tôi đã bị người giết rồi, tựa như đang nằm mơ vậy, tiểu Thuý còn nói mơ thấy tôi ở dưới suối vàng tìm tới các nài. Tôi giận quá đập các nài một nhát, dám rửa tôi chết hẩn, hừ!

Buổi tối, tôi thấy lạnh, khoác thêm một bộ quần áo nữa rồi ngồi trên cửa sổ trên lầu, họ cũng biết tôi đã có nhiều thay đổi, nhưng những này đó đã qua rồi, ngày mai bắt đầu, tôi lại là tôi, một Diệp Vũ hoạt bát nhanh nhẹn vui vẻ sống, một Diệp Vũ ở cùng một chỗ với các chị em điên điên khùng khùng. Tôi tính toán kỹ lắm rồi, tôi lại tiếp tục trở lại vẽ tranh kiếm sống, hưởng thụ danh tiếng mang đến cho tôi nhiều niềm vui vẻ, tôi Diệp Vũ này nhất định sẽ trở thành một Hoạ sỹ đứng đầu trong cái thời đại này, nổi tiếng một lần.

Tôi có chút lo lắng hỏi thăm tin tức của Ngọc Hoán xem hiện giờ chàng đang ở đâu? Nhưng mà tôi tìm không nổi, vừa nghe được lời tiểu Thuý tiểu Lan nói, tôi thấy thất vọng vô cùng. Từ ngày Ngọc Hoán vào kinh cho đến nay cũng không có tin tức gì. Mọi chuyện liên hệ với nhau sẽ thấy rõ ràng hơn, dường như ông trời đã an bài cả rồi. Ngọc Hoán vì Long Kỳ vào kinh, Long Kỳ vì tìm chứng cứ mà xa kinh thành, tôi một người không quan hệ gì với họ lại bị dẫn theo cuốn vào, tôi đối với Long Kỳ sinh ra có tình cảm, Ngọc Hoán vì Long Kỳ mà ở lại kinh thành, gián tiếp cách trở tình yêu của chúng tôi, làm cho lòng tôi hướng về một người, toàn bộ chuyện này là do ông trời cả sao? Vì sao muốn hại tôi như vậy chứ? Tôi đã muốn nói rõ là đối với Ngọc Hoán không có cảm giác gì lắm rồi, dù sao chúng tôi xa cách nhau lâu như vậy, thực ra cũng không có nhiều lắm, tôi cảm thấy không cần cùng người trong lòng vĩnh viễn bên nhau. Tôi tin rằng, chỉ cần thực sự thích đối phương, cho dù có xa nhau bao lâu thì tình cảm của hai người vẫn gắn bó như cũ.

Nhưng mà tôi đã dường như quên rằng, thế giới này tràn ngập sự hấp dẫn mê hoặc. Khuôn mặt hẩn lạnh lùng, xoay tròn, xoay tròn làm cho tôi và Ngọc Hoán cứ thế xa nhau dần, sau đó chỉ còn lưu lại niềm thương cảm. Nhớ lại chuyện yêu, tôi và Ngọc Hoán chỉ còn chung một chuyện là có thể quay về trước kia thôi.

Tình yêu, không có ngôn ngữ nào nói hết được, chỉ có thể dùng cả đời người để nói rõ thôi, mà cả đời này chỉ có thể là vĩnh viễn yêu nhau, gần nhau mới thực sự là vô cùng trân quý (Trân trọng và quý mến). Đợi tới khi họ cùng dắt tay nhau đi đến bạc đầu, mới quay lại nhìn cả chặng đường đã qua, cùng nhìn nhau cười, lúc đó mới biết, Ngọc Hoán à, em sẽ không buông tay đâu, chàng có còn nhớ tới em nữa hay không đây? Chàng có khoẻ không? Em rất muốn mang sự nghi vấn của mình đi tìm chàng, chàng nhanh chút trở về được không?

Tôi thở dài, nghe thấy đằng sau có tiếng chân bước trầm ổn, không cần quay đầu lại cũng biết hẩn là ai, mà lại là của tôi hay của ai đây?

“Sao giờ còn ngồi ở chỗ này, nài ngồi lâu quá, trở về phòng đi ngủ đi” Hàm Mặc đứng bên cạnh tôi, tôi ngẩng đầu lên nhìn hẩn, vẫn như trước không thay đổi, đôi mắt phóng đảng ngẫu nhiên kia, ngẫu nhiên tới mức u buồn, vẫn là người hấp dẫn như thế, nếu ai cùng ở một chỗ với hẩn, nhất định sẽ được chở che.

Nhưng hẩn cũng không có người phụ nữ nào giữ được, hẩn không giống nam tử bình thường, giấu lại Diệp

Vũ tôi đây là người thế kỷ hai mươi mốt được vận may mang đến, nếu không sao lại có thể đụng tới ba người đàn ông vừa vĩ đại vừa xuất sắc đến như vậy chứ?

Hắn cảm giác được tôi nhìn hắn, ánh mắt sâu như biển cả kia lấp loáng cười, “Có phải xa cách đã lâu nên rất nhớ ta hay không?” Tôi gật gật đầu, “Đúng vậy! Có chút nhớ nhưng! Bất kể là ai tôi cũng đều nhớ cả!”

Nụ cười của hắn biến sắc, giận tái mặt, “Nàng đang nghĩ tới hắn ư?” Tôi gật gật đầu, Diệp Vũ tôi đây chính là người rất trung thực, không muốn giấu diếm gì cả, mà có tránh cũng có tác dụng sao?

Hàm Mặc không nói gì cả, nhìn vào bóng đêm, không hiểu là đang nghĩ gì, không khí có chút nặng nề, một lúc sau, tôi chu miệng cười, “Hàm Vương gia à, sau này tôi còn có thể mở quán tranh trong viện của anh không?” Hàm Mặc rầu rĩ cả kinh, quay đầu nhìn tôi, hạ giọng mắng, “Nàng không cần vất vả vẽ tranh bán làm gì cả, ta sẽ bao nàng ăn ở”

Tôi đoán ngay được phản ứng như thế của hắn, mỉm cười, cất cao giọng, “Tôi không cần, trong mắt anh, Diệp Vũ tôi đây dựa vào người khác để sống hay sao? Tôi muốn dựa vào chính mình để sinh sống, hơn nữa lần trước vẫn chưa hoàn thành tâm nguyện của tôi, lần này tôi nhất định phải hoàn thành” Tôi nói rất tự hào, sự tự tin trước kia của tôi lại trở lại.

Hàm Mặc nhú mày, khó hiểu nhìn tôi, “Tâm nguyện ư?”

“Đúng, chính là trở thành một họa sỹ nổi tiếng nha! Lần trước do nhiều chuyện trì hoãn, hiện giờ nha tôi muốn trở nên nổi tiếng, thi thố tài năng, sẽ bồi thường cho anh rất nhiều, hơn nữa, anh có thể thu tiền thuê tôi cao lên, tôi cũng không có oán hận gì mà” Tôi mỉm cười đem sự tự tin mười phần cho hắn.

“Ta sợ nàng lại cho ta ngã đau thôi” Hắn cười chế nhạo bảo.

Tôi lè lưỡi, “Lần này thì không đâu, tôi sẽ làm cho Mặc Viện của anh nổi tiếng khắp nơi, danh tiếng truyền xa, nhìn được lắm đó! Tối lúc đó, anh là ông chủ Mặc Viện này sẽ phải tìm phần thưởng đó nha!” Tôi cứ nói bừa, khiêu khích, rốt cục Hàm Mặc mỉm cười, vỗ vỗ đầu tôi, “Được, ta chờ đó”

Tôi hít sâu một hơi, cảm giác được hơi thở mùa xuân, đúng là lúc ngủ ngon rồi, “Được rồi, tôi muốn đi ngủ đây, hẹn gặp ngày mai nhé, chúc ngủ ngon!”

Nói xong tôi đi hướng cửa phòng tôi, đằng sau có tiếng thở dài như có như không, “Ta muốn bồi thường, nàng bồi được không? Nha đầu à!” Lòng tôi chấn động, giả vờ như không nghe thấy gì, bước nhanh tới cửa phòng mình.

Tôi nghĩ đến ngày mai sẽ là một ngày hoàn toàn mới, tâm tình đặc biệt thoải mái hơn, yên tâm ngủ, nửa năm qua đây là lần đầu tiên không nằm mơ.

Kinh đô phồn hoa làm tôi lưu luyến mãi không rời, đi cùng tiểu Thuý tiểu Lan trên đường, tôi cười như một đứa trẻ vậy, cứ nhìn đông, sờ tây, thích thú chơi đùa. Hôm nay chúng tôi muốn đem cánh cửa đã đóng chặt nửa năm kia mở ra, tôi định sửa chữa một trận, làm cho nó khôi phục lại như mới, bởi vì ngày mai bắt đầu, tôi muốn bắt đầu một ngày kiếm thật nhiều tiền.

Trong lòng tôi đang nghĩ, giờ này Ngọc Hoán đang ở trong cung, tin rằng khi Long Kỳ kế vị, chàng sẽ có thời gian trở lại, tới lúc đó, tôi muốn làm chàng vui mừng vì danh tiếng của tôi lan xa, nhất định chàng sẽ vui vẻ tới chết.

Nghĩ ngợi thì chân đã bước tới cửa Mặc viện rồi. Từ sau lần trước tranh của tôi bị người soi mói, mất tích một năm, hiện giờ lại khôi phục về bình tĩnh tự tin trong tương lai không xa, nơi đây sẽ có cảnh tượng mới một trận.

CẢ buổi sáng chúng tôi ở trong quán dọn dẹp sạch sẽ, quét tro bụi mạng nhện, làm cho khí thể hùng hực, trang trí một ít vật phẩm, bỏ cái cũ xuống thay cái mới vào, biển hiệu thì tôi không dỡ, chữ phải dùng vải lau cho thật sạch, lúc lau lại nghĩ tới cảnh lần đầu tiên gặp Ngọc Hoán. Cái hình ảnh ấm áp ngọt ngào này hiện lên trong lòng, càng ngày càng rõ hơn. Thì ra một đoạn tình cảm, cũng bởi vì nhiều chuyện mà thức tỉnh, tuy rằng trong lòng đã có sự thay đổi, cũng bởi vì mọi chuyện phát sinh ở nước Đột Quyết, cũng không làm tôi quên được chuyện cũ, ở nơi nào đó cảm hoài một tháng cũng là lúc nên buông xuôi. Nghĩ vậy tôi càng làm càng hăng say, Cao Ly cho tôi bạc cũng đủ dùng để trang trí, tôi sẽ dùng mà không đắn đo gì.

Thỉnh thoảng có người tới hỏi có phải định mở một quán mới hay không, tôi cười cười không đáp. Lúc này vị trung niên thu tiền của Mặc viện kia đi tới, “Aizz, cô nương, đã lâu không thấy, sao thế nào lại định bắt đầu vẽ sao?” Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của ông ta tôi cười thấy ổn rồi, nếu cho ông ta biết tôi và Hàm Mặc là bạn tốt của nhau, không chừng chuyện thu một trăm lượng sẽ không có nữa, nhưng tôi nghĩ tôi không muốn nợ gì của Hàm Mặc cả.

Ông ta nói một lúc rồi đi, tôi và tiểu Thuý tiểu Lan khoá cửa kỹ rồi đi ra Mặc viện, vừa đi tôi đột nhiên nghĩ tới một chuyện, tôi có cảm giác ở trong khách sạn không hay lắm, vừa âm ỉ vừa ồn ào, không yên tĩnh chút nào. Tôi muốn mua một căn nhà, hơn nữa Tuấn nhi của tôi cũng cần một gia đình, không thể để nó bị ẩm ướt được ở một nơi ngoài trời. Chủ ý đã định chúng tôi ba người vọt đi xem nhà ở, cuối cùng cách Mặc Viện không xa, có một nhà hai tầng xuất hiện trước mặt tôi, trông cổ kính, yên tĩnh làm tôi rất thích.

Ông chủ nhà thực ra không muốn bán đi, chỉ là tôi bỏ thêm nhiều tiền chút, cũng đủ cho ông ta mua được hai nhà nên ông ta mới đồng ý. Ba người chúng tôi bận tới mặt tối mũi, tôi thích nhất là ở dưới lầu có một vườn hoa nho nhỏ, có trồng một ít hoa cỏ.

Lúc này đang vào mùa xuân, đâm chồi nảy lộc, làm cho tôi có cảm giác mới mẻ. Tôi cao hứng lắm. Tôi chọn một gian trái nhà dành cho Tuấn nhi, chỗ ở rộng rãi, bên phải còn phòng trống, chúng tôi thiết kế lầu hai là phòng ở, bên trái hai phòng, bên phải hai phòng, tiểu Thuý tiểu Lan dùng cũng không chật lắm, tôi cho hai nàng mỗi người một phòng, còn tôi trừ phòng ngủ ra thì lấy một gian khác làm thư phòng, là phòng tôi dùng để vẽ tranh.

Cũng may là phòng này cách xa đường phố chút, cũng không phải trung tâm nên rất yên tĩnh, bốn phía đều có tường bao quanh, rất an toàn. Tất cả này đó đều hợp ý tôi cả, đêm nay bắt đầu, tôi sẽ mài mực chuẩn bị bút bắt đầu sự nghiệp sáng tác của tôi.

Vừa mới cầm bút có chút mới lạ, tôi cứ lấy bút vẽ tuỳ ý, nghĩ đến cái gì thì vẽ cái đó, dần dần nhập sâu vào trạng thái vẽ vẽ, vẽ thì nhất định phải hiểu rõ tình thơ ý hoạ, trong đầu miêu tả cái gì thì sau đó mới vẽ nó lên trên mặt giấy.

Tôi rất thích các phụ tùng trên đầu con gái Đột Quyết, làm người ta vô cùng thấy đẹp vui thích, trong đầu hiện lên hình ảnh một cô gái cả người trang sức bằng những hạt ngọc, tiếp đó là khuôn mặt thứ hai, thứ ba, đủ các loại tư thế, lúc đứng lúc ngồi, đôi mắt mê hoặc, trên mặt các nàng được trang điểm tỷ mỉ, vừa lớn mật lại mới mẻ, nhìn yêu dị mê hoặc con người, phối hợp hài hoà với cảnh vật trước mặt, xung quanh, trông vừa linh hoạt uyển chuyển, như thực như mơ.

Ý tưởng lần này rất rõ ràng, kết hợp với một lượt Đột Quyết lần này, kèm theo một ít sự mới mẻ trên giấy, như mùa đông ấm áp, như dòng nước chảy lững lờ, như cây tùng tuyết, đợi chút, một bức lại một bức cứ lần lượt hiện ra, đợi khi tôi chầm nền dưới cả người thì đã nhìn thấy một đồng chồng bên cạnh, đếm kỹ tôi không ngờ đã vẽ đúng hai ngày, tôi lật xem lại từng bức tranh, đột nhiên lại bị dòng suối lờ lờ hấp dẫn. Dòng suối này chính là Long Kỳ dẫn tôi tới, nhìn mà ngỡ cả người giật mình. Tôi xuống lầu nhìn thấy tiểu Thuý tiểu Lan đang trồng cỏ hoa mới ở trong vườn, có thể là do chủ nhân trước đây không để ý lắm nên đã chết khá nhiều.

Các nàng nhìn thấy tôi từ trên lầu đi xuống thì nhìn tôi quan tâm, “Tỷ tỷ à, đừng có vất vả quá nha!” Tôi vui vẻ gật đầu, “Không sao” rồi đi đến trước mặt Tuấn nhi, nó đang gặm cỏ, tôi xoa xoa bộ lông của nó, giúp nó chải chuốt từng sợi, nó ở trong lòng tôi vô cùng thân thiết cứ dụi dụi vào mũi, tôi nở nụ cười.

Ngày mai sẽ là một ngày bận rộn đây. Sáng sớm, tranh vừa treo lên đã có người tới cửa. Là hai văn nhân phe phẩy chiếc quạt, diện mạo nhã nhặn, da trắng, vừa bước tới cửa thì bỗng nghe thấy họ cất tiếng, “Nghe nói quán này trước đây từng nổi tiếng một thời, sau đó lại đóng cửa, hôm qua nghe nói đã mở cửa trở lại, không biết có phải chủ nhà trước kia không đây” Nói xong hai người dừng chân trước các tranh ngắm nghía.

Tôi lẳng lặng đợi một góc, nghe họ bình luận, hai người đứng một lát thì đã bị thể loại mới mẻ, phong cách con gái Đột Quyết kỳ dị hấp dẫn.

Đột ngột bật thốt lên lời bình luận, “Quả nhiên là chủ nhà trước kia thật, trước đó ta đã từng thưởng thức tranh nàng ấy vẽ rồi, đường nét rõ ràng, sắc thái diễm lệ, thanh nhã, thân thể tuyệt đẹp, tạo hình độc đáo, đúng, quả nhiên là khác hẳn”

71. Chương 71

Sáng sớm có chút vắng vẻ, dần dần người tới xem tranh đông dần lên, người mua tranh cũng rất nhiều. Người tôi vẽ kết hợp với phong cách hiện đại và trang phục cổ đại, thêm màu sắc tươi mới sống động làm cho từng hạt ngọc càng thêm lòng lánh như thật vậy, toàn bộ hình ảnh xung quanh kết làm phụ tùng khiến cho toàn bộ nhân vật trong tranh trông cực kỳ sống động, vô cùng xinh đẹp.

Người tới xem tranh của tôi đủ các lời bình luận, tôi gia nhập cùng họ, cùng đọc tranh, cùng tham khảo nghiên cứu. Mỗi một lần có người nghi vấn với tranh của tôi, tôi liền nhiệt tình giải đáp. Biểu đạt hết những cái nhìn trong lòng tôi ra, họ rất nhanh hoà hợp đi tới tiếng nói chung. Họ cũng cho những lời giải thích rất độc đáo cho tôi làm tôi mừng lắm.

Sự nổi tiếng của tôi ở trong Mặc viện dần dần được khuyếch đại lên, họ sợ hãi than lên rằng tôi là một cô gái, hơn nữa mỗi ngày đều có sự đổi mới, dần dần, mỗi khi đẩy đi được một đồng tác phẩm, không cần mấy ngày thì đã mua sạch tranh vẽ, phần lớn họ đều là những người từ bên ngoài tới, người yêu thích tranh như mạng sống, cứ muốn mua để cất đi.

Ngày qua ngày thực tiêu dao, danh dự thực sự làm cho con người ta có cảm giác như bay trên trời vậy, có một vài hoạ sỹ chuyên đăng ký tới thăm, hẳn cũng bị ngọn cờ riêng của tôi hấp dẫn, tôi không cự tuyệt, dù sao thì người ta đã thành tâm thảo luận cùng tôi, tôi có thể từ trong đó học được nhiều cái gì đó để nâng cao trình độ, chẳng những tôi vẽ đẹp hơn mà danh tiếng cũng dần dần vang xa hơn. Tính cách tôi tốt, không kiêu ngạo, làm họ càng thêm yêu thích hơn.

Hôm nay tôi dọn xong giá vẽ, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy trên lầu cao nhất một bóng dáng áo trắng, gần giống khuôn mặt con gái thần thái sáng láng, đó là Hàm Mặc khí chất tản mạn như trước, cả nửa tháng không thấy mặt đâu, có vẻ nhớ hẳn chút chút, không biết hẳn gần đây thế nào. Do tôi quá bận rộn vẽ vời nên cũng ít tới thăm phủ của hắn. Lúc này đằng sau là bóng dáng diễm lệ như đã định sẵn, thật là một người phong lưu như Hàm Mặc, hoá ra mỹ nhân không ở đâu xa cả,! Tôi cảm thấy cô gái diễm lệ kia đang đứng bồn chồn chờ tôi, tôi nhìn họ cười cười, vào trong quán này của tôi, Hàm mặc là ông chủ của nhà này, vẫn chưa thấy bóng dáng hắn đâu, thực ra hẳn rất nhân nhả quá ha!

Không ngờ Hàm mặc lại đến quán tranh của tôi, bóng tuấn mỹ của hắn vào cửa lúc này làm cho cả mặt trời cũng xấu hổ. Tôi giật mình, nở nụ cười tươi đón hắn. Hắn vừa tiến vào trong quán thì đã tán thưởng tài hoa của tôi rồi, đánh giá toàn bộ bố cục trong quán tôi, cúi đầu cười cười bảo, “Quán của nha đầu quả nhiên có phong cách có khác, không phải bình thường, đầu óc của nàng còn giấu bao điều kỳ lạ nữa đây!”

Tôi cười to, “Này đó thì đã là cái gì? Chỉ có sở thích cá nhân của tôi thôi!”

Tôi cầm lấy bức rèm treo lên, mỗi một kiểu đều rất tinh xảo sinh đẹp! Làm cho tôi yêu thích không muốn buông, “Ta thích trò chơi nhỏ đó lắm, nàng không biết chúng đều rất mỹ lệ hay sao?”

Tôi nhìn hắn cười cười, thấy hắn xòe tay ra, thấy một chiếc nhẫn hổ phách trong tay hắn, hẳn giờ trước mặt tôi, “Đây là lễ vật ta tặng cho nàng, có thích không?”

Tôi suýt nữa thì hét toáng lên, vui mừng tiếp nhận, vuốt ve. Trời ơi, cái này hẳn là vật thượng đẳng nha, tôi thích lắm, “Oa, cái này rất quý đó nha!”

Chiếc nhẫn có vẻ rất xứng với ngón tay út thon dài mảnh khảnh của tôi, đeo vào chắc trông rất đẹp mắt lắm, tôi đưa ra trước ngắm, Hàm Mặc lười biếng ngăn tôi lại, “Đeo vào không sợ lại làm rớt mất, chiếc nhẫn này là của nàng đó”

Có cái kiểu cương bức như hắn bắt người ta nhận đồ vật này nọ thế không đây? Tôi cũng không thể vô duyên vô cớ nhận một vật quý như thế được, tôi bật cười bảo, “Tôi không thể đoạt mất đồ vật yêu thích của người ta, chuyện này đồ quý của anh tôi không thể nhận được”

Tôi định trả lại cho hắn, nhận đồ vật này nọ của người ta tôi cũng chẳng yên tâm chút nào, nói đi nói lại, biết đâu hắn có dụng ý khác thì sao? Sắc mặt HẦM mặc trầm xuống, bình tĩnh nhìn tôi, “Không được trả lại, ta đã đưa vật gì thì không có thu lại nữa, nàng không thích thì có thể ném sau lưng ta đó”

Trên thế giới này có kiểu bức người thế này sao? Tôi thực ra rất hiểu biết, thôi bỏ đi, hần đã nói tuyệt tình vậy, tôi chỉ còn cách nhận thôi, đồ tốt như vậy ném đi thì tiếc lắm, nói gì thì nói tôi cũng luyến tiếc lắm chứ.

Đột nhiên tôi nghĩ đến vị mỹ nữ diễm lệ vừa rồi, cười hỏi, “Vị mỹ nhân bên cạnh anh lúc nãy đâu rồi? Đi chỗ đó đi!”

HẦM MẶC thường thức tranh vẽ, làm như không chút để ý bảo, “Đi rồi!”

Tôi “a” một tiếng, dường như hần không thích tôi để ý việc riêng của hần thì phải, hần nhìn một lúc rồi đi. Tôi ngắm nghía chiếc nhẫn, đúng là vật tốt thật, ít khi được nhìn thấy một kiểu ngọc màu hổ phách lại không chứa tạp chất như vậy, chính là thấy lạ vì sao hần cứ bắt tôi phải nhận nhỉ? Chẳng lẽ lại có ý nghĩa rất đặc biệt với hần sao?

Buổi chiều tiểu Thuý tiểu Lan trông quán, tâm tình tôi tốt lắm, dắt Tuấn nhi ra tản bộ ngoài thành. Tôi mặc một thân nam trang cười trên Tuấn nhi đi trên đường, Tuấn nhi thần tuấn phi phạm làm cho rất nhiều người phải nhìn, chỉ là e ngại sự kiêu ngạo của nó nên không ai dám đến gần. Vừa ra ngoài thành thì như cá gặp nước vậy, tung vó chạy như bay. Tôi vẫn hướng phía núi rừng trước mặt phi tới. Nhìn núi non trùng điệp trước mặt, lòng tôi thấy rộng lớn mênh mông. Đi vào ngoại thành, càng cảm thấy bước chân mùa xuân đang tới, trời một màu xanh trong, không có tạp chất, cỏ xanh non mượt mà hoà cùng cảnh sắc hài hoà. Liếc mắt nhìn lại thì thấy màu xanh cứ lần lượt đổi thay, lúc xanh đậm xanh nhạt thay đổi không ngừng, lại bày một vẻ sống động vô cùng, toả ra một mùi thơm ngát lan rộng, trải dài. Tôi bị cảnh sắc tuyệt đẹp không gì sánh nổi trước mắt thu hút, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, có chút mùi hương, ánh sáng mùa xuân rực rỡ muôn màu, đến cả không khí cũng có màu sắc bảy màu tản ra rất đẹp.

Tôi thường thức cảnh mùa xuân ban ơn, Tuấn nhi vẫn nhàn nhã đi sâu vào trong, đột nhiên tôi thấy một con đường quen thuộc hiện ra trước mặt. Tôi còn nhớ rõ lần đầu tiên tôi đi trên con đường này mà tâm tình trầm trọng. Đó là trên lưng đeo gông tử tội, suýt chút nữa thì ép tới mức thở không nổi. Hiện giờ tôi lại có vẻ mặt nhàn nhã, tôi không những cảm thán thể sự hay đổi thay, mà còn nhớ tới vị ở trong rừng sâu kia đã từng giúp tôi, tôi giặt mình, tôi phải đi thăm họ mới được.

Nhìn từng mảnh từng mảnh gỗ bên ngoài, lòng tôi kích động không nguôi, tôi nhảy xuống Tuấn nhi, tới gõ gõ cửa. Một giọng già nua truyền tới, ra mở cửa, hé ra một vị lão phu nhân tóc hoa râm, dường như họ đã càng già đi, nhìn thấy tôi, đầu tiên là ngẩn ra. Tôi lập tức kể ra chuyện lần trước, họ mới giặt mình nhớ lại. Cùng họ hàn huyên một lúc mới biết được họ cũng nhớ tới chúng tôi. Tôi lập tức kể cho họ nghe chuyện chúng tôi đã trải qua thập tử nhất sinh, nhìn thấy chúng tôi sống khoẻ mạnh, họ vui lắm. Lúc gần đi, tôi đưa cho họ rất nhiều bạc, nhưng họ nhất quyết không nhận, tôi đành phải nói rõ cho họ biết hiện giờ tôi là hoạ sỹ nổi tiếng, có rất nhiều tiền, muốn báo đáp họ cũng đúng mà. Cứ nghĩ họ hơn nửa đời người chưa từng được hưởng thụ một ngày an nhàn, thực làm người ta đồng cảm lắm.

Tạm biệt họ thì trời đã chạng vạng tối, Tuấn nhi tung vó nhanh hơn, chỉ một lát sau thì đã đến ngoại thành, vào trong thành, đột nhiên tôi cảm thấy có một luồng trầm trọng bí ẩn, ngã tư đường các dãy nhà hai bên đều treo vải trắng, vốn đèn lồng sáng biến thành đèn lồng màu trắng, tối ngày thường đầu đường cuối ngõ đều lạnh tanh, hiện giờ đã thấy dân chúng mặc đồ tang trắng quỳ đầy đường, mặt hiện lên vẻ thương đau, quỳ nghiêm chỉnh, càng dập đầu lạy càng nhiều, đám ngực dậm chân tay gào khóc, miệng thì kêu thảm thiết, “Hoàng thượng...Hoàng thượng...”

Tôi bị cảnh trên dọa một trận, lúc này cách đó không xa có một quan binh gõ trống, miệng hô, “Hoàng thượng băng hà...Hoàng thượng băng hà...Toàn dân bái lạy...” Còn quan binh khác thì treo cờ tang lên tường.

Lòng tôi bị tình trạng trên lan lên nỗi bi ai, đổi Tuấn nhi xong tôi chạy nhanh trên đường nhỏ hướng về nhà. Trời ơi! Hoàng đế băng hà, lòng tôi không hiểu sao cũng đau đớn, vừa vào tới nhà đã thấy tiểu Thuý tiểu Lan quỳ trước cửa, cũng mặc cả người đồ tang, sắc mặt trầm trọng. Nhìn thấy tôi về thì nhanh tay kéo tôi vào nhà, rồi lấy khăn trùm lên đầu tôi lại vội vàng lôi ra quỳ trước cửa. Đầu tôi trống rỗng, cứ để các nàng làm gì thì làm.

Chúng tôi quỳ mãi cho tới tận tối hần, khắp nơi treo đèn lồng trắng, luồng không khí đau đớn kịch liệt lan tràn khắp trong bóng đêm, tiểu Thuý tiểu Lan lấy cơm nóng cho tôi ăn, tôi cũng chẳng buồn ăn, đi thẳng vào phòng, đóng chặt cửa lại, ném mình lên giường, đột nhiên tôi muốn khóc, thực sự rất muốn khóc. Phụ

thân Long Kỳ đã chết rồi, nhất định hẳn rất đau thương đây? Nhưng mà, tôi cũng chẳng thể an ủi hẳn được, chuyện lớn phát sinh trong Hoàng triều, chắc hẳn hẳn mệt mỏi ghê lắm!

Trong mấy ngày này, Hoàng triều Vĩnh Hán cử quốc lễ tưởng niệm, vì họ đức cao vọng trọng, Thiên tử là công lao lớn nhất nên tiến hành quốc tang.

Không ngờ cả triều từ cao đến thấp đầu đường cuối ngõ, dân chúng nước Vĩnh Hán đều tập trung tụ tập vào việc tuyển chọn quân vương, lúc trước đại hoàng tử bị phế, cho nên tân quân người được chọn là Long Kỳ người nhân đức thì không còn ai nữa, tôi cũng không hỏi thăm thêm gì, bởi vì tôi biết, kết quả đều như nhau mà thôi.

Tôi tiếp tục sống cuộc sống của tôi, tôi mong chờ có một ngày, Ngọc Hoán chàng sẽ xuất hiện trước mặt tôi, chắc hẳn chàng cũng sắp trở lại rồi! Tiết mục của tôi vẫn cứ mỗi ngày là vẽ vẽ và vẽ, sau đó thì ngồi cạnh cửa sổ ngắm người, tiểu Thuý tiểu lan thì giúp trông nom quán, chăm sóc ngày ba bữa cho tôi, ngày vẫn thế trôi qua vui vẻ tự tại.

Danh tiếng của tôi rất lớn, hầu như toàn bộ Kinh đô người có chút học thức đều biết đến tên của tôi. Tôi vào Mặc viện lúc nào cũng có văn nhân đến tiếp đón, cho dù tôi không ra khỏi nhà nhưng danh tiếng vẫn vang dội như cũ, ngay từ đầu họ dám tin tưởng tôi – một cô gái yếu đuối nhất định sẽ làm được chuyện kỳ diệu mới mẻ độc đáo, nhưng chuyện này không quan trọng, tôi còn có nhiều tư tưởng kỳ diệu ở sau nữa, không phải do họ không tin mới dần dần nhận ra.

Có đôi khi tôi cũng chỉ vẽ cho chính tôi xem thôi, bởi vì bức tranh này rất đặc biệt, chỉ là tùy ý phác thảo rồi tôi vứt luôn đi, trong lòng có chút rầu rĩ không vui.

Tân quân đăng vị thì là chuyện mà ai cũng biết, còn tôi phải mười ngày sau thì tôi mới được biết đến, Long Kỳ đã trở thành quân vương hoàng triều Vĩnh Hán, lấy niên hiệu là Vĩnh Xương.

Sau khi tân quân kế vị, trấn Kinh đô nổi lên một trận xôn xao, rất nhiều con gái quan lại bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị cho việc lên kinh thành, đợi hoàng đế tuyển phi. Nghe được tin này tôi càng thêm buồn bực, ngày đó tôi trừ chuyện vẽ và vẽ ra thì tiện đi thăm Hàm Mặc ở biệt viện, nhưng hẳn không có, lão quản gia của hẳn nói từ sau khi tiên hoàng băng hà, hẳn tiến cung đến giờ vẫn chưa trở về.

Tôi đột nhiên thấy xúc động, muốn đi dạo buổi tối trong thành phố hoa, dù sao thì kinh thành này đều là nơi mà tôi chưa được biết đến! Cũng mượn dịp này hỏi thăm tin tức của Ngọc Hoán. Chủ ý đã định tôi gọi tiểu Thuý tiểu Lan thu dọn hành lý, ngày mai lên kinh thành một chuyến. Hai tiểu nha đầu đều chưa từng gặp được người quen, vừa nghe chuyện muốn lên kinh thành, mặt mũi cười tươi như hoa nở, bắt đầu nhanh nhẹn thu dọn. Một tháng qua, tôi bán tranh cũng kiếm được rất nhiều tiền, bạc đủ cho chúng tôi ba người dùng trong một năm.

Tôi lại giả nam trang, sáng sớm hai tiểu nha hoàn nhìn thấy hình dạng này của tôi hai con mắt như sắp lòi ra, “Tỷ tỷ, tỷ như vậy trông anh tuấn quá đi!”

Tôi giận quá bảo, “Hai tiểu nha hoàn các người thì biết gì? Hãy nhớ trên đường đi phải gọi ta là công tử biết chưa, cấm được gọi nhầm, nếu không các người tự chịu đó!” Hai tiểu nha hoàn làm mặt quỷ, ngoan ngoãn đáp, “Đã biết, thưa công tử”

Thực ra mặc nam trang là tôi cố tình vậy, tôi không muốn người ta hiểu nhầm chuyện tôi cũng mong chờ được tiến cung tuyển tú nữ, chuyện làm lòng tôi buồn bực không nguôi.

Từ Kinh đô đến Kinh thành nhanh thì một ngày chậm thì mất ba ngày. Vì tốc độ nên ba người chúng tôi đều cưỡi ngựa đi. Dọc đường đi, so với các vị tiểu thư khuê các ngồi cỗ kiệu đi chậm rì rì thì nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa cũng thoải mái. Dọc đường đi, các tiểu thư con nhà quan người nào cũng bộ dạng xinh đẹp quyền rũ, đủ các loại tư sắc, quần áo xanh đỏ, trang điểm đầy mình, nhìn đủ kiểu phong tình, đủ các kiểu. Ngày đêm rong ruổi lên kinh thành, tư thế kia sẽ phải chậm như thế nào tôi nhìn mà thấy buồn cười.

Chạy mất hai ngày rốt cục cũng tới cửa kinh thành, ngoài thành đã náo nhiệt ồn ào một trận, khắp nơi đâu đâu cũng thấy người buôn bán nhỏ, rộn ràng nhộn nhạo người là người. Bất đắc dĩ chúng tôi phải xuống ngựa vào thành. Tiến vào trong thành quả thực làm tôi thấy mở cả mắt, cái kiểu phấn hoa như thế này

thực ra là lần đầu mới thấy. Vượt qua trận phong ba tuyết tú này, có thể tìm một nơi sống yên ổn qua ngày đã là phúc lắm rồi.

Chúng tôi ở trong một khách sạn chỉ còn lại hai phòng tầng dưới, hơn nữa tiền thuê nhà quả rất đắt, như cướp tiền người ta vậy. Nhưng mà xem mặt mũi chúng quỳ, ý tứ bảo người thấy không được thì rút! Tôi vội vàng gỡ hành lý đi vào, cũng may có nhiều người cưỡi ngựa, đều có chuồng giữ ngựa cả nên Tuấn nhi của tôi cũng không bị ám ức.

Buổi chiều tôi cùng tiểu Thuý tiểu lan đi dạo một lượt. Dưới chân Thiên tử quả không giống bình thường, buôn bán thật tốt lắm, tôi còn lo là không biết nên mở quán ở đâu nữa đây!

Sáng sớm hôm sau, tôi nghĩ ngợi xem Ngọc Hoán ở chỗ nào sẽ tới tìm chỗ chàng! Trong lòng đột nhiên kích động vô cùng, nửa năm không gặp, chúng tôi lúc đó đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện rồi.

Trải qua muôn vàn khó khăn cuối cùng mới nghe được phủ đệ của Hình bộ thượng thư ở đâu. Nhìn tường cao đồ sộ trước mặt, lòng tôi thấy hồi hộp khó tả, đột nhiên xúc động muốn trào nước mắt, đáy lòng tràn lên nỗi khát vọng, Ngọc Hoán à, trăm ngàn lần chàng vẫn ở đó nha! Ở đó đấy nha! Vũ nhi của chàng đến rồi đây.

Tôi bảo tiểu Thuý tiểu Lan đợi ở dưới, tôi ngồi trên bậc thanh cảm giác tay tôi gõ cửa mà phát run lên, “Cốc...cốc” Một lúc sau rốt cục cũng nghe thấy có tiếng chân truyền đến, mở cửa là một ông lão, gương mặt đánh giá tôi, “Cậu tìm ai?”

Tôi nhìn ông mỉm cười, “Xin cho hỏi công tử Ngọc Hoán có ở nhà không ạ?”

Ông lão cân nhắc một lát rồi hỏi, “Cậu là ai?”

Tôi nói rất nhanh, “Ta là bạn ở kinh đô của công tử, lần này lên kinh là muốn đến thăm anh ấy”

Ông lão nghĩ một lúc sau đó mời tôi vào, đập vào mắt là mấy cái hành lang dài dằng dặc, chỉ nhìn mà không thấy cuối đầu toàn thấy đỉnh đầu các tròng vô cùng hoa lệ, ông lão nhìn tôi cười cười, chỉ chỉ đường, “Công tử xin chờ ở đây, ta đi bẩm báo thiếu gia!” Tôi ngẩn người, trong lòng điên cuồng gào thét, chàng ở nhà, chàng ở nhà...

Tôi kìm không nổi lòng vui sướng, cứ chậm rãi đi theo sau vị quản gia, thấy ông ta cứ vòng vèo mấy vòng trước mắt rồi biến mất sau hành lang, một lát sau ông ta xuất hiện trước mặt tôi, “Thiếu gia mời công tử tới thư phòng!”

Tôi gật gật đầu, ai bảo tôi mặc quần áo đàn ông chứ! Nếu tôi mà là con gái có phải Ngọc Hoán sẽ trực tiếp chạy tới tiếp đón ân cần không đây?

Trong lòng tôi loạn lắm nghĩ ngợi, dần dần đến gần một gian phòng trước mặt, lão quản gia chỉ chỉ, “Thiếu gia đang xem sách, mời công tử vào!” lão quản gia nói xong thì xoay người đi làm việc khác.

Tôi tiến dần vào trong phòng, trong mắt không tìm được long lanh lệ, tôi hít một hơi thật sâu, lấy tay gõ cửa, bên trong truyền đến tiếng nói quen thuộc, “Mời vào!”

Tôi khịt khịt mũi cay cay, nước mắt trào ra, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn thấy hình bóng người đàn ông mặc bộ quần áo màu vàng đang xem sách, tấm lưng đó, vẻ mặt đó, lại còn người đó bên cạnh, Ngọc Hoán hiện rõ ràng trước mắt tôi, chàng liếc mắt nhanh nhìn tôi một cái, chỉ loáng qua sau trong mắt hiện lên sự kính hãi, chàng xúc động buông cuốn sách trên tay đứng lên, trong mắt cũng giống tôi nước mắt dâng lên, gọi to tên tôi, “Vũ nhi!”

Tôi khóc nghẹn ngào, ra sức gật đầu, tiếp theo đó liền vọt thẳng vào lòng chàng, chàng ôm tôi thật chặt, chúng tôi cứ ôm nhau như vậy, ra sức ôm, tưởng chừng như muốn đem đối phương tiến sâu vào trong thân mình vậy!

Ngọc Hoán nỉ non, “Vũ nhi...Vũ nhi...”

Cổ họng như nghẹn lại, tôi một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể dùng sức ôm chàng thật chặt thật chặt. Chúng tôi ôm nhau rất lâu rất lâu, tôi mới nghĩ đến tiểu Thuý tiểu lan còn ở bên ngoài, tôi giẫy ra, Ngọc Hoán ôn nhu lau nước mắt cho tôi, tôi nín khóc mỉm cười, lại một lần nữa lao mình vào trong lòng

chàng, vùi người thật sâu vào trong ngực chàng, hít hơi thở của chàng, “Ngọc Hoán à...Ngọc Hoán...” Cuối cùng tôi cũng thốt lên lời.

Rốt cục tôi tham lam chui ra từ trong lòng chàng, bảo tiểu Thuý tiểu Lan

lén vào, tôi chỉ có thể nói một câu điển cố là “gặp sắc quên bạn” mà thôi. Tiểu Thuý tiểu Lan được ở cùng nha hoàn của Ngọc Hoán, tôi và Ngọc Hoán cùng nhau đứng trong thư phòng, đem nỗi tương tư trong nửa năm tâm sự.

Hoá ra đều không giống như tôi nghĩ, Ngọc Hoán ở đây nửa năm có trở lại kinh đô tìm tôi khắp mọi nơi hai lần, đối với anh tựa như biến mất trong không khí chẳng có chút tin tức gì. Tiểu Thuý tiểu Lan cũng không thấy bóng dáng đâu. Chàng có tới Mặc viện một lần, ở đó người ta có nói nhìn thấy tôi đã không bán tranh được một tháng rồi. Thấy vậy Ngọc Hoán rất sốt ruột, nhưng sự tình trong hoàng cung lại bất tiện, Ngọc Hoán đứng giữa không biết làm sao. Tôi nghe thấy trong lòng thực chua xót quá, làm cho chàng chạy ngược xuôi hồi hải, tôi bần khoản ghê lắm. Chàng muốn được nghe tôi kể chuyện của tôi, tôi bỗng chốc giật mình ngăn người, biết nói sao cho chàng đây?

Tôi lại nói dối chàng hay sao? Tôi có nên nói dối chàng không? Sau này chàng sẽ là vị hôn phu mà tôi chọn, tôi lừa chàng sẽ vui vẻ lắm sao?

Trong lòng tôi hỗn loạn ghê lắm, bỗng nghĩ ra đối sách, Ngọc Hoán xem chừng thấy tôi có vẻ không muốn nói, cười khê bảo, “Nàng có phải mệt mỏi lắm hay không? Nghỉ ngơi vài ngày đi nhé, sau này kể cho ta nghe cũng được mà”

Tôi cảm kích nhìn chàng một cái gật gật đầu, tiến sát vào trong lòng chàng, “Vâng! Sau ngày em sẽ từ từ kể cho chàng nghe!”

Ngọc Hoán nghe được từ lời của tôi về một ít chuyện Long Kỳ, chàng vội vã từ Kinh đô về Kinh thành, phát hiện ra nhị hoàng tử không ở trong cung, các đại thần đều nóng như kiến bỏ miệng chảo, mong mỗi người duy nhất là nhị hoàng tử thì chẳng thấy đâu, cho nên bọn họ trừ phái thêm nhiều binh lực tìm kiếm bên ngoài, thì chỉ còn cách ngồi chờ, khi đó bệnh tình của Hoàng thượng cũng nặng dần thêm.

Mất thấy dã tâm của đại hoàng tử sắp thành, lòng mọi người đều nóng ruột, nhưng dường như Hoàng thượng cũng không sốt ruột, ông ấy vẫn như trước ngày nào cũng lên triều nghe báo cáo, hơn nữa cũng không ngờ vực gì đối với địa Hoàng tử. Mọi người cũng không rõ ý tiên hoàng là gì, ai tới khi nhị hoàng tử trở về, giữa triều đình đưa ra chứng cứ tố cáo dã tâm của đại hoàng tử ác ôn kia, Hoàng Thượng lúc đó mới tuyên bố tước bỏ ngôi vị thái tử của đại hoàng tử. Những tướng sẽ bị tử hình thì nhị hoàng tử lại niệm tình anh em thân thiết, chỉ dày hấn tới biên cương sung quân, để cho hấn hối lỗi mà sửa chữa lỗi lầm. Còn nhị hoàng tử thắng lợi kế vị thái tử, nay tiên hoàng băng hà, nhị hoàng tử giờ đã là Thiên tử đương triều, dẫn dắt hoàng triều Vĩnh Hân đi tới con đường phồn vinh hưng thịnh.

Ngọc Hoán nói kích động không thôi, làm như nói hết cả hơi vậy, tôi chỉ có thể mỉm cười, tiến sát lại trong lòng chàng, trong lòng tối đen một mảng, cái gì cũng không muốn nghĩ, tôi chỉ có thể nắm chặt lấy hạnh phúc trước mắt thôi.

Ăn tối xong tôi được gặp cha mẹ Ngọc Hoán, cha Ngọc Hoán là hình bộ thượng thư, là đại thần nhất phẩm đương triều, Quá Thái An lão tiên sinh, mẹ chàng là Quá phu nhân hiền lành cao quý, vô cùng hoà ái, nhìn thấy tôi thì họ hơi sững sốt, lão tiên sinh Quá Thái An tiện đà nhìn tôi cười nói, “Vị này là...”

Ngọc Hoán liếc mắt nhanh nhìn tôi một cái, “Nàng là con...” Mặt chàng có chút hồng, không nói tiếp được, tôi mỉm cười, nói tiếp, “Cháu là bạn ở Kinh đô của Ngọc Hoán tên Diệp Vũ, bá kiến Quá đại nhân, Quá phu nhân!”

Tôi hạ mình xuống làm lễ, Quá đại nhân cười to, “Nếu đã là bạn của khuyến tử, cũng không cần lễ tiết gì, sau này là người một nhà thì được rồi!”

Làm quan lớn quả nhiên khác thật, rộng lượng hào sảng, không câu nệ tiểu tiết gì.

Bữa tối chúng tôi ăn cơm rất vui vẻ, nói nói cười cười, cảnh tượng hoà thuận này vui vẻ quá, làm cho tôi cảm thấy rất thân thiết, đã lâu rồi chưa từng được ăn bữa cơm như thế, Ngọc Hoán không ngừng gấp rau vào bát cho tôi, tôi đỏ mặt nhìn trộm chàng vài lần. Trong mắt mọi người chúng tôi tựa như đôi vợ chồng

nhỏ vậy, anh tình tôi nguyện. Tôi đương nhiên không muốn bị mất mặt trước mặt bác trai bác gái rồi nên chỉ có thể đỏ mặt thôi.

Bữa tối ăn xong, Quá phu nhân ra cửa, Quá đại nhân cũng đi ra ngoài, tôi và Ngọc Hoán ngồi ở trong đình đài, kể ra nỗi khổ tương tự, dần dần tôi phát hiện ra, hoá ra chúng tôi trong lúc đó còn có nhiều chuyện nói mãi mà không hết, chỉ là trong lòng tôi có chút áy náy mãi, nhìn chàng đối đãi như thế, mà tôi thì lại trao trái tim cho người khác, tôi thực sự băn khoăn, có chút bất an, tôi sợ nếu đem chuyện nửa năm đã qua nói ra, chàng sẽ thất vọng vì tôi, bởi vì tôi không trung trinh với chàng. Có lẽ do tôi nghĩ nhiều quá rồi đi! Trong cuộc sống làm gì có chuyện nào cũng vừa ý chứ? Chỉ cần độ lượng khoan dung tha thứ, mọi chuyện chẳng phải được giải quyết rồi sao?

Chàng nói cho tôi biết, tôi đã bỏ lỡ đêm giao thừa vui vẻ, ngắm hoa đăng, đoán chữ đó. Chàng nói chàng lúc đó nghĩ nhiều muốn cùng tôi đi chơi, tôi cũng muốn vậy nha! Nhưng mà giao thừa này tôi lại cùng người khác cùng nhau vượt qua, hơn nữa tâm tình thực sự không ổn! Tôi không muốn nói cho chàng biết lúc đó, tôi chỉ ôn nhu cười, “Ngọc Hoán à, thiếu giao thừa năm nay, sau này chúng mình cùng nhau qua nhé, chúng mình cùng xem hoa đăng, đoán chữ đó có được không?”

Ngọc Hoán ôn nhu đáp lại tôi, ôm tôi vào trong lòng, “Được, nàng nói gì cũng được. Chỉ là...”

Tôi nghe kỹ lời chàng nói, vội hỏi, “Chỉ là sao?” Chàng cười cười không đáp. Nhìn thấy vẻ tươi cười của chàng, tôi lập tức bị cảm giác chột dạ, lấy tay đánh chàng, “Chàng xấu lắm!”

Chàng nắm lấy tay tôi, đặt vào trong ngực mình, “Không có gì, bởi vì ta nhớ nàng sắp chết rồi! Thực sự nhớ nàng lắm. Từ lần từ biệt trước, nàng tra tấn ta sắp chết! Ngày không ăn, đêm không ngủ nổi!” Tôi ôm chặt chàng cúi đầu khẽ nói, “Rất xin lỗi, rất xin lỗi...”

Chàng khẽ cười bảo, “Có muốn bị trừng phạt không?” Tôi xoa xoa miệng, không hiểu hỏi lại, “Trừng cái gì...” Còn chưa kịp nói xong đã bị Ngọc Hoán hôn bịt lại, cả người tôi nóng ran, hướng ứng đến nóng bỏng, không biết là vì đáy lòng muốn bồi thường sự áy náy với chàng hay là cái gì nữa, nụ hôn của chàng mát lạnh ngọt ngào như thế, cả người tham luyến vị ngọt trong miệng chàng, chỉ cảm thấy cả người cứ nóng lên, thở nặng nhọc, Ngọc Hoán cũng ôn nhu ôm chặt lấy tôi, tưởng như tôi sẽ biến mất vậy.

Đêm nay tôi ở lại trong phủ Ngọc Hoán, Ngọc Hoán bảo đã khuya rồi, ba cô gái ở trong khách sạn không an toàn, tôi cũng không muốn rời xa chàng, nên cứ ở tạm trong phòng khách. Tôi và Ngọc Hoán ở lại trong thư phòng khuya lắm, chàng lấy bức tranh trước kia tôi vẽ ra, khe khẽ thì thầm, ‘Nguyện ta như trăng sao đêm đêm toả sáng!’ Tôi cười một cái, đúng vậy. Có người đàn ông ôn nhu như thế, tôi còn mong gì nữa đây? Chàng yêu tôi, che chở cho tôi, giống như hôm qua vậy.

Hôm sau, mọi việc trong cung cũng bình ổn, Ngọc Hoán cũng thoải mái đôi chút. Sáng sớm, chúng tôi bắt đầu đi dạo phố. Chàng cái gì cũng chiều tôi, chỉ cần tôi thích thì chỉ một lát là được ngay. Tuy tôi biết chàng rất tốt với tôi nh xem, nhưng tôi không muốn chàng cái gì cũng mua hết cả, có vài thứ cứ để cho chàng để lại, bởi vì chỉ có thể thưởng thức mà thôi, lại thấy vui mừng một lần.

Không biết Ngọc Hoán dẫn tôi tới chỗ nào, đâu đâu cũng thấy người người chào Ngọc Hoán rất nhiệt tình, “Quá công tử tới!” Ngọc Hoán mỉm cười, dẫn theo tôi đến ngồi bên một chiếc bàn trống. Tôi hơi khó hiểu nhìn khắp nơi thì phát hiện ra trừ đàn ông ra thì còn có rất nhiều cô gái, phần lớn đều mặt hoa da phấn thanh tú, cùng ngồi cùng nói chuyện ngắm hoa rất vui vẻ thản nhiên. Lúc này có người nhìn thấy người ngồi cạnh Ngọc Hoán, thấy là gương mặt mới có nhiều người tò mò, cuối cùng cũng có người chịu không nổi, tiến đến hỏi, “Quá công tử, vị này là?”

Ngọc Hoán nghĩ ngợi rồi đáp, “Là bạn của ta” Tôi cười lạnh nhạt, trước mặt người khác, tôi và Ngọc Hoán là bạn cùng bàn, tôi và chàng có danh phận hay không thì không đáng nói, trừ là bạn bè ra thì không có cách gọi nào khác.

Vị áo lam công tử kia “a” một tiếng, sau đó vị cô nương ngồi bên ngắm tôi rất kỹ, lấy cảm giác nữ tính thì tôi khẳng định nàng ta nhất định sẽ đối xử với tôi không ra gì rồi. Quả nhiên, nàng ta mượn cơ hội thử tôi, “Cô nương có sở trường gì không?” Tôi mỉm cười, “Sở trường thì nhiều nhưng mà sở trường nhất của ta là vẽ”

72. Chương 72

Tôi nói những lời trên quả là hơi bốc phét chút, nhưng mà tôi nói là nói thật. Bảo tôi là giỏi ca múa thì một chút cũng chưa đủ, cứ cho là tôi múa so với phong cách ở đây thì phong cách có riêng chút nhưng cho dù có múa thực thì cũng không được nhuần nhuyễn cho lắm, cũng chỉ là múa mà thôi! Còn có chút tôi hoài nghi là vì chả nhẽ trên mặt tôi có viết mấy chữ “Tôi dễ bị bắt nạt” lắm sao? Vì sao gần đây cứ có người thích xen vào thế chứ?

“Dĩ nhiên may mắn được trở thành bạn của Quá công tử, tin rằng cũng là một tài nữ rồi” Nàng ta cất cao giọng, muốn cho tất cả mọi người ở đây cũng nghe thấy, thấy mọi ánh mắt cứ dồn vào nhìn tôi, tôi tin rằng kết cục tôi nghĩ đã tới rồi. Tôi coi như không thấy gì, ánh mắt ôn nhu nhìn Ngọc Hoán, không đáp, ánh mắt ngăm ngúa của cô nàng kia trông rất khó coi, lúc sáng lúc tối.

Lúc này có một người đàn ông mặc quần áo hoa lệ, mặt mũi bảnh bao đi tới, “Quá công tử, lần trước chúng ta chơi cờ còn chưa phân thắng bại, hay là hôm nay chúng ta nhất quyết phân cao thấp được không?” Ánh mắt Ngọc Hoán ngời sáng, tựa như đang có ý này, nhìn nhìn tôi, chỉ vào cô gái trước mặt nói vui vẻ, “Vũ nhi à, này đó đều là nhà quan lại cả, cùng là bạn bè đọc sách của ta, nàng cùng các nàng trao đổi với nhau đi! Ta đi phòng chơi cờ, lát nữa tới tìm nàng nhé!”

Tuy trong lòng tôi không vui cho lắm nhưng cũng không muốn ngăn Ngọc Hoán nên gật gật đầu, “Được, ta nhất định ở chung thật tốt với các nàng ấy! Học tập các nàng ấy nhiều hơn chút!” Ngọc Hoán gật gật đầu theo vị nam tử trẻ tuổi kia đi mất.

Tiến Ngọc Hoán đi rồi, tôi nhàm chán rót chén trà che mặt, uống trà, vừa rồi vị nữ tử bị mất mặt mũi kia ngồi đối diện với tôi, “Chúng tôi ở đây cùng tiên hành trận thi vẽ, cô có muốn tham gia cùng không?”

Tôi cũng không ngần đầu lên thản nhiên bảo, “Không có hứng!”

Nàng ta lập tức bắt được lỗi trong lời tôi nói, “Thế nào, cô nương là đối với bản thân không tự tin hay sao?”

Tôi quét mắt liếc nàng ta một cái cười bảo, “Không có hứng với không có tự tin giống nhau sao?”

Tôi nói những lời này làm cho các cô gái xung quanh đang bàn luận sôi nổi bỗng để ý nhìn, cô gái trước mặt tôi sắc mặt trầm xuống, giọng điệu không tốt, “Nói vậy cô nương là tự nhận mình thanh cao, khinh thường chị em chúng tôi ở đây có phải không?”

Trong lòng tôi bỗng nghĩ, nếu đã là bạn học của Ngọc Hoán cùng chơi đùa với các nàng ấy cũng hay, cần gì phải rước hoạ vào thân cho nhiều người thêm giận đây? Tôi cười nhẹ nhàng, “Nào có đâu! Các chị em ai ai cũng tài hoa hơn người, ý thơ đầy mình, chỉ sợ muội muội đây so tài lại làm mất mặt mọi người thôi, làm trò cười mất!”

Trên mặt cô gái kia có viết muốn cho người mất mặt trước mặt mọi người đấy, còn ra vẻ tươi cười nữa. Chúng tôi cùng nhau đi vào trước bàn đã bày sẵn giấy vẽ chỉ đợi vẽ tranh thi mà thôi. Tôi ghé mắt nhìn thì trên bàn để rất nhiều tranh vẽ đẹp, thấy cách hành văn được lắm, đường nét tinh tế, thể hiện đầy đủ vẻ mặt ôn nhu của con gái, có một vài vị cô nương trên mặt hiện lên vẻ tự tin tràn đầy, tôi không thể không khen ngợi. Bạn bè này của Ngọc Hoán quả nhiên là có khác, nhưng mà tìm mọi cách khoe tài ra như thế thì không hay cho lắm, xem tôi đây không diệt sạch uy phong của các cô, cho các cô biết thế nào là khiêm tốn mới được.

Tôi định viết thì đột nhiên phía sau truyền đến tiếng hoan hô, “Xem kìa thiên kim tử tướng Lâm cô nương cũng đến kìa! Nghe nói nàng ta là muội muội được đương kim hoàng thượng vô cùng sủng ái đó! Sau này dĩ nhiên có thân phận khác người rồi!”

“Nghe nói nha! Hoàng thượng đã định hạ chỉ cho nàng được làm quý phi rồi đó!”

“Thật vậy ư?” Đằng sau tôi một đám ồ lên.

Lòng tôi rung động không thôi, quay đầu lại cười nhìn một mỹ nhân tuyệt sắc đang đến, cả người mặc quần áo vàng nhạt, tóc mây vun cao, gài một cây trâm, thân hình đó tăng thêm một chút thì quá à giảm đi một chút thì lại quá thấp, mặt mũi da dẻ trắng hồng, nõn nà, có thể nói là báu vật xinh đẹp vô cùng, có hai nha

hoàn đằng sau, các cô gái nhìn thấy nàng ta đều chủ động chào hỏi, nhường đường, nàng ta cũng vuốt nhẹ cằm, giọng ngân lên như hát vậy, “Các tỷ tỷ đều ở đây làm gì vậy?”

Cô gái đứng bên cạnh nàng ta cười bảo, “Chúng tôi đang so tài thi vẽ đó! Lâm cô nương đã đến đây! Đường nhiên sẽ để lại tác phẩm xuất sắc nhất rồi!”

Não tôi có chút rối loạn, nàng ta dĩ nhiên là đối tượng sáng giá mà Long Kỳ chọn để làm quý phi rồi, sao có thể thế chứ? Theo tính cách của Long Kỳ thì....? Không, tôi hiểu được hần bao nhiêu chứ? Tôi thở dài, buông bút, không muốn vẽ nữa!

Tôi vừa định đi thì lại bị cô gái kia giữ chặt lại, “Aizz...Cô nương sao lại bước đi thế chứ! Cô cùng Lâm cô nương thi vẽ với nhau đi! Phải biết rằng đây là ngàn năm mới có một lần cơ hội đó nha!”

Có quỷ mới thêm tin, chắc chỉ muốn tôi bị xấu mặt trước mọi người thôi thì cứ việc nói thẳng, quanh co lòng vòng làm gì, cho tôi là tên ngốc sao? Lúc này, vị Lâm cô nương kia đã đi tới ngồi xuống, cười bảo, “Là ai muốn cùng so tài với ta đó?”

Lúc này ánh mắt mọi người đều tập trung hết vào tôi, “Nàng ta!” Tôi bị trúng chiêu của các cô nàng, con gái Tể tướng, dĩ nhiên là tài hoa hơn người rồi, còn so cái gì nữa chứ? Tôi đón nhận ánh mắt cười cười của Lâm cô nương kia, trong lòng cứng lại. Ánh mắt trong suốt, tôi không khỏi nhìn nàng ta cười cười, thừa nhận bảo, “Tiểu nữ bất tài, định cùng so tài với cô nương một phen!” Tôi vốn cũng không muốn nói khách sáo như vậy, nhưng trong mắt các nàng ta thì tôi tự rước lấy nhục vào mình rồi. Bên cạnh truyền đến tiếng cười chế nhạo, nhưng trong mắt Lâm cô nương lại không có ý trào phúng gì, nhìn tôi cười cười, “Được!”

Tôi và Lâm cô nương cùng bắt đầu vẽ tranh, chung quanh lập tức được vây kín, trong mắt các nàng, tôi chỉ có nước đợi thua mà thôi, còn Lâm cô nương thì chắc chắn là thắng rồi. Thực ra thì tôi cũng không để ý lắm, trong lòng suy nghĩ một hồi, nhắc tới mới nhớ, vui vẽ lưu loát vẽ phác thảo qua, màu trắng của quần áo bay lên như mộng ảo, tóc đen dài như mực bay bay trong gió, dài tới tận mắt cá chân, dung nhan thanh tú hơi ngược lên, là một bức hoạ tuyệt đẹp. Vận dụng thủ pháp của hoạt hoạ, rất xứng với sắc thái thần tiên, nhuộm đậm càng giống nhau hơn, tôi đề chữ cạnh góc tranh, biết ý ta, cảm liên quân, tình này hỏi trời cao! Góc trong cùng ký tên tôi nhẹ nhàng hai từ Diệp Vũ.

Xung quanh bắt đầu truyền đến tiếng hít hà kinh hãi, tôi mỉm cười, viết tiêu sái, lúc này Lâm cô nương cũng vẽ xong một bức tranh hoa đào rất đẹp, viết nhẹ nhàng, tình thơ ý hoạ, nàng ta vẽ xong, ánh mắt cũng dừng lại trên bức vẽ của tôi hiện lên vẻ vui sướng, có vẻ như không dám tin, “Đẹp quá, bức tranh thật là đẹp quá!”

Xem thần sắc các nàng ấy thì trận đấu này ai thắng ai thua đã rõ, miêu tả sinh động, cô gái kia định làm cho tôi xấu mặt mũi, mặt ửng đỏ, không dám nhắc lại. Lâm cô nương cầm lấy bức tranh lên, nhìn về phía tôi, “Cô nương có thể tặng bức tranh này cho ta được không?” Tôi gật gật đầu, “Nếu Lâm cô nương đã thích, tất nhiên là được rồi!”

Nàng ta cười bảo, “Ta tên là Lâm Nhược Nhiên!” Lâm Nhược Nhiên, tên hay lắm, cũng giống như người nàng ta vậy, lạnh nhạt xa cách.

Lâm Nhược Nhiên cầm lấy bức tranh của tôi rồi vội vàng đi, nghĩ đến chắc là thích bức tranh kia của tôi lắm sao vậy, giống như kiểu người nàng ta tình thơ ý hoạ, bức tranh kia thực xứng với nàng ta. Tôi nhàm chán đứng lên đi tới phòng đánh cờ, Ngọc Hoán chắc đang cùng vị công tử kia đánh tới bất phân thắng bại rồi, không cao không thấp, tôi cũng không muốn tới quấy nhiễu chàng, chỉ yên lặng đứng cạnh nhìn chàng chăm chú.

73. Chương 73

Đợi khi Ngọc Hoán và vị công tử kia phân thắng bại thì đã là một canh giờ sau rồi, Ngọc Hoán nhìn tôi đứng góc xa, vẻ mặt xin lỗi, tôi cười cười không ngại, cùng chàng bước trở về nhà. Ngọc Hoán nói ngày mai muốn vào cung diện thánh, không thể theo giúp tôi được, tôi lo sợ nói, “Sao thế? Trong cung lại phát sinh chuyện gì à?” Ngọc Hoán lắc lắc đầu, “Không phải, lần này là bởi Hoàng thượng đi Phúc Khái dâng hương cho tiên hoàng, chúng ta là thần tử thì đều phải cùng đi”

Tôi “a” một tiếng, yên lòng, cả người có chút hoảng hốt, không rõ cảm xúc. Ăn cơm chiều xong thì Quá phu nhân tới tìm tôi. Tôi cảm thấy rất kinh ngạc, lại đoán không ra bà tới tìm tôi có chuyện gì?

Bà vừa ngồi xong thì đón tôi ngồi đối diện, bà khẽ thở dài nhìn tôi, “Nhà cô nương ở đâu vậy? Cha mẹ vẫn còn chứ?”

Lòng tôi bắt đầu bồn chồn, bà đã hỏi như vậy có phải muốn thành toàn cho tôi và Ngọc Hoán hay không đây? Lòng tôi như có dòng điện chạy, cúi thấp đầu, Quá phủ là nhà giàu nổi tiếng trong trấn kinh thành này, không biết trong lòng họ có xem môn đăng hộ đối là quan trọng không? Nếu có thì tôi thảm rồi, tôi biết đi đâu tìm ở đâu ra một gia đình có bối cảnh tương tự như Quá phủ chứ! Quá phu nhân mắt ngài sáng nhìn nét mặt tôi, sắc mặt tôi buồn bã, giọng điệu nặng nề, “Nhà tiểu nữ ở huyện Kinh Đô! Cha và mẹ thì đã qua đời lúc cháu còn rất nhỏ, nay chỉ còn lại mình cháu tứ cố vô thân!” Nói xong, tôi len lén liếc mắt nhìn Quá phu nhân một cái, thần sắc của bà cũng nặng nề chút, tôi có ý lấy thân thế bi thảm ra chút, để xem khí chất của Quá phu nhân được rèn rũa ra sao, nếu là lòng có sự đồng tình cao hy vọng có thể vượt qua.

Quá phu nhân nhìn tôi với ánh mắt an ủi, “Aizz, không ngờ thân thế cô nương lại bi thảm như thế, mấy năm nay thật khổ cho cháu rồi!”

Lòng tôi mừng thầm, trên mặt vẫn hiện lên nét đau đớn kịch liệt, lắc đầu cười khổ bảo, “Mấy năm nay không sao, cũng may cháu còn một tay vẽ tranh để bán có kiếm được chút tiền, có thể tự nuôi sống chính mình!”

Oh, my god! Toàn thân tôi như nổi lên gai ốc, tôi còn nuốt không trôi chính bản thân mình khắc ra hai chữ đau xót nữa, Quá phu nhân tán thưởng gật gật đầu, tiếp đó, bà còn hỏi chút xem tôi và Ngọc Hoán gặp nhau thế nào nữa. Tôi cứ ăn ngay nói thật kể không sót tí nào, hơn nữa còn thêm chút mắm muối, Quá phu nhân nghe qua cực kỳ vui vẻ, chỉ là bà để lại một câu mà tôi ngẫm mãi cũng không hiểu, bà bảo, “Cháu có thể kết thành vợ chồng với Ngọc Hoán hay không thì còn xem phúc khí của cháu nữa! Ta không giúp gì được cho cháu đâu!”

Cái gì với cái gì chứ? Nghe có cảm giác là lạ nha, bà không giúp được tôi là sao đây? Ý của bà là tôi đã qua được một cửa là bà nhưng cửa khó nhất vẫn là cửa của Quá đại nhân kia sao? Hình như là vậy đó. Nhưng lại có cảm giác không đúng, mà rốt cục không đúng ở chỗ nào tôi cũng không rõ được, nghĩ ngợi mãi rồi cũng ngủ thiếp đi, mặc kệ phía trước chàng là sa mạc hay đại dương mênh mông, Diệp Vũ tôi đây cả thời không đều xuyên qua thì còn sợ gì nữa chứ!

Sáng sớm Ngọc Hoán dặn tôi hôm nay không cần đi ra đường, Hoàng Thượng ra cung, mọi dân chúng đều phải tránh. Tôi gật đầu đồng ý, nhìn theo bóng chàng đi, lòng tôi rối loạn vô cùng, trong đầu hiện lên một bóng hình, một giọng nói trong lòng thầm gọi, hôm nay hắt ra cung, hôm nay hắt đã xuất cung rồi...

Lòng tôi tràn đầy mâu thuẫn khôn cùng, đi hay không để gặp mặt hắt một lần đây? Hắt có còn nhớ tới tôi không? Nhưng trên thế giới này có thứ duy nhất không thể lừa nổi mình đó chính là cảm giác, bất kể tôi có nguy trang kiểu gì, bất kể tôi có cười to đến mấy thì trong lòng tôi vẫn nhớ đến hắt, so với lời nói thì trong lòng khác sâu hơn nhiều, tuy mỗi khi trào lên niềm xúc động muốn được gặp hắt, song tôi biết mỗi lần tôi dè nén thì mỗi lần lại càng ngày càng mạnh hơn, tôi không biết nữa. Tôi nhớ hắt tới mức tưởng sắp phát điên rồi nè, tuy trước mắt tôi ở cùng Ngọc Hoán rất hạnh phúc, cũng rất nhàn nhã vui vẻ, nhưng đối với hắt vẫn không khống chế nổi bản thân, tựa như lúc trước không khống chế nổi tình cảm nảy sinh với hắt vậy. Mỗi đêm khuya trong mộng, lòng tôi vẫn in đậm bóng hình hắt, lúc đó tôi biết lựa chọn ra sao đây?

Trải qua chuyện đấu tranh mãnh liệt, sâu trong tâm khảm có một luồng dục vọng rục rịch muốn được tới gặp hắt, đi gặp hắt... Cho dù là chỉ đứng ở một nơi xa xa nhìn hắt một lần cũng được.

Tôi bước ra cửa, lập tức chạy trên đường, khoé môi khẽ nhếch lên cười, hoá ra bản thân mình còn muốn làm một chuyện mà làm cho người ta thấy sung sướng nữa, xa xa nghe thấy tiếng xôn xao trên đường truyền tới, tuy có lệnh dân chúng phải tránh xa, nhưng làm sao mà ngăn nổi việc họ mong chờ đối với quân vương của mình chứ?

Trên đường cái là cả một biển người, có rất nhiều quan binh ra sức ngăn đám đông dân chúng đến, cổ sức dẹp đường cho rộng, con đường này chính là con đường mà xe ngựa của Long Kỳ sẽ phải đi qua. Lòng tôi

kích động không thôi, cổ dè nén ngực lại, hít một hơi thật sâu, chăm chú nhìn vào xa xa, lúc này, một quan binh gỗ la, kêu lớn, “Hoàng thượng xuất hành, mọi người tránh ra!”

Hắn đến rồi, hắn đến rồi. Lòng tôi kịch liệt kêu lên, mở to mắt nhìn, đằng trước có hai hàng quan binh chỉnh tề, tay cầm giáo, vẻ mặt nghiêm túc, tiếp đó, một chiếc xe có tám ngựa kéo chậm rãi tiến tới. Đầu óc của tôi mụ mị. Tôi nhìn chăm chăm vào gương mặt đã lâu mà xa vời kia, lẳng lẳng xẹt qua mặt hắn, mi hắn, mũi của hắn, tóc của hắn và dừng lại ở cặp con người đen như bóng đêm kia của hắn, vẫn thâm trầm như trước, vẫn tà mị như thế. Lúc này hắn mặc toàn thân long bào, đầu đội vương miện, trông uy nghiêm hiển hách ngồi trên xe ngựa, vẻ mặt khó đoán, trên người tỏa ra một luồng khí áp bức thiên hạ. Tôi thở dài, Thiên tử kiểu nào cũng có một khí thế kiêu ngạo thể mà!

Ngực phập phồng, hơi thở hỗn hển nhưng mà...

Đám đông xung quanh kêu ồ lên, xe ngựa vô tình xuyên qua trước mắt tôi, hắn ngồi bên trong, hình như đang lâm vào tâm sự, ánh mắt không nhìn đám đông đang bùng nổ, tôi biết phụ hoàng của hắn vừa mất đi, tâm tình trầm trọng là đúng rồi.

Tôi thở dài mở to mắt nhìn đằng sau chiếc xe ngựa có một đám người mặc quan phục theo theo sau, đi đầu là Quá bá phụ và một ông lão, tiếp đó tôi nhìn thấy Ngọc Hoán, chàng đi vị trí thứ ba, cùng với một vị nam tử trẻ tuổi. Tôi lẩn nhanh vào đám đông trốn, lòng lại bi thảm dâng trào. Vận mệnh mà! Đúng là một trò nực cười làm sao!

Trở lại Quá phủ thì đã là buổi chiều. Tiểu Thuý tiểu Lan nhìn thấy tôi chạy từ trên đường trở về thì hoảng sợ, “Tỷ tỷ, người sao thế?”

Tôi thở mạnh một hơi, kéo tay hai cô nhóc, “Đừng nói với Ngọc Hoán là ta đi ra ngoài đó, biết không?”

Lòng tôi chột dạ như trẻ con làm sai điều gì vậy, hồi hộp lo sợ vô cùng. Tiểu Thuý tiểu Lan không hiểu lắm nhưng cũng không dám hỏi tôi chỉ có gật gật đầu.

Lòng chưa bao giờ thấy loạn như thế, tâm hồn dường như đã thoát ra khỏi lòng bàn tay tôi vậy, không thể ngăn nổi, không thể đoán trước được, tựa như một con sói ác, như hổ rình mồi vậy, cứ lặng lẽ cắn nuốt lấy tôi, làm tôi dường như không thể bắt lấy được lòng tôi nữa.

Vừa rồi cả Ngọc Hoán và hắn đều trực tiếp quấy nhiễu lòng tôi, không biết áp lực với Long Kỳ lâu thế, hay là có điều khác. Tôi có cảm giác như tình cảm của mình với hắn còn mãnh liệt hơn so với Ngọc Hoán vậy.

Buổi tối chúng tôi và người trong Quá phủ ăn cơm rất hoà thuận vui vẻ. Tôi vẫn cúi đầu, trong lòng bất an. Những việc làm của tôi hôm nay đều là bất trung với Ngọc Hoán. Tôi tự nói với chính mình, đừng vậy, sau này đừng như vậy nữa.

Bỗng dưng thấy một đám người đi tới, đi đằng trước là một vị trông ra dáng thái giám, Quá bá phụ cười nghênh đón, “Lưu công công, đã trở thể này rồi, người còn tối có gì sai bảo vậy? Không sợ cấp trên trách tội sao?”

Lưu công công cười to, lấy ra trong lòng một cuộn màu vàng, sắc mặt Quá bá phụ trở nên kính trọng, đi đầu quỳ xuống, Quá phu nhân theo sau, cả Ngọc Hoán cũng đều quỳ. Tôi lập tức phản ứng, cái cuộn màu vàng kia có thể là thánh chỉ trong truyền thuyết rồi, vội nhanh tay kéo hai nha đầu cùng nhau quỳ xuống.

Lúc Lưu công công đọc xong, qua một hồi lâu mà đầu óc của tôi vẫn trống rỗng. Tôi không dám nhận chuyện này là thực. Cái gì cơ? Hoàng thượng muốn mời tôi tới làm họa sỹ sao? Cuối cùng khi lão thái giám nhắc nhở nhiều lần, tôi mới tiếp nhận thánh chỉ dưới bao con mắt nóng bỏng của mọi người. Mọi người đã bái lạy xong đều đứng dậy, Quá bá phụ và Quá phu nhân đều chuẩn bị bạc đưa cho Lưu công công. Trước khi đi, Lưu công công còn tiện nói thêm một câu, “Gần đây hoàng thượng đang muốn chọn tú nữ, họa sỹ sẽ nhiều việc bận bịu lắm, Diệp họa sỹ chuẩn bị ngày mai tiễn cung nhậm chức không được chậm trễ. Nếu là làm hỏng chuyện tốt của Hoàng thượng, e rằng sẽ bị bay đầu, đừng trách lão thân không cảnh tỉnh người!”

Tôi bỗng chốc tỉnh mộng, hồi hộp ư? Kích động sao? Sợ hãi à? Phẫn nộ ư? Tôi bỗng chốc không có cảm giác gì cả, Hoàng thượng hắn làm sao biết tôi biết vẽ chứ? Hắn làm sao mà biết tôi đang ở Quá phủ đây? Hắn còn biết gì nữa hả?

Quá quý phủ nghe thấy Hoàng thượng tự mình hạ chỉ phong tôi làm họa sỹ, vui mừng khôn xiết, lại lần nữa trở lại bàn ăn chúc mừng tôi, tôi thấy họ nhiệt tình nói chúc mừng mà cảm giác như mình đứng trước cơn bão giông sắp tràn tới làm mình suýt ngạt thở, lòng tôi thấy bất an không thôi.

Ngày hôm sau, Ngọc Hoán định tự mình mang tôi vào cung, an bài cho tôi, tôi cự tuyệt, ngồi xe ngựa của Quá phủ tiến vào cung, đến khi tôi tiến vào cửa chính Hoàng cung – cửa chính Vĩnh Xương.

Đi qua cánh cửa này, tâm tình của tôi không còn rối loạn nữa, tôi biết Long Kỳ đang giở trò gì rồi, nhưng mà tôi cũng biết rất rõ công việc của một họa sỹ như tôi, vẽ các nữ nhân được tối sủng ái nhất trong cung, Long Kỳ à, anh đang tra tấn tôi đấy ư? Lại là vinh hạnh của tôi đó sao?

Tôi sợ nhất là gặp Hoàng thượng, nhưng may sao không gặp. Họ đem thẳng tôi tới một nơi hẻo lánh, yên tĩnh, nghe nói nơi này rất thích hợp để vẽ tranh, trước mắt sự thực nói cho tôi biết, tôi ở trong một góc của hoàng cung, một nơi rất yên tĩnh mà không có ai bước chân tới, có tức mấy cũng chẳng ích gì, một cung điện to như thế mà chỉ có mỗi mình tôi, còn các họa sỹ khác không biết ngày hôm qua tất cả đã chuyển đến nơi nào rồi.

Bỗng có một luồng cảm giác mát lạnh toàn thân, tôi rùng mình run rẩy một cái, viên quân sự nghiêm cẩn dặn xong thì đã biến mất không thấy, sao tôi có cảm giác như tiến vào trong một vòng tròn, không có điểm ra vậy?

Tôi dường như trở thành một kẻ bị vứt bỏ, không người hỏi thăm, cứ đợi ngầy ngốc mấy ngày nhưng cũng không thấy một ai. Sao Ngọc Hoán không đến thăm tôi vậy nè? Lòng tôi buồn bực mãi không thôi, theo lý thuyết mà nói, Ngọc Hoán không có khả năng cứ bỏ mặc tôi vậy, ít nhất ngày hôm sau chàng phải đến thăm tôi rồi chứ! Nhưng hiện giờ thì sao? Tôi mỗi lần mong chờ là một lần thất vọng tràn trề, bây giờ, mỗi ngày tôi ngoài ăn ba bữa cơm do hai cung nữ mang đến thì lúc khác cả cung điện đều im lặng chỉ có một mình tôi, đến bóng cũng là bóng của chính mình nữa.

Hay lắm, cái loại cảm giác này tôi rất thích, bởi vì trong lòng rất rối nên vừa lúc có thể lợi dụng chuyện này để gỡ dần cho rõ, nhưng mà trong lòng tôi lại càng loạn hơn, có trăm ngàn vấn đề rối rắm, nghi vấn cứ tràn đầy óc, rối loạn hơn.

Nhìn thấy cung nữ chuẩn bị bữa tối cho tôi, tôi lạnh lùng hỏi, “Sao mỗi lần tối chỉ có hai người thôi vậy?” Hai cung nữ hoảng sợ, kinh hoàng nhìn tôi, nói khe khẽ, “Bởi vì bên ngoài có lính ngăn cản, người ngoài rất khó vào! Diệp họa sỹ không biết sao?” Tôi biết cái quỷ ý, đến cả một tin tức cũng chẳng có, tôi sao mà biết được gì chứ?

Vì sao binh lính bên ngoài ngăn lại vậy? Lòng tôi thấy rất kỳ lạ, nhưng vừa nghĩ lại thì thấy phần nộ vô cùng. Có chuyện gì nữa đây? Nói rõ bảo tôi đến làm họa sỹ trong cung, thế mà giờ lại xem ra giống như tù nhân vậy, ngăn tôi lại, rõ ràng không cho tôi ra.

Tôi quét mắt liếc nhìn hai cung nữ một cái, các nàng ta vội vàng thu dọn bát đĩa lẫn vào bóng tối.

Cấm ư? Ha ha! Cuối cùng cũng có một người khách tới thăm, đó cũng là con gái của Tể tướng, Lâm Nhược Nhiên. Nàng ta lướt nhẹ đi tới, tôi miễn cưỡng duỗi thân mình nằm trên ghế, nhìn nàng ta tới, tôi nhìn nàng ta cười cười.

Hình như cuối cùng nàng ta cũng tìm được tôi trong cái cung điện to như vậy, kêu lên vui sướng, “Không ngờ lại hạ chỉ nhanh đến vậy, cô đã vào cung rồi chứ!” Nói xong đôi mắt trong veo như nước của nàng ta nhìn tôi chăm chú.

Nghe thấy lời nàng ta nói, tôi ngẩn ra, chẳng nhẽ là nàng ta đã bảo hạ chỉ sao? Tôi cau mày, “Là cô bảo tôi tiến cung làm họa sỹ à?”

Nàng ta cười rung rung mi, “Không phải! Ta biết cô sẽ thấy lạ, sao tự dưng cô lại bị gọi vào trong cung! Là như vậy, lần trước cô tặng cho ta bức tranh kia, còn nhớ rõ không? Ta rất là thích. Ta chưa từng bao giờ được nhìn thấy một bức tranh như vậy, nên mới đưa cho hoàng đế ca ca xem. Ai ngờ, ngài ấy lại cảm ơn không trả lại cho ta. Bất đắc dĩ, ta chỉ có thể cầu xin ngài ấy hạ chỉ tuyên bố cô lên làm họa sỹ thôi”

Tôi đứng sững sờ, hoá ra tôi vô tình khoe tài vẽ mà lại bị rơi vào tay Long Kỳ. Lòng tôi lạnh toát, sống lưng càng lạnh hơn, nếu tôi nhớ không nhầm thì dưới bức tranh này tôi có đề tên của mình. Ông trời ơi!

Sao tôi khổ thế này chứ. Thấy kỳ lạ quá, hoá ra là do chính mình tự hại mình. Lâm Nhược Nhiên cười yếu ớt đợi tôi biểu hiện thái độ của mình, tôi không trách nàng ta, nàng ta cũng chỉ có ý tốt thôi, nếu không có sự gặp gỡ của tôi và Long Kỳ trước đây, có lẽ kiểu đãi ngộ như thế này đối với một người dân thường là một vinh hạnh tột cùng, ai ngờ lòng tôi thấy khổ quá mà!

Tự dưng tôi bị gọi vào cung nguyên nhân cũng đã rõ, chỉ còn chút nghi vấn, làm họa sỹ cũng bị cấm sao? Không cho phép bất kỳ ai đến cửa thăm hay sao? Nhưng Lâm Nhược Nhiên sao đã đến được vậy?

Tôi nghi hoặc nhìn nàng ta, “Vậy bên ngoài cung điện này có quan binh là ý gì vậy? Vì sao người khác không thể vào được, mà cô lại có thể đi vào được vậy?”

Lâm Nhược Nhiên trừng mắt nghĩ ngợi, lắc đầu, “Điều này ta cũng thấy lạ nha, nghe nói là do Hoàng thượng an bài cả! Ta có thể được vào cũng là do Hoàng thượng đặc biệt cho phép, còn những người khác thì ta không rõ!”

Nói vậy là ý gì đây? Đặc biệt cho phép mà không chuẩn y, chẳng nhẽ tôi thực sự bị nhốt sao? Chẳng trách mà Ngọc Hoán không thể tới gặp tôi được, xem ra là có người cố ý ngăn cản, sao hẳn phải làm vậy chứ? Trả thù tôi đấy ư?

74. Chương 74

Lâm Nhược Nhiên đi rồi, tôi đồng ý vẽ giúp nàng ta một bức tranh. Tôi lược lật những thông tin từ nàng ta cũng đã hoàn toàn giải trừ toàn bộ nỗi băn khoăn, bức tranh đó đã đến tay hân, biết ý ta, cảm liên quân, tấm chân tình này hồi trời cao! Tôi nghe ra Lâm Nhược Nhiên cũng bị Lòng Kỳ làm cho tức, nét bi thương trong đó, vẽ cảnh trong tranh để tưởng niệm một người, trong mắt các nàng thì có lẽ cps cảm nhận phong cách độc đáo riêng, đường nét độc đáo mới mẻ, nhưng câu thơ này người trong cuộc lại có một ý nghĩa khác, có phải Long Kỳ đã đoán được ẩn tình trong đó hay không đây?

Mùa xuân đã đến, thời tiết vô cùng mát mẻ, ham muốn lớn nhất của tôi chính là nằm trên chiếc giường mềm cạnh cửa cung cảm thạch lười biếng phơi nắng, lắng nghe chút tiếng gió, đá cẩm thạch phát ra tia sáng bên trong làm cho tôi thấy rất thoải mái. Cảnh ngoài cung điện vô cùng hợp lòng người, bên cạnh có ao sen, một toà lương đình tứ giác đứng sừng sững giữa đó, kết cấu hết sức đơn giản, cùng là chỗ mà mấy ngày nay tôi rất thích tới.

Hôm nay khác chút, tôi ngồi một mình ở trên sàn gỗ hương, đặt cạnh hai bình rượu nhỏ. Tôi nhìn ánh mặt trời chiếu rọi trên à thờ dài nhẹ nhàng. Một mình đã ở trong này tám ngày rồi, tôi cũng đã quen cái kiểu không có ai tới làm phiền.

Chỉ là hôm nay thực sự rất buồn bực, hai cung nữ kia lén mang theo hai bình rượu tới đây giải sầu, người ta đều nói mượn rượu tiêu sầu mà. Tôi uống được nửa ngày thì mới biết, hoá ra dùng rượu tiêu sầu không phải là cách dễ làm. Tôi muốn say sập sập mặt đất, trước mắt mơ màng. Tôi nằm trên sàn gỗ, ngửi mùi hương tự nhiên, bình yên đi vào giấc ngủ.

Trong lúc hoảng hốt, dường như tôi nằm mộng, mơ thấy một bóng dáng thon cao đi tới ôm lấy tôi, rất ôn nhu rất cẩn thận. Lòng tôi thấy kỳ lạ, là ai vậy? Là ai đang ôm tôi vậy? Nhưng gương mặt người đó cứ mơ hồ không rõ, cho dù tôi cố nhìn thế nào thì cũng không nhìn thấy rõ mặt hân, chỉ nghe được có tiếng người khổ sở thốt lên trong đó, “Tôi gì phải vậy...”

Tôi giật mình tỉnh lại thì đã thấy nằm trong tấm cung rồi. Tôi trừng mắt nhìn, say rượu làm cho đầu óc người trống rỗng, mãi cho tới khi tôi nhìn thấy một bóng người đang bận rộn trước mặt, một cung nữ làm cho tôi để ý, mới kìa lạ kêu, “Nè..”

Vị cung nữ kia nghe tiếng tôi gọi nàng ta mới quay đầu nhìn tôi, trên mặt lộ ra nét cười vui sướng, đi tới chỗ tôi, “Cô nương tỉnh rồi?”

Tôi nhìn qua trên nét mặt vui mừng của cô nàng, nói lãnh đạm, “Sao người lại ở đây thế?”

Nàng ta thấy vẻ lãnh đạm của tôi mới cúi đầu, quỳ xuống trên mặt đất, “Cô nương là chủ tử của nô tỳ, nô tỳ nhất định phải hầu hạ người thật cẩn thận!”

Nói cũng không rõ ý cho lắm, tôi lúc nào đã biến thành kẻ có nha hoàn xứng đáng rồi? Tôi ngồi dậy, say rượu làm cho tôi nhức đầu tới mức chịu không nổi khẽ kêu lên một tiếng, tôi xoay xoay cổ, mới nhớ ra tôi qua mình ngủ trên đại sảnh, sao tự dưng đã ngủ trên giường rồi nhỉ? Cung nữ nghe tiếng khẽ kêu của tôi, mới bước đến trước định đỡ lấy tôi, “Chủ tử không thoải mái chỗ nào ạ?” Tôi không cự tuyệt nàng ta, cứ để nàng ta đỡ tôi xuống giường, rửa mặt. Tôi rửa mặt xong mới nhìn thấy vẻ khủng hoảng trên mặt cung nữ đứng sau. Trong mắt nàng ta, chắc tôi không phải là vị chủ tử tốt rồi! Nếu không sao lại sợ tôi đến thế cơ chứ?

“Tôi qua sao ta lại ngủ trên giường thế?”

Nàng ta lắc lắc đầu, “Sáng nay nô tỳ được gọi đến, lúc vào thì đã thấy chủ tử ngủ trên giường rồi ạ”

Nàng ta không biết, đến cả tôi cũng còn hoảng hốt nhớ không rõ nữa, hình như là mộng mà cũng thực vậy. Tôi lười không muốn nhớ lại, nha hoàn đã kính tôi như chủ tử vậy, cũng không dám tới gần, không dám nói lời nào cả, cái kiểu sống như thế này tôi thực không quen, tôi muốn làm một cái gì đó nhưng vẫn cảm thấy cổ kị, bởi vì Diệp Vũ tôi thực sự không thích làm việc theo lẽ thường.

Buổi chiều tôi gọi nàng ta lại bảo, “Người có thể đi rồi, ta không muốn làm chủ tử của người, ta cũng không có tư cách làm chủ tử của người, người về đi!”

Sắc mặt cung nữ kinh hoàng, lắc lắc đầu, “Đây là do nội tổng quản đã an bài, ngài ấy nói là sợ chủ tử cô đơn, bảo nô tỳ tới đây cùng nói chuyện với chủ tử”

Tôi lắc đầu cương quyết, “Ta không muốn nói nhiều làm gì, người đi đi! Nếu vị tổng quản kia sợ ta cô đơn, thì bảo hắn tới đây nói chuyện với ta!” Tôi bị nhốt ở đây tới phát điên lên rồi, ai ngờ lại cùng đấu với Diệp Vũ tôi đây chứ, tôi không làm theo ý hắn, nháo loạn lên cho hắn xem.

Cuối cùng cung nữ bị tôi dọa sợ đi mất. Một cung điện to như thế chỉ còn lại mình tôi đơn độc, nhưng đã diễn xong một ngày rồi, tôi phải tiếp tục sống tiếp.

Một thái giám tới bảo tôi chuẩn bị tốt mọi chuyện, ngày mai sẽ là ngày hoàng thượng tuyển tú, sẽ có một đám tú nữ tới cung điện của tôi, nhiệm vụ của tôi là vẽ từng người đẹp nhất để cho Hoàng Thượng xem qua.

Lòng tôi đau đớn quá, tôi không có cái trình độ ung dung tự tại như thế. Hắn tuyển phi tần, đêm nay sẽ là một đêm khó ngủ đây.

Sáng sớm hôm sau có người tới giước, phần lớn họ giúp tôi mài mực và chuẩn bị giấy bút, tôi ngồi trang điểm tí chút, không muốn cho người ta chê cười, nhìn vào mà chán ghét.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, ánh mặt trời cứ như được tẩy trần vậy sáng ngời, trời không một gợn mây trong xanh, gió thổi phất phơ, mang theo hơi thở mùa xuân, trái ngược với tâm tình lạnh lẽo của tôi ngày hôm nay.

Một lát sau, hành lang đằng trước truyền đến tiếng nói cười rộn rã, một nhóm tú nữ đã đi tới, tất cả ai ai cũng đều mặt quần áo hồng nhạt tha thướt, gió thổi tới bay bay làm cho người ta thấy hoa cả mắt.

Nhìn các nàng cười cười nói nói, tình ý nồn đượm, lòng tôi cười lạnh, thần nhiên nhìn các nàng, thú vị đoán, trong các nàng, ai có thể cười tới phút cuối đây?

Một tú nữ giơ tấm bài lên tiếp cận tôi, “Có thể mượn họa sỹ nói chuyện chút được không?”

Lòng tôi buồn bực, cùng tới gần nàng ta, nàng ta lấy từ trong tay ra thỏi bạc nhét vào trong tay tôi, “Chỉ cần họa sỹ vẽ ta thực đẹp, sau này cũng không thiếu phần của người!”

Tôi giương mắt nhìn cô gái có thể nói là diễm lệ trước mặt, cười cười, “Cứ để đó cho tôi! Vẽ đẹp cũng không thành vấn đề gì!” Vị cô nương này cười cười trở lại trong đám đông.

Có mấy vị quản sự đang gọi các nàng đứng lại, bước từng bước tiến đến. Lòng tôi đột nhiên nổi lên một ý chơi đùa, các cô gái này đó chính là trải qua một lượt việc sàng chọn, tư sắc nhất định là phải trước tiên, nếu tôi đem toàn bộ các cô gái này vẽ thành tuyệt sắc vậy thì trận tuyển tú lớn này không phải trở thành trò vui nhất rồi hay sao?

Lòng tôi len lén cười, rồi cứ thế mà làm, bị nhốt nhiều ngày như vậy, thù này không báo khó mà tiêu đi mối hận trong lòng tôi, có lẽ làm vậy náo loạn, tôi sẽ bị đuổi ra khỏi cung cũng nên, tới lúc đó thì...

Bên này đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ giấy bút mực cho tôi rồi, tôi nhìn mỹ nữ ngồi cách mình một thước, bắt đầu thực thi kế hoạch của mình. Một canh giờ sau, trên giấy hiện lên một mỹ nhân sống động thoát tục, biến đổi hẳn cô gái trước mắt có một vết đen, cứ việc nàng ta đánh phấn thật nhiều, nhưng vẫn ảnh hưởng tới toàn bộ khuôn mặt xinh xắn của nàng ta, xem tôi làm thật tốt vào, sẽ vẽ nàng ta đẹp như tiên vậy, ha ha...

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, tôi đã vẽ xong từng người rồi lại từng người, tất cả đều tuyệt sắc hết, có lúc tôi hưng lên còn tiện tay sửa kiểu tóc cho các nàng ta nữa, rồi lại thay đổi màu sắc quần áo làm cho các cô gái lại càng ngày càng trở nên tuyệt diệu hơn, nhưng mà người thực so với trong tranh khác xa rất nhiều.

Tôi còn vẽ rất cẩn thận, cố vẽ cho xong mười mấy cô gái thì trời cũng đã tối, tôi mệt mỏi nằm trên giường nhưng trong lòng lại hưng phấn vô cùng, rất mong chờ những người đó khi nhìn thấy các bức vẽ thì biểu hiện kinh ngạc tới mức nào.

Tôi mệt mỏi hết sức tự hỏi mình, phải dưỡng tinh thần để có sức sống đến ngày mai chứ!

Mấy ngày nay đều có tú nữ được đưa tới chỗ tôi để vẽ, tôi cứ thay đổi toàn bộ, không thể phủ nhận, những cô gái đó có cô cũng rất tuyệt đẹp, nhưng mà đúng tới tôi thì các nàng xui xẻo rồi, bởi vì sắc đẹp của các nàng tôi đều căn cứ vào diện mạo các nàng để miêu tả, so với những nét xấu của các cô đó thì giảm đi mấy phần.

Cứ năm đến mười tú nữ thì mất của tôi năm ngày, người cần lo đưa tới cho Hoàng thượng đều đưa tới ở trong cung điện tôi đang ở, chỉ đợi một lúc sẽ có người tới đưa đi. Nói xong thì thấy có vài người tới, tôi đem toàn bộ các bức vẽ đưa hết cho họ. Nhìn thấy bóng hắt biến mất, tôi suy nghĩ chút nữa thì phì cười, vội vàng chạy nhanh vào trong tấm điện, sắp có kịch vui để xem rồi đây.

Thời gian hai ngày bình thản trôi qua, hai ngày sau, tôi ở trong cung thì có một vị khách không mời mà đến, lúc đó tôi đang ăn hoa quả bên ngoài, lại nghe từ xa xa có người hô lên, “Thái Hậu giá lâm...”

Tôi cả kinh vội vàng từ trên ghế mềm đứng lên, còn hai nha hoàn cạnh tôi thì sớm đã bị dọa chân tay run rẩy, quỳ gối trước cửa cung. Tôi đi ra cửa ngẩng đầu nhìn thấy một phụ nữ trung tuổi cao quý, mặc áo cẩm bào, đầu vấn tóc cao được một thái giám đỡ bên đi đến, tôi lập tức phản ứng, bà ta chính là Thái Hậu rồi. Tôi còn chưa kịp quỳ lạy thì đã nghe thái giám bên bà giọng cao giọng, “Nô tài to gan, nhìn thấy Thái Hậu sao không quỳ?” Tôi bất đắc dĩ quỳ vội xuống, “Thảo dân tham kiến Thái Hậu!” Thái Hậu quét mắt liếc qua trong cung một cái, giọng điệu không ra tức giận, “Hoạ sỹ Diệp Vũ đâu?”

Tôi cả kinh, thái giám bên bà kêu lên, “Hỏi các người đó, Diệp Vũ là ai?”

“Thảo dân chính là Diệp Vũ ạ!” Tôi dường như đoán ra gì đó, nhất định có liên quan đến việc vẽ tú nữ rồi, chỉ là sao Hoàng thượng không đến mà lại là Thái Hậu vậy nè?

Mặt bà sắc lạnh, không tin nhìn tôi, “Người sao?”

Tôi âm thầm toát mồ hôi lạnh đáp, “Vâng!”

Một giọng nghiêm khắc khắc xuống, tiếng hừ lạnh lùng vang lên, “Giới ột tên nô tài to gan, người cũng dám đối nghịch với bản cung, quấy rối chuyện tuyển tú hử! Người đã biết tội gì chưa?”

Tôi ngẩng đầu lên đáp, “Thảo dân không biết ạ!”

Trên đầu lại truyền tới âm thanh sắc lạnh, giọng điệu tức giận cười lạnh đến vô cùng, cười tới mức làm tôi thấy sợ hãi, “Không biết sao? Được...Được lắm....Người đâu, mang hết các bức vẽ lên đây! Ta muốn xem xem là người cố ý hay vô tình đây! Trước mặt bản cung mà dám xảo lộng thế hử...” Một lát sau, một đồng bức vẽ được ném xuống trước mặt tôi, “Nhìn xem, những bức vẽ này có phải người vẽ hay không! Xem người làm chuyện tốt chưa kia, ...giới ột kẻ không biết, người nói thật ra cho ta xem...là ai đã bảo người làm vậy...”

“Những tranh đó là do thảo dân vẽ ra, nhưng cũng không có ai bảo cả, bởi vì dưới ngòi bút của nô tì chỉ biết vẽ đẹp gì đó thôi, không đẹp thì thảo dân cũng nhất quyết không vẽ ạ”

Tôi bình tĩnh nói.

Tôi nói những lời này làm cho người trên đầu lại càng tức hơn nữa, “Giải ột tên cầu nô tài, ta xem người có mắt không trông, thân là hoạ sỹ, dĩ nhiên là phải hoàn thành nhiệm vụ một cách cẩn trọng, cũng dám coi thường luật pháp của bản cung, trước mặt bản cung dám thanh cao. Ta muốn xem xem người có bao nhiêu lá gan, người đầu....Đem nha đầu này mang ra ngoài cho ta, đánh năm mươi gậy!”

Tôi tức giận rằng giận lợi lại không thể phát tác, lòng thấy buồn bực không thôi. Những bức vẽ này đó sao lại tới tay Thái Hậu bên đó chứ? Xem ra tôi thực sự đã tính sai rồi. Tôi khẽ cắn môi, quỳ trên mặt đất không đứng dậy, thầm kêu số khổ rồi, xem ra lần này tôi tránh không khỏi bị ăn một trận khổ rồi đây.

“Thái Hậu, ngài đừng giận, lại chộc tới thân mình, ai cũng đỡ không nổi, ngài xem... Đây là? May mà không tới chỗ Hoàng Thượng...Chỉ cần ngày khác bảo người khác vẽ thì tốt rồi không phải sao ạ? “

Lão thái giám bên cạnh Thái Hậu an ủi.

Lúc này, có hai quan binh đi tới, định lôi tôi đi, lại nghe thấy âm thanh truyền đến từ xa xa, “Hoàng thượng giá lâm...”

Ầm! Tim tôi ngừng đập, hai quan binh đang lôi tôi vội vàng quỳ xuống, tôi cũng vội vàng quỳ xuống, len lén nhìn trộm một lượt, từ hành lang truyền tới tiếng chân bước, một lát sau thì nhìn thấy Long Kỳ dẫn theo một nhóm người vội vã đi tới. Tôi vội nhắm chặt hai mắt lại thầm kêu ông trời ơi, nhân vật lớn đều đến đây cả rồi đây này.

Một lúc sau, bên tai truyền đến tiếng của Long Kỳ, “Nhi thần xin thỉnh an Mẫu hậu!”

Thái Hậu nghi hoặc hỏi, “Cơn gió nào đem Hoàng thượng thổi tới vậy?”

“Nhi thần nghe nói lần này tuyển tú có xảy ra chút việc nhỏ, bỗng có chút tò mò muốn tới xem thế nào!” Long Kỳ nói bình thản, cũng không thềm coi thái độ giận dữ của Thái hậu. Trong đầu tôi một mảng hỗn loạn, chỉ biết lẳng lặng lắng nghe họ nói chuyện thế nào. Giọng điệu của Thái Hậu đang tức giận bỗng đổi thành mềm mại nhàn nhã, cười nói, “Thế nào, Hoàng thượng là đang trách ta không đem chuyện tuyển tú làm tốt đó sao?”

“Mẫu hậu làm việc nhi thần không một câu oán hận, chỉ là, nhi thần cảm thấy phụ hoàng vừa mất không lâu, chuyện tuyển phi nên lùi lại một chút thì tốt hơn!”

Thái Hậu thở dài nói, “Chỉ là do tiên hoàng mất rồi, ai gia thấy cảnh hậu cung lạnh lùng quá, mới vội vã vì Hoàng thượng tuyển phi, chuyện này chẳng qua là muốn tăng không khí náo nhiệt cho hoàng cung mà thôi! Nếu Hoàng thượng trách cứ ai gia, cứ mãi cố chấp, vậy ai gia hoàn việc tuyển tú lại cũng được!”

Ai nghe qua cũng hiểu ra, lời Thái Hậu nói có ý áp chế, tính rằng Long Kỳ cũng sẽ không ngăn bà lại.

Trong lòng tôi kinh ngạc mãi không thôi, hoá ra mọi chuyện tuyển phi cho Long Kỳ lại dĩ nhiên là do Hoàng Hậu tự mình đề ra, vừa rồi nghe giọng điệu của Long Kỳ thì cũng không ham thích việc này cho lắm, như vậy, là Thái hậu an bài phi tần cho Long Kỳ sao?

Không hiểu sao trong lòng lại có chút ngọt ngào, bỗng dưng ý nghĩ lại đổi, chuyện này liên quan gì đến mây chứ nhỉ? Mây có tư cách gì mà thấy may mắn chứ? Đột nhiên thấy đầu gối quỳ rất đau, quỳ lâu tôi có cảm giác như hai chân tê cả, chỉ nhúc nhích chút đã thấy đau sắp chết, tôi bặm môi cắn cắn, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào một đôi mắt đang tìm tôi nghiên cứu, Long Kỳ lập tức nhìn sang chỗ khác, nhìn vào Thái Hậu, “Vậy thì không cần, chuyện hậu cung cứ để cho Thái Hậu xử lý, ta không có ý kiến gì cả!”

Trên mặt Thái Hậu bỗng lộ lên cười, “Nếu Hoàng thượng đã nói vậy, vậy ai gia cứ thế mà làm” Bỗng chốc sắc mặt trầm xuống, ánh mắt nghiêm khắc nhìn chăm chăm vào tôi, “Ah, đúng rồi, ...Nói tới chuyện tuyển tú, ta suýt thì quên, tên nô tài này không coi luật pháp trong cung ra gì, dám có can đảm phá hỏng chuyện tuyển tú, người đầu.....Mang ra ngoài cho ta, đánh năm mươi gậy, cũng nên cho nàng ta chịu chút giáo huấn mới được!”

75. Chương 75

Tôi hoảng sợ, hai quan binh rất nhanh cầm lấy cánh tay tôi, đè tay tôi lại, tôi vội lên nhìn bọn họ gầm lên một tiếng, “Đừng có đụng vào tôi! Cút ngay..”

Thái Hậu lạnh lùng nói một câu, “Đẫn đi!” Tôi giãy dụa, giương mắt nhìn lại Long Kỳ, hấn khoanh tay xoay lưng lại phía tôi, không nhìn thấy mặt hấn, lòng tôi bỗng chốc lạnh lẽo thất vọng, hấn sẽ không thêm cứu tôi rồi.

Đột nhiên thật tức quá, tôi không thêm giãy dụa nữa, lòng đã bình tĩnh trở lại, tôi muốn xem thái độ của Long Kỳ đối với tôi thế nào, đến cả hấn cuối cùng cũng không muốn cứu tôi, tôi cũng sẽ nguyện ý nhận năm mươi gậy kia. Vì cái gì tôi cũng không biết nữa, chỉ biết là trong lòng bướng bỉnh muốn làm vậy, quan binh nhìn thấy tôi không giãy dụa nữa, để tôi bước đi.

Lúc đi ngang qua người hấn, tôi hơi dừng chút, tôi đang đợi , đợi xem hấn có lương tâm chút, nhưng mà, một giây sau, lòng tôi thăm thẳm thâm lương, chân bước đi mà lòng thì cười to lạnh lùng. Con người lúc còn sống nhất định có rất nhiều chuyện buồn cười, cho dù tôi biết rõ điều đó thực quá ngây thơ nhưng vẫn cứ tiếp tục cố chấp tới mức đáng thương.

Nhưng chân tôi vừa bước đi vài bước, giọng Long Kỳ đã vang lên rất nhanh, “Đợi đã!” Hai quan binh dừng lại, đẩy tôi quay mặt phía Long Kỳ, “Hoàng thượng còn gì phân phó nữa ạ?”

Long Kỳ nhặt một bức vẽ lên, tinh tế thưởng thức, nhìn về phía Thái Hậu cười khê, “Thái Hậu à, người xem những bức vẽ này rất độc đáo mới mẻ kỳ lạ, phong cách diễm lệ chưa này, thực ra lại có một tâm ý khác nữa, xem ra thì nàng vốn là một nhân tài hiếm có, chỉ là vừa mới tiến cung mà đối với lễ nghi trong cung đình, chút quy chế pháp luật trong cung còn chưa có biết, chỉ cần sai người dạy dỗ một lần thì được, sao không để lại chứ?”

Thái hậu liếc mắt nhìn tôi một cái, nghĩ ngợi, “Được rồi! Nếu Hoàng thượng đã có lòng nhân hậu như vậy, thưởng thức nàng như vậy, sai gia nghe lời Hoàng thượng vậy, để lại đi! Nhưng chuyện nàng ta bóp méo bức vẽ tú nữ thì tuyệt đối không thể tha được, Hoàng thượng định xử lý việc này thế nào đây?”

Nghe vậy, lòng tôi cũng đỡ hơn, được miễn chuyện đánh roi, Thái Hậu vẫn không chịu tha cho tôi, chỉ là hấn sẽ xử lý tôi thế nào đây?

Tôi ngẩng đầu, bắt gặp cặp mắt thâm thúy kia, khoé miệng khê nhếch lên tươi cười tà nịnh, vẻ mặt khó đoán nhìn tôi chằm chằm. Lòng tôi bỗng chùn, hoá ra chuyện gặp mặt hấn lại là chuyện tự nhiên như thế, tôi còn tưởng sau khi ở Đột Quyết mạo phạm hấn rồi, chắc chắn hấn đối với tôi sẽ lạnh lùng vô tình lắm, nhưng lúc này hấn vẻ mặt lại cuồng vọng và ương ngạnh vô cùng, “Vây phạt nàng ấy không được dùng bữa một ngày!”

Giới cho tên Long Kỳ kia, biết rõ tôi rất thích ăn, thế mà lại lấy đúng nhược điểm của tôi mà trừng phạt tôi, được thôi! Người ở dưới mái hiên nhà người ta không thể không cúi đầu được, cứ bo bo giữ mình đã, lần này cứ giữ đúng quy tắc của anh, nhưng không có lần sau đâu nhé! Tôi âm thầm cắn chặt răng, bắt đắc dĩ quỳ lạy, “Tạ Hoàng thượng!”

Thái Hậu được lão thái giám cẩn thận đỡ dậy đi rồi, tôi từ dưới đất đứng lên, lại nghe Long Kỳ thần nhiên bảo, “Thừa Trách, sau này chuyện lễ nghi trong cung cứ giao cho người tới dạy cho nàng ấy!” Nói xong thì phất tay áo bước nhanh đi, cũng không thêm liếc mắt nhìn tôi một cái. Lão Thái giám bên cạnh hấn hạ người xuống, “Lão nô tuân mệnh”

A! Hoàng thượng anh giỏi lắm sao? Túm cái gì mà túm, tôi xoay người ngồi trở lại chiếc ghế của tôi, một lát sau có vài thái giám ôm tới một đồng sách đi vào trong cung của tôi, tôi âm thầm buồn cười.

Quả thực là làm chuyện thừa, cho dù anh có đem toàn bộ các loại sách trong cung này tới đây, tôi cũng không thêm xem lấy một chữ đâu nhé.

Lúc này Thừa công công đến bên tôi, “Cô nương, sách này trong hai ngày cô cứ đọc cho hết đi nhé! Ngày khác, ta lại tới giảng giải cho cô hiểu!”

Tôi nhanh nhẹn xoay người đi, từ trên chiếc ghế đứng lên, nhìn về ông ta cười duyên, “Không cần dạy đâu, lễ nghi trong cung ta đều biết cả!” ông ta kinh ngạc không thôi, nhìn thẳng không dám tin, “Cô nương đều biết hết sao?”

Tôi cười cười gật gật đầu, “Biết chứ, kỳ thực lễ pháp trong cung rất đơn giản, đại khái chỉ cần nói mấy câu mà thôi, chỉ cần trong cung muốn cái gì, thì đề ra cái đó, còn trong cung không muốn cái gì, thì có thể vứt bỏ hết đi mà, cái loại lễ pháp này có học hay không cũng thế thôi!”

Thừa TRách công công mặt mũi dần dần sầm lại, nhìn khó coi vô cùng, “Cô nương, người đây là đang chọc Hoàng thượng, coi rẻ hoàng triều, Vĩnh Hân đại hướng này, người một tiểu nha đầu có thể khái quát sao? Ta nói với người ha, trong cung này, Hoàng thượng chính là luật pháp, chúng ta này đó làm nô tài dám can đảm chống lại sao? Chỉ có thể vâng theo, phục tùng, Hoàng thượng bảo người học quy củ trong cung, người phải học cho tốt, đừng có nghĩ thêm thắt một ít lý lẽ tà đạo mâu thuẫn vào cùng! Nô tài chúng ta cứ theo luật mà làm việc”

Sự thật là vậy mà, tôi cũng không có bóp méo gì nha! Sao cứ bắt tôi phải học cái rường rà như vậy chứ, thư hồi một quân vương àm xem, có thể đem nhốt một người trong cung, cũng không có sự đồng ý của nàng ta, không thềm nghĩ đến cảm thụ của nàng ta, cứ vậy mà bảo là quy củ trong cung sao?

Hắn cứ tưởng bỏ ha! Hắn là Thiên Tử, là nắm ngàn ngàn vạn vạn sinh mệnh trong tay quân vương, anh nói xem, tôi học lễ pháp của hắn để làm gì chứ? Có một ngày nào đó tâm tình hắn không tốt, nhìn người không vừa mắt, thì chẳng đần đo mà lấy cái mạng nhỏ của anh vậy.

Tôi nhìn ông ta mỉm cười ngọt ngào, “Công công, tôi khuyên ông đừng vội, tôi sẽ không học này đó phức tạp làm gì! Muốn học thì chính ông đi học đi!” Nói xong tôi xoay người quay vào trong cung.

Đang sau vang lên tiếng kêu của Thừa công công, “Aizz,...cô nương à, đây là ý chỉ của Hoàng thượng đó...”

Hừ, bỏ đời tôi một ngày, cái tên xấu xa này, Hoàng Thượng thì sao? Tôi không thềm làm theo lời anh đó. Tôi cuộn mình mềm mại nằm trên chiếc giường mềm, hưởng thụ một buổi chiều tươi đẹp này, sáng nay bị ép buộc nửa ngày tôi mệt chết lên rồi, chỉ là tôi không ngờ chuyện tôi bóp méo bức vẽ tú nữ lại dẫn tới cùng lúc nhìn thấy nhân vật lớn không nên nhìn. Cứ kệ vậy đi! Tôi hy vọng sớm có một ngày sẽ được thả ra.

Cả ngày hôm nay bị đời, tôi vâng lệnh nhắm tịt mắt lại, Thừa công công đã đi rồi, tôi dần dần đợi tới lúc đêm khuya tới, nhưng trong bụng thực đời quá nha! Không dè tôi bỗng chìm vào mộng đẹp.

Nửa đêm cơn đời làm tỉnh lại, tôi mở mắt ra nhìn thấy có bóng đen bên giường, tôi mờ cả mắt hơn nữa là chứng bệnh quá gà phát tác, thị lực tôi cực kỳ kém, lòng cảnh giác được đề cao, tôi kêu lên một tiếng, “Ai đó?”

Bóng đen vẫn không hiểu như trước, trong không khí tôi có cảm giác là một người đàn ông, nói vậy là sói háo sắc sao? Tôi bỗng hoảng, túm lấy chiếc gối ra sức đập, “Sắc lang...Người cú ngay cho ta!”

Nhưng mà lại càng không đạt được kết quả như tôi mong muốn, chiếc gối bị hắn túm chặt lại trong tay, tôi vừa sợ vừa vội, bắt đầu to tiếng mắng, “Nè, người không biết xấu hổ sao, gặp sắc mà động dục, người dám động vào một sợi lông của ta, ta sẽ băm người thành trăm mảnh, thấy hối hận sống trên thế giới này đó!”

“Người tên sắc ma này...đại dâm tặc này, nếu người dám đụng vào ta, ta liền cắn chết người...ta sẽ...” Vừa nói đến đó, tôi tung một đấm, chuẩn bị đấm thì bị nắm chặt giữa không trung, “Xem ra cho nàng học lễ pháp là đúng rồi! Ít nhất cũng sẽ không nói vậy” Bóng đen bỗng nói chuyện, à không phải, đợi chút, giọng nói này là? Đầu tôi bỗng âm một tiếng, ông trời à, đứng cạnh giường của tôi Long Kỳ đó sao?

Tôi giãy dụa giật tay ra khỏi hắn, lùi lại sau giường, tức giận nói, “Hoàng thượng sao không đi sủng hạnh phi tử của ngài đi, còn chạy tới đây làm gì nữa?”

Long Kỳ thấp nền lên, trước mắt tôi lập tức ngời sáng, ánh nền chiếu vào khuôn mặt Long Kỳ, làm cho các đường nét dưới ánh nền càng trở nên cương nghị tà tuấn. Lòng tôi rúm lại.

Hắn ngồi bên cạnh giường tôi, con người đen khó dò đánh giá tôi, giống như đang quét toàn thân tôi vậy, “Nàng càng ngày càng gầy đi rồi! Xem ra cả một khoảng thời gian nàng chịu không ít khổ sở đó!”

Tôi bỗng ngăn người, hắn nói mỗi thế sao? Miệng bĩu ra, “Hoàng thượng không cần lo lắng cho dân nữ đâu, tôi tốt lắm!”

“Nàng đang trách ta đó sao? Lúc trước nàng không chịu đi theo ta, do nàng cứ mãi cố chấp, nhưng nàng cũng đừng nói những lời tức giận thế này với trẫm chứ, vì trẫm cũng là người, cũng biết đau lòng! Nàng so với trong tưởng tượng của trẫm nhân tâm hơn nhiều, rất kiên cường, nhưng nàng có biết hay không, để nàng nói ra nói vào như trước, trẫm lại không thể nhân tâm mà bỏ đi được!”

Tôi chưa bao giờ thấy kiểu ánh mắt đau thương như thế này của Long Kỳ, dường như là ẩn nhẫn thật lâu vậy. Tâm tình của tôi đau nhức không thôi, hoá ra, mọi chuyện tôi làm hắn đều để trong lòng, chỉ có tôi là ngây ngốc bị lừa mà thôi, tôi cứ cho là mình nhất định không sợ chết, không sợ nguy hiểm. Tôi rất muốn cười khoe môi bỗng cong lên, “Ý Hoàng thượng thế nào tôi không rõ lắm!”

Tôi nhìn hắn, ánh mắt thâm thúy mênh mông thức giận, trông vô cùng nguy hiểm, “Biết ý ta, cảm liên quan, tình này hỏi trời cao” Nàng nói cho trẫm biết đây là ý gì?”

Tôi cười lạnh nhạt, lòng không rõ cho lắm, chưa bao giờ biết lòng của Long Kỳ, có chiếm được cũng chỉ có thể lạnh nhạt như vậy thôi, “Hoàng thượng, câu này là do tôi vô tâm viết ra, không có ý gì cả! Hoàng thượng cần gì phải truy cứu chứ?”

Long Kỳ hừ nhẹ một tiếng, nhìn tôi hồi lâu nở nụ cười trông thực động lòng người làm sao, làm tôi vô cùng hoang mang, “Xem ra là trẫm đã nghĩ nhiều rồi!”

Long Kỳ tới gần tôi, ngồi xuống trên giường tôi, nằm xuống gối, tôi hoảng lên, đoán không ra hắn muốn gì? Chẳng nhẽ tôi cự tuyệt như thế vẫn chưa rõ hay sao? Tôi không cần kiểm chế gì đó với hắn đâu, không cần mà, Diệp Vũ tôi đây không phải là một trong ngàn vạn cô gái hay sao, cho dù anh có ngủ cạnh tôi đi nữa, Diệp Vũ tôi đây cũng không thêm nha! Đừng mà, lúc này đây tôi mới biết ở chung cùng một nam nhân có hậu quả gì rồi, không phải tôi tiến tới thì hắn đã tiến lại rồi.

“Hoàng thượng à, có một chuyện tôi vẫn không rõ lắm, sao ngài lại nhốt tôi lại thế?”

Tôi cuộn mình vào một góc, nhìn hắn.

Long Kỳ nhắm mắt không đáp lại tôi, dường như là đã bình thản ngủ vậy, tôi biết rõ là hắn không ngủ, hắn đang nghe, tôi lại tiếp tục nói, “Nếu Hoàng thượng phải nhốt tôi như thế, ngài là Hoàng Thượng tôi cũng không có chuyện gì để nói, nhưng ít nhất ngài cũng có thể cho tôi một lý do hay một tội danh chứ! Cho tôi biết xem tôi đã đắc tội chỗ nào với ngài, cũng để sửa chữa lại cho tốt”

Tuy hỏi như vậy nhưng tôi biết mọi chuyện liên quan ẩn tàng trong đó, hắn vừa rồi nói, tôi như trước đàm tiếu trong gió, còn hắn thì lại không thể đi nổi, chẳng nhẽ hắn động lòng với tôi sao? Nhưng tôi biết rõ, chuyện này với tôi không phải là một chuyện tốt đẹp gì. Lòng tôi thở dài, vì sao lúc tôi chuẩn bị dứt ra thì hắn lại nhiệt tình sáp vào vậy chứ?

76. Chương 76

Long Kỳ vẫn như trước không hề để ý tới tôi, nhắm mắt bình yên ngủ. Nói thực nhé, lòng tôi giờ loạn chết lên rồi, thế nào cũng nghĩ không ra, nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra thì phải làm sao đây? Tôi giả vờ câm điếc, vẫn tiếp tục nói những lời cự tuyệt.

Cảnh im lặng không có tiếng động lại càng làm cho tôi bất an. Ánh trăng lười liềm tràn qua cửa sổ, như dát vàng vậy. Tôi để ý tới hắn sao? Vấn đề này tôi tự hỏi trong lòng mình, hỏi rồi thì lại thấy quá buồn cười. Chán quá chẳng có đáp án nào cả.

Cái kiểu trẫm mặc không có tiếng động lại càng làm cho tôi thêm bất an, đồng thời lại làm cho tôi thấy tức giận, hắn đang tính cái gì vậy nè? Tôi thở phào một hơi, hận trừng mắt lên với hắn, “Nè, Long Kỳ, anh đem thả tôi đi đi, đừng tưởng anh là Hoàng thượng có quyền nhốt người ta nhá. Hành vi vô lý của anh, anh cứ nghĩ là tôi và anh ở trong cung mình mà lưu luyến tới quên về, vui đến mức quên hết cả trời đất hay sao! Tốt nhất là mai anh thả tôi ra ngay, anh có nghe thấy không?”

Tôi hét xong lại thấy hấn ngoài chớp chớp mi mắt thì cũng chẳng có phản ứng gì, tôi lại phát hoả, đưa tay đâm một nhát vào ngực hấn, “Nè, Lòng Kỳ, anh có nghe thấy không hả, tốt nhất anh...” Tôi còn chưa kịp nói xong thì đã bị Long Kỳ nắm lấy đưa thẳng lên đầu, xoay người một cái đã đặt tôi dưới thân, ánh mắt tôi kinh ngạc theo dõi hấn, đầu óc hoa lên, cả tư thế ái muội thế này cũng không biết. Một lúc sau tôi chớp chớp mắt, mới cảm thấy sức nặng trên người mình, ép tôi tới mức thở không nổi, ngoảnh đầu lại chỉ thấy hấn nửa cười nửa cười, con ngươi đen chợt tối sầm lại, hình như có ngọn lửa nhỏ đang nhóm lên thiêu đốt. Thấy cảnh chật vật của tôi hấn lại càng có vẻ tao nhã đắc ý, lòng tôi lại càng tức hơn, “Anh...Hoàng thượng, tình ngay lý gian chả nhẽ không có sự tỵ hiềm sao?”

Lòng Kỳ chớp chớp hàng mi dài, giọng có chút khàn khàn, mỉa hoặc cười cười, “Đừng có dùng cái loại quy tắc thế tục này mà quản tới trẫm! Nàng nên nhớ đây là hoàng cung của trẫm đó”

Tôi đương nhiên không có quên, dưới ánh mắt mê hoặc của hấn, tim tôi đập bùm bùm loạn lên, chỉ là trong lòng thì hét chói tai, không được, không được, Diệp Vũ à, may đừng có quy thuận theo ý hấn nha, đừng làm chuyện có lỗi với Ngọc Hoán...

Tình cảnh trước mắt làm cho tôi trở tay không kịp, nhưng lý trí thì vẫn chiếm cả, tôi nuốt nuốt nước bọt, khẽ cắn môi, đúng là thật xấu mà, tóm lại là tôi đánh không lại lực lượng mạnh mẽ của đàn ông, tiếp đó tay trong giây lát đã bị nắm chặt, đến nước này, tôi lại nóng nảy, “Long Kỳ, anh buông ra...Anh không thể...”

Lời tiếp theo còn chưa kịp nói xong thì đã bị Long Kỳ dùng miệng bịt lại, lời lẽ chưa kịp thoát ra môi đã bị sự giao tiếp thân mật đó biến thành một tia than nhẹ, tôi lắc qua lắc lại đầu nhưng vẫn bị hấn nắm chặt, đầu óc đã sớm loạn cả, trống rỗng. Dưới đầu lưỡi nồng cháy của hấn vói vào trong miệng, hút, giao tiếp thân mật, dưới sự khiêu khích của hấn, ý chí của tôi dần dần bạc nhược chìm xuống, dần dần tay hấn buông sự kiểm soát tôi ra, xoa xoa lưng áo tôi.

Tôi lập tức đỡ đỡ, tay không tự giác cứ vậy ôm lấy cổ hấn, lại càng làm cho tư thế của chúng tôi sát sao chặt chẽ hơn. Chạm phải nụ hôn ngọt ngào của hấn, không khí của tôi dường như đã bị hút sạch, chỉ có thể cảm nhận được hơi thở của hấn, làm cho tôi không thể không nhận nụ hôn sâu của hấn, gấn bó chặt chẽ thân mật làm cho tôi trầm luân, trầm luân...

Bụng dưới truyền tới một luồng nồng cháy càng làm cho tôi muốn nhiều hơn, mãnh liệt tới mức cả đầu óc cũng mơ hồ hỗn loạn, người giấy dựa mạnh làm cho quần áo của tôi xộc xệch vô cùng, lộ ra cả vai. Hấn chỉ giật mạnh một cái, cả bộ xiêm y đơn bạc của tôi đã bị bay ra, tôi sợ tới mức lập tức tỉnh táo trở lại, lách người ra, “Đừng mà...”

“Trẫm có thể cho nàng...Nàng muốn bất cứ cái gì trẫm cũng có thể cho nàng...Nhưng nàng không được rời xa trẫm...không được...” Hấn cứ dây dưa lằng nhằng với tôi, vừa nói, vừa cùng tôi hôn như chơi đùa vậy.

Bỗng dưng cả người tôi rùng mình, thân dưới bị dục vọng đốt nóng rực, tôi sợ tới mức mở bừng mắt lên, ra sức đẩy hấn ra. Hấn bị đẩy bất ngờ không kịp phản ứng, tôi thở phì phò từng ngụm, mắt hung tợn nhìn hấn, nước mắt lặng lẽ trào ra, không nén được nữa. Hấn muốn cho tôi cái gì chứ? Tôi không cần, cái gì tôi cũng không cần. Lòng Kỳ bị nước mắt của tôi dọa cho sợ, ôm chặt tôi vào lòng, an ủi, “Đừng khóc mà...Đừng khóc nữa...Trẫm sai rồi...trẫm sai rồi...”

Đêm nay đúng là đêm mà tôi không bao giờ dám nghĩ tới. Tôi túm chặt lấy quần áo che lại thân mình, đầu óc trống rỗng. Hai mắt nhìn vào ánh nến hư vô, nó lay động, từng giọt nến chảy xuống nhưng trong lòng tôi lại thấy may mắn vô cùng. Ít ra tôi và hấn trong đó không phát sinh ra chuyện gì. Tôi biết rất rõ, tôi không trách hấn...Tôi một chút cũng không trách hấn...Nhưng mà tôi lại trách hấn, cái thân phận kỳ lạ của hấn, địa vị của hấn...Trách hấn vì sao thân là vua một nước, một người đàn ông bị ngàn vạn các cô gái truy đuổi, hấn sẽ không bao giờ là một người thuộc về mày, không bao giờ...

Tôi chui ra từ trong lòng hấn, lúc này, hai chúng tôi đều đã bình tĩnh trở lại, con ngươi Long Kỳ đen như bóng đêm, đột nhiên sầm lại, âm tình bất định, tôi đoán không được ý nghĩ của hấn, hít một hơi dài, “Lòng của tôi không thuộc về anh ở đây, cho dù anh có được người của tôi nhưng lòng của tôi cũng không thuộc về anh, nếu anh vẫn còn chút cảm kích với những gì chúng ta trải qua, anh trở về đi! Đêm nay tôi cũng không trách anh đâu”

TRên người Long Kỳ hiện lên sự cuồng nộ, hấn kéo tôi lại, nhìn vào tôi, chỉ nhìn chăm chăm, trong mắt

kinh sợ làm cho tôi không dám nhìn thẳng, tôi sợ đọc ra cái gì đó không rõ, tôi sợ tiết lộ bí mật trong lòng mình. Nhìn chằm chằm một lát, hần xuống giường đi ra ngoài, bỗng có giọng lo lắng ở phía sau vang lên, “Hoàng thượng quần áo của ngài?”

“Về cung Vĩnh gia thay quần áo!”

“Vâng..”

Cung điện trong nháy mắt đã khôi phục lại bình thường, bên tai không còn nghe thấy tiếng gì nữa. Tôi nằm vật ra giường, lắng nghe tiếng máu chảy, khoe môi của tôi nhếch lên cười khổ chút. Diệp Vũ à, may làm vậy là đúng, may làm như vậy là đúng rồi.

Sáng sớm hôm sau, tôi mặc quần áo rời giường, vừa đi ra khỏi tấm cung bị một bóng người làm cho giật mình. Áo choàng màu tím, đi giày cỏ, một thái giám đứng bên cạnh, tôi bước nhanh ra cửa, đi tới cạnh hần, hạ người xuống, “Thảo dân Diệp Vũ tham kiến thân Vương điện hạ”

Hần xoay người rất nhanh, bước vội tới đỡ tôi dậy, môi bạc cười cười, “Nha đầu đừng đa lễ! Nha đầu thực sự là nổi tiếng bốn phương rồi, được tuyển vào cung cũng không nói một tiếng với bốn vương để bốn vương đón”

Lòng tôi cười khổ không thôi, tôi bị tuyển vào trong cung, cũng là vì danh tiếng sao?

Xa Hàm Mặc hơn một tháng, chúng tôi cũng không có lời nào nói cho hết, hần nhìn tôi thở dài, “Nha đầu sao vẫn rầu rĩ không vui thế? Có phải trong cung bị ầm ứ chuyện gì không, nói cho bốn vương nghe chút bốn vương làm chủ cho nàng!”

Tôi lắc lắc đầu, cái loại chuyện này sao mà dám nói ra chứ. Tối hôm qua tôi suýt điên lên rồi, tôi nhìn hần trừng trừng, “Tiểu nữ là người dễ bị bắt nạt vậy sao? Không cần anh ra tay, tôi sẽ đánh cho hần răng rụng đầy đất à xem!”

Hàm Mặc và tôi đều cười to, tâm tình của tôi cũng đỡ hơn rất nhiều.

Hàm Mặc thở dài, “Nha đầu à, có tin xấu không biết có nên nói cho nàng hay không đây, là về hần!” Lòng tôi chấn động, tin xấu ư? Chẳng đã xảy ra chuyện gì vậy? Tôi đưa mắt nhìn hần dò hỏi gắt gao, sắc mặt nóng ruột không còn lời nào để tả. Hàm Mặc cười nhẹ nhàng, như đoán được ý nghĩ của tôi, “Hần không sao, tin này với hần mà nói dường như là chuyện tốt thôi, nhưng với nàng thì lại là tin xấu!”

Tôi thật khốn khổ lắm lòng mới bình tĩnh trở lại nhưng bị lời hần nói lại thấy phiền, trừng mắt buồn bực nhìn hần, “Đừng nói lòng vòng nữa, nhanh chút nói ra đi nha!” Lòng lại thấy bất ổn, rốt cục là có tin tức gì kinh người như vậy chứ?

Hàm Mặc nhìn vẻ xuân sắc trong viện, nói thản nhiên, “Hần sắp trở thành Phò mã rồi!”

Ầm! Đầu óc tôi lập tức trống rỗng. Cái gì cơ? Ngọc Hoán sắp trở thành Phò mã ư? Cổ họng tôi căng thẳng, bật kêu lên, “Anh nói bậy, không thể thế được, Ngọc Hoán nói nhất định sẽ đợi tôi mà. Không thể thế được..” Tôi sợ run rẩy đứng không vững, trong lòng vô cùng sợ hãi, Hàm Mặc nắm lấy cánh tay của tôi, lắc cho tôi tỉnh lại, tức giận nói, “Là thật đó, Hoàng Thượng đã tự mình hạ chỉ, chỉ định hần làm Phò mã rồi!”

Lòng tôi cảm giác không đau gì, ngực như bị khối gì đó ép chặt thở không nổi...Nước mắt tôi chảy xuống, kêu lên điên cuồng, “Không thể nào....Anh gạt tôi...Không thể nào!” Hàm Mặc ôm chặt lấy tôi kinh hãi lắc người tôi, “Nha đầu ngốc à, ta không lừa nàng đâu...Là thật đó!”

Tôi chán nản trừng mắt với hần, “Không thể nào...Ngọc Hoán không thể vậy được...Chàng nói là sẽ đợi tôi rồi mà...” Tôi tránh tay hần ra, chạy vọt ra hai bước thì chân mềm nhũn ngã lăn cả người xuống đất, lòng điên cuồng gào thét...Không thể vậy được...Vì sao Long Kỳ phải làm vậy chứ...Vì sao Long Kỳ lại muốn chàng trở thành Phò Mã chứ...đừng vậy mà...đừng vậy mà...Rốt cục hần định làm gì vậy...

Cả người bị Hàm Mặc ôm vào đặt lên trên chiếc giường, hần dùng sức giữ chặt lấy tôi, tôi khóc gào kêu lên, “Không thể thế được...anh là Hoàng thúc của Hoàng thượng, anh đi cầu xin hần đi mà...Hần chắc chắn sẽ đồng ý, có đúng vậy không?” Lòng tôi thấy vui vẻ, cũng không phải không còn cách nào, tôi ngừng khóc, nức nở, tôi cầu xin nhìn về trầm mặc của Hàm Mặc, “Anh không đồng ý với tôi ư?”

“Không phải là không đồng ý, mà đây là do tiên hoàng hạ chỉ, muốn giải trừ hôn ước của hần và công chúa, chỉ có quyền lực của đương kim Hoàng thượng mà thôi, người khác không nhúng tay vào được!”

Lòng tôi hoảng hốt lừa mình, “Anh nói là chỉ có mình Hoàng thượng có thể định đoạt thôi sao?” Cảm thấy lạnh, nghĩ lại những lời Ngọc Hoán nói vài lần nhất định là chàng đã biết việc này sớm rồi, chỉ là chưa nói cho tôi biết mà thôi, chợt nhớ tới lời Quá phu nhân nói, “Người có thể cùng một chỗ với Ngọc Hoán của chúng ta hay không thì phải xem phúc khí của người rồi!” Hoá ra là có chuyện như vậy, tôi và Ngọc Hoán muốn qua được cửa ải đại nạn dĩ nhiên là cửa của Long Kỳ kia, có phải vậy chăng?

Tôi ngược mắt nhìn Hàm Mặc, “Tôi muốn gặp Ngọc Hoán, anh có thể dẫn tôi đi được không?” Hàm Mặc thở dài, gật gật đầu, “Nha đầu à, nàng cần chỗ dựa, cho dù không có hần thì nàng còn có ta...Nhớ kỹ chưa?” Tôi lau nước mắt, gật gật đầu, “Được, tôi sẽ không buông tay”

Trời ơi! Diệp Vũ tôi đây chỉ là lời nói đầu môi mà thôi, cả tình cảm của chính mình còn không bảo vệ nổi, nói gì đến hoàng gia, vận mệnh không phải do mình tự tìm, hần mạnh mẽ như vậy bắt Ngọc Hoán gánh nợ hôn nhân, hần thực sự vui vẻ sao? Đầu tôi lâm vào mẩu thuẫn cùng cực, tôi là một kẻ lai lịch không rõ ràng, một cô gái có thân phận không rõ ràng, còn đối phương lại là công chúa được sủng ái trong hoàng cung, trận đấu này, ai thắng, quyền quyết định trong tay ai đây?

Cùng trải qua tối hôm qua với Long Kỳ cảnh kia, tôi cũng không nắm chắc là Long Kỳ sẽ đồng ý giải trừ hôn ước của họ, hoá ra toàn bộ tôi đều bị hần khống chế trong tay cả, hần biết người tôi chung tình là Ngọc Hoán.

Diệp Vũ tôi giống như chiếc lá bay xuống biển lớn, phiêu du lãng đãng không tìm thấy tấm gỗ di động nào, tôi không mong muốn làm long làm phượng, tôi không cầu danh lợi tài phú, tôi chỉ cầu mong một người có thể cùng tôi vui vẻ cả một đời, tại ngôi nhà to tướng như thế này khó như vậy sao?

Tôi thân là một người hiện đại của thế kỷ 21, biết suy nghĩ, lý trí hơn, lo lắng hơn, cố kỵ hơn, hơn hết đều muốn được cả, nhưng tôi lại nguyện là một kẻ ngốc nghếch cố theo đuổi cuộc sống, không dính vào chuyện tình ngu ngốc. Nhưng chúng ta là người phàm, có thất tình lục dục là không thể tránh khỏi, có lên trời cũng không như nguyện ý của anh, cũng nghĩ ra mọi cách cho anh, màn trình diễn này rất tinh xảo, ông trời à, hiện giờ ông vừa lòng rồi chứ!

Tôi và Ngọc Hoán chuẩn bị cùng nhau tác chiến, cùng chàng bước qua cửa ải khó khăn này, vậy mà chàng gạt tôi, cứ tưởng là để bảo vệ tôi, nhưng mà Diệp Vũ tôi đây không phải là chiếc bình gốm sứ, cứ chạm vào là phiên toái, tôi quyết định phải chiến đấu nhiệt tình tới cùng.

Tôi thấy kỳ lạ là, từ đêm đó tới nay, cửa cung điện của tôi không còn quan binh nữa, đã thông suốt không bị ngăn trở. Tôi xin Hàm Mặc miễn nhúng tay vào chuyện của tôi. Trong đó tôi cũng cảm giác được hần thân thiết với tôi còn hơn cả bạn bè nữa, điều này là cho tôi cảm thấy khốn đốn, tôi không muốn tiết mục tới lại có thêm người nữa vướng vào.

Tôi quay lại Quá phủ, điều đáng mừng là hai nha đầu chết tiết kia, còn cả Ngọc Hoán nữa vội vàng từ trong thư phòng vọt ra, ôm chặt tôi vào lòng, “Vũ nhi à, nàng có thể làm ta nghĩ tức chết không, rốt cục nàng đã gây ra hoạ gì mà Hoàng thượng lại cấm chừng nàng vậy chứ! Ta thực lo muốn chết lên đây”

Lý do Long Kỳ lại rất đường hoàng, đối với người ngoài thì bảo là tôi phải về nên cấm chừng! Tôi ôm chặt lấy chàng, “Em nhớ chàng chết lên được nè, bức hoạ kia có ý nghĩa rất quan trọng với Hoàng thượng, người sợ quấy nhiễu suy nghĩ của em nên người mới cấm chừng!” Tôi nói liền theo ý chàng, cũng làm cho tôi thở ra nhẹ nhàng, dù sao thì tôi ở chừng mực nào đó cũng không làm cho chàng có suy nghĩ phức tạp hơn.

Tôi kéo chàng vào trong phòng, chàng có chút kinh ngạc, thấy tôi sốt ruột đóng cửa lại thì hỏi, “Vũ nhi à, có chuyện gì nàng muốn nói với ta sao?”

Tôi tiến tới nhào hần vào trong lòng chàng, nước mắt bắt đầu rơi, “Vì sao chàng không nói cho em biết, vì sao chàng lại muốn gạt em, chả nhẽ trong lòng chàng em không có vị trí quan trọng nào hay sao?”

Ngọc Hoán hình như đoán được, khẽ thở dài, vén mái tóc của tôi lên, “Ta không muốn làm cho nàng bị tổn thương, mọi chuyện cứ để cho ta xử lý hết! Nàng cứ yên tâm đi!”

“Nhưng mà, nhưng mà nghe nói vị công chúa kia rất thích chàng mà, không muốn buông chàng ra, em không muốn! Em không muốn nàng ấy giữ lấy chàng đâu!”

Lòng tôi thấy ê ẩm nói, giống như uống phải một bình dấm chua lớn vậy! Từ miệng Hàm Mặc tôi đã biết rõ, vị công chúa kia tự mình xin nguyện được gả nhanh cho Ngọc Hoán, Ngọc Hoán vốn tuần mỹ, văn thái hơn người, được người thích là chuyện bình thường, có lẽ ngoài vị công chúa kia, còn có nhiều cô gái khác cũng tình nồng ý đậm với Ngọc Hoán nữa.

Ngọc Hoán cúi đầu cười ầm lên, “Vũ nhi đang ghen sao?” Tôi đánh nhẹ vào chàng, “Ghen, em đương nhiên là ghen rồi, em nhất định là ghen đó!”

Ngọc Hoán càng cười to hơn, “Vũ nhi à, nàng có biết không? Chỉ vì tính cách của nàng mà làm cho ta lại càng thêm yêu nàng hơn! Ta không thể tổn thương nàng! Nàng tốt đẹp như vậy! Ta sợ nhất là làm nàng bị tổn thương mà rời ta đi!”

Tôi dụi dụi vào lòng chàng, nỉ non, “Sẽ không đâu, vĩnh viễn không như vậy!”

77. Chương 77

Trở lại Quá phủ, thân phận của tôi trước trong hoàng cung là hoả sư, nhưng giờ thân tôi đã tự do, tôi muốn đi đâu thì đi, không ai có thể ngăn cản tôi được, hôm nay Ngọc Hoán lại vào cung, tôi hy vọng chàng có thể đem tin tốt đến cho tôi nhưng mỗi lần nhìn sắc mặt của Ngọc Hoán thì tôi biết hết. Trong lòng âm thầm oán hận Long Kỳ, vì sao hắn muốn ngăn cản, vì sao không buông tha cho Ngọc Hoán chứ?

Tôi ngồi buồn bực trong đình, nghe tiếng hô lên từ ngoài cửa truyền tới, “Cầm công chúa tới..”

Tôi kinh hoảng, nàng ta chính là vị công chúa siêu cấp thích ngọc Hoán, tôi buông điếm tâm trong tay, đứng lên. Tôi cá mình muốn được nhìn thấy bộ dạng của công chúa trông thế nào, cũng ngạc nhiên là lần này mục đích nàng ta tới cửa là gì. Nếu tìm Ngọc Hoán, thì Ngọc Hoán đã vào cung rồi, nàng ta gặp trong cung không phải là được rồi sao? Sao mà còn đích thân tới quý phủ của chàng làm gì chứ, chẳng nhẽ là vì tôi sao?

Nói vậy thì nàng ta thích Ngọc Hoán thật sự, mỗi người con gái bên Ngọc Hoán nàng ta chắc nắm bắt hết rồi! Tôi và Ngọc Hoán thân mật như vậy chắc chắn nàng ta cũng đã biết.

Người Quá phủ nhiệt tình tiếp đãi vị cô gái trông phú quý hoa lệ này, xem bóng dáng nghe chừng được hưởng thụ lắm, vóc dáng rất được, lúc này nàng ta vừa lúc xoay người ra trước cửa nhìn thoáng qua, tôi thất kinh, gien của hoàng thất tốt thật đó, người nào người nấy đều là tuần nam mỹ nữ. Vị công chúa này được ca ngợi là xinh đẹp vô song, trải qua việc trang điểm hứng thú từ xa nhìn lại thấy là người rất tuyệt. Nàng ta không nhìn thấy tôi, chỉ nhìn xinh quanh một lát rồi bước vào cửa.

“Tỷ tỷ à, xem thần khí của vị công chúa kia, đằng sau lại còn có bốn nha hoàn nữa! Hơn nữa quần áo nàng ta đều là tơ tằm nhìn trông sáng ngời ghê!” Tôi nói thể nào cũng có người nói nhỏ trước mặt tôi, tiểu Thuý tiểu Lan đứng cạnh tôi, nhìn xung quanh. Tôi hít sâu một hơi, “Thế thì có gì mà đặc ý chứ, tôi thấy thường lắm!” Tôi phát tay áo rời đi.

Vừa định vào phòng lại nhìn thấy một nha đầu chạy tới phía tôi, “Vũ nhi cô nương, xin dừng bước!”

“Có chuyện gì?” Bằng giác quan thứ sáu của phụ nữ, tôi đoán là tìm tôi!

“Phu nhân bảo cô tới đại sảnh ngồi ạ!” Quả nhiên vị công chúa này chắc chắn đã biết Ngọc Hoán nhiều lần tới bàn bạc cùng Hoàng thượng, nói vậy thì có vẻ như ngồi không yên muốn gặp mặt tôi người mê hoặc Ngọc Hoán rồi đây!

Vừa tiến vào đại sảnh, tôi có cảm giác một luồng ánh mắt nóng rực nhìn thẳng vào mình, tôi cúi đầu hạ mình, “Dân nữ bái kiến công chúa và phu nhân!”

“Ngẩng đầu lên cho ta xem!” Vị công chúa này nói, tôi thông dong tự đắc ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt Cầm công chúa xẹt qua một tia kinh ngạc! Quá phu nhân đưa tay chỉ sang cạnh, “Vũ nhi cô nương ngồi xuống nói chuyện đi!”

Tôi cảm ơn rồi ngồi xuống bên cạnh.

Ánh mắt Cầm công chúa loé lên nhìn thẳng vào mặt tôi, cái loại mặt làm càn đặc hữu của hoàng cung, giống như chỉ có các nàng mới có quyền nhìn người khác còn người khác thì phải cúi xuống chờ đợi không dám nhìn vậy. Tôi giương mắt nhìn nàng ta cười cười, “Vì sao công chúa cứ nhìn tôi như vậy ạ? Chẳng lẽ trên người tôi có gì làm công chúa không thoả mãn sao ạ?” Tôi cắt ngang nàng ta, nàng ta mỉm cười, “Cô nương nhìn có chút đặc biệt, chỉ là không giống như trong tưởng tượng của ta vô cùng xinh đẹp, thực ra chỉ được coi là thanh tú mà thôi!” Nói xong trong ánh mắt hiện lên ý kiêu ngạo hàm xúc.

Tôi cười nhẹ nhàng, “Công chúa là người cao quý, trong mắt công chúa, tôi chỉ là một kẻ thanh tú thôi cũng thực vinh hạnh lắm rồi!”

Sắc mặt Cầm công chúa hơi đổi, nhưng vẫn không thất lễ, “Cô nương thực biết nói quá, nghe nói, người được Hoàng huynh phong làm hoạ sĩ mà? Ta thực ra lại nghe thấy một chuyện vô cùng buồn cười, cô nương đem từng bức hoạ vẽ tú nữ bóp méo cả. Đây chính là chuyện mà trong lịch sử hoàng triều chưa bao giờ có, thực làm cho người ta mở mắt nha!”

Tôi cười lạnh nhạt, vẫn không đáp. Nàng ta dường như có ý trào phúng, tôi cũng không muốn nghĩ thêm. Nàng ta thấy tôi không nói gì, lại nói tiếp, “Hơn nữa ta còn nghe nói cô nương tự xưng là dưới ngòi bút của mình chỉ vẽ những gì đẹp mà thôi, xấu thì không vẽ, có đúng vậy không?”

Tôi gật gật đầu, “Tiểu nữ tử đã từng nói như vậy, hơn nữa cũng đã làm như vậy rồi!”

Nhìn thấy tôi thừa nhận, nàng ta hơi bất ngờ, “Vậy ha, vậy thì bản công chúa có thể thưởng thức một chút có được không? Nghe nói khi Thái Hậu trách phạt người, thì vẫn là hoàng huynh nói giúp cho người, có thể làm cho hoàng huynh nói những lời vàng ý ngọc tin chắc người thực ra có bản lĩnh thực sự đó!”

78. Chương 78

Không thể tưởng nổi chuyện này bị trong cung phát tán ra thực nhanh, tưởng muốn kiểm tra việc vẽ vờ của tôi là nàng ta thực sự quá ngu, tôi đứng dậy gật gật đầu, “Vậy tiểu nữ tử sẽ vì công chúa vẽ một bức vậy!”

Một lát sau, tiểu Thuý tiểu Lan mang tất cả thuốc màu giấy vẽ của tôi tới. Tôi cầm lấy bút liếc mắt nhìn Cầm công chúa một cái, lúc này trong mắt nàng ta hiện lên vẻ đắc ý có thể hình dung ra gì đó, được lắm! Tôi sẽ cho cô được đắc ý dạt dào tới mức sụp xuống như mặt mèo vậy, cho cô trở về vui vẻ tới không tưởng tượng nổi.

Ngay từ đầu nàng ta cũng không biết là tôi vẽ gì, cố ra vẻ thanh cao, thông thả uống trà, ăn điểm tâm. Tôi nhanh chóng miêu tả khái quát khuôn mặt nàng ta, rồi sau đó bắt đầu tô màu, đem ba phần đắc ý, bảy phần cao ngạo của nàng ta miêu tả vô cùng sống động, mà vẻ xinh đẹp của nàng ta cũng không sửa, cứ để cho nàng ta nhìn thấy bức hoạ này vừa tức vừa vui không phải là tốt hơn không. Đó mới là ý đồ tôi muốn nhìn tới.

Tôi dừng nhất bút cuối cùng xuống, đứng lên, “Công chúa, đã vẽ xong rồi ạ!”

Nàng ta bảo một nha hoàn tới cầm lấy bức hoạ, bởi vì bức hoạ này thực sự là vẽ nàng ta đẹp nhất làm cho nàng ta không nữ vĩ đi, nhưng cũng không dám nói là tôi vẽ không đẹp, nàng ta đưa bức hoạ nha hoàn nhìn tôi, “Không ngờ người thực sự có tay nghề, được rồi, hôm nay bản công chúa mệt rồi, ngày khác lại đến vậy!”

Nàng ta đem theo nha hoàn vội vã bước đi, Quá phụ nhân làm như không nhìn rõ cảnh tượng vừa rồi, bình tĩnh nhìn theo bóng dáng của công chúa, khe khẽ thở dài, “Aizz..”

Buổi tối Ngọc Hoán trở về, sắc mặt vẫn không ổn, tôi chỉ biết Long Kỳ không đồng ý chuyện hỷ hôn, nghe nói Cầm công chúa hôm nay cũng tới Quý phủ, vẽ mặt chàng lo lắng nhìn tôi, “Vũ nhi à, nàng không bị ầm ức đó chứ!”

Tôi lắc lắc đầu, “Vũ nhi của chàng sẽ không dễ để cho người khác bắt nạt như thế đâu!”

Ngày thứ hai, tôi được thái giám trong cung mời trở về cung điện hoạ sỹ, nơi đó sớm đã có một bóng người đang đợi tôi. Tôi không ngờ được mời trở về là Hàm Mặc, nhìn thấy thần sắc tôi cũng ớn hân thần nhiên nở nụ cười tươi.

“Nha đầu ta đã cố gắng khống chế rồi nhưng vẫn muốn gặp nàng!” Tôi nhìn về phía hân trừng mắt nhìn, “Anh không tìm tôi, tôi còn đang muốn tìm anh đây nè!”

Hàm Mặc như hiểu được ý nghĩ của tôi, ngồi xuống chiếc giường mềm, “Nha đầu à, ta và nàng gặp mặt, cũng không nể mặt của ta, đừng làm chuyện khác nữa, cứ để cho chúng ta cùng vui vẻ với nhau một chỗ không phải tốt hơn sao?”

Tôi thở dài, đây là loại tình yêu thứ ba ngoài tình yêu thực ra, tôi gật gật đầu, “Được rồi! Tôi không nói nữa vậy! Mỹ nữ bên cạnh thân vương điện hạ nhiều như mây vậy, ngày nào cũng ỉ hồng ôi thủy, đến cả lòng các cô gái một người cũng đều không biết sao!”

Mắt phượng hân mỉm cười, nhìn soi xét tôi, “Nàng cũng là tri kỷ của ta, ta tìm để nói chuyện với nàng thì tốt hơn chứ! Cần gì phải tìm những người khác nữa?”

Vị thái giám bên cạnh hân lúc này mới nói, “Đã nửa năm nay điện hạ không tìm cô gái nào rồi! Những cô gái trước kia đều bị điện hạ bắt rồi đi hết..”

“Câm miệng!” Hàm Mặc quát ông ta, nhìn tôi cười, “Nàng nên rõ hơn!”

Tôi cúi đầu, ngưng cười, “Điện hạ có muốn cùng giúp tôi đi ngắm hoa hay không? Tôi thấy hoa ở đằng kia nở rất đẹp, vừa rồi vội quá chưa kịp ngắm!”

Hàm Mặc cũng không dây dưa thêm cùng đi với tôi ra hoa viên. Mùa xuân càng ngày càng tràn ngập, gió nhẹ vờn đùa, các loại hoa đua nhau khoe sắc đua trong gió, xấu hổ e ấp, như cô gái đa tình, như thiếu phụ nhàn nhã, cứ chọc người như thế, cứ vậy quyến rũ người ta, hương bay phiêu tán, mùi thơm ngát thấm sâu vào ruột gan, làm cho con người ta bất giác si mê. Tôi vui mừng đến trước đám hoa phất nhẹ tay áo nhanh nhẹn mùa.

Hôm nay tôi và Hàm Mặc chơi đùa thực sự vui vẻ, nếu tôi là một diễn viên yêu nghề, thì Hàm Mặc lại là một khán giả tuyệt vời.

Buổi chiều trở lại Quá phủ, nghe nha hoàn bảo Ngọc Hoán vào cung vẫn chưa về, đột nhiên tôi cảm giác có chút bất an, mỗi lần Ngọc Hoán vào cung tôi đều không hề có cảm xúc gì cả. Tôi đang nóng ruột đến độ có người gọi tên tôi, nói qua có đại nhân muốn tìm tôi, lòng tôi ngẩn ra, theo nha hoàn đi đến.

Quá đại nhân ngồi tại ngôi chủ nhà phía trên, trước kia mặt lúc nào cũng cười, lần này nhìn không thấy vui buồn gì, lòng tôi càng cảm thấy bất an hơn, tôi hướng về phía ông hạ mình, “Vũ nhi bái kiến đại nhân!”

“Đứng lên đi!” Ông chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh, tôi theo lời ông ngồi, đợi ông mở miệng.

Ông ho khẽ một tiếng, “Diệp cô nương cùng khuyển tử biết nhau đã bao lâu rồi vậy?”

“Đã nửa năm rồi ạ!” Tôi đáp.

Ông gật gật đầu, “Ta đây sẽ không vòng vo nữa, nói thẳng vậy! Cô nương cũng biết khuyển tử nhà ta cùng Cầm công chúa có hôn sự, ta xem cô nương chắc cũng biết có đúng không?” ông không nói thêm nhưng tôi cũng hiểu ra, tôi vội vàng đứng dậy, không kìm nổi mình, “Đại nhân, cháu và Ngọc Hoán là thật tâm yêu nhau, chẳng nhẽ đại nhân lại nỡ lòng chia rẽ cháu và Ngọc Hoán hay sao?”

“Không phải là ta muốn chia rẽ các người, mà là cô nương nói vậy cũng là người hiểu được lý lẽ! Tiên Hoàng đã quyết định chuyện này thì đương nhiên không thể sửa đổi được! Chúng ta cũng không còn cách nào!” Tôi hiểu được, tôi đương nhiên hiểu được, quan hệ lợi hại như vậy không phải đã rõ lắm rồi sao? Tôi chỉ là một người dân thường, còn đối phương lại là một vị công chúa cao cao tại thượng, về tình về lý, lấy công xem tư, họ đều đã đứng phía bên Cầm công chúa kia rồi, chỉ còn có Ngọc Hoán thì không nhất trí, nhưng việc hôn nhân đại sự, đều do cha mẹ làm chủ cả, chuyện này cũng không coi là thực, tôi nghĩ Quá đại nhân cũng không coi ra gì, con ông mỗi ngày đều đi gặp Hoàng thượng đều bị mời về, ông cũng vì nghĩ cho Ngọc Hoán mà thôi. Muốn trách thì chỉ có thể trách tôi là kẻ dân chúng bình thường này mà thôi.

Tôi cười khỏ, “Cháu hiểu ạ, cháu đương nhiên là hiểu lắm, Quá đại nhân, chả nhẽ không còn cách nào sao? Ngọc Hoán có đồng ý không ạ? Ngài có nghĩ tới cảm thụ của chàng không ạ?”

Trên mặt ông hiện lên vẻ buồn bã, “Ta sẽ cùng bàn bạc với nó, chuyện này không cần cô quan tâm! Nếu không có chuyện gì của nó nữa thì cô nương có thể về nghỉ được rồi, chỉ là xin cô nương đừng trách lão phu, lão phu cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi!”

“Vì sao ạ? Chả nhẽ có người đã nói gì về cháu sao?” Tôi bỗng dưng cả kinh.

“Không có, mà là căn cứ vào ý chỉ của tiên hoàng, hôn sự của Ngọc Hoán và Cầm công chúa cuối tháng này sẽ cử hành! Thời gian cũng không còn dài cho chúng ta nữa rồi”

LÒNG tôi đau đớn khôn cùng, cuối tháng ư? Cách hiện tại cũng chỉ còn có hơn mười ngày nữa thôi. Ông trời ơi, vì sao ông lại đối xử với tôi như vậy? Đến cả cho tôi có cơ hội được yêu một lần thôi cũng không có sao? Tôi chỉ muốn nghĩ đến lần đầu yêu thật sâu sắc, muốn được sống một cuộc sống yên ổn, vì sao ông lại tìm mọi cách ngăn trở, tôi rốt cục đã thiếu ông cái gì chứ?

Tôi được hai nha hoàn đỡ về phòng, nước mắt không ngừng rơi, tim tôi đau đớn tới cùng kiệt, tôi trốn mong chờ Ngọc Hoán nhanh chút trở về, tôi muốn nói cho chàng biết tôi nên làm cái gì bây giờ đây? Tôi nên làm cái gì bây giờ?

Tiểu Thuý tiểu Lan khóc đi sau tôi, các nàng nói qua đại nhân cuối cùng công đạo lời cuối bảo ngày mai chúng tôi chuyển ra khỏi Quá phủ, từ nay về sau không còn dây dưa gì với Quá phủ nữa.

Nhanh như vậy sao? Nhanh như vậy mà đã đuổi tôi đi rồi sao? Diệp Vũ tôi thật đúng là thua thảm quá mà! Tôi không trách chàng, nhưng tôi oán thời đại này tàn khốc tuyệt tình quá, tôi ngất đi, ý thức cuối cùng còn nhớ là tiểu Thuý tiểu Lan la lên, tôi đã chìm sâu vào cơn mê.

Tôi bị vô tình đuổi đi, vào lúc ngọc Hoán vẫn chưa trở về, tôi không biết vì sao Ngọc Hoán không ở trong phủ, có phải là do Quá đại nhân cố ý làm vậy không? Hay là vẫn ở chỗ Cầm công chúa trong cung?

Tôi biết trong chuyện này nhất định có nội tình, nhưng không có chứng cứ, tôi và tiểu Thuý tiểu Lan lại vào ở Khách sạn lúc trước, phong trào tuyển tú nữ cũng đã trôi qua, trong kinh thành không còn ồn ào náo nhiệt nữa. Tôi và tiểu Thuý tiểu Lan chạy vào giữa phố, tôi hoảng hốt không lên tiếng, cả ngày hôm qua lo lắng đến mức không còn cảm giác gì nữa. Tôi chỉ cảm thấy tương lai tuyệt vọng quá. Hôm qua và hôm nay như một cơn ác mộng dây dưa cả thể xác và tinh thần của tôi. Vậy hôm trước nữa còn có tiếng cười theo gió của tôi đã không còn, chỉ còn thể xác này, không còn tư tưởng, mùa xuân là bắt đầu sinh mệnh, vì sao tôi lại không còn cảm giác gì nữa vậy?

Đầu óc tôi trống rỗng, tiểu Thuý tiểu Lan cứ bám sát đi sau tôi, không rời nửa bước, bị người đuổi đi tư vị thật khổ sở quá, khổ sở quá đi! Nay mọi chuyện đều chỉ đổ tại thân phận tôi là bình dân, buồn cười quá đi!

Đột nhiên tôi như bị điên vậy cười khinh thường rộ lên, trên đường cái, tôi hình như đã nổi điên vậy, mất đi tình yêu và bị khuất nhục hai thứ cùng dả kích một lúc tôi chịu không nổi rồi, tương lai phía trước của tôi đã mất, tôi không thể tiếp tục tiêu diêu được nữa rồi.

Ngọc Hoán vẫn không đi tìm tôi, tôi biết vì sao rồi, tôi không trách chàng. Tôi trách ai thì trách chứ không bao giờ trách chàng, chàng đã làm hết sức mình rồi. Lòng tôi đã chết, tôi chỉ có thể chúc phúc cho chàng và Cầm công chúa, thực ra thì Cầm công chúa cũng không xấu quá, mỗi người yêu đều ích kỷ cả, nàng ta cũng thế, chỉ vì ánh mắt đồ kị mới có thể khiêu khích tới tôi thôi.

Đoạn vòng vèo của chúng tôi đã hết, kinh phí tiêu dùng ở kinh thành, ngoài việc chúng tôi nuôi ngựa ra thì đã không còn nhiều cho lắm, tôi bắt đầu cảm giác cuộc sống thực khắc nghiệt quá, tôi khóc ròng ba ngày ba đêm, khóc tới mức sắp mù rồi, cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, bởi vì tôi tính tương lai cứ như vậy biến mất không còn, cứ tan nhanh như vậy, đột nhiên như vậy, tôi còn không kịp chuẩn bị cho tốt thì vô tình đã bị đá bay mất rồi. Nghĩ đến đây tôi cố nén nước mắt nhưng nước mắt cứ trào ra, trước sau cũng nghĩ không ra chuyện gì cả.

Chỉ còn một chuyện tôi vẫn thấy tiếc nhưng cũng là lúc tôi nên buông tay rồi, không thấy Ngọc Hoán, tôi cũng không dám hỏi nhà đối diện. Tôi cũng không có dũng khí làm lại lần hai, cũng không muốn tự rước lấy nhục, được lắm!

Diệp Vũ tôi đây không muốn khốn khổ lần nữa, nên buông thì buông, quyết định rất nhanh làm cho cả hai người đều dễ chịu, chỉ là, tôi ước muốn được gặp mặt Ngọc Hoán một lần, chỉ một lần cuối thôi.

Khi tôi lâm vào tận cùng thì Hàm Mặc tìm được tôi, nhìn thấy tôi nằm trên giường, hấn đau lòng gọi tôi, “Nha đầu, Nha đầu à..” Tôi mở mắt vô thần nhìn hấn, tôi không muốn nói chuyện, khuôn mặt tái nhợt, đã vài ngày rồi chưa ăn gì, không phải là không có gì ăn mà là ăn không vô. Cứ thấy cơm thì buồn nôn, vị lập tức co rút lại. Tôi kệ Hàm Mặc cứ cuộn tròn mình lại, Hàm Mặc cũng phân trần gì, ôm lấy tôi bước đi, “Nha đầu....Ta ôm nàng cho Thái Y xem, vì sao nàng cứ phải tự tra tấn mình thế cơ chứ...Ta đã nói rồi còn có ta mà...”

Thần chí tôi không rõ cho lắm, chôn mặt vào trong lòng hấn, kệ hấn mang tôi đi bất cứ nơi đâu.

Khi tôi tỉnh lại cũng là lúc ngửi thấy mùi thuốc nồng đặc trưng, tôi cau mày cố gắng cự tuyệt nhưng chẳng còn sức lực nào cứ bị người ta ép vào, một luồng hương vị chua xót xuyên xuống họng, tôi bị sặc ho kịch liệt, thấp thoáng bên tai nghe có tiếng nói khản trương, “Mau cho nàng uống chút nước, nàng sợ đắng...”

Một lát sau lại có một luồng nước trong treo đi qua, bỗng chốc cảm giác tốt hơn rất nhiều. Tôi cố lẳng lẳng trợn to mắt thấy cạnh giường có mấy khuôn mặt hiện vẻ lo lắng, người đứng mũi chịu sào là Hàm Mặc. Thấy tôi tỉnh lại thì thở dài nhẹ nhõm, tiểu Thuý tiểu Lan đứng cạnh bưng thuốc về mặt vui mừng vô cùng. Một ông lão râu dài trắng phơ đang bắt mạch cho tôi, “Cô nương đã nhiều ngày không ăn, đói khát quá độ, khiến cho dịch vị không thích ứng, chỉ cần vui vẻ ăn vài thứ, dịch vị làm ấm lên thì tốt rồi, nhưng nhất định phải duy trì tâm tính bình thản, đừng ưu sầu, có như vậy mới không ảnh hưởng tới việc thêm ăn!”

Thái y rời đi, Hàm Mặc tiến lên, nắm lấy tay tôi, “Nha đầu à, nàng suýt nữa thì dọa ta hỏng rồi nha, người đâu....Nhanh chút làm đồ ăn nhẹ tới đây!”

Một lúc sau đầu giường tôi nằm có mấy nha đầu, trong tay bưng đồ ăn, tôi bị thuốc kia làm cho đắng ngắt, bỗng chốc có cảm giác, bụng trống rỗng cứ co rút liên tục, đau nhức quá, tôi chẳng còn cách nào cầm đũa, Hàm Mặc cứ bón cho tôi từng ngụm từng ngụm một. Tôi khó khăn nuốt từng miếng từng miếng một lát sau thì đã thấy có sức, tôi bắt đầu tự mình ra tay, Hàm Mặc lẳng lẳng làm bạn bên cạnh tôi.

Tôi bắt đầu được chăm sóc trong phủ Hàm Mặc, nơi đây tạm thời là nhà của tôi, tôi không biết sau này có chuyện gì xảy ra nhưng Hàm Mặc nói với tôi, “Nàng nguyện ý ở lại bao lâu thì tùy, hấn vĩnh viễn cũng không bao giờ đuổi ta!”

Tôi cũng không biết nữa, sau khi bị tổn thương tôi thăm nghĩ tìm một nơi để tránh gió là ổn rồi, tôi cũng không có yêu cầu gì nhiều. Hàm Mặc đối với tôi tốt vô cùng, giống như ở huyện Kinh Đô vậy, giống như đoạn trước đây không bị chút ô nhiễm nào vậy, tình cảm thuần khiết như đã trở lại, bỗng dưng lòng tôi cứ dần khép chặt, tôi vô cùng cảm tạ hấn lắm.

Nhưng chuyện đối mặt thì cuối cùng vẫn phải đối mặt, không biết Ngọc Hoán tìm cách nào mà đến, chàng đứng ở ngoài cửa phủ Thân vương, Hàm Mặc không cho chàng gặp tôi, nhưng tôi không chịu nghe lời, lòng tôi vẫn muốn gặp chàng, nên Hàm Mặc bất đắc dĩ đành phải mở cửa phủ ra. Bóng Ngọc Hoán đi tới làm cho nước mắt tôi lập tức trào ra, nhưng tôi xoay người lấy tay lau đi rồi mỉm cười cùng nói, “Ngọc Hoán à, sao chàng lại tới đây?”

Cả người tôi được ôm rất chặt, khoé mắt Ngọc Hoán lệ chảy xuống, “Vũ Nhi, ta xin lỗi nàng, ta thực xin lỗi nàng, ta không biết họ lại đối xử với nàng như vậy, ta thực không biết...”

Tôi cố kìm nén không rơi lệ, lẳng lẳng nghe, Ngọc Hoán được cha chàng bắt rời đi, mấy ngày sau mới trở về, sau khi biết tôi đã rời đi rồi, thì chàng điên cuồng đi tìm kiếm khắp kinh thành nhưng vẫn không tìm thấy tin của tôi, cuối cùng không biết sao mà nghe được tin của tôi mới hấp tấp chạy đến.

Tôi lùi vội cách xa chàng ra, trong lòng đã sớm nghĩ rất ổn, tôi không thể làm cho chàng và cha mẹ chàng ghét nhau, trên lưng lại bị đeo thêm tội bất hiếu, chỉ còn có cách làm cho tôi và chàng chấm dứt, đem toàn bộ quan hệ của chúng tôi chặt đứt. Tôi không thể hại chàng.

Nhìn thấy vẻ lạnh lùng xa cách của tôi, Ngọc Hoán cả kinh, định ôm lấy tôi lần nữa, mà vào lúc này, Hàm Mặc đã kéo tôi cách xa ra, ôm chặt vào trong lòng, “Quá công tử, người đã làm Vũ Nhi cô nương thương

tổn rồi, nếu muốn kéo lại gì đó, nếu người lại làm tổn thương tới nàng, đừng trách bốn vương không khách sáo!”

Ngọc Hoán nhìn vào ánh mắt tôi, tôi hít sâu một hơi, từ trong lòng Hàm Mặc tách ra, tôi đón nhận ánh mắt lệ rơi của Ngọc Hoán mà lòng đau đớn vô cùng, nhưng nước mắt đã không còn, tôi bình tĩnh bảo, “Ngọc Hoán à, chàng phải biết chúng ta không còn gì nữa rồi, chàng đi đi!”

Lời nói tàn nhẫn tôi thực sự không nói nổi chỉ có thể nói những lời đơn giản mà trực tiếp thôi.

Ngọc Hoán lắc lắc đầu, “Đừng...Trong lòng nàng không phải nghĩ như vậy, ta biết...ta biết nàng đang oán ta....Vũ nhi à...” Lòng tôi đau quá, dạ dày lại đau nhức kinh khủng. Tôi xoa xoa bụng, Hàm Mặc và Ngọc Hoán cùng lao tới, Hàm Mặc kéo tôi vào trong lòng, nói lạnh đậm, “Quá công tử, xin người đừng có kích thích nàng, người và nàng đã không có tương lai, chiếu cố đến tương lai của nàng từ đây giao cho ta, xin mời về đi!”

Hàm Mặc lạnh lùng hạ lệnh trục khách, Ngọc Hoán bị thương nhìn tôi, tôi không hiểu sao có dừng khí, nhẹ nhàng nhìn Hàm Mặc cười, sau đó nhìn về phía Ngọc Hoán kinh ngạc ngây người, “chàng về đi! Ta đã đồng ý với Hàm vương gia, từ nay về sau, chúng ta không gặp mặt nữa!”

Lời nói tàn khốc, tàn nhẫn cuối cùng cũng thốt ra, nhìn bóng dáng thống khổ của Ngọc Hoán, tôi thở không nổi, “Ngọc Hoán à, đừng vậy mà, em không phải cố ý làm tổn thương chàng đâu, xin chàng nhất định phải tha thứ cho em, mong mọi người đều sống hạnh phúc, đừng để cho em phải thất vọng! Đừng cô phụ nỗi khổ tâm của em, chàng nhất định phải sống thật vui vẻ có được không?”

Ngất lần này so với lần trước lâu hơn, hai ngày hai đêm, không phải được vị thuốc làm cho tỉnh lại mà là tiếng khóc kinh người thấm thiết làm cho tỉnh lại, hai nha hoàn bỗng dưng khóc lóc sụt sùi, bóng thon cao của Hàm Mặc canh giữ bên cạnh giường, đã trở nên tiêu tụy rất nhiều.

79. Chương 79

Lòng tôi đột nhiên đau xót, đều do tôi gây ra, đều do tôi làm hại cả, tôi đã chịu khổ thì thôi sao lại đem cả những người vô tội như này chịu cùng mình chứ. Tôi thống khổ nhắm mắt lại, Hàm Mặc biết tôi đã tỉnh, nói nhẹ nhàng, “Nha đầu, mọi chuyện đã qua rồi, đã qua rồi...”

Tôi mở to mắt nhìn hần cười đau khổ, tôi biết trông mình rất khó coi, nhưng đến mở miệng nói tôi cũng không còn sức nữa. Đúng vậy! Đã qua rồi, hoá ra một đoạn tình cảm chấm dứt lại là chuyện dễ dàng vậy, chỉ cần trong đó có một người kiên quyết, tình cảm vỡ tan rất nhanh. Tôi và Ngọc Hoán cứ vậy mà nhanh chóng cách xa. Tôi đột nhiên cuống lên, trợn to mắt hỏi, “Hôm nay là ngày mấy rồi?”

Hàm Mặc cầm lấy tay của tôi, “Là ngày kia! Nha đầu” Ngày kia chính là ngày mà Ngọc Hoán và Cầm công chúa thành thân, tôi tóm lại là làm đúng, Ngọc Hoán hiện giờ thế nào rồi? chàng đã đồng ý rồi sao? Trong lòng tôi âm thầm chờ mong kết quả.

Tôi có thể đi lại được, phủ đệ Hàm Mặc vô cùng tao nhã, như người của hần vậy, ở vườn hoa rất nhiều loại hoa, tôi ngồi xuống mấy cạnh giờ liền, tiểu Thuý tiểu lan bưng điểm tâm đứng cách xa năm thước. Trong đầu tôi đang tập trung nhìn hai con bướm vui vẻ bay lượn chơi đùa, thấy chúng nó chơi vui vẻ quá, không sầu không lo, tuy chúng nó sống thực ngắn ngủi nhưng chúng nó lại có thể hưởng thụ sự vui vẻ vĩnh hằng trong khoảng thời gian ngắn vậy, cho dù chết cũng không tiếc nuối. Sao giống con người chúng ta, sinh mạng cả đời không ngắn không dài lắm, bảo ngắn thì cũng không ngắn cho lắm, nhưng phải trải qua nhiều thống khổ mới đi hết một đời người, có mấy ai chết mà không tiếc nuối cơ chứ? Chuyện vui vẻ này chỉ có thể hồi tưởng lại, một người nhớ lại.

Cùng yêu nhau với Ngọc Hoán, tưởng niệm ngày một nhiều, mà gặp nhau thì lại ít như vậy, lúc hấp hối thống khổ lại lớn như vậy. Tính toán ra thì thực sự không có lời nào nói nổi.

Tôi cười khổ rộ lên, ngày kia Ngọc Hoán sẽ khoác áo chú rể cùng Cầm công chúa bước lên thảm đỏ tuyên bố họ được kết hợp lại, mà vốn đó là vị trí của tôi đây mà! Thôi quên đi, không thể cứ suy nghĩ loạn lên thế, tôi nhìn các cô nhóc lúc nào cũng theo giúp tôi kia, cả thân mình đều đứng thẳng lên, vẫy vẫy tay với các nàng, “Mang điểm tâm lại đây đi!”

Tiểu Thuý tiểu Lan đỡ tôi ngồi xuống, “Tỷ tỷ à, ăn đi! Đây là do vương gia bảo đầu bếp trong cung làm điểm tâm, ăn ngon lắm đó! Người mà thấy rất thơm nha! Ha ha nhìn xem này?”

Tôi mỉm cười cầm lấy một miếng bỏ vào miệng, mùi hương tinh tế, vào mồm tan ngay, quả nhiên là đặc biệt, tôi nhìn hai cô nhóc, “Cùng ăn đi! Nhiều như vậy ta ăn không hết được!”

“Như vậy sao được, tỷ tỷ à, Thân vương gia nói nhất định phải để tỷ tỷ ăn hết đó!”

Tôi cắn phải lưỡi, muốn tôi ăn từ từ cho hết sao? Cho dù tôi có đầu thai thành quỷ chết đói cũng ăn không hết nổi kia! Tôi thấy mất hứng, “Nếu các em không muốn ta bị thân vương gia mắng thì cũng giúp ta ăn cho xong chứ! Nhiều như vậy muốn ta chết hay sao?”

Nha đầu nhìn thấy tôi lại có thần sắc hiện trên mặt cao hứng nở nụ cười cùng giúp tôi ăn, vừa ăn vừa nói một ít chuyện cười trong nhà. Nghe nói tiểu Thuý động tình với Tiểu tam tử trong Hàm phủ, tiểu Lan thì không tiếp thu nổi, cả ba chúng tôi lại khôi phục cảnh vui vẻ như trước đây.

Buổi tối, tiểu Thuý tiểu Lan hầu hạ tôi tắm, nhìn đoá hoa bay bay, toả mùi thơm ngát trong bồn tắm, lòng tôi đặc biệt thấy thoải mái. Ngồi trong bồn tắm, hưởng thụ cảnh nước vây quanh người có cảm giác thực sự thoải mái, hưởng thụ tốt quá. Đang ngồi lơ mơ trong nước, da thịt tôi trắng như tuyết ướt đầm nước, tôi nhắm mắt lại, trong lòng bỗng đập rộn ràng, bỗng một bóng người nhẹ nhàng đi tới, đó là hình ảnh của Long Kỳ lúc ban đêm.

Ngày đó, chuyện tình xảy ra buổi tối đó mỗi khi tôi nghĩ đến lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào và chua xót. Nó tựa như thuốc độc vậy, thấm sâu vào trong người tôi, lại giống như rượu ngon, làm lòng tôi ấm lại. Khuôn mặt hần như điêu khắc, bóng dáng thon cao, lúc hần nhíu mày, nhãn mặt lo lắng, cười tà mị, không có vẻ mặt nào là không làm rối lòng tôi. Giờ này khắc này hần lại ôn nhu như thế với ai đây? Với vị sủng phi mới tuyển hay là vị quý phi kia đây?

Có chút chua xót, có chút bất đắc dĩ, đồ tốt đẹp thì không thể chiếm được rồi. Muốn giam người ta cũng không cho tiếp xúc, Diệp Vũ tôi là người nhất gan, có người nguyện ý buông tha cho tự do bên ngoài để được vào trong cung, có người nguyện ý bày nhiều trò để nguyện được quân sủng, còn tôi thì lại không muốn làm bông hoa héo tàn, cũng không muốn làm con rối cần danh lợi. Ngấm lại có biết bao người con gái cũng không thể biết được đến sự sủng hạnh của quân vương, cả đời chịu sống cô đơn, thực sự giống như gió thu vậy, muôn hoa héo tàn, cả tuổi thanh xuân tốt đẹp như thế cứ như vậy lãng phí chút tình cảm tranh giành trong cung mà chết già.

Người thông minh chân chính và lý trí sẽ không như con thiêu thân lao đầu vào lửa, cam nguyện táng thân vào biển lửa, thành một lũ cô hồn dã quỷ bị ai, tung bay tán loạn phía chân trời. Tôi thực may mắn lắm. Tôi khề hé môi cười, cười như một cô ngốc vậy, cười người không có đầu óc không có tư tưởng này, nhưng tôi lại cảm thấy tôi thực không nên cười như vậy, nếu tôi không phải là phụ nữ của thế kỷ hai mươi mốt thì tôi cũng chỉ làm loại bướm bướm lao vào biển lửa kia mà thôi.

“Ôi...tỷ tỷ à, nước trong này đã lạnh rồi sao người còn chưa đứng lên vậy?” Tôi do cảm khái quá lâu, bên tai truyền đến tiếng tiểu Thuý tiểu Lan kêu ầm lên, tôi mới giật mình thấy nước đã lạnh thật bảo các nàng lui ra, tôi đứng dậy tắm, tắm lần một tắm sạch phiền não, tắm đi tắm lại cảm thấy thoải mái vô cùng.

Ra khỏi phòng vật khổng lồ phát sáng như trên ngọn cây vậy, màu trắng sáng phát tán khắp mọi nơi, rõ nhất, đẹp nhất, nhiều chỗ lóng lánh như dát bạc vậy, lại tựa như những viên ngọc. Tôi thở dài nhẹ bước vào cùng trắng sáng, bên đình không xa hiện bóng đen dài, nhìn như là quái vật của thiên nhiên vậy, có chiếc sừng. Trước đây nhìn thấy bóng này tôi đều sợ tới mức trốn vào trong phòng. Lúc này tôi lại cảm thấy mình rất dũng cảm, tựa như chỉ khi nào thế giới này bị huỷ diệt mới làm cho tôi e ngại. Tôi rảo bước tới bên đình, lẳng lặng nhìn đèn đuốc chiếu sáng xa xa, đầu óc lâm vào tình trạng đình trệ, chỉ khi bên người có tiếng thở dài mới làm tôi bừng tỉnh. Không biết Hàm Mặc đã đứng ở đằng sau tôi từ lúc nào rồi.

“Nha đầu à...” Một tiếng gọi khàn khàn bất đắc dĩ kêu lên, tôi cúi đầu, nhìn về phía hần lặng lẽ nở nụ cười.

Hàm Mặc là người cực kỳ kiên nhẫn, đứng trong gió đêm, hai người chúng tôi đều lâm vào trầm tư mãi cho tới khi có chiếc áo choàng lên vai tôi, hần ôm lấy tôi, kéo tôi sát vào người, “Về đêm trời lạnh, về thôi! Đừng để bị cảm lạnh”

Tôi gật gật đầu để mặc hấn đỡ lấy mình vào phòng. Bọn nha đầu đã dọn giường sẵn cho tôi rồi, hầu hạ tôi ngủ, thấy các nàng định thổi tắt nến tôi ngăn lại, “Cứ để vậy đi! Tỷ tỷ vẫn chưa ngủ được”

Hai nha hoàn đều tự đi về phòng, tôi trợn tròn mắt dường như thấy gì đó nhưng cũng không thấy gì cả.

Hôm nay bất luận kẻ nào ngăn tôi cũng không được. Tôi dắt Tuấn nhi ra, tôi muốn đi dã ngoại, tôi không muốn ngồi ngây ngốc trong kinh thành bởi vì hôm nay là ngày mà Ngọc Hoán và Cầm công chúa thành thân, tôi sợ thấy cảnh thương tình, tôi tránh đi thì hơn.

Vào lúc này Hàm Mặc cũng dắt một con tuần mã khác đi tới, cười bảo, “Ta cùng nàng đi ra ngoài!”

Tôi cười toét miệng nói, “Được! Có lẽ chúng ta có thể tiến hành một trận đấu cưỡi ngựa đó!”

Hàm Mặc nhìn thấy dáng vẻ phi phàm của Tuấn nhi, nghi hoặc bảo, “Nha đầu có được con tuần mã như vậy từ lúc nào thế, hơn nữa lại học ở đâu được bản lãnh cưỡi ngựa như vậy hả?”

Lòng tôi ngẩn ra, bật cười bảo, “Cưỡi ngựa còn phải học nữa hay sao? Tuấn nhi của tôi rất có khả năng bảo hộ chủ nhân của nó nha! Nó rất biết nghe lời, có phải thế không?” Tuấn nhi gật gật đầu tỏ vẻ hiểu, Hàm Mặc đi sau cười nói, “Có nàng là chủ nhân khen nó như vậy, nó không muốn lấy lòng cũng khó đó!”

Tôi và HÀM MẶC đều cùng ra tới đường cái, cứ thẳng một mạch về phía Bắc chạy, hai con tuần mã dường như muốn thi tài vậy, cùng phi như bay, nhanh kinh người. Tôi và Hàm mặc vừa đi vừa nói, tôi rất thích bắt nạt hấn, còn hấn cứ mặc tôi đùa loạn, trong mắt người khác thì giống như một đôi tình lữ vậy. Nỗi buồn khổ trong lòng như được giải phóng, mọi phiền não ưu sầu đều theo tiếng cười của tôi bay xa.

Xa xa mặt trời đỏ như lửa, chúng tôi dừng trong một quán trà uống mấy chén, nước rất ngọt, cả người chúng tôi quần áo giàu sang, làm cho người qua đường xem thì trong mắt họ như đang nói, “Đúng là một đôi trời sinh!”

Ai biết được vị nam tử tuần dật này lại là đương kim thân vương chứ? Chúng tôi uống trà xong, lại giục ngựa đi tới ngọn núi phía trước. Có hấn thì tôi còn sợ gì nữa chứ, vẫn tiến về phía trước. Cuối cùng chúng tôi cũng tới đỉnh ngọn núi, đằng trước là vực sâu vạn trượng đen ngòm, cây cối một màu xanh ngắt, một ít hoa đại tung bay theo gió, hơi thở thiên nhiên tràn ngập ủa tới trước mặt, cảnh sắc vô cùng động lòng người, trời cao lòng bỗng say, thân bỗng thấy nhẹ nhàng, khoảng không mênh mông vô bờ, đôi chỗ điểm chút mây, chỗ trắng như bông. Tôi nhìn về phía ngọn núi trước mặt hết lớn mấy tiếng, xa xa lại truyền tới tiếng vọng làm cho tôi cười càng giòn giã. Tôi phất tay áo lên nhẹ nhàng múa, tay áo bay bay theo gió, tôi say sưa trong đó, giống như nữ nhân vật chính vậy đứng bên vách núi múa say mê. Tôi không sợ dụ hoặc Hàm Mặc, làn tóc mây quấn quanh trên khuôn mặt xinh đẹp mà kiều my, lúc này tôi đơn thuần chỉ giống như một đoá hoa trắng nhỏ, không vương chút bụi trần.

Con người Hàm Mặc ánh lên vẻ vui sướng hơi cười, tôi vừa múa xong thì hấn đi tới, giữ chặt lấy tay tôi, điểm nhẹ lên mũi tôi, “Nha đầu đang định mê hoặc bốn vương sao? Kỹ thuật nhảy yêu dị này là học ở chỗ nào vậy?”

Tôi giả vờ hạ mình xuống, “Cho dù có mượn mười lá gan cho tiểu nữ tử thì tiểu nữ tử cũng không dám mê hoặc thân vương gia đâu, chỉ là kìm lòng không được thôi!” Hấn yêu thương nhìn tôi, “Nha đầu thực là một người mê, một người vĩnh viễn là bốn vương mê chìm trong đó! Không biết có một ngày nha đầu mới bằng lòng cho bốn vương một đáp án hay không?”

Tôi cười bảo, “Vương gia quá đề cao tôi rồi, tôi chẳng qua là một nha đầu hơi lớn tuổi chút, đầu óc linh hoạt chút, ánh mắt hơi mị hoặc chút thôi! Dám dùng cái gì để làm Vương gia hoang mang chứ?”

Tôi nở nụ cười nghiền ngẫm cho hấn, hấn nhếch nhếch môi, đưa tay tới nắm lấy tôi, “Nàng còn dám trêu cợt bốn vương sao, xem bốn vương phạt nàng thế nào!”

Tôi định né ra nhưng lại bị hấn kéo vào ôm chặt trong lòng. Lòng tôi thấy nhộn nhạo, không dám giãy dụa, cứ để mặc hấn ôm. Hấn định hôn tôi, nhưng bị tôi tránh, hấn cười khẽ một tiếng, ôm lấy tôi nhìn về phía sông núi xinh đẹp xa xa, mây mù uốn lượn quanh núi.

Buổi chiều, tôi vẫn không muốn rời, Hàm mặc hiểu tâm tình của tôi, bắt được một con thỏ núi, chúng tôi bắt đầu vội vàng ăn cơm dã ngoại, đợi khi hai chúng tôi ăn xong thì mây đã khuất trăng đã mờ, gió lạnh

phàta phơ, đứng trên vách núi xem ánh trăng lại có một cảnh tượng kiểu khác. Chúng tôi đứng giữa đất trời gió núi trăng sáng cho tới khi gió ngừng, trăng lặn, Hàm Mặc mới nhẹ nhàng ôm lấy tôi, tôi ngược mắt lên nhìn, xem người đàn ông cũng xuất sắc thế này. Hàm Mặc cũng thâm tình nhìn tôi, bên môi tràn đầy nét cười thích thú, mặt hắn từ từ áp sát vào tôi, hắn định hôn tôi sao? Tôi có chút bối rối, không biết có nên cự tuyệt hay không nữa. Ở đây dưới ánh trăng xinh đẹp và bầu không khí ấm áp, ý chí của tôi có chút bạc nhược, ý nghĩ mê loạn trong đầu chớp mắt cứ vòng vo luân chuyển, đợi tới khi môi hắn áp sát vào môi tôi bỗng chốc giống như cô gái nhỏ có nụ hôn đầu tiên vậy làm cả người run rẩy.

“Ừm!” Tôi thở khê, chiếc lưỡi của hắn nhân cơ hội lén vào trong miệng tôi, khiêu khích đầu lưỡi tôi, tôi run rẩy nhắm mắt lại, để mặc hắn ôn nhu xâm chiếm, nhắm nháp, an ủi không lời, dần dần có chút say mê hơn, thân mình như không xương mềm nhũn.

Đợi tới khi hắn buông tôi ra thì tôi đã giống như bám chặt vào người hắn rồi. Tôi thở phà phò nặng nhọc, hắn lẳng lẳng ôm chặt lấy tôi, cũng không có thêm động tác nào, cầm đặt trên đỉnh đầu của tôi. Mặt tôi đỏ bừng, chắc là gặp quỷ rồi nên ý mới loạn tình mới mê thế này, không làm chủ được sao?

Trong lòng cũng không biết trách ai, tôi cũng chẳng còn muốn bận tâm làm gì, cứ để tự nhiên đi vậy! Dục vọng con người cần gì phải cố tình ngăn trở chứ? Chỉ cần chính mình cảm thấy không có tội, thì thực sự chẳng cần phải xin lỗi ai cả.

Tôi đẩy nhẹ Hàm Mặc, “Chúng ta phải về thôi!”

“Được!” Tôi và Hàm Mặc lên ngựa, dưới ánh trăng sáng rõ hướng về phía kinh thành chạy. Hắn không nói thêm gì, tôi cũng không nói chuyện nữa, cứ vậy thẳng một mạch hồi phủ.

Tiểu Thuý tiểu Lan và người trong phủ Hàm Mặc khi nhìn thấy hiện tại chúng tôi trở về, rất lo lắng cứ tưởng chúng tôi đã xảy ra chuyện gì! Tôi và Hàm Mặc cùng cười nhìn nhau, về tới trong phòng tôi cũng không hỏi chuyện trong thành hôm nay phát sinh chuyện gì, chắc là bọn họ đã thành thân rồi đi! Khoé mắt tôi lặng lẽ rơi lệ, xem như tôi cáo biệt lần cuối với Ngọc Hoán, lòng tôi chỉ đơn giản giữ lại hắn rất long trọng, sẽ không bao giờ quên chàng, bởi vì tôi thực sự có lỗi với chàng, tôi sẽ để chàng dưới tận đáy lòng, lấy chiếc khoá vĩnh viễn khoá chặt lại.

Lòng đã buông, mọi chuyện cái gì cũng thấy rất vui. Mỗi ngày tôi và Hàm Mặc trôi qua vui vẻ tiêu diêu, cưỡi ngựa bắn tên, dạo phố uống trà, Diệp Vũ trước đây đã trở về làm chính mình rồi, lại càng thích mặc nam trang lặng lẽ đi sau Hàm Mặc đi đến nơi lầu xanh náo loạn một trận. Khi trở về Hàm Mặc xanh mặt, trách tôi hồ nháo. Tôi không phải cố ý mà, chỉ vì tò mò thôi, không ngờ Hàm Mặc không phải đi phong lưu mà là đi gặp khách, lúc thấy tôi mặc một thân nam trang, hắn giận đập bàn một nhát, kéo tôi về phủ luôn, bắt tôi phải thề là vĩnh viễn không được đặt chân vào chỗ đó.

Aizz, hắn cũng quá coi thường tôi mà, nhìn các cô gái như hoa như ngọc nhìn tôi, quả thực giống như sói hổ rình mồi vậy, lại nhớ tới mà cảm thấy vui ghê.

Hàm Mặc chưa từng giận như vậy bao giờ, mãi cho tới lúc tôi thay lại quần áo con gái đứng rõ ràng trước mặt hắn mới nguôi giận chút. Chẳng còn cách nào, cuộc sống của tôi bắt đầu bị chăm sóc rồi, ngoài tiểu Thuý tiểu Lan cùng tôi đi dạo phố ra còn có hai thanh niên mạnh khoẻ to lớn bám theo từ xa nữa.

Hôm nay tôi vừa sơ tióc xong thì chợt nghe tiếng tiểu Thuý tiểu Lan đều chạy nhanh vào, “Tỷ tỷ à không ổn rồi, không ổn rồi...”

Tôi liếc xéo mắt nhìn nàng ta một cái, “Các người đừng có lần nào cũng như báo tang gà chó vậy có được không! Người không thể đổi lại làm một lần cho tốt hay sao?”

Tiểu Thuý tiểu Lan ầm ục chu miệng lên, “Tỷ tỷ, là một tin tức không ổn thôi”

Tôi cảm trâm lên tóc, không để ý hỏi, “Chuyện gì?”

“Nghe nói Quá công tử và Cẩm công chúa không thành thân !”

Bùm, tay cầm cây trâm chấn động, không dám tin xoay người lại, “Các người nói gì? Nói lại lần nữa coi?”

Tôi thấy khó thở, cây trâm rơi xuống đất, “Sao vậy chứ? Ngày đó...Ngày đó không phải đã thành thân rồi sao? Ngọc Hoán đào hôn....đào hôn...sao”

Tiểu thủy gật gật đầu, “Tỷ tỷ à, nghe tiểu tam tử nói Hoàn thượng đang phái người đi tìm đó!”

Ngọc Hoán à, tội gì chứ...Đáy lòng tôi lằng lằng thở dài, nước mắt lại bắt đầu dâng đầy, đừng như vậy, đừng như vậy được không...Một ý nghĩ hiện lên trong đầu chàng hiện giờ đang ở nơi đâu? Chàng không trogn kinh thành thì đang ở đâu đây?

Đương lúc tôi đang đau khổ tưởng niệm thì một nha đầu cầm một hộp gấm tiến vào, “Diệp cô nương, có người mang chiếc hộp tới cho người!”

Tôi chấn động, nhanh chóng nhận lấy, mở bên trogn ra chỉ thấy một phong thư và một chiếc khăn tay trắng. Tim tôi lập tức đau đớn, Ngọc Hoán sao lại ngốc vậy chứ. Tôi vội vàng mở thư ra, chỉ có hai hàng chữ,

“Vật áo tiệm khoan chung dứt khoát

Vì Y tiêu người tiêu tụy”

Tôi cầm lấy bức hoạ của tôi lên, thì thầm khe khẽ, nguyện ta như tinh quân như nguyệt, hàng đêm lưu quang tướng sáng tỏ. Ngọc Hoán, tội gì chứ...Vì sao chàng phải làm vậy, tôi không muốn chàng làm như vậy đâu....

Tôi bảo tiểu Thủy tiểu Lan chuẩn bị nhanh hành lý, tôi định ra cửa. Lòng tôi chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu, tôi muốn đi tìm chàng, tôi nhất định phải tìm được chàng. Tiểu Thủy tiểu Lan giống như tượng gỗ vậy, lúc tôi lớn tiếng mới như bình tĩnh buông đồ ăn xuống, nhanh nhẹn thu dọn. Tôi chẳng có thời giờ đâu mà bận tâm chuyện khác, dất Tuấn nhi ra lập tức lên ngựa, tiếng tiểu Thủy vang lên đằng sau, “Tỷ tỷ à, người có định chờ thân vượn gia về rồi cùng đi không ha...”

Tôi đáp không cần, quay đầu ngực chạy như điên mà đi, lệ lúc này chảy xuống. Ngọc Hoán, ngốc quá đi...ngốc quá đi, vì sao tôi chịu đau đớn để một đường tốt cho chàng đi mà chàng lại không đi, cuối cùng lại rơi vào cảnh người bất trung bất hiếu như vậy, chàng có thể tưởng tượng nỗi cha mẹ lớn tuổi của chàng thế nào, chàng có thể tưởng tượng ra Cầm công chúa đang đợi chờ chàng ra sao không, tội gì vì tôi chứ?

Trong cung chuyện lớn như vậy, Long Kỳ cũng không chịu nổi, còn Cầm công chúa kia chắc là thương tâm lắm. Một vị công chúa được chiều chuộng cao cao tại thượng, ngày thành thân thì phu quân trốn đi, nàng lại là người bất hạnh, đều tại tôi cả, tại tôi cả...

Dọc theo đường đi, lòng tôi nghĩ ngợi lung tung, mỗi chuyện tôi đều nghĩ tới, Tuấn nhi chạy nhanh suốt đêm, tối hôm sau thì đã xuất hiện trogn Kinh đô Cổ trấn, nơi đây cách vùng sông nước giang nam mấy tháng rồi. Tôi thần thờ dừng trước Quá phủ, tôi hy vọng Ngọc Hoán có thể ở đâu đó!

Nhưng mà cả biệt viện im ắng không có một tia đèn sáng nào, không khí trầm lắng, căn bản là không có dấu vết con người ở. Lòng tôi trùng xuống, ngay lúc tôi quay đầu ngựa lại thì xa xa nhìn thấy một bóng cô đơn đứng ở chỗ đó. Lòng tôi rung động, Ngọc Hoán. Tôi nhảy xuống ngựa, đi về phía chàng. Do nhớ rõ nơi đây là nơi hai chúng tôi đính ước, cũng cùng ánh sao, bóng đêm, hai người cùng trải qua một chuyện tình khác thường, tôi không gọi chàng, cứ lặng lẽ đi đến chỗ chàng. Màu áo lam của chàng bay lên, giống như là một người đàn ông hiện ngang trước kia vậy, lúc này cái bóng đó lại làm cho người ta thấy đau lòng vô cùng.

80. Chương 80

“Vũ nhi đó ư?” Chàng không quay đầu, hoá ra chàng biết đằng sau có người, nhìn tư thế của chàng, dường như là đặc biệt đang đợi tôi, “Vâng, là em đây...” Tôi cất giọng chua xót, Ngọc Hoán hơi khẽ quay đầu, ánh mắt đau đớn, mấy ngày không thấy, cả người chàng tiêu tụy đi rất nhiều, mặt sạm lại, lòng tôi đau quá đưa tay xoa xoa mặt vàng vọt của chàng. Hai người không nói gì, chỉ dùng ánh mắt thống khổ nói cho đối phương biết nỗi khổ sở phải chịu đựng, tôi si ngốc nhìn chàng, đồng thời lao mình vào trong lòng chàng, ôm chặt lấy, thật lâu, nghe tiếng chàng nhẹ giọng nói, “Vũ nhi, ta không muốn cách xa nàng...Ta thực luyến tiếc...”

Tôi khẽ nấc lên, lại ôm chặt lấy chàng, “Em biết! Em đều biết cả rồi...” Người si tình như thế, tôi nữ nào lại nhẫn tâm như trước bỏ lại chàng cơ chứ? Có nhiều lúc bên người thực yếu ớt, cho dù về ngoài chàng

được trang bị kiên cường bao nhiêu chăng nữa.

“Lúc nàng nói những lời đó, ta có cảm giác như toàn bộ sinh mệnh đã mất đi hết hy vọng, vì tương lai của ta đã đặt hết lên nàng rồi, mất đi nàng, cuộc sống của ta đã mất đi mục tiêu! Vũ nhi à...Nàng có nguyện ý cùng ta đối mặt không?”

Nước mắt đã sơm rơi xuống thánh thót như những hạt ngọc, từng giọt từng giọt lăn xuống, hoá ra Ngọc Hoán và tôi giống nhau, mang đối phương trở thành tương lai cuộc sống, mất đi chàng, tôi cũng không biết làm sao, nhưng mà, tôi đang nghĩ đến cha mẹ lớn tuổi của chàng, vẫn còn có công chúa của chàng đang kiên nhẫn đợi chàng nữa, còn có Long Kỳ, phụ thân chàng chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, còn công chúa cũng không từ bỏ ý đồ, hơn nữa có Long Kỳ chặn đứng, tôi không biết lần này đồng ý với chàng là hại chàng hay cứu chàng nữa. Tôi thật sự khó lựa chọn quá.

Ngọc Hoán giúp tôi lau nước mắt, nhìn vẻ mặt tôi tràn đầy nước mắt mênh mang, đau lòng bảo, “đừng khóc, ngày mai chúng ta cùng đi gặp Hoàng thượng, bảo ngài tác chủ cho chúng ta!”

Tôi hoảng sợ, vừa khóc vừa nói, “Ngài ấy không phải đã đồng ý rồi sao?” Ngọc Hoán thở dài, “Chúng ta cùng đi gặp mặt ngài ấy lần cuối cùng đi! Ta nghĩ tốt rồi, nếu không được, ta sẽ từ quan về quê, cùng nàng sống một cuộc sống bình thường”

Lòng tôi hoảng sợ, Ngọc Hoán vì nguyện vọng của tôi mà buông cho toàn bộ công danh lợi lộc đã cực khổ bấy lâu mới có được ư? Đừng...Đừng mà...Tôi ra sức lắc đầu, che miệng chàng lại, “Đừng mà, đừng nói những lời như thế nữa, em nguyện cùng chàng đi gặp Hoàng thượng là được, nhưng trăm ngàn lần đừng nín tới chuyện ẩn lui nha, chàng còn trẻ tuổi như vậy, chàng còn có khát vọng của chàng, em không muốn chàng vì em mà trở thành một dân chúng bình thường đâu! Em sẽ tự trách mình tới chết đó...”

Ngọc Hoán lại che miệng tôi lại, khe khẽ thở dài, “Không cho phép nàng tự trách mình! Ta không nói là được chứ gì”

Ngọc Hoán kiên quyết làm cho tôi kinh ngạc vô cùng, nếu chàng mà biến thành dân chúng bình thường, cha mẹ chàng nhất định sẽ đau lòng vô cùng, chàng sẽ bị cả triều văn võ bá quan nhạo báng, thậm chí là đắc tội với Long Kỳ nữa. Nghĩ vậy mà cả người tôi rét run, cho dù tôi có lựa chọn rồi chàng mà đi, thì cũng không thể làm cho chàng bêu danh như thế được.

Lòng tôi đã hạ quyết tâm rồi, không thành công không xả thân, nếu thực phải rồi đi tôi tuyệt đối sẽ không mềm lòng.

Hiện giờ tôi lo là đi gặp Hoàng Thượng thôi. Tôi sợ phải nhìn thấy hắn, đáy lòng vô cùng sợ hãi. Trên thế giới này gặp ai cũng được, duy nhất có hắn lòng tôi không thể đựng vào nỗi đau, tôi không dám ngẫm nghĩ tưởng tượng cảnh tôi và Ngọc Hoán cùng đến cầu xin. Không dám nghĩ đến mặt hắn sẽ thế nào, tóm lại, tôi chẳng ôm một tia hy vọng nào, coi như bởi Ngọc Hoán chết tâm đi thôi! Trong lòng tôi thăm thẳm.

Sáng sớm hôm sau, chúng tôi cười ngược trở về kinh, tâm tình Ngọc Hoán tốt hơn rất nhiều. Chúng tôi cùng nói chuyện trong quán trà, nhưng trong lòng hai người lại vừa âm thầm sốt ruột và bất an.

Khi chúng tôi đến kinh thành, ở cửa thành đã nhìn thấy gia đình của Quá phủ canh giữ một bên. Vừa nhìn thấy Ngọc Hoán thì vừa mừng vừa lo, vội vàng chạy đi báo tin vui trong phủ. Lúc nào trong phủ, Ngọc Hoán nắm chặt lấy tay tôi, cho tôi ánh mắt cổ vũ, tôi nhìn chàng gật đầu mỉm cười. Sắc mặt Quá đại nhân không cần phải nói trông rất âm trầm dọa người, Quá phu nhân thì vẻ mặt tiêu tụy ngồi một bên, xem lần này Ngọc Hoán trốn đi đã gây cho gia đình họ khá nhiều thương tổn.

Tôi không dám ngẩng đầu lên, luôn luôn quỳ lạy đằng sau họ, đứng lui trong đại sảnh. Quá đại nhân lúc đầu làm khó dễ, giọng nói run run, “Người đồ con bất hiếu, thể diện nhà họ Quá đã bị người làm ất hết rồi, người còn vác mặt trở về...Khụ...” Giọng điệu vô cùng kích động, ông ho khan rất mạnh, Quá phu nhân vội vàng giúp ông nhuận khí, Quá phu nhân thở dài, “Hoán nhi à, Con đừng có làm cho cha con tức giận nữa, ông vì chuyện của con mà bệnh tình lại nặng thêm rồi!”

Tôi ở trong Quá phủ cũng nghe nói Quá đại nhân hình như bị mắc bệnh, căn cứ chứng bệnh tôi đại khái đoán được là chứng bệnh tim, không thể bị kích động và động tình mạnh, xem ra thì chuyện tôi và Ngọc Hoán đã làm cho chứng bệnh của ông tái phát nặng thêm rồi, lòng ta cũng áy náy lắm. Quá đại nhân nếu

có mệnh hệ nào thì cuộc đời của tôi thực khó khăn lắm ha! Ngọc Hoán đi tới giúp đỡ, “Thực xin lỗi cha, con bất hiếu!”

Quá đại nhân đưa tay ra nắm lấy tay Ngọc Hoán, “Không cần người lo, coi như ta vô phúc có con trai như người, người không dám nói một tiếng thì đào hôn, thể diện hoàng gia còn có chỗ nào mà gỡ nữa hả? Danh sự Cầm công chúa đều bị người phá hỏng hết rồi, nàng đã vì người mà khóc ba ngày ba đêm, ruột gan đứt từng khúc, người giỏi lắm, thế mà lại cùng nàng ta đi tiêu dao chỗ nào...” Nói xong ánh mắt Quá đại nhân oán hận nhìn tôi. Tôi bỗng chốc ngây người, sắc mặt Ngọc Hoán khốn khó nhìn, “Cha, chuyện này không liên qua Vũ nhi, người đừng oan uổng tới nàng ấy! Đều là lỗi của con hết”

Quá đại nhân không đợi Ngọc Hoán giải thích xong đã giận dữ hét lên, “ Không cần nói thêm nữa, CẦM công chúa có chỗ nào không tốt, nàng có chỗ nào không xứng với người, thế mà người lại coi thường thường nàng, người loại đặc tội như vậy, tự người đi nói cho rõ đi...Khụ...”

Lời nói Quá đại nhân như quả đạn nổ giữa ban ngày, sự tồn tại của tôi càng làm ông thêm căm tức. Xem ra tôi xuất hiện không đúng lúc rồi, nhưng mà chuyện ầm ức nhỏ đó không là gì, vì Ngọc Hoán tôi tuyệt đối sẽ không vì lúc này mà đi tức giận ông ấy. Thực ra tôi chỉ hy vọng Long Kỳ có thể thuyết phục được Ngọc Hoán, làm cho chàng và Cầm công chúa cùng bên nhau, chuyện đặc tội như vậy tôi thừa nhận thực khổ sở lắm.

Ngọc hoán nhỏ giọng an ủi Quá đại nhân, “Cha, người phải coi trọng thân thể, con lập tức vào cũng giải thích với Hoàng thượng!”

Quá đại nhân chán nản nhắm mắt lại, phát phát tay áo, Quá phu nhân bảo, “Đi thôi...đi thôi...Đừng để cho cha con thất vọng lần nữa”

Ngọc Hoán hồi phục tinh thần kéo tôi đi. Tôi ngây ngốc như con gà gỗ cứ để mặt chàng kéo ra khỏi phủ. Lòng tôi thực khổ sở lắm, cũng thực ầm ức vô cùng, nhưng tôi muốn nhin, tôi không thể yếu đuối, tôi không thể gây thêm đau xót cho Ngọc Hoán nữa.

Tôi nhìn chàng cười cười, “Yên tâm đi! Hoàng thượng nhất định sẽ đồng ý mà!”

Ngọc Hoán gật gật đầu, vào hoàng cung là cả một đoạn đường thật dài. Tôi nghĩ rất nhiều, về Long Kỳ, về Ngọc Hoán, về sau nữa, lòng tôi cực kỳ hỗn loạn, như thế này đến cũng phát sinh chuyện gì, lòng tôi cũng không rõ ràng lắm, có lẽ, chắc Long Kỳ sẽ trị tội Ngọc Hoán, cũng có thể Long Kỳ không muốn gặp. Lòng tôi thấy bất ổn, Ngọc Hoán đứng trước cửa cung điện nói với thái giám đứng ngoài, “Hà công công, xin giúp thông tri cho Hoàng thượng, tội thần Ngọc Hoán cầu kiến!”

Tôi nghe tới tên Hà công công thì giật mình, ngược mắt nhìn, thấy khuôn mặt quen thuộc xuất hiện, hoá ra Hà công công là thái giám của Long Kỳ, Hà công công cũng nhìn thấy tôi, trừng mắt kinh ngạc, chỉ vào tôi, “Cô...”

Tôi không muốn làm cho Ngọc Hoán hiểu lầm, nói nhanh một câu, “Chúng tôi muốn gặp Hoàng thượng!” Hà công công nghĩ là tôi đã chào hỏi ông rồi nên gật gật đầu, vào trong phòng.

Một lát sau thì ông đi ra, nhìn chúng tôi gật gật đầu, “Vào đi thôi! Nhưng mà...aizzz,...sao mà...Quá Ngọc Hoán à, sao người lại phạm phải sai lầm như vậy chứ...Mấy ngày nay tâm tình hoàng thượng xấu lắm, người cần thận chút đừng có chọc giận cho ngài ấy tức đó nha!”

Ngọc Hoán gật gật đầu, “làm phiền Hà công công rồi, đa tạ đã nhắc nhở!”

LÒNG tôi lại càng bất an hơn, nghĩ mà tim đập lộp bộp, tôi đi theo Ngọc Hoán tiến vào trong phòng dát vàng sáng loáng, ánh mắt tôi cũng không dám liếc xem nhiều, cùng quỳ với Ngọc Hoán, “Thần tham kiến Hoàng thượng! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

“Dân nữ Diệp Vũ tham kiến Hoàng thượng!” Bốn phía lặng thinh không tiếng động, tôi và Ngọc Hoán vẫn quỳ trên sàn không thể đứng dậy, một lúc sau trên đại điện truyền đến một tiếng không ra vui không ra giận, “Bình thân!”

Tôi và Ngọc Hoán đứng lên, cúi đầu, theo lễ không dám nhìn ra xung quanh, Ngọc Hoán vòng tay nói, “Bẩm Hoàng thượng, tội thần tự đến lĩnh tội!”

Giọng nói của người trên đại diện có chút kích động, đập bộp một nhát trên bàn, “Quá Ngọc Hoán to gan, người còn biết trở về sao, thể diện hoàng gia đã bị người làm ất mặt hết rồi! Người còn gì để nói nữa?”

Không khí trong điện như ngưng lại giống như là cửa lạnh tăng thứ chín vậy, độ ẩm bị đóng băng tới cực điểm ép cho người ta thực không thở nổi. Lòng tôi sợ hãi run rẩy, Long Kỳ so với trong tưởng tượng thực phần nộ kinh khủng, nhưng Ngọc Hoán thì lại rất bình tĩnh, “Bẩm Hoàng thượng, hôn sự của ta và Cầm công chúa xin hoàng thượng huỷ đi, vì thần cho rằng vì thần không có điểm nào xứng với Cầm công chúa trân quý được, làm Cầm công chúa uỷ thân cho vi thần, vi thần thực sự là người không đảm đương nổi! Xin Hoàng thượng thành toàn”

Tôi không dám ngẩng đầu lên, cũng không nhìn thấy biểu hiện của Long Kỳ, chỉ là tận đáy lòng hy vọng hai người sẽ không xảy ra thêm xung đột nào nữa!

Lòng Kỳ lạnh lùng một tiếng, “Đủ rồi! Nàng ta là ai?” Tôi nghe thấy nói đến mình thì giật mình hoảng sợ ngẩng đầu lên, nhìn thấy một đôi mắt đang nhìn chòng chọc mình, sắc mặt giận dữ giấu trong tròng mắt, hai môi mím chặt thành đường thẳng, hơi hơi cong cong lên hình cánh cung, mắt sáng như sao, ẩn sự tàn lạnh.

Ngọc Hoán kéo tay tôi hoàn toàn không thấy sự tức giận của Long Kỳ, “Bẩm Hoàng thượng, nàng là cô gái vi thần yêu, vi thần kiếp này duy nhất chỉ cưới mình nàng ấy, kính xin Hoàng thượng thu hồi hôn sự của vi thần với Cầm công chúa, thành toàn cho tại hạ!”

Giọng Ngọc Hoán kiên định mà chấp nhất, Long Kỳ nheo mắt, lướt qua trên người tôi, làm tôi cho có một áp lực tới không thở nổi, tôi ngẩng đầu cố nhìn chằm chằm vào mắt hắn, Lòng Kỳ nghiêng mặt, không nhìn thẳng vào tôi, thản nhiên bảo, “TRẫm có vấn đề muốn hỏi người! Cô gái trước mắt người đẹp hơn so với Hoàng muội của trẫm sao?”

Lòng tôi chấn động, ý Long Kỳ ở đây là gì vậy? Ngọc Hoán bình tĩnh trả lời, “Bẩm Hoàng thượng, cá nhân người đẹp hay xấu không thể dùng lời để nói cho hết được, Cầm công chúa cao quý, tất nhiên là người trong biển phượng rồi, nàng ấy và Vũ nhi mỗi người một vẻ, Vũ nhi là một dạng khác không giống vậy”

Long Kỳ bí hiểm liếc xéo mắt nhìn tôi một cái, “Vậy ha, nói vậy, Cầm nhi nhà chúng ta là chướng mắt người sao?”

81. Chương 81

Long Kỳ bí hiểm liếc nhìn Ngọc Hoán một cái, “Ha, vậy theo lời người nói, hoàng muội ta cũng không bằng nàng sao?”

Cổ nhân có câu, biết sai có thể sửa, tích đức thành việc lớn, chỉ cần người đáp ứng việc hôn nhân của người và hoàng muội ta thì ta có thể không truy cứu tội trạng của người và mọi người trong Quá phủ nữa, người cảm thấy thế nào? Quá ái khanh?”

Lòng tôi thở dài, Long Kỳ là đang cho Ngọc Hoán một cơ hội, chàng còn bận tâm nhiều chuyện lắm, người nhà của chàng, tổ tiên của chàng, cùng với cha mẹ của chàng, còn có tôi đây, là người trung gian, tôi có cảm giác mình bé nhỏ vô cùng.

Tôi chỉ là một người ngoài, tôi có tư cách gì mà trở thành sự ràng buộc của chàng chứ?

Long Kỳ thực sự rất thông minh, trước tiên đem tôi so sánh với Cầm công chúa, làm cho Ngọc Hoán tiến thoái lưỡng nan, vừa không thể bất kính với công chúa, lại vừa không thể tổn thương cho tôi. Long Kỳ đã tóm được lời nói bất kính của Ngọc Hoán, lại ôn nhu khuyên bảo với chàng. Lúc hắn nhìn trông có vẻ lạnh nhạt hạ giọng, nguy hiểm giấu đi, tức là nói ra sai lầm của Ngọc Hoán, lại nói tới việc này lợi hại, Ngọc Hoán chắc cũng nghe ra ý tứ của Long Kỳ đấy chứ?

Lúc này Ngọc Hoán cúi đầu xuống, trong mắt chàng hiện lên vẻ giãy dụa và mâu thuẫn làm cho lòng tôi thấy đau. Long Kỳ cho chàng một dạng đường lui gì vậy.

Nhìn vẻ thống khổ của Ngọc Hoán, tôi không thể nhìn được nữa, tôi quỳ xuống, “Kính xin Hoàng thượng cho vi thần chút thời gian, chúng tôi sẽ có câu trả lời vừa lòng cho ngài”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn Long Kỳ, loang loáng tôi thấy tia cười loé lên trong mắt hắn, hoá ra Long Kỳ đã sớm biết tôi làm vậy rồi, ha ha! Diệp Vũ tôi đây trước mặt hắn thực sự chẳng bằng một tên ngốc rồi.

“Được, chỉ là đừng cho trầm thất vọng đó”

Đi ra khỏi đại điện, Ngọc Hoán đi đằng trước, tôi theo sau chàng, nhìn bóng tiêu tụy của chàng, lòng tôi cuống lên không biết làm sao. Tôi bước nhanh tới trước mặt chàng, lấy tay ngăn chàng lại, “Ngọc Hoán, chàng đồng ý với ngài ấy đi!”

Ngọc Hoán nhìn trời thở dài, trong mắt loé lên áp lực nước mắt, tôi đi ra phía trước ôm lấy chàng, “Ngọc Hoán à, chúng mình đồng ý với ngài ấy đi! Em không đáng để cho chàng làm vậy, em thực sự không đáng...”

Tôi nhìn ra sau lưng Ngọc Hoán thấy ở cửa kế có một bóng tuần lang, dường như không nhúc nhích, tôi nhắm mắt lại, mãi lâu sau tôi nghe Ngọc Hoán phun trong miệng ra ba từ, “Thực xin lỗi!”

Ngọc Hoán buông tay, lòng tôi như bị cái gì đó đập nát, nói không nên lời, nhưng cũng không phải vì thất vọng. Tôi không thấy thất vọng, tôi cảm thấy thoải mái, bởi vì tôi đã hạ quyết tâm buông tay với chàng, lại một lần buông cho đối phương ra ư? Đối với tôi mà nói, lại càng thêm tiêu điều một chút.

Tôi và ngọc Hoán cười thoải mái, mọi chuyện đều bị tiếng cười hoá giải và khoan dung, tôi ngược mắt nhìn trước đại điện, đã không còn buồn rồi.

Cùng Ngọc Hoán trở lại đại điện, Long Kỳ nhìn thấy Ngọc Hoán đồng ý rồi cuối cùng cũng lộ ra tươi cười chút, “Được, Quá ái Khanh, trầm liên tha thức cho sai lầm trước đây của người, không hề truy cứu nữa, người đi xem hoàng muội của ta đi! Nàng đang tưởng nhớ tới người lắm đó!”

Tôi đang định cùng Ngọc Hoán đi ra khỏi đại điện, đằng sau truyền đến tiếng Long Kỳ, “Xin Diệp hoạ sỹ ở lại, trầm muốn cùng người trao đổi chuyện thành hôn ba ngày sau!”

Tôi và Ngọc Hoán chấn động, ngọc Hoán liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi nhìn chàng cười cười gật đầu, “Chàng cứ đi trước đi!”

Ngọc Hoán đi rồi, toàn bộ đại điện chỉ còn lại tôi và hắn, bỗng chốc tôi cảm thấy chân tay luống cuống. Từ sau buổi tối hôm đó, tôi không biết nên dùng loại tư thế gì để xuất hiện trước mặt hắn nữa. Trong một khoảng thời gian ngắn cả đại điện chìm trong trầm mặc.

“Nàng vốn không có gì để nói với trầm nữa sao?”

Mãi một lúc lâu trên đầu truyền xuống giọng của Long Kỳ, hắn đã từ trên ghế rồng cao xuống từ lúc nào, đang đứng bên cạnh rồi, giọng trầm sâu sắc.

Tôi không dám nhìn hắn, nói nhanh, “Không có” Có đôi lúc nói quá nhanh lại càng tỏ vẻ trong lòng có chuyện, chính là muốn che giấu đi, muốn đè nén lại. Bên tai truyền đến tiếng cười khê, rồi có tiếng than nhẹ, “Nàng còn oán trầm sao?”

Tôi ngẩng đầu lên, không hiểu, vì sao tôi lại còn oán hắn chứ? Là vì hắn tách tôi với Ngọc Hoán sao? Không, tôi chưa từng bao giờ nghĩ như vậy, cũng không dám trách hắn. Tôi và ngọc Hoán tách ra là do thể tục, là do hoàn cảnh xã hội đưa đẩy, tôi chưa bao giờ nghĩ đó là lỗi của Long Kỳ, tôi bĩu môi, nói đơn giản, “Không có!”

“Nàng nói thật ư? Hay là không muốn làm trái ngược ý trầm?” Long Kỳ cúi đầu nhìn tôi, hơi thở dường như phả cả vào mặt tôi. Tôi bối rối mãi, cảm thấy buồn bực, nếu muốn xem trọng lời nói của tôi thì cũng đừng dùng lời nói ái muội kiểu này mà hỏi chứ.

Tôi ngẩng đầu lên giọng căm hận nói, “Hoàng thượng không phải muốn cùng bàn luận với vi thần về chuyện hôn điển sao? Có phải là đi xa đề tài quá rồi không ạ?”

“Đến cả nói chuyện phiếm với trầm mà nàng còn e sợ né tránh sao? Trầm là thuộc độc hay ác hổ vậy hở?” Bỗng trên lưng căng thẳng, tôi bị Long Kỳ kéo lại ôm vào trong lòng, cùng dính sát vào người hắn. Tôi sợ tới mức há hốc miệng, mãi lúc sau cũng kêu không nổi một lời, chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn, lắp bắp, “Hoàng...thượng..., quần thần chỉ lễ không thể vượt quá, kính xin Hoàng thượng buông...” Tôi vừa nói vừa

đẩy hẳn ra, bị hành động này của hắn dọa cho sợ ngây người. Trời ạ...TRên đại điện hắn làm sao mà có thể làm càn như vậy chứ.

Tiếng hừ lạnh vang lên, Long Kỳ buông tôi ra, tôi thở phì phì lùi lại nửa bước, đi không được mà ở cũng không xong. Tôi nghĩ tôi sắp bị kiểu lễ tiết phồn văn thế này bức cho điên rồi.

Nếu mà ở hiện đại thì tôi đã sớm cho hắn một bạt tai ngay rồi, như hiện giờ, trong người còn bị lễ tiết chết người ràng buộc, có thể thân có thể là nhân tài, nhưng không được dùng lại là đạo là vua.

Long Kỳ đi lên ghế rồng, quay lưng lại phía tôi, “Nàng đi xuống trước đi! Ba ngày sau gặp mặt tại hôn lễ!”

Lòng tôi trùng xuống, hận không thể có thêm nhiều chân mà chạy, tôi đi ra khỏi cửa điện, chạy chậm về phía trước, tim đập bùm bùm. Tôi cố hít thở không khí từng đợt từng đợt một, lại không cẩn thận đụng phải một người, “Ai ôi...” Tôi còn chưa kịp quát to thì đối phương đã bị ngã chổng vó, tôi hoảng quá vội nhìn thì thấy là HÀ công công đã bị ngã sấp xuống, tôi kéo ông đứng lên, “Thực xin lỗi, Hà công công..”

Ông đứng lên, mặt đã đau tới mức nhăn nhó, miệng thì không ngừng kêu lên, “Ai ôi...Diệp cô nương ơi, cô đi đường không nhìn đường hay sao, đằng sau cũng không có sói và hổ, cô chạy vội làm cái gì ha...Ôi ta cái khung xương già này tý nữa thì bị gãy vụn rồi...” Nói xong thì bước từng bước khập khểnh. Tôi vội dìu ông, ông cũng không phạt ý.

“Thế nào? Chuyện Quá Ngọc Hoán thế nào rồi?”

Tôi gật gật đầu, nói bằng giọng nhẹ nhàng, “Đã xong, Hoàng thượng hạ chỉ thì không xong được sao?”

“Diệp cô nương, cô đừng có trách Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi, ngài ấy có chỗ khó nói...”

Hà công công nói đỡ cho Long Kỳ, chuyện khó xử ư? Tôi là một thiếu nữ thì làm sao mà hiểu được chỗ khó xử của hắn chứ? Tôi không hiểu, do tự hỏi mình thì đã thấy Hà công công giật giật áo tôi, “Lam phi nương nương tới!”

Tôi vừa nhắc đầu thì thấy đằng trước có một phụ nữ mặc quần áo màu đỏ duyên dáng đi tới, mắt phượng mi cong, khí chất nhàn nhã, cô gái này làm cho tôi vừa quen vừa lạ. Lâm Nhược Lan, nàng ta đã là phi tử của Long Kỳ rồi sao.

Đột nhiên trong lòng thấy một luồng ghen tuông dâng lên, không biết sao, hôm nay tôi lại có chút thương cảm, tuy tôi đối với Long Kỳ cũng chưa có gì lắm, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

“Nô tài tham kiến Lan phi nương nương!”

“Dân nữ Diệp Vũ xin thỉnh an Lan phi nương nương!”

Tôi vừa quỳ xuống đã được Lâm Nhược Lan kéo lên, vui mừng kêu to, “Mau mau miễn lễ, Vũ nhi cô nương, thật là người nha!”

Tôi nhìn cô gái trước mặt như hoa sen mới nở, cười nhẹ nhàng, “Đúng là dân nữ! Không ngờ người đã trở thành nương nương rồi!”

Nhược Nhiên cầm lấy tay tôi, “Tỷ tỷ à, có thể xưng hô với tỷ như thế được không?” Nàng ấy nhìn xem ý của tôi, tôi mỉm cười, “Đương nhiên là được rồi, chỉ là có muội muội như người vậy, sợ ta không đảm đương nổi thôi”

Lâm Nhược Nhiên khẽ cười, “Tỷ tỷ cứ để ý thân phận của muội làm gì thế! Từ lần trước cáo biệt, muội thực sự rất muốn gặp lại tỷ tỷ, nhưng mà tỷ lại không ở trong điện họa sỹ, cũng không ở trong Quá phủ, tỷ tỷ còn nhớ rõ hay không? Tỷ còn nợ muội một bức vẽ đó!”

Trí nhớ nàng ta tốt thật đấy, tôi cười cười, “Ta sao có thể quên được chứ, chỉ là gần đây có nhiều chuyện xảy ra, thực sự không có thời gian, nếu muội muội không ngại, đêm nay ta sẽ vẽ uội một bức được không?”

“Được, tốt quá! Xin hỏi tỷ tỷ đang ở chỗ nào, ngày mai muội đi tìm tỷ! Chỉ là muội muội hiện giờ phải đi gặp Hoàng thượng, nếu không muội xin mời tỷ tỷ tới chỗ điện Cảnh Lan của muội nghỉ”

Lòng tôi lại càng âm đậm, nàng ta vội vàng đi tới hoá ra là để gặp Hoàng thượng sao? Hẳn đối với nàng ta tốt thật đó!

Trong lòng tôi nghĩ ngợi, trên mặt lại càng cười ngọt hơn, “Vây à, gặp Hoàng thượng là chuyện lớn, cũng không thể chậm trễ được, tỷ tỷ lúc nào cũng có thời gian, hiện giờ ta đang ở tạm trong Hàm phủ! Cứ đến tìm ta là được rồi!” Tôi biết nét cười trên mặt tôi hiện giờ là che giấu đi cảm xúc thật, chỉ có thể mỉm cười để ứng phó.

“Vây muội muội đi trước nhé, không tiễn tỷ tỷ!” Lâm Nhược Nhiên cười cười với tôi chút rồi theo cung nữ hướng cung điện Long Kỳ đi tới. Tôi nhìn theo bóng của nàng ấy mà hoảng hốt một lúc, mới phát hiện ra Hà công công đang ở bên, mới nhìn ông cười cười, “Lan phi nương nương này thực đẹp quá đi!”

”Đương nhiên rồi. Ánh mắt Thái hậu sao mà kém được chứ?” HÀ công công nói nghe không rõ ý gì, giống như trào phúng mà lại như không phải, tôi bỗng chốc sửng sốt, “Hậu cung phi tần đều là do Thái Hậu tuyển sao?” Nhớ tới chuyện tuyển tú hình như cũng do bà ta xử lý cả.

Hà công công khe khẽ thở dài, “Đúng vậy! Hoàng thượng vừa kể vị, mọi chuyện bù đầu, bận rộn liên tục, cũng chẳng có thời gian đâu mà quản lý việc hậu cung nữa, tất cả đều giao hết cho Thái Hậu xử lý cả!”

Tôi đã hiểu rồi, cáo biệt Hà công công ra cửa cung, Ngọc Hoán gặp Cầm công chúa một lát chắc chưa thể về được, tôi cứ tiến về phía Hàm phủ nà đi, lúc đi ngang qua trước cửa một quán rượu lớn, tôi lảo đảo đi lên. Nói thực, lòng trống rỗng, tôi cũng không phải là người rộng lượng gì, tôi cũng biết đau, biết ghen, nhưng chỉ để lại cho chính mình tự nhấm nháp nỗi đau từ từ. Tôi muốn một vò rượu làm cho tiểu nhị bị dọa sợ nhảy dựng lên, còn không rõ hỏi lại tôi, “Khách quan, người một người lại muốn cả một vò rượu ư?”

Tôi giận trừng mắt liếc hần một cái, “thế nào, sợ ta không có tiền trả có phải không? Không thiếu xu nào, nhanh chút mang đồ ăn tới đây”

Tiểu nhị nói nhỏ như cũ chạy vội ra ngoài, tôi trầm tư, nhìn ra ngoài cửa sổ kẻ đi người lại trên ngã tư đường, trong lòng cảm thấy như không nắm được vật gì cả. Lòng vốn rõ ràng như trước giờ lại dường như rối loạn hơn, vì trong lòng giấu nỗi đau, tôi rất rõ hành động hôm nay của Long Kỳ.

Rượu và thức ăn một lát đã được đưa lên, tiểu nhị buông vò rượu xuống, lại nhìn thấy hai mắt tôi, cảm tình còn chưa thấy có cô gái nào mà lại uống nhiều rượu như vậy nữa!

Tôi cầm đũa lên, rót rượu ra chén, tợp một ngụm, một luồng nồng cay xộc thẳng vào mũi tôi bắt buộc mình phải uống cho hết. Cứ thế uống một hơi cạn sạch, đem nỗi thống khổ trong lòng trôi vào. Tôi bị ghen ho khan mãnh liệt, vội vàng gấp rau cho vào miệng. Một lát sau thì lòng tôi lại như có đối nghịch với ai đó, lại muốn uống rượu cho say, nghĩ nhiều tới mức, nghe thấy tiếng nói trong lòng phát ra, Diệp Vũ à, uống đi, uống đi nào! Cứ lo cho hần nhiều như vậy làm gì, mày còn có khả năng đi làm chuyện khác, vậy thì không có năng lực tự trừng phạt mình hay sao?”

Đúng vậy! Tôi muốn tự trừng phạt mình, tôi không được mạnh mẽ, tâm địa của tôi phải độc hơn nữa, sao lại rơi vào tình cảnh này cơ chứ?

Nhưng tôi biết, một con mèo ôn nhu mềm mại sẽ không loạn bắt người, trừ phi người khác ép buộc đến người nó, mới có thể tự đứng lên phản kích lại. Có lẽ đợi tới lúc tôi phản kích lại rồi chắc chẳng còn có gì cứu vãn được nữa chẳng?

Hiện giờ tôi chỉ thấy không muốn tồn tại, cố duy trì khoảng cách của Diệp Vũ ta ra thôi.

Không biết tôi đã uống hết bao nhiêu chén tôi không đếm nổi nữa, chỉ biết là cứ ly này tiếp ly kia, làm cho cổ họng, dạ dày liên tục nóng rực, cũng không ình có thời gian để nghĩ ngợi nữa. Một ly cuối cùng tôi lắc lắc chiếc bình, say đứng dậy, tôi lắc lắc chiếc bình mang tới trước cửa có tiểu nhị quơ quơ, “Nào...Uống...ở đây còn rượu thì mang tới” Đầu óc tôi rất tỉnh, chỉ là có chút kiểm soát không nổi cứ run lẩy bẩy.

Đứng không vững nữa, tiểu nhị đã chạy tới, lấy chiếc bình xuống, “Ai u cô nương à, cô xem cô uống thành cái gì rồi này, ta thấy hay là cô không cần uống nữa đi! Là con gái, uống nhiều thì không tốt lắm...”

Trong lòng tôi đang nghĩ nếu tôi mà là ông chủ của quán này thì chắc chắn sẽ mắng hần. Khách hàng muốn tiêu tiền, hần lại ngăn lại, như vậy kiểm lời thì phải làm sao? Tôi chớp chớp mắt say, nhìn chằm chằm vào

hắn, “Anh...Khinh thường tôi à?” Tôi nói cho anh biết nhé, bản cô nương...hôm nay sẽ uống tiếp anh dám giải quyết tôi thế nào...Mau lên...”

Tiểu nhị không phản đối, liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi xoay người đi tới quầy mang đến một vò rượu nữa, vớt lên trên bàn của tôi, “Đúng thật là, làm người tốt không nổi, hại ta còn lo lắng cho cô, ta nói cho cô biết nha! Thêm một bình rượu này nữa ta sẽ thu của cô hai mươi lượng bạc đó!”

Tôi phát phát tay, gạt hẳn ra, mở nắp bình, bắt đầu rót rượu, một ly lại thêm một ly, nhìn bóng người náo nhiệt trên đường cái cứ mờ dần mờ dần, bóng người lắc lư, càng xem tôi càng thấy choáng váng, nhìn mặt bàn trước mặt, tôi uỳnh một cái đầu đụng thẳng vào trên bàn, cổ chống đỡ, ý thức bị rượu ngập lụt. Tôi say ngã ụch, trước khi ngã còn nghe tiếng tiểu nhị kêu lên: “Ồi...cô nương...Cô còn chưa trả tiền nè...Cô đừng có say nha...” giọng nói đó cứ càng ngày càng xa dần, ý thức của tôi lại chìm dần...chìm dần...

Khi tôi tỉnh lại thì thấy nằm trên chiếc giường khắc gỗ đào màu sắc sặc sỡ, màn trướng xanh lam mát mắt laà tôi thấy mê hoặc. Chớp chớp mắt cố quên với ánh sáng. Chiều qua tôi sau khi say rượu thì không biết gì nữa, tôi hiện giờ đang ở đâu đây?

Tôi cố sức nhớ lại nhưng giống như có tảng đá to chặn vậy, đến cả tập trung tư tưởng cũng không nổi. Ông trời ơi, Đây là hậu quả say rượu đó mà, tôi trước lúc uống rượu đã nghĩ tới, chỉ là cảm giác chân thực vẫn thấy khó chịu lắm, cả người mềm nhũn, nhưng lúc này thì biết rất rõ là mình đang ở hang hổ hay là huyết sói đây?

Tôi khốn khổ ngồi dậy, xuống giường, nhoáng cái toàn bộ thân thể tôi không đứng nổi lại ngã lăn xuống đất, phát ra âm một tiếng. Lúc này có tiếng người bên ngoài, cùng tiếng bước chân, rồi một giọng thánh thót truyền đến, “Tỷ tỷ...tỷ tỷ..”

Nhìn cậu thiếu niên tuấn tú, đầu tôi thấy mơ hồ, tôi có đệ đệ từ lúc nào vậy nè? Hay là tôi lại xuyên qua một lần nữa hả?

Tôi còn đang giật mình sững sờ thì lại nhìn thấy một bóng người nho nhã đi vào. Tôi nhận ra gương mặt này, Quan Thu ư? Còn vị thiếu niên dọa tôi đứng sững sờ kia là thư đồng của anh ta tên là Đào Nhi đó sao? Thay đổi cũng lớn thật đó nha!

“Quan công tử!” Tôi bắt chuyện trước, vị Quan Thu lại gần nâng tôi ngồi dậy trên giường, “Diệp cô nương, đã lâu không gặp!”

“Đào nhi à, mau đi mang canh giải rượu tới đây cho Diệp cô nương đi nào!” Quan Thu bảo Đào Nhi, Đào Nhi ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Tôi cười khổ mãi, “Hôm qua cảm ơn Quan công tử!” Quan Thu cười to, “Hôm qua ta thấy ồn ào quá mới đi qua xem, ai ngờ lại là cô nương say gục trên bàn, lúc ấy ta thật hoảng sợ ghê đó!”

Tôi đỏ bừng mặt, lúc này, Đào Nhi bưng một chén canh tới cho tôi, đi sau cậu có một vị phu nhân xinh đẹp tuyệt trần, nhìn thấy tôi thì cười dài, “Phu quân nói là gặp được cố nhân, không ngờ lại là một vị cô nương trẻ tuổi xinh đẹp như vậy!”

Hoá ra nàng ta là vợ của Quan Thu, tôi gật gật đầu về phía nàng ta, “Diệp Vũ báỉ kiến phu nhân!”

“Aizz, đừng đa lễ quá! Cô nương vẫn mau uống chén canh này đi! Rất có tác dụng với người say rượu đó!” Nàng ta đỡ chén canh trong tay Đào Nhi đưa cho tôi, tôi mỉm cười cảm ơn, rồi uống vào, một luồng ấm áp, mát mẻ, thấm gan thấm ruột, quả nhiên là hữu hiệu ghê, biết vậy tôi nên uống từ từ chút có phải hơn không?

Quan Thu sau khi biết nguyên nhân tôi say rượu thì hẳn thở dài, “Cô nương có thể lý giải được nỗi khó xử của biểu đệ Ngọc Hoán ta thì tốt rồi, ta không biết cô gái mà biểu đệ muốn đào hôn có được lại là cô! Hoàng thượng nhân từ, không truy cứu, nếu không, lần này Ngọc Hoán thực sự phạm phải sai lầm khó thoát, chuyện này liên quan đến thể diện Hoàng gia đó!”

Tôi ăn cơm ở nhà Quan Thu, tôi bảo mình có bạn ở trong kinh thành muốn tới thăm, họ cũng không cố giữ tôi lại, chỉ bảo tôi phải cẩn thận chút. Đào Nhi thì thực luyện tiệc lắm, cậu còn cẩn thận giữ gìn trân trọng bức tranh mà tôi trước đây đưa cho cậu, hiện giờ nhìn thấy tôi lại thấy lưu luyến mãi.

Nếu tôi đã biết phủ đệ Quan Thu rồi, sau này có thời giờ có thể tới thăm lui. Bạn bè tôi có ở kinh thành cũng không nhiều, thực ra Quan Thu và phu nhân kia như bạn thân cũ vậy, chỉ nửa ngày cũng đã coi là tri kỉ rồi.

Trở lại Hàm Phủ đã náo loạn ngất trời. Tôi không cần nhìn trên hành lang mà nhanh chóng bước, thoảng nghe trong không khí có luồng lạnh lùng, khó thở. Hàm Mặc, người đàn ông tuần mỹ này đã có chút vượt qua giới hạn, mặt âm nghiêm nhìn soi xét tôi.

Tôi vừa cùng tiểu Thuý tiểu lan hành động có chút cứng ngắc, tiểu Thuý tiểu Lan cũng biết ý đứng ngoài vòng lửa giận, không dám đối chọi.

Aizz, không nói với hắn một câu mà đã đi thì tôi không đứng rồi, hắn cũng đừng có vì thế mà tức giận tới mức đó chứ!

“Nghe nói nàng và Ngọc Hoán cùng đi gặp Hoàng thượng hả?” Hàm Mặc nén giận hỏi, từ từ bước tới gần tôi, tôi gật gật đầu.

“Nàng có biết bốn vương lo lắng cho nàng lắm hay không hả? Một người một thân một mình ra đi, chẳng may gặp phải kẻ xấu bị bắt cóc thì phải làm sao đây? Đã muốn rời xa hắn rồi sao còn định đi quan tâm tới chuyện của hắn nữa chứ hả? Nàng có biết coi thường bốn vương quá lắm hay không?”

Tôi biết tôi sai rồi, nhưng lúc đó nghe tin Ngọc Hoán đào hôn, tôi thực sự hận mình không thể đi tìm chàng ngay lập tức. Lúc này Hàm Mặc cũng có tâm tình như vậy. Tôi biết rõ, tôi không phản bác lại.

Hàm Mặc nhìn thấy tôi không nói lời nào, hắn đưa tay ra nâng cằm tôi lên, bắt tôi nhìn thẳng vào hắn. Bỗng hắn như phát hiện ra điều gì, con ngươi đen sâu xuống, giọng nén giận, “Nàng uống rượu sao?”

Tôi gật gật đầu, không phản đối, Hàm Mặc tức giận buông cằm ra, “Nàng vì hắn mà cam nguyện đi mua say, cũng không thêm để tâm đến bốn vương chút nào sao! Bốn vương rất lo lắng cho sinh mệnh của nàng được an toàn, nàng có biết không hả?”

Tôi biết, tất cả tôi đều biết hết, chỉ là lòng Hàm Mặc tôi thực không thể cho anh được chút gì cả! Trong lòng tôi thầm than, nhưng trên mặt thì lại bình tĩnh, “Ba ngày sau Cầm công chúa sẽ thành thân cùng Ngọc Hoán!”

Chung quanh vang lên tiếng tiểu Thuý tiểu Lan kêu to, Hàm Mặc quét mắt liếc xéo các nàng một cái làm các nàng cảm như kiến. Vết mặt của tôi tái đi, cả người run rẩy như sắp đổ, Hàm Mặc đi tới đỡ tôi, “Nhanh vào phòng nghỉ chút đi”

Hắn đỡ tôi vào trong phòng của tôi, giúp tôi nằm xuống, xem ra uống rượu thực chẳng phải thứ tốt đẹp gì.

Hàm Mặc không trách cứ gì tôi, tôi nghỉ ngơi một ngày, cuối cùng thì mùi rượu cũng tan. Tiểu Thuý tiểu lan rất chịu khó chăm sóc tôi. Nghe thấy có người tới bên ngoài, tôi cũng không đi ra. Một lát sau Hàm Mặc bước vào, nhìn thấy tôi và bọn nha đầu cười cười nói nói, hắn ngất lời, “Vừa rồi Hoàng Thượng có chỉ, ngày Cầm công chúa đại hôn muốn nàng tới làm họa sỹ vẽ tranh”

Sắc mặt tươi cười của tôi đơ lại, Hàm Mặc nói ngay, “Nha đầu, nếu nàng không muốn đi, ta sẽ đi nói với Hoàng Thượng là được!”

Thấy Hàm Mặc như sắp đi, tôi vội kêu lên, “Aizzz, Đừng, tôi ở trên đại diện đã đồng ý với Hoàng thượng rồi! Ngài ấy nói ngài ấy rất thích thưởng thức tài hoa của tôi, chỉ định tên tôi giúp vẽ cho Cầm công chúa và Phò mã gia một bức tranh!” Tôi thốt lên, tôi cũng không biết gạt người ta lại bình tĩnh thế, nếu Hàm Mặc mà đi gặp Long Kỳ tôi lo lắng vô cùng.

Hàm Mặc gật gật đầu, “Được rồi! Đến lúc đó đồng hành bên bốn vương là tốt rồi!”

Hai ngày dần trôi qua, thiệp cưới của Ngọc Hoán và CẦM công chúa đã sớm phát tới đây. Tôi mở ra nhìn thấy chữ “hỉ” màu đỏ trên đó, lòng tôi khẽ run rẩy một lúc, trong lòng âm thầm chúc mừng họ, cuộc đời hạnh phúc nhất là buông tay, tôi thực sự buông xuống rồi.

Tôi ngồi trang điểm trước bàn trang điểm, nhìn trong gương khuôn mặt mình, vẻ mặt tái nhợt như bị bệnh, một đầu tóc đen tuyền, buông rơi trên vai, hôm nay là trường hợp chính thức, tôi thực sự không muốn mình

bị tổn thương.

Sáng sớm, người trong cung tới, tôi và Hàm Mặc ngồi lên cỗ kiệu thượng hạng. Chúng tôi vào cửa cung, đi thẳng tới nơi cử hành hôn lễ.

Đây cũng là trường hợp tổ chức hôn lễ đặc thù trong hoàng cung, sàn rất rộng dát ngọc thạch sáng loáng. Lúc này thấy rõ nhất là màu thảm đỏ trải dài từ cửa điện tới tận thềm trông vô cùng chói mắt.

Hôn lễ của Cầm công chúa vô cùng tráng lệ, có nhiều đại thần, bên ngoài thềm đặt đầy lễ tặng, khách khứa tụ tập đông bên trong, áo quần sang trọng đa dạng như trong yến hội vậy, hoàng cung hùng vĩ hoa lệ tới mức tôi tưởng tượng không nổi, thực là xa xỉ xa hoa quá.

Tiếng sáo, tiếng cười vang lên, ồn ào náo nhiệt không ngừng. Công chúa thành thân, khắp chốn vui mừng. Trên đường đến đã cảm nhận được luồng không khí vui vẻ nồng đậm.

Luồng không khí này thực mê hoặc, thực hưng phấn, gây hứng cho tình cảm trong lòng trào dâng. Hàm mặc hạ kiệu, lập tức có mấy quan viên tiến đến vây quanh nhìn ngắm liên hồi bởi Hàm Mặc.

Nói nói cười cười, nói vui, nói sướng, hết chuyện này tới chuyện kia. Nhìn họ tươi cười lấy lòng, lòng tôi cười thầm, đây là quyền lực mà.

Đợi khi Hàm Mặc ứng phó xong với một ít đại thần tới ân cần hỏi han, thăm hỏi, tôi đã được một vị công công mới đến bên cạnh một giá vẽ. Đây là vị trí hôm nay của tôi. Nhìn sang bên cạnh thấy đã đủ thuốc màu các loại, tôi lạnh nhạt cười cười. Hôm nay công việc chính của tôi là phải vẽ một bức tân nương đẹp nhất.

Lúc này, một bóng màu lam đi vào trước đại điện, cao giọng hô, “Hoàng thượng, Thái Hậu, Lan phi nương nương, Lệ phi nương giá lâm...”

Toàn bộ các quan viên nữ quyền đều cúi đầu hành lễ, chuyện âm ỉ trong đại điện bỗng chốc lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy tiếng chân bước đi tới, tiếp theo ột tiếng thần nhiên vang lên, “Miễn lễ!”

Tôi từ từ ngẩng đầu lên, Long Kỳ đi đầu, Thái Hậu, Lâm Nhược Nhiên, còn có một cô gái xinh đẹp đi sát. Lòng Kỳ mặc hoàng bào thêu rồng, đội vương miện, trên mặt tuấn lãng hơi cười, còn người phụ nữ khác thì mặc áo thêu phượng. Thái Hậu nhàn nhã, có loại cảm giác ung dung đẹp đẽ quý giá tới mức không thể gần nổi, không hổ đã từng là mẫu nghi thiên hạ. Lâm Nhược Nhiên thì mỉm cười lạnh nhạt, dáng vẻ nhàn nhã, giống như đoá hoa thủy tiên vậy. Còn một cô gái khác thì trông thực nghiêng nước nghiêng thành, mắt như nước hồ thu, khuôn mặt cười tươi như hoa hàm tiếu.

Nhìn vào bức hoạ này lòng tôi không biết có cảm giác gì, hình như là rất đau, rất đau vậy....So sánh với sự vui mừng xung quanh, cả người tôi như nhúng vào đá lạnh toát, có cảm giác muốn chạy trốn.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi tôi hầu như nghe không rõ mọi người nói cái gì, chỉ nghe thấy truyền tới bên tai, “Thiên hạ thái bình, ngũ cốc được mùa, Hoàng thượng anh minh, chúc mừng công chúa” gì gì đó.

Tiếp theo là tiếng pháo nổ giòn rã, lúc mọi người nhiệt liệt vỗ tay hoan hô, tôi nhìn thấy trên thảm đỏ có người mới đang chậm rãi đi tới, đúng là một đôi trời sinh, Cầm công chúa không theo phong tục mà đội khăn hồng, mà là đội vương miện tới, sắc mặt xấu hổ, vô cùng kiều mỹ. Ngọc Hoán tuy mặt mũi không thay đổi gì nhưng không ra vẻ vui hay sung sướng gì, nhìn thoáng qua tôi, rồi rời mắt đi.

Tôi nhìn hẩn mà nở nụ cười tươi. Lên tinh thần tốt rồi thì bắt đầu vẽ trên giấy. Nắm lấy cái thần thái của CẦM công chúa, vẽ vẽ ngoài tinh tế. Tôi còn cố gắng tập trung vẽ thật tốt, kể cả có người đứng bên tôi cũng không biết nữa. Sau khi hoàn tất, Hàm Mặc đến nói bên tai tôi, “Kỹ thuật vẽ của Nha đầu thực sự làm cho bốn vương phục ghê!

Tôi cười cười, bỗng nhận được một luồng ánh mắt mãnh liệt cách đó không xa, cuối cùng Long Kỳ cũng thấy sự tồn tại của tôi rồi, tôi không rõ là vì cái gì? Tôi muốn làm cho hẩn đau lòng, muốn chọc giận hẩn sao? Có lẽ là do tôi nghĩ nhiều quá, hẩn đã có hai vị mỹ nhân trong ngực rồi, sao còn chú ý tới một người nhỏ nhỏ trong góc sáng sáng như tôi chứ?

Lúc này Ngọc Hoán và Cầm công chúa đã đi tới trước lễ, Quá đại nhân và Quá phu nhân đều đã ngồi ở ghế trên cao, trên mặt hai người cười tươi, nhìn trông thì vô cùng cao hứng. Còn chỗ khác thì Long Kỳ và Thái Hậu cũng đang cười, đây mới là chủ hôn của đôi tân nhân này.

Hàm Mặc nhìn tôi vẽ xong hai bức tranh, kéo tay tôi, “Đi nào, đồng hành cùng bốn vương nào!”

Tôi nhú này cự tuyệt, “Hàm Vương gia không cần, Vũ nhi sẽ không uống rượu nữa!” Hàm Mặc lại vô cùng cao hứng, cũng không thèm để ý tới sắc mặt của tôi, kéo tôi bước đi. Tôi bị hắn kéo mạnh vào trong lòng, mặt ửng đỏ. Đám quan viên nhìn Hàm Mặc kéo một cô gái thì đều cười to.

Tôi biết trước đây Hàm mặc đều có tính cách phong lưu, bên người lúc nào cũng có con gái thì cũng chẳng có gì lạ cả. Nhìn quan viên này thì hiểu được, còn tôi không kìm nổi mặt đỏ bừng lên.

82. Chương 82

Nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của tôi, ánh mắt Hàm Mặc lợi hại đảo qua một vòng, trong nháy mắt nhóm quan viên cúi đầu xuống nhìn chén rượu của mình. Tôi cười nhạt ngồi cạnh Hàm Mặc, còn bên kia nhóm quan viên bắt đầu mời rượu.

Hàm Mặc là Vương gia, địa vị tôn quý gần với hoàng thượng, có khối người muốn nịnh nọt lấy lòng, còn tôi đi theo chỉ làm tăng thêm hỏa lực kính rượu mà thôi, đương nhiên Hàm Mặc sẽ không để tôi dính chút nào, hắn giúp tôi uống khá nhiều.

Tôi bị vây chặt ở giữa, tiến lùi không được, bỗng dưng hai bên quan viên đều tách ra nhường thành một lối đi, cung kính cúi đầu. Tôi nhìn thấy bóng người mặc áo vàng hình như có thêu rồng chín đầu, vẻ mặt Long Kỳ tươi cười đi tới, nâng chén ngọc, “Hoàng thúc, vui quá hă!”

Tuổi Hàm Mặc cũng không cách xa Long Kỳ là bao, gọi như vậy tôi biết không thoải mái cho lắm. Hàm Mặc ung dung, giơ chén ngọc trong tay lên hướng Long Kỳ kính rượu, “Hoàng Thượng vạn phúc!”

Hai người đối ẩm cùng nhau, Long Kỳ theo vành chén nhỏ liếc mắt nhìn tôi một cái, tim tôi đột nhiên đập bùm loạn lên, vào lúc Long Kỳ quay người lại đi lên phía ghế trên, tôi thầm mắng mình một tiếng, tiếp tục thờ ơ nhìn nhóm quan lại đối trả nịnh hót, tôi cố duy trì nét cười ngồi nguyên một chỗ, đắm chìm trong thế giới của chính mình.

Đột nhiên có tiếng sáo vút lên, lúc này tôi mới phát hiện ra màn ca múa bắt đầu mở màn. Ngẩng đầu lên nhìn thì thấy có vài thiếu nữ thanh xuân múa, kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng, tư thế động lòng người, lúc động lúc tĩnh, lúc uyển chuyển mềm mại, lúc xoay xoay nhẹ nhàng theo tiếng sáo êm tai. Vũ nữ múa động lòng người, trong lúc đó cảnh tựa như ảo mộng, vật ảo bay phất phơ.

Chỉ một lát sau, màn ca múa chấm dứt, tôi đang chậm rãi nhắm nháp rượu thì bên tai truyền đến giọng Hàm Mặc có chút say lòng người, “Nha đầu à, vì bốn vương hãy múa một lúc đi!”

Tôi kinh hoàng suýt bị sặc rượu. Bảo tôi múa sao? Trời ơi, Không phải Hàm Mặc ăn nói diên khùng đó chứ! Trong tình cảnh lớn thế này mà bảo tôi khiêu vũ sao?

Về mặt tôi không tin nổi, “Hàm Vương gia chắc nói đùa đó chứ? Tôi không biết khiêu vũ mà”

Hàm Mặc mỉm môi nhẹ nhàng, “Đừng có lừa bốn vương nữa, nha đầu biết khá lắm. Lần trước cảnh nàng khiêu vũ trước vách núi kia, nàng sẽ không quên đó chứ!”

Tôi đương nhiên đâu có quên, nhưng hầu như là hai việc khác nhau mà. Lần trước là khiêu vũ ột mình hắn xem, còn lần này ư? Tôi không muốn khiêu vũ trước mặt mọi người trong cung, điều này sao mà so được chứ. Hơn nữa, tôi còn không biết mình có can đảm này không nữa!

“Không được, tôi sẽ không múa đâu!” Tôi dời ánh mắt sang chỗ khác, không thèm để ý tới Hàm mặc nữa.

“Mọi người im lặng, hôm nay bốn vương có dẫn theo một vị cô nương biết múa, nàng nói muốn dâng lên một màn múa trong hôn lễ của công chúa! Mọi người cảm thấy thế nào hă?”

Tôi ghen hòng nhìn trần trời, Hàm Mặc này vì sao lại lòi tôi xuống nước chứ? Tôi đã cảm thấy thở không nổi rồi, lo lắng sốt ruột lắm. Hàm Mặc do có men say nên quay đầu giảo hoạt nháy mắt mấy cái với tôi. Tôi khề cần môi liếc trừng mắt nhìn hấn một cái, than thầm. Lần này thì chết thật rồi, lời Hàm Mặc đã phát ra, tôi có muốn trốn cũng không thể để cho hấn mất mặt mũi được nữa.

Tôi đang chần chờ, không ngờ lại nhìn thấy một đôi bóng người, lệ phi nương nương đưa tay đặt lên vai Long Kỳ cười nói vui vẻ, trên mặt Long Kỳ ló lên nét cười thản nhiên, bộ đôi này nhìn thật hoà thuận vui vẻ vô cùng, bức tranh này trực tiếp nện thẳng vào não tôi làm cho lòng tôi bùng phát hoả một trận. Tôi âm thầm cắn răng, đứng lên, “Được, tôi sẽ múa!”

Tôi nói với Hàm Mặc một câu xin phép hấn cho tôi được lui một lát, thay quần áo rồi lại xuất hiện. Hàm Mặc đồng ý, tôi được một vị cung nữ dẫn đến một phòng ở phía sau, ở đây là nơi thường để quần áo chuyên dành khiêu vũ.

Tôi xem một dãy quần áo xếp đặt chỉnh tề, đưa tay ra lấy một bộ màu tím, đúng! Rất hợp với ý tôi, trước ngực lộ không nhiều không ít, ống tay áo màu bạc trong suốt như cánh ve, ở giữa thân thất lưng, dải lụa đỏ vắt qua trước ngực. Mắt tôi long lanh hơi nhíu mày, phát giác ra ngoài quần áo khiêu vũ còn có rất nhiều trang sức để đeo lên người cho đủ bộ. Tôi chọn ra mấy thứ, vòng tay, vòng chân, vòng cổ, đeo lên đều là những hạt ngọc, chỉ cần hơi động chút thì tiếng kêu đinh đang vang lên rất rung động, thánh thót dễ nghe.

Tôi vừa mặc xong định ra cửa thì đã thấy trên tường có một chiếc khăn che màu tím trông rất đẹp, tựa như cùng một bộ vậy, cung nữ sớm thấy ánh mắt kinh dị của tôi thì vội vàng giải thích, “Cô nương, chiếc khăn che đó rất hợp với bộ quần áo này, người có muốn lấy xuống không?”

Tôi gật gật đầu, “Mượn xuống chút đi!”

Mang theo khăn che, tôi đi theo sau cung nữ ra ngoài hành lang gấp khúc hướng nơi đang diễn ra hôn lễ tới, trong lòng lại có cảm giác cực vui. Tốt lắm! Dù sao thì cuộc sống như vở kịch, mà kịch như cuộc sống vậy, Diệp Vũ tôi cam nguyện làm một con hát, bởi vì không có ai so với con hát có dịp để chơi, hôm nay tôi sẽ không vì một người nào, mà vì chính mình điên cuồng một lần đi!

Tôi xuất hiện tuyệt đối chói mắt nhất là những người xem trong đại điện, ồ lên không ngớt bên tai. Tôi mang khăn che, trên môi duy trì nụ cười ngọt ngào. Anh mắt Hàm Mặc sáng ngời nhìn tôi, tôi cũng nhìn hấn cười cười, đi ra sân, bước vào vòng diễn. Bỗng chốc toàn bộ xung quanh sôi trào lên kích động. Còn tôi thì thảnh thơi như được ăn vậy, cũng không còn cảm giác nóng ruột và hồi hộp nữa, chỉ thản nhiên mỉm cười nhìn đám quan viên trong đại điện, sau đó quay mặt về phía Long Kỳ, trên mặt hấn hiện lên vẻ khiếp sợ, kinh ngạc, không hồn giận, lo lắng và còn có cảm xúc gì đó không rõ nữa. Tôi nhìn rất rõ những biểu hiện chân thực sau chiếc khăn che, con người ta nếu đã mang mặt nạ hoá ra cũng dễ dàng đọc nội tâm của một người như vậy.

Tiếng đàn bắt đầu nổi lên, tiếng sáo cũng hoà theo. Tôi nhắm mắt lại cứ theo thanh âm mà múa, cảm huyền lay động, hoặc vừa hoặc nhu, hoặc yêu hoặc mị, tiếng êm ái réo rất rung động, đàn sáo hoà nhau càng nghe càng thấy rung động, màn múa lại càng đẹp hơn.

Tôi hoàn toàn chìm vào cơn mê, lúc tiếng đàn dừng thì là lúc tôi xoay tròn tay áo, có chút cảm thấy choáng váng, khi tôi sắp ngã bổng trên lưng có một bàn tay đỡ, Hàm Mặc vút người lên nhẹ nhàng ôm lấy thất lưng tôi, tôi giơ tay áo hướng lên trời, lúc màn lụa mỏng như sương phát xuống, tôi liếc mắt một cái thấy mắt Long Kỳ như sắp lòi ra khỏi trần đầy đầy cuồng nộ, đồng thời tay nắm thành nắm đấm, tôi nở nụ cười.

Đợi sau khi múa xong, trận hôn lễ cũng xong, tôi vào thay quần áo, nhìn thấy trước cửa điện có bóng thon cao, Hàm Mặc đứng cạnh cửa, nhìn thấy tôi đi ra thì cười trong sáng, “Nha đầu à, bốn vương quá xem thường nàng rồi!”

Tôi liếc mắt tức giận bảo, “Thế nào, nghe chừng đã giúp mặt mũi Hàm vương gia rồi chứ! có phải là tôi đáng được thưởng hay không đây?” Tôi bắt chước giọng của vũ nữ gây cho Hàm Mặc cười một trận, “Được lắm! Nha đầu muốn được thưởng cái gì, bốn vương đều thoả mãn nàng hết!”

Tôi giảo hoạt nháy nháy mắt mấy cái, “Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra, cứ về phủ nghỉ trước đã! Tôi đang mệt muốn chết rồi đây này!”

Ngồi trong kiệu trở về, tôi nghĩ tới cảnh ở trên hôn lễ, trong lòng tôi biết rõ đến tột cùng là muốn cái gì, vừa tò mò, vừa kỳ lạ chẳng nhẽ tôi quên Ngọc Hoán quá nhanh thế ư? Chẳng nhẽ tôi không yêu Ngọc Hoán sao? Không thể vậy được... Trước đây tôi vẫn cứ cho là mình thương chàng nhưng cho tới hôm nay thì trong mắt tôi chỉ có một người, chỉ có người đó mới làm cho tôi thấy điên cuồng, mới làm cho tôi liều lĩnh muốn chọc giận hắn, sao lại thế cơ chứ?

Nhìn thấy nắm tay hắn rút lại, lòng tôi thấy cực kỳ vui sướng, trong mắt cũng rất cao hứng, vậy tôi đang chứng minh cái gì chứ? Không biết nữa, tôi lắc đầu, cũng không biết nữa. Tôi vừa không muốn nghĩ thương hắn, cũng không muốn nghĩ thích hắn, lại càng không muốn nghĩ tiếp cận hắn, nhưng vì sao tôi lại để ý từng tỷ hành vi của hắn chứ? Cảnh hắn cùng phi tử của hắn trên đũa, trông họ thực xứng đôi lắm, lòng tôi lại thấy chua xót, hàm răng đều nghiền chặt thấy đau.

Đột nhiên trong lòng nảy ra một câu, Diệp Vũ, hình như mây đã thích hắn rồi, mây để ý hắn như thế, chính là mây luôn trốn tránh không dám đối mặt với sự thật thế thôi! Trên thế giới không thể lừa gạt mình chính là cảm giác của chính mây, mây gạt được bất kỳ người nào nhưng lại không lừa được chính bản thân mình.

Như vừa rồi mây sao lại muốn hoá trang cho thật đẹp vậy, vì sao muốn khiêu vũ đẹp như vậy, vì sao lại để người khác dám chê cười mình, tất cả không phải là mây đang tự lừa dối chính mây hay sao? Mây làm vậy là để cho hắn xem, mây làm vậy là để cho hắn đau lòng, chọc cho hắn tức giận, bởi vì hắn cùng người khác chơi đùa là không tôn trọng mây, mây muốn phản kích lại hắn..Mây muốn phản kích lại hắn...

Đôi lúc không phải như thế, tôi không cho phép bản thân mình thích hắn, tôi không cho phép có nghe thấy không hả? Tôi không thể làm cho chính mình thích hắn được mà! Thích hắn thì có gì tốt chứ? Hắn vừa không thuộc loại của mây, cũng không phải chỉ nhìn thấy mỗi mình mây, người như vậy Diệp Vũ tôi đây lại thích hắn được sao? Buồn cười ghê...

Tôi đang mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ cảnh ồn ào vui vẻ, lòng thì lại bắt đầu rối loạn, những lời tận đáy lòng này cứ như một đứa trẻ bú sữa bình vậy, lúc tôi không hề mong thì lại chạy đến quấy rối. Chuyện xảy ra hôm nay cũng không phải là tôi cố ý, giống như tự nó có nguyên nhân rồi cứ thế phát sinh tự nhiên vậy.

Trở lại thân vương phủ, tôi còn chưa kịp ngồi xuống thì đã nhìn thấy mấy thái giám vội vàng đi tới, trực giác nói cho tôi biết là có quan hệ với tôi. Lúc này bên ngoài có vị công công dẫn đầu kia cất cao giọng hô to, “Diệp hoạ sỹ có ở trong không ha?”

Tôi từ trong phòng đi ra cười hỏi, “công công tìm tôi có chuyện gì không?”

Vị công công này liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi lấy ra từ trong lòng một đạo thánh chỉ, “Mau tiếp chỉ!”

Tôi quỳ xuống, lắng nghe ông ta lầm rầm, “Hoạ sỹ Diệp Vũ, nhân lễ mừng hôn tạm thời rời bỏ cương vị, yêu vũ gây sốc, có ý đồ dụ hoặc, hiện áp tải về điện hoạ sỹ, cấm chùng một tháng, khâm thử!”

Tuy tôi đã đoán là chẳng có chuyện tốt đẹp gì, nhưng nội dung trong thánh chỉ vẫn làm tôi không thể chấp nhận nổi. Cái gì thần ma yêu vũ, cái gì mê hoặc chủ, nói tôi cứ như giống một cái gì đó vậy.

Nhìn thấy tôi giật mình ngẩn ra, vị công công kêu to, “Thế nào, Diệp hoạ sỹ muốn kháng chỉ sao?”

Lúc này tôi mới hoàn hồn, khấu tạ ông ta, tiếp nhận đạo thánh chỉ đó. Lúc này nhìn thấy vẻ mặt âm nghiêm của Hàm Mặc đứng ngoài cửa, xem vẻ mặt của hắn thì cũng biết hắn đã biết rõ nội dung thánh chỉ, vị công công quay đầu lại, “Nô tài tham kiến thân vương gia”

Hàm Mặc hừ lạnh một tiếng giận tái mặt, “Các người thật to gan, lại dám nói người của bốn vương như thế hả!” Vị công công sợ tới mức cả người run lên, thanh âm vô cùng cung kính, “Nô tài không dám, tất cả những này đều do ý của Hoàng thượng cả! Vương gia!”

“Hoàng thượng hả, được lắm, người mau về nói cho Hoàng thượng biết, tất cả mọi chuyện đều do bốn vương chịu trách nhiệm, không trách được vị cô nương này!” Hàm Mặc đi tới đỡ tôi đứng lên, nhưng thực ra trong lòng tôi tuyệt đối không chán, mà còn có chút vui sướng nữa kia. Hắn ẩn cho tôi tội danh này, đã thuyết minh mục đích của tôi đã đạt được.

“Bẩm Vương gia, Hoàng thượng bất cứ ai cũng không thể can thiệp vào chuyện này được, vẫn kính xin Vương gia đừng làm nô tài khó xử, đây là hoàng mệnh, hoàng mệnh khó tránh mà!” Vị công công nhìn thấy mặt lạnh lùng như băng của Vương gia thì chỉ đành lúi Hoảng thượng ra mà thôi.

Tôi nhìn lướt qua Hàm Mặc nói chậm rãi, “Hàm Vương gia, đừng tức giận, nếu đã là ý của Hoảng thượng, làm thần tử như chúng ta phải tất nhiên tuân theo rồi!”

Hàm Mặc nghiêm mặt, giữ chặt lấy tôi không buông, nói mạnh mẽ, “Không được, bốn vương không cho nàng đi!”

Lúc nào, vị công công lại cất giọng chen vào, “Vương gia, đây là ý chỉ của Hoảng thượng, kính xin Vương gia thả Diệp cô nương ra!” Tôi nhìn về phía mặt hắc cau có bảo, “Hàm mặc, tôi không muốn chọc cho chuyện này lớn thêm. vốn là tôi sai, chịu chút trừng phạt cũng đúng mà. Tôi bị cấm chửi nhưng anh lại không bị cấm, mỗi ngày anh đến thăm tôi có phải là được không chứ?”

Trong mắt Hàm mặc vui vẻ hắc, “Nha đầu hy vọng ngày nào ta cũng tới thăm nàng sao?”

Tôi gật gật đầu, rốt cục Hàm mặc cũng buông tay, tôi theo công công hướng Hoảng cung đi đến.

Vẫn là cảnh điện họa sỹ hẻo lánh kia, vẫn chỉ có một mình tôi, tất cả vẫn không thay đổi. Tôi lại nhớ tới cuộc sống bị cô lập, hơn nữa tôi không sợ cô đơn, tôi và sự tịch mịch vốn là bạn, tôi vốn ngồi lặng im, tính tình nóng không bằng lạnh, cái kiểu sống không có người hỏi thăm lại thực ra vô cùng thích hợp với tôi.

Sau buổi trưa nắng ấm chan hoà vui vẻ tôi tự mình ngồi ở chỗ cao cạnh cửa sổ, ánh nắng chiếu hắt vào trên nét mặt yên tĩnh của tôi. Tôi lại lập lại sự ham thích nhất của mình, đó là cuộn tròn nằm trên chiếc giường mềm, lẳng lẳng bình yên sau giữa trưa, cảm xúc yếu ớt tận đáy lòng đôi lúc lại khuấy động, gây phiền cho tôi.

Hàm mặc vẫn chưa tới thăm tôi. điều này tôi không ngại, bởi vì từ hành lang gấp khúc kia tới tận trong cung của tôi có thủ vệ ngăn lại, cuộc sống của tôi đã bị Long Kỳ cấm hoàn toàn, buồn bực quá mà! Nếu mục đích Long Kỳ là muốn làm cho tôi bị cô độc, vậy thì hắc quên đi nhé, tôi không sợ cô độc, mà ngược lại còn muốn hưởng thụ cảm giác của sự cô độc nữa.

Tôi hiểu rõ bí mật tính người thì lại bị một bóng dáng tuyệt sắc từ xa hấp dẫn. Ôi! Hoá ra là vị Lệ phi nương nương kia đến gặp tôi nha. Tôi từ trên giường đứng lên, hướng nàng ta quỳ xuống, “Vi thần tham kiến Lệ phi nương nương...”

Lệ phi nhìn tôi từ trên xuống, sau đó thản nhiên nói một tiếng, “đứng lên đi!”

Tôi đứng bên cạnh nàng ta, ánh mắt Lệ phi vẫn không rời khỏi tôi, ánh mắt kia tựa như muốn đem xé tan tôi ra từng mảnh vụn.

Lấy trực giác của phụ nữ mà nói, nàng ta dường như có địch ý với tôi lắm. Về nguyên nhân là gì thì tôi không rõ, cứ để tùy nàng ta tiến hành soi xét cả người. Tôi đứng bất động, trên mặt mỉm cười. Một lúc lâu nàng ta lấy chiếc ghế nha hoàn mang tới ngồi xuống, “Nói vậy lần này Diệp họa sỹ biết nguyên nhân bị cấm chửi rồi đi?”

Tôi gật gật đầu, “Đã biết!”

Nàng ta nhẹ nhàng cười, nụ cười tươi như nắng mùa xuân động lòng người, “Biết là tốt rồi, dùng chiêu mê hoặc này với Hoảng thượng thì vô dụng thôi, phải biết rằng, quạ thì không thể thành phượng được, nói dễ hơn làm đó chứ? đừng có trách bản cung không cảnh cáo người, tốt nhất người nên biết bốn phận của mình, đừng có vọng tưởng sẽ có kỳ tích gì phát sinh! Hm..”

Nói xong, mắt phượng của nàng ta liếc xéo, ngạo nghễ nhìn tôi một cái, trên mặt vẫn là nụ cười tươi ôn nhu tới mức động cả lòng người.

Lòng tôi thấy rất coi thường, sự cảnh cáo này của nàng ta căn bản là chẳng có ý nghĩa gì hết, quạ biến thành phượng sao? Thực ra tôi lại nguyện ý là chú chim nhỏ bay lượn tự do trên bầu trời bao la ngoài bờ tường kia kia, cũng chẳng muốn làm một con phượng Hoảng đầu bị mũ dè nặng kia làm gì.

Tôi cúi đầu chớp mắt, “Cảm ơn nương nương đã dạy bảo, vi thần sẽ làm đúng bổn phận của mình, không dám có hy vọng xa vời gì, xin nương nương yên tâm!” Có đôi khi, dùng chiêu duy nhất chính là bo bo giữ mình, trong chốc lát cũng không phải là để làm gì, nói thì thường nói đánh là đánh vào chim đầu đàn, tôi cũng không nguyện húc phải bụi rậm gì đó.

83. Chương 83: Chương 83

Lệ Phi đối với biểu hiện bất thường của tôi thì cực kỳ hài lòng, lại càng cười đẹp hơn. Thái giám hai bên đỡ đi ra ngoài điện. Nhì theo bóng nàng ta, khoe môi tôi khẽ nhếch lên, có chút tiếc một bóng hồng nhan, sinh ra đã có bề ngoài xinh đẹp như này, thực ra thì là hoa không đậu quả, nàng ta dĩ nhiên vào cung, sẽ phải thích ứng với cuộc sống trong cung, con gái sinh ở trong cung có vài người thực sự sống được không?

Tôi yên tĩnh ngâm nghĩ, tôi đã trêu chọc Lệ phi cũng không phải là chuyện kỳ quái gì. Chuyện mừng hôn lần đó, cso cô gái có ý đồ mê hoặc quân chủ, phụ nữ bên người hần sao lại không biết chứ?

Thử nói xem, Tôi cười biết rằng phụ nữ càng trông dịu dàng lại càng nguy hiểm, như Lệ phi thì xem như là cao thủ trong đó vậy, nàng ta là một phụ nữ rất thích hợp sinh ở trong cung.

Kinh thành đẹp, đẹp vào lúc mặt trời đã ngả về tây, đủ màu sắc, có đám mây nhiều màu, lúc thì giống như màu đỏ sẫm, chỗ thì nhạt như nước, nhuộm đầm cả nửa bầu trời, ám trầm, trắng lợt, không ngờ hoàng cung tường cao đồ hồng khí thể như vậy, vô cùng phi thường tôn quý, trang trọng lại lộ ra vị lịch sử, bên trong ẩn giấu nặng khí chất vương giả.

Tôi cầm lấy ngọc bút trong tay, tản vòng quanh ánh tà dương như màu máu.

Đình đài u tĩnh hợp với hồ nước, không có rào chắn, mà nước xanh, xen màu ngọc, dường như hợp thành một thể thống nhất. Tôi đưa tay khoát nước, từng đợt sóng gợn xô theo tay tôi khuếch tán ra. Tôi ngồi một lúc, một lần cũng không hề bị sự kiện kia làm phiền nào. Tôi rút tay lại, nhìn sóng nước lăn tăn rồi lặng dần, tôi nở nụ cười, trong hồ in bóng ngược của tôi, mềm mại như nước, đột nhiên lại thấy như có hai cô gái sinh đôi chăm chú nhìn nhau vậy, trông có vẻ quỷ dị.

Tay vẫn lạnh lẽo, đột nhiên tôi nhìn thấy một bàn tay mềm mại đeo nhẫn, ngón tay áp út kia đeo một chiếc nhẫn màu hổ phách, càng tôn lên làn da, trong suốt, thấy cả những vân hoa nhỏ li ti, nhìn trông sống động. Nó trông quý giá đắt tiền như thế làm tôi có chút kinh ngạc, khẳng định nó không phải là cái gì bình thường cả.

Chân có chút mỏi, cánh tay đưa ra vịn vịn cả người, rồi nhẹ nhàng xoa bóp chân tê. Tôi làm cho tóc bay tán loạn, mới cúi mình xuống nước chỉnh sửa lại dung nhan chính mình. Đột nhiên trên mặt nước lúc này xuất hiện một hình ảnh khác đứng khoanh tay, mặc áo choàng thêu, khuôn mặt tuấn đạt phi phàm, trông vô cùng ung dung tự tại, trên mặt lộ vẻ mặt tươi cười như tháng ba mùa xuân, ôn nhu nhìn tôi trong nước.

Tôi cúi xuống vén tóc ra sau tai rồi hướng hần hành lễ, “Vi thần tham kiến Hoàng thượng!”

Hần đưa tay ra đỡ lấy tôi đứng lên, giọng điệu lạnh nhạt, “Không cần đa lễ!”

Trong lòng tôi hơi chua chua, khẽ lui thân mình, giãy ra, ánh mắt hần trầm xuống, không nói gì, tôi thả tay, “Hoàng thượng tìm vi thần có chuyện gì ạ?” Không ngờ hần lại đột nhiên xuất hiện là cho tôi có chút kinh hoảng.

“Trẫm chỉ là đang nghĩ đến...” Nói tới đây thì dừng, tôi giơ tay lên liếc mắt nhìn hần một cái, trong mắt hần đột nhiên sầm lại nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn màu hổ phách trên tay tôi. Thấy tôi nhìn hần, thì hần thôi nhìn nhưng vẻ trầm lãnh vẫn không giảm.

“Xem ra trẫm đã đoán sai rồi, cuộc sống của người cũng quá thản nhiên tự đắc đó chứ!”

Hần hy vọng tôi thế nào? Tức giận à? Oán hận ư? Hay là ưu phiền đây? tôi ở cái thời đại này vốn là vô lo vô nghĩ, chuyện tình đầu với Ngọc Hoán chấm dứt, lòng tôi bình lặng như nước, bình tĩnh không có sóng, hần thật không hiểu tôi rồi.

Tôi lập tức hoàn hồn, lòng bình lặng như gương, vẻ mặt mềm mại như nước, nhìn thẳng vào hắn, “Vây hoàng thượng hy vọng tôi sống thế nào?”

Nhiều mày, môi bạc cười, “Nàng đã thay đổi rồi! Trở nên khác quá làm trẫm không nhận ra là Diệp Vũ trước đây nữa, nàng càng ngày càng lạnh nhạt đến vô cùng” Lòng tôi ngẩn ra, lời nói của hắn làm tôi thấy xúc động. Chính bản thân tôi cũng không biết tự khi nào thì mình đã trở thành lạnh nhạt đến vô cùng như trong miệng hắn thốt ra nữa, chắc là do cuộc sống trong cung rồi! Hoàng cung, có thể tạo ra một con người có tâm cơ thâm trầm, cũng có thể tạo ra một người lạnh nhạt đến vô cùng, nếu không phải cảnh khoe sắc tranh giành tình cảm, vậy thì cứ lạnh lùng bàng quan vẫn hơn.

Tôi chớp chớp mắt cười, “Cảnh còn, người mất, chẳng có gì lạ cả! Nếu như muốn thảo luận chuyện cũ hòng trần thì vi thần cũng không muốn làm lãng phí thời gian quý giá của Hoàng thượng nữa, xin cáo lui đi trước” Tôi nhắc tới đó, chuẩn bị bước xuống bậc thanh thì lại bị hắn kéo lại, “Cùng trẫm nói chuyện phiếm đi!”

Tôi lại nhíu mi, nghĩ ngợi, “Như vậy cũng không ổn lắm, Hoàng thượng à, bị người ta nhìn thấy, vi thần khó tránh khỏi thần hồn nát thần tính, lại được nghe những lời khó nghe chút đó!”

Một sức mạnh đem tôi kéo sát lại, ánh mắt ôn nhu chợt xẹt qua một tia sắc bén, “Ai dám nói bậy hử!”

Tôi ngẩn ra, khinh thường bĩu môi cười nói, “Hoàng thượng đương nhiên là không sợ rồi!” Tôi cố nén không nói, ngồi xuống trên ghế, hắn hình như có vẻ trầm tư, cũng ngồi xuống, tránh đi ánh mắt này đó thì màu sắc kiến trúc huy hoàng có cảm giác gọi thở xunh quanh có vẻ quen thuộc. Trong lòng tôi bỗng có chút nổi không nên lời, neho mắt nhìn ánh chiều diễm lệ. Tại giờ này khắc này, tâm tình có hơi chút nháy nhót, giống như trở về trước kia người đàn ông làm việc dứt khoát, trầm ổn vậy. Hắn không phải là Hoàng thượng, hắn chỉ là một con người làm cho tôi thấy kính phục và khao khát. Tiếng cười của hắn có thể làm ấm lòng tôi, ánh mắt của hắn có thể nắm giữ hồn tôi, cử chỉ của hắn có thể làm rung động con người tôi. Nhưng mà hắn hiện giờ lại là một quân vương không thể tới gần. Tiu rằng hắn cũng cho tôi một nụ cười tươi như ngọn gió ấm áp, lòng tôi lại lạnh như băng tuyết vậy.

Không tìm ra một đề tài nào, chỉ là lẳng lặng, gần như đều có tâm sự trong lòng! Hoá ra là thân phận của chúng tôi lại cách xa tới mức đến cả một lời để nói cũng đều không có, tôi hơi nghiêng đầu, “Hoàng thượng định tán gẫu cái gì với tôi vậy?”

“Lần sau nhớ kỹ, khi hai chúng ta cùng một chỗ, không có Hoàng thượng chỉ có ta và nàng!” Hắn thần nhiên mở miệng, hai mắt chăm chú nhìn về phương xa, dường như không có mục tiêu. Tôi hơi chấn động, cười, “Quân thần có khác, dân nữ làm sao dám kháng cự? Hay là Hoàng thượng đừng lấy vi thần ra đùa có được không?”

Không muốn quan hệ của chúng tôi mập mờ như vậy cứ phân rõ ra là tốt nhất.

“Ta nói được là được, chẳng nhẽ nàng lại muốn làm trái mệnh lệnh của ta sao?” Còn không sao? Hiện giờ không phải là đang dùng thân phận của hắn áp chế tôi đó sao? Tôi bắt đầu đứng lên, bĩu môi cười nhạt, Long Kỳ có cảm giác như có gì đó, nghiêng mặt liếc xéo mắt nhìn tôi một cái, vừa lúc đụng phải ý cười của tôi, hắn bỗng ngẩn ra. Tôi lúc này mới cảm thấy mình thật vô lễ, cúi gục đầu xuống không nhìn hắn, tiếng hừ khê truyền đến, “Nàng cảm thấy buồn cười lắm sao?”

Tôi cố nén cười, mặt mũi nghiêm chỉnh lại, “Thần không dám!”

Long Kỳ có vẻ nghĩ ngợi chút cười bảo, “Không dám ư? Người khác nói không dám ta còn tin, chứ nàng nói không dám ta không tin!”

Tính bướng bỉnh tồn tại trong lòng tôi đã lâu bắt đầu bùng nổ, ngẩng đầu ngưỡng mộ hắn, “Anh vì sao cứ cố tình muốn tranh với tôi vậy, chẳng nhẽ tôi nợ của anh cái gì không trả sao?” Không hiểu sao tâm tính không sợ đối với hắn vẫn tồn tại, hắn muốn xử trí tôi thế nào tôi đã không thèm quan tâm nữa rồi.

Con người của hắn trong nháy mắt nhuộm một tầng vui mừng, khoé môi cong lên, dùng giọng điệu sủng nịch nói, “Nợ, nàng còn nợ ta nhiều lắm, nhiều đến mức ta còn không biết làm cách nào đòi nàng mà lấy cho được hết đây!” tình ý trong mắt hắn không hiểu sao cứ hiện lên, đưa tay ra vuốt ve sợi tóc trên trán tôi, giọng nỉ non, “Nhưng mà nàng lại không chịu cho ta!”

Trong lòng tôi bối rối quá, đứng đực tại chỗ, động cũng không dám động nữa, lời nói mẫn cảm như thế, tôi bỗng chốc không biết nói gì, khẽ cắn môi dưới. Không phải là không chịu cho anh, mà là không dám cho anh. Một khi đã cho anh rồi tôi sẽ lâm vào vạn kiếp bất phục (không góc đầu lên được), anh có hay không? Cho anh rồi sẽ rất nguy hiểm, tới mức nghiêm trọng, tôi không thể nào mà cho nổi.

Nghĩ đến đây, tôi tự tay vén tóc bị gió bay tán loạn lên bên tai, quay đầu nhìn hần cười thật tươi, nói câu mở đầu xoa nhẹ, “Hoàng Thượng không phải là trăm công nghìn việc đó sao? Thế nào lại còn có thời gian tới đây chơi đùa chứ? Chẳng may quốc sự có chuyện gì sơ xuất, vì thần chẳng phải là bị vạn dân lắng mạ sỉ nhục đó sao? Cần trở về đi thôi!”

Long Kỳ cau mày, nghiêng đầu nghĩ ngợi, ánh mắt bắt đầu có chút nghiêm khắc, lơ đãng quét mắt liếc ngón tay của tôi một cái, “Chiếc nhẫn này là có ở đâu đó?”

Tôi vừa nghĩ vừa xoay, nghĩ ra cái gì đó. Chiếc nhẫn này chỉ là Hàm Mặc tặng cho tôi thôi, xem chất lượng thì đúng là cực phẩm thượng đẳng, chắc có ý nghĩa không nhỏ, chẳng nhẽ Long Kỳ đã từng thấy ư? Tôi không để tâm cười cười, “Cái này đó à, là do Hàm Vương gia tặng cho tôi. Lần trước thấy huynh ấy đeo trên tay nhìn trông có vẻ đẹp lắm, tôi mới cướp lấy đó!” Trong lòng tôi thầm jỵ vọng mượn chuyện này dọa cho qua, nhưng xem sắc mặt Long Kỳ thì chỉ biết hần mất hứng rồi.

“Cướp được sao?” Hần dương dương tự đắc, trong mắt hiện hai chữ không tin thật là to. Tôi nhẹ nhàng gật gật đầu, nói khẳng định, “Vâng!”

Hần hừ nhẹ một tiếng, cầm lấy chiếc nhẫn trên ngón tay tôi, tháo ra lập tức, để trong tay nghịch. Lòng tôi giật mình, không rõ ý đồ của hần là gì, hần lại ở nụ cười bảo, “Nếu mà nàng thích kỳ trân dị bảo, ta tặng cho là xong, cái này tặng cho ta nhé!” Nói xong vung tay lên định ném đi, tôi trừng mắt lòng còn chưa nghĩ đến nhưng miệng đã lỡ nói tuột ra một câu, “Không được, cái này tôi định trả lại cho Hàm Vương gia, vật trân quý như vậy tôi không nhận nổi! Trả lại cho tôi”

Tôi túm lấy tay hần. Rõ buồn cười chưa, Diệp Vũ tôi lại cứ thất thố trước mặt hần như thế. Hần để mặc cạy mở tay mình, tôi đang lúc mừng thầm thì tay đã bị nắm chặt. Tôi cả kinh, ngẩng đầu lên nhìn thẳng khuôn mặt âm trầm của hần, vô tội nói, “Thực xin lỗi Hoàng thượng, tôi định trả lại cho ngài ấy!”

Hần buông tay, đặt chiếc nhẫn vào trong tay tôi, không phản đối lại bảo, “Ngày mai trả lại cho hần đi!”

“Nhưng mà....?” Tôi còn định nói thêm thì hần cắt ngang lời tôi, “Thế nào, nàng không đồng ý ư?”

Tôi lắc lắc đầu, “Không phải, Hoàng thượng chả lẽ lại quên sao, tôi đang bị cấm chùng mà!” Long Kỳ giãn mày ra, đứng dậy, cũng kéo tôi theo, “nàng bị bỏ lệnh cấm rồi!”

Tôi ngờ ngác, chỉ vì chiếc nhẫn này mà tôi được bỏ lệnh cấm sao? Tôi cười nhẹ nhàng, hướng hần hạ người xuống, “Vi thần cung tiễn Hoàng Thượng!”

Hôm nay tôi thực vui lắm, Long Kỳ chỉ có tới đây ngồi với tôi cũng không có hành vi gì quá đáng, lại càng không bị những người khác nói gì cả, nếu không tôi thực sự không biết nên làm thế nào cho đúng cả.

Buổi tối có hai cung nữ mang đồ ăn tới cho tôi, so với dĩ vãng thì nhiều đồ ăn hơn rồi, còn tăng gấp đôi. Tôi thần nhiên nhìn cung nữ, “Hôm nay có chuyện gì xảy ra vậy. Không phải các người mang nhầm đồ ăn tới chứ!”

Hai cung nữ hướng tôi hạ mình, “Diệp hạ sỹ à, không nhà đau ạ. nghe nói là đại tổng quản đề nghị đó!”

“Đại tổng quản à?” Tôi nhú mày, tôi nhớ rõ mình cũng chưa tiếp xúc với người trong cung lần nào cả mà!

“Vâng, chính là Hà công công, Hà đại tổng quản đó!” cung nữ lại nói, Hà công công à? Là ông ấy ư? Ông ấy thêm đồ ăn cho tôi sao? Sâu thẳm bên trong tôi bỗng nhớ tới một người, còn nhớ rõ một câu ông ấy nói với tôi, “Cô thật sự thích ăn như thế ha!” Trong lòng có dao động chút, cầm miếng điểm lên bỏ vào trong miệng.

Tôi đã bị bỏ lệnh cấm, trong lòng cũng chẳng thấy vui gì cho lắm. Sáng sớm, tôi nằm trên chiếc giường mềm để sưởi ấm, lại bị mấy tiếng chân bước dồn dập tới quấy rầy. Tôi hơi mở mắt nhìn thì thấy Hà công công và mấy tiểu thái giám vội vàng tới, trong tay đang bê một chiếc hộp gấm.

Tôi đứng dậy, cười đón, “Hà công công xin chào!” Hà công công lau mồ hôi trên trán, cười ha ha nói, “Diệp cô nương cũng dậy sớm quá ha! Chúng ta mang đồ tới cho cô nương đây!” Nói xong tiểu thái giám đứng sau ông ta bưng hộp gấm kia lên, công công liếc mắt ra sau tiểu thái giám một chút, vị tiểu thái giám này bỗng chốc lùi lại sau ba bước, tôi cầm hộp gấm này lên nhìn có chút buồn bực, Hà công công tiến lên trước, “Cô nương, tới trước nói chuyện chút đi!”

Tôi nhìn ông gật gật đầu, cùng ông vào trong điện, tôi đặt chiếc hộp trên bàn, Hà công công cười hỏi, “Cô nương có đoán được gì không? Trong chiếc hộp này có cái gì?”

Tôi đoán à? Tôi nghĩ ngại, không phải là Long Kỳ muốn tặng lễ vật cho tôi đó chứ? Tôi vội vàng mở chiếc hộp gấm ra, bỗng chốc hoa cả mắt, thầm kêu lên một tiếng, ông trời ơi, chói mắt quá đi, bên trong đều là những kỳ trân dị bảo mà tôi chưa bao giờ thấy nè!

Tôi đưa tay cầm lấy một chiếc vòng ngọc, nhìn ngắm kỹ lưỡng, Hà công công cười bảo, “Chiếc vòng tay này được dùng chất liệu bạch ngọc dương chỉ nổi tiếng vào giờ tý chế tạo ra đó, càng quý ở chỗ là nó có màu sắc hồng tươi là vật thể gian khó gặp, cô nương cũng biết, chiếc vòng tay này cũng đủ cho cả người trong kinh thành sống trong ba tháng đó nha!”

Lòng tôi ngẩn ra, xoa tay thấy thân ngọc mát lạnh, quả thật là bảo vật hiếm có. Tôi đặt nó xuống, nhìn thấy một chiếc nhẫn sáng đặt trong góc, cầm lấy nó lên, tôi lại cảm thấy kỳ lạ, nhìn có vẻ giống như cái Hàm Mặc đưa cho tôi, tôi nhìn Hà công công, “Nó cái gì vậy?”

Hà công công cười, “cô nương nhìn không thấy sao? Đây là chiếc nhẫn thôi mà! nghe nói là bảo vật từ xưa hoàng gia lưu truyền tới nay, cái này cụ thể thế nào chúng ta cũng không rõ cho lắm” Chỉ là bảo vật thôi mà, tôi thả nó xuống, đột nhiên trong lòng hoảng lên, một viên bảo thạch nằm trong hộp toả sáng ngời. Trời ơi! tôi không thể tin nổi vào mắt mình nữa, dĩ nhiên đây là chiếc vòng cổ tôi đã mang đi cầm ở hiệu cầm đồ đây mà, chẳng trách, chẳng trách khi tôi đã có đủ tiền đem tới chuộc lần đó, chủ quán kia đã đóng cửa, hoá cả là đã bán cho hoàng gia rồi. Lòng tôi hơi có chút căm tức, cứ nắm chặt lấy chiếc vòng cổ. Ông trời à, vòng vào một trận rồi vẫn trở về tay tôi. Đúng, thực là ý trời, ý trời đây mà. Tôi cầm nó trên tay đặt trên môi hôn.

“Cô nương chiếc vòng cổ này có thể nói là lớn nhất, cả người chế tác giỏi trong cung cũng không biết nó từ đâu mà đến nữa, lại không biết là người ở đâu chế tác, chế tạo tinh vi của nó có thể nói là mờ ảo, không cách nào biết được...”

Tôi khẽ cười, “Ta biết!” Hà công công mở to mắt, “Cô nương biết ư?”

Tôi gật gật đầu, trong chớp mắt cười giảo hoạt, “Hà công công à, ông có biết chủ nhân chính của nó là ai không?” Hà công công lắc lắc đầu, vẻ mặt buồn bực, tôi lại càng buồn cười, nói cảm thán, “Ban đầu chủ nhân chính của nó là tôi mà!”

Điều này làm cho Hà công công bị dọa choáng váng, nói lắp bắp, “Cô...Cô nương ư?”

Tôi gật gật đầu, mang toàn bộ kỳ trân dị bảo trả hết cho ông ta tôi cũng không phait người tham lam, kỳ trân dị bảo này nọ cũng không thể ăn được, uống được, tôi giữ lại cũng như bị trói buộc vậy, biết đâu người khác lại còn tưởng tôi là kẻ trộm nữa ấy chứ!

Về mặt Hà công công đau khổ nhăn nhó, muốn giữ lại hoặc để lại cũng thấy khó khăn, “Nhưng mà...Cô nương à đây đều là Hoàng thượng sáng nay đã dặn dò mà! Nếu mang về, lão nô chỉ sợ không thể hoàn thành nhiệm vụ được, cô nương cô cứ nhận lấy đi mà! Được không...”

Tôi liền đoán ngay ra là chủ ý của Long Kỳ, nhờ kỹ những gì mà Hà công công và tôi đã từng trải qua hoạn nạn có nhau, tôi cũng không thể hại ông ấy được, nên đành phải nhận chiếc hộp, “Được rồi! Cháu cứ giữ trước vậy, sẽ tìm cách trả lại cho Hoàng thượng ngay!”

Hà công công vui sướng dẫn theo hai tiểu thái giám rời khỏi cung của tôi. Tôi ngồi ngắm nghía toàn bộ kỳ trân dị bảo xong, lại hiểu sâu thêm về hoàng cung xa hoa. Tôi xoa xao chiếc nhẫn hổ phách trong tay, nhớ tới Long Kỳ nói, “Ngày mai trả lại cho hần đi!” Chẳng lẽ Hàm Mặc đưa cho tôi chiếc nhẫn này là tín vật đính ước sao?” Lòng tôi ngẩn ra, nếu là vậy...? tôi nên làm gì bây giờ đây? tôi trả lại cho hần, hần cũng từng cương quyết nói, “Nếu nàng không cần, cứ lúc nào không thấy ta thì vứt đi!”

Tôi lâm vào thế khó xử, hai người đều là những người tôi không thể đắc tội được, tôi âm thầm cân nhắc, định đem giấu đi, chỉ cần bọn họ không ai thấy thì tốt rồi.

Việc tìm lại được chiếc vòng cổ của mình làm tôi vui sướng mãi không thôi, âm thầm nghĩ rằng thấy hân lão chủ xấu bụng kia, nhất định sẽ cho ông ta biết tay, hừ!

Yên ổn qua vài ngày, tôi ở trong cung điện tự dừng thấy đến vài nha hoàn, một vị cung nữ lớn tuổi trong cung đột nhiên nhìn tôi cười cười, “Diệp hoa sỹ à, lần trước Lệ phi nương nương tới gặp Diệp hoa sỹ thấy thương cung điện cầu hoa sỹ cô tịch nên mới nô tỳ cho Diệp hoa sỹ một nha hoàn tới đây hầu hạ cho ngài” Nói xong ánh mắt sáng lên, giọng kêu to, “Vân Nhi còn không nhanh lại đây gặp chủ nhân!”

Tự dừng một nha hoàn gọi là Vân Nhi chạy nhanh tới, hướng tôi hạ mình, “Nô tỳ Vân Nhi xin thỉnh an chủ nhân!”

Lệ phi à? trong lòng tôi bắt đầu suy nghĩ, nàng ta đang có ý định gì đây, tự dừng lại cho tôi một nha hoàn chứ? Lòng tôi bỗng đã rõ, chỉ sợ chồn tảng gà để chút tết thôi, chẳng có lòng tốt gì! Chỉ là tôi đang nghĩ mình chưa đắc tội tới nàng ta, cũng không gặp được nàng ta, nàng ta làm sao lại để bụng chứ nhỉ?

tôi đang nghi hoặc thì lão cung nữ kia đã cười nói, “Diệp hoa sỹ à, cô xem xem chủ nhân nhà chúng ta rất quan tâm tới cô, cô cần phải nhận sự ân tình này của người đó nha! Vậy không quấy rầy cô nương nghỉ ngơi, nô tỳ cáo từ”

Nói xong nhìn thoáng qua Vân Nhi kia một cái, “Cố gắng hầu hạ cô nương cho tốt nhé!”

“Nô tỳ đã biết ạ!” Ánh mắt Vân Nhi xem ra cũng giống y bà ta. Vân Nhi tiễn đoàn người đi ra ngoài. Xem ra nha hoàn này cũng không phải là người bình thường rồi! Nhìn thần sắc của những người này dường như là tới giám thị tôi đây mà, xem hầu hạ ra sao ha? Trong lòng tôi hiểu rõ nhưng mặt ngoài thì không buồn nói, định xem xem bên trong thế nào, bản cô nương đây sẽ cùng chơi với các người. Còn có vị Lệ phi kia, nàng ta cũng hơi coi thường rồi, chả nhẽ một hoa sỹ nhỏ nhỏ như tôi đây mà nàng ta cũng có thể để trong lòng, có thể nói nàng ta là người rất xảo quyệt. Tôi càng cảm thấy vị lệ phi này không phải là nhân vật bình thường.

Tuy Vân Nhi là nha hoàn bên người tôi nhưng tôi cũng chẳng có chuyện gì để cho nàng ta hầu hạ cả, tôi cứ một mình đi, một mình đến, còn nàng ta thì giống như chiếc bóng theo không rời, mấy ngày vừa qua tôi càng hoài nghi mục đích nàng ta tới.

Nàng ta cũng không ở trong tầm cung của tôi quét tước gì cả, cũng không tìm kiếm vật gì đó, chỉ nhìn chăm chăm vào từng hành động của tôi. Tôi cũng không thèm để ý. Nàng ta là nha hoàn lệ phi nương nương tặng cho tôi, tôi mà có hành động khác thường nào thì nhất định giây phút sau sẽ rơi vào tay Lệ phi nương nương ngay.

Hiện giờ tôi có một câu tồn sùng nhất, đó là khổng lão phu tử có nói, không bạn không bằng mình giả có. Trong cung cái dạng anh lừa tôi gạt là loại trong thế giới này có, giống như mở mìn trong biển cả, ai không đoán được mạch nước ngầm trong đá mà trú ẩn thì hỏng.

84. Chương 84

Tại trong cung này ai mà sơ ý thôi thì chết sớm, xem ra tôi phải học cách sống như vậy. Tôi đoán Lệ phi thực sự không được coi thường, mấy ngày trước Hoàng thượng đã tới điện hoa sỹ của tôi, tin chắc người để ý sẽ biết, có lẽ rơi vào tai Lệ phi nương nương cũng chẳng có gì lạ. Chỉ là lần đầu tiên gây khó dễ cho tôi lại là nàng ta, không chừng còn có biết bao con mắt đang âm thầm dòm tôi đó! Trong lòng tôi cười khổ não, Hoàng thượng à, anh muốn tốt cho tôi, thì xin anh đừng coi trọng tôi nữa mà!

Tôi đứng dưới nắng chiều đang chuẩn bị làm vài động tác khởi động, Vân Nhi bưng một ly trà tới, cười nói, “Chủ nhân, xin mời uống trà” Tôi cũng không ngẩng đầu lên, nói thản nhiên một câu, “Để đó đi”

Vân Nhi cũng không có ý rời đi, cứ đứng như cũ, “Chủ nhân vẽ thật đẹp quá đi! Nhìn sống động lắm” Tôi thoáng nghiêng đầu, hướng nàng ta cười nhạt, “Vân Nhi, ta không có thói quen vẽ tranh có người quấy rầy, người trước tiên về phòng làm việc đi!”

Khuôn mặt tươi cười của Vân Nhi cứng lại, ánh mắt có chút mất mát hướng tới hạ mình chào rồi đi vào trong điện. Lòng tôi mỉm cười, biết nàng ta định giả vờ gần gũi với tôi. Đến ở chỗ này được vài ngày, nàng ta cũng không mang được chút tin tức nào cho chủ nhân của mình, nàng ta cũng sốt ruột lắm đây, nhất định vị Lệ phi bên đó đã có chút chịu không nổi, chỉ vì bức bách trước mắt mới buộc Vân Nhi tới chỗ tôi để gần gũi. Tôi đối với người ta như thế chẳng qua muốn bức nhóm các nàng bỏ đi mà cũng không cần phải đuổi họ.

Sáng sớm hôm nay, tôi rửa mặt chải đầu xong đi ra khỏi cung điện vào trong vườn hoa tản bộ. Một bóng người bước nhanh chân đi tới đập vào mắt tôi, Hàm Mặc khoác chiếc áo choàng màu tím, đầu đội mũ quan ngọc phối hợp rất tương xứng với khí chất Vương gia của hắn, chưa tới gần thì giọng đã truyền đến, “Nha đầu...”

Tôi hướng hắn hạ mình chào, “Vi thần tham kiến Vương gia!” Bóng Vân Nhi loáng thoáng bên trong điện, nếu tôi không làm lễ, vớ vẫn bị khoác phải tội danh không chu toàn mà đắc tội thì chết. Mặt phượng Hàm Mặc cười cười, đỡ cái lễ này của tôi, kéo tôi tới bên người, “Bổn vương rất lo lắng, may sao Hoàng thượng đã bỏ nhanh lệnh cấm như vậy, nếu không ta lại phải tới tìm ngài ấy rồi!”

Đương nhiên rồi, tôi mới bị cấm chừng có năm ngày thôi mà! Tôi nhìn hắn cười trong sáng, “Hôm nay Vương gia thế nào! Mặc nghiêm chỉnh như vậy, có phải trong cung có chuyện tốt gì phát sinh không?”

“Hôm nay là ngày kiêu tướng ở biên quan hồi kinh, chiến sự biên quan đại thắng, Hoàng thượng mở đại yến đãi toàn thần, làm lễ rửa tội, có thể tính là một việc vui vậy! Bản vương chạy từ đó tới!” Khuôn mặt tuấn tú của Hàm Mặc nhuộm đỏ, trên người có chút hơi say say, xem ra là uống khá nhiều đây, đối với các tướng biên quan chắc chẳng có hứng mấy, chỉ là biên quan đại thắng, tôi cảm thấy cao hứng thay cho Long Kỳ, thân là vua một nước, hẳn hi vọng không phải là một quốc gia thịnh vượng, quốc thái dân an, trở thành một hoàng đế giỏi hay sao?

“Thật đúng là một việc vui đáng chúc mừng lắm, xem ra hôm nay toàn bộ hoàng thân quốc thích đều đến tham dự cả ha!”

“Đúng vậy, hai vị phi tử trong hậu cung cũng đều tham gia cả!” Hàm Mặc thuận miệng đáp, lòng tôi bỗng thoáng rung nghĩ tới cảnh tượng này, Long Kỳ một thân long bào, hai bên có hai vị nương nương xinh đẹp vô song, như hoa như ngọc làm bạn thì thực sự là cảnh vô cùng tiêu dao thoải mái. Lòng lại thấy hơi đau nhức. Ngày thường tôi chẳng có cảm giác gì, hôm nay nghe thì lại không biết có tư vị thế nào.

Thấy sắc mặt trầm xuống của tôi, Hàm Mặc thân thiết đỡ lấy tôi, “Thế nào, khó chịu sao?”

Tôi lắc đầu, nhìn hắn mỉm cười, “Không sao, chắc là ở trong cung lâu nên tâm tình có chút phiền chán đó mà!”

Trong mắt Hàm Mặc vui vẻ, “Vậy hả, vậy thì bản vương mang nàng đi ra ngoài giải sầu nhé, thế nào? Nàng có còn nhớ lần trước ra tới vách núi bên ngoài kia không? Hôm nay khí hậu thật tuyệt, phong cảnh ở đó chắc chắn là đẹp không sao tả xiết!”

Tôi đồng ý ngay, “Được!” Cảm giác như được giải thoát thấy thực sự vui sướng vô cùng. Long Kỳ đem nhốt tôi trong cung mà nói là một kiểu dày vò, tôi còn không rõ cảm giác mình lắm, chỉ biết là, nếu được mở cửa thì nhất định sẽ không thể ở cùng nhau được, cũng không thể cho tôi được khảo nghiệm như thế nữa. Nhưng mà ông trời khinh địch sẽ dễ dàng buông tha cho tôi sao?

Tôi đã không thể tự quyết định sẽ làm như thế nào được rồi, bởi vì đằng trước có vực sâu, một khi tôi bị vây chặt, thì chắc chắn không thoát nổi. Nhưng mà tôi có thể trốn tránh nổi ư? Tôi chỉ có thể thoát đi được một lúc cũng không thể trốn vĩnh viễn được ư?

Nếu đã định uống ly rượu độc rồi thì có tránh cũng có tác dụng sao? Chắc chắn là sẽ thống khổ và chết chóc những điều đó tôi đều biết cả, nhưng tôi biết thì cũng vô dụng, lại vẫn lựa chọn đi con đường này. Phải biết rằng tình yêu này như chén rượu độc vậy, nhất định là trốn không thoát.

Lý trí nhiều mà áp lực cũng không ít, áp lực vô cùng, cũng không phải là lý trí gì cả. Chưa từng sai là vì lý trí, sinh ra sai lầm cũng là vì lý trí. Lúc Hạnh phúc vì được yêu, lúc thống khổ cũng bởi vì yêu. Trốn tránh là vì cự tuyệt thống khổ, thống khổ lại cũng chỉ vì trốn tránh mà thôi.

Diệp Vũ tôi đây chính là đã làm việc ngốc nghếch mâu thuẫn như thế nhưng tôi cam nguyện.

Hàm Mặc đem tôi ra khỏi điện hoạ sỹ, đi Hàm vương phủ. Tôi dắt Tuấn nhi ra, giống như trước tinh thần sáng khoái, béo lên, gia đình nhà Hàm Mặc chăm sóc nó tốt lắm, nhìn thấy tôi, nó hí một tiếng vang dội.

Xem ra thì nó cũng chịu không nổi tịch mịch, cũng muốn rong ruổi ra thế giới bên ngoài mà.

Trên đường kinh thành, từng đám người tụ tập, mỗi khuôn mặt đều đang cười, thân thiết có, vui vẻ có, quốc gia hưng thịnh, dân chúng cùng vui. Tôi bị không khí thế này cuốn hút, trên mặt cũng nở nụ cười. Tôi và Hàm Mặc chạy ra ngoại thành, hai con ngựa nhanh chóng phi vút về phía cánh rừng xanh ngắt kia, có vẻ rất vui. Rừng trúc xanh biếc, tiếp đến tiếng chim hót, trong không khí mang theo một mùi hương thoang thoảng, có chút giống hơi thở lạnh như băng tràn vào miệng, mang đến một luồng cảm giác tươi mát tràn ngập tâm can.

Vút ngựa sang một bên, tôi và Hàm Mặc tản bộ trong rừng trúc nói chuyện cười đùa. Mất hẳn như sao trời, tuần dật trong gió, tôi tự nhiên lạnh nhạt, đơn giản mà không tầm thường làm cho tôi có cảm giác như mình là tinh linh trong rừng trúc, hình ảnh sâu kín, như mộng như ảo thích ý vô cùng.

Hàm Mặc ôm nhẹ eo tôi búng khê mũi chân hai người bay vút lên trên rừng trúc. Một luồng lực bắn ra lá trúc bay khắp nơi, cứ như mưa, bay bay rồi xuống trên quần áo của tôi như mưa. Tôi cười giòn giã như tiếng ngọc, chơi thật lâu trong rừng, thoải mái vô cùng. Một lúc lâu Hàm Mặc đưa tôi lên phía trên, tôi thở hổn hển, vô cùng hưng phấn, sẵn giọng, “Hàm Vương gia lãng mạn quá ha, còn nghĩ ra cả cách này nữa!”

Hàm Mặc nắm lấy tay tôi, giọng điệu trầm thấp động lòng người mang theo chút nỉ non, “Nha đầu à...” Không khí thực mờ ảo quá, toàn bộ rừng trúc tràn ngập hơi thở tình ý, tôi cũng bị say, đột nhiên cảm thấy thoải mái vô cùng.

Vì sao ư? Vì sao Diệp Vũ tôi không thể chung tình cho hắn chứ? Nếu tôi có thể quên được người đó đi, ở cùng một chỗ với hắn có phải tốt lắm không? Nhưng tôi không thể, trong lòng tôi không thể nhớ một người mà lừa gạt bản thân mình được, cũng là lừa gạt cả Vương gia này nữa.

Tôi rút tay về, nói nhẹ nhàng, “Trở về đi!” Quay đầu đi về phía chú ngựa, lòng như thủy triều, Diệp Vũ tôi thực tàn nhẫn, chẳng có cách nào chứa thêm một người nữa, thừa nhận tình yêu của hắn.

Hàm Mặc bỗng giật mình, rồi lại mỉm cười, “Nha đầu thực chẳng hiểu tình thú gì cả, bản vương làm đủ mọi thứ cho nàng chỉ để cho nàng dừng lại một chút thế thôi ư? Thực sự là mất công bản vương quá!”

Tôi quay đầu cho hắn một nụ cười chết người không cần đền mạng, “Nha đầu tôi muốn làm một người đặc biệt, không nhận tình của người, thấy sao? Muốn giết tôi hay là ăn tôi...”

Hai người nhìn nhau cùng cười, rồi lên ngựa quay về, hướng phía kinh thành tới, trở lại Hàm phủ, tôi nghĩ định về trong cung. Hàm Mặc cố chấp không lay chuyển được tôi. Tôi cũng chẳng còn cách nào cả, cũng chẳng thể ở lại nổi.

Tôi bước nhẹ nhàng trở lại điện hoạ sỹ, vừa tới cửa điện thì có cảm giác có một luồng lạnh lẽo phiêu tán, làm cho cả người thấy run rẩy. Trong lòng hoảng sợ, vội chạy lên phía trước, lọt vào trong tầm mắt là một bóng thon cao ẩn trong tối, còn có một bóng đang quỳ run sợ, thái giám canh cửa sắc mặt trông cũng khó coi. Nhìn thấy tôi thực sự nhìn thấy cứu tinh vậy, trong chớp mắt sắc mặt vui mừng, Ánh mắt Vân nhi kinh hoảng liếc nhìn tôi một cái rồi cúi đầu.

Lòng tôi cũng thấy hoảng, Long Kỳ chạy đuổi theo sau đến đây làm gì chứ? Lúc này bóng dáng trong tối đứng im, dường như đã đợi quá lâu rồi vậy. Tôi chạy nhanh tới quỳ xuống trước mặt hắn, “Vi thần tham kiến Hoàng thượng!”

Hắn không nói, tôi quỳ cũng không đáp, cả hai chúng tôi cứ trầm mặc giằng co như vậy, tôi có thể cảm giác được sự tức giận của hắn, ngấm lại tôi lúc bị bỏ lệnh cấm chạy loạn đi chơi nơi khác, còn để cho hắn đứng đợi lâu như thế. Nhưng mà tôi cũng có lý do của mình, tôi làm sao mà biết được hắn lại chọn tới đây chứ? Tôi âm ứ, nhưng vẫn cứ chờ, nhìn mong ngóng lương tâm của hắn phát hiện ra.

Tôi nhin...

Tôi nhin thêm nữa..

Tôi nhin nhin thêm nữa...

Thời gian qua đi một khắc (1 khắc = 15 phút), chân tay tôi quỳ xuống đã tê cả rồi, hần vẫn chẳng có ý bảo tôi đứng lên, trong bóng tối nhìn không thấy cảm xúc gì của hần cả, chỉ là cứ đứng như thế, lúc này Hà công công quỳ xuống bên cạnh tôi, “Hoàng Thượng...Xin để Diệp cô nương đứng lên đi! Quỳ đã lâu lắm rồi...”

Trong mắt tôi cũng dần dâng đầy nước mắt, hần dựa vào cái gì mà trừng phạt tôi cơ chứ? Chỉ là lúc hần đến thì tôi không có, điều này cũng vô lý quá mà. Lại một lúc sau tôi rốt cục chịu hết nổi rồi, tôi vừa định đứng lên thì lại nghe đến hần nói thủng thẳng, “Đều đứng lên hết đi!”

“Tạ Hoàng thượng...” Hà công công đứng lên trước, tôi quỳ đã lâu, đầu óc choáng váng một lúc, Hà công công cúi đỡ tôi đứng lên, cúi xuống len lén xoa xoa đầu gối bị quỳ đang run lên. Long Kỳ không nói gì, cả cung điện trầm mặc đến mức hít thở không nổi.

Tôi đứng bên nghĩ ngợi nguyên nhân mình chọc hần tức giận. Tôi cũng thấy mình chẳng làm gì sai cả, lại muốn lấy sự tức giận của hần tới nhấn tâm phạt tôi ha.

“Đều lui cả đi!” Một câu thần nhiên làm tất cả mọi người lui đi chạy, tôi vô tình nhìn thấy Vân Nhi lén nhìn, chứng thật ý nghĩ trong lòng tôi, quả nhiên là nàng ta tới giám thị tôi đây.

Mọi người đều lui cả rồi, toàn bộ trong điện chỉ còn lại tôi và hần. Hần nửa ngày cũng không mở miệng, mặt thì sầm xuống, tôi không thể đoán được mình chắc chờ chút sẽ chết trông rất khó coi, vì vậy cúi đầu nói, “Hoàng thượng đã trể thế này tìm vi thần có chuyện gì không ạ?”

Hần hừ lạnh nói một câu thần nhiên, “Có phải trăm dung túng nàng quá lắm không, nàng cũng chẳng thêm để ý tới quy củ trong cung, cứ thế chuồn ra cung đi dạo, hơn nữa cũng không ngại nam nữ lại cùng một người đàn ông chạy đến quan ngoại dã ngoại. Nam đơn nữ chiếc, nàng thực đúng là làm cho Trẫm thất vọng quá rồi”

Đầu tôi “oành oành” một tiếng lớn, trong lòng hình hoàng, hoảng sợ. Hần thế mà cả chuyện tôi và Hàm mặc ra ngoài thành cũng biết hết? Tôi cụp mắt xuống không dám đối diện với tầm mắt kinh người của hần. Hần có ý gì thế? Hần đang nghĩ loạn cái gì nhỉ?

Tôi và Hàm mặc cũng chỉ là đi du ngoạn thôi mà, căn bản có làm chuyện gì mờ ám đâu cơ chứ, chẳng nhẽ là hần theo dõi chúng tôi ư? Tội vội vàng giải thích, “Hoàng thượng...Chúng tôi chỉ có đi du ngoạn thôi mà, không như hoàng thượng nghĩ vậy đâu...Hoàng thượng hiểu lầm rồi...”

“Hiểu lầm hả? Trẫm nghĩ loại nào đây? Chẳng nhẽ chính mắt trẫm nhìn thấy mà không phải sao? Hai người nói nói cười cười, quan hệ thân mật, ái muội không rõ, chẳng nhẽ đây như lời Diệp họa sỹ nói là du ngoạn sao?”

Trong lòng tôi bỗng thấy buồn bực, hoá ra là hần cũng chỉ có nghe người khác nói mà thôi, cũng không phải theo dõi chúng tôi gì. Tôi nghĩ ngợi, có khả năng là binh lính canh cửa thành nói, lại thêm mắm thêm muối vào nữa. Trong lòng tôi tối sầm, tay nắm chặt thành nắm đấm, xem ra dù có nhảy vào sông hoàng hà cũng chẳng rửa sạch chuyện quan hệ không rõ của tôi và Hàm Mặc rồi. Tôi than nhẹ một tiếng, cũng không dám mở miệng, hiện giờ hần đang nóng, nói nhiều sai nhiều, lại đây đưa lời thôi.

Tôi không muốn tranh luận, dù sao thì hần cũng chẳng tin tưởng gì, chắc chắn hần cũng sẽ không tha cho tôi, nói lạnh lùng, “Nàng thực ra nói chuyện xem nào!”

“Hoàng thượng đã muốn định tôi cho vi thần rồi, vi thần còn nói cái gì nữa đây?”

Tôi cắn cắn môi, trong lòng cảm thấy vô cùng ảm ức.

“Nàng...Nói vậy, nàng thừa nhận ư?” Trên đầu giọng nói bỗng trở nên có chút đau đớn, trầm thấp khàn khàn, cũng làm cho tôi lâm vào đau xót.

Tôi bỗng nghĩ có lẽ chuyện tình cảm giữa tôi và hần cách xa nhau là tốt nhất, chỉ cần tôi thừa nhận mình và Hàm Mặc có quan hệ có phải hần sẽ bỏ qua cho tôi hay không đây? Có phải hần sẽ buông tay không đây? Nhưng mà nếu tôi thừa nhận biết rằng mình và hần sẽ cách xa nhau vĩnh viễn không bao giờ gặp nữa, vĩnh viễn...

Không, không, cứ để cho hần nghĩ vậy đi! Hiện giờ loại tình hình này cho dù tôi không thừa nhận cũng không được nữa, hầu như chẳng còn đường nào để đi nữa rồi. Hần chỉ là nghe nói tôi đây với Hàm mặc trong sạch kiểu naà cứ bị mơ hồ bỏ qua. Rốt cục ở giữa đã xảy ra cái gì thì chỉ có tôi và Hàm mặc hai người biết. Hàm mặc thích tôi, đây là sự thật. Tôi thật sự là hết đường chối cãi mà! Duy nhất chỉ có hần là không chịu tin tưởng tôi, tôi nên làm thế nào đây?

Tôi chỉ lắc lắc đầu, không nói nữa, quên đi, cứ để hần nghĩ thế nào thì nghĩ đi! Dù gì thì đáp án này có nói rõ hay không thì có liên quan gì đến tôi đâu cơ chứ?

Long Kỳ cười to khinh thường, trong mắt một mảng đen kịt, hần thở dài, “Được lắm, Diệp Vũ..Hừ...Xem ra trăm đã nhìn nhầm nàng rồi”

Tôi cảm thấy toàn thân rét run, nước mắt đầy mi, những lời này của hần làm cho lòng tôi tan nát mất rồi, Diệp Vũ tôi đây ở trong lòng hần tất cả bị chôn vùi vì những lời này, tàn nhẫn quá, vị trí của trong lòng hần có lẽ là chỉ có một câu thôi. Hiểu được những lời trong khoảnh khắc này, trong lòng bỗng chốc lạnh lẽo, tôi bị ai nhìn hần, cảm thấy mệt mỏi ệt mỗi tới vô cùng, nước mắt trào ra như đê vỡ, từng giọt từng giọt to rơi xuống trên nền ngọc thạch, cứ từng giọt vậy không ngừng được. Hiểu lầm là chuyện đáng sợ tới mức nào, hần nếu đã không tin tôi, xem ra thì không đơn giản là chuyện hần nhìn nhầm tôi rồi, mà tôi cũng nhìn nhầm cả hần nữa.

Tôi ngược đôi mắt đầy lệ nhìn thẳng vào hần, “Hoàng thượng, nếu tôi đã làm cho ngài thất vọng rồi, xin ngài cứ xử lý đi!Tôi chẳng có một câu oán hận gì cả.”

Con người đen hắc như bóng đêm xẹt qua một tia không đành lòng, vươn tay ra giữa không trung rồi thu về, đưa tay về phía tôi, “Nàng không tuân thủ cung quy, một mình ra cung, hình tượng gây bại hoại nghiêm trọng trong cung, trăm phạt nàng đến lãnh cung làm một nha hoàn, cả đời không thể ra cung”

Tôi kinh hãi mở mắt, cả đời không thể ra cung ư? Điều này là cho tôi như bị sét đánh ngang tai, cả người bất động, tôi không thể tin nổi hần lại nhẫn tâm như vậy, tàn nhẫn như vậy, chẳng Diệp Vũ tôi đây cả đời bị huỷ hoại trong chốn thâm cung hay sao? Nhốt như thế ư? Chết già trong cung ư? Đừng, đừng mà...trong lòng tôi hò hét, nét hoảng sợ trên mặt hiện lên, cần cổ như bình thường cả ngày chẳng nói nổi lời nào, nếu là thế, tôi tình nguyện chết, làm cho tôi vận mệnh bị thảm trở thành dấu tròn trên bức vẽ vậy. Dù sao thì tôi vô duyên vô cớ tới cái thời đại này, nhưng thực ra chết kiểu gì thì chết cũng không muốn ở trong thâm cung, kéo dài hơi tàn, cố gắng sống sót, đừng, đừng mà...

Ý tưởng đã định, tôi hít một hơi thật sâu, cười thắm ra tiếng, “Hoàng thượng, ban thưởng cái chết cho tôi được không? Tôi xin lấy cái chết để bảo vệ danh dự của hoàng thất tôn nghiêm, Hoàng thượng có vừa lòng không?” Tôi chỉ cảm thấy cả người hồng mắt, một hơi thở hỗn hển cũng không nổi. Tình hình này thay đổi trong nháy mắt, làm cho tôi trở tay không kịp. Chiều hôm nay trong tiếng gió đêm tiếu về tôi, tối hôm nay sẽ hồn bay về trời, đúng là chuyện châm chọc vô cùng...

Mặt Long Kỳ nháy mắt trở nên kinh hoảng, bình tĩnh nhìn tôi, trong mắt loé lên ý nói không ra lời, “nàng...”

Hoàng cung, đáng sợ nhất là đại viện trong thâm cung, biết bao oan hồn chết thảm, tôi lộ vẻ cười sâu thẳm, nhìn về phía Long Kỳ cười tuyệt đẹp, “Hoàng Thượng, nếu ngài cảm thấy mình hạ lệnh là dư thừa, tôi đây xin miễn ý chỉ này vậy! Tự tôi sẽ kết thúc là được mà!” Tôi nhìn hồ nước bên thềm đá kia, ở đó tôi biết nước rất sâu, nếu tôi nhảy xuống nhất định sẽ chết đuối ngay, như vậy ít nhất tôi chết cũng lưu lại toàn thân, không bị thương chỗ nào là được rồi!

Cứ nghĩ vậy tôi quay đầu, bình tĩnh nhìn làn nước phẳng lặng kia, chậm rãi bước xuống hồ, lòng đã không còn gì lưu luyến nữa, chết ở trong chính tay người mình yêu, còn nuối tiếc cái gì nữa đây? Ồi...tôi bừng tỉnh hiểu ra, hoá ra tôi lúc này mới thừa nhận là mình yêu quân vương vô tình này, tôi thừa nhận rồi....trong lòng cười khổ mãi, thừa nhận xong thì đã chết rồi.

Người ta nói lãng mạn đến cùng là chết chóc. Diệp Vũ tôi đây thực hạnh phúc lắm thay, bởi vì tôi chết trong tay người yêu, đúng, tôi đến âm tào địa phủ nhất định phải dùng lý do này. Tôi trắng bệch mặt nghĩ, không biết cũng không thấy trong không trung tiếng chân di động.

Tôi lâm vào thế giới chính mình, xem nhẹ cái chết, nhưng ít rồi tôi biết cảm giác của mình. Đây là cảm giác mà tôi vẫn không muốn thừa nhận, vẫn muốn giấu mãi trong lòng, hiện giờ đối mặt với cái chết, tôi cuối

cùng đã biết. Tôi tin tình yêu là nguồn gốc nguyên thủy đen tối nhất cũng là một cái gì đó đẹp đẽ nhất. Chỉ vì tiền tài, danh vọng hoặc cái gì khác mới làm cho nói bị thay đổi hoàn toàn thôi. Tôi đây có thấy làm sao đâu?

tôi là một kẻ ích kỷ, không dám toàn lực để đối phó, không dám thừa nhận thống khổ, tra tấn, không dám thừa nhận, cho nên tôi liều lĩnh, buông mối bận tâm của tôi đi, buông cả sự nguy trang của chính mình, lao vào vòng tay ôm ấp của hắn, vậy thì sẽ ra sao đây?

Hắn đã cho tôi cơ hội mà! Chỉ là lúc đó tôi lại sợ đầu sợ đuôi, bảo vệ bản thân, mới sai cả. Nhưng hiện giờ tôi lại đổi ý có tác dụng nữa không? Hắn còn có thể giống như trước tin tưởng tôi sao? Hắn còn có thể đối xử giống như trước sao? Chắc không đâu, hắn đã đồng ý ban thưởng cái chết cho tôi, cũng không chịu cho tôi cơ hội. Đáy lòng sâu trong tôi đã kết lại, trong tận đáy lòng tôi là hoa cây thuốc phiện, nó là loài hoa tử vong mà!

Trước mắt tôi nhìn thấy khắp nơi đều là cây hoa thuốc phiện, đó mới là thiên đường, mê mông bạt ngàn hoa thuốc phiện, đông đưa trong hoang dã làm cho nhiệt huyết người ta sôi trào, tôi hy vọng sau khi tôi chết, tôi có thể được nằm trong đó...

Dưới chân trượt xuống, cả người tôi chìm chìm vào sâu trong nước, sự lạnh băng chớp mắt vây lấy tôi, không giãy dụa, không thất thố, cứ tùy ý chính mình chìm xuống...Chìm xuống...Chỉ là nước mắt lạnh lẽo hoà trong nước, rõ ràng như trước, sự khó thở, cổ họng tắc nghẹn, hơi thở cái xét buông xuống, tôi dần dần cảm thấy não càng ngày càng trầm, càng ngày càng nặng...

85. Chương 85

Đau quá đi...

Ngực giống như bị đổ vào một luồng nước, khó chịu làm tôi thở không nổi, đau đớn tới xé gan xé phổi cùng áp lực trầm trọng cứ va đập vào, làm tôi nhin không nổi cứ vịn vịn cả người cố sống cố chết để thở, lỗ tai không thông, mắt thì mù, cả thế giới của tôi tràn đầy đen tối, một cảnh tĩnh mịch. Tôi sợ hãi, tựa như bị một người bịt chặt mũi, miệng sắp thở không nổi rồi. Tôi khủng hoảng giãy dụa mãi, bỗng nhiên có một sức mạnh xuyên tới ngực tôi, một ngụm nước sắc tràn ra, tôi không tự chủ được há mồm, nôn một trận nước đen ra, tiếp đó trong bụng một luồng chất lỏng chất cũng trào theo, từ ruột tràn ra miệng, tôi hốt hoảng cảm giác như người bị ngã, làm cho tôi lại thấy khó chịu, và ho khan mãnh liệt. Xung quanh tôi bỗng chốc có chút thanh âm, nghe không rõ lắm, trong lòng tôi chỉ có một ý nghĩ hiện lên trong đầu, thực sự ồn ào quá đi...

Lại thấy một lực mạnh truyền đến, ngực dường như bị ai đó áp bức mạnh mẽ, cứ vậy tất cả các dịch vị từ trong người, từ các bộ phận dồn về bụng, sau đó phun ra khỏi mồm, cứ như vậy lại tiếp tục, hô hấp của tôi bỗng chốc dễ hơn nhiều, trước ngực pháp phòng mãi, chỉ cảm thấy trái tim đập rất nhanh, giống như giãy dụa trong người vậy.

Lỗ tai tôi được người ta dùng khăn lau khô, khắp chỗ trên người cũng có người chà lau, dần dần cũng thấy thoải mái hơn.

Tôi nhảy xuống hồ, tôi không chết, tôi được cứu rồi. Tin này nhấn tới não của tôi. Tôi đang ở đâu đây? Trong Hoàng cung sao? Muốn mở mắt nhưng mí mắt rất nặng, đầu óc mờ mịt, toàn thân như chẳng còn sức lực, tôi cũng đành buông xuôi. Lỗ tai dần dần thông nghe rõ hơn, một giọng truyền đến một câu mà làm cho cả người tôi run sợ, “Nàng thế nào rồi?”

Nỗi sợ hãi cứ chiếm lấy tôi, giọng nói này lạnh lẽo đến mức làm tôi giận sôi lên, làm cho tôi rất sợ hãi, hơi thở bỗng trở nên dồn dập hơn, ngực lại đau hơn, khó thở hơn, tôi đã biết chính mình đang ở đâu rồi. Đúng vậy! Cho dù Diệp Vũ tôi có chết cũng trốn không thoát khỏi chốn thâm cung rộng lớn này. Ánh mắt đau xót, lệ dâng đầy, không phải dịch nước làm ắt tôi đau, nước mắt cứ trào ra, cọ rửa mắt tôi, không ngừng được, chảy theo khoé mắt rớt xuống lọt vào trong tai, từng giọt từng giọt vào tận bên trong. Bỗng một giọng vui sướng vang lên, “Nhìn nàng rơi lệ kìa! Có phải nàng sắp tỉnh hay không?”

Tôi nghe được tiếng Hà công công, ông ấy đã ở bên cạnh tôi, rốt cục có bao nhiêu người đứng cạnh giường vậy nè?

“Vũ nhi...” Một tiếng kêu khe khẽ truyền đến, là tiếng của hần, thật xa lạ làm sao. Hần chưa từng gọi tên tôi bao giờ. LÒNG tôi thấy đau xót quá, cả người tôi như bị cái gì đó mềm mại bao quanh, nhưng tôi vẫn cảm thấy lạnh, lạnh tới mức cả người run lên, là giọng của hần, là giọng hần làm cho tôi thấy sợ hãi...Tôi sợ...tôi sợ mình vừa mở mắt ra, hần sẽ vứt tôi vào trong lãnh cung, cả đời làm một nha hoàn, không...không...

Nước mắt cứ thế trào ra, rớt xuống, mí mắt tôi giật giật, phát giác ra mình có thể mở được, nhưng tôi cũng chỉ có giật giật mà không mở. LÒNG tôi kháng cự, e ngại...

“Thái y, nàng sao vẫn chưa tỉnh lại vậy, không phải người bảo chỉ cần nàng nôn số nước kia ra thì sẽ tỉnh sao?” Giọng Long Kỳ lo lắng mà lãnh khốc, tôi không dám nghĩ là hần có phải đang lo lắng cho tôi không, tôi cũng không dám có hy vọng xa vời là hần sẽ đối xử tốt với tôi nữa.

Một giọng già nua chậm rãi nói, “Hoàng thượng, vốn nên tỉnh lại rồi, nước trong mũi đã khô, xem nàng hiện giờ, hô hấp đã thông, hơi thở bình thản, mạch đập đều, không có dấu hiệu ngất đi! Chắc là đang ngủ thôi ạ”

Tôi đang ngủ à, đúng vậy! Tôi nghĩ nhiều muốn vĩnh viễn không cần tỉnh lại, không muốn nhìn thấy anh, không muốn nghĩ nhìn thấy anh, không muốn ở cùng một chỗ với anh đâu. Người ta chẳng nói gần vua như gần cọp vậy, không biết có một ngày, anh lại có tâm tình không ổn, ban thưởng cái chết cho tôi nữa, Diệp Vũ tôi đây đã không có dũng khí đâu mà thừa nhận hơn một lần nữa. Tôi không biết anh...Trong não bị kích động, lòng tôi hoảng sợ, não lập tức đông cứng, không biết anh...không biết anh...

Tôi lập tức to gan hạ một quyết tâm cực lớn, tôi đã không còn nhớ rõ hần nữa, đúng vậy, trước tiên cứ làm vậy đã, một người đã không còn nhớ một người thì hần sẽ đối xử nàng ta thế nào nhỉ? Có lẽ hần sẽ tống tôi ra khỏi cung ha? Hậu quả thế nào tôi cũng không muốn nghĩ nhiều, tôi nhắm chặt hai mắt lại, tôi biết tôi giả bộ ngủ cũng không được lâu, tỉnh được rồi!

Ý tưởng vừa xong tôi nhẹ nhàng chớp chớp mi vài cái rồi mới từ mở mắt tiếp xúc với ánh sáng bên ngoài, cái cảm giác tôi chìm vào trong nước cứ tưởng lâu như vài thế kỷ vậy. Hình như có tiếng vui mừng truyền đến, “Hoàng thượng, nàng tỉnh rồi!”

“Vũ nhi...” Một bóng người tiếng đến gần bên tôi, tôi giương mắt bình tĩnh nhìn gương mặt tuấn mỹ này cả ánh mắt trống rỗng, tôi lướt qua hần, nhìn về một loạt người đứng sau lưng hần, từng người tôi xem, tôi thấy gương mặt tuyệt mỹ của Lệ phi nương nương. Lệ phi ở đây làm tôi rất kinh ngạc, nàng ta lúc này đang có vẻ mặt nghi hoặc nhìn tôi, giống như đối với tôi hoang mang, đúng vậy! Một thần tử nho nhỏ thôi đã làm phiền Hoàng thượng tự mình chờ đợi sao? Tôi càng nghĩ càng cảm thấy phương pháp mất trí nhớ này cực thoả đáng.

Tôi nhìn mọi người xong, bình tĩnh nhìn Long Kỳ, ánh mắt loé lên nghi hoặc, giọng khó khăn, “Anh là ai...”

Long Kỳ chấn động, chớp mi, vén tóc bên tai tôi, hạ giọng nói nhỏ, “Vũ nhi, nàng không nhớ rõ trầm sao?”

Nhìn vẻ ngạc nhiên của hần, tôi lắc lắc đầu khe liếc mắt nhìn xung quanh đánh giá, lập lại một câu, giọng bỗng trở nên hoảng loạn, như hét vậy, “Tôi không biết các người, các người là ai vậy? Đây là đâu..”

Cả người Long Kỳ run lên, sắc mặt đột biến, ánh mắt trong chớp mắt lạnh lẽo, quay đầu nhìn trừng Thái y, “Nàng không nhớ rõ trầm sao?”

Sắc mặt thái y khác thường chạy nhanh tới chỗ tôi, “Để cho lão phu kiểm tra một chút xem, theo lẽ thường mà nói, rơi xuống nước không có khả năng mất trí nhớ nha!” Nói xong, ông ta sờ tay tôi, tôi lập tức mất lộ ra vẻ e ngại, kích động né tránh. Lúc này Long Kỳ cầm chặt lấy tay tôi, nhẹ giọng nói, “Vũ nhi...Không sao, ông ấy sẽ không làm thương tổn nàng đâu, ông ấy chỉ chữa bệnh cho nàng thôi...”

Tôi kinh ngạc nhìn Long Kỳ, giọng hần mềm mại như gió, đây là kiểu tôi chưa từng nghe qua bao giờ. Tôi mân mê miệng, đừng có làm quá, cứ để cho Thái y xem tôi đi. Trong lòng bình tĩnh lại, ông ta muốn xem thì cứ xem đi! Chỉ cần tôi nói mình mất trí nhớ, thì ông ta là Thái y cũng chẳng có cách nào.

“Thế nào?” Long Kỳ thấy Thái y bắt mạch xong thì vội vàng hỏi.

Mi già của Thái Y nghiêm túc, biểu hiện nghi hoặc hẳn lên, “Theo vi thần chẩn đoán, thân thể cô nương đã khôi phục bình thường, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày thì khỏi! Nhưng mà rơi xuống nước chỉ biết lòng buồn, tai ù, đầu choáng váng, miệng khô, lưỡi mồi, chân tay không có sức lực, khả năng mất trí nhớ cực kỳ nhỏ. Theo vi thần thấy việc cô nương nhảy xuống nước nhất định là bị kích thích cao độ, trí nhớ bỗng chốc ngủ say không thể tỉnh lại được! Hoàng thượng hãy nói cho vi thần biết nguyên nhân cô nương nhảy xuống nước được không?”

Mặt Long Kỳ co rút lại, sắc môi tím đi, “Được, cho dù chuyện nàng bị kích thích cao độ mới nhảy xuống nước, trẫm muốn biết bao lâu nữa thì nàng mới có thể khôi phục được trí nhớ?” Long Kỳ hình như không muốn cho họ biết nguyên nhân tôi nhảy xuống nước, kiên quyết không nói, Thái y thở dài, “Aizz, lão phu làm nghề y này cũng đã nhiều năm rồi chưa gặp phải chuyện lạ thế này, sau khi mất trí nhớ, chỉ cần làm cho nàng thấy những chuyện trước kia nhiều lần, tìm được chút trí nhớ, tin chắc nàng ấy mới có khả năng hồi phục được! Nhưng mà, bao nhiêu lâu thì phải xem chính bản thân cô nương, nếu cô không muốn tỉnh lại, e rằng...”

“E rằng cái gì?” Long Kỳ lạnh lùng hỏi, sắc mặt Thái y kinh hoảng, nói nhanh, “E rằng rất khó khôi phục lại!”

Long Kỳ cau mày lại, ánh mắt nhìn tôi nghi hoặc không chớp, nói với những người đằng sau, “Các người đều lui cả đi!”

Tất cả mọi người đáp rồi lui đi, chỉ còn Lệ phi thì ở lại bên cạnh, nhìn chằm chằm vào chúng tôi, Long Kỳ quay mặt, nói thản nhiên, “Nàng cũng lui ra đi!”

Sắc mặt Lệ phi khẽ thay đổi, trừng mắt liếc tôi một cái rồi quay đầu đi ra khỏi phòng, toàn bộ trong phòng chỉ còn lại tôi và Long Kỳ. Ánh mắt tôi không nhìn hắn, cứ nhìn chằm chằm vào rèm màn rủ bên cạnh. TRải qua đêm qua tôi biết, tôi có thể làm như không thấy hắn, bởi vì lòng lạnh, không còn cảm giác mãnh liệt như trước nữa.

TRải qua chuyện chết chóc, tôi sẽ không yếu ớt mà động tình nữa, với anh dù sao cũng chưa chết, cuộc đời này còn dài, chuyện nhảy xuống nước mà nói dường như vẫn quanh quẩn bên tai, tôi thương hắn, tôi vẫn thương hắn. Nhưng lúc phát hiện ra mình thương hắn thì lại phải chết đi. Hiện giờ, hy vọng dường như thoáng hiện trong mắt, hắn ở ngay cạnh tôi, tôi chỉ muốn mở miệng gọi tên hắn, tôi có thể đưa tay ra nắm lấy hạnh phúc. Nhưng hiện giờ lại thay đổi sao? Tôi e ngại sao? Tôi sợ hắn lại mang tôi vào lồng sắt khoá lại, khoá vĩnh viễn trong cung. Đây là nỗi sợ hãi nhất trong lòng tôi. Muốn nghĩ nhiều tôi lại nhắm mắt lại.

“Vũ nhi...” Một giọng nam trầm, tay tôi lạnh như băng được một bàn tay to ấm áp nắm lấy. Điều này làm tôi muốn rơi lệ, từ lúc tôi phát hiện ra mình thích hắn kia, cũng chưa từng bao giờ được sự đãi ngộ đến ôn nhu như vậy. Chỉ là một mặt tôi bị áp lực ghê gớm, một mặt thì dùng chính cách của mình đi thương hắn, còn hắn thì sao? Hắn đối với tôi thế nào, đến tận bây giờ tôi cũng không đoán được. Tôi khép lòng, không muốn mở ra. Nhưng tôi là một người mất trí nhớ mà, nếu say mê quá mà sinh ra sơ hở, lại bị khép vào tội khi quân ngay.

Tôi rút lại, Long Kỳ lại nắm chặt, không cho tôi rút ra. Tôi trợn to mắt nghi hoặc nhìn hắn, lúc này tôi đối mặt hắn như chim sợ cành cong, lúc nào cũng đề phòng, “Đừng cự tuyệt trẫm”

Giọng trầm thấp khàn khàn mang theo niềm vui sướng cực độ, lập tức một bàn tay to vuốt ve mặt tôi, “Nàng không còn nhớ trẫm sao?”

Tôi nheo mắt lại, nhìn thẳng hắn, khuôn mặt tuần tú này, lông mày như lưỡi mác bay lên, mũi cao ngất, môi bạc kiên nghị, cặp mắt đen thâm thúy, sắc bén như mắt hổ báo, tâm tư phức tạp khó dò, giây tiếp theo tôi chịu không nổi nữa.

Nam nhân nổ tiếng khí thế thẳng tưng áp bức giống quỷ thần này, hắn đáng giận lắm, hắn ép tôi chết rồi lại cứu tôi, rốt cục là hắn muốn thế nào đây?

Trong lòng tự dưng sinh ra một luồng oán hận, phát giác ra tay vẫn bị hắn nắm, trong lòng tôi trò đùa dai bắt đầu xuất hiện, nếu tôi muốn trừng phạt hắn một chút, hắn sẽ đem xử lý tôi thế nào đây, bởi vì sự kiện

tôi mất trí nhớ này đã làm cho hấn nóng ruột không thôi. Được rồi! nghĩ đến đây, tôi trừng to mắt liếc nhìn hấn một cái, “Buông ra, tôi và anh không phải rất quen thuộc sao? Vì sao tôi phải nghe anh chứ, anh tránh xa tôi ra chút đi”

Nói xong, trong lúc hấn còn đang ngạc nhiên, đã nhanh rút tay mình lại, đặt trong lòng. Con người đen của Long Kỳ chợt loé lên, giọng điệu lạ của tôi làm cho hấn nhướng mày lên, hấn lẳng lặng ngắm tôi, một lúc sau khoẻ môi hấn cong lên cười cười, “Đây mới là Diệp Vũ trong mắt trẫm! Ta nhất định sẽ làm cho nàng nhớ lại trẫm”

Trong lòng tôi ngẩn ra, thế nào nhỉ? Tôi mất trí nhớ dường như hấn càng cao hứng hơn ư? Sao có thể thế chứ? Tôi cau mày, khó hiểu nhìn hấn, “Anh định thế nào? Nhanh chút mang tôi rời khỏi chỗ này đi! tôi không muốn đứng trong chiếc lồng chim sắt này đâu!”

Lồng chim hai từ làm xúc động lòng hấn, ánh mắt trẫm xuống, lập tức cười, “Được, nàng nói thế nào thì làm thế, trẫm mang nàng rời đi chỗ này, đến chỗ nàng muốn sống có được không?”

Cứng nhắc người, hấn nói gì cơ? Mang tôi rời đi nơi này sao? Nhưng mà nhưng mà hấn là hoàng thượng mà! Sao hấn có thể mang tôi rời đi chỗ này chứ! Tôi trừng mắt nhìn, bỗng chốc chẳng biết nói gì. Long Kỳ đứng lên, nói một câu ra bên ngoài, Hà công công chạy vào, “Hoàng thượng, có gì sai bảo ạ?”

“Đi chuẩn bị một chút, ngày mai trẫm đi giá tới Sơn trang nghỉ hè” Long Kỳ ngắn gọn hạ lệnh.

“Tuân chỉ!” Hà công công vừa đi chuyển, hình như nhớ tới cái gì, quay đầu cúi xuống nói, “Hoàng thượng, có cần hai vị nương nương theo cùng không ạ?”

“Không cần!”

“Vâng!”

Hà công công chịu ra ngoài đi làm, tôi kinh ngạc nhìn cảnh này. Long Kỳ muốn mang tôi tới sơn trang nghỉ hè sao, lại không cần mang theo phi tử cùng đi, hấn định làm gì vậy? Chẳng nhẽ hấn thực sự muốn mang một mình tôi đi thật ư? Đối với mày vừa không phải là phi tử cũng chẳng có quan hệ gì với hấn cả, đang định tính chuyện gì đây?

Long Kỳ trở lại bên cạnh rồi, khoẻ môi cong lên, “TRẫm sẽ không buông tay nữa, nàng đã mất đi trí nhớ, đúng là trẫm muốn”

Những lời này đang nói với tôi cũng chính là nói với hấn vậy. Tôi âm thầm kinh ngạc, hấn muốn tôi mất đi trí nhớ sao? Tôi vừa nghĩ ngợi suy tính, hoá ra quan hệ giữa tôi và Hàm mặc hấn đã sớm tính toán trong lòng, âm thầm buồn bực, hiện giờ tôi lại mất đi trí nhớ, tôi chẳng những không nhớ ra hấn, mà cũng chẳng thể nhớ ra Hàm mặc nữa. Như vậy tôi và Hàm mặc đã dần trở thành người xa lạ. Trời ơi! chẳng trách Long Kỳ lại vui vẻ tới như vậy. Trong lòng tôi cười khổ mãi không thôi. Hấn làm sao mà biết được, lòng tôi vốn là hướng về hấn đó chứ, chỉ là hấn ở trên cao quá, lại là thân phận Thiên Tử chắc không nhận ra đi!

Vậy mà hôm nay cảm xúc hấn phát ra ngoài, mang đến hậu quả vô cùng nghiêm trọng cho tôi, sau này trong cung hay ngoài cung sẽ có biết bao nhiêu người đàm tiếu chuyện Hoàng đế và nữ hoạn sĩ trong cung có quan hệ mờ ám, hơn nữa vì hấn tình nguyện mặc kệ bỏ rơi hai vị nương nương hậu cung đẹp như thiên tiên, lại đi giá tới sơn trang nghỉ hè, trời ơi! Rõ ràng là mang tôi ném xuống vực sâu rồi còn gì! Tuy lòng tôi không muốn người khác cứ lời ra tiếng vào, cũng không phải là tôi lại thích nghe bị chửi bới vì lời đồn đại này của tôi.

Tuy lo lắng cái gì đến sẽ đến, đối với anh thì tìm lại nhảy nhót liên hồi, có phải quan hệ của tôi và Long Kỳ có sự biến chuyển hay không?

Long Kỳ đi ra ngoài an bài gì đó, Hà công công mang theo ba nha hoàn tiến vào, còn có thêm một Thái y đi theo nữa, “Cô nương, hạ quan vội tới xin được bắt mạch cho cô nương đây!” Nói xong đặt thẳng tay lên mạch cổ tay của tôi, tôi cup mắt xuống, một lát sau, Thái y nói, “Mạch của cô nương đập khoẻ, nhưng do ở trong nước quá lâu nên bị chút lạnh, thế này vậy, hạ quan viết một phương thuốc trị lạnh cho cô nương, cứ theo phương thuốc vậy thì có thể phục hồi”

Hà công công bảo cung nữ đi nấu thuốc, tôi lần nữa lại nằm xuống giường, thời gian chỉ có một ngày một đêm mà đã xảy ra biết bao chuyện kinh hãi, tôi thực sự cảm thấy quá mệt mỏi.

Cả ngày cung nữ cứ bận rộn thu xếp, thân thể tôi cũng đã bình phục tương đối, bởi vì tôi tạo ra biểu hiện mất trí nhớ nên Long Kỳ đã hạ chỉ không cho bất cứ ai tới thăm gặp tôi. Tôi cũng mừng rỡ thoải mái lắm.

Giữa trưa, một chiếc xe ngựa tiến lại đây, HÀ công công nói Hoàng thượng đã đúng lúc muốn đi giá, hiện giờ là lúc tới đón tôi. Lòng tôi thấy buồn bực, ngồi lên xe ngựa. Kệ nó đi, chỉ cần mang tôi ra khỏi cung là tốt rồi.

Bên trong xe rất rộng, nhưng lại có một cái đệm mềm dựa vào là tôi rất thích. Tôi chui vào bên trong, nửa ngồi nửa nằm xuống đệm, cả đầu không để ý chỉ dùng một cây trâm ghim lên, số tóc còn lại cứ để tùy ý rơi trên vai, thấy thực thoải mái lắm.

Trong cung mọi thứ đều là thứ tốt cả, xe ngựa cũng không cần thiết là xa hoa cho lắm, nhưng hai con ngựa cũng là vật hiếm, đều là vật thể trắng như tuyết, cao lớn đẹp đẽ, càng khó nói ở chỗ là hai con ngựa này giống nhau như đúc, cả hai cùng chạy, tốc độ giống nhau, cước bộ giống nhau, xe ngựa chạy vững vàng, chạy trên đất gồ ghề mà như chạy trên đường bằng phẳng làm cho tôi cảm thấy rất thoải mái.

Trong lòng có cảm giác vô cùng nhẹ nhàng, nghĩ đến chỉ cần được ở một mình với Long Kỳ trong sơn trang thôi, nỗi lòng nhỏ nhoi của tôi lại thấy hạnh phúc tăng vọt...như sắp vỡ òa vậy.

Nghĩ đến sau ngày hôm qua, quan hệ của tôi và Long Kỳ đã bị vây chặt, ai ngờ, sau khi nhảy xuống nước rồi, tình hình lại biến đổi lớn, tính tình của hắn bỗng không như tôi đã từng được biết, trở nên ôn nhu hơn, rất săn sóc tôi. Tôi có một kiểu cảm giác như được người ta nâng trên tay che chở. Chắc là tôi mất trí nhớ đã dọa cho hắn, hay là tôi lấy cái chết để bảo vệ sự trong sạch của mình đã dọa hắn đây?

Bất kể là lý do nào chỉ cần hắn cảm thấy muốn làm tan đi sự thống khổ của tôi như vậy là đủ rồi. Nghĩ đến đây khoe môi của tôi cong lên hơi hơi cười, hiện giờ tôi mới biết được, tối qua ông trời đã bày trò đùa giữa hai chúng tôi. Tôi có thể đoán ra Long Kỳ đã bị tôi gây cho chán nản ra sao, mới có thể hạ mệnh lệnh như vậy, khúc mắc đã được giải, tâm tình vô cùng vui sướng tột đỉnh.

Tôi không biết cái sơn trang nghỉ hè như thế nào ở đâu, rõ ràng là chỉ nhắm mắt thôi tôi đã ngủ mất rồi.

Trong tay tôi có một lợi thế xằng bậy, tôi mất trí nhớ, thuyết minh tôiu có thể không cần bận tâm đến thân phận của hắn nữa, sự xấu hổ sau khi gặp mặt cũng mất luôn, sự không thoải mái giữa hai chúng tôi cũng không còn, tôi có thể vừa làm một người mới tiến dần đến nhận thức thế giới của hắn, có thể biểu hiện tận tình thái độ của mình trước mặt hắn mà không có tội hiềm gì.

Đợi tới lúc tôi tỉnh lại thì không phải ở trên xe ngựa nữa mà đang nằm trên chiếc giường gỗ lớn điêu khắc tinh xảo, ai đã ôm tôi vào nhỉ? Tôi mở mắt ra buồn bực mãi, một bóng cao ngất to lớn bước vào, khuôn mặt cương nghị anh tuấn mang theo nam tính thâm trầm mị lực, toàn thân mặc màu xanh đen trông hắn vô cùng cuồng vọng và bá đạo.

Tôi trừng mắt nhìn mình, xuống giường, khó hiểu theo dõi hắn, “Là anh ôm tôi vào sao?” Trước mặt hắn tôi quên đi mọi lễ tiết, dù sao thì tôi cũng không biết hắn là ai mà! Làm sao mà làm chuyện thừa chứ?

Hắn từ chối cho ý kiến, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm vào kiểu tôi xuống giường, làn tóc đen nhánh buông xuống chạm vào ánh mắt hắn, mặc váy dài lạnh run đứng trước mắt hắn, “Chưa thấy qua người đẹp sao? Có biết nhìn chằm chằm vào con gái lúc người ta xuống giường là một chuyện thực không có lẽ phép gì không hả!” Tôi trừng mắt liếc hắn một cái, lướt qua bên cạnh hắn, lên cười đằng sau hắn, ngồi xuống trước bàn trang điểm, bắt đầu chải tóc.

86. Chương 86

Tâm tình lúc này vừa phức tạp lại vừa mâu thuẫn, tôi liệu lĩnh ở cùng một chỗ với hắn sẽ có hậu quả gì, lòng tôi cũng thực hiểu rõ, nhưng phụ nữ đã yêu sâu đậm rồi thì vô cùng tham lam lại cũng yếu ớt nhất, tôi muốn hắn yêu mình, tôi còn muốn cả người của hắn nữa, không muốn cùng chia sẻ sự nhu tình của hắn với những người khác, nhưng chỉ có thể thôi ư? Tôi ngược mắt lên mở to nhìn chằm chằm vào trong gương

hình ảnh người đàn ông hiện ra, tôi gặp phải một đề khó giải, tôi chỉ muốn bước này ra thì sẽ vĩnh viễn không dừng lại được nữa.

Tôi khẽ cắn môi, lắc lắc đầu, hồng vút bỏ những ý nghĩ đi quá xa đó, cố nắm lấy trọng điểm trước mắt mới là quan trọng, Diệp Vũ, mày đừng có nghĩ nhiều tới chuyện hần là Hoàng thượng nữa, chỉ cần để ý hần là người đàn ông mà mày có thể dựa vào thì tốt rồi, không phải thế sao? Hiện giờ đang có cơ hội ày và người đàn ông này cùng ở chung, sao mày lại không đi quý trọng hă? Sợ đầu, sợ đuôi, cố cái này cái kia để làm gì chứ, đó không phải là tác phong của Diệp Vũ mày, nhanh nhanh mà xuất ra toàn lực của mày ra, cần gì phải để ý trước mặt là vực sâu hay là vách núi đen, là thiên đường hay là địa ngục, hết thấy vút sạch đi...

Trên mặt tôi cười bình tĩnh hơn, nhưng nội tâm lại điên cuồng gào thét dừng lại, tư tưởng đấu tranh vô cùng kịch liệt. Tôi hít sâu một hơi, được rồi, đi ôm nào! Mặc kệ chuyện gì, tôi đã chấm hần rồi, tôi muốn là người của hần, tim của hần, vóc dáng của hần, tất cả của hần, chỉ cần thuộc của hần tôi đều muốn đoạt cả....

Trong lòng tôi lại bắt đầu kích động, có loại xúc động muốn trào dâng về phía hần, rốt cục tôi cực phá tan bức tường chặn trong lòng, mở chiếc cửa đóng chặt ra, vút mọi âu lo, vút mẹ lo lắng con mẹ quỷ nó đi thôi!

Đáy lòng kia vì sự kiêu ngạo của mình mà đã phải trả giá quá nhiều rồi, nhiều đến mức đủ chứng minh tôi – một cô gái đến từ thế kỷ hai mươi một rất bình tĩnh và vô cùng lý trí, rơi vào bể tình thì dù phụ nữ có lý trí cũng vút, khi tôi đã bắt đầu yêu hần rồi, chỉ số thông minh đã giảm xuống thành con số không.

Chính lúc tôi còn đang đấu tranh kịch liệt, hiện giờ tôi chỉ cảm thấy tình yêu đối với hần tràn trề như nước biển, không có lực nào có thể đỡ nổi nữa, trên mặt tôi lộ ra nụ cười kiên định, Long Kỳ nhìn hình tôi trong gương đang nhìn hần, hần bước tới nắm lấy tóc tôi, “Nhanh trang điểm đi, đợi lát nữa ta muốn mang nàng đi tìm trí nhớ”

LÒNG tôi rất vui, nhưng thực ra cũng lại rất mong chờ xem hần dùng cách gì để giúp tôi tìm được trí nhớ đây! Dùng một cây trâm đơn giản cắm vào búi tóc búi chặt đằng sau, tôi quay đầu cười khê, “Được rồi! Đi nào!”

Nhìn thấy tôi và Long Kỳ vừa đi vừa nói ra khỏi phòng, Hà công công và một số thái giám với cung nữ choáng váng hoa mắt, Long Kỳ thì lại cực tự nhiên kéo tay tôi đi tới chỗ đình tinh xảo không xa trước mặt, mặt tôi đỏ lên, cúi đầu bên cạnh hần. Từ sau khi tôi mất trí nhớ, chẳng hiểu sao lại cứ có thói ỷ lại hần, hơn nữa cũng chẳng thêm để ý gì đến còn mắt của mọi người. Mọi người ai cũng biết tôi mất trí nhớ, Long Kỳ tốt với tôi lắm, tôi khẳng định sẽ đối tốt với hần nữa! Xem ra đạo lý này đơn giản lắm.

Nhìn trên bàn đồ ăn phong phú tôi ước chừng cũng đoán ra được Long Kỳ làm gì rồi. Hần định lấy ăn để giúp tôi tìm kiếm. Ngồi đối diện với hần, tôi cắn chiếc đũa mà mắt lại lưu lạc vào trong quá khứ, không thể nào xuống tay nổi, bởi vì mỗi một món ăn tương tự đều ngon lắm., lúc này có một miếng móng giò kho tàu nóng hổi được bỏ vào trong bát tôi, “Nhanh ăn chút đi! Không phải vừa rồi nàng bảo đói bụng đó sao?”

Tôi ngoan ngoãn gấp miếng móng giò hần cho bỏ vào miệng. Ôi vâng! Hương vị của nó mới ngon làm sao, tôi tiện tay gấp một miếng trước mắt bỏ vào bát cho hần, “Chàng cũng ăn đi!”

Long Kỳ cười nhẹ, cũng giúp gấp thức ăn cho tôi, ôi hạnh phúc quá đi! Cùng ăn với người mình thương, được hưởng sự săn sóc ân cần của hần, tôi giống như một đứa bé vậy, chỉ ăn đồ hần gấp, xung quanh không khí thực hoà hợp động lòng người, cảnh trí độc đáo, bồn cúc vàng bên đình nở hoa toả mùi hương khắp xung quanh, lòng tôi lại càng trở nên vô cùng mềm mại. Ông trời biết tôi nhìn mắt hần như sắp rơi nước, bỗng Long Kỳ ở bên tôi khẽ xoa nhẹ môi tôi, tôi mới giật nảy mình thấy môi mình bị dính gì đó, hốt hoảng vội vàng lấy chiếc khăn ra lau, tiện liếc xéo mắt nhìn hần một cái tức giận nói, “Anh bảo đi tìm trí nhớ cho tôi chính là bảo tôi ăn sao? Chả nhẽ ý anh muốn nói là trước kia tôi là một con quỷ ham ăn hay sao?”

Trong mắt Long Kỳ tràn đầy ý cười thoả mãn, “Nếu nàng không phải vậy sao toàn bộ thức ăn trên bàn lại bị ăn sạch tới vậy?”

Đột nhiên tôi bị trúng kế, ngấm mắt liếc gió thu cuốn hết đám lá vàng hỗn độn trên bàn, thăm oán hận lầm bầm bảo, ai bảo anh cứ gấp hết thức ăn cho tôi, tôi đương nhiên là không bỏ rồi.

Chính vào lúc này bỗng có tiếng ợ no vang lên thực chướng tai gia mắt, làm cho Long Kỳ bật cười khê. Tôi cố nhin ý nghĩ muốn đánh người, không thèm để ý tới hấn rời mắt nhìn chỗ hấn ngồi.

Thực sự ăn no rồi, tôi ôm bụng, xem ra phải tìm mọi cách tiêu bớt thức ăn đi mới được, nếu không cứ ngồi yên sẽ bị béo phì ngay. Tôi vẫn nhìn không rời chỗ Long Kỳ ngồi, cất giọng mềm mại, “Có thể đưa tôi đi dạo bên ngoài một chút được không?”

Long Kỳ cười to, lấy tay đè vai tôi lại, tôi định tránh ra lại bị hấn ôm chặt hơn. Trời ơi. Cái sơn trang nghỉ mát này cả đoạn đường cứ một đoạn lại có một thái giám đứng gác, hấn làm vậy thì còn ra thể thống gì nữa chứ, cho dù hấn có là Hoàng thượng đi chăng nữa cũng không thể làm như vậy mà!

Tôi cúi đầu bảo, “Nè, anh buông ra, anh định vứt hết danh dự của tôi xuống đất có phải không! Cái kiểu thế này chẳng tự nhiên gì hết!” Hiện giờ tôi có thể nhìn thấy ánh mắt khác lạ của thái giám và cung nữ xung quanh, trong lòng thấy hỗn loạn ghê gớm.

Hai luồng mắt sắc bén của Long Kỳ lướt quanh, bỗng chốc cả một bóng người cũng không còn, tiếp đó cười có chút đắc ý bảo, “Như vậy có phải nàng thấy thoải mái chút không?”

Tôi tức giận trừng mắt liếc xéo cứ để tùy hấn ôm, trong lòng thấy ấm áp vui sướng. Đi tới trước mặt sơn trang là một khu rừng xanh thắm, tình xuân trong lòng người con gái cứ theo ý xuân bung ra, Long Kỳ nắm lấy tay tôi, “Nếu không thể nhớ được thì đừng có miễn cưỡng nữa!”

“Chả nhẽ anh không hy vọng tôi nhớ lại hay sao? Có thể nhớ lại, tôi sẽ nhớ rõ mối quan hệ giữa anh và tôi là gì mà” Tôi nói đầy thâm ý nghiêng đầu nhìn hấn,

“Nàng muốn biết sao?”

Tôi giật khỏi tay hấn, tiến lên phía trước, vừa đi vừa quay lại, tôi muốn biết câu trả lời của hấn thực sự là gì, lại giả vờ như bị mê hoặc hỏi, “Tôi và anh rốt cục là có quan hệ gì?” Trong lòng tôi lại thấy vô cùng hồi hộp. Hấn sẽ trả lời tôi thế nào đây?

“Nàng là người phụ nữ của ta”

Ôi la la...cổ họng tôi bị tắc lại, tôi cả kinh khê nhếch miệng lên, cả người cứng đờ, hấn nói tôi là người phụ nữ của hấn sao? Tôi thoáng nhú mảy, phản kháng lại, “Anh đừng có gạt tôi nữa, tôi thấy anh có rất nhiều thê thiếp rồi, tôi sẽ không yêu người có vợ đâu!”

Long Kỳ kiên định nhìn liếc tôi một cái, “Không, nàng nhất định sẽ yêu ta!” Hấn cười ánh mắt tà mị làm tôi rung động, khoe môi cong lên, lại tản ra vẻ nhu tình mềm mại.

Lòng tôi lại đập nhanh chút, cần môi suy nghĩ tới mức ngẩn người, đúng vậy, tôi dĩ nhiên là đã yêu anh rồi, bỗng đứng trong đầu tôi nảy lên hai khuôn mặt, hai người kia hấn sẽ xử lý ra sao đây? Tôi nghĩ thay cả cho hấn, bỗng cảm thấy cảm xúc phát tiết ra ngoài, tôi hừ khê một tiếng quay đầu đi lên phía trước, cất cao giọng, “Anh đừng có tự cao tự đại nha, tuy tôi có mất trí nhớ thật, nhưng anh cứ làm như là hiểu tôi lắm không bằng ý, anh đừng có gạt người ta!”

Cả người như bị kéo lại gần, mặt Long Kỳ gần như suýt chạm cả vào mũi tôi, “Ta không gạt nàng đâu, nhưng cũng không cho phép người khác gạt ta!”

Ý tứ hàm xúc trong lời nói không rõ cho lắm, tôi bị những lời hấn nói mà giật thột, chột dạ liên hồi, hấn nói người khác đó chắc không phải là tôi đấy chứ? Tôi lừa hấn cái gì nhỉ? Không phải là chuyện tôi bị mất trí nhớ lộ ra rồi đó chứ? Gặp quý rồi! Tôi cố ý xoi thường vẻ mặt của hấn, vươn tay đẩy mạnh hấn ra, nếu không phải vì che giấu sự chột dạ của mình tôi mới luyến tiếc làm sao, tôi cố yếu ớt cãi lại, “Tôi không hiểu ý của anh đâu! Có lừa gạt người hay không để bắt người khác tin được hay sao? Ai biết trong lòng anh nhớ tới bao nhiêu người chứ!” Tôi càng nói giọng càng nhỏ đi, dường như chỉ có tôi là nghe thấy vậy.

“Vũ nhi...” Hấn nghe thấy được ôm chặt tôi vào lòng, giọng thở dài khe khê, “Vũ nhi...Đồng ý với ta, cho dù nàng không yêu ta, cũng đừng có yêu người khác trước được không?” Giống như tiếng đàn hồ kéo nỉ non vậy, thực sự rung động lòng tôi, nước mắt bất giác trào lên, tôi không do dự chút nào ôm choàng lấy hấn, vùi đầu vào lòng hấn, nghe hơi thở chỉ thuộc về hấn, tôi yên tâm nhắm mắt lại.

Nghỉ tại sơn trang nghỉ mát, tính hiếu động của tôi dường như bắt đầu hồi sinh, Hà công công phái một cung nữ rất biết nghe lời tới hầu hạ tôi, hầu hạ cuộc sống mới bắt đầu, nàng ta tên là Hoan Nhi. Lúc này tôi đang trở về chỗ cũ nghĩ tới cảnh hôm nay, nhớ tới lại cảm thấy ngọt ngào vô cùng, trong lòng chan chứa hạnh phúc, sống thoải mái như một cô gái nhỏ được người yêu, nghĩ tới cảnh trêu chọc của Long Kỳ, tôi kìm không được cười ra tiếng.

“Cô nương cười gì vậy?” Hoan Nhi đứng bên sửa lại giường chiếu vừa tò mò hỏi, bởi vì tôi không có danh phận nên các nàng ấy chỉ gọi tôi là cô nương, nhưng địa vị nói vậy đều để trong lòng họ cả. Lòng Kỳ rất sủng ái tôi, họ đều nhìn thấy cả.

“Người còn nhỏ lắm, có nói người cũng không hiểu đâu” Tôi cũng không muốn làm hỏng cô gái nhỏ, nhìn cảnh bên ngoài tối om, tôi liếc mắt nhìn cảnh Hoan Nhi bận rộn một cái, “Hoan nhi à, đêm đã khuya rồi, người đi nghỉ đi! Ta cũng buồn ngủ rồi!”

“Được ạ, cô nương sớm chút nên đi ngủ đi, đêm nay gió lạnh lắm, nhớ là phải đắp chăn bông nha!” Hoan Nhi cẩn thận dặn dò, rồi lui ra. Nhìn theo bóng nàng ta, tôi lại nghĩ tới Tiểu Thuý tiểu lan, lúc này các nàng ấy đang ở Hàm phủ sống có tốt không?

Tôi mặc cả quần áo nằm xuống, nhưng trong lòng thì lại chẳng thấy buồn ngủ gì cả, nhìn ánh nến lay động, lòng tôi lại thấy xốn xang, tràn trọc mãi, tôi quay lưng lại, đắp chiếc chăn ra, ôm chặt nó vào trong lòng. Đây là thói quen của tôi, ở hiện đại tôi từ lúc sinh ra đến giờ đều ngủ cong như con tôm cho tới lớn, cho nên lúc ngủ tôi cứ theo bản năng mà làm vậy.

Tôi vùi mặt vào trong chăn, tự mình làm mình phải chìm vào trong giấc ngủ. một lát sau, thở có chút khó khăn, tôi lại quay người, mở to hai mắt, tôi nghĩ không biết hán có đến hay không. Nhưng như mong muốn của tôi, hán đã đến.

Tôi lười biếng nhìn hán, hơi cười, “Đêm hôm khuya khoát, anh không ngủ được đi dạo khắp nơi làm gì?” Biết rõ ý đồ của hán nhưng tôi cố giả vờ ngạc nhiên, trong lòng lại thấy không ổn, kíp thời ngâm miệng lại.

“Ta ngủ không được!” Hán cũng trả lời nhanh chóng dứt khoát, ánh mắt nhìn tôi không rõ cảm xúc, giống như có hai luồng lửa nhỏ rực bắn tới làm tôi bỗng đỏ bừng mặt. Nhìn cảnh hán biểu hiện rõ ràng cuồng dã kia, tôi như bị chọc phải lửa, khẽ cắn môi, nuốt nuốt nước bọt, nắm yên, than thở nói, “Anh ngủ không được thì đến phòng tôi làm gì? Chẳng lẽ muốn đến ngủ trong phòng tôi sao?”

Lòng Kỳ từ đầu giường cúi sát gần nhìn tôi, hai tay đặt hai bên người tôi, trong mắt bắn ra tia lửa nhìn sâu, giọng nói trở nên khàn khàn, “Biết đâu đó!”

Tôi lập tức thở hổn hển, ông trời ơi, tôi còn chưa kịp chuẩn bị kỹ mà! Tuy có nói tôi đã muốn dứt bỏ hết thảy rồi, nhưng kiểu chuyện thế này tôi còn không thể nhận nổi. Tôi ngồi dậy, lên giọng cảnh cáo, “Nè, anh đừng có làm chuyện xằng bậy đó nha, muốn ngủ thì tôi để cho anh ngủ là được!”

Nói xong tôi giả vờ xuống giường lại bị hán bế nhào lên giường, cả người khoẻ mạnh bỗng chốc đè lên, “Muốn ngủ thì cùng nhau ngủ! Để cho ta ngủ vậy nàng ngủ ở đâu?” Hơi thở của hán trở nên nặng nề, giọng càng khàn khàn hơn, ngay lập tức cướp hết thần hồn của tôi, tôi cố chống đỡ nhìn mắt hán, nói có chút lắp bắp, “Vậy...Cũng không thể là đêm nay được! Tôi còn chưa có chuẩn bị kỹ mà!”

Tôi biết dự vọng của đàn ông một khi đã bùng nổ thì như ngọn núi lửa bộc phát, chuyện thô lỗ gì cũng có thể làm ra, hơn nữa tôi còn ngửi thấy mùi rượu toả ra từ trên người của hán, đoán được trước khi hán đến chỗ tôi, nhất định là đã uống rượu rồi, vậy càng sợ hơn.

“Được...Ta cố nhịn là được rồi, nhưng cái này thì không được...” Cái giọng thô ráp khàn khàn xong, đôi môi thuận tiện hôn lên bả vai bị lộ ra ngoài của tôi.

“A...” Tôi thở khê, muốn chết sao, hán có thể nhịn được nhưng tôi thì không thể. Tôi cứng ngắc cả người, cảm giác như chỗ bị hán hôn trở nên nóng bỏng hán lên.

Hơi thở nóng rực chuyển tới bên tai tôi, nhẹ nhàng cắn mút thùy tai tôi

Cùng với giọng khàn khàn của đàn ông, “Vũ nhi, Vũ nhi của ta...”

Não như bị tê liệt không thốt ra lời, nhưng ý nghĩ thì cứ rối tung cả lên, đập bùm bùm như trống nện vậy không chịu ngừng, trong lòng điên cuồng gào thét, ngừng ngay....ngừng ngay...

Cả người tôi mềm nhũn như chi chi, lúc này Long Kỳ lại áp vào môi tôi, làm cho tôi muốn mở miệng nói bồng phát ra tiếng ô ô không rõ. Dây dưa hồi lâu, hần yêu thương dừng nụ hôn trên trán tôi, giọng ngọt ngào như ngậm rượu ngon, “Ta yêu nàng, Vũ nhi...” Nói xong, hần ôm chặt tôi vào lòng, không hề xâm phạm tôi, tôi đã ngây ngốc tới mức chẳng biết gì rồi. Trời ơi, mất mạng chứ chẳng chơi! Tôi thầm mắng mình, trong lòng lại cao hứng vô cùng. Chỉ cần hần yêu tôi, mọi thứ đều chẳng là gì cả. Hiện giờ mới là quan trọng nhất, không cần tương lai không cần quá khứ, chỉ cần hiện tại là tôi đã thấy mỹ mãn lắm rồi.

Long Kỳ quả nhiên là giữ lời, cả đêm chỉ coi tôi như con búp bê vải, cứ tùy ý ôm tôi ngủ, đắp chăn cho tôi, hần nhưng lại hiểu rõ tôi. Sáng sớm hôm sau lúc tỉnh lại đã không thấy người bên gối, thấy Hoan nhi đứng bên giường đợi tôi tỉnh lại. Tôi xoa xoa mắt, rời giường, Hoan nhi mặt ửng đỏ, cúi đầu, “Cô nương à, Hoàng thượng có chuyện quan trọng đi thư phòng rồi, ngài bảo cô nương dậy rửa mặt chải đầu rồi đi phòng ăn ăn sáng!”

“Chuyện quan trọng gì vậy?” Tôi thản nhiên hỏi, rời giường rửa mặt, Hoan nhi nghĩ ngợi, “Hình như là chuyện ở biên quan đến, người tới là một vị tướng quân ạ”

Long Kỳ vì chuyện triều chính trừ những chuyện râu ria ra thì toàn bộ tấu chương chính sự đều mang tới sơn trang nghỉ mát này cả, chuyện biên quan kia cũng không phải là chuyện nhỏ.

Hoan Nhi dẫn tôi tới phòng ăn, lại đúng lúc này nghe thấy đằng sau có một giọng truyền đến, “Lệ phi nương nương, Lan phi nương nương giá lâm...”

Lòng tôi thất kinh, mới có hai ngày thôi mà phi tử của hần đã chủ động tới cửa rồi. Tôi sớm đã đoán được sẽ có ngày chạm mặt các nàng ta mà. Hoan Nhi kinh hoảng liếc mắt nhìn tôi một cái, ấp úng không biết nói thế nào, “Cô nương...chuyện này...phải làm thế nào đây?”

Các nàng ấy đều biết rõ thân phận của tôi rồi, lúc này tôi lại chiếm lấy Hoàng thượng, mà phi tử của hần lại tìm đến, tôi nhất định là ăn không tiêu đây, chuyện chính tôi chỉ sớm hay muộn mà thôi. Tôi trấn định liếc mắt nhìn Hoan Nhi một cái, “Chuyện này thì có gì, cứ đi quỳ thỉnh an đi thôi!” Nói xong thì dẫn đầu tiến đến phương hướng phát ra giọng nói kia đến.

Hai bóng dáng yếu điệu kiều diễm kinh người đã làm cho cả sơn trang nghỉ mát rạng rỡ hần lên rất nhiều, làm cho nắng sớm trở nên có chút chói mắt. Lúc này, đang nhẹ nhàng tiến tới thư phòng Long Kỳ bước vào thì lại thấy tôi từ rừng cây lộ mặt ra, cả hai người cũng giật mình, ánh mắt Lệ phi cứ nhìn chằm chằm vào trên người tôi, nét kinh ngạc trong mắt lan phi không lời nào diễn tả nổi. Tôi thoải mái hướng các nàng ta hạ mình, “Dân nữ Diệp vũ tham kiến hai vị nương nương!”

Hoan nhi đi theo sau cũng làm lễ.

Lệ phi hừ lạnh một tiếng, trực tiếp coi thường tôi, ngẩng cao đầu hướng thư phòng Long Kỳ bước nhanh tới, đến cả liếc mắt nhìn tôi một cái cũng chỉ lấy lệ, nhìn thấy rõ Lệ phi, Lan phi đều có vẻ bối rối một lúc, mãi sau mới đi tới nâng tôi dậy, “Diệp tỷ tỷ, mau mời đứng lên” Tôi nhìn nàng ta cười cười, tự đứng lên,. Đã vài lần giao tiếp cùng nàng ta, hơn nữa tính cách nàng ta lạnh nhạt ôn hoà, cho dù tôi có hành vi cử chỉ làm tổn hại nghiêm trọng tới danh dự nàng ta chẳng nữa, nàng ta cũng không bộc phát, Lệ phi thì khác, mắt nàng ta ngược ta, trong mắt nàng ta, tôi chỉ là một kẻ thấp hèn chẳng bằng một nha hoàn bên cạnh nàng ta cả, sao mà lại được Long Kỳ sủng ái như thế chứ? Nàng ta có tức thì cũng có lý thôi, nếu nàng ta tức chuyện tôi tranh đoạt địa vị danh lợi của các nàng ấy, vậy thì thừa hơi rồi. Tôi đã nghĩ thông suốt rồi, tôi chỉ muốn mà một người phụ nữ bên cạnh Long Kỳ thôi, thoát nhìn kiểu này thì tôi thực là ngốc làm sao. Nhưng tôi lại rất vui, thoát ly khỏi danh lợi, tôi mới là kẻ đơn thuần không ô nhiễm bụi trần. Một khi đã dính vào danh lợi, lòng tôi sẽ trở nên thâm trầm đáng sợ, đến lúc đó tôi ngay cả tư vị được là người yêu cũng sẽ quên ngay, cứ một lòng xông vào tranh giành đoạt lợi, cả đời sẽ không thoát ra khỏi danh lợi. Thực khó mà tưởng tượng ra nổi tôi sẽ biến thành người như thế, như vậy còn có năng lực mà thương hần nữa sao? Tôi sẽ còn toàn tâm toàn ý mà hoàn toàn đi thương hần nữa sao? Tôi không thể tưởng tượng nổi một khi bị danh lợi cuốn vào sẽ trở thành một người hiểu tình yêu là gì không nữa.

Khi tôi quyết định vậy, tôi nghĩ đến sau này tôi sẽ gặp phải một đề toán khó giải, vừa bị làm khó dễ vừa

bị nhục mạ là khó tránh khỏi, đè nén cả sự miệt thị cũng là chuyện đương nhiên thôi, aizzz. Thôi quên đi, chuyện đó nói sau vậy, trước mắt tôi không muốn lo lắng gì. Long Kỳ đã từng nhận lời với tôi rồi, sẽ không để bất cứ kẻ nào thương tổn đến tôi, chỉ cần bảo vệ được tôi, tôi cũng chẳng cần quan tâm xem Long Kỳ sẽ dùng cách gì để bảo vệ đây.

Lan phi kéo tôi, hình như nàng ta có nhiều tâm sự vậy, khe khẽ thở dài, “Muội muội không thể tưởng được Hoàng thượng lại liệu lĩnh mạng cô gái như tỷ tỷ ra cung đâu! Thực sự là làm cho ta kinh ngạc lắm!”

Tôi cười lạnh nhạt, trong lòng thầm nghĩ có nên thân thiết với nàng ta hay không đây, nhưng mà hiện giờ là tôi đang mất trí nhớ, nhưng mà xem bộ dạng của nàng ta thì hình như không biết tôi bị mất trí nhớ vậy! Tôi suy nghĩ trong lòng, tôi sợ tôi cứ giả vờ mất trí nhớ thì nàng ta sẽ chuyện bé xé thành chuyện to, chắc chắn sẽ nghĩ mọi cách để giúp tôi khôi phục trí nhớ. Nếu tôi nói rõ với nàng ta, Long Kỳ nhất định sẽ hoài nghi. Thôi quên đi, vẫn coi như bị mất trí tới mức không nổi đi! Ánh mắt tôi lập tức mê muội đi, hướng nàng ta cười cười, “Tiểu nữ tử và Lan phi nương nương biết nhau sao?”

Lan phi cả kinh mở to hai mắt nhìn không dám tin nói, “Tỷ tỷ không nhớ rõ muội muội ư? Ta là Lâm Nhược Lan đây nè!”

Tôi lắc lắc đầu, chuyển nhìn thoáng qua Hoan nhi, Hoan nhi lập tức hiểu ý, “Hồi bẩm lan phi nương nương, cô nương từ trước đến nay sau khi đến sơn trang vẫn mất trí nhớ, mọi chuyện trước kia nàng ấy đều không nhớ rõ rồi ạ!”

Lan Phi cả kinh nắm chặt lấy tay tôi, không dám tin hỏi lại, “Sao có thể vậy được, chẳng lẽ Lệ phi nói là sự thật ư? Ta không tin! Tỷ tỷ sau khi chìm vào trong nước mới bị mất trí nhớ, điều này sao có thể vậy được chứ?”

Ôi, hoá ra mọi chuyện nàng ta đều biết cả, chỉ là không thể tin nổi mà thôi, lòng tôi mừng thầm, xem ra tôi đã làm đúng rồi.

87. Chương 87

Tôi quay đầu nhìn nàng ta vuốt cằm, cười khẽ nói, “Xem ra Lan phi nương nương và tôi có vẻ như đã từng quen biết thật! Thực sự là phúc của Vũ nhi quá” Lâm Nhược Lan vẫn một bộ dạng không thể tin nổi cứ lẳng lặng nhìn kỹ tôi, tôi cũng nhướng mày nhìn lại, nhìn thấy Long Kỳ và Lệ phi cùng đi tới, tôi và Lan phi hành lễ với hần, Long Kỳ khoát tay cũng tới nâng hai chúng tôi dậy, “Không cần đa lễ!”

Tôi và Lan phi đều được đãi ngộ giống nhau, Lệ phi kinh ngạc mãi không thôi, nhưng ngại Long Kỳ đứng cạnh nên trên mặt vẫn duy trì vẻ nhàn tản vốn có, nhìn về phía tôi thân thiết thoải mái, “Vũ nhi muội muội à, cả người sức khỏe tốt đấy chứ?”

Sự chuyển biến này của nàng ta làm tôi đỡ khóc đỡ cười, nghĩ đến một giây trước nàng ta khinh thường với tôi, rồi giây sau lại hỏi han ân cần, cũng diễn giỏi quá ha! Tôi mỉm cười, “Đa tạ nương nương quan tâm, Vũ nhi đã đỡ hơn nhiều rồi!”

Long Kỳ mở miệng ôn hoà, “Nếu đã đến đây rồi, mọi người cùng tới ăn sáng đi!”

Lời Long Kỳ vừa nói ra, Lệ phi đã thu lại ánh mắt đánh giá tôi, bám sát theo sau Long Kỳ tiến vào phía sau điện. Sau khi vào trong điện đều theo vị trí thứ tự mà ngồi, tôi chọn vị trí hơi tối ngồi, một lát sau, đầu bếp mang đồ ăn tới, quỳ xuống, “Xin mời Hoàng thượng, Vũ cô nương dùng bữa”

“Vũ nhi muội muội lần trước ngã xuống nước, tỷ tỷ vô cùng quan tâm, chọn riêng hôm nay tới thăm một chuyến, nhìn thấy khí sắc muội muội đã tốt hơn nhiều vậy thì ta yên tâm rồi!”

Lệ phi thản nhiên cười, tiếp tục nói tiếp, “À, đúng rồi, cơm nước xong, tỷ tỷ còn có một ít quà muốn tặng uội muội đó! Sau đó còn muốn xin muội muội sau này hết sức tận tâm phục vụ Hoàng thượng cho tốt nữa đó nha!”

Long Kỳ biết chuyện này cũng chẳng tốt đẹp gì, chỉ mỉm cười nhìn nàng ta lấy lệ, tôi vốn muốn rất thích ăn vậy mà ăn không nổi, ăn vội vàng mấy miếng rồi buông đũa, Long Kỳ thân thiết hỏi, “Sao lại không ăn nữa rồi?”

Tôi lắc lắc đầu, hạ giọng nói, “Tôi ăn no rồi!”

“Nào, lại đây ăn chút này!” Long Kỳ bá đạo gấp một miếng bánh vào trong bát tôi, tôi giương mắt trừng trừng nhìn hấn một cái, đáy lòng lại cảm thấy lo lắng chút, ánh mắt đánh sang nhìn thấy mắt Lệ phi có chút ghen tỵ càng tăng thêm mà không giảm.

Tôi giả vờ như không thấy cứ ăn từng miếng từng miếng Long Kỳ gấp cho, chỉ là một câu đơn giản của Long Kỳ trong mắt Lệ phi và Lan phi các nàng đã được định rõ.

Ăn xong Lệ phi và Lan phi quả nhiên mang lễ vật tới cho tôi, bên ngoài sân trước mặt thái giám và cung nữ lựa là gấm vóc đủ màu, châu báu ngọc ngà cứ ùn ùn chuyển vào. Tôi biết cha Lệ phi là đại tướng quân, lập nhiều công lao cho nước Vĩnh Hán, là quan nhất phẩm, gia cảnh giàu có vô số, là kiêu tướng của Vĩnh Hán Hoàng triều, có uy tín và thân phận rất cao trong quân đội. Lần trước trong đại yến mà Long Kỳ chiêu đãi, nghe nói cũng chuyện này đều vì cha nàng ta mà làm lễ rửa tội.

Tôi đứng ngoài cửa, thản nhiên nhìn cảnh bận rộn trước mặt, chỉ có mỉm cười, những này đó với tôi căn bản mà nói là chẳng đáng gì, tôi chỉ hy vọng các nàng ấy nhanh chóng rời chỗ này đi mà thôi.

Đến giữa trưa, rốt cục Long Kỳ cũng hạ lệnh trục khách, “Lệ phi, Lan phi còn có chuyện gì sao?”

Lệ phi nao nao, nhìn về phía tôi một cái, tiện đà duyên dáng đứng dậy, biểu hiện có chút cứng nhắc, nói để theo, “Nô tỳ đã quấy nhiễu Hoàng thượng, xin cáo lui trước!”

Lan phi thì hướng về phía Hoàng thượng hạ mình, lại nhìn về phía tôi cười cười, tính cách lạnh nhạt không bộc lộ ra chút nghi ngờ nào.

“Vũ nhi xin tiễn Lệ phi nương nương, Lan phi nương nương!” Tôi cũng khẽ hạ mình mỉm cười nhìn các nàng ta rời đi, tiện lấy lại hơi thở bình tĩnh. Tôi còn tưởng sẽ diễn ra trận tranh đấu hết sức gay gắt nữa ấy chứ!

Uống xong trà chiều, Long Kỳ lại tiến vào thư phòng không ra, còn tôi thì nhàm chán ngồi trên bãi cỏ sau ngọn núi giả, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm vào đoá hoa nhĩ ngội, nghĩ đến phiền cả người, khe khẽ thở dài. Lúc này, lại nghe có tiếng người đằng sau, tôi vui sướng quay phắt lại, thì nhìn thấy Hà công công đứng im lặng cách mình ba thước, ánh mắt lập tức bình tĩnh trở lại, “Hà công công tìm tôi có việc sao?”

“Vì sao cô nương lại thở dài hả?” Ông ta thấy tôi đã phát hiện ra mình, đã đi tới, tôi cup mắt xuống, giải thích, “Nào có thở dài gì đâu! Chẳng qua là trong lòng có chút phiền muộn thôi mà!” Cố gắng chôn giấu tâm sự trong lòng, nhìn về phía ông ta thản nhiên cười cười. Hà công công cũng ngồi xuống bên cạnh tôi, nhìn về phía cây cối nơi xa thở dài, “Cô nương, chúng ta cái gì cũng biết rõ cả! Cô nương cần gì phải giấu chứ!”

Trong lòng tôi cả kinh, bật thốt lên, “Ông biết gì vậy?”

Ông ta nhìn tôi cười, “Cô nương có thể gạt được Hoàng thượng nhưng không gạt được chúng ta đâu. Cô đối Hoàng thượng có nhiều tâm tư, chúng ta liếc mắt một cái đã nhìn ra rồi!” Ông ta không nói thẳng ra nhưng lòng tôi lại hiểu rất rõ, xem ra hành động của tôi xác thực là không được tốt cho lắm. Ông ta đã hầu hạ Hoàng thượng mười mấy năm rồi, đã trở thành tinh rồi, chút tài mọn này của tôi cũng không lừa được ông, tôi cười bảo, “Ông đều biết cả rồi, vậy ngài ấy có biết không?”

Ông ta lắc lắc đầu, “Tâm tư Hoàng thượng chúng ta nghiền ngẫm mãi cũng không nổi, việc nhà của Hoàng thượng còn quan trọng nữa sao? Quan trọng nhất là chúng ta biết rốt cục ngài ấy có cần cô suốt đời hay không thôi!”

Tôi ngẩn ra, khó hiểu nhìn ông, “Lời này là có ý gì?”

“Chắc cô nương còn nhớ chuyện xảy ra ở nước Đột Quyết chứ?”

“Đương nhiên là nhớ rõ rồi!” Chuyện đó làm sao mà quên được chứ, hiện giờ nhắc tới lại giống như mới xảy ra hôm qua vậy, chỉ là con người và sự việc cứ nhắc tới lại làm người ta thấy đau lòng quá.

“Cô nương có muốn nghe chuyện của chúng ta không?” Tôi gật gật đầu, ngầm đồng ý.

Hà công công dường như nhớ lại, một lát sau bắt đầu nói, “Từ lúc cô nương tự quyết định ở lại Đột Quyết kia, lòng Hoàng thượng cũng đã để lại nơi đó rồi. Ta đi theo Hoàng thượng đã nhiều thập niên, chưa bao

giờ thấy ngài ấy để trong lòng một cô gái nào như thế cả. Cô nương hoạt bát hiếu động, linh khí bức người, hơn nữa đầu óc tỉnh táo lại cứ chui ra một ít ý nghĩ mới mẻ quái lạ, thực sự là người con gái kỳ lạ nhất mà chúng ta gặp đầu tiên, cô nương cũng biết đó, ngay lúc đó lòng Hoàng thượng đã bị cô vô ý bắt được, chỉ là việc hoàng triều nguy ngập không thể ngừng nổi, chúng tôi cứ một mạch ra roi thúc ngựa, rốt cục trong lúc bệnh hoàng thượng nguy ngập kịch liệt mà kịp thời tổ giác đại hoàng tử làm phản, hạ bệ ngôi vị thái tử của hắn, tiên hoàng qua đời, tân hoàng lên ngôi, mấy tháng đó Hoàng thượng thực khổ lắm. Đại hoàng tử lấy thú tính voi không phải ngày một ngày hai, thủ hạ vây cánh nhiều vô kể, suốt hơn một tháng cuộc sống của Hoàng thượng thực khó khăn gian nan, đêm ngày làm lưng vất vả, cuối cùng cũng loại bỏ được vài nguyên lão, bình định được thế lực tàn ác, duy trì được sự hoà bình trong hoàng thất”

Trong lòng tôi thầm nghĩ, “Người giỏi còn có kẻ giỏi hơn”, quyền mưu thuật biến vô cùng, ở trên địa vị cao tất có chỗ hơn người, không thể khinh thường được, năng lực của Long Kỳ tôi không hoài nghi gì, nhưng xem biểu hiện của Hà công công, đáy lòng thầm đau đớn hơn.

Hà công công hít mắt tiếp tục nói, “Sự xuất hiện của cô nương không thể nghi ngờ đã làm cho Hoàng Thượng vui mừng khôn xiết, ngày đó nhìn tên cô nương xuất hiện trong tranh, mây ngày liền Hoàng thượng đến cuối cùng mới cười, chúng ta lúc đó thực là vui lắm,, aizzz...vậy mà cô nương thì sao đây! Dĩ nhiên lại là người thương của đại tài tử Quá Ngọc Hoán nổi tiếng kinh thành, Hoàng thượng thực giận vô cùng nha! Chúng ta ai ai trong hoàng cung cũng thấy run rẩy ghê lắm, tiếp đó, đêm nào Hoàng thượng cũng đều ngắm tranh mà nhớ nhung, ta biết chính là nhớ tới cô nương! Vài ngày sau Hoàng thượng hạ lệnh phong cô nương thành hoa sỹ hoàng cung, đây là kẻ sách cuối cùng mà Hoàng Thượng bắt buộc phải ra, trong lòng chúng ta ai cũng biết là Hoàng thượng thực rất muốn tới thăm cô nương nhưng lại cố ỉn nhẫn, cho tới khi cô nương gây chuyện bóp méo việc vẽ tranh tú nữ, chọc cho Thái Hậu giận, Hoàng thượng mới phải ra mặt! Cô nương lúc đó nhất định sẽ cho rằng Hoàng Thượng rất quái lạ đi!”

Tôi ngồi nghe, đáy lòng hoang mang dần trở nên rõ hơn, đúng vậy! Lúc tôi vừa mới tiến cung, không thể đoán nổi lòng của Long Kỳ, hắn mang nhốt tôi tại một cung điện xa nhất, đó là tại sao? Tuy Hà công công chưa nói gì tôi cũng biết lúc đó Long Kỳ có ý nhốt tôi lại là muốn tách tôi và Ngọc Hoán ra, hơn nữa nhìn thấy tôi, một câu cũng không nói, tựa như chẳng biết gì cả vậy. Tôi lúc đó cũng thấy hắn đúng thực là lạnh lùng tàn nhẫn vô cùng! Nhưng mà đúng như những lời Hà công công nói, tâm tư Long Kỳ đều đặt hết lên tôi, vì sao lại còn giấu hai vị phi tử vô cùng xinh đẹp kia chứ?

Hà công công biết tôi đang lắng nghe, lại nói tiếp, “Trong Chuyện của Cô nương và Hoàng thượng, chúng ta chỉ là một người bên cạnh thôi, nhìn thấy rất rõ, cô nương cũng yêu Hoàng thượng mà, chỉ là vì sao còn quan hệ với Hàm vương gia làm chi chứ?

Ổng nghiêng đầu nhìn tôi. Tôi nhíu nhíu mày, cũng đoán ra chuyện Long Kỳ ban cho tôi được chết trong nước, “Tôi và Hàm vương gia vốn đã sớm quen biết rồi! Hắn mở một Mặc viện lớn ở huyện Kinh Đô, lúc đó tôi ở đấy bán tranh, ngẫu nhiên nhận biết, cũng chẳng có quan hệ đặc biệt gì cả, nhiều nhất cũng chỉ là bạn bè mà thôi!”

Tôi đối với tình cảm của Hàm Mặc thực sự khó khăn, nói là bạn bè lại càng khác chút, nói tóm lại thì có chút ái muội không rõ ràng, đến cả tôi cũng không rõ chính mình nữa cơ mà, nhưng tôi lại biết rõ đó không phải là tình yêu.

Hà công công “a” một tiếng, gương mặt có chút toả sáng, “Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi!”

”Đó có gì là tốt chứ?”

“Đó đương nhiên là tốt lắm chứ, cô nương và Hàm vương gia không có tình ý gì, là có thể cùng một chỗ với Hoàng thượng được mà! Nếu Hoàng thượng mà biết thì chắc là vui lắm đó!”

“Ngài ấy có gì mà cao hứng chứ! Ngoài tôi ra thì không phải là ngài ấy còn có hai vị phi tử xinh đẹp yếu điệu đó sao?” Cứ cảm giác những lời như thế như là ghen tuông vậy, tôi không ngại mới lạ nha.

Trong mắt Hà công công mở to, tiện đà hạ giọng nói nhỏ, “Chả nhẽ cô nương không nhìn ra sao? Chỗ đó có chút khó nói đó mà!”

Tôi hít mắt lại liếc mắt nhìn ổng, “Có gì khúc mắc chỗ?”

“Nói vậy là cô nương đã gặp qua Thái hậu rồi ha! Bà ấy không phải là mẹ ruột của Hoàng thượng, chúng ta đoán Thái hậu còn ghi hận chuyện Hoàng thượng kéo thái tử hạ bệ nên muốn mượn cơ hội trả thù đó mà!”

Cả người tôi chấn động, trả thù ư? Thái Hậu đối với Hoàng thượng ư? Chuyện đó làm sao có thể thế chứ? Bà ta dựa vào cái gì mà trả thù chứ? Tôi trừng mắt nhìn, thấy cực kỳ hứng thú hỏi, “Vậy bà ta định trả thù thế nào đây?”

“Trả thù thế nào chúng ta vẫn chưa rõ cho lắm, nhưng mà tiên hoàng đã hạ lệnh hậu cung không được tham gia chính sự, bà ấy muốn trả thù thì không phải là bắt đầu từ chuyện hậu cung đó sao? TRước tiên là vì Hoàng thượng mà làm cuộc tuyển chọn tú nữ này, sau đó lại vì Hoàng thượng chọn ra hai vị phi tử có tài mạo xuất chúng, đây đều làm toàn bộ mà! Chúng ta không thể không hoài nghi chuyện Thái hậu trả thù Hoàng thượng được!” Về mặt Hà công công lo lắng, đầu óc tôi bỗng chốc sáng tỏ, nhất định là Thái Hậu muốn dựa vào chuyện nắm giữ phi tần hậu cung để dùng chiêu này đối phó với Hoàng thượng, đặt người của bà ta bên cạnh Hoàng thượng, chẳng nhẽ Lệ phi và Lan phi đều là quân cờ trong tay Thái Hậu đó ư?

Tôi bị dọa một trận thấy choáng, sao có thể vậy chứ? Tuy Thái hậu không phải là mẹ ruột của Hoàng thượng, nhưng như vậy bà ta cũng chẳng có điểm nào tốt cả. Đại hoàng tử bị đẩy tới biên quan, chỉ là một người dân bình thường, Long Kỳ lại là người nắm cả thiên hạ, có quyền thực sự, bà ta chỉ là một Thái hậu thì có năng lực gì chứ? Giỏi nhất thì cũng chỉ đứng đằng sau mà hô mưa gọi gió một trận thôi, còn có thể ảnh hưởng tới triều chính hay sao?

Tôi nhìn thoáng qua Hà công công, ổng đã nói những lời này với tôi, đã nói rõ ổng coi tôi như người một nhà rồi, “Hà công công à, truyện này cũng đừng có nói ra lung tung đó, sẽ bị rơi đầu ngay, hơn nữa, tôi tin chắc Hoàng Thượng đã có an bài rồi!”

“Cô nương nói đúng lắm, chúng ta chỉ có đoán mà thôi, nhưng chúng ta cũng chỉ vì nghĩ cho cô nương mà, chỉ sợ lúc đó cô nương lại bị người khác bắt nạt thôi!”

88. Chương 88

Ổng nói những lời này đúng lắm, nếu Thái Hậu thực sự trả thù Long Kỳ, ngày lành của tôi không còn nữa rồi, nghĩ lại nếu tôi một mình chiếm lấy Long Kỳ, những cung tần khác trong cung sẽ bị bỏ qua, tôi sẽ không biết Thái Hậu còn tuyển biết bao nhiêu mỹ nhân nhỏ, chiêu nghi, quý nhân gì gì đó nữa, với tôi mà nói quả thực chẳng tốt đẹp gì.

“Tạ công công quan tâm!”

“Không phải chúng ta nhắc nhở cô nương, hoàng cung này vốn là một nơi chuyên gây chuyện, một ngày an bình cũng chẳng có, nếu cô nương cứ ôm mộng sống an bình mà nói, đó thực sự là bước đi rất gian nan nha! Phải biết rằng Hoàng cung hiểm cảnh, người người ai cũng đều là diễn viên cả!”

Những lời Hà công công nói làm lòng tôi thấy thống khổ vô cùng, có phải là tôi rất đơn thuần hay không đây? Tai họa ngầm phải có đề phòng, nhưng tôi có thể phòng được gì chứ? Tôi cảm thấy bản thân mình thực vô dụng quá, khe khẽ thở dài, “Công công nói đúng lắm..” Chỉ nói được một câu như thế, tôi còn chẳng có tư tưởng nào mà nói tiếp câu nào cho ổn hơn nữa, tôi cảm thấy chẳng có gì nói thêm nữa cả.

“Cô nương, aizzz...Lại nói thêm, chúng ta ai ai cũng thích cô nương hết, ai bảo trong lòng chúng ta chịu không nổi việc cô nương bị ầm ức chứ? Tuy trong lòng cô nương coi thường phú quý quyền lực nhưng mà ở trong cung, đây mới là đạo lý bảo đảm tính mạng đó nha!”

Lòng tôi có chút rung động, Hà công công càng phân tích sâu thì tâm lý của tôi lại càng bất an hơn, tôi thực sự sợ cứ vậy bị chia cách với Long Kỳ, không vì thiên trường địa cửu thì cũng chỉ vì một sự tác động nho nhỏ chính là không với đến được những lời an ủi của người yêu mình, cho tới khi thực sự bị chia cách, ai sẽ bỏ được ai đây? Tôi cũng nên bình tĩnh để nghĩ xem sau này tôi nên làm cái gì đây! Lòng hơi xao động, quay đầu nhìn Hà công công, “Công công là lão tiền bối trong cung, có thể vạch rõ cho tôi một con đường sáng sủa để đi hay không ha?”

Trên mặt bóng loáng của Hà công công hiện lên nét vui mừng, tiện đà lấy vẻ vô cùng nghiêm túc, thở dài thâm thúy, “Chỉ cần có thể có vị trí tốt, ngồi trên vị trí nhỏ nhoi, người khác không dám làm lung tung cho tới cùng, cô nương còn không hiểu hay sao? Hoàng Thượng chỉ sủng ái mỗi mình cô nương, đây là con đường tốt nhất để đi mà!”

Lòng tôi lại chấn động, nheo mắt hỏi lại, “Ý công công là muốn tôi tranh đoạt quyền thế hay sao?”

Bỗng dưng Hà công công rất nhanh đứng dậy, quỳ xuống trước mặt tôi, giọng lộ ra vẻ thống khổ “Cô nương, chuyện không đơn giản là vì cô nương, mà cũng là vì Hoàng thượng, lại cũng vì cả hoàng triều Vĩnh Hân nữa đó!”

Tôi hoảng sợ, chạy nhanh tới dìu ổng đứng lên, nhìn khắp bốn phía, may quá không thấy một ai khác cả, mới nói trách móc, “Vì sao công công lại đột nhiên làm đại lễ này chứ, suýt nữa thì dọa tôi chết đó nha! Ông nói cho tôi rõ xem, những này tới là có chuyện gì xảy ra?”

Sắc mặt Hà công công bình tĩnh trở lại, lau một trận mồ hôi túa ra, hạ giọng nói, “Cô nương có chỗ không biết chứ, Lệ phi và Lan phi đều là những phi tử được Thái Hậu tuyển cho Hoàng thượng, cô cũng biết rõ quyền thế sau lưng hai nàng ấy lớn đến mức nào rồi! Một là đại tướng quân canh giữ biên quan, một là Tế tướng nhất phẩm đương triều, hai thế lực này không thể khinh thường được, tuy Hoàng thượng ngoài miệng không nói gì nhưng ý đã rõ, hậu cung là nơi nào chứ? Hậu cung là nơi của phụ nữ, là nơi đàn ông không thể nhúng tay vào, tuy Hoàng Thượng là vua một nước nhưng việc nhà thì đều do Thái Hậu nắm quyền trong tay cả! Cô nương có hiểu được ý của chúng ta không?”

Hiểu chứ, tận đáy lòng cũng đã khá hiểu rõ, ý Hà công công là muốn bảo tôi đứng bên Long Kỳ, xâm nhập vào hậu cung, cùng đấu tranh với Thái Hậu, là ý này đó sao? Không, Không phải là cùng Thái Hậu mà là đấu cùng toàn bộ đám phụ nữ là thủ hạ của Thái Hậu. Lòng tôi run lên, tim cứ đập đập nhanh, hoá ra hậu cung tiềm tàng một luồng thế lực đáng sợ như vậy, cảm giác giọng của tôi có chút biến hoá, “Hà công công, không làm như vậy không thể được hay sao?”

Về mặt Hà công công rúm ró, giọng tắc nghẹn, “Chúng ta là sợ Hoàng thượng muốn củng cố triều chính, lại vừa phải xử lý việc hậu cung, một lòng hai tác dụng, quan tâm quá độ sẽ tổn thương tới long thể đó, như vậy Hoàng thượng sẽ càng mệt mỏi hơn so với trước, hơn nữa vì chuyện của cô nương, đến tận bây giờ Thái Hậu cũng đều không có biểu hiện gì thái quá, nhất định là đã nghĩ ra đối sách gì rồi, bảo Lệ phi nương nương và Lan phi nương nương đến thăm dò hư thực, hôm nay cô cũng biết, Hoàng thượng đối với cô lại càng thêm sủng ái vô cùng!”

Sắc mặt Hà công công nghiêm túc, nói tiếp, “Cô nương, sao không thừa dịp hướng Hoàng thượng xin một danh phận đi, đến lúc đó Thái Hậu dù có muốn ngăn cản cũng không kịp nữa rồi! Ta là sợ không tới vài ngày, Thái Hậu sẽ tới đây, cô nương danh không có lời không thông, Hoàng thượng và Thái Hậu sẽ bị cô nương chặn ở giữa mà càng loạn thêm! Đến lúc đó trong cung lấy một chút điều luật áp đến, cô nương sợ là không thể xoay người được nữa!”

Tôi tuy biết quyền thế đứng đầu trong cung, nhưng toàn bộ luật pháp vẫn phải đúng lúc thích hợp hay không mới sử dụng thì mới có tác dụng, hơn nữa các đại thần trong triều ý kiến khác nhau, đến lúc đó chẳng những là tôi, mà ngay cả uy rờng của Hoàng thượng cũng sẽ bị ảnh hưởng. Cái gọi là trên bất chính mà dưới làm loạn đạo lý này tôi còn không biết hay sao, chỉ cần tôi có thể danh chính ngôn thuận trở thành phi tử của Long Kỳ, những ý kiến bất đồng đó lập tức sẽ bay mất, không biến thành áp lực nữa. Đúng! Hà công công phân tích cũng không phải không có lý, xem ra Diệp Vũ tôi đây quyết không thể giả dạng yếu đuối nữa rồi.

Lúc này, Long Kỳ mặc cả người áo choàng màu tím xuất hiện ở sau sườn núi giả khác. Hôm nay hẳn đã phê duyệt tấu chương một ngày rồi, trên mặt hiện lên vẻ mệt mỏi, lòng tôi đau vô cùng, chỉ có thể làm bạn với hân mà nhìn thấy sự mệt mỏi của hân thôi. Trước đây tôi vẫn nghĩ đến mặt hân tâm cơ thâm trầm, làm việc dứt khoát, xem ra là tôi không quan tâm tới hân gì hết, Hà công công quỳ làm lễ, “Hoàng thượng...” Ông sau khi đứng lên, nhìn thoáng qua tôi một cái rồi đi mất.

Long Kỳ cười đi về phía tôi, ngồi xuống bên cạnh tôi, ôn nhu hỏi, “Ngồi cùng ông ấy tán gẫu gì đó?”

Đã trải qua nói chuyện một hồi với Hà công công, tâm tư Long Kỳ tôi đã hiểu rõ, trong mắt của tôi chỉ

có hần, hần đã làm cho tôi vô cùng cảm động, tôi nhìn hần thật sâu, nước mắt trào ra, Long Kỳ nhướn mắt lên, “Thế nào, có phải nô tài này chọc giận làm nàng mất hứng hay không?” Ôn nhu xoa xoa mặt tôi, thấy hần bá đạo đứng đây, tôi mím môi, thuận thế nhào vào lòng hần, ôm chặt lấy hần, “Không phải, Hà công công chỉ là muốn giúp thiếp tìm lại trí nhớ mà thôi, thiếp không mất hứng, mà là cảm động muốn rơi lệ, thiếp nhớ ra rồi! Thiếp đã nhớ ra chàng rồi!” Tôi khóc nức lên, Long Kỳ đưa tay ra ôm lấy tôi ngồi trên đùi mình nói vui vẻ, “Nhớ ra rồi lại còn mất hứng thế sao? Vì sao còn khóc suốt mướt không dừng được vậy chứ!” Nói xong, hần lau từng giọt từng giọt nước mắt của tôi lăn xuống, không hiểu sao lại muốn khóc, muốn được khóc hoài khóc mãi trong lòng của hần quá. Tôi hít sâu một hơi, nói nhẹ nhàng, “Long Kỳ, chàng không có gạt thiếp, thiếp là người phụ nữ của chàng!”

Nỗi mừng vui tràn đầy trong mắt chàng (từ giờ sẽ thay đổi cách xưng hô của chị Vũ sau khi chị nhận lời với Long Kỳ), “Chàng...” tôi nói tiếp, “Tâm ý của thiếp vĩnh viễn nhớ rõ chàng! Thiếp Thiếp đã lừa gạt chàng...” Cuối cùng tôi cũng nói ra sự thật đặc tội với vua, lại nghe thấy trên đầu tiếng có tiếng cảm thán, “Ta biết!”

“Ôi?” Tôi lau vội nước mắt, kinh ngạc nhìn chàng, “Chàng biết sao? Khi nào thì chàng đã biết rồi?”

Long Kỳ cười nhẹ nhàng, “Thế giới này ngoài nàng ra, chỉ sợ không ai đem hoàng cung của ta coi như chiếc lồng sắt của chim đi!”

Xấu hổ ghê! Nếu sớm biết lại cố ý...Sai rồi, tôi bị lừa rồi, hoá ra là chàng đã sớm biết rồi, trong lòng ảm áp, trận này chàng và tôi cùng nhau diễn. Tôi nắm tay đầm nhẹ lên ngực chàng bình bình, “Chàng xấu lắm! Chắc chắn là sẽ cười thiếp nhiều lắm!”

“Không, ta không cười, ta muốn cảm tạ nàng đã cho ta một cơ hội tiếp cận nàng!” Hôn nhẹ lên trán, lòng tôi thấy ảm áp, tôi vươn tay ra, trong lúc Long Kỳ đang kinh ngạc, ôm lấy cổ chàng, mang theo nỗi niềm xúc động vô bờ mềm mại, ngả đầu lên vai chàng, mái tóc đen dài tràn xoã trước ngực chàng, một luồng xúc động cứ dâng tràn dâng tràn như thác lũ, “Thiếp yêu chàng...” Tôi đem nụ hôn khắc tạc lên môi chàng. Bất cứ chuyện gì tôi làm, những lời Hà công công nói vẫn vang lên trong đầu, “Hoàng thượng chỉ sủng ái mỗi mình cô nương, đây là con đường tốt nhất của cô nương đó!”

Tôi có nên đòi danh phận với chàng không đây? Muốn, tôi muốn chứ! Tôi hình thành ý tưởng hoàn chỉnh trong lòng, tôi muốn điều kiện tiên quyết của chàng thực chính xác, tôi muốn được cuốn vào trong trận tranh đấu cung đình một trận, hơn nữa tôi còn muốn thắng nữa. Nghĩ đến đây, trong mắt tôi bắn ra một luồng lạnh lùng. Dần dần khi đã bình tĩnh trở lại, tôi tựa người bên cây cột nhìn về con đường phía trước, chàng vẫn còn phải xử lý việc triều chính dưới ánh nến, tôi muốn đợi chàng trở về.

Bóng đêm tràn xuống, cho tới khi ánh trăng hiện lên trên ngọn cây trước phòng, Long Kỳ lúc này khoác áo ánh trăng đi tới, nhìn mờ mờ trong ánh trăng bỗng có chút nhìn không rõ biểu hiện trên mặt chàng, cho tới tận khi ánh sáng soi rõ trên nửa khuôn mặt chàng mới thấy hiện lên thần sắc mệt mỏi. Tôi trừng mắt nhìn, đối lại ánh mắt ôn nhu như nước suối của chàng, trong mắt đầy vẻ thâm tình vô cùng, vừa lúc chạm vào sự ôn nhu trong mắt tôi, “Sương đêm rơi xuống sao còn đứng chỗ này vậy?”

Vừa tắm xong, chỉ mặc váy áo đơn giản, đi chân trần, bị chàng nhắc mới chợt tỉnh, tri giác của tôi cũng tỉnh theo, cảm giác mát mát dưới chân, trên người thấy lạnh, tôi hít một hơi khí lạnh, co rụt lại người, nhếch môi cười đáp khẽ, “Giờ đã là mùa hè, không sao!”

Sự nhu tình của Long Kỳ tràn đầy, từ từ tới gần tôi, tôi cứ cố đứng tỏ thái độ chờ chàng, dưới đêm trăng, quần áo mỏng manh bị gió thổi qua bay phất phơ, Long Kỳ ôm chặt tôi vào trong lòng, “Đang đợi ta sao?”

“Vâng!” Khẽ đáp, ngả đầu tựa vào vai chàng, ôm chàng thật chặt. Được một lát, tôi giãy ra, nhìn chàng thâm tình, đáy mắt một mảng mơ mộng. Tôi kiễng chân lên, trực tiếp lên lên đôi môi bạc đã chờ đợi từ lâu, nói thật nhẹ nhàng, “Thiếp muốn...” Nói xong, mặt bỗng đỏ bừng, cả người nổi lên từng luồng nóng bỏng.

Long Kỳ bỗng cứng người, tiện đà phát ra tiếng than nhẹ, nhiệt liệt đáp lại tôi. Đầu lưỡi nồng cháy của chàng vói vào miệng, hút, truy đuổi, triền miên, ngọt ngào hôn trên môi, dưới cằm, mọi chỗ, chỉ cảm thấy cả người nóng bừng lên, tựa như đang ngâm người trong nước nóng vậy, một tắc một tắc lại nhũn ra. Tôi động tình đưa tay xao vạt áo của chàng, cởi bỏ đai lưng trên người chàng. Chàng ôn nhu đè lại tay tôi, đặt

tôi trên tấm gỗ lim, tôi nửa nằm nửa ngồi thì đôi môi đã hôn lên trên cổ tôi, đùa giỡn toàn bộ cơ thể tôi tới rung động, nhin không nổi phát ra giọng mềm nhũn không có sức, “Kỳ...”

Trong đầu tôi đã sớm mê say, không biết là tôi và chàng vẫn còn nằm trên mặt sàn gỗ, bỗng toàn thân nhẹ bỗng, cả người bị ôm lấy, sau đó thân mình buông lỏng, được đặt vào trên giường. Tôi khó chịu vặn vẹo, đưa tay ra xé rách sự cản trở trên người, mặt mũi nóng bỏng, quần áo dần dần được bóc ra từng cái. Tôi có chút bất an, có chút thẹn thùng, cúi đầu, nói khẽ, “Xin chàng nhẹ cho chút...”

“Được” Giọng chàng ở trên người tôi trở nên khàn khàn không giấu được, nói xong thì ngậm luôn vành tai tôi, mềm mại trêu chọc, bàn tay to đã rất ái muội lần được bên hông tôi, kéo dài lưng ra. Tiếp đó một thân hình trần trụi khoẻ mạnh đè lên. Đặt tay lên đôi vai và tấm lưng rộng kia, cảm thụ sự nóng bỏng mạnh mẽ và vô cùng ấm áp đó, móng tay tôi cắm sâu vào da thịt ấy, tôi thở dài rên rỉ, mạch máu phồng lên kịch liệt va chạm, lại có chút trầm mê, “Kỳ...” Tôi cười tươi, cảm giác được thân thon dài của chàng tiếp xúc với da thịt trần trụi của mình, tôi chỉ muốn được giải thoát. Da thịt mẫn cảm bị quần áo mỏng cọ sát khó chịu, làm tôi muốn khóc, giãy ra lại bị cánh tay mạnh mẽ ôm chặt lại, cả người nóng rực như thiêu đốt làm cho tôi tuyệt vọng tưởng té xỉu nhưng lại không được như mong muốn. Tôi theo bản năng áp sát tới đôi môi bạc, loạn xạ gặm cắn, dường như còn nghe được tiếng cười khẽ và kêu rên.

Hôn, hung mãnh và kịch liệt, lời lẽ đầy dứa đều đau, hương vị nước bọt giống như mật ngọt vậy, làm cho tôi thấy khát, vội vàng muốn truy tìm hương vị mất hồn kia, trước ngực lại bị một trận ẩm ướt nóng hút ngậm vào vội kêu khẽ, mở toạc áo, hơi thở dồn dập, sự bén nhọn không khuấy khoả được dục vọng dâng trào, ngực lại như có như không, chỉ muốn có người lấp đầy, chỉ muốn được người dùng sức dồi dào lấp đầy.

Đêm, gió nhẹ phe phẩy vào mặt, mát mẻ, thân hình kết hợp ngọt ngào, nóng bỏng.

Sáng sớm, nước ấm đã chuẩn bị xong, Hoan nhi hầu hạ tôi lau rửa. Tôi ngồi trong bồn tắm tràn đầy mùi hoa, trong lòng cũng như hít đủ, nhắm mắt lại, ngả đầu lên thành bồn, nếu đã sai rồi thì cứ để cho nó sai đi!

Hoan Nhi càng không ngừng lấy thêm nước cho tôi, tôi ngồi rất lâu, lại bị một tiếng kêu to làm bừng tỉnh, một giọng bên ngoài thanh thanh truyền đến, “Vũ phi nương nương, người đã tắm xong chưa? Hoàng thượng đang đợi người dùng cơm đó!”

Vũ phi nương nương ư? Lúc tôi đang giặt mình kinh hoảng thì Hoan nhi cười phá ra vui vẻ, “Nương nương, để Hoan nhi mặc quần áo cho người nào!” Long Kỳ đã phong tôi làm phi rồi, có Hà công công ở đó, chuyện danh phận cứ vậy mà thành.

“Được!” Tôi đỏ mặt ngó ra, run sợ trong chốc lát, giọng Hoan nhi không sợ hãi nói liên hồi, “Áy da, nương nương, người cũng đừng đỏ mặt chứ, hiện giờ ngay cả trong cung bên đó cũng biết hết rồi!”

Cả người tôi lại càng đỏ hơn, nhéo mắt có chút vui sướng, giả giọng oán trách, “Được rồi, đã biết đừng có nói nữa!”

Tôi được Hoan nhi giúp mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, hướng đại sảnh đi đến. Long Kỳ một thân ngọc mặc hoàng bào, hôm nay thoát nhìn chàng muốn làm chuyện chính rồi! Tôi hạ mình về phía chàng, “Nô tì xin thỉnh an hoàng thượng!”

Long Kỳ đi vội tới đỡ tôi dậy, “Ái phi xin đứng lên!” Tôi ngẩng đầu lẳng lặng nhìn chàng, tôi là ái phi của chàng!

Bữa sáng này ăn vô cùng vui sướng, còn chưa tới trưa, Hoan Nhi không lừa tôi, toàn bộ hoàng cung, kể cả triều thần trong triều cũng đến đây trong sơn trang, dẫn đầu là tần phi trong cung, Lệ phi và Lan phi phong tình chân thành tiến vào trong đại viện, đi đằng sau là các loại phi tần to nhỏ, xếp hàng sau là đầy cung nữ thái giám, trong tay đang cầm hoặc ôm gì đó đều hạ thấp người nói lời cảm tạ, “Cám ơn Lệ phi nương nương, Lan phi nương nương và các vị tỷ muội”

Lệ phi cười thật đúng lúc, trong mắt không giống các phi tần khác lộ ra biểu hiện hận thấu xương, ra vẻ thân thiết nắm chặt lấy tay của tôi, “Aizzz...Muội muội làm gì khách sáo với tỷ tỷ vậy chứ! Lễ này đó đều là muội nên có, muội muội có công thị tẩm, tỷ tỷ đặc biệt đến chúc mừng! Lễ mọn nho nhỏ này cũng chẳng có gì”

Miệng nàng ta thì nói khéo léo vô cùng, ý cười trong mắt pha chút gượng ép gì đó, rồi lại duy trì vẻ nhàn nhã. Tôi cũng không nói ra, cứ cười liên tục, tôi gật gật đầu với nàng ta. Chỉ một lát sau, trong phòng tôi ở đã đầy lễ vật, đơn giản là các loại trân châu, bảo vật, vải vóc tơ lụa để đầy, Hoan nhi cười toe toét, cùng mấy thái giám kiểm kê.

Cuối cùng, bọn họ báo số cho tôi, tôi uống trà ngồi nghe, mới biết được Thái Hậu cũng mang lễ tới đây, ý lạnh tràn lên. Phải biết rằng, không lâu sau tôi sẽ giao chiến chính diện với bà ta. Hà công công từng nói, chuyện lớn nhỏ trong hậu cung, Thái Hậu cầm quyền, rơi vào thuộc hạ của bà ta, tôi phải ứng phó cẩn thận mới được, nếu không chết không toàn thây.

Tôi do dự tự hỏi, ngược mắt nhìn Hà công công mang vẻ mặt cười cười đi vào phòng, “Nô tài xin thỉnh an nương nương!”

Chỉ trong một đêm mà chủ tớ đã xác nhận rõ, ngày hôm qua còn là bạn, mà hôm nay đã là chủ tớ rồi. Thực có chút châm chọc quá đi, tôi dướn mày, “Công công không cần đa lễ!”

“Nương nương...aizzz...có phải nương nương có chút lo lắng hay không?”

“Người biết sao?” Tôi nhếch mày lên, trong mắt Hà công công dâng lên sự tự trách, “Nương nương đã là hoàng phi rồi, vì chủ nhân làm trọng là phúc khí của nô tài, hôm nay lão nô xin đưa tới cho nương nương một thái giám nhỏ, hẳn đã đi theo nô tài mười mấy năm rồi, là nô tài tự mình nuôi lớn, hôm nay đem hẳn tặng cho nương nương, sau này có chuyện gì khó khăn thì để đối phó!”

Hà công công là đang đề cử thân tín cho tôi, bạn bè đã rõ rồi, cũng nên có ít người thân tín bên cạnh. Tôi gật gật đầu, ông ta gọi ra bên ngoài bảo khuôn mặt thái giám thiếu niên tiến vào, thái giám gọi là tiểu Thuận tử, là một đứa bé lanh lợi, cũng thích nói chuyện, từ nay về sau sẽ là người thân cận bên cạnh tôi rồi.

Lần này người vào đến cửa làm tôi sợ nhảy dựng lên, dĩ nhiên là Cầm công chúa. Khuôn mặt nàng ta u sầu, chân thành tới. Lần gặp này lại vô cùng xấu hổ, cảnh trước đây đùa nàng ta hiện lên trước mắt, trầm mặc đứng im, nàng ta mở miệng trước, “Cầm ơn bức vẽ của người! Vẽ rất được!” Tôi dở khóc dở cười, thân thiết hỏi, “Công chúa có gì không vui sao? Gần đây có khoẻ không?”

“Có gì mà không khoẻ chứ, cũng giống như trước đều hơi vướng bận chút thôi!” Nàng ta than khẽ, lại tràn đầy vẻ u sầu như cũ, so với cô gái trước kia gặp lại khác nhau tới mười lần, chẳng lẽ, chuyện thành thân đã làm cho nàng ta thay đổi sao? Tôi cười nhẹ, “Nếu công chúa nguyện ý nói, ta thực ra cũng là một người nghe tốt lắm đó!”

Lúc này nha hoàn của Cầm công chúa lẩm mồm nói, “Còn không phải là vì Phò Mã hay sao, đang yên đang lành bỏ rơi công chúa đi biên quan, chẳng để ý gì đến tâm tư của công chúa hết đó!”

Đầu tôi “ầm” một tiếng, không dám tin, Ngọc Hoán đi biên quan sao? tôi cau mày, “Thế nào? Phò mã gia đi biên quan khi nào vậy? Hẳn đi biên quan làm cái gì thế?”

Cầm công chúa khẽ cắn môi, mãi một lúc sau mới trả lời, “Được rồi, ta ta cũng không gặt người nữa, mình và Ngọc Hoán sau khi thành thân ngày thứ hai, chàng liền hướng Hoàng huynh đệ lệnh xin đi biên quan thủ thế. Hoàng huynh vốn không đồng ý nhưng chàng vẫn cứ cố ý muốn đi, ta khuyên mãi chàng mà không được! Ta thực là người đáng thương quá...” Nói xong hốc mắt Cầm công chúa dâng đầy nước mắt.

89. Chương 89

Tôi vội lên gọi khẽ nàng ta, “Công chúa...” Đối với góc độ của anh tôi lại không biết nên an ủi nàng ta thế nào cả, nên nói cái gì đây. Tôi lại cảm giác như Ngọc Hoán đang trốn tránh, chàng trốn tránh cái gì vậy? Tôi không dám nghĩ đến, giờ chàng đã là Phò mã rồi, là hôn phu của Cầm công chúa, tội gì chứ!

Nội tâm và vẻ ngoài của Cầm công chúa thực kiên cường, nước mắt chỉ lăn vài giọt rồi trong mắt lại sáng ngời một khoảng, nàng ta ngược mặt lên, “Được rồi, được rồi, đừng nói ta nữa, loại chuyện không nên lấy ra bàn gì nữa. Nói chuyện của người đi! Ta không thể nào tưởng nổi hoàng huynh lại...xuống tay với người chứ”

Tôi ghen cười, mệt cho nàng ta làm muội muội lại nói ca ca mình như vậy, sự tình cũng không giống như tưởng tượng của nàng ta vậy đâu. Hai tiểu nha hoàn bên cạnh cười khẽ ra tiếng, tôi tức giận liếc mắt nhìn các nàng ta một cái, ngược lại nói với công chúa, “Đây là ta tự nguyện, không phải do hoàng huynh người bắt buộc!”

Ánh mắt của Cẩm công chúa hiện lên tia kinh ngạc, chau mày, tôi sợ nàng ta nghĩ loạn lên, mới nhanh nói tiếp, “Ta và Hoàng thượng đã biết nhau từ một năm trước rồi!”

“Một năm trước rồi ư?”

“Đúng, lại nói cùng gặp được chàng có thể nói là trọn đời khó quên được!” Tôi gật gật đầu, hồi tưởng lại cảnh tượng lần đầu gặp mặt Long Kỳ kia, lúc đó tôi cũng không thể tưởng tượng ra nổi người đàn ông uy nghiêm đó lại là Hoàng thượng hôm nay được, càng không thể tưởng tượng được tôi và chàng sẽ không được, nhìn không thấu cái duyên phận xoắn ra không ngừng đó. Nghĩ một mạch thì thấy duyên phận của chúng tôi không phân biệt tách ra, ngàn oán đoạn khó, nhất định tôi sẽ yêu chàng, khoá chặt trong lòng chàng.

Tiếp đó tôi bắt đầu kể cho công chúa nghe chuyện đã cùng Long Kỳ trải qua nguy hiểm cực kỳ này, từng cảnh từng cảnh cứ tái diễn lại, thấm dần vào lòng, công chúa kinh ngạc vô cùng, lại bắt đầu hâm mộ tôi và Long Kỳ từ lúc bắt đầu cho tới khi đi qua con đường khúc khuỷu, cho dù tôi không thương chàng cũng sẽ thông khổ cả đời, cho nên tôi sáng suốt lựa chọn được cùng chàng đi nốt quãng đường còn lại.

Công chúa đối với tôi cũng rõ hơn rất nhiều, cũng tăng thêm tình hữu nghị lẫn nhau, nói chuyện một chút buổi trưa, nàng ta cũng trở về hoàng cung, còn bảo tôi nhanh chóng chuyển vào trong cung, cùng giải buồn với nàng ta, tôi cười đồng ý luôn.

Buổi tối, xiêm áo tiệc rượu xong, tôi chạy tới trước thư phòng Long Kỳ, Hà công công hướng tôi làm lễ rồi lui xuống, Long Kỳ vẫn đang phê sổ con, về mặt đó thực sự làm cho tôi không đành lòng quấy rầy, đứng ẩn vào trong bóng đêm, lẳng lặng ngắm nhìn chàng, đảo mắt nhìn mũi chàng, mi chàng, tóc của chàng, như trời đất yên lặng. Tôi thực tham lam như vậy, như một ma quỷ chuyên đi kiếm ăn đêm, tham lam muốn hết thấy của chàng, vĩnh viễn đều không buông tay. Trong lòng người khác, Thiên tử là cỡ ngạo kiêu ngạo, như hiện tại bên ngoài chỉ có thể là đẹp để quý giá vốn cho người khác xem, bên ngoài Hoàng thượng đang diễn ít trò ọi người, mêm hoặc mọi người làm hoang mang mục đích của họ. Còn chàng lúc này, lúc thì cau mày, nhăn mặt, lúc thì trầm tư, hoặc thoải mái, như vậy mới chân thực làm sao, mới thật là một vị quân vương chân chính quan tâm đến quốc gia.

Long Kỳ cảm giác như có người nhìn chăm chú mới ngược mắt lên lướt một đường về phía tôi, rồi lộ ra nụ cười ấm áp, “Trốn ở đó làm cái gì hả? Lại đây cùng giúp ta đi nào!”

Bị nắm đúng lúc, tôi từ từ bước ra, đi đến bên cạnh chàng, nhìn một đồng sổ con chồng chất, trong lòng đau xót, cầm lấy một quyển, là một vị quan ngũ phẩm dâng tấu vùng Giang nam do mùa xuân nước quá nhiều nên phát sinh lũ lụt! Nhìn những chữ cứng cáp của quan viên trên bàn, trong lòng mới rõ hơn chút, công tác của Hoàng thượng thực sự vất vả vậy ư?

Tôi ngồi xuống bên cạnh chàng, lẳng lặng dựa vào bên người chàng, gần gũi thưởng thức sự ôn hoà của một quân vương, không hiểu sao lại thiu thiu ngủ. Lúc tôi tỉnh lại phát hiện ra thân mình nhẹ bổng, mới biết là được chàng ôm vào trong ngực, đang đi về phía tấm phòng, ở đó có một bàn bày đầy thức ăn chưa ăn, Hoan Nhi thấy hoàng thượng tới, chạy nhanh quỳ xuống. Tôi nhìn đồ ăn bốc hơi nóng hổi, rõ ràng là họ đã đổi bàn rồi. Tôi tuột từ trong lòng chàng xuống, rót một chén rượu đưa cho chàng, “Hoàng thượng, người mệt rồi!” Long Kỳ nhận chén, uống một ngụm, kéo tôi cùng ngồi xuống, “Sau này không cần chờ ta nữa, cứ tự mình ăn trước đi, nếu bị đói thì làm sao đây/”

“Không, thiếp nhất định phải đợi chàng rồi mới ăn, không thấy chàng thiếp ăn không nổi!”

Long Kỳ cười khẽ một tiếng, rót một chén rượu cho tôi. Hai chúng tôi cùng ăn cùng uống, rượu này rất nhẹ, tác dụng chậm, cứ một chén một chén uống lại thêm say một phần, ba phần hết sức lỏng lẻo.

Tôi nheo mắt cười, nhìn chàng thật sâu, vì quân trâm luân...Tôi cam nguyện.

Ba ngày sau, thể theo yêu cầu của tôi, Long Kỳ đồng ý hồi cung, mà tôi cũng có cung điện riêng của chính mình, là Phiêu Hoa cung, chỉ cách cung chính của Hoàng thượng khoảng vài bước chân. Tôi biết đây là

Long Kỳ cố ý an bài, sau này chúng tôi sẽ không cách xa nhau nữa. Hoàng thượng hồi cung đúng là chuyện lớn, trong cung, ngoài cung đều bận việc cả, hành lý của tôi đều được thái giám cung nữ chuẩn bị, Hoan Nhi cũng đi theo tới đây, còn có thêm cả tiểu Thuận tử nữa. Số lễ vật được tặng trước đây được cung nữ sắp xếp ổn thoả, căn phòng vốn trống trải đã trở nên ấm áp hơn nhiều.

Phong phi là chuyện lớn, Thái Hậu thì cảm thấy rất qua loa, cho tôi được chọn tứ phong long trọng một lần nữa. Tuy đã đoán ra mục đích của bà ta nhưng cũng chẳng phải là ngay từ đầu đã làm phật ý bà ta rồi đó thôi. Tục ngữ có câu, xuất sư chưa trọn đã chết trước rồi, nên có quy củ gì thì cứ chiếu theo đó mà làm vậy!

Buổi chiều, tôi đang ở cùng Hoan nhi xem hoa cỏ trong viện, Tiểu Thuận Tử đã vội vàng tới báo lại, “Nương nương...”

Tôi có chút trách cứ nhìn hẩn một cái, “Tiểu thuận tử à, chạy vội vội vàng vàng làm gì vậy?” Tiểu Thuận Tử chạy vội tới trước mặt tôi thở hổn hển, “Nương nương, Hàm....Hàm vương gia đang bước nhanh tới bên này đó! Hà công công đã nói qua...”

“Được rồi...Hoan nhi chuẩn bị nước trà đi, tiếp đãi Hàm Vương gia...”Tôi ngăn hẩn lại, chắc là Hà công công đã nói rõ quan hệ của tôi và Hàm Vương gia cho hẩn nghe rồi đi.

Tôi xoay người trở lại trong điện ngồi lên vị trí chủ nhà. Cái gì nên đến thì đến, nên đối mặt thì phải đối mặt, đã đến lúc Hàm mặc nên biết rõ quan hệ của mình với mày rồi.

Trong lúc tôi đang yên lặng, bình tĩnh đợi đối mặt. Muốn biết chuyện xảy ra, Hoan nhi đã bưng trà lên, tôi hạ quyết tâm, thở dài. Vừa mở mắt đã đụng phải cặp mắt thô bạo ngoài cửa, Hàm mặc tức giận nhìn tôi, tựa như muốn xem rõ mặt tôi, nhìn thấu tâm can tôi vậy mới cam tâm. Tôi nhìn về phía hẩn mỉm cười, gờ tay lên, “Hàm Vương gia đến đây, xin mời ngồi”

Hàm Mặc dường như bị áp bức tới cực độ, vung áo báo lên thật mạnh bước vào cửa, không ngồi xuống, đứng ngay trước mặt tôi, trong máy cuộn cuộn lửa cháy, từ miệng chậm rãi tung ra từng từ một, “Vì sao là người ấy?”

Tôi vô cùng bình tĩnh, cười nhẹ, “Hàm vương gia, có chuyện gì chúng ta từ từ nói chuyện! Tĩnh táo lại chút có được không?”

Con người Hàm Mặc trầm xuống, nhìn chăm chú vào soi xét tôi, “Nàng bảo ta bình tĩnh, bảo ta làm sao mà bình tĩnh đây...Quay người lại thì nàng đã chui đầu vào vòng ôm ấp của người khác, nhưng vì sao là tên đó? Chẳng nhẽ Diệp Vũ nàng là một người vì quyền thế mà cam nguyện làm nữ nhân chôn chân một chỗ sao?”

Mặt trầm xuống, có chút đau lòng, “Hàm Vương gia anh đừng như vậy, Diệp Vũ tôi cũng không phải là người trong tưởng tượng của anh như vậy đâu. Nếu anh nguyện ý nghe tôi kể, xin mời anh ngồi xuống, tôi sẽ kể cho anh nghe là vì sao”

Trong lòng nhẩn nhẹn không chịu nổi sự hiểu lầm của hẩn, tự tôi là kiểu người gì trong lòng anh quá biết rõ mà.

Bỗng sắc mặt Hàm Mặc đen sì, đôi mắt nhìn như thiêu đốt, cầm chặt tay tôi, loạng choạng nắm bả vai của tôi, “Vũ nhi, nàng nói cho ta biết, nàng nói cho ta biết có phải hẩn bức nàng đi vào khuôn khổ...có phải hẩn ép buộc nàng không...nàng phải nói cho ta biết...Ta sẽ thay nàng làm chủ...” Giọng tức giận của hẩn biến thành sức mạnh, thật sâu cảm nhận được sức lực trong tay hẩn làm tôi đau đớn, tôi không để ý, cứ để hẩn phát tiết ra, đợi khi hẩn tức xong rồi, lòng tôi mới bình tĩnh cùng nói chuyện với hẩn.

Tôi nhắm mắt lại nhịn cơn đau xuống tay, không mở miệng, tiểu thuận tử và Hoan nhi đứng bên thất kinh kêu lên, “Vương...Vương gia...Ngài tóm chặt làm nương nương đau rồi...Ngài thả nương nương nhà chúng ta ra!”

“Cút ngay, nàng không phải là nương nương các người...Nàng không phải...” Hàm mặc lạnh lùng nói, đợi khi hẩn rống xong, mới phát hiện ra tôi cắn chặt môi, mặt hiện lên vẻ thống khổ, mới lập tức buông bàn tay tóm lấy tôi ra, trên cổ tay một vòng thâm đỏ nhìn thấy rất rõ, “Vũ nhi...Ta không phải cố ý...Nàng có đau không?” Hẩn đỡ tôi ngồi xong, vừa cầm lấy tay tôi xoa xoa, tôi không lên tiếng cứ mặc hẩn xoa, bình tĩnh mở miệng, “Hàm Vương gia có muốn nghe tôi kể một chuyện xưa hay không?”

Nét tức giận trong mắt Hàm Mặc lại biến thành đau lòng, nhìn thấy tôi mở miệng, đôi mắt tràn đầy cảm xúc phức tạp nhìn tôi hồi lâu, rồi mới gật gật đầu, “Được..!”

Tôi mỉm môi cười cười, bắt đầu kể một chuyện một cô gái bị oan biến thành một kẻ phạm tội giết người! Vẫn kể tới đoạn nàng vì tiền đồ của hần mà nguyện nắm tay hần vì đất nước...

Đợi khi tôi nói xong, mặt Hàm Mặc co rúm lại, mắt loé lên kinh ngạc, không tin nổi, bối rối, nghi hoặc, không rõ cảm xúc. Một lúc sau hần mới chậm rãi mở miệng, giọng trở nên đau đớn kịch liệt, tựa như bị một tảng đá to đè chặt tim vậy, “Cô gái này là nàng có đúng không?”

Tôi gật gật đầu, “Chính là tôi, thực xin lỗi, trước đây vẫn gạt anh, kỳ thực, tôi đi nước Đột Quyết là giúp huynh ấy tìm chứng cứ”

Đột nhiên Hàm Mặc cười đau khổ, tự cười chính mình, cũng là cười người khác, “Ta sớm nên biết mới phải...Chỉ là ta tự lừa chính mình thôi, cứ cho rằng không thể có khả năng đó được, nàng không có khả năng đi theo hần. Từ lúc nàng bị bọn áo đen bắt cóc, ta liền huy động cả biển người điều tra, được báo lại là có một tổ chức rất mạnh, hơn nữa rất xuất quỷ nhập thần. Nhưng ngày hôm sau, toàn bộ bị chết sau ngọn núi, không một ai sống sót, hơn nữa đối phương ra tay rất ngoan tuyệt, kiếm pháp quỷ mỵ. Nên biết rằng họ là tổ chức sát thủ mạnh nhất trong trôn võ lâm, nàng nói nàng chạy thoát. Thời điểm đó ta đã hoài nghi rồi, chỉ là ta vẫn tin nàng, ta vẫn tin nàng không có khả năng liên quan tới hần. Có thể bỏ tiền ra thuê người trong Hắc Quỷ môn giết người không phải là người thường, nhưng ta vẫn coi nhẹ, vẫn coi nhẹ...Đợi tới lúc ta muốn tra kia, tổ chức sát thủ mạnh nhất trong võ lâm lại biến mất tăm mất tích, ta sớm nên nghĩ đến ai có năng lực đem diệt trừ, nhưng mà nàng...” Nói tới đây, trong mắt hần tràn đầy thống khổ, nói không nổi.

Lòng tôi thất kinh, không thể tưởng nổi lúc trước Hàm Mặc đã từng phái người đi tra bọn người Hắc Quỷ Môn ở chỗ nào, hơn nữa cũng hoài nghi lời tôi nói, nhưng hần cũng không biểu lộ cái gì cả, Lúc này hần lại nói Hắc Quỷ Môn biến mất, lòng tôi lại càng muốn biết rõ là ai làm.

Còn nhớ rõ lúc đó khi chúng tôi vừa khởi hành đi Đột Quyết, Long Kỳ vì không để cho bọn chúng phá hỏng kế hoạch tìm chứng cứ của mình, đã phái ngự lâm quân trong cung chặn lại, không thể tưởng nổi Long Kỳ thật đúng là có năng lực làm chúng biến mất vĩnh viễn.

Hồi tưởng lại điều này, tôi suýt quên hai người, Lãnh Phù và Viêm Hoả, xem ra phải tra hỏi Hà công công xem hiện giờ các nàng ấy ở đâu.

Tôi chìm trong suy nghĩ hoàn hồn trở lại, trong mắt Hàm Mặc đã không còn tức giận nữa, chỉ là đầy thống khổ và không cam lòng tràn đầy mắt. Tôi cười khổ cất tiếng, “Hàm Vương gia, hiện giờ anh nên biết Diệp Vũ tôi đây không phải là người mà anh tưởng tượng rồi, huynh ấy không bắt buộc tôi, cũng không bức ép tôi mà là do tôi tự nguyện”

Hàm Mặc hừ lạnh một tiếng, giọng không còn hờn giận nữa, “Hần hạ chỉ phong nàng làm hoạn nữ, rồi buộc tội danh vớ vẩn nhốt nàng lại, hần thực đúng là bản thủ quá”

“Hàm Vương gia, chuyện này cũng không trách huynh ấy được!” Tôi thần nhiên nói, “Hoan nhi, lấy một chén trà đổi cho Hàm Vương gia đi! Đã lạnh cả rồi!”

“Không cần” Hàm Mặc đứng dậy, bóng thon cao bước ra cửa, bước nhanh mà đi.

Hàm Mặc vừa đi, Hoan Nhi liền chạy tới bắt hần để lại cho tôi rượu thuốc bôi tay, vừa bôi vừa thăm oán nói, “Hàm Vương gia cũng thật là, chẳng nghĩ tới cảm thụ của nương nương, cổ tay tuyết trắng như vậy mà làm cho bầm tím khó coi chết lên được!”

Tôi chặn lại không cho nàng ta nói tiếp, “Bỏ đi, đợi lát nữa nếu Hoàng thượng tới, đừng nói là ta bị thương biết không?” Hoan nhi rất biết điều gật gật đầu nhưng đúng lúc này tôi nghe tiếng Hà công công vang lên ở ngoài cửa, “Hoàng Thượng giá lâm...”

Bóng thon cao của Long Kỳ xuất hiện trước cửa, tôi và Hoan nhi vội vàng nghênh đón chàng. Chàng lo lắng kéo tay tôi, giọng nghe không có cảm xúc gì, “Hoàng thúc đi rồi sao?”

“Đi rồi!” Tôi vui vẻ cười, bỗng ánh mắt chàng chạm vào bình thuốc trên bàn, cau mày, ánh mắt loé lên, “Có người bị thương sao?”

Tôi âm thầm tự trách Hoan Nhi sao thế nào lại quên cất đi. Lúc này Hoan Nhi sợ tới mức cúi đầu, không dám nhìn tôi, tôi gật gật đầu, “Vừa rồi nó thì không cẩn thận ngã bị thương, có bôi một ít rượu thuốc!”

“Ồ đâu, cho trẫm nhìn xem!” Long Kỳ lo lắng nhìn tôi, tôi giơ tay lên, chàng cẩn thận vén ống tay áo lên, một vòng thâm tím hiện lên trên cổ tay, các đốt ngón tay đều hiện lên vẻ trắng bệch, trong mắt chàng chợt loé lên ánh sắc lạnh, sắc mặt đen sì lại. Tôi vội vàng kéo ống tay áo che lại, kéo chàng, “Tốt lắm rồi, tốt lắm rồi, chẳng phải chỉ bị thương chút thôi sao, không có gì ngại cả! Chính sự đã xong cả rồi chứ?” Tôi chuyển đề tài, Long Kỳ đau lòng liếc mắt nhìn tôi một cái, “Xong rồi! Giọng trầm thấp động lòng người, đường nét mặt ngọc tràn đầy gió xuân ấm áp cười yếu ớt. Tâm tình tôi tốt lắm, xem ra thì chàng cũng không có tức giận gì.

Long Kỳ vừa ngồi xuống, trà cũng chưa uống, bên ngoài đã có một vị công công vội vàng đến, “Hoàng thượng...Tể tướng đại nhân xin cầu kiến, nói là có chuyện quan trọng...”

Khoé môi Long Kỳ khẽ nhấc lên, có chút không hờn giận, tôi nhìn về phía công công quỳ dưới đất nói, “Công công xin đứng lên, đi nói là Hoàng thượng sẽ đến ngay!”

“Vâng!” Công công đi ra, tôi nhìn chàng ôn nhu cười, “Đi thôi! Việc xong rồi thì hãy qua!” Long Kỳ than nhẹ một tiếng, “Được rồi! Xin nghe Vũ nhi!”

“Hoàng Thượng khởi giá hồi cung!” Bên ngoài truyền đến tiếng kêu lên, Long Kỳ bước trầm tĩnh đi xa dần, lòng tôi có chút trống rỗng, nhưng mà chẳng còn cách nào, ai bảo tôi đi yêu phải một vị quân vương chứ!

Hoàng thượng chân vừa bước đi, một bóng người mặc sắc sỡ bước vào cửa, Lan phi đem theo hai nha hoàn đã đi tới, nhìn đáng điệu thanh nhã yếu điệu làm cho người ta theo không kịp, chỉ sợ trong cung này có thể duy trì sự bình ổn này chỉ có nàng ta đi!

90. Chương 90

Hoan Nhi và tiểu Thuận tử vội vàng quỳ thỉnh an, nha hoàn Lan phi cũng hướng tôi quỳ lạy, Lan phi vui vẻ cười, “Tỷ tỷ, ở có thấy thoải mái không? Có gì cần cứ nói ra một tiếng thì được mà!”

Tôi cười đáp, “Cám ơn muội muội đã quan tâm, hết thấy đều ổn cả! Chỉ là tỷ tỷ vừa mới tới còn chưa có thời gian đến thăm chút cung Cảnh lan của muội muội, lại còn để muội muội tự mình tới đây nữa!”

“Tỷ tỷ nói sao vậy chứ, muội muội nên tới thăm tỷ tỷ mới phải mà!” Nói chuyện khách sáo, Hoan Nhi rót trà, tôi và Lan phi trò chuyện đến thời tiết gì gì đó, nói đến một nửa, Lan Phi làm như nhớ ra gì đó, cau mày, “Tỷ tỷ à, muội nghe nói Thái Hậu vì tỷ mà tứ phong một lần nữa có phải vậy không?”

“Đúng, Thái Hậu cảm thấy Hoàng thượng làm rất qua loa làm tổn hại mặt mũi của hoàng gia!” Thái Hậu thực sự là nghĩ như thế sao? Sao tôi không biết nhỉ?

“Ôi là thế sao! Muội muội xin chúc mừng tỷ tỷ nha! À, muội phải về rồi, lại còn phải uống thuốc nữa chứ!”

Uống thuốc ư? Tôi lấp bắp kinh hãi, quan tâm hỏi, “Sao, thân thể muội muội không ổn sao?”

Lan phi cười khẽ, “Cũng chẳng phải bệnh nặng gì, chỉ là bất cẩn nhiễm lạnh thôi, uống chút thuốc ấm thì đỡ rồi! Tỷ tỷ đừng lo lắng!”

Tiến bước Lan phi đi, tôi gọi tiểu Thuận tử đi mời Hà công công đến một chuyến, tôi có một số việc muốn hỏi thăm. Bỗng nhiên tôi cảm thấy toàn bộ hoàng cung cực kỳ lạnh lùng, tuy đa số đều là phụ nữ nhưng quan hệ lại không bằng bạn bè, xa cách với không đến.

Nghe Tiểu Thuận Tử nói các nàng ấy không phải ngồi trên giường trong cung điện của mình thì chính là thưởng thức các đồ ăn ngon hoặc là than ngắn thở dài.

Tôi đang uống trà hoa cúc thì thấy Hà công công đã bước đến gần trước cung điện, “Nô tài xin thỉnh an Vũ phi nương nương!”

“Đứng lên đi! Giữa chúng ta cũng đừng khách sáo gì”

“Nương nương, chuyện này đừng ép lão nô, cung quy không thể bỏ qua được mà!”

Trên mặt Hà công công lại vô cùng cao hứng, miệng thì cứ lải nhải liên tục.

“Ta gọi người tới là muốn hỏi thăm chút chuyện này! Có còn nhớ Lãnh Phù và Viêm Hoả hai người này không? Người đâu mất rồi vậy? Ta rất nhớ các nàng ấy”

À, nương nương hỏi các nàng đó hả? Từ khi ở Đột Quyết về, Viêm Hoả đã được Hoàng Thượng tứ phong là phó tướng ngự lâm quân rồi, đang nhậm chức ở Hình bộ. Còn Lãnh phù thì phải về chỗ sư phó, ngay khi Hoàng Thượng đăng cơ đã về núi rồi, tính ra đã tới lúc về cung để tứ phong rồi ạ!”

Ồi, Viêm Hoả nói chẳng sai, giới nữ mà có thể nhậm chức phó tướng ở Hình bộ thì phải là dạng người gì chứ, xác thực là không đơn giản. Chỉ là tính tính nóng như lửa kia của nàng ta thực sự không sửa nổi, Lãnh Phù về gặp sư phó thì có thể hiểu được, không biết Long Kỳ sẽ ban cho nàng ấy kiểu gì đây.

Hà công công bảo tôi chuẩn bị kỹ, đêm nay hoàng thượng sẽ đến cung Phiêu Hoa, tôi đỏ cả mặt, lại cảm thấy vui vô cùng tò mò hỏi ổng, “Hoàng thượng thường ngủ ở đâu trong cung vậy?”

Hà công công cúi đầu cười, cười đến mức tôi nổi hết cả da gà lên, tôi thúc giục ổng, “Mau nói chút đi mà! Người cười cái gì chứ/”

Hà công công bị tôi trách cứ, ngừng cười, tiến sát bên tôi nói nhỏ, “Hoàng thượng còn chưa đi đến cung nào khác đâu!”

Đầu tôi nổ “ầm” một cái, trợn to mắt, trách mắng, “Người đừng có dở cho ta vui vẻ nhé! Loại chuyện này không được nói bậy!”

Hà công công thấy tôi không tin, vò đầu bứt tai về mặt đau khổ, “Nương nương, lão nô thực sự không lừa người mà, từ lúc ở Đột Quyết về lão nô vẫn đi theo Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ở đâu chả nhẽ ta không biết ư?”

Lòng tôi kinh ngạc mãi không thôi, không dám tin hỏi lại, “Vậy Hoàng thượng ngài không muốn ngủ sao?”

Hà công công thở dài, “Aizzz, từ sau khi Hoàng thượng đăng cơ, toàn bộ tâm tư đều đặt hết vào chuyện triều chính, làm sao còn có thời gian mà ngủ nữa chứ! Cô nương đã tới thư phòng Hoàng thượng rồi chẳng? Phía sau thư phòng đó còn có chiếc giường của vua, Hoàng thượng đều ngủ ở đó cả!”

Có cảm giác nói không nên lời, kinh ngạc, cao hứng, hét toáng lên, trên mặt tôi bắt gặp nụ cười tươi, khe khẽ môi, cổ nén không hét ra tiếng, tim đập thình thịch liên tục, chàng còn chưa lâm hạnh phi tử nào, chàng vẫn chưa...

Tôi đang cố gắng đè nén áp lực, Hà công công nói nhẹ nhàng một câu, “Nương nương, nếu người muốn cười thì cứ cười đi ạ! Làm như vậy thì sẽ bị ghen chết đó!”

Bỗng chốc bên trong điện vang lên tiếng cười giòn giã, chẳng những tôi mà ngay cả Hoan Nhi, Tiểu Thuận tử, Hà công công đều cùng cười ầm lên, lòng tôi cao hứng không sao tả xiết.

“Có chuyện gì mà cao hứng thế hả?” Một giọng trầm thấp từ tính bay vào, Long kỳ một thân long bào xuất hiện ngoài cửa, bỗng chốc chúng tôi ngừng cười, vội vàng nghênh đón, “Tham kiến Hoàng thượng!”

“Đứng lên đi!” Long Kỳ đưa tay ra đỡ tôi đến bên cạnh, lúc này Hoan nhi, Tiểu thuận tử, Hà công công biết ý lui ra, cũng biết ý đóng cửa lại.

Bị cặp mắt nóng rực bắn tới, tôi thực sự muốn tìm một lỗ hổng nào đó trốn đi. Tuy đã cùng chàng xảy ra quan hệ rồi nhưng trong lòng vẫn không dám tự nhiên với chàng. Chàng vốn như một con hổ lạnh lùng thấu xương, tôi thì lại nhu thuận như một chú thỏ vậy, ngàn đời vẫn là lấy cách săn bắn chinh phục làm chính, tôi tức giận mặt hếch lên, “Cứ nhìn đi, đêm nay chàng đừng có nghĩ được ngủ ở chỗ này nhé!”

Còn chưa kịp chạy thoát thì đã bị bắt được, tiếng cười khàn khàn trầm thấp vang bên tai, chàng hôn cổ tôi, cười khê, “Cho dù nàng có đuổi ta đi ta cũng không đi! Chả nhẽ nàng không muốn giữ ta lại sao? Người đẹp của ta?”

Tôi hừ khê một tiếng, “Đồ xấu xa! Ai cần giữ chàng lại chứ, chàng đi chẳng có ai ngăn chàng lại đâu” Rất thích những lời khen ngợi của chàng, thích chàng không giấu khát vọng của mình với tôi.

“Đồ quỷ bướng bình, chê ta phóng túng lắm có phải không? Nếu đuổi thì ta đi!”

Nói xong cả người đã lại bị kéo chặt vào trong lòng, “Ta nghĩ đến nàng, Vũ nhi à” Chàng nâng cằm tôi lên, áp môi bạc vào, ướt át tìm tôi, mơn man cánh môi của tôi, “Ta nhớ nàng tới mức phát điên lên rồi nàng có biết không?”

Trong nháy mắt cứng người lại, “Em cũng rất nhớ chàng” Hé miệng lớn mật vươn đầu lưỡi tới cùng chàng cuốn quít triển miên. Chàng cười hừ một tiếng, giữ chặt cằm tôi, chậm rãi mút lại trêu chọc rất mạnh.

Bị hôn tới mức thở không nổi, tôi ôn nhu nhìn chàng, trong mắt chàng loé lên sắc thái khác thường, cả người nhẹ bẫng bị ôm vào trong giường, vung tay buông rèm, màn lụa mỏng trắng như mây che lấp đi cảnh xuân kiều diễm mỹ mãn trên giường. Chàng lướt môi nóng xuống bộ ngực sữa vênh cao lên của tôi, cả người tôi run lên, Long Kỳ nắm chặt lấy tay tôi, mười ngón tay đan lại, môi lướt nhanh trên người tôi, giống như một con cá nước tao nhã dạt trôi trong nước vậy, trêu chọc màn nước yên tĩnh. Cả người tôi như bốc cháy, run rẩy, kìm không nổi bộc phát ra tiếng kêu gào, “Kỳ...” Ánh đèn rực rỡ, cảnh mộng ảo trong màn trướng, bức bình phong lay động, tơ vàng chạm đến chỗ rỗng, mùi long não toả ra, tôi khổ sở gọi tên chàng.

Chàng đồng ý lời mời mà tiến vào trong tôi, ôn nhu mà mạnh mẽ, cứ một tác một tác thông thả nhồi ra vào trong cơ thể tôi, khác với sự kích thích mãnh liệt, động tác mạnh mẽ như vậy mà lại rất ôn nhu, làm cho toàn bộ các tế bào liên quan đều mở to hết cỡ, cái kiểu kẻ sát này, thoả mãn, cảm giác ấm áp, mỗi một chỗ đều mất hồn, nát xương.

“Ừ.” Chàng tiến thẳng vào nơi sâu nhất của tôi, tôi tràn ngập vẻ thoả mãn khê rên, khác hẳn lần đầu tiên đau đớn không chịu nổi, lại thấy vô cùng thoải mái. Chàng ôn nhu mút chặt môi tôi, thân thể dán chặt vào tôi, nhẹ nhàng chuyển động trong cơ thể mềm mại của tôi, dần dần trở nên trầm mặc tới mất hồn, toàn thân mình nóng bỏng tới mức dọa người, mồ hôi tràn ngập, sóng cứ trào lên đánh úp từng đợt từng đợt, bên tai vang lên tiếng khàn đục tràn đầy tình dục, “Vũ nhi...Vũ nhi...” Mỗi một lần va chạm tôi, chàng lại kêu tên tôi một lần, làm cho tim tôi càng đập cuồng loạn, tôi run rẩy, vui sướng muốn khóc, toàn thân co rút, đầu óc trống rỗng.

Hai chúng tôi giống như hai cái dây leo cuốn chặt ngàn năm không thể kết hoa vậy, không cùng mất hồn, gắn bó chặt chẽ như thủy triều không ngừng tràn lên lớp lớp, làm cho tôi hạnh phúc mà an lòng, làm cho tôi quên đi hết mọi thứ, tựa như trên thế giới này chỉ có hai chúng tôi thôi, Long Kỳ...Long Kỳ Cứ muốn vĩnh viễn bên nhau không rời xa, đừng phụ em nhé...Phía trước có cái gì thì em cũng không thêm nghĩ nữa, sau này chúng ta sẽ ra sao em không thêm nghĩ nữa, chỉ cần có chàng, em cái gì cũng không sợ...

Lần tứ phong này được làm ở đại điện, Thái Hậu ngồi trên đại điện, hướng Vĩnh Hán lấy vợ có con, Thái Hậu ngồi đúng chỗ, lần lượt là Lệ phi, Lan phi, lúc đó chưa có cấp tiếp theo, lễ nghi rất đơn giản, để Hoàng thượng sau khi quỳ lễ với Thái Hậu xong, cho dù kết thúc, miệng Thái Hậu rất long trọng, sợ chính là muốn nhìn một chút tôi mà thôi.

Hành lễ xong Thái Hậu nhìn Long Kỳ, sắc mặt lộ ra hoà ái tươi cười, “Hoàng Thượng, sau này trong cung đã náo nhiệt lên rồi! Ai gia có một đề nghị thế này, xin Hoàng thượng quan tâm chút!”

“Vâng, Thái Hậu có ý kiến tốt gì đề xuất, trẫm sẽ chú ý lắng nghe!”

Long Kỳ cười lạnh nhạt, mắt đẹp lướt nhìn qua tôi.

Ý vị Thái Hậu thâm trường than nhẹ, hình như có chút cảm khái nói, “Aizzz...Ai gia đã già rồi, trong hoàng cung này tốt nhất nên có một vị hoàng hậu đi. Ai gia muốn giao hết hết chức trách này lại cho người khác. Bây giờ Hoàng thượng đã có thể thiếp rồi, không nhân cơ hội này lựa chọn một hoàng hậu, cũng nên có một vị để quản lý hậu cung lâu dài chứ! Ý Hoàng thượng thấy thế nào?”

Đầu tôi thấy căng thẳng, lập tức đoán ra ngay là gì! Hoá ra Thái Hậu là muốn sau lễ phong phi trên đại điện mà chọn ra vị hoàng hậu. Phải biết tôi vừa mới được thụ phong, ngôi vị hoàng hậu này nhất định sẽ không rơi xuống nhà tôi rồi, làm gì có vị phi tử nào vừa mới vào cung mà được thăng liền ba cấp đâu chứ? Nếu truyền ra ngoài, triều thần dân chúng Vĩnh Hán sẽ nói ngay. Thực đáng giận quá đi, thế mà lại ra kế sách này bức hiếp Long Kỳ phải tuyển.

Nên biết rằng ngoài tôi ra, cơ hội chỉ có hai người, Lệ phi và lan phi. Tuy tôi không rõ cho lắm, Lệ phi và

Lan phi này có phải là người của bà ta hay không nhưng kiểu làm này cũng đã thể hiện rõ muốn hạ thấp tôi xuống. Mọi người đang ngồi vội ngưng cười, thái độ hơi thay đổi, tôi ngược mắt nhìn về hướng Long Kỳ, chàng cau mày, ánh mắt thâm trầm đảo qua ba người chúng tôi, cũng không dừng lại trên mặt ai cả, rồi ho nhẹ một tiếng, “Đa tạ đề nghị của Thái Hậu, việc tuyển hậu cũng không phải nhỏ, đã làm trầm lo lắng rồi! Thái Hậu thống lĩnh hậu cung hiện giờ không phải vẫn bình an vô sự, chung sống hài hoà đó sao?” Long Kỳ đem vấn đề này quảng trả Thái Hậu, Thái Hậu cười càng tươi hơn, thận trọng gật gật đầu, “Được, Hoàng thượng coi trọng ai gia, vậy ai gia sẽ không đùn đẩy trách nhiệm nữa, việc tuyển hậu nên bàn bạc lại cho ổn, tin rằng Hoàng thượng chọn người, chắc chắn hoàn mỹ ai gia yên tâm rồi!”

Thái Hậu nói đến đây thì xuống đài, một hỏi một đáp này trong đó là muốn nói cho tôi biết, cầm quyền lục cung là người nào rồi? Chẳng lẽ là ra oai phủ đầu với tôi sao?

Tôi đang thâm đoán, bà ta lại nhìn lại ba người chúng tôi, “Sau này trong lục cung, ba Tỷ muội các người cần phải chung sống hoà bình, coi trọng lẫn nhau, làm gương cho phi tần khác có biết không?”

Lệ phi cười cất tiếng, “Đúng vậy! Lời Thái Hậu, bọn tỷ muội đều ghi nhớ trong lòng rồi ạ, sau này trong hậu cung nhất định sẽ cộng đồng hoà thuận, xin Thái Hậu và Hoàng thượng yên tâm”

Long Kỳ cười gật gật đầu, ánh mắt dừng lại chút trên người tôi, tôi khẽ cắn môi, cười khẽ.

Vừa ban thưởng phong phi xong, tôi cùng Hoan nhi, Tiểu Thuận tử trở về cung phiêu Hoa củ mình. Lúc đi qua hoa viên nhìn thấy một gương mặt có chút quen quen, tôi sợ là mình nhận sai, khuôn mặt này hình như đã gặp ở đâu rồi ta? Hoảng hốt một lúc tôi mới nhớ ra lúc tôi từ Đột Quyết trở về, trên đường đi dừng phải một vị cô nương xinh đẹp kia, lúc này lại đang cùng một cung nữ ngắm hoa! Không ngờ nàng ta cũng được tuyển vào trong cung, không biết hiện giờ thân phận của nàng ta ra sao. Tôi dừng chân không đi, Tiểu Thuận tử kỳ lạ nhìn tôi, “Nương nương, có chuyện gì sao?”

Hai người kia nghe thấy đằng sau có tiếng người vội chạy nhanh quay sang nhìn tôi, rồi sau đó quỳ xuống lạy, “tham kiến Vũ nhi nương nương...”

Tôi nhìn cô gái xinh đẹp quỳ xuống trước mặt, trên mặt loé lên nét cười nhạt, đỡ nàng ta đứng lên, “Mau đứng lên, đừng đa lễ, người còn nhớ rõ ta không?”

Cô nương Mộ Dung TRạch kia nghe thấy giọng tôi hiền lành mới ngẩng mặt lên nhìn, lẳng lẳng ngắm tôi một lúc, trong nháy mắt kinh ngạc thốt ra, “Công tử...”

Sau đó cảm thấy vô lễ, vội vàng quỳ rạp xuống đất, “Xin nương nương thứ tội!” Tôi mỉm cười, “Người có tội gì?” Nàng ta mới dám ngẩng đầu lên đánh giá tôi, không rõ hỏi, “Nương nương, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu rồi phải không?”

“Đương nhiên rồi, Mộ Dung TRạch cô nương!” Tôi gọi tên nàng ta ra, nàng ta kinh ngạc há hốc mồm, sau đó thì vui vô cùng, cùng nàng ngồi xuống đình bên cạnh hồi lâu, mới biết được nàng được tuyển tú thay ột người khác. Cùng nàng trò chuyện một lát, Tiểu Thuận Tử đứng cạnh sốt ruột thúc giục, “Nương nương sắc trời không còn sớm nữa cũng tới lúc ăn tối rồi ạ!”

Tôi mới giật mình thấy nói chuyện với nàng ta đã mất hơn nửa buổi chiều, mới cáo biệt nàng ta trở lại cung Phiêu Hoa.

Trong phòng ăn đã bày xong bữa tối, tôi cầm đôi đũa bảo Tiểu Thuận Tử, Hoan nhi cùng gò xuống, nhưng họ nhất định không chịu, tôi cau mày, tung quyền lực ra, “Thế nào, ngay cả lời của nương nương ta mà cũng không nghe? Có phải muốn kháng chỉ hay không hả? Ngồi xuống cùng ta ăn cơm!”

Hai người đành phải ngồi xuống, chúng tôi vừa ăn vừa tán gẫu, chuyện bọn họ câu nệ kia đã lập tức vút thẳng lên trời rồi. Không khí này thực vui vẻ thuận hoà quá, tôi bỗng nhớ tới tiểu Thuý tiểu Lan, hạ quyết tâm, ngày mai mang hai nàng vào trong cung làm bạn với tôi thì tốt quá!

Hiện giờ tôi ra cung cũng không phải đi làm nữa rồi, sáng sớm Tiểu Thuận Tử dựa theo phân phó của tôi, gọi một chiếc xe ngựa. Sau khi được phong phi, kiểu tóc của tôi cũng không thể để tùy tiện đơn giản được nữa, cần cứ theo quy củ trong cung phải búi lên. Cả mái tóc đen nhánh mềm mại được vén lên, trên trán gắn bông hoa, gọi là hoa diên. Hoa diên chính là từ hồ phách, đá vân màu trắng đính trên trán thành một hình nho nhỏ đủ màu sắc long lánh, trông rất được cũng hiển hiện lên vẻ thanh cao của phụ nữ cao quý.

Tóc búi phức tạp đều do Hoan Nhi làm cả. Tôi chỉ cần ngồi, Hoan Nhi rất khéo tay, làm xong kiểu tóc, nhìn từng phụ tùng to nhỏ, tôi lựa mấy cái đơn giản đưa cho nàng ta. Nếu mà đeo toàn bộ thì chiếc cổ của tôi chắc sẽ gãy mất.

Sau đó tô son điểm phấn, vẽ mày, tô môi. Sau khi xong việc, Hoan Nhi lấy một đoá hoa đá gắn lên giữa hai hàng lông mày của tôi. Sau đó là áo, váy một dạng lụa mỏng nhẹ như mây, có vẽ đủ màu sắc tinh xảo, khoác áo choàng, đeo vòng tay, từ đầu tới chân, sau khi đã hoàn thành, Hoan Nhi và tiểu Thuận tử hai mắt sáng lên, “Oa, nương nương thực là đẹp quá!”

“So với Lệ phi nương nương, Lan phi nương nương chỉ có hơn chứ không kém nha, đặc biệt nương nương nhà chúng ta có một loại khí chất đặc biệt, đặc biệt rất có phong cách!”

Nghe bọn họ kể đám người xoa, tôi cất giọng quở trách, “Đây đều là do người phụ thuộc vào ăn mặc thôi, đẹp dựa vào mặc, ba phần là diện mạo, bảy phần là do ăn mặc, nếu ai cũng mặc giống ta vậy chắc cũng xinh đẹp giống như tiên trên trời chứ sao?”

Đợi tôi nói xong, tiểu thuận tử khó hiểu hỏi, “Nương nương, cái gì mà đẹp dựa vào mặc sao có chút không rõ nha!”

Tôi liếc trắng mắt, bỗng cảm thấy thực buồn cười, đến cả từ quảng cáo cũng lôi cả ra, tôi cười giảo hoạt, “Không nói cho người, đây là lời nói mà chính nương nương đây sáng tạo ra đó!”

Tiểu Thuận tử vẫn bộ dạng khó hiểu, a một tiếng rồi đi theo tôi ra cửa. Tiểu Thuận Tử đỡ tôi lên xe ngựa, trong xe có một chỗ ngồi, thả một chiếc đệm ra, tôi ngồi trên xe. Xe ngựa chậm rãi đi lên phía trước, hôm nay sau khi phong phi lần đầu tiên ra cung, tâm tình lại không như cũ rồi. Với những trang sức hoa lệ này đó, tôi chẳng có chút cảm giác cao hứng gì cả. nghe được tiếng binh lính hỏi rõ rồi hướng tôi làm lễ phóng xe ngựa đi qua.

Lần trước lúc tiến vào kia, còn bị nghi ngờ nữa, lần này thì thông suốt không bị cản trở, trong lòng không hiểu tư vị gì nói không nên lời.

Đến vương phủ Hàm mặc thì không cần phải đi đường to, ở quanh đây đều là phủ đệ của các quan lại, cũng lộ vẻ im lặng. Tôi lẳng lặng ngồi trong xe nghe tiếng xe ngựa nghiêng trên đường, tim đập bình ổn lại. Tôi không biết Hàm mặc có ghi hận tôi trong lòng không nữa, nhưng loại chuyện này muốn chạy trốn hay muốn đối mặt đây? Cho dù tôi có là tổn thương hấn, cũng không tránh khỏi chuyện gặp mặt nhau!

Quan hệ làm căng cũng không ai muốn, cứ nhớ kỷ tình nghĩa của hấn đối với tôi mà không đành lòng, cho dù chúng tôi vô duyên trở thành vợ chồng, ít nhất tôi cũng đã coi hấn như bạn bè mà không phải là người xa lạ hay là kẻ địch.

Chỉ lát sau Tiểu Thuận tử nói cho tôi biết đã tới nơi tôi muốn, tôi bình tĩnh trở lại, được tiểu thuận tử dìu xuống xe ngựa. Nhìn thấy cánh cửa lớn quen thuộc, lòng tôi như dậy sóng, nâng quần áo lên chậm rãi bước tới.

“Tiểu Thuận tử đi gõ cửa đi!”

Một lát sau có tiếng bước chân dồn dập tới, lão quản gia ra mở cửa, cứ nhìn tôi chằm chằm, tiểu thuận tử giận nói, “Thấy Vũ phi nương nương còn không quỳ xuống thỉnh an!”

Lão quản gia sợ tới mức choáng váng, bỗng chốc không có phản ứng, tôi ngăn tiểu thuận tử lại, “Không cần quỳ thỉnh an, chúng ta vào đi thôi!”

Rất nhanh tôi đã được lão quản gia ôi chào mời vào đại sảnh, ông ta bảo Hàm Vương gia đang ở trong tắm phòng, ông ta sẽ đi gọi hấn tới, tôi ngăn ông ta lại, “Đừng, cứ để ta qua đó đi!” Tôi để tiểu thuận tử và Hoan Nhi lại, một mình đi tới tắm phòng Hàm mặc. Vừa tới cửa đã ngửi thấy một mùi rượu nồng đậm, trong lòng tôi cả kinh, hấn uống rượu ư?

Đụng vào cảnh trước mắt tôi kinh ngạc mãi. Trên bàn để các loại chai lọ rượu lớn bé, lung tung, còn Hàm mặc thì ngã trên bàn, tay vất lên nhau, mắt nhắm, mặt đỏ ửng, không biết là đang ngủ hay là say rượu nữa! Trong tay còn cầm một vì rượu chưa uống hết.

Tôi giật mình đứng sững lại, đứng ở cửa mà không có cảm giác gì, nhẹ nhàng tôi lấy vò rượu trong tay hắt ra, hắt nhều mảy lại, tựa như nói trong mơ vậy, hình như là đang nói chuyện, “Không cần lo cho ta...TRánh ra...Cầu nô tài...Để cho bốn vương uống...Để cho bốn vương uống..”

Lòng tôi đau xót, bình tĩnh nhìn hắt, nước mắt lăn dài, vì sao hắt lại biến thành dạng này chứ? Vì sao? Tôi nhẹ nhàng vén tóc rũ trên mặt hắt ra, hình như hắt cảm thấy rất yên tĩnh, vội mở mắt ra, trong mắt đỏ rực, mệt mỏi vô cùng, như là mấy đêm chưa chợp mắt rồi, tôi hoảng sợ, lòng đau như cắt, vì sao hắt lại tra tấn chính mình như thế chứ?

91. Chương 91

Một lúc sau, sự kích động trong mắt Hàm Mặc dần dần tắt, buông tay, quay mặt đi không thèm nhìn tôi, “Nàng đến để cười ta sao? Ta không cần sự đồng tình của nàng, không cần nàng thương hại, nàng đi đi!”

Tôi vội lên, tôi biết sự xuất hiện của tôi đã chạm vào vết thương cao ngạo trong tim hắt, đưa tay ra nắm chặt lấy tay hắt, “Không...Không phải..không phải như anh tưởng tượng vậy đâu...Tôi chỉ đến thăm anh thôi” Nhưng mà tôi nên nói cái gì đây? Tôi cũng không nói thêm nữa, Hàm Mặc ngược đôi mắt đỏ bình tĩnh nhìn tôi, mãi sau hắt hình như nhìn thấy sự chân thành trong mắt tôi thì vẻ mặt lại bỗng hoảng hốt, miệng thì học ra, “Tốt lắm...Hắt chắc không biết rồi hả? Vũ nhi đến thăm ta...Tốt lắm..”

Hắt vừa đứng lên, cả người lão đảo, dĩ nhiên là say rồi, đứng không vững nữa, tôi vội chạy tới đỡ lấy người hắt, hỏi khẽ, “Tôi đỡ anh đến bên giường được không?”

Về mặt Hàm mặc lại càng ngày càng mệt mỏi, vốn đôi mắt sáng láng đã trở nên mờ đục không có mục tiêu, lòng tôi đau xót lắm, cố sức nâng hắt về giường. Hắt cũng không cự tuyệt tôi, rốt cục cũng ngã lên giường. Tôi ngồi bên giường vén tóc tai xoa dịu trên mặt hắt ra sau tai, đôi mắt đẹp của hắt khép hờ, cầm nhanh tay tôi, thần chí có chút mơ hồ không tỉnh táo, nói mê man, “Đừng đi...Vũ nhi...Ở cùng ta được không...đừng đi...”

Tôi tiến sát bên tai hắt nhẹ nhàng an ủi, “Không đi, tôi không đi đâu, tôi ở cùng với anh, nhanh ngủ đi chút!” Sắc mặt hắt bình thản, chỉ lát sau đã ngủ yên lặng, tôi nghiêm túc ngồi ngắm khuôn mặt tiêu tụy của hắt, nước mắt cứ trào ra, đều tại tôi...

Nhìn hắt hình yên đi vào giấc ngủ, tôi nhẹ nhàng rút tay ra, dèm chăn đệm cho hắt, buông màn, nhìn thấy trên sàn lộn xộn, nhẹ nhàng nhặt lên từng cái, lúc này một già đứng ở cửa, “Nương nương cứ để cho lão nô là được rồi!”

Tôi nhìn ông mỉm cười, “Được rồi! Nhẹ chút! Không cần đánh thức ngài ấy!”

Một lúc sau vò rượu trong phòng Hàm mặc đã dọn sạch rồi, tôi hỏi lão quản gia, “Hàm Vương bắt đầu uống rượu từ bao giờ vậy?”

Lão quản gia bắt đầu dĩ thời dài, “Tính ra thì Hàm Vương gia khác thường chính là ba ngày trước, một hồi trở về thì bắt đầu nổi giận dỗi, sắc mặt vô cùng khó coi, nhốt mình vào trong phòng không nhìn thấy người nữa. Từ tối hôm qua thì mới bắt đầu, không biết vì sao, Vương gia kêu nô tài mua một đồng rượu lớn, lão nô cứ tưởng Vương gia dùng để chiêu đãi bạn bè, ai ngờ đầu Vương gia uống mãi không ngừng, ai đi khuyên cũng không nổi, mãi cho tới lúc nương nương đến, Vương gia cả người mệt mỏi mới ngủ! Nương nương thực sự là ân nhân cứu mạng của Vương gia đó!”

Sắc mặt tôi trắng bệch, trong lòng cười khổ, tôi tính là ân nhân cứu mạng gì của hắt chứ. Hắt đều vì chuyện của tôi mới như vậy mà, ba ngày trước hắt biết được tôi được sủng ái, hôm qua phong phi, hắt uống rượu cũng là bởi chuyện này cả.

Tôi vốn định đợi Hàm mặc tỉnh ngủ rồi mới đi nhưng thời gian không cho phép, lúc đi thì mới là sáng sớm mà giờ thì đã chiều rồi, về trễ chút sợ không vào được trong cung. Mặc kệ nói thế nào thì tôi vừa được phong phi mà ra cung đi loạn sẽ bị khối người chê, tôi bảo lão quản gia cố gắng chăm sóc cho hắt xong mới mang tiểu Thuý tiểu Lan hồi cung.

Trong lòng tiểu Thuý tiểu lan kinh ngạc không dám nói, quả thực là đánh chết các nàng ấy cũng không tin được, tỷ tỷ ngày xưa giờ đã là phi tử được sủng ái của đương kim hoàng thượng, nếu để cho các nàng biết vị quan khâm sai trước đây là đương kim hoàng thượng bây giờ thì choáng.

Trở lại cung, tôi cứ đem hết mọi chuyện của tôi và Long Kỳ kể hết cho các nàng nghe, chuyện này đã giấu các nàng ấy lâu như vậy cũng là dịp nên để cho các nàng ấy biết rồi.

Tiểu Thuý tiểu Lan đến cung Phiêu Hoa của tôi lại càng tăng thêm náo nhiệt, nhìn bọn họ cứ cười hi hi ha ha với nhau mà lòng tôi thấy vui sướng không thôi, nhưng tóm lại cũng không thể cứ thoải mái mãi được, trong lòng có cảm giác như có một số chuyện sắp sửa xảy ra vậy.

Đúng như tôi dự đoán, ba ngày sau, Thái hậu truyền triệu tôi, tôi mang theo Hoan nhi và tiểu Thuận tử đến quỳ thỉnh an, “Vũ nhi tham kiến Thái Hậu, chúc Thái Hậu phúc thọ an khang..!”

“Không cần đa lễ! Ngồi đi!”

Tôi ngồi xuống, Thái Hậu hướng chung quanh nhìn thoáng qua người hầu, “Các người lui đi! Ai gia cùng trò chuyện với Vũ phi nương nương!”

Nhìn bà đuổi đám người đi, trong lòng tôi giật mình, trên mặt lại trấn định, cười nói, “Không biết Thái Hậu triệu kiến Vũ nhi có gì sai bảo ạ?”

“Theo thái giám trong cung nói, gần đây Hoàng thượng đều tới cung Phiêu Hoa ngủ hử?” Giọng điệu Thái Hậu bình thản, cứ như là tán gẫu việc nhà vậy hỏi han tôi, ánh mắt lại nhìn chăm chăm xem biểu hiện trên mặt tôi, tôi cụp mắt xuống, “Vâng ạ!”

Thấy tôi thừa nhận, sắc mặt Thái Hậu đen lại, vẻ mặt có vẻ nghiêm túc hẳn lên, “Được rồi, người đã thừa nhận vậy ai gia cứ việc nói thẳng! Ai gia chính là muốn cùng người nói chuyện về Hoàng thượng đây! Phải biết rằng trong hậu cung có ba ngàn phi tần, Hoàng Thượng chỉ độc sủng mỗi mình người, những phi tần khác sẽ nghĩ thế nào đây? Thứ tự này trong hoàng cung phải duy trì ra sao hử? Người nên biết từ khi Vĩnh Hán hoàng triều khai quốc ba trăm năm tới nay, chưa có Hoàng thượng nào chỉ độc sủng có một người, ba ngàn người đẹp trong hậu cung là tiền lệ, dòng họ Hoàng thất phải được mở rộng để giữ gìn đất nước, người chắc cũng hiểu ý của bản cung rồi chứ!”

Hiểu thôi, chẳng phải là vì chuyện tôi độc chiếm mỗi Long Kỳ đó sao, sẽ là các phi tần khác có ý kiến khác nhau ngay mà! Nhưng bà lại nói tới cùng là để duy trì thứ tự hậu cung, chẳng nhẽ Hoàng thượng chỉ độc sủng một người mà thứ tự trong hậu cung này loạn hết cả hay sao? Nên biết rằng trong lịch sử có biết bao phụ nữ còn chưa biết đến sự sủng ái của vua, còn không phải vẫn bình thường đó sao, chẳng nhẽ một người trong vạn người mà Thái hậu ở trên cao cả chút thứ tự đó cũng không duy trì được ư? Chẳng phải là muốn tôi phải hiền lành hơn đó sao!

Tôi cười khê, “Bẩm Thái Hậu, Vũ nhi đã hiểu ý của Thái Hậu, chỉ là...?”

“Chỉ là cái gì hử?” Thái Hậu lập tức tiếp câu chuyện, tôi ngoan ngoãn cúi đầu, “Thái Hậu nói với Vũ nhi không bằng nói với Hoàng Thượng có hơn không? Tâm tư Hoàng thượng nô tì sao mà biết được ạ? Kính xin Thái Hậu thứ tội cho” Tôi miệng vừa nói xong lối thú tội, nhưng thái độ thì lại không có nửa phần nhân nhượng nào.

Sắc mặt Thái Hậu tỏ ra kinh ngạc, “Ha, nếu như vậy, bản cung cũng nên đến chỗ hoàng Thượng nói ha, bảo Vũ phi được thị tẩm nhiều phát một, bản cung sẽ không giữ người lại nữa! Người đâu, đưa Vũ phi nương nương hồi cung!”

Lòng tôi thất kinh, sao thế nào lại đẩy vấn đề này về chỗ tôi chứ? Xem Thái độ của bà ta thì cũng không có ý cường bức tôi, chẳng nhẽ bà ta đang thử lòng tôi ra sao ư? TRải qua chuyện hỏi đáp vừa rồi, nói vậy bà ta cũng đoán ra được rồi chẳng? Nếu hướng về bà ta, bà ta đứng đầu lục cung, nhất định sẽ có ý lấy lòng, còn lời tôi nói tuyệt không có ý này.

Tôi cùng tiểu thuận tử và Hoan nhi trở lại cung phiêu hoa của mình, nếu Thái Hậu thực sự thử ra cái gì đó rồi, thì tiếp theo phải xem xem bà ta dùng cách gì để đối phó với tôi đây!

Cuộc sống trong cung thực sự không hợp với sự chờ đợi của tôi, tuy sau khi Thái Hậu triệu truyền, Long Kỳ vẫn sớm tối bên tôi, vẫn chưa có gì khác thường cả, chẳng nhẽ Thái Hậu vẫn chưa nói qua với chàng sao? Tôi hoài nghi, nhưng bốn năm ngày đã trôi qua, lại vẫn chập chập không thấy gió lay ngọn cỏ gì. Hôm nay nghe nói có sứ thần tiến cung triệu kiến Hoàng Thượng, đợi Long Kỳ vừa ra khỏi cửa, tôi kinh ngạc mãi không thôi. Dĩ nhiên lại là bạn tốt của tôi Cao Ly vương tử. Lòng hiếu kỳ nổi lên, xin Long Kỳ cho tôi được gặp mặt, Long Kỳ không lay chuyển được ý tôi đành phải đồng ý.

Đi vào đại điện đã gặp vài người mặc quần áo dị tộc trên người đang cúi đầu trong điện, cái bóng cao cao lớn kia tôi nhìn thấy quen quá, chẳng phải là Cao Ly đó ư? Lần này hẳn đến có mục đích gì vậy nè?

Nhìn thấy tôi, sắc mặt Cao Ly hiện lên vẻ kinh ngạc, kinh ngạc mãi, rồi trở nên không thể tin nổi, đến nửa ngày mới thốt lên được câu, “Vũ...” Chắc thấy thân phận tôi không đúng mới dừng lại, sắc mặt Long Kỳ ảm áp giới thiệu, “Vị này là ái phi của trẫm, Vũ phi nương nương!”

Cao Ly lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra, hỏi thăm về phía tôi, tôi biết lẽ nghĩa trong cung không thể không khách khí, cũng không ngăn lại, nhưng lần này Cao Ly đến với mục đích làm tôi bị dọa sợ, hoà thân ư? Đột Quyết thế nhưng muốn Lena đến Vĩnh Hán hoà thân ư? Ông trời ơi! Nàng ta phải gả nhanh cho Long Kỳ đó sao? Nghe được lúc này, đầu tôi rung chuyển phát hoảng, bỗng chốc chẳng biết phải làm gì cho đúng nữa! Sắc mặt Long Kỳ cũng chẳng thấy ổn tí nào, chàng bỗng cup mắt lại, trên mặt bỗng thoáng cười, mở miệng ôn nhu bảo, “Tốt lắm! Vương tử Cao Ly, công chúa quý quốc như có ý tốt cùng giảng hoà với nước Vĩnh Hán của ta, trẫm liền đồng ý với người!”

Tôi cả kinh khẽ nhếch miệng, lại không thể hỏi rõ trước mặt sứ thần người ta được, đành cố kìm xuống cơn tức này, hung hăng trừng mắt nhìn chàng vài lần.

Cao Ly vui sướng vô cùng, cáo lui, trước khi đi còn nói khi nào rảnh sẽ tới thăm tôi nữa, tôi mỉm cười đồng ý, nhìn bóng hắn rời đi rồi, tôi trợn trừng mắt với Long Kỳ, thực sự muốn biết chàng đã có ba phi tử rồi, lại còn muốn gì hơn nữa đây? Lena nàng ta tuy rằng có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng nếu Long Kỳ thích nàng ấy, thì từ lúc ở Đột Quyết đã thành rồi, hiện giờ chàng còn có tính toán gì nữa đây?

“Nè, chàng muốn lấy Lena đó làm phi thật sao?”

TRên mặt chàng lại lấp lánh nụ cười tà nịnh, “Ái phi ghen tị sao?”

Lòng tôi thấy chán nản, máu chót này làm cho tôi đã mờ cả mắt rồi, vội bĩu môi, “Không thèm! Ai thèm thì người ấy cứ việc ăn đi!”

Long Kỳ nhìn thấy tôi có chút tức giận, vội kéo tay tôi, trong mắt tràn đầy tươi cười, “Vũ nhi đừng tức giận, chuyện hoà thân không nhất thiết cứ phải gả cho Hoàng thượng, chỉ cần là dòng họ hoàng thất đều có thể hoà thân được cả, ta đã nghĩ kỹ muốn đem công chúa này ban cho ai rồi!”

Lòng tôi bỗng ngẩn ra, bật lên hỏi, “Ai cơ?”

Khoẻ miệng Long Kỳ mỉm cười, nhìn vào mặt tôi, “Hoàng thúc của ta nha!”

Tôi ghen hòng tràn trời nhìn, miệng há hốc kinh sợ không thôi, Long Kỳ thế mà lại muốn ban Lena cho Hàm mặc nữa chứ! Đây là chuyện tôi không thể đoán nổi, nhưng Hàm mặc sẽ nhận sao? Trong lòng tôi do dự, không biết nên đi phân tích tầng quan hệ kiểu này thế nào nữa. Long Kỳ nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của tôi, nụ cười chợt trầm xuống, môi bạc báp đạo xẹt qua má tôi, tôi khẽ thở khó hiểu nhìn chàng, “Chàng làm gì vậy?”

“TRẫm còn định hỏi nàng xem đang nghĩ gì kia, đang lo lắng cho hoàng thúc sao?” Long Kỳ nheo mắt nhìn tôi, trong mắt hiện lên một luồng khí lạnh, bị chàng nhìn thấu, mặt tôi ửng đỏ, nói mềm mại, “Em không biết!”

“Tốt lắm, chuyện này cứ vậy mà làm! Ngày mai trẫm sẽ tuyên bố trong buổi thiết triều, nàng cũng đừng nên lo lắng!”

Tuy giọng điệu Long Kỳ bá đạo, nhưng lại ôn nhu nhìn tôi, trong lòng tôi bỗng rối loạn ghê gớm, theo bản năng mở miệng cầu xin chàng, “Cũng không thể vội vàng được ạ!”

Long Kỳ nheo mắt lại, “Vì sao?”

“Bởi vì... Vì em được không?” Tôi không biết nên nói thế nào nữa, tôi nên bảo Hàm mặc vì tôi mà uống rượu sao? Lúc này đang lúc tâm tình hẩn rối loạn, Long Kỳ lại có ý tứ hờn, tôi rất sợ hẩn chịu không nổi bỗng chốc phát sinh xung đột gì đó với Long Kỳ, lấy tính tình Hàm mặc thì khó nói lắm.

Ánh mắt nghiêm nghị của Long Kỳ nhạt hẩn, “Hoàng thúc mấy ngày gần đây đã không thêm quan tâm đến triều chính rồi, trăm tướng muốn mang niềm vui tới cho thúc ấy chứ. Nàng đã yêu cầu trăm như vậy rồi, vậy trăm cũng rời lại mấy ngày nữa vậy!” Trong giọng nói nghe không ra là quan tâm Hàm mặc hay không nữa, nhưng vẫn đồng ý với yêu cầu của tôi. Vì sao tôi nghe lại thấy có chút khó chịu, chẳng nhẽ Long Kỳ vẫn còn hoài nghi quan hệ giữa tôi và Hàm Mặc sao? trong lòng tôi bỗng chốc thấy khủng hoảng vô cùng, chàng nói mấy ngày nay Hàm mặc đã không quan tâm chính sự rồi, chàng đã biết cái gì rồi sao?

92. Chương 92

Trở lại cung điện, tôi rầu rĩ không vui nằm lên trên đệm, cảm xúc không rõ. Theo lý mà nói, tôi không nên lo lắng nhiều tới Hàm mặc làm gì, nhưng cứ nghĩ đến hẩn tức giận, tôi lại đau lòng vô cùng. Tôi nợ hẩn nhiều lắm, kiếp này không thể báo đáp được, chỉ hy vọng hẩn có thể vui vẻ mà thôi. Mà hiện giờ Long Kỳ ban Lena cho hẩn, hẩn có hạnh phúc không đây?

Tôi thở dài thật mạnh, “Tỷ tỷ à, người đừng có thở dài nhiều như vậy chứ! Nếu tỷ tỷ không vui vẻ, toàn bộ cung Phiêu Hoa này sẽ lạnh lẽo lắm đó, thực buồn quá ha!”

Tiểu Thuý oán giận, Tiểu Lan nói tiếp lời, “Nếu không như vậy nè, chúng ta ra cung đi giải sầu đi! Trước kia tỷ tỷ tâm tình không tốt, chẳng phải đều cùng Hàm vương gia đi giải sầu đó sao?”

“Tiểu Lan?” Hoan Nhi không hờn giận bảo nàng ta im mồm lại, tiểu lan lè lưỡi nói hiền lành, “Tỷ tỷ, thực xin lỗi, em không phải cố ý nói đến Hàm Vương gia đâu ạ!”

Tôi bị lời của tiểu Lan nói cho cảm động, ra cung ư? Chẳng phải là cách tốt sao! có lẽ tâm tình buồn bực của tôi được giải phóng cũng không chừng. Nghĩ đến đây tôi cười khê, nhìn về tiểu thuận tử phân phó, “Chuẩn bị cho ta một bộ nam trang vừa người!”

Tiểu thuận tử há hốc mồm thở, cuối cùng vẫn không ngăn tôi lại, trong chốc lát, hình tượng của tôi đã biến thành một công tử phong tình, mặc cẩm bào thêu, quạt giấy cầm tay, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần tuyệt luân, nhìn lúc đó trông toát ra thần thái câu hồn người vô cùng.

Chỉ dẫn một mình tiểu thuý ra cung, còn những người khác tôi để lại trong cung để ứng phó mọi chuyện. Tôi cấm lệnh bài mà Hà công công đưa cho tiểu thuận tử mang đến cho tôi mang theo bên người, ổng là đại tổng quản trong cung, đều có quyền lực nhất định, binh lính bên cửa cung cũng không dám ngăn lại, để cho chúng tôi thẳng lối ra cung.

Nhận rõ phương hướng tôi hướng tới nơi nóng nhất trong kinh thành – phố Bách Hoa đến.

Dọc theo đường đi, bị cảnh tượng phồn vinh cổ kính làm cho tâm tình trở nên sung sướng hẩn, tôi dẫn theo Tiểu Thuý đi loanh quanh mất gần một canh giờ, bụng giờ đã thấy đói rêu ằm ằm lên. Đang lúc do dự, liếc mắt thấy một nhà ở ngã tư có chữ, “Lầu Vạn phúc”, cảm thấy một mùi thơm ập tới, vô cùng mê người. Đang nghĩ ngơi xem có nên ăn cơm ở bên ngoài hay không thì chân đã tự động tiến thẳng vào dưới lầu lầu rồi.

Tiểu Thuý rất chu đáo cho tôi xung phong đi trước. Tôi đi vào lầu Vạn Phúc, nhìn lướt qua xung quanh, xem ra lầu Vạn phúc này trong kinh thành cũng chỉ có thể tính là quán rượu thứ hai mà thôi. Liếc mắt nhìn lại thấy hỗn tạp, có cả loại người có thân phận làm quan, có cả người trong gian hồ nữa. Lúc này hầu như trong lầu lầu đã ngồi đầy rồi, trông vô cùng náo nhiệt.

Tiểu nhị chạy liên tục, vô cùng bận rộn, liếc mắt một cái thấy có khách vào cửa, thấy chúng tôi là khách không tầm thường, lập tức chạy tới đón, miệng mời chào, “Khách quan, mời vào bên trong”. Nói xong ánh mắt của hẩn dừng trên mặt tôi, tiểu Thuý ho khụ hai tiếng, hẩn mới lại tươi cười. Tôi bước một bước vào bên trong, lòng thăm kêu thăm, cả sảnh đường ồn ào náo nhiệt như thế chẳng có chiếc bàn trống nào cả, tiểu Thuý cũng giương mắt nhìn khắp nơi, “Công tử, hay là chúng ta đổi nhà khác đi!” Công tử là cách gọi tôi ở bên ngoài.

Tiểu nhị có vẻ nhìn ra sự khó xử của chúng tôi, vẻ mặt ngừng cười, nói trấn an, “Công tử, xin đừng lo lắng, tôi sẽ giúp ngài tìm được vị trí tốt, xin ngài đợi chút!” Nói chưa xong, hắn đã xuyên vào trong để tìm bàn, hành động linh hoạt có thể thấy rõ.

Tôi mỉm cười, bắt đầu đánh giá kỹ bốn phía, cũng mừng vì chỗ đang đứng, nơi tôi đứng có thể nhìn ra khắp chung quanh được. Tiểu nhị đã rời đi rồi cũng trở lại, cười hi hi bảo, “Vị trí đã tìm được tốt lắm!”

Một nam tử tuổi trẻ, cả người mặc bộ quần áo màu đen, bộ mặt anh tuấn, đôi mắt sáng như sao, biểu hiện nho nhã, trên bàn đặt một thanh bảo kiếm nạm vàng, nhìn qua là một kiếm khách nhưng dường như cũng không hề có chút sát khí nào.

Thấy có người đến gần, hắn ngược mắt lên nhìn đánh giá tôi sau đó gật gật đầu, xem như đã chào hỏi, tôi cũng làm lễ chào ngồi xuống, tiểu Thuý cũng ngồi xuống cạnh tôi. Tôi bảo tiểu nhị mang chút đồ ăn lên, mắt nhìn ra cảnh ngoài cửa sổ, tiểu Thuý giọng thánh thót hỏi, “Công tử, hiện giờ tâm tình đỡ hơn rồi chứ!”

Tôi gật gật đầu, “Đỡ rồi, đợi lát nữa đi dạo hai vòng rồi về, chúng ta muốn đi mua lễ vật cho họ!” Tôi tự nhắc nhở mình, không cần biết trong cung thế nào, tôi dạy họ dùng cách gì để nói dối cũng không quan tâm, tôi chỉ lo lắng nhất là Long Kỳ nếu phát hiện tôi ra cung thôi. Tôi đã ra cung rồi vốn cũng không nghĩ tới hậu quả là gì, cũng không thêm nghĩ nữa!

Lúc này, trong tửu lâu có một luồng khí dị thường xông vào, hoá ra là có hai nam tử vạm vỡ bước vào, râu ria xồm xoàm, mặt mày dữ tợn, khoác trên lưng tấm da báo, trông vô cùng ngang ngược nhìn khắp xung quanh.

Đúng lúc tôi chạm phải ánh mắt của một trong hai người đàn ông đó, ánh mắt hung ác chiếu thẳng vào tôi, một luồng mãnh liệt xơ xác tiêu điều đánh ập lại, bọn chúng nện từng bước bình bình đi tới phía chúng tôi, làm ặt sần rung chuyển.

Lòng tôi bỗng dội lên luồng lạnh buốt, cảm thấy thất kinh. Tôi và hắn không thù không oán sao lại nhìn tôi như vậy chứ? mà vào lúc này tôi lơ đãng nhìn thấy vị nam tử ngồi đối diện nhếch môi cười lạnh, hừ khê một tiếng, phảng phất như không nhìn thấy ai vậy.

Tôi bỗng chốc sáng tỏ, hoá ra hai tên kia là đang đến vì hắn. Lòng tôi bỗng hoảng lên, không phải chứ, chẳng may bọn chúng ẩu đả, đao kiếm vô tình, tôi và tiểu Thuý cũng tránh không nổi bị liên lụy tới thì sao. Tiểu Thuý cũng nhận ra tình thế trước mắt, kinh hoảng nhìn về phía tôi.

Tôi nhắm đôi mắt nam tử, hạ giọng nói, “Nè, kẻ thù của anh đã tím tới cửa rồi đó!”

Hắn mỉm cười nhìn tôi, rất bình tĩnh, trong mắt không có nét hoảng sợ gì mà lại vô cùng bình tĩnh. Lòng tôi cuống lên, liếc xéo nhìn hắn, hắn lại ngạo nghễ nhìn tôi cười, mắt sáng quét trên mặt tôi. Lòng tôi lại hoảng thêm, chẳng nhẽ hắn đã phát hiện ra tôi là con gái sao?

Tôi hít một hơi dài, hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, về đề phòng. Ngay lúc tôi đang lẳng lẳng đánh giá vị nam tử đối diện, hai tên thô bạo kia đã đến trước bàn, cất giọng thô mắng, “Con mẹ nó chứ, chúng ta tìm vật vả như vậy, tên nhóc này dĩ nhiên lại nhà nhà tự tại ở trong này, mau giao lệnh bài mình chủ ra đây, nếu không nơi này là chỗ táng thân của người!”

Ngay lúc tôi đang ừ ừ cạc cạc như lọt vào trong sương mù, bỗng cánh tay bị người nắm lấy, chỉ nghe một tiếng, “Đi!”. Cả người tôi bỗng bị một sức mạnh nhắc lên, bay ra khỏi bàn, hướng cửa sổ hạ xuống, còn phía sau thì nghe tiếng kêu kinh hãi của tiểu Thuý và tiếng đàn ông thô lậu quát, “Chạy đi đâu..”

Tôi sợ tới mức chẳng kịp kêu lên, trong lúc giãy dụa, tóc búi tuột ra, một làn tóc đen mềm như thác đổ tung ra, tựa như đập trên mây vậy. Bàn tay ôm trên lưng bỗng chặt hơn, nhẹ bay bay lướt trên đất. Tôi sợ tới mức trừng mắt to, tức giận nhìn tên đầu sỏ, trong mắt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó thì lại vui sướng, đằng sau truyền tới tiếng quát chói tai, “Không được đi...Xem người trốn vào đâu!”

Nghe giọng như thế, lòng tôi cuống lên, lúc này một bàn tay thô to cầm lấy tay tôi, xoay mạnh một cái đã bị kéo vào trong đám đông chạy, cũng không hiểu sao lại cứ chạy theo hắn nữa.

Chỉ biết là tay bị hắn giữ rất ẩm áp, hắn tăng lực cho tôi rất mạnh, bàn tay nắm chặt toát hết mồ hôi. Chạy suốt một con phố, tôi dần cảm thấy thể lực cạn kiệt, trái tim đập rất nhanh, tôi ôm ngực thở hổn hển, lao

phào kêu lên trước mặt hắn “Nè, tôi không chạy nổi nữa rồi!”

Hắn từ từ dừng bước, thấy tôi thở hổn hển như trâu, còn hắn thì vẫn thở đều, trên mặt còn nét toét ra cười nói, “Đúng vậy, thấy đúng cảm hơn nhiều so với tưởng tượng của ta!”

Tôi bỗng thấy nản, theo hắn bán sống bán chết lại đắc tội như vậy, thế mà còn dám nói đùa với tôi nữa. Tôi trừng mắt, nói hổn hển, “Anh còn cười nữa cơ à, tôi và anh không thù không oán, quản cái rắm đó, vì sao lôi cả tôi vào hả!”

Hắn không giận mà còn cười, nhìn cả mặt tôi đỏ bừng, còn có vẻ thấy rất thú vị thưởng thức, “Cô còn ngờ tôi hả, nếu không phải cô ngồi vào bàn tôi trước, người ta sao không thể coi cô cùng bọn với tôi chứ. May quá, tôi cứu cô đúng lúc, nếu không cô chết không có chỗ chôn! Không cảm kích thì thôi lại còn mắng chửi người nữa hả!”

Tôi bị hắn nói cho cứng họng không trả lời nổi, sắc mặt xanh mét, mới phát hiện ra tay chúng tôi vẫn còn nắm chặt với nhau. Tôi hung hăng vùng lên, giận nói, “Còn không buông tay bẩn của anh ra! Bà cô này cũng không thêm biết ơn cứu người của anh đâu nhé! Hiện giờ, anh đi chiếc cầu của anh, còn tôi đi đường của tôi, chẳng thể đi chung được rồi, hừ!”

Tôi hung hăng xoay người, hất đầu sải bước về phía trước, đằng sau còn vang lên tiếng hắn kêu lên, “Aizz...Cô không sợ gặp phải bọn người xấu kia sao?”

Tôi cũng không quay đầu lại, cất cao giọng trả lời, “Không cần anh quan tâm, anh là tên sao chổi!”

Dường như nghe thấy tiếng cười sảng khoái của hắn, tôi lại càng bước nhanh hơn, gần như là chạy lướt lên phía trước vậy, trong lòng còn nhớ không biết tiểu Thuý thế nào nữa?

Nhìn thấy một hàng phòng ở hiện lên như rừng trước mặt, tôi bỗng chốc tròn tròn mắt.

Vừa rồi trong khi chạy đến cả đường cũng không nhìn, đường nào trước mắt trở về đây? Là đường có tảng đá to hay là đường đá kia đây?

Tôi đang chần chờ phán đoán, bỗng nghe có tiếng cười lạnh truyền tới đằng sau, “Ha ha, tên nhóc, xem người chạy chỗ nào đi ha! Làm cho bản đại gia tìm được vất vả quá ha!”

Tôi không thêm xoay người lại, nghe tiếng thì biết là một trong hai tên đó rồi. Ông trời ơi, tôi quay phắt đầu lại nhìn bọn họ, “Hai vị tìm nhầm rồi! Không phải hai vị đang tìm bị mặc áo đen tuần tú kia hay sao? Hắn ở bên đó kìa!”

Tôi chỉ vào hướng người đàn ông kia, hai tên đó cùng nhìn về hướng đó rồi lại hừ lạnh một tiếng, “Con mẹ nó chứ, tên nhóc này vận số đào hoa lắm, vừa xuống núi đã gặp người đẹp nhỏ bé rồi, Thực con mẹ nó số tốt thế chứ!”

Hai tên khổng lồ cũng không thêm đuổi theo, ăn nói rất thô lỗ, ánh mắt thì cứ nhìn chằm chằm vào tôi, tựa như đang nhìn vào một con mồi vậy. Luồng khí lạnh buốt từ gan bàn chân chậm rãi dâng lên, lạnh thấu xương. Mẹ ơi, chả nhẽ bọn đó muốn...?

Tôi tròn tròn mắt lên, hơn nữa cũng không nề hà gì, đối với loại người thô lỗ không có đạo lý gì cả này cho dù tôi có uốn mười tám tác lữ cũng chịu rồi! Tôi ghen hòng, thầm mắng cái tên kia tự dưng đang yên đang lành ném tôi vào vận xui, chỉ hy vọng xiết bao hắn sẽ xuất hiện trước mặt tôi lúc này, tuy hắn rất đáng ghét, nhưng so với hai tên trước mặt thì còn tốt hơn gấp mấy trăm lần. Hiện giờ còn ai đâu mà tới cứu tôi nữa kìa!

Đang lúc tôi hết cách rồi thì trên tường truyền đến tiếng cười sang sảng, một loáng đã có bóng đen đứng trên mái ngói phía trên, chẳng phải là tên xui xẻo kia chứ còn ai nữa? Trong lòng tôi vui vẻ hẳn lên, đang định kêu cứu, khi nhìn thấy bộ dạng đắc ý của hắn, tôi định phun ra lời vội nuốt trở về.

Sự xuất hiện của hắn đã thành công là hai tên to lớn dời ánh mắt đi, chửi bậy, “Có giỏi thì xuống đấu với lão đây một trận ba trăm hiệp, đừng có kiêu trồn trồn trán tránh, có phải là anh hùng hảo hán gì!”

Sắc mặt hắn hơi đổi, cười mỉm biến thành cười lạnh, mắt sắc lại, thả nhẹ người xuống bay là là xuống mặt đất, “Về nói với mình chủ các người, muốn có lệnh bài thì tự mình quỳ xuống cầu xin ông chủ nhà người là

ta đây!”

Nói xong, búng ngón tay thẳng vào hấn, nói chậm rãi, “Có lẽ , ngại vàng đó của mình chủ các người còn có thể ngồi thêm bữa ba bữa nữa thôi, nếu không, hừ hừ...”

Hấn hừ lạnh hai tiếng, nhìn lạnh thấu xương vào hai tên to lớn.

Hai tên to lớn chịu không nổi sợ tới mức lùi lại hấn hai bước, cùng đưa mắt nhìn nhau, nhanh tay vung đại đao bổ vào phía người áo đen, tôi sợ tới mức bật kêu to, người áo đen đang đứng đó nhìn về phía tôi cười trên cột, cả người nhẹ nhàng tránh được, chỉ lát sau ba người cùng chém giết lẫn nhau, người áo đen kia giống như con bướm nhẹ nhàng bay lượn, xuyên qua đó, thành thạo, hai gã to lớn cũng không chạm được vào kể cả góc áo của hấn nữa. Cuối cùng, lúc hai tên to lớn hết sức, thì hấn ra tay nhanh chóng đưa hai nhát kiếm loang loáng, hai luồng máu tươi phọt ra, tôi sợ tới mức há hốc miệng, nghẹn họng nhìn trân trối. Hai tên to lớn, một tên thì đứt tay, còn một tên thì đứt chân ngã xuống đất kêu la oai oái.

Trong lúc tôi đang kinh sợ, đã thấy hấn thông thả lấy một chiếc khăn từ trong người ra lau vết máu trên thân kiếm. Tôi chẳng mở được miệng nữa, đợi hấn lau kiếm xong, nhìn tôi cười ôn hoà, “Đọa cô rồi phải không?”

Tôi mãi mà không nói nên lời, lòng đã biết rõ hấn là người ngoan độc thế nào rồi, tôi cũng không thèm nhìn hấn, xoay người đi ra phía bên ngoài, hấn chạy đằng sau hỏi tôi, “Cô định đi đâu?”

“Đi đâu cần anh quan tâm làm gì, tôi và anh rất quen thân sao?” Tôi quay đầu lại không khách sáo đáp, hấn nhận ra giọng điệu lãnh đạm, có chút kinh ngạc, cười xoe, ‘Cô đi đâu cũng mặc kệ là chuyện của tôi, nhưng tôi thực sự muốn biết đó! Có nói cho tôi biết không?’

Trên mặt hấn lúc này hiện lên vẻ cười ôn hoà, khác hẳn với kiểu lãnh khốc vừa rồi của hấn cứ như là hai người vậy. Tôi cắn môi, định muốn mắng té tát vào hấn nhưng lời trôi ra khỏi miệng chỉ có một câu, “Anh phiền quá!”

Hấn cười đùa một tiếng, khoanh tay đi tới, “Tôi biết tôi thực đáng ghét lắm, nhưng hôm nay có duyên với cô nương, có thể nói là cùng nhau chịu khổ, ít nhất nên để lại tên, sau này có gặp nhau thì chào hỏi mà!” Da mặt hấn thực đúng là dày quá.

Tôi nhếch miệng cười lạnh, “Đúng vậy không? Tôi nghĩ không cần, cuộc đời này, tôi và anh chỉ gặp mặt mỗi ngày hôm nay thôi, sau này tuyệt đối không có gặp lần hai!”

“Cô nương chán ghét nhìn thấy tôi sao?” Hấn thoáng có chút thất vọng, khẽ nheo mắt nhìn tôi, tôi đùa cợt bảo, “Chán ghét anh là chuyện không cần bàn, anh tự mình hiểu lấy, cũng đừng có mặt dày quá! Bỏn cô nương không ngại nói thẳng, so với chán ghét lại càng chán ghét hơn, cáo từ!”

Chẳng cho hấn đáp, tôi xoay người chọn con đường duy nhất chạy, dần dần tiếng ồn ào náo nhiệt truyền đến. Tôi về tới trên đường, tôi lo lắng tới chuyện không may xảy ra ở quán rượu kia, hy vọng tiểu Thuý vẫn chưa rời đi.

93. Chương 93

Cả người run rẩy chút, tiểu Thuý đã chạy nhanh đến, nhìn thấy tôi, mừng hét lên chói tai, “Tỷ tỷ...Tỷ tỷ...Tỷ không sao chứ?”

“Không sao, không sao, nhanh nói chút cho tỷ tỷ biết, em có bị thương chỗ nào không?”

Tiểu Thuý kêu “oa” một tiếng bổ nhào vào trong lòng tôi khóc to, nói năng lộn xộn, “Tỷ tỷ...Em cứ nghĩ không nhìn thấy tỷ nữa...Em nghĩ đến tỷ lại bị người bắt cóc...Em không sao...”

Đợi cho nàng ta bình tĩnh lại chút, tôi nắm nhẹ cánh tay tiểu Thuý lên, nha đầu này thật là, còn bảo không sao, đều nhiễm máu một mảng rồi, tôi nghiêng răng nghiêng lợi, bắt đầu mắng hai gã to lớn hung ác kia, thực sự chết là đáng lắm, đã bị tên áo đen kia dạy dỗ tốt lắm.

Tôi không thể chờ nổi về cung để xem vết thương cho tiểu Thuý được, mang nàng ta đến một quán thuốc lớn bằng bó, tạm thời máu đã ngừng chảy, bôi thuốc tốt lên, lại mua cho nàng ta một bộ quần áo thay, che lại vết thương, đỡ nàng ta tới hướng cửa cung.

Đi tới, gió đêm quất vào mặt, xa xa trời cũng đã cũng đã chạng vạng tối, nhìn thấy cửa cung đằng xa gần như sắp đóng, hai lính canh vẫn đứng bất động hai bên, nhìn thấy chúng tôi xuất hiện, cùng giờ giảo lên chặn, “Đứng lại!”

Tôi cười khê, lấy một khối kim bài trong người ra đưa cho họ, họ vừa thấy lập tức quỳ xuống cung kính, “Tiểu nhân có mắt như mù, xin nương nương tha tội!”

“Nếu đã biết là nương nương còn không mau mở cửa” Tiểu Thuý cất giọng nói, tiếng cửa cung mở nặng nề vang lên. Đi qua một đoạn đường lát đá, trở lại cung Phiêu hoa của tôi thì cũng là lúc trăng sao đã mọc. Cung Phiêu Hoa đèn đuốc sáng trưng, tôi thở dài nhẹ nhõm một hơi, xem ra chuyện tôi ra cung cũng chưa bị phát hiện, nhưng sao trong lòng tôi thì lại thấy bất an, cảm giác cái vẻ im lặng đó khác hẳn mọi ngày, tại sao cả một tiếng động cũng không có vậy nè?

“Tiểu Thuận Tử...” Tôi để tiểu Thuý thở hổn hển ngồi xong, mới tiến về phòng. “Tiểu Lan...Hoan Nhi....Các người đâu rồi?” Toàn bộ phòng không có chút tiếng động nào.

“Đi đâu rồi kia?” Tôi cau mày, trong lòng lại có chút không yên. Đúng vào lúc này, một giọng nói truyền tới trong bóng đêm, “Còn biết trở về cho trẫm sao!” Tôi quay ngoắt người lại, nhìn thấy một bóng đen cao lớn, trong lòng thâm than, vẫn bị chàng phát hiện ra. Tôi chậm rãi tiến tới bên người chàng, theo dõi chàng, “Nha hoàn của em đâu cả rồi?”

Con người Long Kỳ đen như biển sâu, mệnh mỏng vô hạn, cơn tức giận thâm trầm, cứ lẳng lặng nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt đau lòng, đưa tay ra luồn vào mái tóc đen của tôi, nói thản nhiên, “Không sao, chỉ là bị chút trừng phạt nho nhỏ mà thôi!”

Tôi trợn trừng mắt lên, miệng Hoàng thượng nói là trừng phạt nhỏ nhưng mà sẽ mất mạng đó! Tôi cắn cắn môi, “Đừng trách họ, là tự em làm! Muốn trách muốn phạt cứ để em một mình chịu là tốt rồi! Họ không có liên quan gì cả!”

Khoé môi Long Kỳ bĩu lên, “Giỏi ột chủ nhân thích bảo hộ người hầu, chả nhẽ trong mắt của nàng, ta cũng không bằng cả họ đó ư? Sao nàng không nghĩ tới cảm thụ của ta hả? Nàng một mình lén chạy ra bên ngoài ta thực sự rất lo cho nàng nàng có biết không hả? Ta hận không thể giết chết nàng được!” Thấy giọng điệu của chàng bị kích động dần lên, tôi bỗng chốc không nói được gì, là tôi tuy hững, tôi chỉ biết nhận sự sủng ái của chàng, lại quên là phải yêu thương lẫn nhau. Đối phương bị thương tổn chút gì cũng không được. Tôi khịt khịt mũi đau xót, đem cả người áp sát vào lòng chàng, khe khẽ nói, “Thực xin lỗi...”

Trên đầu truyền đến thanh âm đau đớn kịch liệt mà áp lực, chàng đưa tay ôm tôi vào lòng, “Ta biết phải làm sao với nàng bây giờ đây? Nhấn nhện mà không cam lòng, giận mà không bỏ được, ta cũng không hiểu vì sao lại có thể sủng nàng tới mức này nữa!”

Cúi xuống hôn nhẹ một cái.

Lần này tôi ra cung phải trả giá lớn tới mức thảm. Long Kỳ biết tôi thực sự rất bảo vệ nhóm nha hoàn nên đã lợi dụng họ để dạy dỗ tôi sâu sắc, tiểu thuận tử, Hoan nhi, tiểu Lan đã bị hạ lệnh đánh mỗi người ba mươi gậy.

Từ lần dạy đó về sau, tôi theo phép tắc cũ ở trong cung Phiêu Hoa, cố gắng sống qua ngày. Buổi tối, Hoan nhi bọn họ sau khi đến hầu hạ tôi xong thì lui ra, cả phòng chỉ còn lại mình tôi một người. Nhìn dung nhan không nhiễm bụi trần trong gương, tôi khê thở dài, trầm ngâm nói, “Xuân hoa Thu nguyệt khi nào, chuyện cũ rất nhiều. Lâu nhỏ đêm qua lại gió đông, nhớ nhà mà nghĩ như trăng trong gương. Điều lan ngọc triết ứng do ở, chỉ là dung nhan xấu. Hỡi quân có thể có bao sâu, đúng lúc nước chảy về hướng đông” (đoạn này thơ ngâm cũng không hiểu cho lắm cứ nói đại khái vậy)

Lúc này có người gõ cửa bên ngoài, tôi thất kinh, Hà công công vừa rồi phái người tới báo, nói đêm nay hoàng thượng có việc không thể tới chỗ tôi được, ai sẽ đến chỗ tôi biến thành kẻ sai vật lúc này đây? Tôi

đứng lên khoác chiếc áo. Vừa ra mở cửa tôi đã sợ run lên chút, Long Kỳ thế nhưng đứng ở bên ngoài, nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi hé miệng cười, “Vào đi!”

Long Kỳ khoanh tay đi vào, tôi đem cửa đóng lại cho kỹ rồi nhìn chàng đang nhìn chăm chăm vào tôi, trong mắt hiện lên tia tình dục nóng bỏng, tôi đỏ mặt lên nói, “Chàng sao thế?” Ánh mắt nóng rực của chàng làm cho tôi không dám nhìn thẳng chàng, cúi đầu đi qua bên người chàng, lại bị kéo ôm chặt vào trong lòng, không nói câu nào, chỉ có lưỡi của chàng tiến sâu vào miệng tôi, khiêu khích ma sát, làm cho tôi mơ màng bị hôn sâu. Các vật liệu may mặc dày cộp trên người dần dề xuống, tôi kinh ngạc tròn tròn mắt, cả đầu óc tôi đã sớm trống rỗng. Long Kỳ cuối cùng rời môi, bàn tay to ôm chặt sau gáy tôi, rồi sau đó cúi đầu cắn lỗ tai của tôi, hơi thở nóng rực phả ra bên tai tôi, “Vũ nhi...”

Chàng ôm tôi một trận, đi tới bên giường. Tôi có chút kinh ngạc, chưa bao giờ Long Kỳ lại không thể khống chế được tình dục bản thân như vậy, sao đêm nay lại kỳ lạ vậy chứ?

Tôi nhắm chặt mắt lại, cứ để mặc cho thân hình khoẻ mạnh kia đè xuống, những thứ đơn giản trói buộc bị chàng xé một cái tan ra, bàn tay to xoa nắn toàn thân, gỡ chiếc yếm ở cổ ra, ánh mắt Long Kỳ càng thêm nồng đậm, dường như có luồng dục vọng mãnh liệt trào lên, lòng tôi thấy hoảng loạn, vội đẩy tay chàng ra, nói khẽ, “Hoàng thượng...” Chàng cứ như bị tình dục không chế vậy, bỏ đai lưng áp sát vào, hôn tôi điên cuồng, vuốt ve thân thể tôi lúc nặng lúc nhẹ, nụ hôn mật ngọt từ trên chuyển dần xuống ngực, bàn tay to vuốt ve bên hông tôi, sử dụng tiết tấu lúc nhanh lúc chậm như có như không dụ hoặc tôi. Tôi phát ra tiếng nghẹn ngào, hơi thở Long Kỳ càng dồn dập hơn, đến cả hơi thở phụt ra đều nóng kinh người, khít khao với thân thể tôi, hoảng hốt rơi xuống, tôi và chàng triển miên liên tục. Trong không khí tràn ngập tiếng thở dốc cùng tiếng kêu rên kiều mị.

Mở mắt ra, tôi nhẹ nhàng xoa nắn thân mình bị xoa bóp thô bạo, bên gối đã không thấy bóng hình chàng đâu nữa. Trên người tôi còn lưu lại những vết bị chàng tàn sát bừa bãi, tim đập bùm bùm loạn lên, cả người vô cùng đau nhức nhưng thoải mái.

“Nương nương...” Hoan nhi đi đến, nhìn thấy thân thể của tôi, hít run một hơi, sau đó hoảng hốt bước tới trước đỡ lấy tôi, “Ông trời ơi, Hoàng thượng có biết thương hương tiếc ngọc không chứ, thế mà ép nương nương thành như vậy ha!” Hoan Nhi đau lòng giúp tôi choàng áo lên người, sau đó biến mất, một lát sau, mang tới một thùng nước ấm vào. Hoan nhi lại tới đỡ tôi, “Ta vẫn có thể đi được” Tôi cười có chút mơ hồ, ngược mắt nhìn Hoan Nhi, “Hoàng Thượng lúc nào đi vậy?”

Mặt Hoan Nhi đỏ bừng, “Sáng sớm Hoàng thượng đã đi rồi, nhưng mà nương nương à, sắc mặt Hoàng thượng trông kinh khủng lắm, giống như muốn giết người vậy đó”

Tôi bỗng cả kinh, “Vì sao vậy?”

Hoan Nhi cũng cau mày “Em cũng không rõ lắm”

Sắc mặt Long Kỳ khó coi ư? Thế tối hôm qua điên cuồng như vậy rốt cục là sao đây? Lòng tôi đoán mãi cũng nghĩ không ra nguyên nhân gì, để Hoan nhi vừa lau vừa tắm cho, khi vừa mặc xong xiêm áo, lại thấy Hà công công vội vã đi tới, “Nương nương...”

Tôi cười cười, “Hà công công chạy vội như vậy là có chuyện gì ư?”

Sắc mặt Hà công công nghiêm lại, giọng nói có chút thận trọng, “Tối hôm qua Hoàng thượng ở chỗ cung của nương nương sao?”

Lòng tôi cả kinh, trong lòng cảm thấy như có chuyện gì phát sinh, chợt hí mắt nhìn ông, “Hà công công, có chuyện gì cứ việc nói ra đi!”

Hà công công liếc mắt nhìn tôi một cái, cúi đầu chậm rãi nói, tôi càng nghe càng giật mình, càng nghe càng tức giận, nghe thấy từ trong miệng Hà công công thốt ra, tối qua Hoàng thượng bị người khác phục thuốc. Đầu tôi nổ “oành” một cái, nhớ tới tối hôm qua hành động không bình thường của Long Kỳ, tôi tin, tôi giận tím mặt, giọng trở nên bình tĩnh bảo, “Hoàng thượng bị người khác phục thuốc là thế nào?”

“Tối hôm qua Hoàng thượng tới cung Phù Dung của Lệ phi nương nương dùng cơm, thời gian không biết thế nào mà thái giám trong cung lại để mị dược vào chén rượu của Hoàng thượng, vì vậy...”

Nói tới đây, mặt bóng loáng của Hà công công ửng đỏ, nói không nổi, tôi biết rõ chuyện phát sinh tiếp theo là gì. Sau khi Long Kỳ uống rượu xong thì chạy tới cung Phiêu Hoa của tôi, rồi phát sinh cảnh tối qua như thế, thật là dễ tiện. Thế mà cũng dám dùng thủ đoạn này đối phó với Hoàng thượng chứ. Long Kỳ không then quá hoá giận mới lạ. Nhưng lúc này tôi lại muốn biết rõ đầu sỏ trong vụ này thực sự là ai? Trong đầu thoáng hiện lên bóng hai người, Thái Hậu và cả Lệ phi nữa chẳng?

Lúc này, Hà công công liếc mắt nhìn tôi một cái, “Nương nương, Hoàng thượng đang ở cung Phù dung đó! Nương nương có muốn đi qua bên đó không?”

Tôi chớp chớp mắt hiện lên vẻ cười, tốt lắm, tôi cực thử xem kết cục của người đó

nặng tới mức độ nào? Tôi gật gật đầu, “Được! Vậy thì đi xem sao!”

Còn chưa tới cửa, một câu lạnh lẽo bay thẳng vào tai, vô cùng tức giận, “Vô liêm sỉ, chẳng nhẽ trẫm không phải là đàn ông khoẻ mạnh hay sao?”

Tiếp đó là một giọng nói run rẩy không thôi, “Hoàng Thượng, nô tài biết sai rồi....Nô tài biết sai rồi...”

“Biết sai là tốt lắm sao? Còn dám bắt kính đối với Hoàng thượng, nói mau, rốt cục là ai sai người tới?” Những lời này là của Lệ phi, giọng điệu sắc bén, khí thế bức người, tôi ngăn Hà công công lại, hạ giọng bảo, “Bỏ đi, đây là việc nhà của Hoàng Thượng, cứ để cho ngài ấy tự mình giải quyết đi vậy!” Tôi xoay người hướng cung Phiêu Hoa của tôi đi tới, lòng lại nghĩ, Lệ Phi này diễn trò cũng như thật ha, chuyện này rõ ràng là phát sinh trong điện của nàng ta, lòng lại nghĩ, thế mà nàng ta còn thể hiện như oan ức lắm, ngấm lại trong một hoàng cung to như vậy, không phải rất tiện cho Lệ phi nàng ta hay sao? Tôi nghĩ đến chỉ có một người, Thái Hậu, muốn lợi dụng hậu cung để kiềm chế bản thân Hoàng thượng trên cao.

Tôi về cung, chiều chàng mới đến nghe được tiếng kêu của tiểu thuận tử truyền tới, “Hoàng Thượng giá lâm...”

Tôi chạy nhanh chân đứng dậy tới cửa nghênh đón chàng. Vừa thấy tôi, chàng đã vội nhanh tới đỡ dậy, “Đừng đa lễ!”

Nhìn vào trong mắt chàng, lòng tôi không hiểu sao cứ đập dội lên, không dám nhìn thẳng. Mặt Long Kỳ cũng có vẻ túng quẫn, mang theo lời nói ôn nhu xin lỗi, “Tối qua là ta đường đột tới nàng, là ta lỗ mãng, cả người nàng có khoẻ không? Có cần truyền Thái y tới không?”

Mặt tôi đỏ bừng lên, cúi đầu, “Em không sao, tối hôm qua em biết chuyện xảy ra có nguyên nhân cảm thấy cũng không trách chàng đâu!”

“Nàng biết ư?” Long Kỳ kinh hãi lắp bắp, tôi gật gật đầu, “Hiện giờ chuyện đó xử lý thế nào rồi? Chàng có tra ra người chủ mưu không?”

Ánh mắt Long Kỳ bỗng lạnh lẽo hằn lên, liếc mắt nhìn tôi một cái, “Nàng đừng có nghĩ nhiều làm gì, chỉ là một nô tài thôi, đã ban chết rồi!”

Rõ ràng là không phải vậy mà, tôi biết Long Kỳ không muốn làm lớn chuyện này, hiện giờ các cung khác cũng không biết, dù sao chuyện Hoàng thượng bị người kẻ đơn không thể làm sáng tỏ được, tôi có thể cảm nhận được chàng cũng vì không muốn để tôi lo lắng nên mới đơn giản báo cho biết vậy. Nếu tên thái giám kia đã bị ban chết rồi, vậy thì cũng để chuyện này chìm xuống đi! Chỉ là chuyện lần này đã cho tôi thấy Thái Hậu bên đó cuối cùng đã hết kiên nhẫn rồi, bắt đầu có hành động!

Cách chuyện phục thuốc bốn năm ngày sau, hôm nay tôi mới lười biếng ngồi ăn quả đào, đang nghe tiểu Thuận tử kể cho tôi nghe mọi chuyện lớn nhỏ thú vị phát sinh, bỗng tiểu thuận tử đang nói cao hứng thì lại hít một hơi than, “Aizz.....Hôm nay trên đại điện, Hoàng Thượng và Vương gia hoà thân đã cãi nhau một trận âm ỉ nha!”

Tôi đang ăn ngon lành lúc nghe được những lời này của hần bỗng ghen, nhấp ngụm nước, trừng to mắt hỏi vội, “Người nói cái gì hả? Cãi nhau cái gì?”

Tiểu Thuận tử đưa tay ra vỗ vỗ nhẹ lưng tôi, “ăn cẩn thận chút đi nương nương, cũng không phải là cái gì âm ỉ lắm, chỉ là Hoàng thượng ban thưởng một vị quận chúa xinh đẹp cho Hàm Thân Vương, Hàm Thân vương lại cự tuyệt một trận trên đại điện, mặt rồng Hoàng Thượng giận dữ, nói không thể không ban vị

quận chúa này cho Hàm vương gia, nói là chính sách hoà thân gì gì đó, chuyện này cung khác cũng bàn tán suốt đó!”

Tuy lúc trước có cùng Long Kỳ từng bàn qua chuyện này rồi, hiện giờ nghe tới, lòng tôi có chút khó ở, Hàm Mặc so với trong tưởng tượng của tôi rất kiên quyết, lâu như vậy cũng chưa đi thăm hấn, không biết giờ hấn sống thế nào rồi? Có còn thích uống rượu nữa không? Cả sự lo lắng trong đầu của tôi cũng uống công thôi, tôi muốn nhìn thấy Hàm Mặc vào lúc này, nếu bị Long Kỳ biết nghĩ đến chàng lại mất hứng, tính tình của chàng đại khái tôi nắm rất chắc.

Có lúc bá đạo, có lúc ôn nhu, có lúc tâm tình không ổn định, có lúc lại lạnh lùng vô lý, làm sao tôi lại có thể yêu được một người như thế cơ chứ! Đối với anh chính là thương chàng hết tất cả nha!

Tôi bảo tiểu thuận tử lấy giấy bút tới, muốn dùng hội hoạ để chuyển tải ý nghĩ, nên mới vẽ mấy kiểu vẽ hiện đại, cứ vẽ, cứ vẽ, trong đầu tôi hiện lên một chủ ý, đúng ha! Sao tôi lại không thiết kế ra một quyển truyện tranh chứ nhỉ?

Nói được thì làm được, hiện giờ tôi chính là không thiếu thời gian và thể lực, tôi định vẽ một quyển truyện tranh về quê nhà ở hiện đại của tôi, vẽ thu gọn cả nhà vào tranh, cả nhà cùng ăn cơm, cùng xem tivi, vui sướng, ở những chỗ trống thì viết những lời đối thoại thực ẩm áp.

“Diệp Vũ...Mau tới nói chuyện ...” Em trai đang nói với tôi, từ nhỏ nó đã không coi tử tử là tôi đây vào mắt rồi, cứ suốt ngày lôi cả họ cả tên tôi là Diệp Vũ ra rêu. Nhớ tới dáng vẻ đáng yêu của nó mà tôi hoài niệm mãi cứ xoa bóp hai má nó, lại có cả ông bà nội nữa, ông bà vẫn còn rất khoẻ mạnh, cường tráng, ở nông thôn, có một vườn hoa rất to sau nhà. Trước đây nó là thiên đường của tôi, Còn nhớ rõ thời điểm trước đây, ánh mặt trời xuyên qua vòm lá chiếu ẩm áp lên mặt tôi. Trong chút buổi trưa, tôi đã vẽ được năm đến sáu cảnh nhà họ Trương, tiểu thuận tử bọn họ rất tò mò, rất muốn tôi giải thích này đó, cái đó là cái gì. Tôi giảng giải cho họ nghe bảo đó là tivi, tủ lạnh, còn có cả máy tính nữa, cái này đó là khoa học tiên tiến hiện đại. Nghe xong bọn họ vừa nghi hoặc vừa không tin về mới mẻ đó, cứ hỏi không ngừng, “Tỷ tỷ à, thực sự có những này đó sao?”

Tôi trả lời bọn họ chắc chắn, không đến ba ngày sau, tôi ngày đêm vất vả lấy thành quả mang ra. Tôi cầm ra mấy bức vẽ mới vẽ, bản truyện tranh này chính là chuyện ghi lại quá trình trưởng thành của tôi, chuyện từ một cô bé biến thành một cô gái. Dưới những từ ngữ ẩm áp được viết ra, tôi kìm không nổi lệ rơi đầy mặt. Thực sự nhớ người nhà quá ha! Còn nhớ rõ khi tôi xuyên qua thời không kia, chỉ cần nhắm mắt lại thì đã đứng ở thời đại khác nhau, hoàn cảnh cổ đại khác nhau, đến cả truy tìm chút manh mối cũng không có nữa. Tôi đây ở hiện đại là đã chết hay biến mất rồi? Chẳng có cách nào kiểm chứng được.

Bản truyện tranh đầu tiên của tôi cuối cùng cũng ra đời, cầm trên tay quyển sách khác cùng niên đại, lòng tôi vô cùng hưng phấn, tiểu thuận tử và Hoan Nhi, tiểu Thuý tiểu Lan đều tranh cướp cùng đọc, tôi vừa cười vừa bảo, “Nhẹ tay chút, đây là toàn bộ tâm huyết của bản nương nương đó nha!”

Tôi viết một cuốn sách, tin tức rất nhanh lan tràn khắp cung. Dù sao thì chuyện một cô gái cổ đại mà có thể cầm kỳ thư hoạ cũng không phải là chuyện kỳ lạ gì, nhưng có thể ra một cuốn sách, hơn nữa lại là một chút những chuyện kỳ lạ thì lại hấp dẫn người vô cùng. Cả chữ cùng hoạ xen kẽ nhau trong một cuốn sách là rất hiếm.

Tôi mang một cuốn cho Lan Phi mượn rồi cũng không lấy lại được. Tôi cũng bỏ nó luôn. Người mang sách về cho tôi lại làm tôi kinh hãi, dĩ nhiên là Long Kỳ. Về mặt chàng cười bí hiểm, hé mắt nhìn tôi, “Ai phi thực sự làm cho trẫm bất ngờ quá nhận không ra, cái gì đó mới mẻ lại từ đâu đến vậy?”

“Không nói cho chàng biết!” Tôi đùa cười ra tiếng, đưa tay cướp lấy sách trong tay chàng, cả người đã bị chàng ôm chặt vào trong lòng, chàng dường như rất thích động tác kiểu này, tôi nhìn Hoan Nhi che miệng lên cười, trên mặt cuống lên, “Có người đang nhìn kia!”

Ai ngờ giây tiếp theo, Hoan nhi đã hoảng lên khua khua tay, “Nương nương, nô tỳ cái gì cũng không thấy....” Bỏ chạy còn không quên đóng cửa cẩn thận. Xem đi, đúng là nha hoàn tôi dạy dỗ tốt thật đó.

Tôi lật chủ thành khách, xoay người đưa tay ôm lấy cổ chàng, hôn nhanh lên môi chàng, cười hì hì. Long Kỳ sủng ái xoa xoa đầu tôi, cười hiền hoà, ‘Có người rất muốn được gặp mặt nàng đó!’

Tôi ngẩng đầu lên khó hiểu nhìn chàng, “Ai cơ?”

“Hoàng đệ của ta!”

Hoàng đệ của chàng sao? Chỉ mới nghe tới tên người đó thôi, vẫn chưa thấy người tam hoàng tử đâu? Hắn về cung rồi ư? Nghe nói hắn là một võ si (người say mê võ)

chạy khắp trốn giang hồ, quanh năm suốt tháng chẳng thấy mặt hắn một lần. người trong cung đánh giá đối với hắn là, thần long thấy đuôi không thấy đầu. Chẳng biết từ đâu bỗng xuất hiện, hơn nữa lại còn muốn gặp tôi nữa! Ngạc nhiên quá cỡ nha.

Tôi sáng khoái đồng ý, “Được! Em cũng rất muốn được nhìn thấy vị hoàng đệ này đó! Xem xem chàng và hắn có phải giống như người em đã nghĩ trong lòng hay không?”

Con người đen của Long Kỳ sẫm lại, bá đạo ôm lấy tôi, “Không được!” Tôi cười phá lên, hoá ra chàng cũng có bộ dạng ghen tuông lạnh như vậy chứ, “Biết rồi! Trên toàn thế giới em chỉ thích mỗi mình chàng thôi!”

94. Chương 94

Long Kỳ điểm 1 cái lên mũi tôi, nở nụ cười có vẻ mê hoặc con người, “Vũ nhi vĩnh viễn là của ta, bất luận kẻ nào cũng đừng có mơ cướp đi!”

Tôi cùng Long Kỳ đi vào cung điện hoàng đế của chàng, cung Lâm Chính, người còn chưa gặp thì nghe tiếng kiếm luyện phát ra vù vù trong gió, phát ra lạnh canh. Nhìn thấy ở hoa viên là có người đang luyện kiếm ngay! Long Kỳ và tôi cùng nhau đi tới, bỗng một luồng kiếm khí đánh bật tới, Long Kỳ ôm chặt lấy tôi bay ra mấy thước, Long Kỳ cất tiếng, “Hoàng đệ, là ta!”

Cũng vào lúc này, một nam tử mặc cẩm bào cầm kiếm đi tới, tôi ló đầu ra từ trong lòng Long Kỳ, khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười cầm kiếm kia, đột nhiên giật nảy mình đứng sững lại, đối phương đang từ cười mỉm bỗng chuyển sang kinh ngạc, giơ tay lên, hai chúng tôi chỉ tay vào nhau, “Anh...”

“Cô...!”

Long Kỳ nhú mi, nghi hoặc hỏi, “Các người biết nhau sao?” Tôi lắc đầu quây quây, một mực phủ nhận, “Không quen! Em và huynh ấy mới lần đầu gặp mặt, làm sao mà biết nhau chứ?”

Long Kỳ hoài nghi với lời tôi nói, giương mắt nhìn hoàng đệ của chàng, “Đệ biết Vũ Nhi sao?”

Ông trời ơi, nếu hắn mà nói cho Long Kỳ, tôi và hắn cũng bị một đám người đuổi giết, không biết Long Kỳ sẽ bốc hỏa thế nào nữa. Trong mắt tôi loé lên ý cảnh cáo mãnh liệt, nhìn hắn chăm chú, chỉ kém chút là vung tay lên đánh vào mặt hắn mà thôi. Hiện giờ tôi mới biết nụ cười tà của hắn thế lại có phần giống Long Kỳ. chỉ là một người thì phong nhã, một người thì lạnh lùng, nhìn kiểu thị uy âm thầm của tôi cuối cùng hắn cũng phun ra, “Không biết, đệ và hoàng tẩu hôm nay mới gặp mặt lần đầu thôi, nhưng lại cảm thấy nàng ấy giống một người bạn của đệ!”

Hoàng tẩu (Chị dâu) ư? Tôi nghe vào trong tai mà thấy chói mắt dị thường, tôi chỉ là phi tử của Long Kỳ, sao lại là hoàng tẩu được chứ? Long Kỳ lại cười thoải mái, nói, “Tốt lắm, đừng đứng nữa, còn không mau mời trẫm và hoàng tẩu của đệ vào trong điện ngồi hử?”

Tôi biết hoàng triều Vĩnh Hân có ba hoàng tử trẻ tuổi, đại hoàng tử Long Hạo, nhị Hoàng tử Long Kỳ, tam hoàng tử Long Lạc. Hiện giờ khi Long Kỳ kể vị, đại hoàng tử bị đày đi biên cương, tam hoàng tử thì chơi trò võ lâm, nhìn vị nam tử này hình như ít hơn Long Kỳ ba tuổi chắc là Long Lạc rồi!

Vào trong cung Long Lạc vừa ngồi xuống uống trà, lại nghe vị thái giám bên cạnh Long Kỳ vào báo, biên quan xuất hiện quân tình khẩn cấp, Long Kỳ ngồi một tý phải đi ngay rồi! Chỉ còn lại mình tôi và Long Lạc hai người nhìn nhau. Chân Long Kỳ vừa bước ra cửa, Long Lạc thì thay đổi bộ mặt, có chút vô lại nói thần nhiên, “Chẳng trách cô nói kiếp này chỉ thấy một lần, hoá ra cô là phi tử của hoàng huynh ta ha! Vậy thật là có duyên quá! Không thể tưởng tượng nổi cô lợi hại như vậy nhưng lại đi nịnh bợ hoàng huynh của ta!”

Tôi cười lãnh đạm bảo, “Lẫn nhau, lẫn nhau thôi, tam hoàng tử cũng chẳng phải vậy sao! Nhà rồi tới mức nhàm chán mà đi làm kẻ trộm, cướp lệnh bài của võ lâm minh chủ gì gì đó, chắc là định đem toàn bộ võ lâm đẩy vào bầu trời đen ám đi ha!”

Hắn lại cười ha ham con người trong suốt tràn đầy nét cười, “Không thể tưởng tượng nổi hoàng huynh thực sự kiếm được một ái phi tốt như thế này! Nhanh mềm nhanh miệng gớm!”

Tình cảm với Long Lạc được nâng lên, cãi cọ nhau cũng vừa đến trưa, Long Lạc này cùng với Long Kỳ quả là hai người khác nhau vậy, Long Lạc tươi cười hài hước, hơn nữa còn có bộ mặt lúc nào trông cũng sáng khoái mà vô cùng thanh thoát, nói chuyện cùng hắn cũng không bị áp lực nhiều, hai người chúng tôi nói chuyện thật vô cùng tâm đầu. Mãi cho tới chiều mới trở lại cung Phiêu Hoa với Hoan Nhi. Vừa bước vào cửa đã nhận được lời Thái Hậu truyền tới, nói là nhân tam Hoàng tử hoàng triều Vinh Hán trở về, muốn tổ chức một buổi tiệc gia đình!

Người tham gia yến tiệc rất đông, tôi được mở rộng tầm mắt. Có rất nhiều phụ nữ mà tiên đế để lại tôi đều chưa từng gặp, đến nay đã tới toàn bộ đông đủ. Tiên đế ngoài Thái Hậu ra còn có Phong phi là Thực phi, Hiền phi, hai vị đáng vẻ cũng không tầm thường, khí chất cao quý, chỉ là năm tháng đã làm cho già đi, không còn trẻ nữa, nhưng thực ra trải qua tôi luyện đã trở nên có phong thái chừng chặc, nhân nhả mà cao quý làm cho con người ta theo không kịp, còn có thêm phi tử của Long Kỳ nữa, ngoài tôi ra còn có Lan Phi, Lệ phi và một số phi tần khác ở hậu cung cũng đến trình diện cả, trông vô cùng náo nhiệt.

Mọi người cứ theo thân phận mà ngồi, Thái Hậu và Hoàng đế ngồi ghế chủ, sau đó thì là một dãy ngồi lần lượt, lúc này, một vị thái giám chạy tới, đến bên tai nói nhỏ với Thái Hậu và Hoàng thượng, tôi ngồi gần nhất nghe thấy hắn nói, “Hàm thân vương gần đây không được khoẻ, hôm nay cũng không đến!”

Hàm mặc ồm sao? Lòng tôi ảm đạm lại cảm thấy bất lực, tôi không biết nên làm chút gì cho hắn nữa. Tôi có thể cho cũng không phải cái hắn muốn, cũng không biết giờ phút này mình nên làm cái gì nữa. Lan Phi ngồi bên cạnh tôi hỏi thân thiết, “Tỷ tỷ, sao lại mất hứng thế?”

Tôi lắc lắc đầu, tuy nói là yến tiệc gia đình, nhưng mỗi một phi tần đều mang tâm sự, có thể nói, tôi hiện giờ là người phụ nữ mà toàn bộ chốn hoàng cung bàn luận, một phi tử duy nhất được hoàng thượng độc sủng.

Tôi đều có cảm giác có nhiều cái nhìn vô cùng, tin rằng có rất nhiều phi tử đang đợi xem kết cục của tôi đây! Ước gì tôi lập tức trở thành người bị chôn ruồng bỏ.

Nhìn khắp cả sảnh, Thái Hậu hí hóp mắt cười, “Hôm nay là yến tiệc gia đình, mọi người đừng khách sáo, cứ ăn uống thoải mái, cười thoải mái, mọi người cùng nhau tới không phải cùng vui vẻ náo nhiệt đó sao? nào tới tới...Lạc Vương gia..” Nói xong bà những lời mở đầu, ý bảo mọi người thoải mái chút, Long Lạc nâng chén lên hướng về bà chúc rượu.

Khi bà nói xong, các vị phi tần đều tham gia vô cùng nhiệt tình, cứ nâng chén lên rất náo nhiệt, ai cũng ước gì được Hoàng thượng ưu ái, có thể giống như tôi được lâm hạnh (từ cổ) duy nhất, nhưng không khí phía trên điện náo nhiệt thì không khí ở giữa lại có vẻ biến hoá, ánh mắt Long Kỳ nhìn xuyên qua mọi người bay tới trên người tôi, không rời đi, tôi thì như đứng đồng lửa, ngồi trên đồng than, đầu cũng không dám ngẩng lên nữa, chỉ cần tôi vừa nhấc đầu lên là sẽ bị hàng ngàn ánh mắt đổ kị giết người bắn tới, ngày mai trong hoàng cung nhà hoàn sẽ rêu rao khắp nơi.

Ai cũng nhìn không ra vẻ ngoài hoà khí này, bên trong lại giấu diếm huyền cơ, tôi biết bữa yến tiệc gia đình này là Thái Hậu muốn mượn cơ hội để cho Long Kỳ tiếp xúc với nhiều phi tần khác, cũng là muốn cho tôi xem rõ nữ nhân hậu cung cũng không chỉ có mỗi mình tôi, so với tôi đẹp hơn, quyến rũ hơn, so với tôi có nhiều nữ nhân tài hơn, cũng tránh cho Hoàng thượng chỉ độc sủng một mình tôi khiến ảm đạm, triều chính không yên. Những này đó là chuyện không quan trọng, chủ yếu là những phi tần bà ta đã chọn trong cuộc tuyển phi kia mà Long Kỳ vẫn chưa sủng hạnh, vậy mưu kế bà ta dùng hậu cung để chế ngự thế lực Long Kỳ kia không dùng nổi ha.

Tôi âm thầm quan sát đến Lệ phi và lan phi, trên mặt các nàng ta loé lên nét cười vui vẻ, tâm tình hiền hoà làm cho người ta có vài phần kinh trọng, cười cười nói nói không có chút gì là thất sủng cả, thần thái nhân nhả này thực sự làm cho người ta khó nắm bắt được, ngược lại làm cho tôi là phi tử được trời sủng ả

cái gì cũng như ăn sếp vậy, lại còn phải đề phòng người khác nữa chứ. nếu nói hoàng cung là một biển sâu, thì hậu cung lại lộ ra như vực, giống như Internet bình thường ở thời hiện đại vậy, hơi có tý gió thổi làm cỏ lay đã công bố lên trên mạng. Phải biết rằng, từng vị thái giám cung nữ đều hiểu rõ, các phi tần tranh đoạt lẫn nhau, đấu tranh lẫn nhau, mỗi một phi tần đều biết tự phân tán, ẩn giấu mình trong cung, trong anh có tôi mà trong tôi có anh, cứ lần lượt thay đổi lẫn nhau, muốn làm điều xấu, người kia nói một câu thì ngày mai cả chi tiết từng lời ăn tiếng nói đã bay khắp trong cung rồi.

Thật khôn khổ ăn xong bữa cơm này, cả người tôi giống như là vừa đánh giặc xong vậy, cả thể xác và tinh thần tôi rã rời, được Hoan Nhi đỡ trở về cung Phiêu Hoa, tôi nằm co người trên chiếc đệm, cảm thấy trong bụng lộn nhào, định nôn nhưng nôn không ra được, tôi đã mấy lần buồn nôn, lại nôn không nổi. Lòng tôi thất kinh, sao lại thế chứ? Chẳng nhẽ vừa rồi ăn phải cái gì đó chẳng? Hoan Nhi thấy sắc mặt khác thường của tôi vội vã chạy tới, “Nương Nương, người thấy thế nào?”

Tôi thở hổn hển, “Hình như là ăn nhầm phải cái gì đó, trong bụng khó chịu lắm!”

Hoan nhi hoảng sợ, chạy vội đi gọi tiểu thuận tử đi mời Hoàng thượng tới, còn tự nàng ta thì chạy như bay đi mới Thái Y!

Một lát sau, Long Kỳ xuất hiện ở cửa, nhìn thấy tôi cuộn tròn lại, hỏi thân thiết, “Vũ nhi....Khó chịu ở đâu vậy?” Rồi sau đó nhìn thấy Thái y vẫn còn chưa tới, hướng thái giám đứng sau uy hiếp ra lệnh, “Mau đi mời Thái y, bảo ông ta nhanh tới gặp trẫm!”

Thái giám lĩnh mệnh cũng vội đi ngay, nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của chàng, trong lòng tôi thấy ấm áp, nhẹ nhàng cười, “Có thể là đêm nay bị chút phong hàn, chắc là do uống chút rượu đi!”

Long Kỳ mắt tối sầm, ôm tôi mang vào trong giường, lại nhìn thấy Thái y và hoan nhi đang vội vàng đến, còn chưa vào cửa Long Kỳ đã bảo luôn, “Nhanh chút tiến vào!”

“Vâng” Thái y đi đến bên giường của tôi, vươn hai ngón tay đặt lên trên mạch đập của tôi, một lúc sau, vẻ mặt Thái y vui vẻ, buông tay, chuyển hướng sang Long Kỳ, “Chúc mừng Hoàng thượng, Vũ phi nương nương có thai!”

Có thai ư? Tôi lập tức từ trên giường ngồi dậy, tim đập “bùm bùm” loạn lên, trong lòng lại mừng như điên, chỉ tới khi nghe Long Kỳ xác thực hỏi lại, “Thật sao?”

“Bẩm hoàng thượng, vô cùng chính xác ạ, Vũ phi nương nương đã có thai một tháng rồi ạ” Thái Y dấu không được sự vui sướng nói to. Long Kỳ vén màn lên, ôm tôi, “Vũ nhi, nàng có nghe thấy không?”

“Nghe thấy rồi! Em vui lắm!” Tôi cười, đưa tay ra ôm lấy chàng, giọng Long Kỳ kích động mãi không thôi, không ngờ người luôn bình tĩnh như chàng khi nghe được tin này lại cao hứng hơn nhiều so với tôi. Hoan nhi và thái giám đứng ngoài cung sau tấm bình phong cũng đồng loạt quỳ xuống đất nói, “Chúc mừng Hoàng thượng, nương nương!”

Long Kỳ cười nói, buông tôi ra, nghĩ đến Thái Y còn đứng bên ngoài, đi ra ngoài, “Hôm nay tất cả mọi người ở đây đều có thưởng!”

Cả đám bên ngoài đều cất lên tiếng chúc mừng vui, lòng tôi không rõ có tư vị gì nữa, tôi biết ngày mai nhất định sẽ có nhiều tiếng chúc mừng hơn, nghe thấy tiếng Thái y bên ngoài nói, “Từ giờ phải chú ý tới ăn uống của nương nương, tránh để mệt nhọc quá mức, đợi lát nữa ta kê một đơn thuốc bổ cho nương nương, bảo người ta đun lên đưa cho nương nương dùng”

“Được! Sau này toàn bộ mọi thứ ở đây đều do các người phụ trách, nếu có chuyện gì thì trăm hối tội các người!” Giọng Long Kỳ vang lên uy lực vô cùng.

“Vâng!”

Một hồi lâu sau, bên ngoài mới an tĩnh, người ngoài đi hết, Long Kỳ vội vào, đến trước giường, ôm chặt lấy tôi, “Vũ nhi...vất vả cho nàng rồi!”

Tôi ỷ lại trong lòng chàng, khẽ cười nói, “Bọn họ ai ai cũng có thưởng, còn em đây thì sao? Em cũng muốn được thưởng!” Tôi ngênh mặt lên mong chờ nhìn chàng, chàng cười khẽ một tiếng, “Vũ nhi muốn cái gì, ta đều cho nàng cả!”

Tay Long Kỳ đặt nhẹ lên bụng tôi, trên mặt vui sướng vô cùng.

“Long Kỳ...” Tôi không gọi chàng là Hoàng thượng, vì người đàn ông trong lòng tôi không phải quân vương, chàng chỉ là người chồng của tôi thôi, trong bụng có đứa con chung của hai chúng tôi, giờ khắc này, tôi cảm thấy hạnh phúc vô cùng, lệ nóng tràn lên trong mắt tôi, tôi nhắm mắt lại, đem mặt vùi vào ngực chàng, cố gắng bình ổn nỗi xúc động kia trong lòng.

Đúng như tôi nghĩ, ngày hôm sau, cung điện của tôi cứ như có bạo loạn, biết, không biết, cả một đám tiến đến, ngay cả triều thần cũng tới nữa, tiếng chúc mừng vang tận mây xanh, tôi nhận lời chúc từ Hoan nhi truyền lại, lúc này một giọng thanh thanh vang lên, “Thái Hậu nương nương, Lệ phi nương nương, Lan phi nương nương giá lâm...”

Quả nhiên là đã đến rồi, tôi nở nụ cười tươi, nhìn chân thành về phía ba người hành lễ, “Nô tì tham kiến Thái Hậu, hai vị nương nương!”

“Không cần đa lễ!” Tôi ngẩng đầu lên nhìn lướt qua, sắc mặt Thái Hậu ôn hoà, khuôn mặt Lệ phi tươi cười có chút cứng nhắc, còn Lan phi thì mặt lạnh nhạt tự nhiên.

Nên thu lễ cũng đều thu rồi, so với lúc tôi được phong phi chỉ có hơn, hết thấy cái gì ngàn năm tuyết liên, cỏ linh chi vạn năm, hay là đông trùng hạ thảo vô số, đều là những thuốc bổ gì gì đó, còn có cả quần áo trẻ con cũng được đưa tới, dù sao cũng là thai đầu tiên của Hoàng thượng, có thể thấy việc coi trọng khả năng là không thể không có.

Tiến đám người Thái hậu đi rồi, tôi chỉ muốn được nghỉ ngơi, lại nhìn thấy Cẩm công chúa mặc cả người màu xanh lục nhạt nhanh nhẹn đi tới, “Tỷ tỷ, xin chúc mừng”

Từ lúc Ngọc Hoán đi rồi nàng một mình cô quạnh, càng ngày càng có tình cảm sâu đậm đối với tôi, nàng ta cứ gọi tôi là tỷ tỷ, tôi cũng thần nhiên chấp nhận, “Cảm ơn Cẩm công chúa...”

Long Kỳ đến trưa sau khi xử lý xong việc triều chính vội vàng tới, nhìn thấy một đám người vây quanh, sắc mặt trầm xuống, lập tức hạ lệnh, sau này không nên tới quấy rầy tôi nghỉ ngơi nữa. Tôi tức giận trừng mắt nhìn chàng một cái, bảo người không cần đến làm tôi buồn đến chết sao? Tuy một mặt là chàng bảo vệ tôi, nhưng từ sau khi Long Kỳ hạ lệnh, ngày thứ ba đã không còn ai tới nữa. Hai ngày này thuốc không ngừng đưa tới đều đặn, nếu cứ vậy mà làm, tôi sẽ bị chảy máu mũi đó.

Tôi cứ dựa theo ăn uống thông thường, chỉ cần tâm tình được duy trì bình thản, mọi chuyện khác đều chẳng là gì, tôi đều cự tuyệt cả.

Tôi ý thức được rất rõ, ý nghĩa của việc tôi mang thai là gì, có nghĩa là địa vị của tôi sẽ càng được củng cố, có nghĩa là tôi lại tạo thêm nhiều kẻ địch hơn, tình cảnh càng ngày càng nguy hiểm hơn. Hiện giờ tôi cho dù không muốn, thì cũng vì cục cưng trong bụng tôi lại càng phải thận trọng hơn, cẩn thận hơn gấp ngàn lần.

Lại nói hôm nay, nghe được tin Hàm Mặc, không biết có chuyện gì, Hàm Mặc và Long Kỳ bất đồng ý kiến, trong triều đình phân tranh, mấy ngày cũng không để ý tới chính sự. Không hiểu vì sao tôi lại muốn đi gặp hắn.

Đã nhiều ngày không gặp hắn, trong lòng có chút khó chịu, người còn sống chính là có nhiều chuyện ưu sầu, có tránh cũng không được, chính sự biên quan càng ngày càng nhiều, Long Kỳ càng ngày càng bận việc, tiểu thuận tử nghe được biên quan có chiến loạn, hơn nữa hình như trong triều đình cũng không an toàn, kiểu gì sau không mình mang thai sẽ có nhiều chuyện như thế, lòng tôi thâm than.

Tôi bảo tiểu thuận tử chuẩn bị xe ngựa, thừa dịp Long Kỳ xử lý chuyện lớn biên quan, đi một chuyến tới Hàm phủ. Tôi tới cùng là lo lắng, Hoan nhi đỡ tôi lên xe ngựa, chậm rãi hướng cửa cung đi tới, còn chưa ra cửa cung, trước xe Tiểu thuận tử đã ghì cương ngựa lại, xe ngựa dừng, tôi ngồi trong xe hỏi, “Sao thế?”

“Nương nương, tể tướng đại nhân cầu kiến!”

Tể tướng ư? Lòng tôi thất kinh, sao ông ta lại chặn xe ngựa tôi lại nhỉ? Tôi vén rèm xe lên, nhìn Tể tướng Lâm Quân Duệ cúi đầu, ông ta là cha của Lâm Nhược Lan, lần trước đã gặp qua trong triều, chưa là chưa tiếp xúc qua lần nào. Nhìn thấy tôi sau rèm, ông ta cất giọng thanh thanh nói, “Hạ quan tham kiến nương nương, chúc mừng nương nương đã mang thai rồng!”

95. Chương 95

“Lâm tướng quân, không cần đa lễ!” Tôi cười khẽ, Lâm Quân Duệ đứng dậy, vẻ mặt tò mò, “Nương nương đang định đi đâu đây?”

Lòng tôi cũng nghĩ không được nhiều, cười bảo, “Ta đi quý phủ Hàm vương một chuyến. Nghe nói ngài ấy đang bệnh, muốn đưa cho ngài ấy chút thuốc bổ!”

Ông ta như bừng tỉnh hiểu ra, mỉm cười, “Vậy ha, vậy hạ quan cung tiễn nương nương!”

Tiểu thuận tử vung dây cương lên, quát một tiếng, xe ngựa lại tiếp tục đi tiếp trên đường, nhìn thấy cửa Hàm phủ ngày một gần, lòng tôi đập loạn lên chút. Tôi càng không biết tính Hàm mặc thế nào, lại càng lo lắng. Tiểu Thuận tử giữ chặt dây cương lại, tiến đến gõ cửa, một lát sau, lão quản gia nhô đầu ra nhìn thấy tôi vội quỳ xuống hành lễ, tôi nâng dậy hỏi, “Hàm Vương gia có trong Quý phủ không?”

Lão quản gia cười gật gật đầu, hít một tiếng, “Có, để lão nô đi thông báo”

Một lát sau, lão quản gia vội vàng chạy tới, trên mặt chảy đầy mồ hôi, “Bẩm nương nương, Vương gia nói thân mình không khỏe, không muốn gặp nương nương! Xin mời nương nương về đi ạ!”

Không gặp tôi ư? Tôi giật mình, hỏi nhanh, “Hiện giờ ngài ấy đang làm gì?”

“Ồ thư phòng vẽ ạ”

Vẽ tranh sao? Tôi quên mất, Hàm Mặc chẳng những tài văn chương hơn người mà ngay cả vẽ tranh cũng có thể nói là tuyệt nhất, nhưng mà hắn không muốn gặp tôi, chẳng nhẽ chúng tôi thực sự ngay cả chuyện gặp lại cũng đều kiêng dè như thế sao? Mũi đau xót, con ngươi dâng lên tầng sương mù, thực sự muốn biến thành như vậy thật sao? Không được, tôi nhất định phải gặp mặt hắn một lần mới yên tâm rồi đi! Tôi nhắc chân hướng về thư phòng của hắn đi đến, lão quản gia ở đằng sau cũng không dám ngăn cản tôi, chỉ kêu lên một câu, “Aizz...Nương nương..”

Bước qua vườn hoa ưu nhã, nhìn thấy một dãy hành lang dài có một bóng thon cao bước ra, tôi giật mình, là Bạch Lăng, nàng ta cũng ở trong này sao? Trong mắt nàng ấy chứa đầy sự đau thương, bình tĩnh nhìn tôi, nói khẩn khoản, “Diệp Cô nương, xin mời cô dừng tới quầy rầy ngài ấy nữa! Hiện giờ ngài ấy sống được thật khổ lắm”

Lời của nàng ta như kim châm vào tim tôi đau đớn, nước mắt vốn đọng đầy đã lẳng lặng chảy xuống, Bạch Lăng, người phụ nữ kia một lòng đối tốt với Hàm Mặc, một lòng muốn hắn được vui vẻ, lúc này đây, dường như nước mắt càng tăng thêm sự đẹp đẽ mỹ lệ, một chút thâm tình bi ai bao trùm nàng ấy, tôi gượng cười xin lỗi nàng ta, “Thực xin lỗi, tôi vẫn phải đi gặp huynh ấy, tôi muốn biết huynh ấy sống ra sao!”

Tôi nhắc chân định bước đi, lại nghe một giọng cự tuyệt mang theo vẻ lãnh đạm cất lên, “Vũ phi nương nương, xin mời người về cho!”

Bạch Lăng lãnh đạm nhìn tôi, ngăn không cho tôi bước thêm, lòng tôi chấn động hốt hoảng thấy mình thực quá cố chấp, đúng vậy! Hàm mặc không muốn gặp tôi, không phải là muốn trốn tránh tôi đó sao? Nếu gặp lại, sẽ càng làm cho lòng hắn bình phục lại tiếp tục đau đớn, tôi khẽ thở dài, “Được rồi! Xin cô nói cho huynh ấy, cố gắng sống thật vui vẻ!”

Tôi xoay người bước tới cửa trước, chợt nhớ đến cái gì đó vội quay đầu lại, bóng dáng có chút ưu thương đó, đang dứt khoát đứng trên tầng lầu, nhìn thấy tôi nhìn hắn, hắn cũng không rời đi, tựa như một u hồn xuất trần bay bay. Tôi quay đầu, thấy một bức vẽ trong tay lão quản gia đang đợi tôi, nhìn thấy tôi đi tới, đưa đến, “Nương nương, đây là Hàm Vương gia bảo nô tài giao cho người!”

Tôi cầm lấy bức tranh, mở tranh ra thấy người trong tranh là tôi, nụ cười kia có chút không nhiễm bụi trần, thuần khiết tự nhiên, ánh mắt khẽ cười, mày cong như trăng rằm, cười rất tươi, miệng chúm chím, tóc dài phiêu dật, quần áo tím nhạt, hiện lên một người vốn là tôi thật sống động, có hai câu thơ bay bổng bên cạnh, “Nói thẳng tương tư là vô ích, nỗi phiền muộn tràn trề cuồng dâng” Lòng bỗng đau rất đau, tôi cầm bức tranh đưa cho tiểu thuận tử đỡ lên xe ngựa, hướng hoàng cung đi dần tới.

Trở lại trong cung, tôi đem tranh cất kỹ đi, Hoan Nhi dẫn một nha hoàn còn trẻ đi tới trước mặt tôi, “Nương nương, đây là nha hoàn Lộ Nhi Lan phi nương nương đưa tới! Lan phi nương nương nói nương nương đang mang thai rồi, cần có nhiều người hầu hạ”

Trong lòng tôi thầm nói cảm ơn Lâm Nhược Lan, tiểu thư tiểu Lan được tôi bố trí đến phòng thuốc và phòng ăn bên đó rồi, chủ yếu là phụ trách chuyện ăn và uống thuốc hàng ngày của tôi, an bài các nàng ấy đi cũng có nguyên nhân, cũng có đề phòng. Tôi lo có người quá mức ghi hận tôi mà không từ thủ đoạn hạ độc tôi, nên sớm có đề phòng thì tốt hơn! Hiện giờ ngoài tiểu thuận tử và Hoan Nhi bên cạnh sẽ không còn ai, Lan Phi không có ác ý đối với tôi, nàng ta đưa nha hoàn tới tôi rất yên tâm.

“Lộ Nhi à, Lan phi nương nương đã tặng người cho ta rồi, vậy không phải nàng ấy không có ai hầu hạ ư?” Tôi cười híp mắt lại, Lộ Nhi cười linh hoạt, “Không đâu ạ, nương nương, Lan phi nương nương còn được Thái Hậu ban hai nha hoàn cho nàng ấy nữa!”

Thái Hậu ban cho nàng ư, trong lòng tôi cười lạnh lùng, cơ sở ngầm của Thái Hậu quả thực đã lần đến hậu cung, chỉ không biết bên cạnh tôi có người nào hay không nữa? Ánh mắt tôi lạnh thấu xương bắn lên trên người Lộ Nhi, bình tĩnh nhìn cô ta. Lộ Nhi nhìn thấy biểu hiện lạnh lùng của tôi, sợ tới mức quỳ rạp xuống mặt đất, “Nương nương, có phải nô tì đã đắc tội nương nương cái gì không, xin nương nương tha tội!”

Tôi cười khê, nâng nàng ta dậy, “Nương nương không trách người! Lộ Nhi à! hiện giờ người đã là nha hoàn của ta, chỉ cần hầu hạ nương nương sinh thuận lợi, sau này nương nương sẽ không bạc đãi người, có biết không?”

Nhìn thấy vẻ chân thành lộ trong mắt Lộ Nhi, trong lòng ta đã hiểu, nàng ta nhưng thực ra có thể là một nha hoàn đáng tin cậy được.

Buổi tối, Long Kỳ đến thăm tôi, tôi dúi vào lòng chàng, chàng cứ hỏi liên tục xem hôm nay tôi đã làm gì, ăn gì, uống thuốc bổ chưa? Tôi cứ trả lời lần lượt hết với chàng, chàng càng thêm yêu thương với tôi hơn. Tôi an tâm nhận lấy tất cả sự nhu tình của chàng, chỉ cần là chàng, tôi đều không buông tay.

Hôm nay tiểu thuận tử truyền báo, ngoài cung có một lão thần cầu kiến, tôi cảm thấy rất kinh ngạc. Tôi và triều thần cũng không tiếp xúc nhiều, dùng cái gì cầu kiến tôi chứ?

Tôi bảo tiểu thuận tử mời vào. Là một lão thần đã lớn tuổi tiến đến, mặc một thân triều phục màu đỏ sậm, tiểu thuận tử có nói qua với tôi đây là đại thần do chính tiên đế ban cho Hoàng thượng để phò tá, phẩm quan nhất phẩm, là nguyên lão ba triều viện hàn lâm, họ Hồ tên Khải.

“Lão thần Hồ Khải xin tham kiến Vũ phi nương nương!”

“Mau mau xin đứng lên! Không biết Hồ đại nhân cầu kiến ta có chuyện gì?” Tôi bảo tiểu thuận tử dìu ông ta đứng dậy, ngồi ở ghế khách quan trọng, ông lão than một tiếng, “Nương nương, lão thần thực sự là bất đắc dĩ lắm mới đến nha!”

“Hồ đại nhân có chuyện gì đừng ngại cứ nói thẳng ra!” Nhìn ông ấy đến gặp tôi, tôi còn không đoán ra được là có chuyện gì, chỉ nhanh bảo ông ta nói trước vậy.

Ông ta lại thở dài, “Nương nương, việc này có liên quan trực tiếp đến nương nương, đương kim Hoàng thượng chỉ độc sủng mình nương nương đã làm ọi người biết cả, đây là do nương nương có hồng phúc được trời ban, trời sinh mệnh cao quý, chỉ là này thế cục triều đình không thể không làm cho người ta lo lắng quá ha!”

Tuy ông ta không nói thẳng ra nhưng tôi cũng đã đoán được bên trong có liên quan đến Lệ phi và Lan phi rồi, tôi hỏi thử luôn, “Là có liên quan đến Lâm Quân Duệ và Nhan tướng quân rồi hả?”

Ánh mắt Hồ đại nhân trừng lớn, bộ râu rung rung, hỏi khê, “Nương nương biết ư?” Tôi gật gật đầu, “Chỉ là đoán được thôi, cụ thể thế nào ta còn không rõ cho lắm, xin Hồ đại nhân cứ nói lợi hại ra đi ạ!”

Hồ đại nhân lại vuốt râu, bắt đầu nói, hoá ra lần này ông ấy đến là khuyên tôi bảo Hoàng thượng ban ân sủng cho Lan phi và Lệ phi nữa, phải biết rằng Long Kỳ độc sủng mỗi mình tôi, trực tiếp đối với triều đình thì thoát nhìn chẳng có vấn đề gì, nhưng gián tiếp thì lại vô cùng nghiêm trọng, Cha Lan Phi Lâm Quân Duệ, cha Lệ phi Nhan tướng quân, hiền con gái cho Hoàng thượng cũng không phải là muốn hiền để cô đơn,

có lẽ trong lòng bọn họ còn đang mong chờ, hy vọng có một ngày con gái có thể được quân sung, trở thành một mẹ hiền của quốc gia, vinh quang vô cùng, ánh sáng chói lọi, cũng cố được địa vị quyền thế của bản thân trong triều, nay chẳng những không được sung, hơn nữa còn bị bỏ rơi, bọn họ lúc đó sẽ có khoảng cách với Hoàng thượng. Nên biết rằng quân thần trong triều đình bất hoà, tất nhiên sẽ hỗn loạn, lòng không đồng nhất, được coi là đại kị của một nước, cha Lê Phi là Nhan tướng quân thống nhất biên quan đại tướng quân, nay biên quan đang có kẻ thù bên ngoài như hổ rình mồi, biên cảnh không thể thả lỏng một ngày, nếu đại tướng quân vào lúc này vì chuyện Lê phi thất sủng mà trở mặt với Hoàng thượng mà nói, biên quan thất thủ, Vinh Hán tràn ngập nguy cơ, người đề bạt lên ngôi vị phải nghe lệnh Hoàng thượng. Phải biết rằng, trong nội các triều đình có quyền thế, có đối thủ. Đây là lịch sử các thời đại hoàng triều đều đã trải qua, nếu Hoàng thượng quyết sách sai lầm, nhất định hoàng triều sẽ suy vong, nếu Hoàng thượng có thể thừa dịp nắm chắc quyền thế, cân nhắc lợi hại, nhất định sẽ công thành danh toại!

Ông ta lẳng lặng phân tích cho tôi một chút chuyện gần đây xuất hiện trên triều đình, Hàm thân vương lùi xa triều chính, hơn nữa lại còn âm ỉ một trận với Hoàng thượng, Hồ đại nhân còn nói ra một tin về Hàm mặc mà tôi không biết, hoá ra Hàm mặc đơn giản không phải là một vị Vương gia đâu, thủ hạ của hắn còn kinh doanh cả tơ lụa quán rượu nữa, hầu hết các quán rượu đều lấy danh nghĩa Hàm mặc, trình độ giàu có này không phải người thường có thể so nổi. Hàng năm quốc khố thừa bạc vô số kể, nếu cùng chống đối với Hoàng thượng, e là muốn khuấy động không khí yên tĩnh, tăng áp lực lớn cho hoàng triều, còn Lâm tể tướng cũng là nguyên lão ba triều, căn cơ này đã được củng cố, ở trong kinh thành có rắc rối làm thế cục khó gỡ, Hoàng thượng không có khả năng phủ nhận dễ dàng, chỉ có thể từ từ thu hồi quyền lực của chàng, nếu không quyền thế vì lợi ích là liên hợp lại thì cho dù Hoàng thượng có thể thắng cũng sẽ tổn thương nguyên khí trầm trọng. Chỉ là lúc này Long Kỳ chưa hành động, quân tâm khó dò, ông ta là lão thần có thể thấy trước những thuận lợi khó khăn, tiên đề phó thác sứ mệnh cho ông ta thì không thể bỏ được!

Bỏ thế lực Hàm mặc, sẽ tạo ra áp lực ở khắp nơi, Long Kỳ càng bận rộn hơn, áp lực lại nổi lên, mà duy nhất biện pháp giảm bớt là tôi bảo Long Kỳ đến sung hạnh Lê phi và Lan phi, làm cho hai luồng thế lực lớn bình ổn.

Những lời Hồ đại nhân nói làm cho lòng tôi càng thêm trầm trọng vô cùng. Tôi trào phúng cười khế, “Chả nhẽ trên thế giới này thực sự hoa phải được ong hút mật sao?” Cứ nghĩ tôi là một cô gái yếu đuối, thế mà lại liên lụy gây ra chuyện lớn tới vậy, nặng tới mức làm tôi thở không nổi nữa.

Tiến Hồ đại nhân về rồi, nóng, ngực cứ như có một ngọn lửa lớn thiêu đốt, đảo lộn toàn bộ suy nghĩ của tôi, làm cho đầu tôi bồng chốc trống rỗng, bồng chốc đảo lộn, gần như tôi không phân rõ bản thân mình nghiệm ra cái gì nữa, nên làm cho chàng điều gì, tôi biết phải làm sao đây?

Trong lòng lại như có hàng ngàn tảng đá nặng ngàn cân đè lên, ép tới mức trong nháy mắt tôi không biết thở ra sao nữa, nước mắt không ngăn được trào lên, ầm ầm, chan chát, mặn, còn trộn lẫn một vài tia bất đắc dĩ nữa, mở to mắt, nước mắt cứ không ngừng rơi xuống.

Hoan Nhi đỡ lấy tôi, quan tâm hỏi, “Nương nương, xin ngàn lần người đừng làm tổn thương thân thể mình nha! Hồ đại nhân nhất định là nói linh tinh thôi, không nghiêm trọng như ông nói đâu, người giống như ông ấy thì cứ thế mở miệng là nặng, tin chắc Hoàng thượng sẽ có cách đối phó mà!”

Tôi hít sâu một hơi, trong triều lục đục với nhau, thật sự tôi không thể ngồi yên nổi.

Lòng tôi luôn nảy ra vấn đề tranh luận, tôi có nên bảo chàng làm vậy hay không, tôi có muốn chàng dừng làm vậy hay không, chàng có thể nghe theo lời tôi sao? Trong lòng rối loạn cả, nhớ rõ Hồ đại nhân đi còn cảm thán, “Aizzz, Đát Kỳ tuy đẹp, nhưng lại lật úp được nhà Thương ha!” Ý của ông là bảo Hoàng thượng đừng vì một phụ nữ mà đối địch với triều thần, còn Hoàng triều Vinh Hán thực sự sẽ có chuyện lớn, tôi sẽ biến thành Đát Kỳ.

Tôi đợi, tôi chỉ có thể đợi, đợi Long Kỳ đến nói cho tôi biết đáp án, tôi phải biết rõ ý nghĩ của chàng, tôi tin tưởng chàng sẽ làm cho tôi an tâm. Buổi tối, tôi nằm co ro trên chiếc đệm ngủ, lại được một tiếng ôn nhu quen thuộc gọi tỉnh, tôi giơng mắt nhìn mắt có chút mệt mỏi của chàng, lòng đau vô hạn, xoa xoa hai má chàng, “Có mệt lắm không?”

Chàng cười ôn hoà, “Nhìn thấy Vũ nhi, ta thấy không mệt!”

“Gạt người ta!” Tôi chìm đắm trong lời chàng nói, ngồi dậy, chàng ngồi xuống bên cạnh tôi, tôi tiến sát vào trong lòng chàng, thầm nghĩ tới những lời Hồ đại nhân nói hôm nay, kích động chút, khẽ cắn môi, hỏi bằng giọng nhẹ nhàng, “Gần đây triều đình có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

Long Kỳ cau mày, ánh mắt vô cùng lạnh lùng đứng lên, “Đúng, chỉ là chút chuyện nhỏ, nàng không cần quan tâm, ta sẽ xử lý ổn thôi!”

Phải vậy không, phu quân? Có một câu ẩn sâu trong lòng tôi kêu gào lên như vậy, ngẩng đầu lên nhìn tôi đột nhiên phát hiện ra Long Kỳ ôm tôi chỉ như con hổ trầm tĩnh, bình tĩnh giữ mình, lòng lạnh như nước, chàng có thực sự nắm chắc chăng?

Tôi lựa chọn tin tưởng chàng, sự ích kỷ ẩn sâu tận đáy lòng lại bắt đầu trỗi dậy, sau khi hạ quyết tâm lựa chọn, tôi dường như nhẹ nhõm hơn, Long Kỳ cho tôi lý do để ích kỷ, chàng dung túng tôi, sủng ái tôi, cho tôi một bến cảng an toàn, làm cho tôi không cần phải đi cảm thán, phán đoán, hoa có phải thực sự cần ong để hút mật không?

Tôi hỏi ghen lại, “Phía biên quan thế nào rồi?”

Long Kỳ chỉ nói đúng một câu, “Đã nắm trong lòng bàn tay!” Tôi an tâm dụi sâu vào trong ngực chàng, lặng lẽ nhắm mắt, có những lời này của chàng, tôi yên tâm lắm!

Từ sau khi gặp Hồ đại nhân, tôi bắt đầu để ý chuyện của Lệ Phi và Lan phi, một lần đi tới cung điện của các nàng ấy, Lan phi thì đang luyện vẽ, hơn nữa là đang vẽ theo phong cách hoạt họa, theo lời nha hoàn của nàng ta nói Lan phi gần đây si mê loại hình hội họa này lắm, hơn nữa thực sự rất cố gắng. Trong lòng tôi ngẩn ra, do nhớ rõ tôi đã từng có lần vẽ một dạng như vậy, chỉ là ngày đó tôi đưa tặng cho nàng ấy, chính nàng ấy từng nói đã cho Hoàng thượng xem, Hoàng thượng nói thích vô cùng, nhận rồi không chịu trả, tôi không biết nên dùng tâm tình gì để nghĩ tới việc nàng ấy làm nữa. Nếu nàng ấy cho rằng vẫn yêu thích vô cùng loại hình hội họa này, nàng ấy muốn dùng cách này để gây chú ý với Long Kỳ.

Vậy thì đã có thể thất bại rồi, Long Kỳ không chịu trả lại cho nàng cũng có nguyên nhân là bởi vì trên đó có bút tích của tôi, aizz...Tôi có chút chán ghét suy nghĩ này bởi vì, tôi cảm thấy đây là một loại độc tiết ra của nàng ta, cố gắng đoạt lấy sự yêu thương của Long Kỳ đối với tôi. Nhưng mà ông trời lại đem tôi và nàng ta cùng ở vào vị trí đối địch nhau. Đây là dĩ nhiên, cùng chung một chồng, cho dù có là chị em ruột thịt đi chăng nữa cũng có thể trở mặt thành thù, hơn thế nhóm chúng tôi còn không phải đều có sự ích kỷ cùng ác ý như nhau sao. Đây chính là thói hư tật xấu của con người, không thể thay đổi được. Cái loại trình độ rộng lượng này, có lẽ ngay cả thánh nhân cũng không làm nổi mà thần nhiên buông ra được! Chỉ là, đến thời điểm này, nàng ấy vẫn còn chưa lợi dụng quyền lực của cha mình để đạt được mục đích, đã là cái khó rồi, tôi và nàng ta cuối cùng sẽ đi tới mức độ nào tôi không biết nữa, cũng không dám nghĩ nữa.

Trái với Lan phi thì Lệ phi làm lại thực ra vô cùng bắt mắt, suốt ngày đều cùng ở bên Thái hậu, cùng ngắm hoa thưởng cây, nói chuyện pha trà, những này đó đều là nha hoàn của nàng ta nói cho Hoan nhi biết, rốt cục các nàng ấy đều có chung một ý đồ, tôi cũng không rõ cho lắm, giống như Lệ phi cố ý tránh tôi đi vậy, sáng nay còn cho người tới thông báo, rằng nàng ta lại bảo là về nhà mẹ đẻ, rốt cục là sao nhỉ? Sự bất an trong lòng tôi dâng lên.

96. Chương 96

Gần đây tâm tình của tôi không ổn lắm, tôi sợ cứ thế này mãi sẽ ảnh hưởng tới thai nhi. Sáng nay nghe Hoan nhi bảo ở sườn Bắc kinh thành có một ngôi chùa hương khói nghi ngút, đó là chùa lớn nhất của nước Vĩnh Hân, thờ chân thân hai đại thần bên Phật tổ, dân gian truyền rằng đến đó cầu Phật bái thần rất linh nghiệm. Tôi nghĩ ngợi, coi như để giải sầu vậy đi! Long Kỳ biết ý tưởng này của tôi, mới phái hai người cận vệ bên cạnh chàng cho tôi, cũng ra lệnh cho quan binh thực hiện lệnh cấm lên núi.

Tôi nghe xong thì bị dọa giãy nảy lên, lập tức cự tuyệt chàng. Tôi vốn không thích đàn hoàng, chỉ cầu phúc thôi cũng không cần làm lớn như vậy, không chọc cho thần linh giận mới là lạ.

Nghe thấy tôi nói vậy, chàng cũng chẳng còn cách nào, chỉ bảo tôi dẫn theo những người này đi.

Tôi mặc bộ quần áo bình thường, Hoan nhi và tiểu thuận tử cũng mặc bình dân giống tôi, còn hai cao thủ đại nội kia thì đi cách tôi năm thước. Chúng tôi ngồi lên chiếc xe ngựa bình thường, nhìn người người náo nhiệt, Hoan Nhi và tiểu thuận tử đặc biệt vui vẻ, cứ nói nói cười cười. Đi mất gần hai canh giờ, một toà miếu toạ lạc giữa lưng chừng núi, lúc này khách thập phương ra vào tấp nập, xem ra không chỉ có dân chúng bình thường đến bái phật mà cả quan to nhỏ, quý nhân cũng đến không ít. Trước miếu có mấy cây cổ thụ đứng che trời, dưới tàng cây có một lư hương to, mùi hương bay trong không khí phiêu tán, giống như thực sự có linh khí thần tiên ẩn mình chung quanh vậy.

Chúng tôi vào đại điện trong chùa miếu, Hoan nhi cao hứng lấy hương đã mua đưa cho tôi, “Tiểu thư, đến ước nguyện một cái đi!”

Tôi cười nhận lấy, quỳ gối trước bức tượng quan âm vóc dáng hao gầy tiêu tụy là vái. Vái xong bỗng có một tiểu hoà thượng đến trước tôi lễ một cái, “Thí chủ, trong điện có người tìm ngài!”

Tôi ngậy ra một lúc, cảm thấy kỳ lạ, Hoan nhi thì cười bảo, “Tỷ tỷ, nhất định là cao tăng trong miếu muốn gặp mặt tỷ tỷ rồi!”

Tôi gật đầu, “Vây xin mời sư phụ dẫn đường cho!” Tiểu hoà thượng dẫn tôi cùng Hoan nhi hướng vào trong đại điện đi tới, dọc đường đi không nói gì, ngôi chùa này vốn đã âm u lại càng thêm trang trọng vô cùng, lòng tôi bình lặng trở lại, không biết người phương nào muốn được gặp tôi đây?

Tiểu hoà thượng dẫn tôi đến trước mặt một lão ni cô hiền lành, “Thí chủ đến đây!” Tôi ngược mắt nhìn vị ni cô mỉm cười nghi hoặc hỏi, “Xin hỏi đại sư có gì chỉ giáo?”

Lão ni cô cười cười, bảo tôi ngồi xuống, “Hôm nay lão ni ra điện nhìn thấy sắc mặt cô nương có chút u ám, giữa trán có vạch đỏ, trên đầu có một đám mây đen che phủ. những ngày gần đây chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra, lão thân muốn mời cô nương đến để giúp cô hoá giải!”

Lão ni cô nhìn tôi gật gật đầu, vẻ mặt cực kỳ đoan trang, có một loại cảm giác lan tràn, trên nét mặt mang theo vẻ thâm trầm của Phật tổ. Lòng tôi cả kinh, bà ấy nói đúng vậy. Từ khi tôi mang thai tới nay đều mơ thấy ác mộng không ít, trong lòng lúc nào cũng cảm thấy không vui vẻ, chẳng nhẽ trên thế giới này thực sự có thể nhìn thấu tâm linh sao?

Tôi vốn là kẻ vô thần, hiện giờ không thể không tin, sắc mặt tôi cau lại, tò mò hỏi, “Vây đại sư thực sự vì ta mà cố bỏ sự bí ẩn này chăng, tránh cho trận này mầm tai vạ sao?”

Lão ni cô cười gật gật đầu, hai tay tạo thành chữ thập, cúi đầu thì thầm, “A di đà phật, lão thân sẽ giúp cô nương niệm một đoạn kinh phật tránh ma quỷ, sau đó sẽ tặng cho cô nương một phong bao tơ vàng, chỉ cần cô nương để nó trên đầu giường, thì có thể làm cho thí chủ hàng đêm bình an! Vây luồng yêu khí tà ác kia không dám lại gần người cô nương, cô nương có thể tin tưởng lão thân không?”

Bà ta vẫn tươi cười, nụ cười kia trông thật như không nhiễm tí bụi trần nào, thoát ly thế tục, đều có một kiểu nhà phật trang trọng nghiêm túc.

Tôi gật gật đầu, “Ta tin tưởng đại sư!” Lão ni cô cười nhắm mắt lại, sau đó miệng lẩm bẩm, tôi ngồi trên chiếu cũng nhắm mắt lại. Tôi nghe không rõ bà ta niệm cái gì, hình như là từ âm, rõ ràng lòng đang phiền nhiễu, làm cho tâm linh không nhiễm một hạt bụi, chỉ lát sau, từ âm biến mất, tôi mở to mắt nhìn thấy lão ni mỉm cười xem tôi. Tôi cũng cười, chỉ thấy bà ta lấy từ trong người ra một chiếc túi hương tinh xảo, trông thật xinh đẹp, dưới đáy túi có tượng quan âm. Tôi đưa tay nhận lấy, còn thấy có mùi hương tự nhiên bay ra. Tôi vuốt ve, hướng Hoan nhi đằng sau bảo, “Hôm nay cho chùa nhiều thêm chút tiền nhang đi!”

Tạ lão ni xong, tôi và Hoan nhi cùng ra khỏi điện phủ, hôm nay thực sự gặp gỡ bất ngờ, gặp được đại sư này, không biết bà ta cho chiếc túi hương này có giúp cho tôi ngủ được ngon không đây? Đang nghĩ ngợi, thấy một bóng dáng thon cao có chút tuấn kiệt trong đám đông thu hút tầm mắt tôi, sao Hàm mặc cũng thích đến chùa nhỉ? Lúc này hần ngược mắt nhìn tôi, dường như cũng đã sớm biết tôi sẽ ở đây lúc này, mỉm môi mỉm cười về phía tôi, tôi đi tới chỗ hần. “Đã lâu không gặp, hôm nay anh cũng tới đây giải sầu sao?”

Hàm mặc lặng lẽ quan sát tôi một lúc, chỉ chỉ quán trà bên chùa, “Xuống ngồi một lát nhé?”

Tôi đương nhiên là đồng ý rồi, ngồi xuống đánh giá hần. Thực sự gầy đi nhiều lắm, người cũng tiêu tụy hần, cặp mắt trong như nước kia có chút thần nhiên bi ai, tổng lòng tôi chua xót, tự hỏi chính mình, nên

thế nào với hấn đây? Nhìn thấy tôi đánh giá hấn, hấn cười nhẹ nhàng, “Nha đầu khoẻ chứ?”

Tôi gật gật đầu, có chút ngỡ như hấn vẫn như cũ nói tếu, “Tốt lắm, lần trước bức tranh của anh cảm ơn anh lắm, vẽ còn đẹp hơn tôi đi!” Giữa chúng tôi có rất nhiều chỗ không thể đụng tới, chỉ có thể ăn nói cẩn thận hơn chút, hấn đưa mắt nhìn đàn đá, giống như nỉ non, “Nha đầu, ta hy vọng canh giữ bên nàng vĩnh viễn!”

Lòng tôi chấn động kinh hoàng, mở to mắt chăm chú nhìn hấn, “Đừng, Hàm Vương gia, tôi nợ anh nhiều lắm! xin anh đừng gia tăng sự áy náy với tôi nữa, tôi sợ tôi không chịu nổi đâu!”

Ánh mắt Hàm mặc vui mừng, “Nha đầu, nàng để ý mọi thứ ta làm cho nàng sao?” Giọng bỗng đổi thành mềm mại, “Nha đầu à, đừng đem tình yêu của ta biến thành áp lực như vậy! Chẳng nhẽ nàng không thể thoải nhiên nhận sao? Ta chỉ muốn canh giữ bên nàng, tựa như hôm nay vậy, ở thời điểm lơ đãng nhìn thấy bóng nàng là tốt rồi, ta sẽ không yêu cầu nàng nhiều lắm đâu! Cái này cũng không được sao?”

Hấn nhíu mi nhìn tôi, vì yêu nên mới phải trả giá, có đáng vậy không? Trong lòng tôi tự thầm hỏi hấn, khoẻ mắt lại dăng đầy lệ, hấn vẫn tuấn tú như trước mang theo nét cười, tao nhã, nho nhã, chỉ có ánh mắt ẩn chứa một tia bất đắc dĩ khó nhận ra.

Tôi cười cười, không nói được lời nào, nhìn thấy Hoan nhi và tiểu thuận tử ở một bên đợi tôi, trong lòng lại phủ quyết. Tôi không thể đồng ý với hấn, tôi không thể phá huỷ cả đời hấn được, không thể cho hấn hy vọng, đến cả một tia quyến luyến của hấn với tôi cũng sẽ diệt trừ, hấn nên có cuộc sống của riêng hấn, hấn nên có đường hấn phải đi. Nghĩ đến đây, tôi cười nhợt nhạt, “Hàm Vương gia, ngài cứ ngồi đi vậy, tôi muốn về trước đây!”

Tôi vừa đứng dậy, tay đã bị hấn nắm, tôi ngẩn ra, không quay đầu lại, nghe tiếng hấn ôn nhu vang lên như gió thoảng, “Đường xa ngàn dặm nếu chỉ có thể cùng nàng đi một đoạn ngắn, nắm tay nàng tiền đồ của ta cũng không cần, ta chỉ cần nghĩ muốn được ở bên cạnh nàng. Vũ nhi, nhớ kỹ đó...”

Có một kiểu yêu thực thê lương quá, chỉ có thể nhìn về nơi xa, nhất định thành truyền kỳ, giống như biển lớn xa xăm, cho dù có một ngày nước cạn nhưng nó vẫn hoá thành cam lộ, một lần tiêu trừ đi cơn khát, lấy chuyện đến mức tận cùng, bị thương cũng biết đau, tôi khẽ giã ra, “Hẹn gặp lại!”

Tôi bước nhanh về phía xe ngựa, tiểu thuận tử và Hoan nhi bắt đầu khởi hành đánh xe trở về. Tôi yên tâm, Long Kỳ phái tới hai cao thủ vẫn không rời xa tôi năm thước, nhìn thấy nhóm chúng tôi, cung kính gật gật đầu chào.

Xe đi được chưa bao xa, tiểu thuận tử ghì cương ngựa lại, lớn tiếng nói, “Tiểu thư, đằng trước có người đánh nhau!”

Trong lòng tôi ngẩn ra, nhìn nhan lại thấy một người ăn xin đang bị một đám quan binh vây quanh, vô tình dùng gậy gộc ra sức đập vào trên chiếc lưng gầy dơ xương, hơn nữa dưới thân lão ăn xin kia còn đang cố sức che chở một đứa nhỏ quần áo rách rưới nữa. Viên quan binh vừa đánh vừa mắng, “Đám ăn xin trong địa bàn của ông đây hả, chán sống rồi sao?” Vài tên quan binh vừa tung quyền ra, còn tên khác thì đá một nhát văng lão ăn xin đi. Lão ăn xin này bị đá văng xa mấy thước, phun ra một ngụm máu tươi, “Ông nội ơi...” đứa nhỏ đang quỳ rạp trên mặt đất chạy nhanh tới, người gầy trơ cả xương run rẩy, vài tên quan binh hùng hổ định đánh. Tôi thấy dân chúng xung quanh dù sắc mặt có giận dữ đến mấy cũng có một người nào dám tiến lên ngăn cản, trong lòng thấy cơn giận bốc lên, nhin không nổi hét lớn một tiếng, “Đừng lại cho ta!”

Tất cả mọi người sững sốt một lúc, mọi ánh mắt nhìn về phía tôi, một tên quan binh cười rộ lên, “A hôm nay lại mới lạ ghê, thế mà lại có người ngăn mấy người đàn ông chúng ta ha” Mấy tên quan binh lập tức cười rộ lên, tôi thấy mấy tên đó trông thực vô cùng kiêu ngạo, cả giận nói, “Ban ngày ban mặt mà dám đánh dân chúng, trong mắt các người có còn vương pháp nữa hay không?”

Mấy tên liếc mắt nhìn nhau rồi cùng đồng loạt đi về phía tôi, một tên làm càn đánh giá tôi, phun ra lời nói bẩn thỉu, “Thật sự nhìn không ra, hoá ra là một tiểu mỹ nhân ha! Có muốn theo hầu mấy vị đại gia chúng ta không đây?”

Tôi cười lạnh một tiếng, khoẻ môi nhếch lên, trong lòng căng thẳng nổi lên sát ý với bọn chúng, loại người

như thế ở lại trên đời chỉ tổ tăng thêm giết chóc ma thôi, bản cô nương ta đây sẽ tiễn các người về tây thiên! Cát tiếng lạnh lẽo, “Bảo ta hầu hạ các người sao? Được lắm, vậy bọn người đi hầu Diêm vương trước đi!”

Tôi hất ánh mắt lạnh sang bên hai cao thủ, “Thay ta dạy dỗ cho bọn chúng xem!” Lời tôi vừa dứt, ánh sáng loé lên, bóng kiếm đã bắn ra, bốn tên quan binh rụng ngã, trên người xuất hiện vết kiếm chí mạng, cuối cùng đến cả một tên còn chưa kịp phản ứng thì kiếm đã tới cổ, thần sắc của gã rất trấn định, đưa ánh mắt tà liếc nhìn cao thủ đại nội, âm thanh cắt lên lạnh lùng, “Dám động dao kiếm với ta sao, người có biết chủ nhân chúng ta là ai không?”

“Ta thềm vào quan tâm tới chủ nhân các người là ai, vương tử phạm pháp thì cũng có tội như dân chúng thôi!” Tôi lạnh lùng nhìn gã, những tên này, trên thế giới cũng không nhiều cho lắm, bớt đi một tên cũng không ít, chỉ biết ức hiếp dân chúng, hôm nay gặp được tôi đây có tội xấu thấy kẻ ác là xui xẻo cho các người rồi. Tôi thấy trên đầu lão ăn xin đang chảy máu tươi nhìn đỏ chói như lửa vậy làm lòng tôi thông hận vô cùng, tôi hung hãn nhìn mấy tên quan binh mà ngứa mắt, “Hôm nay là ngày giỗ của các người!”

Tên quan binh kia còn chưa kịp kêu lên, đã bị bỏ mạng dưới kiếm của cao thủ, tôi thấy vài tên khác run rẩy, vẻ mặt hoảng sợ nhìn tên quan binh đó, cắn răng nói, “Mấy tên các người nghe cho rõ đây, sau này nếu còn để ta nhìn thấy các người phạm pháp hành hung nữa, các người hẳn sẽ có kết cục như hắn!”

Giết gà dọa khỉ, hy vọng bọn chúng có thể tự giải quyết cho ổn. Tôi đến trước mặt một tên quan binh, cúi đầu ghé sát vào lỗ tai gã, “Về nói cho chủ nhân kia của các người biết, hôm nay thuộc hạ của hắn đã chọc giận Vũ phi nương nương của đương kim Hoàng thượng! Xin cẩn thận ngày khác sau nhé!” Tên quan binh bỗng cả kinh, mở trừng mắt không dám tin, tia sợ hãi che kín đáy mắt. Tôi cười lạnh đứng dậy, như vậy bọn chúng cũng không giám trút tức giận lên dân chúng, đe dọa là biện pháp tốt nhất.

97. Chương 97

Dọc đường đi Tiểu Thuận Tử và Hoan Nhi đều nói biểu hiện vừa rồi của tôi thật đáng sợ, tôi như vậy thật sao? Có phải tôi dần dần trở nên tàn nhẫn rồi chăng? Tận đáy lòng tôi lại tự giễu mình, nhắm mắt rồi ngủ.

Trở lại trong cung tôi dựa theo lão ni nói, đem chiếc túi tinh xảo kia để trên đầu giường. Vừa bước ra cửa bóng thon cao của Long Kỳ đã bước nhanh tới, ôm tôi luôn vào lòng, yêu thương ôm ấp, “Nàng đi một ngày, ta lại lo lắng tới mức này, thực sự chẳng giống ta chút nào!”

Tôi ngẩng đầu từ trong lòng chàng lên nhìn, chàng hôn xuống tôi, đem chặn mọi lời nói của tôi lại, nhắm mắt lại, nhận tình yêu chàng truyền cho tôi, ôi, phu quân của tôi, mặc kệ chàng có mạnh mẽ tới mức nào, đời này kiếp này chúng ta quyết không xa rời. Kiếp này của tôi là nước, còn kiếp trước là kiếp trà của chàng, dùng kiếp bọt nước này thành một ly kiếp trà, trong suốt trong chén, lắng đọng lại là kiếp tình trước, sôi trào là kiếp này yêu, chúng ta nhất định sẽ cùng vĩnh viễn một chỗ với nhau.

Long Kỳ lưu luyến rời môi tôi, bóng đêm dần tới, tôi nằm trong lòng Long Kỳ bình yên đi vào giấc ngủ. Tỉnh lại thì mặt trời đã lên, thân mình vừa hơi nhúc nhích đã nghe tiếng ôn nhu của Long Kỳ, “Tỉnh rồi ư?”

Ngước mắt đón nhận ánh mắt chàng, mặt tôi đỏ hồng, “Chàng nên vào triều rồi, em nằm trên giường một lát”

“Ta thích cùng nàng!” Long Kỳ hôn nhẹ lên trán tôi, tôi đẩy nhẹ chàng, “Đừng, nếu làm triều chính, Hoàng Thượng nhất định trị cái tội em là một kẻ mê hoặc quân chủ, tội ảnh hưởng tới triều chính, em chịu không nổi đâu”

Long Kỳ nhịn không được, gõ nhẹ lên trán tôi một cái, “Nghịch ngợm!”

Náo loạn một hồi, Long Kỳ về cung của chàng thay quần áo, Hoan Nhi bưng nước rửa mặt tiến vào, đặt lên trên kệ, đưa tới gần tôi, tôi thản nhiên hỏi, “Hoan nhi à, gần đây người trong cung có phải rất im hơi lặng tiếng, hình như mọi người bớt đi đâu rồi hả?”

Hoan Nhi nói tiếp lời, “Đúng vậy đó! Nương nương, Lan phi nương nương cũng thực lắm trò ghê, nghe nói các nàng ấy đều ở trong cung không có hành động gì cả!”

Mình mang thai tới nay, trong cung này quả thật im ắng đi rất nhiều, cái loại im lặng này mới đáng sợ làm sao, làm cho tôi thấy bất an, tựa như bão táp đến trước rồi yên tĩnh, vì sao vậy chứ? Vì sao lại im lặng như vậy chứ? Đột nhiên tôi cảm thấy có liên quan đến tôi, rốt cục tôi có chỗ nào sai rồi?

Không biết Long Kỳ xử lý chính sự thế nào rồi? Chàng lại không chịu chia sẻ với tôi, sợ tôi lo lắng, hay là....? Tôi lắc đầu, bảo Tiểu Thuận Tử gọi Hà công công tới. Một lát sau, có tiếng chân bước vội vàng truyền đến, Hà công công mặt mũi đầy mồ hôi, quỳ xuống trước mặt tôi, “Nô tài xin thỉnh an nương nương!”

“Được rồi! Đứng lên đi! Ông là thái giám bên cạnh Hoàng thượng, hôm nay ta gọi ông tới có mấy chuyện muốn hỏi chút!”

“Nương nương cứ việc hỏi, lão nô biết gì sẽ nói, không biết thì sẽ không nói gì!” Hà công công nhìn tôi, tôi chống má trầm tư, nghĩ ngợi, nhìn ông, “Gần đây việc triều chính của Hoàng Thượng đỡ bận hơn không? Có chuyện lớn nào xảy ra hay không?”

Sắc mặt Hà công công hơi nhẵn lại, ho khẽ một tiếng, “Gần đây hoàng triều đúng thực là có chút chuyện, nói vậy chính nương nương cũng cảm giác được, việc này ít nhiều cũng có liên quan tới nương nương. Gần nhất là Lâm Tể tướng vài lần tranh chấp với Hoàng thượng trên triều, hơn nữa còn kích động quần thần cùng tranh công. Theo lão nô thấy thì ít nhiều cũng có liên quan tới việc Lan phi nương nương thất sủng, là chuyện biên quan kia thôi ạ! Tuy kẻ thù bên ngoài đánh bất ngờ thường xuyên, nhưng đều giữ nghiêm không phá! Mọi việc khác thì đều là chuyện nhỏ cả!”

Tôi thoáng nhíu mày, Lâm tể tướng này xem ra muốn đem quyền lực bên ngoài để uy tiếp Long Kỳ đây, nhìn rõ ràng là lấy việc triều chính áp lên Hoàng thượng, cũng ngầm nói cho Hoàng thượng rõ, nếu thực sự không sủng hạnh Lan phi, ông ta sẽ không từ bỏ ý đồ. Tôi thầm than một tiếng inh. Tôi ngẩng đầu lên nhìn Hà công công, “Hà công công à, ông là cận thần của Hoàng thượng, trong lòng Hoàng thượng nghĩ gì, hoặc là có đối sách gì với chuyện này hẳn là ông cũng rõ chứ?”

“Bẩm nương nương, lão nô không dám hồ đồ đoán lung tung tâm tư của Hoàng thượng, chỉ là Hoàng thượng đã có biểu hiện hành động rồi ạ”

Trong lòng rất vui, “Vậy ha, hành động gì vậy?”

Hà công công nói chậm rãi, dưới Lâm Tể tướng còn có bao nhiêu bộ sậu nghe lệnh ông ta, hiện giờ Hoàng thượng đang thành lập một bộ phận chuyên trách tìm lỗi thuộc hạ tể tướng Bắc thư viện, để cùng chia sẻ với Tể tướng trọng trách với lục bộ, sau đó từng bước lấy dần quyền lực của Tể tướng và lục bộ, dần dần tập trung quyền lực về tay mình. Nhưng mà nghe qua giọng điệu của Hà công công thì Long Kỳ hình như cũng chẳng coi Lâm Tể tướng ra gì. Nhưng nói đi nói lại thì xem ra đây vẫn là cách hữu hiệu nhất!

Lòng tôi có chút an tâm, Hà công công bỗng muốn nói cái gì đó lại thôi, tôi giật mình kinh hãi hỏi, “Hà công công còn gì muốn nói nữa sao?”

“Là về Hoàng thượng ạ, nhân hôm qua Lân phù cô nương xuống núi hồi cung, Hoàng Thượng....Hoàng Thượng định phong nàng ấy là.....” Hà công công ngừng lời, tôi dùng ánh mắt hỏi ông ấy, cuối cùng ông cũng nhắm chặt mắt lại, phun ra, “Hoàng thượng phong nàng ấy là Chiêu nghi!”

Trong đầu tôi ló lên vồn hiện lên hình ảnh dung nhan xinh đẹp, trong trẻo mà vô cùng lạnh lùng, từ từ nhắm mắt lại, để đầu lên khuỷu tay, lần đầu không hiểu có cảm giác gì cả!

Tôi tức cũng không thể bắt mình đi oán hận ai, tôi cũng không thể trách Long Kỳ. Tôi nằm trong sự sủng ái của chàng, dường như đã quên mất chàng là Hoàng Thượng mà! Vừa nghe Hà công công nói ra là chàng định nạp Lân Phù là Chiêu nghi, tôi mới từ trong mộng tỉnh ngộ lại. Dù sao thì chàng cũng là Hoàng thượng, Lân Phù thì có tình ý với Long Kỳ, đã sớm xem trong mắt tôi có phải là lúc Lân Phù động tình với Long Kỳ hay không, còn Long Kỳ cũng từng vì nàng ta mà mở cánh cửa đa nghi ra không? Thật đổ kị quá! Đau lòng vô cùng mà. Hóa ra tôi đối với Long Kỳ cứ ôm mãi tình cảm vững bền, lại còn tùy tiện gây ra chút sai lầm để bị đánh trở về nguyên hình, không vì cái gì cả, lần này tôi thật sự có chút bối rối, lại nhắm chặt mắt lần nữa, tự an ủi trong lòng, đừng lo, đừng lo, chỉ cần là phụ nữ yêu Long Kỳ là tốt rồi, Lân Phù là thương chàng.

Lần này ngủ không yên, nước mắt cứ lặng lẽ chảy xuống, được một người lấy tay nhẹ nhàng lau đi, tôi tỉnh,

mở mắt ra, nhìn thấy khuôn mặt đẹp như ngọc, có khí chất, quan tâm rõ ràng, nhìn thấy chàng tôi nhẹ nhàng nức nở chút, nghệt mũi nặng, “Chàng đã đến rồi ư?”

“Thế nào? Lại mơ thấy ác mộng sao?” Chàng đỡ tôi lên, lấy tay nhẹ nhàng ấn lên mắt tôi, tầm mắt ôn nhuận khoả chặt lấy tôi, muốn tìm chút manh mối gì đó. Tôi hít hít mũi, nghĩ đến những lời Hà công công nói, trong lòng thoáng đau, bảo, “Đêm nay chàng đi Mạc cung đi?”

Long Kỳ lặng đi, nhú mày hỏi, “Sao vậy? Có phải ta đã làm sai cái gì rồi chẳng?”

Tôi lắc lắc đầu, “Không phải, chàng nên đi Mạc cung đi!” Trái tim tôi ghen lại không thể đập nổi, khó thở, tôi ngược đôi mắt đắm lệ lên ngóng nhìn chàng, trong mắt chàng xẹt qua tia sáng kì dị, “Là ai nói huyền thuyên với nàng?” Cảm thấy rõ sự không hồn giận của chàng, tôi cười thản nhiên, “Nói như vậy là thật ư?”

98. Chương 98

Mặt mày sầm xuống Long Kỳ mím nhẹ môi, ánh mắt sâu thẳm nhìn tôi, nhin không được thở dài một tiếng, nói uyển chuyển, “Ta nguyện ý giải thích, nàng có bằng lòng nghe không?” Nghi hoặc nhìn chàng, tôi xoa cằm, hoá ra giữa Long Kỳ và Lãnh Phù có một đoạn tình duyên. Từ nhỏ Long Kỳ đã nghiên học văn võ, phụ hoàng của chàng vì muốn huấn luyện cho chàng thật tốt, chẳng những mới các cao thủ đứng đầu các đại môn phái tới, hơn thế lại còn mời cả những cao nhân lánh đời rồi núi nữa. Lúc đó sự phụ của Lãnh Phù là một trong những số đó. Ông ấy lúc dạy võ công cho Long Kỳ có đưa ra một yêu cầu, sau này ông chết, bất kể Long Kỳ là Hoàng tử hay là Hoàng thượng cũng phải thay ông chăm sóc cho Lãnh Phù cả đời.

Lúc ấy Long Kỳ tuổi còn trẻ, hơn nữa Lãnh Phù cũng chung tình với chàng, chàng không chút do dự đã đồng ý. Chẳng những Lãnh Phù đẹp mà ngay cả khí chất cũng không người sánh bằng. Khi sự phụ Long Kỳ khuất núi, liền đem Lãnh Phù đưa tới bên cạnh làm trợ thủ đắc lực cho chàng. Đây cũng là nguyên nhân vì sao chàng muốn phong phi cho Lãnh Phù, tất cả chỉ vì một lời hứa hẹn.

Tôi lẳng lặng nằm im trong lòng Long Kỳ, nghe chàng kể một chuyện mà tôi không biết, Long Kỳ trưởng thành đã phải trải qua một chuyện mà người thường rất khó có thể chịu đựng nổi, mỗi ngày mỗi đêm chàng đều phải luyện tập, ban ngày thì tập võ, ban đêm tập văn, việc luyện tập này đã biến chàng trở thành người thâm trầm, làm việc chừng mực, đối với sự tình gì cũng vô cùng kiên nhẫn giải quyết, tính cách vừa mạnh mẽ vừa độc đoán.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, có chút hoang mang hỏi, “Vậy chàng yêu nàng ấy sao?” Tôi vừa mới nói xong thì hối hận, nhưng lơ đãng trong lòng lại đau, chưa bao giờ tôi lại mê man như vậy, tôi chỉ có thể thể hiện mặt vô thức như thế. Lúc đầu Long Kỳ không nói gì, sau đó lập tức cười, cười đến nỗi làm tôi thấy mất tự nhiên, tiếng cười vừa ngừng, ánh mắt chàng đen như bóng đêm, mê hoặc hỏi, “Nàng để ý sao?”

Tôi có chút tức giận nhìn chàng, còn thực sự trờng chàng, “Em không có nói đùa với chàng đâu, em chỉ muốn biết ngoài em ra chàng có còn yêu những người khác hay không thôi”

Long Kỳ cũng điều chỉnh sắc mặt, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, rồi nhìn sâu chằm chằm vào tôi, “Không có!”

Nhìn ánh mắt thâm thúy của chàng không có một tí dấu hiệu giả dối nào, tôi ngoác miệng cười, tiến sát vào lòng chàng, tôi không để ý nữa, chàng làm việc có lý của chàng cả.

Lãnh Phù sau khi được phong làm Chiêu nghi xong, đã tới cung của tôi. Nàng ta so với trước càng trong trẻo mà lạnh lùng hơn, trên nét mặt tuyệt mỹ còn không có một chút tính mềm mại của con gái gì, tôi cũng chưa từng thấy nàng ta biểu hiện ra, cũng âm thầm ảo tưởng là nàng ta yêu đối với Long Kỳ như thế nào nữa! Cứ để trong lòng không nói sao? Hay là chỉ cần ở cạnh bên chàng mãi thì tốt rồi? Nàng ta không ngại bên chàng có nhiều phi tử hay sao? Trên mặt Lãnh phù tôi không tìm thấy đáp án gì, hơn nữa nàng ta cũng không phải người dễ trêu chọc. Nàng ta rất lạnh, giống như băng vậy, đi theo Long Kỳ nhiều năm như thế, cũng có biết bao nhiêu tính cách giống y Long Kỳ, là lạnh lùng.

Hôm nay Cầm công chúa đặc biệt rất vui, tôi trêu ghẹo hỏi thăm thì hoá ra Ngọc Hoán đã được Hoàng thượng mật triệu hồi kinh từ biên quan, vài ba ngày nữa thì tới. Cầm Công chúa chờ đợi thực phiền chán

rồi, đứng ngồi không yên, tôi cảm giác được sự phiền chán của nàng ấy, khoé môi nhếch lên, nhấc chén trà nhẹ nhàng thổi lá trà trên mặt nước, uống một ngụm, “Công chúa à, đừng nóng vội, cho dù người vội thì thời gian cũng chẳng nhanh hơn được, cứ bình tĩnh đi, duy trì tâm tình cân bằng, làm cho hần lúc nhìn thấy đến đáng vẻ không tầm thường của người, vừa cao quý vừa thông dong, chẳng phải là tốt hơn ư?”

Cầm công chúa mỉm cười nhìn tôi, “Tỷ tỷ nói đúng lắm, muội muội nóng vội thì hỏng việc, chỉ là cũng xa chàng hơn hai tháng rồi, muội muội thực không kiên nhẫn nổi!”

Tôi thoáng nhú mảy, “Công chúa biết Hoàng thượng mật triệu hần về là vì chuyện gì không?” HÀ công công nói, chuyện Lâm Tể tướng và Nhan tướng quân, Long Kỳ đã âm thầm bố trí hành động, lần này mật triệu Ngọc Hoán, có phải chàng đã có đối sách gì hay không đây?

Công chúa thở dài, “Ngọc Hoán đã là đốc thống đại tướng quân ở biên quan rồi, tỷ hỏi chuyện này thì ta cũng không rõ cho lắm, hình như là hoàng huynh định giao cho chàng nhiệm vụ gì đó!” Thật khó nói, Ngọc Hoán vốn đã là đốc thống đại tướng quân, chàng văn võ song toàn, sau này cũng sẽ như hổ mọc thêm cánh, hơn nữa lại là phò mã của Công chúa, tiền đồ có thể nói là đếm không xuể, tôi thực sự nên vui vì chàng mới phải.

Chỉ là tình thế hậu cung trước mắt này làm cho tôi thực bất an, giống như có một số ít các phi tần có ý tránh né tôi. Tôi vốn định cùng giao tình, nhưng trong lời nói của các nàng ấy có vẻ rất khách sáo. Đột nhiên ánh sáng chợt loé lên trong đầu, dần dần phân tích ra nguyên nhân lại làm tôi sợ hãi nhảy dựng lên. Ngẫm lại, nay Hoàng thượng sung hạnh như thế, mà trong người lại mang thai rồng, đứng đầu hậu cung, tựa như đứng trước một đám sài lang hổ báo vậy, lúc nào cũng đều có nguy hiểm vây quanh, chẳng may bước nhầm bước sẽ bị ngã tan xương nát thịt. Nói không phải chứ, trèo cao thì ngã đau đó sao? Lúc này tôi đang ở trong tình trạng này, giống như nơi hậu cung này, cứ từng âm mưu lớp lớp hình thành nẩy mầm, từ từ phát sinh, ai cũng không cách nào đoán nổi dù chỉ một câu, một động tác nhỏ thôi cũng đã tự đưa mình vào vạn kiếp không dậy nổi, vĩnh viễn không còn đường siêu thoát, đợi cho tới một ngày kia âm mưu bùng nổ, hậu quả đó đem lại càng không thể cứu vãn nổi, liên lụy tới bao nhiêu người xương trắng chất đầy.

Nghĩ thông suốt rồi, tôi cũng dễ dàng đoán được vì sao phi tử lại kị tôi như thế. Tôi tựa như một người toàn thân phát tán ra độc được, người nào hơi gần sẽ bị cùng tôi rơi vào kết cục như nhau. Có lẽ có ít phi tử đã nghe được tiếng gió, giữa tôi và Thái Hậu, cùng Lệ phi, và Lan phi, cùng triều đình, biên quan trong đó, sóng ngầm đó mãnh liệt, trùng trùng lớp lớp sóng gổ lên, ở trong lòng các nàng ấy, tôi sớm hay muộn sẽ nghênh đón thất thế một ngày nào đó. Nay hậu cung trầm tĩnh phẳng phát hơi thở đầy nguy cơ trong đó, chỉ cần đợi tôi ngã một khắc kia mà thôi.

Nghĩ thông suốt ra rồi, bàn chân tôi toát nhẹ một chút khí lạnh, lưng sợ hãi, chả nhẽ phía trước thực sự có một nguy hiểm nhìn không thấy sờ không thấy đang chờ đợi tôi sao? Vì sao trong hậu cung lại im lặng vậy, vì sao những kẻ sợ tị tôi lại có liên quan đến tôi chứ? Tất cả này đó đều càng chứng minh rõ một điều Diệp Vũ tôi đây sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày như vậy. Tôi thấy rất kỳ lạ là vì sao bọn họ chẳng có hành động gì, bọn họ đang chờ đợi cái gì đây? Đợi thời cơ ư? Hay đợi cơ hội? Hay là đợi một cái gì đó?

Tôi thoáng nhú mảy, hiện giờ tôi trừ bỏ được Long Kỳ yêu ra ngoài thì tối kị nhất làm cho bọn họ đổ kỵ đó là cục cứng trogn bụng. Trong lòng tôi run lên, bọn họ sẽ xuống tay với cục cứng của tôi sao?

Tôi mở trừng mắt, giọng điệu thay đổi, gọi Hoan Nhi đang quét tước, “Đi gọi tiểu Thuý tiểu Lan ở phòng ăn và hiệu thuốc tới!”

Hoan Nhi tuân lệnh đi xuống, một lát sau Tiểu Thuý tiểu Lan vội vàng đến, nhìn thấy sắc mặt âm trầm của tôi thì hoảng sợ lo lắng hỏi, “Tỷ tỷ bảo chúng ta tới có chuyện gì sai bảo vậy?”

Tôi ngược đôi mắt lo lắng nhìn các nàng, giọng điệu thận trọng hỏi, “Gần đây bên phòng thuốc và nhà bếp có người nào khả nghi hay có chuyện gì khả nghi phát sinh hay không?”

Tiểu Thuý Tiểu Lan cùng nghiêng đầu nhớ lại, lòng tôi càng thấy trầm trọng hơn, một lát sau, tiểu Thuý lắc lắc đầu, “Tỷ tỷ à, phòng ăn thì chưa thấy có người nào khả nghi cả, hơn nữa mỗi lần đưa đồ ăn muội đều theo y lời tỷ tỷ bảo dùng ngân châm thử qua, không có vấn đề gì cả mà”

Tiểu Lan gật gật đầu, bảo phòng thuốc cũng không có vấn đề gì, thuốc bổ tôi uống cũng đều dùng ngân châm thử qua, còn xem bệnh kê đơn cho tôi thì đều do Thái Y bên Lồng Kỳ cả, cũng không dám có hành

động gì đối với tôi. Phân tích người bên này có khả năng xuất hiện vấn đề, đầu óc tôi hỗn loạn, nếu chỗ đó đều canh phòng nghiêm ngặt vậy hẳn là không có sự tình khác nguy hiểm cho tôi. Hiện giờ cùng với

Thái Hậu, Lệ phi, Lan Phi đều giở trò, các nàng ấy dù có muốn hại tôi cũng đều không có cơ hội.

Còn tôi thì lại nghĩ có phải tôi nghi ngờ lung tung rồi không đây? Chắc không vậy chứ. Bệnh của tôi, nhược điểm của tôi thì có cái gì chứ? Tôi tiếp xúc với mọi người đều là nha hoàn bên cạnh cả, cũng không thể nghi ngờ. Tôi quay đầu nhìn Hoan nhi, Hoan nhi sợ tới mức vội vàng dừng tay, “Tỷ tỷ à, ngay cả Hoan nhi dù có mười lá gan cũng không dám làm hại nương nương đâu, nương nương đã coi Hoan Nhi như tỷ muội rồi, Hoan Nhi cảm tạ báo đáp còn không kịp nữa là!”

Tôi gật gật đầu, mỗi lần khi tiếp nhận đồ ăn từ tiểu Thuý tiểu Lan đều qua tay Hoan Nhi cả, tôi tin tưởng nàng ta cũng sẽ không hại tôi, tôi than thở một tiếng, nghĩ đến cái gì thì cái đó đến, vậy còn có cái gì tiếp theo đây?

Tôi bảo tiểu Thuý tiểu Lan lui ra, rồi bảo Tiểu Thuần Tử đi gọi Thái Y tới. Một lát sau vị Thái Y tuổi tác khá cao đến, quỳ xuống nói, “Lão thần tham kiến Vũ phi nương nương, không biết nương nương lão thần tới có chuyện gì vậy?”

“Ngồi xuống nói chuyện đi, Thái Y, hôm nay ta truyền ngươi tới là có chuyện muốn hỏi chút” Tôi nhẹ nhàng cười, ngăn chặn sự khựng hoảng trong lòng lại, không thể mang loại tâm tình kiểu nàu nói cho Long Kỳ, giờ chàng đang bận bịu chính sự, tôi không thể mang áp lực tới cho chàng nữa, chuyện này tôi cố gắng hết sức mình để có thể xử lý được thì xử lý.

Tôi bảo Thái Y ngồi lên ghế khách mở miệng hỏi, “Thái Y à, ta xin được hỏi chút chuyện đồ ăn hàng ngày của ta cùng thuốc thang có thứ nào không nên dùng đối với thai nhi hoặc là dùng thế nào mới là tốt nhất vậy?”

Thái Y gật gật đầu nói, “Người mang thai thì chuyện ẩm thực không nên ăn quá no, cháo bột càng nên dùng ít hơn, không nóng quá cũng đừng lạnh quá, nếu nói thì có vật rất độc, thiết nghĩ nên là loại cấm ăn. Hạt tiêu, gừng là loại nên thường dùng, cũng tu (là món gì mình cũng không đoán ra nổi, ai biết thì giúp mình với nhé) nên dùng ít đi. Còn rượu thịt thì không nên dùng, cũng không phải là thứ tốt cho thai nhi, sẽ làm thai to quá mức khiến người mẹ khó sinh. Trong thời gian mang thai và nghén nên chịu khó ăn kiêng, lựa chọn đồ ăn như cà tím, cá chình, cua, ếch, chim sẻ, thịt thỏ, thịt lợn, yến mạch, cây y dĩ...”

Tôi gật gật đầu ghi nhớ kỹ, Thái Y nói xong còn hỏi lại tôi, “Thực phẩm và thuốc bổ của nương nương đều do một tay lão phu lựa chọn, đều là những thứ vô hại với thai nhi, những này xin nương nương cũng đừng có lo lắng quá!”

Tôi lại gật gật đầu, nhìn ông ta mỉm cười bảo “Dĩ nhiên rồi, ta đương nhiên tin tưởng Thái Y, chỉ là ta sợ vô tình ăn phải những thứ không nên ăn thì không tốt! A đúng rồi, Thái Y à, ngoài những thực phẩm kể trên không có ảnh hưởng gì với Thai nhi ra thì có cái khác chẳng hạn như có nhân tố nào đó có thể gây bất lợi cho thai nhi thì sao?”

Thái Y có chút kính nể liếc mắt nhìn tôi một cái, “Nương nương thật là thông minh, hoàn cảnh thực ra cũng có, giống nhưng trong cung nương nương không khí phải thoáng đãng, hoàn cảnh hợp lòng người nhưng thực ra không ảnh hưởng gì, nhưng mà nương nương muốn nói tới cái khác thì cũng cần phải chú ý chút, chẳng hạn như mùi hoa nha, nhất là mùi hoa hồng, xin nương nương nên tránh xa nó ra, nó ảnh hưởng rất nghiêm trọng tới thai nhi, nương nương mới mang thai ba tháng đầu đây cũng là thời điểm cần phải chú ý đó!”

Thái y cau mày nghĩ ngợi nói tiếp, “Tàng hoa hồng là loại hoa hồng chínhnhm có mùi lan toả mạnh, nương nương xin đừng lo lắng, hình như trong cung cũng không thấy đâu cả, tàng hoa hồng thường được tán đóng thành hộp hương rất có ảnh hưởng tới thai nhi, nếu cứ để thế sẽ có hậu quả khôn lường, sẽ gây sảy thai...”

Tôi tiến Thái Y đi, lòng dạ cũng thấy an tâm hơn, tàng hoa hồng trong cung quả thực rất hiếm, chỉ cần có Thái Y coi, cực kỳ trong bụng tôi chắc chắn vẫn an toàn. Trong lòng kiên định hơn, Hoan Nhi đỡ tôi đến bên giường nghỉ ngơi. Người mang thai có vẻ dễ mệt mỏi, thân mình nặng nề, một ngày tôi ngủ cũng mất nhiều tiếng đồng hồ.

Lúc này đây tôi vậy mà lại mơ một giấc mơ thật kỳ lạ. Trong mơ tôi đi dọc theo một con đường hầm thật dài, cứ tiến lên phía trước mà đi. Con đường hầm thật dài này cứ kéo dài mãi dài mãi đến cuối đường có một toà cung điện nhỏ nhô ra. Trước cửa cung có rất nhiều điểm đen, đằng trước kia điểm đen càng to dần to dần rồi càng ngày càng hiện rõ ràng. Đó là 50 người vũ lâm vệ. Họ mặc áo giáp, vẻ mặt lạnh lùng đen như nham thạch vậy, đứng dàn hàng ngang trước cửa cung, kiếm trong tay họ sáng loáng.

Tôi dừng lại trước mặt họ, ngược mắt nhìn vào trong bóng tối thì nghe thấy có tiếng cửa nặng nề vang lên ù ù, rồi có một ngọn đèn nhỏ từ từ chiếu vào cánh cửa rồng lớn, soi sáng chiếc giường trong tấm cung, bóng dáng mơ hồ, có một bóng dáng run sợ khi bị ngọn đèn chiếu vào. Bóng của người đó cứ như nhập vào bóng bên ngoài cửa sổ kéo dài kéo dài mãi, rồi nhòa đi...

Trong lòng tôi kinh hãi, vội vàng chạy nhanh tới bên giường, vén màn lên, thấy lộ ra một khuôn mặt người phụ nữ bi thương nhìn lên, mặt tái nhợt, một đôi mắt đầy lệ, khuôn mặt vô cùng tiêu tụy, tôi thấy cả người mình mềm nhũn, trực giác choáng váng qua đi, bởi vì người phụ nữ đó chính là tôi mà!

“A...” Tôi thét chói tai từ trong mộng, một giọng kinh hoảng vang lên bên tai, “Nương nương....Nương nương...Người làm sao vậy? Người không sao chứ?”

Đôi tay vung lên loạn xạ bám lên người tôi, tôi nhắm chặt mắt lại, cau mày hoảng sợ kêu to, “Không phải ta...Nàng không phải ta...Không phải...Không phải...” Khuôn mặt kia trong đầu dần dần mơ hồ, bên tai dường như nghe thấy tiếng cười, cười lạnh, cười nhạo.... Một mảng thực sự như thật như mộng hỗn loạn xoay tròn trong đầu tôi, tôi sợ hãi kêu to lên một tiếng, “Nàng không phải là ta...” Ngồi bật dậy trên giường, lấy tay bưng mặt đầy lệ không ngừng rơi, lúc này có giọng tha thiết truyền thẳng vào bên tai, “Nương nương, người bị ác mộng thôi...” Là giọng của Hoan nhi, tôi mới biết hoá ra là một cơn ác mộng. Tôi lấy tay ra, nhìn thấy Hoan nhi giặt mình đứng bên giường, biểu hiện lo lắng vô cùng, đang cầm chiếc khăn ướt lau mồ hôi trên người tôi, lại nói giọng ôn nhu bảo, “Nương nương...đừng sợ...Có Hoan nhi ở bên cạnh người... Chỉ là nằm mơ mà thôi!”

Tôi nhìn nàng cười cười cảm kích, “Hoan Nhi, bây giờ là giờ nào rồi?”

Hoan Nhi vội cẩn thận lau mồ hôi trên trán cho tôi như cũ, vừa nói nhẹ nhàng, “Nương nương, vẫn còn sớm mà! Nương nương mới chỉ ngủ chưa đến hai canh giờ thôi!”

Trong lòng tôi thấy hoảng, sao tôi lại cảm giác như mình đã ngủ một ngày một đêm vậy nhỉ? Nỗi lòng hoảng loạn, tôi bảo Hoan nhi đi mang nước tới cho tôi, tôi muốn tắm cả người đầy mồ hôi.

Hoan Nhi lui ra, tôi cả người không còn sức tựa vào mép giường, nhớ lại cảnh tượng trong mộng kia, thực sự là quỷ dị, vô duyên vô cớ sao tôi lại nằm mơ như vậy chứ? Khuôn mặt tái nhợt của người phụ nữ kia sao lại là tôi được chứ? Chẳng nhẽ là kết cục của tôi sao? Cả người tôi run lên, nhắm chặt mắt lại, cố gắng vứt đi sự kinh hãi trong đầu, đứng lên, nhìn thấy bên ngoài gió thổi phất phơ, mùi hoa tự nhiên tràn đầy, thật là một buổi chiều đẹp đến vậy.

Một lát sau Hoan Nhi đi gọi người mang nước ấm vào, kiểm tra nước đủ độ ấm rồi giúp tôi cởi quần áo ngồi xuống nước ấm áp thoải mái, tâm tình trở nên tốt hơn. Tất cả chỉ là tôi buồn lo vô cớ mà thôi, tất cả đều không sao, tôi nghĩ trong lòng, nhắm mắt lại lắng lắng hưởng thụ cảm giác ấm thấm này.

Chiều nào cũng đúng giờ là Long Kỳ đến trong cung tôi. Hôm nay chàng mặc một thân triều phục, vẻ tuấn dật hiên ngang, đặc biệt tà mị, chàng giúp tôi đi dạo trong vườn hoa, tôi định nói vài lần nhưng lại thôi, trong lòng đấu tranh muốn kể giấc mộng kia hôm nay cho chàng nghe hay không. Do dự mãi rồi tôi cũng quyết định không kể cho chàng nghe nữa, dù sao cũng chỉ là giấc mơ mà thôi, không thể hiện được gì cả. Tôi cúi người ngắm một đoá hoa nhỏ, Long Kỳ cười khê nói, “Thật sự là người còn đẹp hơn so với hoa!”

Tôi ngược mắt nhìn chàng cười rất tươi, “Phu quân so với em lại càng xuất sắc hơn chứ!” Long Kỳ bị từ phu quân này nhẹ nhàng làm ngẩn ngơ, tôi vội chạy nhanh ra hạ thấp người xuống, nói tiếp lời, “Hoàng Thượng đừng nghe nô tì nói bậy, em chỉ lỡ miệng nói ra thế thôi”

Long Kỳ đỡ tôi dậy, trên mặt sùng nịnh, ôm tôi vào lòng, “Ấm ức cho nàng rồi, có vài thứ ta không thể cho nàng, nhưng ta sẽ cố sức thoả mãn cho nàng, nàng đừng để ý, nàng chỉ cần biết rõ lòng của ta là tốt rồi. Thực sự ta cho phép nàng gọi ta là phu quân ta cũng rất thích nghe!”

Tôi vui sướng mở to mắt hỏi lại, “Thật ư?”

Long Kỳ cười gật gật đầu, “Thật đó, trong lòng ta nàng mãi là phu nhân duy nhất của ta!”

Giờ phút này tôi lại muốn rơi lệ, có người chồng như thế làm vợ chồng còn mong gì hơn nữa? Tôi lại ôm chàng thật chặt, nói nhẹ nhàng, “Chàng đồng ý với em, sau này bất kể có chuyện gì xảy ra, cũng đừng có rời bỏ em được không?”

Long Kỳ nhẹ nhàng nói ôn nhu bên tai tôi, “Ta đồng ý với nàng!”

Từ lần đó khi tôi đã điều tra rõ mọi khả năng tiềm tàng có nguy cơ với tôi xong, tôi thực sự nghĩ chắc không còn chuyện gì có thể uy hiếp được tôi nữa, tâm tình tôi đỡ hơn rất nhiều, toàn bộ cung Phiêu Hoa đều được bao phủ bởi một kiểu vui sướng, tôi ngồi trên giường nhìn Hoan nhi quét cung điện mỗi ngày. Hoan Nhi làm rất cẩn thận, nàng ấy cũng rất thông minh, biết tôi muốn cái gì, nghĩ cái gì, đều nắm hết tâm tư của tôi. Tôi thực sự càng ngày càng thích nàng ấy lắm! Hoan nhi nhìn thấy tôi nhìn nàng ta chăm chăm không chớp thì ngoái đầu nhìn lại cười, “Nương nương đang nhìn cái gì thế? Có phải hôm nay Hoan Nhi có gì đó không ổn không?” Nói xong lại còn cẩn thận nhìn lại mình một lượt, tôi cười khẽ bảo, “Không có gì, ta chỉ cảm giác Hoan Nhi người thật tốt quá!”

“Nương nương xin ngàn lần đừng nói vậy, làm nô tì chết ngộp đó!” Nói xong thì đi tới bên giường của tôi, bắt đầu sửa sang lại gì đó bên giường, đột nhiên, nàng ta cầm chiếc túi hương lên thổi, “Nương nương à, còn nhớ hai tháng trước Cao tăng ban thưởng không? Đều dính tro bụi cả rồi!” Tôi chợt nghĩ tới lão ni lần trước kia, lại liên hệ tới cơn ác mộng lần đó, tôi đưa tay khẽ vuốt ve, nghiền ngẫm từng lời lão ni nói, bà ta bảo tôi bị mây đen quấn thân, bị ác mộng liên tục, hiện giờ dù có chiếc túi hương này nhưng tôi vẫn bị ác mộng, những lời bà ta nói rốt cục có vài phần nào là thực là giả, có phần nào có thể tin đây?

Tôi hít một hơi thật sâu, bỗng có một mùi hương hút vào trong mũi, là mùi từ chiếc túi hương kia bay ra. Tôi hơi cau mày, trong đầu nghĩ ngợi xem mùi hương này là loại hương gì mà ở hiện đại tôi đã từng ngửi qua các loại hương, ít nhất thì cũng có hơn mười loại, nhưng loại mùi như thế này thì là lần đầu ngửi được, không biết trong chiếc túi hương này dấu gì đó. Nhớ tới khuôn mặt nghiêm túc của lão ni, lòng tôi thăm than nhẹ, hy vọng đúng như lão ni nói, có thể giúp tôi trừ đi tà yêu.

Tôi đưa cho Hoan nhi, nàng ta nhận lấy chiếc túi hương, lau nhẹ nhàng, sau đó, giúp tôi sửa sang lại giường đệm. Tôi tản bộ đi vào cửa cung, được Hoan nhi đỡ một bên, đẩy sửa sổ sáng ra, thật sự rực rỡ hẳn lên.

Dường như cả không khí đều có mùi hương thơm ngát vậy. Tôi đứng đuổi người ở trong vườn hoa, hít vào thở ra, tự tạo cách vận động, Hoan nhi thấy thế kinh ngạc hỏi, “Tỷ tỷ, người đây là đang vận động gì thế? Nhìn được lắm nha!”

Tôi cười nói, “Đây là bài tập thể dục, có tác dụng rất tốt với thân thể, sau này tỷ tỷ sẽ dạy cho em” Tôi biết chỉ có bản thân mình khỏe mạnh thì cục cưng mới khỏe mạnh, từ sau cơn ác mộng đó tôi lại càng quý trọng bản thân hơn, mỗi sáng sớm đều rời giường ra tập chút thể dục buổi sáng, không có việc gì thì lại kéo Hoan nhi đi tản bộ với tôi, làm chút chuyện vui vẻ, hiệu quả thực tuyệt vời, làm cho tâm tình của tôi trở nên vững vàng hơn, hơn nữa cũng thấy không choáng váng khi đứng lên ngồi xuống.

Cục cưng đã được hơn ba tháng, Thái Y cách vài ngày thì lại tới bắt mạch cho tôi kiểm tra, tôi hiện giờ đã an lòng, Thái Hậu và Lệ phi muốn đánh động tôi thì cứ đánh động đi! Cũng không làm tôi thấy buồn gì cả, ít nhất đến giờ tâm tình của tôi đều thực vui vẻ, nghĩ ngợi tôi lại tiếp tục nỗ lực cười vui vẻ, mỗi ngày lại tiếp tục bồi dưỡng thể xác và tinh thần, lợi dụng tri thức của chính mình mà tạo ra cách dưỡng thân, nhưng này đó đều là do tôi đọc trong sách giáo khoa ra cả, dùng rất hiệu quả, Thái Y cũng bảo cơ thể của tôi và cục cưng đều khỏe mạnh.

Nhưng mà trời không hề dễ yên, hôm nay vừa uống xong thuốc bổ Hoan nhi bưng tới, thấy trong bụng đau một trận, đau đến mức làm tôi hừ nhẹ một tiếng, vỗ về bụng, mặt nhăn lại, Hoan nhi thấy thế sợ tới mức không dám coi thường, vội vàng tới đỡ tôi lên, “Nương nương, người thấy sao rồi?”

Tôi thở mạnh, thúc giục nàng ta, “Mau...Nhanh đi mời Thái y tới đây mau!”

“Ôi, vâng, nương nương người kiên nhẫn chút, nô tì sẽ lập tức đi! Lộ Nhi mau tới coi nương nương chút!” Lộ Nhi đi vào, Hoan nhi thì chạy như bay đi gọi Thái Y.

Vừa lúc Tiểu Thuận Tử cũng từ Mạc Cung trở về, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của tôi thì chạy nhanh đi gọi Hoàng thượng.

Sao thế nào mà đã vậy, tôi tự nhận là mình không có ăn bậy bạ gì đó cả mà, sao bụng lại như có ai đó dùng dây cương siết chặt lại vậy, cõi lòng tan nát. Lộ Nhi giúp tôi chậm rãi tới bên giường, trên mặt tôi chảy đầy mồ hôi, Lộ Nhi nhìn khẽ nắc lên thương tâm, “Nương nương, người rốt cục là làm sao vậy, ...aizzz....Hoan nhi sao tới giờ vẫn chưa trở lại vậy?” Nàng ta đi ra trước cửa nhìn xung quanh, lo lắng kêu lên, vừa dùng khăn ướt lau mồ hôi cho tôi, bụng tôi càng ngày càng đau tới mức ý thức cũng trở nên rối loạn, trong lòng nảy lên ý nghĩ kinh sợ, có chuyện gì đây, cục cưng của tôi, cục cưng của tôi sao rồi? Tôi cứ nghĩ tới cục cưng còn trong bụng lòng đều rối loạn, nước mắt không ngừng được trào ra, Long Kỳ...Chàng mau tới đây đi...

Đúng lúc này nhìn thấy bóng áo bào của Long Kỳ ở cửa, chạy tới bên giường, cầm tay tôi lắc mãi không thôi, “Vũ nhi....Sao rồi...Sao lại đau...Thái Y đâu?”

Lộ Nhi sợ tới mức quỳ xuống đất không dậy nổi, giọng trở nên nghèn nghẹt, “Bẩm Hoàng....Hoàng Thượng...Đã đi gọi rồi....Đang trên đường tới...”

Long Kỳ chất chặt răng lại, “Nếu ái phi trăm có chuyện gì không hay xảy ra, toàn bộ các người đáng chết hết!”

Tôi thở mạnh, bấm chặt tay vào sâu trong da thịt chàng, tôi hừ khẽ, từng đợt đau đớn trong lòng như thủy triều đánh tới mãnh liệt, nghe thấy tiếng Long Kỳ lo lắng gọi, “Vũ nhi...” Lúc này nghe thấy Thái Y chậm chạp chạy đến, chạy nhanh tới bên giường, tôi từ trong tầm mắt mơ hồ nhìn thấy Thái Hậu, Lệ phi và Lan phi cũng đều tới. Lúc này tôi bỗng dưng sáng tỏ, bắt đầu sợ hãi, cục cưng của tôi nhất định là....chắc chắn là không giữ được....

Thái Y sau khi bắt mạch xong thì nhíu mi, Long Kỳ tức giận quát to, “Vũ nhi rốt cục thế nào? Nói mau!”

Thái Y tròng mắt, quỳ sụp xuống đất cất giọng run run nói, “Bẩm Hoàng Thượng, đứa nhỏ của nương nương đã không còn,,,”

Ầm....Những lời này như búa tạ nện thẳng vào lòng tôi đau đớn, đứa con....đã không còn...không còn nữa...Sao lại thế được...Vì sao...

Long Kỳ giọng lạnh như băng đá hỏi lại, “Người nói đứa con của trăm đã không còn nữa?” Thái Y giọng run rẩy, “Đúng vậy...Hoàng Thượng....đứa bé của Vũ nhi nương nương đã không còn nữa...”

Ánh mắt Long Kỳ lạnh thấu xương đảo lên, tức giận vô cùng, cầm chặt tay áo của Thái Y, “Vì sao? Nói cho trăm biết vì sao?”

Thái Y sợ tới mức bỗng chốc ngơ ngẩn cả người, mồ hôi ướt đẫm cả áo, “Lão nô....Lão nô ...Tạm thời vẫn còn chưa điều tra rõ...”

Tôi nghe được vậy lúc này cơn đau trọng bụng đạt tới đỉnh điểm trào dâng, tôi hét lên một tiếng khiến Long Kỳ để ý, chàng nắm chặt tay của tôi, nói nhẹ nhàng, “Vũ nhi...Ta ở đây...Ta ở đây.”

Ngay lúc tôi sắp ngất đi, lại nghe rõ có người nói hoảng lên, “Nương nương ra máu...nương nương ra máu...” Đầu tôi chấn động, chìm vào hôn mê.

Trong bóng đêm tôi không muốn tỉnh lại, lại là cơn ác mộng như trước, tôi đi dọc theo một đường hầm dài, tiến tới phía trước, tôi gần như điên cuồng, có tiếng cười nhạo khắp nơi, tiếng cười lạnh tanh...càng ngày càng rõ ràng hơn...Tôi không muốn tỉnh lại...Đây là đâu...Ai đang cười...là ai vậy? Tiếng cười này đình tại nhức óc ập tới áp lấy tôi, tôi cố kêu lên, nhấc chân chạy thật lực tới tận cuối đường hầm...Tiếng cười lúc rõ lúc không vang bên tai...Tôi hét lên chói tai...Càng cố sức chạy thực mạng tớiđang trước, cả cung điện to như thế mà chỉ có mỗi chiếc giường duy nhất, tôi ngã xuống giường, sau đó xoay mặt nhìn ra ngoài bóng đêm, tim đập bình bịch, hình ảnh cứ lặp đi lặp lại, hoá ra người ngồi trên giường, mặt không có chút máu kia thật sự là tôi...

Tôi không cam tâm...Tôi thực không cam tâm...Trong đầu tôi rống lên biến thành tiếng rên rĩ, một luồng chất lỏng nóng bỏng rơi xuống khoeo mắt, một giọng nam nhẹ nhàng ôn nhu vang bên tai làm tôi nhớ tới

Long Kỳ...Chàng ở đâu...Tôi vươn tay ra sờ soạng lung tung, giữa chừng thì được một bàn tay to nắm chặt, lại nghe rõ âm thanh truyền đến, “Vũ nhi...Nhanh tỉnh lại đi...Vũ nhi của ta...”

Là tiếng Long Kỳ đang gọi tôi...là chàng...Ý thức một lần nữa quay trở về, tôi hờ hững hé mắt ra nhìn, khuôn mặt mệt mỏi của Long Kỳ đập vào mắt, “...” Tôi bỗng phát hiện ra cổ họng bỗng không phun ra được từ nào, nỗi đau xót chỉ khiến tôi rơi lệ, Long Kỳ đau lòng lau khô nước mắt cho tôi, “Không sao rồi, Vũ nhi...Không sao rồi..”

Tôi há miệng thở dốc, khốn khổ mãi mới cất nổi giọng lên, “Con...”

Long Kỳ cau mày, “Không sao.... Ta chỉ cần nàng ổn....Cái gì cũng không sao cả....Con không cần....Ta chỉ cần nàng..”

Tôi nhắm chặt mắt lại, mệt mỏi mãi rồi nặng nề chìm vào giấc ngủ...

Không biết mất bao lâu, bên tai lại nghe thấy giọng một nữ nhân năn nỉ, “Hoàng thượng, xin ngài đi nghỉ đi! Để cho nô tì tới trông là tốt rồi, long thể Hoàng thượng quan trọng mà...”

Một giọng lạnh lùng vang lên, “Đều đi cả đi, ta muốn ở bên cạnh Vũ nhi”

“Hoàng thượng...”

“Chuyện này trầm nhất định phải tra ra manh mối! Đều rút cả đi”

Long Kỳ nổi giận gầm lên, tôi từ trong mộng mở to mắt ra, đầu trống rỗng, đến cả nước mắt cũng không rơi nổi. Tôi cứ trừng to mắt nhìn chăm chăm, trong mắt trống rỗng, một luồng tức giận không biết sao nẩy lên trong lòng, tôi thực muốn giết người...đường như muốn giết người...Long Kỳ nhìn thấy tôi mở trừng mắt, vô cùng đau lòng, gọi nhẹ nhàng, “Vũ nhi...”

Tôi thu hồi ánh mắt trống rỗng lại, nhìn chàng cười khổ, “Hoàng thượng, nô tì thật vô dụng, thực xin lỗi!”

“Đừng nói nữa, đợi khi nào dưỡng thân mình tốt lên mới nói sau! Ta không trách nàng!” Mặt Long Kỳ hiện lên vẻ mệt mỏi, xem ra là đã đợi tôi thật lâu, tôi mở miệng nói tới nghĩa, “Chàng về nghỉ đi! Em không sao!”

“Được!” Long Kỳ gật gật đầu quay lại bảo nhóm người Hoan nhi đằng sau, “Hầu hạ Vũ phi cho tốt, nếu không trầm sẽ không tha cho các người!”

“Vâng!” Một đám dạ vang lên, Long Kỳ đứng dậy, đi ra trước cửa, Hoan nhi tiến đến, “Nương nương, người có khoẻ không? Có đau không?”

Tôi cười khổ, gật gật đầu, Hoan nhi bưng một chén cháo nhạt tới bón cho tôi ăn xong, bỗng chốc có sức đôi chút, tôi gọi Hoan nhi lại kể cho tôi mọi chuyện sau khi tôi ngất đi.

Hoan nhi rưng rưng kể lại, nói tới đoạn sau khi cả người đau đớn ngất đi, không hiểu vì sao mọi người các cung tụ tập đông đủ, vây quanh cung Phiêu Hoa, tôi biết đều là tới xem kết cục của tôi, Hoàng Thượng thì ngày đêm túc trực bảo hộ tôi, mãi cho tới khi giúp tôi rửa sạch thân dưới đầy máu. Mũi tôi đau xót quá, đó là đứa con của tôi mà! Long Kỳ tức giận, bảo Thái Y điều tra rõ nguyên nhân tôi bị sảy thai, mà tới tận hôm nay cũng không có chút manh mối nào.

Lòng tôi kinh hoàng, rốt cục là ai ở sau lưng hãm hại tôi đây? Tôi cắn chặt răng một cái, nếu tôi biết là ai làm, tôi sẽ để cho nàng ta sống không bằng chết.

Lúc này Thái Y lại tới, nhìn thấy tôi ngồi bên giường, hướng tôi quỳ xuống, tôi bảo ông đứng lên, ánh mắt nghiêm nghị bắn tới trên người ông, “Thái Y, vì sao ta lại bị sảy thai? Nói rõ ràng cho ta biết?”

Nhìn thấy ánh mắt giết người của tôi, Thái Y đứng lên rồi lại quỳ xuống trên mặt đất, “Bẩm nương nương, trước mắt còn chưa có thẩm tra ra...Lão thần vô dụng...”

Tôi thất vọng vô cùng, quay mặt đi không thèm nhìn ông ta, ánh mắt khế chớp dừng trên chiếc túi hương, đầu óc đột nhiên nổ tung, là nó ư?

Tôi dùng sức giật mạnh chiếc túi hương ra, kinh hãi nhìn nó chăm chăm, tôi đã đoán ra được mùi hương này là loại nào rồi, nó chính là mùi tâng hoa hồng...đúng ..là nó...Tôi cầm chiếc túi hương đã hại tôi mà

trong đầu trống rỗng, lại nghe được tiếng Thái Y hoảng sợ nhìn chiếc túi hương trong tay tôpì, run giọng hỏi, “Nương nương...Lão thần đã biết...Là chiếc túi hương này...”

Tôi nhắm chặt mắt lại, nắm chặt chiếc túi hương trong tay, cắn chặt răng gần từng câu trong miệng ra, “Truyền lệnh của ta, phong toả chùa Khải Phúc! Bất luận kẻ nào cũng không thể để cho chạy thoát”

“Vâng” Tiểu Thuận Tử nhận lệnh chạy ra cửa, Hoan nhi thì giọng sợ run, “Nương nương, chả lẽ là lão ni cô kia hại nương nương sao?”

Không phải bà ta thì là ai chứ? Tôi không thù oán gì với bà ta, sao bà ta lại hãm hại tôi như thế, nói vậy sau lưng bà ta nhất định có một kẻ thật đáng giận, đừng để tôi tóm được, nếu không tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.

Trong mắt tôi bắn ra tia thù hận, tất cả mọi người im phăng phắc, kinh hoàng cúi đầu.

99. Chương 99

Bà ta sao lại muốn hại tôi, sao bà ta lại biết tôi là phi tử của Long Kỳ, bà ta bị ai sai khiến chứ? Thái Hậu ư? Lệ Phi chăng? Tôi thực hận mình không thể lôi bà ta tới trước mặt để hỏi được, giờ nguyên nhân chân chính đã tìm ra rồi, lòng tôi cũng bình tĩnh rất nhiều, chỉ là cục cưng đáng thương kị kị ra đời của tôi đã chết thảm trong bụng, tôi thực sự chịu không nổi cục tức này. Nó còn nhỏ như vậy, vô tội như vậy thế mà đến cả cơ hội chào đời cũng đều không có, thật sự là tàn nhẫn vô cùng, không còn tính người nữa rồi!

Nằm trên giường, lòng tôi càng thêm nôn nóng, chỗ trống rỗng không có cái gì lấp đầy, tôi thực sự xin lỗi Long Kỳ, là tôi đã hại chết cục cưng của tôi, là một tay tôi tạo thành, nếu không phải tôi muốn tới chùa Khải Phúc cầu thì chắc sẽ không xảy ra chuyện như vậy, Long Kỳ à...Em thực xin lỗi chàng...

Lúc này đã nghe bên ngoài cửa có tiếng truyền báo đến, “Lan Phi nương nương đến...”

Tôi bảo Hoan Nhi đỡ tôi đứng lên, Lan phi đi tới rất nhanh hỏi thân thiết, “Tỷ tỷ...Nằm xuống nghỉ ngơi đi...” Tôi giương mắt nhìn vào nàng ta, nàng ta cũng mở to mắt nhìn có vẻ rất kinh ngạc, trừng mắt nhìn rồi hỏi vu vơ, “Tỷ tỷ...Sao thế?”

Tâm tình trả thù của tôi lên tới cực điểm, khả năng tất cả mọi người hại tôi đã không còn nghi ngờ gì rồi, không phải là Lan phi, trong lòng tôi biết rõ, tôi thần nhiên chỉ vào chiếc ghế dựa ở bênm “Ngồi đi! Hai ngày nay tâm tình tỷ tỷ không được tốt cho lắm, người cũng đừng trách tỷ tỷ!”

Nàng cười thoải mái, “Sao có thể vậy chứ! Chuyện này xảy ra, chung quy cũng do người đó nắm được thôi!” Nói xong tôi cắn chặt răng một cái, Lan phi an ủi vài câu ho khê hai tiếng, “Tỷ tỷ, muội muội xin cáo lui trước!”

Tôi gật gật đầu, lúc này lại nghe thấy tiếng Lan phi ở sau cửa truyền đến, “Nô tì tham kiến Hoàng Thượng!”

Tôi biết Long Kỳ đã tới, trong lòng có chút áy náy, nhìn thấy chàng đang đi tới phía tôi, ánh mắt tôi khôi phục chút thần thái, bức thiết đón đầu nhìn chàng, “Vũ nhi...”

Chàng đi nhanh tới trước giường cầm lấy tay tôi, “Thân mình đỡ hơn chưa? Ta bảo phòng thuốc sắc cho nàng chút thuốc đã uống chưa?”

Tôi giật giật miệng nói khê, “Vâng, đã uống rồi!” Tôi ngẩng đầu nhìn lên chàng hàm ý xin lỗi, “Em có chuyện muốn nói với chàng!”

“Nàng nói đi!”

Tôi không nên giấu chàng, tôi cứ kể tất mọi chuyện xảy ra ở chùa Khải Phúc cho chàng nghe hết, bỏ qua chuyện gặp Hàm mặc bên ngoài, Long Kỳ càng nghe, lông mày càng nhướng cao, toàn thân không kiềm chế nổi toả ra tức giận nồng đậm, ánh mắt lạnh thấu xương tới mức lạ thường, “Đức Phúc!”

“Hoàng Thượng!” Hà công công từ bên ngoài đi vào, Long Kỳ giận dữ hét lên, “Đem tất cả mọi người ở chùa Khải Phúc tới gặp trẫm, bất luận kẻ nào cũng không tha!”

“Vâng, Hoàng thượng!”

Chàng thở mạnh một hơi, ngồi xuống, “Ta cũng có sai, thời gian đó có chút bận chính sự không quan tâm nàng, nàng mới có thể đi giải sầu ở chùa Khải Phúc, nếu ta ở bên nàng nhiều hơn, chắc chắn nàng sẽ tránh được trận bất ngờ này, nàng cũng đừng nên tự trách mình! Cứ đợi dưỡng thân mình khoẻ hơn mới nói sau!”

Tôi hé miệng, lệ bắt đầu thánh thót rơi xuống, tiến sát vào trong lòng chàng, cảm thụ tiếng tim đập mạnh của chàng khiến tôi an tâm, “Cảm ơn chàng!” Giờ phút này tất cả mọi nỗi thống khổ, ảm ức đều tan thành mây khói, chỉ còn có chàng ở bên mình, cho dù có chết tôi cũng nguyện ý.

“Ta đã nói với nàng rồi vĩnh viễn sẽ không tức giận!” Giọng chàng cứ vĩnh viễn ôn nhu động lòng người như vậy, làm cho tôi đến cả nghĩ loạn cũng không có.

Hôm nay Hoan Nhi hầu hạ tôi mặc nghiêm chỉnh, bởi vì tất cả mọi người ở chùa Khải Phúc cũng đã được đưa tới, đang ở trên đại điện. Tôi nghiêng rằng trời treo, ước gì hiện giờ vọt thẳng tới chất vấn bà ta, vì sao lại nhẫn tâm như thế, vì sao lại nhẫn tâm như thế....

Nhìn vào trong gương hiện lên một người phụ nữ cao quý mà lạnh lùng kia, đó là tôi, tôi đã thay đổi rồi, như một nhành mai trong băng tuyết, đứng ngạo nghễ không gục, vẻ uy nghiêm trời sinh.

Tôi được Tiểu Thuận tử giúp đi tới đại điện, dọc theo đường đi có biết bao ánh mắt kỳ lạ nhìn, tôi coi như không thấy, Long Kỳ trên đại điện ngồi phía ngai cao, là nơi mà đại thần đang cùng Hoàng Thượng bàn bạc chính sự. Đi vào trong đại điện, Long Kỳ ngồi trên ghế cao kia, Thái Hậu ngồi bên cạnh, cạnh đó còn phân biệt là Lan phi, Lệ phi, và còn có cả Lân Phù nữa, tôi đảo mắt nhìn quanh, có Lâm Tể tướng, và một số ít đại thần quan trọng đã ở đó, đang quỳ trước điện là số Hoàn thượng và ni cô lớn bé. Tôi đảo mắt nhìn lướt qua, trong lòng phát lạnh, thế mà không thấy vị lão ni cô ở trong đó, Tiểu Thuận Tử đỡ tôi ngồi trên vị trí phi, tôi giương mắt nhìn thấy Long Kỳ đang nhìn phía tôi gật gật đầu. Tôi thở gấp, quay đầu nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của Thái Hậu đang dừng trên người của tôi. Lúc này thái giám bên cạnh bà ta cúi người xuống thì thầm vài câu bên tai, bà ta gật gật đầu, tôi rũ mắt xuống nhìn thấy Lệ phi ngồi đối diện, nàng ta nhếch miệng khẽ cười, có vẻ khinh thường nhìn tôi.

Trong lòng tôi đã chắc chắn, đây chính là nội bộ triều đình, tôi không dám thất thố, khuôn mặt đoan chính, lạnh nhạt nhìn tất cả. Lúc này một giọng truyền tới, “Chính Vương gia giá lâm, Quận Vương gia giá lâm..” Hai bóng thon cao xuất hiện trước cửa đại điện, một người trông khá béo, một người trong cao gầy, nhưng hai người đều là những người đã cao tuổi, cứ thông thả đi tới. Trong lòng tôi ngẩn ra, người thẩm tra sao bỗng lại mời hai vị nguyên lão này tới chứ? Tiểu Thuận tử nói nhỏ bên tai tôi, “Nương nương, đây là hai vị hoàng thúc của Hoàng Thượng! Là người có thân phận cao trong hoàng gia” Hoàng thúc à, không phải là giống Hàm mặc đó ư? Họ sao thế nào mà lại tới đây chứ? Trong lòng tôi hiện lên tia bất an, cũng đoán được lần thẩm vấn này không đơn giản chút nào. Chẳng nhẽ là Thái Hậu sao? Lưng tôi lạnh toát, chẳng nhẽ mối hoạ lần này của tôi không chỉ có vậy? Tôi lo lắng ngẩng đầu lên nhìn Long Kỳ, chàng nhìn tôi cười an ủi, sau đó cất giọng nghiêm túc nhìn về Thái Hậu, “Thái Hậu, lần thẩm vấn này cần gì phải gọi Hoàng thúc tới đây chứ?”

Thái Hậu mỉm cười, “Hoàng thượng, hôm nay ai gia có chuyện nhất định cần phải xử lý cho nghiêm túc! Đó là sự tổn hại tới mặt mũi của hoàng gia ha! Chắc chắn cần hai vị Hoàng ca ở đây chủ trì công đạo rồi”

Long Kỳ nhíu mày, không giận bảo, “Thái Hậu có chuyện gì nói với trẫm alf được, cần sự phải nhọc lòng như thế chứ!”

Thái Hậu vẫn cười thản nhiên sắc mặt không đổi, “Việc này thế nào Hoàng Thượng tự khắc biết!”

Long Kỳ hừ khẽ, không thèm nhắc lại, một tiếng hô lớn vang lên bên ngoài điện, “Hàm thân vương giá lâm...”

Tôi hơi hơi kinh ngạc, Hàm Mặc cũng được mời tới đại điện này, Thái Hậu này rốt cục là muốn sao đây? Hàm Mặc tiến vào trong điện lạy Hoàng thượng rồi nhìn về phái tôi liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên rất nhiều lời thân thiết, sắc mặt tôi hơi đổi, gật gật đầu về phía hắn, lại nghe tiếng Long Kỳ truyền đến, những câu lạnh tới thấu xương, “Chùa Khải Phúc là chùa lớn nhất trong kinh thành, lại rắp tâm bất lương, đối với ái phi trẫm cho độc vật, tội này diệt cửu tộc toàn bộ cả nhà! Mau khai ra, vì sao lại hạ độc với ai phi của trẫm, alf do ai sai khiến!” Mặt Long Kỳ lạnh băng, giọng không có chút ảm áp nào.

Một số tiểu hoà thượng và ni cô trẻ tuổi đều giật mình hoảng sợ run rẩy không ngừng, vài lão hoà thượng cao tuổi nhìn trông có chút lạ lùng, trụ trì chùa Khải Phúc ngẩng đầu lên nhìn tôi, “Vũ phi nương nương, lão tăng thật sự không biết nương nương đang nói là người nào, nếu không chỉ cho lão phu xem xem!”

Giọng tôi thật lạnh nhạt, “Đều ngẩng đầu lên!” Mọi người vào lúc này đều ngẩng đầu lên nhìn tôi, tôi nhìn lướt qua một lượt, chẳng những không thấy vị lão ni cô kia mà đến cả vị tiểu hoà thượng tới truyền lời cho tôi cũng không thấy trong đó, tôi nhíu mày, “Chùa các người có lão ni cô nào khoảng năm mươi tuổi hay không?”

Trụ trì chùa lắc lắc đầu, “Từ lúc bản chùa mở cửa cho tới nay, đều là hoà thượng cả, chỉ vài năm gần đây mới cho phép nữ tu hành, miệng nương nương nói tới lão ni cô khoảng năm mươi tuổi bản chùa thực sự không có!”

Tôi tức giận đứng bật dậy, quát lên, “Thật sự không có sao?”

Lão trụ trì lắc lắc đầu nói kiên định, “Bẩm nương nương, lão phu là người xuất gia, không dám nói dối một lời, thực sự không có, mọi người trong chùa chúng ta từ trên xuống dưới đều có thể làm chứng!”

Tôi ngã ngồi xuống ghế, cảm thấy khó thở, xem ra cái vị lão ni cô và tiểu hoà thượng kia là là người đóng giả cả, ngày đó lẫn vào trong chùa Khải Phúc, lợi dụng chùa Khải Phúc mà tặng tôi chiếc túi hương, khó trách mà khi đó trong điện lại im ắng chẳng có người nào.

Tôi bảo là trang trọng nghiêm túc hoá ra là có người sau lưng cố ý dẫn người khác đi, hiện giờ đến cả nhân chứng cũng tìm không thấy, vụ án này lâm vào tuyệt cảnh rồi, thế giới lớn thế này, ai có thể tìm ra được hai tên đã hãm hại tôi đang trốn ở đâu chứ? Đáy lòng nổi lên trận lạnh toát, tôi ngẩng đầu lên nhìn về Long Kỳ, Long Kỳ hình như cũng có ý nghĩ giống tôi, mặt lạnh lùng, “Đem tất cả chúng nhốt lại, việc này chưa tra được manh mối bất luận kẻ nào cũng không thoát khỏi liên quan!”

Bỗng nhiên trong đại điện vang lên, “Đợi đã..”

Tất cả mọi người đều cùng nhìn về phía phát ra tiếng, về mặt Thái Hậu nghiêm túc, “Án này bản cung cho rằng không cần tra xét nữa, chuyện này kẻ chân chính hại không có, mà chính là trên người Vũ phi nương nương!”

Cả người tôi ngẩn ra, không rõ những lời Thái Hậu nói có ý gì. Trong điện im lặng như tờ, dường như đến cả tiếng tim đập cũng đều nghe được, Long Kỳ lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh, giọng rõ ràng không giận, “Không biết ý tứ Thái Hậu nói vậy là thế nào?”

Thái Hậu cười khê, “Hoàng thượng, lời này nên hỏi ái phi của người nha! Hỏi một chút xem nàng ta đã làm ra chuyện gì kia!”

Long Kỳ biến sắc, giận tím mặt, “Thái Hậu, trăm không rõ ý Thái Hậu đang nói cái gì, xin Thái Hậu giải thích rõ ra!”

Thái Hậu dường như rất dừng cảm, trong mắt lộ ra nét cười khinh bỉ, đứng lên, “Được! Dĩ nhiên Hoàng thượng đã bảo ai gia nói cho rõ ràng, ai gia đã nói cái gì thì cũng hiểu, xin các vị ngồi cả đây phân xử, làm chứng, miễn nói ai gia bắt nạt người!”

Trong lòng tôi thất bất an, ánh mắt nhìn chằm chằm vào từng hành động của Thái Hậu, tôi không thể tưởng tượng nổi bà ta lại bịa đặt ra âm mưu kế hiểm gì hại tôi, chỉ cần bà ta hành động, tôi đoán kết cục với tôi thực sự thảm khốc.

Thái Hậu vẫn duy trì vẻ tươi cười, còn giọng thì biến thành lạnh tanh, một tay chỉ thẳng vào tôi, “Vũ phi nương nương, người còn muốn giả vờ sao? Hại chết long tử của Hoàng thượng là chính người cố ý! Còn không biết tội ư?”

Ầm, đầu tôi nổ tung, tôi trợn tròn mắt lên, kinh hãi, không tin nổi, bà ta thế mà lại dám đổ tội danh này lên đầu tôi, cả người lạnh toát, tôi giận dữ nói, “Thái Hậu, người đừng có ngậm máu phun người, ta vì sao lại muốn hại chết con của ta chứ?”

Thái Hậu cười lạnh lùng, trên mặt giả vờ trông như thật, “Vì sao ư? Vũ phi nương nương còn không rõ lắm sao? Còn không phải là Vũ phi nương nương vẫn còn yêu Hàm thân vương đó ư?”

Những lời này vừa thốt ra, tôi khiếp sợ tới cùng, thế mà bọn họ dám lấy quan hệ của tôi và Hàm mặc ra, bọn họ cứ tưởng hăm hại tôi như thế là được sao? Thật vô sỉ, quan hệ của tôi và Hàm mặc thực sự trong sạch, làm sao lại là tình cũ của tôi chứ?

Tôi hít sâu một hơi, “Thái Hậu, người ô nhục ta thì không sao, nhưng ta và HẮM Vương gia là trong sạch, cần bản không làm chuyện gì cả, làm việc đều đặn hoàng! Người cứ như vậy vô duyên vô cớ bịt miệng tung cho ta một tội danh như thế, người hơi quá đáng đó!” Nói xong tôi nhìn lại Long Kỳ, mặt chàng đã có vẻ lo lắng vô cùng, trong mắt hiện lên vẻ lạnh toát ra nhìn thấu xương, lòng tôi bỗng trầm xuống, quan hệ không rõ ràng giữa tôi và HẮM mặc thực sự vốn đã làm cho Long Kỳ canh cánh trong lòng, hiện giờ xảy ra một đoạn chuyện tình như vậy, tôi thực sợ chàng chịu không nổi mà rời tôi đi.

Hình như Thái Hậu có vẻ nắm chắc mười phần, vẻ mặt sắc lạnh, “Vũ phi nương nương là cần chứng cứ phải không? Mọi người đều làm chứng, hôm nay bản cung sẽ đem chuyện Vũ phi nương nương và Hàm thân nương gièm pha công bố ra! Người đâu, mang chứng cứ trình lên!”

Nhìn bức họa trong tay thái giám, lòng tôi lại càng lạnh băng, đến cả thở cũng không nổi, đó là bức tranh HẮM Mặc vẽ tặng tôi, sao lại ở trong tay Thái Hậu chứ? Chẳng nhẽ, chẳng nhẽ là ngày đó có ai dâng sau theo dõi tôi sao? Tôi còn nhớ rõ lúc đụng phải Lâm Tể tướng, tôi đảo mắt nhìn thấy trong mắt Lâm Tể tướng hiện lên ý cười, hoá ra là ông ta giả trò quỷ sau lưng, hoá ra là bọn chúng đã liên hợp lại để đối phó với tôi! Diệt Vũ tôi đây địch thủ thật nhiều như mây.

Đợi tôi suy nghĩ kỹ xong thì ngẩng đầu nhìn thấy Long Kỳ mở bức họa trên tay ra, ánh mắt thống khổ của Long Kỳ xẹt qua, còn tôi nhìn chàng, trong nháy mắt tôi dường như bị sét đánh vbậy, không động đậy nổi, chỉ có thể gào thét điên cuồng trong lòng, Long Kỳ, xin chàng đừng bị những lời dối trá của chúng lừa nha, xin đừng tin bọn chúng...

Nhưng sự thật vẫn ở trước mặt, tôi thấy toàn thân vô lực, lúc trước tôi còn có thể sống chết bảo mình trong sạch, hiện giờ thì sao đây? Hiện giờ sau khi tôi chiếm được tình yêu của chàng, biết chứng minh ra sao đây, tôi muốn chứng minh thế nào đây?

Lệ cứ thánh thót rơi xuống khoé mắt, những lời Thái Hậu nói như kim đâm vào tai, “Hiện giờ mọi người...”

“Đủ rồi!” Một giọng tức giận cắt ngang bà ta, cả người Long Kỳ toát ra lạnh toát, luồng khí lạnh làm buốt tim mọi người, chàng nhìn về tôi lắc lắc đầu, sau đó nhắm chặt mắt lại, nói lạnh lùng vô cùng, “Đều lui cả đi!”

Sắc mặt Thái Hậu trầm xuống, không hề giận mở miệng, “Vây Hoàng Thượng, chuyện này Hoàng thượng xử lý thế nào, nay có các vị hoàng thân quốc thích có thân phận cực cao ở đây, dù sao cũng phải có cách giải quyết chứ!”

Long Kỳ lạnh lùng quét mắt liếc bà ta một cái, “Chuyện này Thái Hậu không cần quan tâm, trẫm sẽ xử lý!”

Thái Hậu vẫn còn muốn tiếp, “Nhưng mà...”

“Được lắm, chuyện xấu trong nhà cũng không thể nói ra ngoài, chẳng nhẽ Thái Hậu còn muốn biến thành dư luận bàn tán hay sao, ai ai cũng biết mới vui thích sao, mới vừa lòng đó chẳng?” Giọng Long Kỳ đáp lễ bà ta trào phúng, bà ta hoảng sợ, thần sắc có chút bối rối, “Ai gia không có ý này!”

“Không có ý này ư? Vây vì sao lại mời cả triều thần không nên mời tới, hoàng thúc bọn họ cùng nhau đến, trẫm có nói qua là muốn mời họ sao?” Long Kỳ không khách sáo nói, Thái Hậu bỗng chốc lâm vào cảnh xấu hổ vô cùng, Lệ Phi xoa dịu đi, “Hoàng thượng bớt giận, Thái Hậu làm vậy chỉ là muốn...”

“Muốn làm gì? Muốn cho họ tới xem để chê cười trẫm đó sao? Muốn họ ngăn trẫm che chở người khác có phải hay không?” Những câu Long Kỳ nói ra giọng điệu lạnh lẽo thấu xương, trong chốc lát cả đại điện lại im lặng như trước, lúc này thuộc hạ của Chính thân vương ôm quyền nói, “BẮM hoàng thượng, đây là việc nhà của ngài lão thần sẽ không tham dự! Xin cáo từ!”

Xem ra, lão Hoàng thúc này đã có chút tức giận thái độ của Long Kỳ rồi.

Vị kia cũng đứng dậy xin cáo từ, Long Kỳ thản nhiên nói một câu tiễn khách, tiễn hai vị hoàng thúc có thân phận cực cao đi.

100. Chương 100

Toàn bộ không khí trong đại điện như ngưng lại, lòng tôi lại càng lạnh như bị đóng băng vậy, ép tới mức tôi thở không nổi, trong lòng tôi giờ đã rõ lắm rồi, Thái Hậu luôn đợi thời cơ cuối cùng cũng tới rồi, một tay biểu hiện giả dối tạo ra cảnh tôi cố ý giết hại cục cưng trong bụng, rồi sau đó lại khoác lên người tôi tội danh mới, xoay loạn tôi lên chỉ vì mục đích là tôi có quan hệ dơ bẩn với Hàm mặc, nghĩ đến cái lão ni cô kia và tên tiểu hoà thượng, hai nhân chứng duy nhất này tự dưng đã biến mất, hoặc đã không còn trên thế giới này nữa, hơn nữa Hàm mặc lại tặng tôi bức tranh này, tất cả dường như đã cùng buộc chặt lại với nhau, tàn cục cuối cùng tương đương tuyên bố cái chết của tôi rồi. Lúc này cho dù tôi có trăm miệng cũng nói không xong, xả không rõ. Thật là hãm hại cao tay quá, chẳng trách mà thời gian gần đây bọn chúng lại cách xa tôi những ba thước lận, hoá ra tất cả đều biết rõ kết cục của tôi như thế.

Long Kỳ hừ lạnh một tiếng phất tay áo bước nhanh rời đi, không thèm nhìn bất cứ ai, cũng không nói bất cứ lời nào, vứt lại mọi người trong đại điện. Tôi biết trong lòng chàng cũng thống khổ không kém gì tôi, tôi làm sao mà chịu nổi chứ? Chỉ là lạnh thấu xương, máu toàn thân tôi như đông lại, vô cùng thống khổ, khổ sở, lòng tôi bỗng biến thành lửa cháy lan ra đồng cỏ bốc cháy, hoá thành thù hận đem đốt tôi thành tro tàn, tôi biết, tôi nhất định phải trả lại cho bọn chúng. Trên mặt tôi cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh đến mức tất cả mọi người không biết tôi đang nghĩ gì. Tôi hơi ngược mắt đậm mạc quét qua nhóm người trong đại điện một cái, nói với Tiểu Thuận Tử, “TRở về cung đi!”

“Đợi đã!” Giọng Thái Hậu vang lên phần nộ, tôi nhìn bà ta một cái, “Thái HẬU còn lời gì muốn nói nữa hay sao?”

“Có, người thân là phi tử nhất phẩm trong cung, lại ngoại tình, coi thường luật pháp trong triều Vĩnh Hán, dẫm đạp bữa bãi lên, đã mất đi tư cách làm phi tử, hôm nay ta đại diện Hoàng Thượng phê ngôi vị phi của người, biếm làm cung nữ!”

Tôi đầu cột cười, giọng điệu châm biếm, “Thái Hậu, người vĩnh viễn không bao giờ đại diện được cho Hoàng Thượng!”

“Người...” Sắc mặt Thái Hậu đột biến, cả người run lên, không nói được gì, câu nói kia của tôi đã hạ mất khí thế của bà ta, trong chốc lát, sắc mặt đen sì, cuối cùng cũng cảm mồm nói không nổi, nhing tôi không chớp mắt.

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc thì tôi thông dong bước ra khỏi đại điện, mới bước ra đại điện, chân dừng lại, cả người mềm nhũn, Tiểu thuận tử chạy nhanh tới đỡ lấy tôi, “Nương nương, người không sao chứ?”

Tiểu Thuận Tử đỡ tôi trở lại trong cung, tôi lẳng lặng ngồi trên chiếc đệm, cảm giác cổ họng như bị cái gì đó đâm vào khó chịu vô cùng, nước mắt âm ỉ cứ lặng lẽ rơi, tôi khịt khịt mũi, ngẩng đầu lên, cắn chặt răng. Tại đây ban đêm lạnh như nước, ngồi trong bức tường cao hồng bao quanh, bóng hoàng cung rực rỡ mờ ảo, chầm nặng nề lên người tôi.

“Nương Nương, người muốn khóc cứ khóc đi! Cứ buồn như vậy sẽ sinh bệnh đó!” Hoan nhi và Tiểu Thuý tiểu Lan lẳng lặng đứng cạnh tôi, tôi bị làm nhục toàn thân, trước tiên là sảy thai, sau đó bị vu hãm, bị hai sự đả kích nặng nề ập tới, bất kể ai cũng chịu không nổi nữa là, các nàng ấy thấy tôi trở về, không la khóc thảm thiết, nhưng tâm tình lại tốt tới mức làm cho họ ngạc nhiên nhìn tôi, trong mắt các nàng ấy hiện lên vẻ kinh ngạc, thương tâm, rơi vào trong mắt tôi. Tôi nghĩ muốn tố cáo bọn chúng cũng trở nên tẻ liệt mất rồi, đã không còn cảm giác đau xót ra sao nữa.

“Không sao! Đừng lo lắng cho ta, các người đi làm việc khác đi!” Tôi cười khổ bảo, sắc mặt trông cực kỳ khó coi. Tôi vừa nói xong thì đã nghe tiếng HÀ công công vang lên sắc bén ngoài cửa, “Thánh chỉ đến...”

Lòng tôi lập tức run rẩy hẫng lên, chạy nhanh tới trước giường quỳ xuống, Trong tay HÀ công công mở ra một quyển màu vàng, “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Vũ phi bắt đầu từ hôm nay cấm được

rời khỏi cung Phiêu Hoa, không được ai tới thăm, khâm thử!”

Trong lòng tôi giật mình, nội dung của đạo thánh chỉ này làm tôi kinh ngạc, nó không ghi nguyên nhân tôi bị cấm, có phải Long Kỳ cũng không tin lời Thái Hậu nói không? Cảm giác chết lặng của tôi bỗng có chút khởi phục, vui vẻ chút, vội chạy nhanh tới tạ ơn, tiếp nhận thánh chỉ, HẢ công công thở dài một hơi, “Vũ phi nương nương, thật sự là lão nô hại người rồi, nếu lúc trước không phải lão nô khuyên bảo nương nương, thì nương nương vẫn được tự do, sẽ không bị ăn khổ như hôm nay!”

Tôi lắc lắc đầu, “Công công nói sai rồi, con đường này là chính ta tự chọn, đi tới tình trạng ngày hôm nay ta cũng không trách bất cứ ai, công công cũng đừng tự trách mình!” Tôi nghĩ ngợi hơi nhẹ nhàng, “Hoàng Thượng, chàng sao rồi?”

“Hoàng Thượng ư, tự nhốt mình trong thư phòng kia kìa, Aizz...Trong lòng ngài ấy cũng chịu không nổi như nương nương, việc hôm nay, Thái HẬU cũng làm quá mức rồi, hơn nữa lại còn làm rất rõ ràng nữa!”

Trong lòng tôi cả kinh, “Lời này nói là thế nào đây?”

Trong mắt HẢ công công hiện lên một tia sáng kỳ dị, “Nương nương còn không nghĩ ra sao? Một chiều này của Thái Hậu thật cao tay quá!”

HẢ công công chậm rãi phân tích ra, tôi mới chợt bừng tỉnh hiểu, không ngờ bên trong tôi thế nhưng đã trở thành quân cờ trong tay bà ta, bà ta muốn lợi dụng tôi để gây bất hoà Hoàng Thượng với thân vương khác, nói đi nói lại thì cũng chính là vì lợi ích chính trị mà ra.

Nên biết rằng Hàm Vương gia hàng năm đều có một số lượng lớn tiền của có thể đầy quốc khố, nay không có gì lợi bằng ngoài quốc gia kiếm tiền như buôn bán, hầm mỏ, chính là ích lợi buôn bán. Mấy năm gần đây Hàm Vương gia làm ăn ngày càng lớn, hẳn trên danh nghĩa quán rượu hầu như trải khắp đất nước, có thể thấy thế lực của hắn không thể xem thường được, một khi Long Kỳ và HẢ mặc phát sinh mâu thuẫn sẽ tạo ra sự bất đồng về mọi mặt. Hiện nay xung quanh có nhiều quốc gia gây chiến, quốc khố ngày một rỗng, quốc gia sẽ lâm vào tình trạng tê liệt cho tới tan vỡ. Thái Hậu cũng không biết là vô tình hay cố ý chọn cách gây loạn nội bộ, rốt cục bà ta còn muốn làm cái gì nữa đây?

Về mặt Hà công công khổ sở, “Nương nương là người thông minh, cần phải vững vàng đó nha!”

Tôi đương nhiên biết ý HẢ công công là gì, nếu tôi bại trước trận chiến, thì đã đúng ý của Thái Hậu mất rồi, là quân cờ chân chính của bà ta, HẢ công công muốn bảo tôi phải duy trì sự bình tĩnh, yên lặng xem xét, vì vậy thánh chỉ của Hoàng thượng mới ngắn gọn thế, mà lại không nói rõ tội trạng gì của tôi cả, chỉ là bị cấm rất nhẹ. HẢ công công đoán cũng giống tôi, khả năng trong lòng Hoàng thượng cũng lo lắng như vậy cũng nên! Ở trên đại điện đã chứng minh rõ điều này rồi. Nếu Thái HẬU ở trên đại điện trước ăm mọi người bức Hoàng thượng nói ra cách xử lý tôi, thì kết cục của tôi là cực kỳ thảm, nhưng Hoàng Thượng lại lấy khí thế ép người, nhằm ngăn đón bức tường thẳng, chính là không cho Thái Hậu có cơ hội phá một tầng giấy mỏng kia, chàng làm vậy rõ ràng là tạo cho tôi một lối thoát. Trong lòng tôi dần dần nghĩ thoáng hơn, hy vọng Long Kỳ cũng nghĩ giống y như tôi, khám phá ra mưu kế của Thái Hậu.

Bởi vì, tôi và Long Kỳ cách nhau một tầng lụa mỏng không nhìn thấy, lúc này nhất định chàng cũng không nhìn thấy tôi đi, hơn nữa, tôi sợ nói ra mưu kế của Thái Hậu, chàng trong lúc tức giận mất đi lý trí, nhưng vậy sẽ biến thành kết quả phản lại. HẢ công công cũng chỉ là một thái giám, không thể đắc tội Thái HẬU, mà càng không thể đắc tội Hoàng thượng được, cũng không thể tùy tiện nói ra chuyện này.

Tôi nghĩ ngợi, trong đầu bỗng chốc toát ra một mưu kế, biện pháp tốt nhất chính là diệt cỏ tận gốc, chuyện đã xảy ra rồi, không phải cứ khóc lóc thảm thiết thì có thể giải quyết được vấn đề, hơn nữa tôi cũng không muốn cho bọn chúng được lợi như vậy.

Cũng nên để cho bọn chúng được nhấm nháp nỗi thống khổ giống như tôi mới được, mới cam lòng. Long Kỳ cấm tôi, hạ lệnh không cho bất cứ kẻ nào tới thăm tôi, tương đương như giấu đi tin tức cho tôi, như vậy cũng là bố cục tốt nhất để tôi bày trận.

101. Chương 101

Xem tình hình hiện giờ thì Thái Hậu và Lâm Quân Duệ đã cùng nhau liên thủ rồi, tuy rằng cũng không rõ mục đích cuối cùng của Thái Hậu là gì, nhưng hậu cung cấu kết với ngoại thần, muốn làm chuyện gì thì tuyệt đối là chuyện không nhỏ.

Lâm Quân Duệ và Thái Hậu liên thủ, đơn giản là vì Lan phi chưa được sủng hạnh, muốn mượn tay Thái Hậu chặt cái dây cuốn là tôi trước, hoàng triều Vĩnh Hân có một quy tắc, ngoại thần không thể can thiệp hậu cung, lão ta thế lực cũng cấu kết với cả Thái Hậu, nếu tôi đoán không nhầm thì việc sai khiến lão ni cô tặng tui hương cho tôi chính là Thái Hậu, còn theo dõi cả chuyện tôi đến Hàm Phủ là Lâm Quân Duệ.

Sắc mặt tôi sầm xuống, nhìn Hoan nhi, “Là ai tiến vào trong phòng của ta?”

“Là nha đầu Tú nhi của Lệ phi nương nương ạ! Ngày hôm qua nàng ấy mang theo hai người cường quyết xông vào, cổ ngắn lại thế nào cũng không được!”

Tôi giận đập mạnh lên bàn nói, “Nha đầu này thật to gan! Dám coi cung Phiêu Hoa của ta không ra gì, đợi khi nào ta ra ngoài chém một dao bay đầu ả ấy à xem” Tôi hừ lạnh một tiếng, nghĩ lại thấy hiện giờ có thể nói Lâm Quân Duệ và Thái Hậu là cùng một phe, nếu lão ta bị rút đài thì mục hồ li này xem có thể chống đỡ được bao lâu, trong lòng tôi cười lạnh.

Nghĩ đến đây tôi gọi Tiểu Thuận tử vào, bảo cậu ta bắt tay vào điều tra chi tiết về Lâm Quân Duệ, tôi muốn cậu ta tìm ra lỗ hổng trên người của lão ta, sau đó nhân cơ hội châm lửa, thiêu chết lão ta làm cho trở tay không kịp. Tiểu Thuận Tử đi vài ngày thì về, đem mọi tư liệu về lão ta báo cáo chi tiết. Lâm Quân Duệ là trọng thần đứng thứ hai trong triều, dưới tay quản lý lục bộ, có thể nói là quyền hành trong tay, nhưng phẩm cách của lão ta thì có vấn đề, nhà có ba phu nhân, Lan phi là do đại phu nhân sinh ra, nhưng sau khi sinh ra thì đã qua đời, nay còn lại hai phu nhân, lão này là người làm việc khéo léo, tâm cơ thâm trầm, luôn luôn giả dối nhưng lại tham tài háo sắc. Lão ta có một thói quen xấu là lúc nào cũng đi tiêu khiến ở Di Hồng viện!

Nghe được tin này, trong đầu tôi loé sáng, “Được lắm, chúng ta bắt đầu tới Di Hồng Viện xuống tay!”

Tiểu Thuận Tử không hiểu ý của tôi, hỏi lại, “Ý nương nương là gì?”

“Ta muốn làm cho lão ta ngã ngập vào trong tửu sắc, dậy không nổi” Tôi cũng không nói rõ, trong mắt xẹt qua tia sáng lạnh. Tuy nói quyền thế ra không dễ nhưng chỉ ra nhiều như thế, kẻ hám tiền hám sắc không chê người đẹp, phụ nữ có đối sách của phụ nữ.

Hôm nay mặt Hà công công hiện lên ý cười, vội vàng chạy bộ bay tới, thấy tôi ngồi trên đệm, thì cười bảo, “Nương nương, buồn chán lắm hả!”

Nhìn sắc mặt của ông, lòng tôi biết chắc có tin tức đến, “Hà công công à, có chuyện gì?”

“Tối qua, ta nhân cơ hội nói ra trước mặt Hoàng thượng, nói nương nương rầu rĩ không vui, buồn bực không vui, cả người đều tiêu tụy, xin Hoàng thượng cho phép nương nương đi lại chung quanh giải sầu, các người đoán xem Hoàng thượng thế nào?”

Hoan Nhi không hề giận kêu lên, “Còn thế nào nữa, Hà công công không phải muốn làm cho nương nương vui vẻ đó ư, ông cứ nói thật ra xem nào!”

“Sắc mặt Hoàng thượng hiện lên vẻ đau lòng, lập tức chuẩn! Ôi nương nương à, Hoàng thượng bên đó người cũng đừng có lo lắng quá, người cũng đừng có nghĩ gì nhiều, Hoàng Thượng đang khó xử mà!”

“Ông nói đều là thật chứ?” Tôi mừng tới mức muốn hỏi lại cho chính xác, bị cấm cũng đã mất vài ngày rồi, chàng vẫn không chịu gặp tôi, cũng chẳng cho tôi biết tin gì, cả chàng suy nghĩ thế nào cũng đều không đoán được. Mỗi ngày tôi ngoài việc gom góp tâm tư đoán suy nghĩ của chàng ra, giờ Hà công công mang tới tin này cho tôi, chuyện này cũng là đả kích lớn cho chàng rồi. Không đến gặp tôi chắc chàng có lý do của mình, nhưng mà sâu trong đáy lòng tôi cả thấy đau lòng vô cùng. Tôi suy nghĩ một chút rồi nhìn Hoan Nhi, “Hoan nhi trang điểm cho ta đi”

Tôi mặc một thân nghiêm túc, đeo trang sức lên người, đôi mắt trong suốt từ từ mờ đi, nhìn sâu như hồ không đáy. Hoan Nhi các nàng ấy sau khi trang điểm cho tôi xong cùng tôi đi ra cung Phiêu Hoa, hướng hoa viên tới. Cung nữ bên đường không dám nhìn thẳng, tất cả đều quỳ xuống hành lễ, tôi thản nhiên coi, thái độ lạnh lùng ngạo nghễ, mình là phi, là phi tử của Hoàng thượng, bọn họ là nô tài, là nô tài hưởng bổng lộc, tôn ti có khác nhau. Miệng tôi cười lạnh, đây là hoàng cung, cũng là vận mệnh ở trong hoàng cung.

“Vũ phi nương nương cát tường”

“Nương nương đây là định đi tới chỗ nào?” Hoan nhi ở đằng sau tôi hỏi.

“Đi tới chỗ của Lệ phi”

Cũng nên đi xem sau khi tôi bị ngã, cuộc sống của các nàng ấy có muôn màu muôn sắc không? Vừa ra khỏi cửa cung, còn có thái giám chạy tới truyền báo giúp tôi, không đợi hần báo xong tôi đã bước vào, liếc mắt quét một lượt nhìn cung nữ trong đình viện hành lễ với tôi. Tôi coi như không thấy, Lệ phi tử trong phòng đi ra, nhìn thấy tôi thì rất kinh ngạc, nhìn thấy tôi trước đây vẫn mặc cả người quần áo giản dị, giờ lại mặc thành một phi tử thanh lịch cao quý, có chút run rẩy, tôi cười bảo, “Thế nào, Lệ phi nương nương không chào đón ta sao?”

Sắc mặt Lệ phi hơi đổi, lại cất tiếng cười tươi, “Có sao đâu! Chỉ là không biết tỷ tỷ đột nhiên giá lâm không rõ có chuyện gì nha?”

“Là ta đường đột, không thông báo trước một câu, lần sau ta sẽ nhớ rõ! Muội muội không mời ta vào trong ngôi sao?” Tôi vẫn cười ngọt ngào như cũ, không đợi nàng ta đáp lời, liền mang theo Hoan nhi đi vào đại sảnh.

Hoan Nhi biết mục đích lần này tôi tới, nhìn chung quanh. Tôi ngồi xuống, Lệ phi cũng ngồi theo bên cạnh. Lúc này một cung nữ bưng trà tới, Hoan Nhi nói thầm bên tai tôi, “Nương nương, lần trước là nó chui vào trong phòng của nương nương đó!” Hoan nhi dùng ánh mắt chỉ chỉ cung nữ bưng trà, ánh mắt tôi trầm xuống, lớn tiếng giữ lại tên cung nữ muốn chạy kia, “Đứng lại!”

Thân mình cung nữ run lên, sắc mặt kinh hoảng xoay người, “Vũ phi nương nương, còn có gì sai bảo nữa ạ?”

Tôi đứng lên đi tới sát người cô ta, không nói lời nào giờ tay tát ba nhát lên má cô ta, năm dấu ngón tay hiện rõ trên mặt, cô ta bỗng chốc ngẩn cả người, Lệ phi thì cả kinh đang ngồi bật dậy, “Vũ phi, người làm cái gì vậy hả?”

Tôi liếc xéo mắt cười lạnh bảo, “Làm gì à? Phải hỏi nha đầu không biết trời cao đất dày này của người xem, không được sự đồng ý của ta mà dám một mình chui vào phòng của ta chứ!”

“Người?”

Tôi quay đầu nhìn Lệ phi, hỏi trào phúng, “Chả nhẽ người không biết sao?”

Lệ phi bỗng chốc sững sờ, nếu nàng ta thừa nhận mình biết, tôi đây sẽ ép bức tranh kia là do nàng ta sai lầm, mặt nàng ta biến sắc, bĩu môi, ta không biết”

Cung nữ tên Tú nhi trợn to hai mắt lên nhìn, miệng há hốc, thở dốc, muốn nói gì cuối cùng cũng không nói ra được, tôi nhìn trong mắt không chút để ý sờ sờ móng tay bóng loáng, hơi thổi nhẹ, mở miệng nói, “Trong phòng dưới gối của ta có một chuỗi trân châu vô cùng quý giá giờ không thấy đâu!” Tôi xem nét kinh hãi trong mắt cung nữ, chẳng thèm để ý tiếp tục nói tiếp, “Đến cả chiếc nhẫn màu hổ phách đặt trên giường cũng không cánh mà bay, nói đi, người giấu nó ở đâu rồi?” Ánh mắt tôi bỗng trở nên lạnh lùng, giọng điệu thay đổi nhanh, chỉ vào cung nữ, cung nữ sợ tới mức sắc mặt đột nhiên đổi, quỳ bùm một nhát xuống mặt đất, cất giọng run run, “Nương nương...Nô tì không trộm, nô tì không ăn trộm gì đó của nương nương...không có mà...” Nói xong thì sợ tới mức phát khóc lên, nên biết tôi nói ra hai điều này là đã định tội chết cho cô ta rồi.

Lệ phi cũng không tin nổi nhìn chằm chằm vào tôi, ngậm bồ hòn tức tới không thể giải vây cho cung nữ của nàng ta, cũng không dám mạo hiểm lên tiếng. Nhìn ánh mắt âm tình không ổn và sắc mặt tái của nàng ta,

lòng tôi vô cùng khoái trá, nhìn xoáy vào người cung nữ, giọng lạnh lùng, “Duy nhất một nha hoàn đi vào trong phòng ta không phải là người hay sao? Chả nhẽ là bản nương nương vu oan giá hoạ cho người sao?”

Cung nữ khóc nức lên, nói lắp bắp đứt quãng, “Không...Vâng...Nương nương không phải vậy....Nương nương tha tội...Nương nương tha tội...Tú nhi lần sau không dám nữa! Lần sau không dám nữa...”

Nói xong thì đập đầu bình bình trên mặt đất, trong chốc lát, đã chảy máu, tôi nhìn cũng thấy đủ rồi, nhìn về phía Lê phi, “Lê phi nương nương nói xem nên xử trí nàng ta thế nào đây?”

Sắc mặt Lê Phi tái mét, hừ khê một tiếng, “Nha đầu kia mạo phạm người chưa hết tội, người mang nó đi để cho người xử lý hoàn toàn”

Đúng là một chủ tử nhẫn tâm, thế mà dám đổ lỗi cho người khác, cung nữ trong mắt không dám tin, kinh sợ, tức giận, cũng không dám bùng phát, chỉ lẳng lặng đứng nhìn Lê phi. Xem ra cung nữ này đã hận Lê phi lắm rồi. Tôi tới trước cửa ngoài gọi thị vệ, “Người đâu, đưa tới hình bộ đi, nếu vòng cổ, nhẫn của ta một ngày không tìm ra, người đừng hòng mà ra!”

Tôi hung hăng vung tay áo lên, không nhìn Lê phi trợn trừng mắt coi, thông dong bước ra khỏi cửa cung, đằng sau truyền đến tiếng cung nữ la to cùng với tiếng thị vệ rống, đi ra cửa cung, Hoan Nhi cau mày hỏi, “Nương nương, vòng cổ và nhẫn của người thực sự không thấy sao?”

Khoé môi tôi nhếch lên, cười nhạt không nói, Hoan nhi cũng không dám hỏi nhiều, đi đằng sau, theo đường cũ trở về cung Phiêu Hoa.

Buổi tối, chìm đắm trong trong chiếc gương sáng không nhiễm hạt bụi nào, tóc đen mượt tràn xuống, khoé mắt liếc xéo nhìn, tôi mới biết được chính mình thực sự xinh đẹp tới mức nào, cực giống hồ ly tinh trong truyền thuyết, xinh đẹp yêu mị vô cùng.

Mỗi khi đêm về làm lòng tôi xót, nhìn màn đêm ngập tràn, trời đầy sao, lòng tôi lạnh lẽo tới mức dưới không độ. Chàng đang ở trong cung hay giờ này đang ở đâu đây? Có người nào bên gối chăng? Chàng đang làm gì? Cả một đống vấn đề như ác ma cứ gặm nhấm tôi, tôi chưa bao giờ đi hỏi Hà công công xem mỗi đêm chàng ngủ ở đâu. Tôi sợ, sợ nghe đến mấy từ này. Kiểu gì tôi cũng không chấp nhận nổi, tôi cũng rất tức giận. Tôi giận chàng trông thật đẹp trai quá, giận chàng lãnh khốc tới vô tình, tôi còn cách nào khác đâu? Người yêu duy nhất của tôi.

Nước mắt lăn dài, thấm vào chăn, bên người trống rỗng, đến cả tôi cũng đều cảm thấy lạnh vô cùng, ác mộng hàng đêm, cứ đêm khuya là lại nằm mộng, đến một người có thể dựa vào cũng không có, cả phòng đều lạnh lùng như bóng đêm. Tôi mở to mắt, cuộn mình trong chăn, nhìn theo góc sáng kia lọt tới ngọn gió, rèm cửa màu lam bay phất phơ, lúc như múa lúc lại ngừng, lại càng tăng thêm vài phần buồn bã.

Toàn bộ trong phòng như còn lưu lại hơi thở của chàng, nóng hổi, ôn nhu, táo bạo, yên lặng, một chút, một giọt đều là hoá thân của chàng, lan đến từng góc.

Tôi lẳng lặng giống như tinh linh gió đêm, giống như con mèo nhỏ bị thương, im lặng tìm nơi tránh gió, nhẹ nhàng lặng lẽ tự liếm vết thương chính mình.

Lòng tôi lại không phải là một con mèo yếu đuối, lòng tôi như đang điên cuồng gào thét, gần như là đỉnh tai nhức óc, ở trong cổ họng chỗ bị chẹn lại, biến thành thống khổ, cả thể xác và tinh thần tôi run lên, cứ nghĩ tới nơi giờ phút này chàng đang ở đó, tôi mấy lần muốn điên lên, như con thú khốn cùng, giãy dụa chờ chết, chạy thẳng một mạch tới trước mặt chàng, làm cho chàng thấy rõ lòng của tôi, chỉ vì chàng.

Tôi nhắm mắt lại, ôm chặt lấy thân mình, nghe tiếng gió đêm than khóc, chập vạt đi vào giấc ngủ.

Hôm sau tôi bảo Tiểu Thuận Tử truyền Hà công công tới. Hà công công vừa vào tới cửa thì kinh ngạc hỏi, “Nương nương có gì sai bảo ư?”

Tôi cũng không muốn lòng vòng nhiều, nhìn thẳng ông, cắn răng nói, “Ta muốn trừ bỏ Lâm Quân Duệ, ông giúp ta với!” Hà công công kinh ngạc, trên mặt bóng loáng nét kinh nghi vẫn chưa giảm, rồi tiếp đó bình tĩnh hỏi, “Nương nương muốn lão nô giúp người như thế nào?”

“Gần đây ta muốn xuất cung, ông thay ta đi ngăn Hoàng thượng lại, đừng để cho chàng phát giác ra!”

“Chuyện này...” Ánh mắt Hà công công loé lên, trong đầu suy tư, mãi một lúc sau thì gật gật đầu bảo, “Được rồi! Lão phu sẽ cố hết sức, chỉ là nương nương đối phó ra sao với Lâm Quân Duệ, ông ta cũng không phải là một cái đèn lồng đâu!”

Tôi cười nhạt, hỏi lại, “Nếu trọng thần đương triều mà trầm mê tửu sắc, ăn hối lộ trái pháp luật, bị người tâu nghiêm trọng thì bị xử tội gì?”

Hà công công nghĩ ngợi, “Nếu bị viện dôn đốc kiểm chứng là thật, nặng nhất là cách chức quan, tịch thu gia sản, vĩnh viễn không bổ nhiệm lại!”

Trong mắt tôi loé sáng ngời, “Thật sao?”

Hà công công sững sốt, có chút không rõ hỏi lại, “Nương nương là muốn...”

Tôi trở lại bình thường nhìn ông một cái, “Hà công công đừng hỏi nhiều, cứ đợi xem kịch vui đi!”

Hà công công ánh mắt kinh nghi nhìn tôi, trầm mặc một lát, “Lão nô tuân mệnh!”

Hà công công đi rồi, tôi nghĩ ngợi cũng nên đi gặp một người rồi, gọi Hoan Nhi phân phó rõ, tôi hướng cung Lâm Chính đi tới. Hẳn quả nhiên là một kẻ say kiếm, nghe thấy tiếng kim loại va chạm trong hoa viên truyền tới, chỉ biết là hẳn đang luyện kiếm! Tiểu Thuận Tử cất giọng the thé nói, “Vũ phi nương nương giá lâm...”

Sau đám hoa, một bóng cao thon đẹp dễ phi kiếm tới, thấy tôi thì kinh ngạc một lát rồi trên mặt nở nụ cười rất tươi, “Trận gió nào thổi nàng bay tới đây?”

“Anh chính là trận gió xuân này đó, Anh có biết không! Đã lâu anh cũng không tới cung của ta rồi!” Tôi cười đáp, hẳn có chút thẹn thùng, nói lúng búng, “Còn không phải phát sinh chuyện trước đó, cô không có chuyện gì chứ?”

Tôi cười cứng ngắc, trầm mặc một lúc rồi ngẩng đầu, “Không sao, nhưng này tôi đều bị người ta vu hãm cả”

Hắn nói khẽ, Vu hãm cô sao? Cô không có cùng Hoàng thúc...” Tôi quét mắt liếc hắn một cái, hắn im không nói, xấu hổ cười cười, “Ý của ta là bảo, ba người các cô rốt cục xảy ra chuyện gì vậy! Tự dưng mất tích, mà thân mình cô đã bình phục chưa?” Khó có được sự quan tâm của hắn xuất hiện trên mặt như vậy, xem ra thì hẳn cũng nghe nói tới chuyện của tôi. Trong lòng tôi thầm than, trong mắt bọn họ, tôi có phải thực sự là một người dễ cho người khác đồng tình thương hại hay không đây?

Chỉ có mình tôi mới biết, tôi không cần sự thương hại của người khác, cũng sẽ không giả vờ bị bệnh yếu ớt để được người khác đồng tình. Tôi vẫn là tôi như trước đây, cho dù có trải qua chuyện như vậy, tôi thay đổi chính là lòng người, càng hiểu ra làm cách nào để áp dụng cho phù hợp với thời đại này.

Nếu ông trời đã vạch con đường đấu tranh cho tôi, tôi sẽ quét dọn một mạch những trở ngại trên đường ngăn trở hạnh phúc của mình thật sạch sẽ, mà không tiếc thứ gì cả. Tôi nắm chặt tay trong áo, cười khẽ, “Cả người cũng đã ổn lắm rồi, cảm ơn anh đã quan tâm, lần này tôi tới đây là có chuyện muốn nhờ anh giúp đỡ!”

Hắn sững sốt một chút rồi sáng khoái nói, “Vậy à, cô nói đi, cô có chuyện gì cần ta giúp đỡ, chỉ cần ta có thể giúp được ta nhất định đồng ý với cô!”

“Tôi muốn mượn dùng thiết vệ của anh!” Tôi biết hẳn đang huấn luyện vài thiết vệ có võ công cao cường, hẳn vốn thích luyện kiếm, mỗi lần hẳn đều đem thiết vệ của hắn trở thành đối thủ, dùng để tăng cường công lực của bản thân.

Lời nói hôm nay của tôi chắc đã làm cho hắn giật mình, hẳn cau mày, thái độ có chút ngưng trọng. Thế nào? Có người muốn hại cô sao?

Tôi lắc lắc đầu, cùng hắn đi vào trong cung điện, từ từ kể lại toàn bộ chuyện tôi bị vu hãm nói ra hết không sót chữ nào cho hắn nghe, gồm cả chuyện quan hệ giữa tôi và Hàm Mặc nữa, nhưng tôi cũng không có lấy được chứng cứ, tôi cũng không dám nói cho hắn biết kẻ đứng đằng sau hãm hại tôi là ai. Cũng chưa phải lúc, hiện giờ tôi chỉ muốn nói với hắn là muốn mượn thiết vệ của hắn để tìm ra hai kẻ ở chùa Khải Phúc kia

thôi. Hắn tức giận đập bàn đứng lên, nói buột ra, “Thực sự là ti bỉ, cô yên tâm, chuyện này ta nhận chắc rồi!” Hơn nữa lại còn giọng rất giang hồ ra bảo, “Bất cứ lúc nào có việc nói ra ta nhất định sẽ giúp cô”

Tôi không muốn để cho Long Lạc nhúng tay vào chuyện của tôi với Lâm Quân Duệ, chỉ muốn hỏi mượn hắn hai thiết vệ có võ công cao cường thôi, chính là bởi hắn bị chuyện giang hồ cuốn vào, lần trước hắn trộm lệnh bài của võ lâm minh chủ, hiện giờ hắn đang bận giải quyết việc này.

Hắn gọi hai thanh niên cao to đến, “Đỗ Uy, Mẫn Long, từ nay về sau, các người chính là thiết vệ của Vũ phi nương nương, nàng sẽ là chủ tử của các người, có nghe rõ không?”

Hai giọng nghiêm túc cùng trả lời, “Tuân mệnh!”

Tôi đánh giá hai nam tử này, diện mạo thô, thái độ lãnh đạm, kín miệng, thật sự là người đã được huấn luyện ra, nhìn thấy tôi đánh giá bọn họ, họ cúi đầu xuống, tôi cười khẽ, “Tốt lắm! ngày mai theo ta ra cung!”

Hôm sau tôi mặc một thân nam trang, mang theo Đỗ Uy, Mẫn Long hai người, được Hà công công an bài ra cung, đi tới ngã tư phồn hoa trong kinh thành, hai thanh niên vẫn đi sau tôi không rời nửa bước.

Tôi ở lại một phòng trong khách sạn, hai người họ ở cùng một phòng. Ngay bên cạnh phòng tôi. Tôi có nói qua cho họ biết lần này tôi ra cung là vì muốn tra một vụ án chết người, bọn họ chỉ cần bảo vệ tôi an toàn là được.

Đêm đó, tôi mang theo hai người họ đi dạo vào Di Hồng Viện, bọn họ hai người cùng liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi cũng không dám đặt câu hỏi, tôi liếc mắt nhìn họ một cái rồi bảo, “Các người cứ đợi ta ở cửa”

Di Hồng Viện, tên cũng có ý nghĩa chính là một lầu xanh. Lúc này kẻ đến người đi, nhìn cảnh tượng trông thực đông đúc, tôi thần nhiên nhìn lướt qua, khắp nơi chỗ nào cũng thấy đàn ông trêu đùa phụ nữ, còn có tiếng phụ nữ thánh thót vang lên, bà chủ thấy tôi mặc cả người một thân không tầm thường đứng ở cửa thì chạy nhanh tới đón, “Công tử muốn tìm người phải không?”

Một đôi mắt lạnh lợi liếc nhìn tôi từ trên xuống dưới vài lần, tầng phấn dày trên mặt hiện lên nụ cười ái muội, trong mắt bà ta tôi thấy không được tự nhiên cho lắm, lấy một thỏi vàng từ trong ống tay áo ra, thần nhiên bảo, “Ta muốn gặp cô nương xinh đẹp nhất của các người trong viện này!”

Vàng sáng trong mắt bà ta loang rộng, vội vàng thu thỏi vàng trong tay tôi, một lúc sau đáp, “Được...Xin mời công tử sang bên này...Mời sang bên này..”

Bà ta nhanh chóng dẫn đường cho tôi lên trên lầu hai vào trong một gian phòng. Tôi thu chiếc quạt trong tay lại, cùng đi lên lầu hai với bà ta, bà ta tươi cười như hoa bảo, “Công tử, mời sang bên này, không dám đối công tử, bốn viện gần đây đang đỏ, chuyện mặt mũi quả thực cũng không còn cách nào khác phải coi rất kỹ, phải cực kỳ đẹp rồi, sẽ để công tử thực vừa lòng!”

102. Chương 102

Làm cho tôi vừa lòng là tốt rồi, tôi tự nói thầm, đi đến một gian phòng có treo đèn phía trước, lão ma ma đưa tay ra mời, tôi bước chân vào, một mùi tự nhiên đập vào mũi. Toàn bộ trong phòng được trang hoàng tinh xảo, có chút tư vị mê người, lúc này một giọng ôn nhu nũng nịu từ sau mặt bình phong truyền đến, “Ai nha...”

Lão ma ma cười nói, “Cầm Kiều Cô nương, có khách quý tới!”

Bên trong truyền đến tiếng thút dai lưng, nói vậy vị cô nương này đang tắm đây, sau đó có một cô gái kiều mỵ từ sau mặt bình phong đi ra, tóc đen dài như thác nước, túm lại một bên rồi dùng một sợi chỉ bạc buộc lại, mắt phiêu mị mê hoặc, nhìn chăm chú vào mặt tôi rồi uốn éo đi tới, “Ồi...Công tử đẹp trai quá!” Nói xong vươn đôi tay không yên phận lên sờ vai tôi, tôi kinh ngạc chút vùng áo choàng né tránh, mắt lướt tới lão ma ma đang cười giảo hoạt bên cạnh, bảo, “Bà đi ra ngoài đi!”

Lão ma ma cười to, biết ý đi ra ngoài, cũng giúp đóng cửa lại, tôi ngồi trên ghế, nhìn cô gái biểu lộ vẻ phong tình trước mặt, quả nhiên là đủ mê hoặc, nhìn dáng người có vẻ yếu đuối không xương kia, chỉ sợ đàn ông đều không kìm lòng nổi mà bị dụ dỗ, đáng tiếc không phải tôi, tôi cười khẽ, “Mời Cầm Kiều Cô nương ngồi!”

Nàng ta thấy tôi nho nhã lễ độ, tay nắm chặt chiếc khăn rồi ngồi vào ghế đối diện, đôi mắt mê hoặc quét tới quét lui trên mặt tôi, tôi sợ nàng ta nhìn ra thân phận con gái của mình nên ho khẽ một tiếng, sắc mặt nghiêm túc, ánh mắt lợi hại liếc qua, “Cô nương bản công tử hôm nay tới đây không phải để tìm mua vui, mà muốn bàn với cô chuyện làm ăn có lợi, giá ra là mười vạn lượng hoàng kim, cô có bằng lòng không?”

Nàng ta hơi kinh hãi, nhưng do đã nhìn thấy nhiều trường hợp lớn như vậy rồi nên cũng không ngạc nhiên nhiều, nhẹ nhàng vung tay áo lên, “Nói đi! Bỏn cô nương có thể vì công tử cố gắng hết sức mình!”

“Đi quyến rũ một người đàn ông!”

“Quyến rũ một người đàn ông ư?” Nàng ta phì cười, tôi cười bảo, “Đúng, cô có làm hay không?”

Nàng ta suy nghĩ một lát rồi cười quyến rũ bảo, “Không phải là quyến rũ công tử đó chứ!” Tôi trả lời, “Không phải” Ánh mắt nàng ta lại đảo, hình như có chút thất vọng, “VẬY ha, thế công tử muốn ta quyến rũ ai đây?”

“Chuyện này không cần cô xen vào, chỉ hỏi một câu cô nhận hay không nhận?”

Nàng ta nghĩ ngợi, cắn răng một cái, “Được, ta nhận, nhưng mà huynh đồng ý một điều kiện với ta, giúp ta chuộc thân” Tôi cũng đoán được là nàng ta sẽ đồng ý. Nên biết mười vạn lượng hoàng kim đó có thể còn hơn cả đời nàng dứt trong thanh lâu kiếm cũng kiếm không nổi.

Tôi không chút do dự đồng ý với điều kiện của nàng ta, chỉ cần có tiền thì có thể sai khiến cả ma quỷ, tôi cái gì cũng không có chỉ là bạc trên đỉnh đầu cũng hơi nhiều, bảo Cầm Kiều không được nói lung tung. Sau đó tôi đi ra Di Hồng Viện.

Trở lại khách sạn thanh thần ổn định đợi ngày hôm sau lại đến. Ở đầu đường kinh thành đi dạo một ngày, đêm chưa tới, tôi đã đưa cho lão ma ma một thỏi vàng rồi dẫn Cầm cô nương đi ra, Đỗ Uy đã tra ra đêm nay Lâm Quân Duệ tới tửu lâu lớn nhất trong kinh thành, tôi chỉ vào ông già đang từ trên xe ngựa xuống, nói với Cầm Kiều, “Có nhìn thấy không, người đàn ông tối nay cô quyến rũ là ông ta đó!”

“A, là một vị quan nha!” Mặt mày Cầm Kiều nhăn nhó, tôi vội bảo, “Ông ta chỉ là chức quan nhỏ thôi, sau lưng chúng ta mới là quan lớn đó!” Nàng ta trừng to mắt kinh ngạc nói, “Đằng sau huynh còn có một vị quan rất lớn sao?”

Tôi gật gật đầu, “Đúng! Đêm nay chỉ cần cô quyến rũ được ông ta lên giường, thì chuyện thù lao không thành vấn đề, cô cũng thấy ngày hôm qua ta đưa cho cô mười vạn lượng ngân phiếu rồi đó!” Trong mắt tôi hiện lên ý cười, nàng ta nhú nhú mày chút rồi gật đầu, “Được rồi!”

Kiều Cầm cường điệu hẳn lên, khuôn mặt vốn đã xinh đẹp, hơn nữa trang phục gợi cảm phong tình đã làm cho nàng ta càng thêm yêu mị mê hoặc người hơn, xem tên Tế tướng già háo sắc này không bị quyến rũ mới lạ. Nhưng chuyện quyến rũ lần này tôi cũng không cần quan tâm, bằng ma lực của nàng ta, Lâm Quân Duệ nhất định đã gặp rồi thì không thể quên được.

Đỗ Uy đứng bên cạnh tôi, nhìn tửu lâu náo nhiệt thì cuối cùng khó hiểu hỏi, “Nương nương, người làm cái gì vậy?”

Tôi cười nhẹ nhàng, “Thả câu bắt con cá lớn nha!” Đỗ Uy cũng không hỏi lại nữa, lúc này Mẫn Long cũng từ chỗ rẽ chạy tới, “Nương nương, người mà ngài muốn đã mang đến! Đang ở khách sạn!”

Tôi gật gật đầu, bảo Đỗ Uy ở trong này bảo vệ, đợi tin Kiều Cầm, tôi dẫn theo Mẫn Long đi về phía khách sạn. Vừa vào đến cửa nhìn thấy một người già đang mê man, tôi đánh giá kỹ chút, diện mạo thực ra nhìn rất sợ chết, chỉ là bản tính của ông ta thế nào lát thử rồi sẽ biết. Ông già này là quản gia của Lâm Quân Duệ, một quản gia biết chuyện cũng không hẳn là ít. Tôi ngồi vào sau bức màn đã chuẩn bị kỹ trước đó, bảo Mẫn Long làm cho ông ta tỉnh lại. Mẫn Long cầm một ly nước trên bàn hắt vào mặt ông ta, một lát sau ông ta đã hét lớn một tiếng tỉnh lại, vừa nhìn thấy chỗ không đúng, kinh ngạc nhìn Mẫn Long, “Người muốn làm cái gì?”

Tôi từ sau bức màn lạnh dạm mở miệng, “Mẫn Long điểm á huyết của ông ta”

Mẫn Long bất ngờ ra tay điểm trúng á huyết của ông ta, ông ta muốn nói gì cũng đều không phát ra tiếng, ánh mắt kinh hãi loé lên, e ngại nhìn tôi. Giọng tôi đột nhiên đổi thành lạnh lùng, “Ta nói chuyện người chỉ cần gật đầu hoặc lắc đầu là được, biết không?”

Ông ta mở to mắt sau đó rất phối hợp gật gật đầu. Tốt lắm, xem ra thì ông ta thật sự là hạng người sợ chết, cứ tưởng ông ta lăn lộn nhiều năm ở tướng phủ thì nghĩa khí cũng đã sớm không còn nữa, tôi tiếp tục nói, “Người nghe cho rõ đây, người có hai con đường có thể chọn đi, một là nói mọi chuyện xấu lão gia nhà người đã làm, ta cho người một vạn lượng hồi hương dưỡng lão, hai là nếu không nói, người biến thành một khối thịt thiếu tay chân! Người lựa chọn đường nào?”

Ông ta hoảng sợ, đầu lắc kịch liệt, miệng thì phát ra tiếng a a, tôi thấy có chút phiền, nói lạnh lùng, “Xem ra phải cho người nếm thử chút tư vị thì người mới biết là chọn đường nào? Mẫn Long, chặt đứt một ngón tay của ông ta, làm cho ông ta biết tay đứt ruột xót có cảm giác thế nào”

Mẫn Long như biết ý của tôi, rút kiếm từ bên hông ra xoẹt một nhát vào tay lão quản gia, lão quản gia sợ tới mức chân tay run lên, nét mặt già nua thất kinh, ra sức gật đầu, tôi nhìn thấy hiệu quả đã đạt được, hướng Mẫn Long bảo, “Đem giải huyết cho ông ta, để cho ông ta nói”

Lão quản gia đã sợ tới mức run rẩy không ngừng, nuốt nuốt nước bọt mấy cái, rồi mới lật bật nói, “Không...Không biết...Cô nương...Muốn hỏi cái gì?”

Tôi vỗ bàn một cái, lớn tiếng quát, “Người đừng có giả vờ, lão gia nhà người làm cái gì người còn không rõ hay sao?”

Ông ta kinh sợ ngẩng mặt, hiện lên tia biểu hiện kỳ lạ, tôi xem thì thấy vẻ kinh ngạc bất định kia nhất định có vấn đề, chả lẽ tôi thực sự là chó ngáp phải ruồi rồi đúng không? Lòng tôi mừng rỡ, nói với Mẫn Long đứng cạnh, “Xem ra ông ta chưa thấy quan tài chưa đổ lệ rồi, cũng đừng nhìn thấy máu mới nhả ra chứ!” Mẫn Long bốp chặt yết hầu của lão ta, nói lạnh lùng, “Nhanh chút trả lời!”

Lão ta mở trừng mắt, miệng há hốc, con mắt lồi ra, xem ra Mẫn Long đã mạnh tay, lão ta ho khù khụ mãi, rồi mới khực khực nói, “Tráng hán...buông tay trước, tiểu nhân xin nói...tiểu nhân biết cái gì xin nói...khụ...”

Mẫn Long thả tay ra, đứng sang một bên, lão quản gia bị đau đòn, vội quỳ xuống trước mặt tôi, “Ta...Lão gia nhà chúng ta đã lấy ba mươi vạn ngân lượng hỗ trợ lũ lụt năm nay dứt túi...Còn có tiền tu sửa đê điều...là hơn mười vạn lượng...còn cái khác tiểu nhân không biết, tiểu nhân biết cái gì thì đều nói cả...”

Ông trời ơi, thế mà bị tôi bức cũng đã lòi ra, mùa xuân năm nay nạn lũ lụt xảy ra liên tiếp, nghe nói triều đình đưa ra một trăm vạn lượng bạc để chặn lũ lụt, mà Lâm Quân Duệ này thế nhưng độc chiếm mất một phần ba, lão hồ li này thực sự lão thật, đến cả tiền của triều đình tu sửa đê điều chống lũ lụt mà cũng tham ô tới hơn mười vạn lượng, thực đúng là không phải tham ô bình thường rồi, quả thực là hành vi cướp đoạt, chẳng nhìn đến sự khó khăn của người dân, ăn hối lộ trái pháp luật, thấy chết mà không cứu, âm thanh của tôi cố nén, cắn răng tức giận mắng một tiếng, “Vô liêm sỉ, quả thực không phải người mà, những bạc này đều giấu ở chỗ nào vậy?”

Lão quản gia ngạc nhiên, rồi lại nói lấp bắp, “Chuyện này...chuyện này...tiểu nhân cũng không biết...” Ông ta sao lại không biết chứ, số lượng tiền lớn như vậy, nếu giấu cũng phải chiếm mất cả một phòng nhỏ, nếu ông ta biết nói tới bạc, làm sao mà không hiểu kỳ nó ở chỗ nào chứ? Tôi nghiêm nghị nói, “Nói láo, người nhất định biết giấu ở chỗ nào, còn muốn giấu diếm sao?”

Lão quản gia chắc chắn sợ Lâm Quân Duệ trừng phạt, ngậm miệng rất nhanh, mặt lại uể oải như cũ, “Tiểu nhân thực sự không biết mà, ta chỉ là một quản gia nho nhỏ, chuyện lớn như vậy lão gia làm sao có thể cho ta biết chứ?”

Tôi hừ lạnh, cũng không tin ông ta không nói ra, “Mẫn Long, quên đi, dù sao bốn cô nương cũng đã hỏi xong rồi, cứ diệt khẩu vứt ra ngoài hoang dã là được!” Tôi miễn cưỡng nói, ở sau bức màn thưởng thức vẻ mặt tái nhợt đi của lão quản gia.

Trùng mắt to hoảng sợ, bỗng chốc giật mình nói không nên lời, Mẫn Long rút kiếm trên mặt đất vung lên, ánh sáng loé lên soi rọi vẻ méo mó trên mặt của lão quản gia, trông vô cùng dữ tợn khủng bố, lão quản

gia bị dọa sợ hãi, ba phần khăn bảy phần khóc méo mếu kêu lên, “Cô nương...đừng...xin đừng...Tha mạng, tha mạng...”

Tôi cười khê nói, “Ta đều biết cả, còn giữ lại người có ích gì?”

“Không...Không...nếu cô nương tha chết cho ta, tiểu nhân có thể nói cho cô nương biết tiền được giấu ở chỗ nào!”

Tôi giả vờ như thấy hứng thú bảo, “VẬY ha, nói đi! Chỉ cần người nói ra, ta sẽ tha mạng cho người”

“Tiền lão gia được giấu ở...giấu ở gian phòng bí mật sau ngăn tử” Quân gia cất tiếng run run, có vẻ cực e ngại, phải biết rằng, học ra bí mật này đối với lão ta có ý nghĩa thế nào. Khoé miệng tôi nhếch lên cười thẳng lợi, Mẫn Long đánh mạnh một cái làm cho lão quân gia hôn mê bất tỉnh luôn.

Tôi từ sau bức màn đi ra, đá cho ông ta mấy đá, lúc này nghe thấy tiếng bước chân vang lên bên ngoài khách sạn, cửa mở ra thì là Đỗ Uy, mang tin tức về cho tôi, Kiều Cẩm này thực sự là một kẻ dụ dỗ chết người, thế nhưng cũng thật sự đã quyến rũ được Lâm Quân Duệ vào tay, đang trên đường đi tới trước cửa Di Hồng Viện. Tôi bảo Đỗ Uy đi chỗ Lâm Quân Duệ bên đó, canh cửa phòng cẩn thận không cho lão ra khỏi phòng, sau đó lấy giấy bút ra viết rất nhanh một bức thư mật, bảo Mẫn Long đi suốt đêm đưa tới tay Đô Đốc viện Dịch Sử Lý Thanh Minh, Hà công công đã từng nói Lý Thanh Minh và Lâm Quân Duệ là đối thủ trong triều đình, ông ta đang lo lắng không nắm được nhược điểm của Lâm Quân Duệ, hiện giờ thì, miệng tôi cười nhếch lên, xem ra lần này ngày tận thế của Lâm Tể tướng đã tới rồi.

Vào khoảng canh ba, Mẫn Long trở về báo đúng như suy nghĩ của tôi, Lý Thanh Minh đã chính thức tập hợp viện Đô Đốc Dịch Sử tiến thẳng tới phủ Tể tướng, nhưng lại dẫn quân cách xa bộ binh, gác cửa, lính chia làm hai cánh , một cánh đi thẳng tới phủ, một cánh thì đi tới Di Hồng Viện, xem ra nha môn trong nước đã có trò hay để xem rồi.

Tôi ngồi tại khách sạn thông dong uống trà, giết thời gian. Đỗ Uy và Mẫn Long cùng xuất hiện trước cửa phòng của tôi, hồi báo hai chuyện tối qua đã xảy ra, Lý Thanh Minh đã dựa vào tin tức của tôi, thật sự ở mặt sau phòng Lâm Quân Duệ điều tra ra lượng bạc trắng cất giấu, lại còn có rất nhiều kỳ trân dị bảo, đồ cổ tranh chữ nữa. Kho bí mật của Lâm Tể tướng bị lộ hoàn toàn, còn bên kia tối qua viện Đô đốc Dịch Sử đã tới Di Hồng Viện mời Lâm Quân Duệ ra khỏi phòng Kiều Cẩm cô nương. Nói tới đây Đỗ Uy vốn là đàn ông thô lỗ thế mà lại cười lần đầu tiên thoải mái tới vậy, lúc này bọn họ mới biết được tôi nói tra án là chuyện gì xảy ra.

Tôi một thân nam trang, đằng trước có Hà công công tiến ra cung, hiện giờ thủ vệ binh lính cũng không dưới tay tôi, rơi vào đường cùng, tôi lấy lệnh bài từ trong tay ra, một khối sáng rực, có chữ nổi, bọn họ vừa nhìn thấy lệnh bài thì cung kính quỳ lạy, vội vàng mở cửa cung cho xe ngựa của tôi vào. Trở lại trong cung, tôi bảo Đỗ Uy và Mẫn Long hai người trở về bên cạnh Long Kỳ, còn tôi thì ôm bụng đói đi đến cung Phiêu Hoa. Đột nhiên phía trước có một đoàn người vội vàng đi đến, bóng dáng xuất sắc đó, là bóng mà ngày đêm tôi tưởng niệm. Tôi xoa xoa mắt nhìn, đoàn người đi đằng trước đến là Long Kỳ, còn có một vài triều thần đi đuổi theo sau vội vàng. Tôi bỗng nhớ tới mình còn mặc một thân nam trang, vội vàng ngược ngừng, quay lưng lại phía Long Kỳ. Chàng cũng không phát hiện ra tôi, đi qua tôi, tôi ngẩng đầu nhìn đuổi theo bóng chàng đã đi xa.

Mê mẩn một trận rồi tôi bỗng thở nhẹ một hơi, sự ghen tuông trong mắt dâng lên, người yêu hiện bên cạnh thế mà tôi lại không thể chạm tới.

103. Chương 103

Tôi trở lại cung Phiêu Hoa, vừa thay xong quần áo, chính Hoan Nhi trang điểm cho tôi, nghe thấy Tiểu Thuận Tử vội vàng vọt vào, trên mặt loé lên vẻ hưng phấn, “Nương Nương, người có biết không, trong triều đình giờ rất sáng khoái nha!”

Lòng tôi biết rõ, liếc mắt nhìn cậu ta một cái, “VẬY à, có chuyện gì buồn cười xảy ra vậy?”

“Người nói xem, Lâm Tể tướng ấy à, thực sự tuổi già rồi mà không kiềm chế được, tối qua lại không rõ ai có lá gan lớn vậy, thế nhưng công khai rõ, đem danh dự cả đời của ông ta huỷ hoàn toàn. Hôm nay Hoàng thượng vừa vào triều nghe được chuyện tối hôm qua, giận lắm, hôm nay liền tới lục soát nhà ông ta luôn!”

Động tác của Long Kỳ đúng là nhanh thật, chẳng trách mà sáng nay lại vội vã đến vậy, chắc cũng vì chuyện này. Hoan Nhi sửa sang thoả đáng cho tôi xong, tôi bảo tiểu Thuận Tử dẫn tôi đi dạo, không ngờ lại đi tới tẩm cung của Long Kỳ. Tôi đứng một lúc, Tiểu Thuận Tử hỏi, “Nương Nương, có muốn vào thông báo một câu không?”

Tôi nghĩ ngợi, “Không cần, về cung đi!” Vừa đi qua trước cửa Lan phi, nghe thấy tiếng khóc bên trong truyền đến, tôi bước vào điện Cảnh Lan, trong lòng thấy sợ, Lan phi là con gái của Lâm Quân Duệ, lần xét nhà này, Lan Phi nhất định có liên quan tới, tôi thấy cung nữ khóc âm ỉ thì hỏi, “Các người khóc gì chứ?”

“Bẩm nương nương, chủ nhân....chủ nhân đã bị Hoàng Thượng đày vào lãnh cung ạ!”

Cung nữ khóc lóc cực kỳ thảm thiết, lòng tôi thấy chấn động, Lan Phi bị Hoàng thượng đày vào lãnh cung sao? Cảm thấy căng thẳng, vội vàng tiến vào trong phòng Lan Phi, thấy khuôn mặt trắng bệch của Lan Phi đang ngồi bên giường, tóc tai hỗn loạn, nhìn tiêu tụy vô cùng, tôi nhẹ nhàng gọi nàng ta, “Muội muội à, người không sao chứ?”

Nàng ta đảo mắt nhìn tôi, nước mắt chảy xuống, “Tỷ tỷ thực không thể tưởng nổi phụ thân dĩ nhiên là người như thế, ông ấy bị trừng phạt thật đúng tội lắm, chết cũng không hết! Ta quả thực cảm thấy sỉ nhục vì ông ấy lắm” Giọng điệu của nàng ta kiên quyết, nước mắt cứ trào ra đầy hận ý. Tôi không biết an ủi nàng ta thế nào, đành nói, “Cha cô và cô không liên quan đến nhau đâu, Hoàng thượng vì sao lại giáng tội cho cô chứ? Ta sẽ đi xin chàng không cần đày cô vào lãnh cung nữa”

Tôi đồng tình với nàng ta, sự thống khổ của nàng ta tôi có thể lý giải được, thất sủng cùng đồng hành với thất phụ đã cùng dả kích mạnh, làm cho nàng ta bị thương tổn rất lớn, không đơn giản tạo cho tâm hồn nàng ta thống khổ mà còn để lại vết thương lòng rất sâu không cách nào chữa khỏi. TRải qua chuyện này thật khó mà tưởng tượng nổi nàng ta sẽ được Long Kỳ sủng hạnh nữa. Lòng tôi thở dài, chuẩn bị đứng lên đi cầu xin cho nàng ta, nàng ta gọi tôi lại, “Tỷ tỷ...”

Tôi quay đầu lại, nàng ta cười khổ bảo, “Tỷ tỷ à, người đừng đi làm phiền Hoàng thượng nữa, đây là ta cam nguyện, ta chỉ tới đó để chuộc lỗi thay cho cha ta thôi! Tôi không có sự rộng lượng của tỷ tỷ như vậy, ta biết, ta đã mất đi tư cách làm phi tần, hơn nữa, ta không muốn vì chuyện của ta mà làm cho tình cảm của tỷ với Hoàng Thượng xa cách, tỷ tỷ, hy vọng sau này người có rảnh thì tới thăm ta nhiều nha” Trong mắt nàng hiện lên vẻ tuân lệnh vạn mạng, đôi mắt dường như đã mất đi ánh sáng chiếu người.

Tôi giật mình gật đầu, “Được, ta sẽ tới thăm cô nhiều hơn!”

Trên đường trở về cung, tôi có chút hoảng hốt, chuyện này đã gây chấn động lớn cho tôi, chuyện này không phải được tạo thành trên nền tảng tình yêu hôn nhân, nó giống như bọt biển vậy, chạm vào đã vỡ. Tần phi trong lòng Long Kỳ, có mấy ai vì nguyên nhân thương chàng mà thật sự muốn là phi tử của chàng đâu? Chỉ là vì quyền thế của chàng, có thể cho phụ nữ cả đời vinh hoa phú quý sao? Cái kiểu không yêu mà được hưởng vinh hoa phú quý ấy thì tồn tại tới khi nào đây?

Nhưng mặc kệ đến cùng là gì, đều bị chàng vứt bỏ vô tình như vậy, tàn nhẫn như thế, trong cung có thể cho con người ta hưởng thụ quyền lực đến mê muội, cũng có thể làm cho con người ta thống khổ tới tận cùng, có càng thống khổ sâu hơn so với dân thường. Có đôi lúc tưởng tượng chút, một đôi yêu nhau tha thiết, cuộc sống vợ chồng gắn bó đến mức nào đó, hạnh phúc tới mức độ nào, mặt trời mọc thì dậy, mà mặt trời lặn thì ngủ, cái kiểu nam cày ruộng nữ dệt vải ấy cuộc sống thật không phải lo gì. Nhưng mà ở trong cung phụ nữ lại mê muội quyền thế người lừa ta gạt nhau, lục đục với nhau trong thế giới hỗn loạn, cố gắng sống sót, liều lĩnh vượt lên trên tất cả. Tôi không biết quyền thế dụ dỗ hay là địa vị mê hoặc nữa đây.

Quyền thêm lên người, có thể làm con người ta mất đi bản tính, quan trường đục ngầu như thế, sen trắng cũng biến thành bùn, Lâm Quân Duệ chính là một ví dụ rất tốt.

Suy nghĩ nhiều tôi lắc đầu, lời suy nghĩ mình về. Đêm nay tôi nhất định phải tới chỗ Long Kỳ nói cái hiểu được, nếu chàng thực sự yêu tôi, cũng đừng có vứt tôi đi, không thể vì một chuyện linh tinh mà gây ra sai lầm, phải sạch hoàn toàn tình cảm của chúng tôi. Tình huống hiện giờ, tôi dường như thật sự bị thất

sửng rồi, cho dù tôi không thể cảm giác được, mỗi lần nhìn thấy Hà công công, tôi không hỏi chuyện ông ấy, không phải là tôi không dám hỏi mà là tôi nghĩ nên giữ lại ình một chút đường sống, làm cho tôi mỗi ngày một vui vẻ chút. Suy nghĩ của tôi đã thay đổi tới trời long đất lở, sau khi nghĩ kỹ tôi trở lại cung Phiêu Hoa, lúc này nghe được tiếng Hà công công từ ngoài truyền đến. Hà công công vừa vào cửa, trên mặt mang theo nét cười, “Lão nô tham kiến nương nương!”

“Đứng lên đi!”

“Nương nương, lão nô thay Hoàng thượng cảm ơn nương nương!” Hà công công không chịu dậy, tôi lạnh nhạt nhìn, ông ấy lại nói tiếp, “Chuyện Tiên hỗ trợ thiên tai của Lâm Quân Duệ, quả thực là mọi người phần nộ, ít nhiều là nương nương ra tay nhanh chóng mới điều tra ra!”

Hà công công đứng lên, trên mặt lại càng cười vui hơn bảo, “Nương nương làm việc sạch sẽ lưu loát, thật sự làm cho lão nô mở rộng tầm mắt! Giống lão ta trọng thần thể này, trong triều đình, triều thần đối với hành vi của lão mà giận cũng không dám nói gì, quan viên tưởng buộc tội lão ta là tốt nhưng lại ngại cho quyền thế và địa vị của lão ấy, tức cũng phải gờ mặt lên cười lấy lòng, còn sợ vỗ mông ngự chưa đủ vang, Aizzz, ai ngờ, nương nương vừa ra tay đã lập tức tố giác ra chuyện lão ra ăn hối lộ trái pháp luật, cũng bại lộ bản tính của lão, thật sự là một việc mà được hai cái lợi! Cao minh quá!”

Hà công công nói một đồng lớn, nghe vào trong tai tôi thì lại chẳng có gì cả, bởi vì tôi không thêm bận tâm, không sợ ông ta. Hơn nữa chỉ dùng một chút thủ đoạn thì tôi cũng chỉ là con người bình thường dùng phương pháp không bình thường mà thôi. Tôi nhăn mặt nhíu mày, “Hoàng thượng có biết ta làm không?”

“Vẫn chưa biết ạ, lão nô sao dám nói với ngài ấy chứ, nhưng trong dân gian lại ồn ào huyền ảo, có người nói là đập đổ lão ta do một cô gái làm, hơn nữa lại là một cô gái có giọng nói rất lạnh, còn có người lại bảo là một vị thiếu niên tuần tú làm, cách nói khác nhau. Nói vậy lúc này có rất nhiều người muốn tra ra thân phận của nương nương đó!”

“Thân phận của ta ư? Vì sao vậy?”

“Nương nương còn không biết mình rất nổi tiếng đó sao? Đây là do truyền miệng từ trong dân chúng đó nha, nương nương đã từ lâu là đại anh hùng trong miệng dân chúng rồi!” Hà công công đem toàn bộ những gì ông nghe được nói ra hết.

Anh hùng này thì tôi vô duyên thừa nhận rồi, có tài cán vì dân làm một chuyện tốt cũng coi như tích đức vậy. Tôi nghĩ vậy nên nhẹ nhàng cắt ngang miệng lưỡi líu lo của Hà công công, “Được rồi, được rồi, nói vậy thôi, nói chuyện trong cung cho ta nghe đi vậy! Sau khi ta đi rồi trong cung có chuyện gì xảy ra không?”

Hà công công đều đã thành tinh rồi, đương nhiên biết tôi muốn biết tin gì, nét cười trên mặt biến mất, thay vào biểu hiện muốn nói lại thôi, lòng tôi cuống lên, giục nói, “Nói ha!”

Sắc mặt Hà công công trông thật khổ sở, trông càng giống y như phụ nữ vậy, miệng thì nói từng từ một, “Nương nương, việc này nương nương nghe xong cũng đừng có tức giận đó nha!”

Tôi phục ổng rồi, ghét nhất là ai làm cho tôi mơ hồ, tôi thở một hơi dài nặng nề, “được rồi, đừng áp a áp úng nữa, bản nương nương sắp tức giận rồi nè!”

“Hôm qua Hoàng thượng vốn là nghĩ đến nương nương trong cung, nhưng mà đi được một nửa đường thì lại....lại đi tới cung Lãnh Chiêu nghi, cũng ngủ lại đó...”

Hà công công nói đứt quãng xong câu đó, “âm” trong đầu tôi trống rỗng, đứng sững sờ, chén trà trong tay rơi xuống đất vỡ tan, dừng lại ở ngay lời nói của Hà công công từ “ngủ lại”. Trong chốc lát ý thức như dần trở lại trong đầu, nước mắt bắt đầu dâng lên, giọng nói toát lên vẻ đùa cợt, “Xem ra ta kỳ vọng quá cao rồi! Chẳng sao mà chỉ thương mình ta thôi chứ? Chẳng là quân vương, chẳng là Hoàng thượng có ba ngàn phi tần mà!” Tôi vừa khóc vừa cười, Hà công công ngây dại, Hoan Nhi thì chạy nhanh tới lau nước mắt cho tôi, tôi cố gắng giả vờ như không có gì, nhìn họ cười cười, “Đều lui ra cả đi! Ta muốn được nghỉ ngơi”

Hà công công cất giọng khê kêu lên, “Nương nương...”

Tôi chớp chớp cho nước mắt rơi xuống, hướng ra sau phất phất tay, “Đều lui hết đi!” Vừa tiến vào trong phòng, lệ của tôi lặng lẽ rơi xuống, trước mặt trang sức hoa lệ dường như mờ dần đi, tôi quẳng mình lên

giường, mở to mắt trống rỗng. Tôi biết chuyện này sớm hay muộn rồi cũng đến, tôi sớm hay muộn cũng phải đối mặt với chuyện chàng sung hạnh người khác là thực, nhưng mà chính tai nghe được, tôi còn lo lắng đau lòng là vì sao đây? Cứ như vậy tôi bị thất sủng rồi ư? Cùng là phụ nữ như nhau, tạm thời chiếm được chút ân sủng, cuối cùng lại gặp phải một ngày thất sủng ư?

Chàng và hân cùng cứu trong lúc hoạn nạn ngày nào đều như mới hôm qua, giọng chàng ôn nhu vang lên bên tai, “Trong lòng ta, nàng là phụ nhân duy nhất”

Tôi nhắm mắt lại, cả đêm sốt sao, lúc này đây độ nóng của tôi chắc lên tới 39 độ, không một ai biết, ý thức của tôi sắp tan rôi, chìm vào hôn mê.

Đợi lúc tôi tỉnh lại bên tai dường như có tiếng người âm ỉ, dường như còn nghe thấy tiếng Hoan Nhi khóc, “Nương nương, người đừng dọa nha...Nương nương, người tỉnh lại đi...Thái y chút nữa tới rồi!”

Tôi nóng rất khó chịu, trán toát mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tựa như mình bị đặt vào trong lò lửa vậy. Một luồng nóng bỏng từ trong lòng bùng lên, tôi hừ khê ra tiếng, trong ánh nến mơ hồ, tôi mơ màng biết mình đang ở giữa đêm tối. Lúc này ngoài cửa có một giọng nói quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn nữa, “Vũ nhi...”

Chàng đến đây sao? Tôi tự hỏi chính mình, hoá ra chỉ lúc tôi cảm thấy khó chịu thì chàng mới xuất hiện ôm lấy tôi, trong lòng bỗng dưng thấy giận, đầu óc mơ hồ vẫn kháng cự. Tôi quyết định ngủ không nhìn, không muốn để ý tới chàng nữa. Bỗng tay bị người nào đó cầm, thật rộng thật ấm áp. Là chàng, tôi biết là chàng, giọng nén giận cất lên trách mọi người, “Các người chăm sóc thế nào mà nương nương bệnh nặng thể này hả, đến cả Thái y cũng không mời đến nữa?”

“Không phải ...Hoàng Thượng...Thái Y đang mời đến ạ” Giọng sợ hãi run run vang lên, cả người tôi được người ôm, người đó hình như cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể tôi, lại thả lỏng chút. Cơn sốt trong người tôi truyền vào chàng làm cho chàng ôm lấy tôi cũng nóng lên như sốt. Tôi choáng váng nặng nề tìm nơi an ủi toả ra, đầu dựa vào trong ngực, cảm giác an tâm. Một lát sau, chiếc khăn lạnh đặt trên trán tôi, có tỉnh chút ít, lại nhắm mắt lại, hưởng thụ sự thoải mái nóng lạnh luân phiên nhau.

104. Chương 104

“Vũ Nhi, nàng thấy thế nào?” Bên tai truyền đến tiếng hỏi, cảm giác người người lấy tay vuốt lên má tôi, giọng rất nhẹ nhàng, tôi như được dựa dẫm vào, nắm chặt lấy loại an tâm này ní non, “Đừng đi....Đừng bỏ em...Em không phản bội chàng...Không có mà...”

Tôi thật sự muốn nghĩ đến muốn đối với chàng tận tâm tận tụy và đau đớn, tôi muốn chàng cũng chia sẻ cùng tôi, cùng nhau thừa nhận. Một bàn tay lau trán ướt nhẹp của tôi, “Vũ Nhi ngốc ơi, ta tin tưởng nàng mà”

Thật ư? Tôi giãn mày ra, tự hỏi, chàng thật sự tin tưởng ư? Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, có một nỗi niềm vui sướng lan tràn, tôi không rõ đây là mộng hay tỉnh nữa, cứ chìm sâu vào ngủ say.

Lúc có ý thức chìm nổi, bên tai dường như rất yên tĩnh, mí mắt của tôi rất nặng, bất kể tôi dùng sức kiểu gì cũng đều không thể mở ra được. CẢ người tôi rất nhẹ, nhẹ như trên mây vậy, bay phiêu lãng trên bầu trời, cả người vô lực, rất yếu đuối, rốt cục, cổ một lát mắt của tôi mở được. Hoàn cảnh quen thuộc, tôi đang ngủ trong tấm phòng của mình, chớp chớp mắt, quen dần với bóng tối, không biết ngủ đã bao lâu tôi không rõ nữa, cảm thấy như đã ngủ rất lâu rất lâu lại dường như mới chỉ ngắn ngủi có một khắc vậy. Tôi giật giật tay, lại có cảm giác như bị cái gì đè nặng, mới giật mình thấy trên giường còn có một người nữa. Ai vậy nè? Ai đang ngủ trên giường tôi vậy hả?

Đèn không có, trăng cũng không, trong tình trạng tôi suy yếu, giật giật thân mình, cảm thấy có một bàn tay ôm lấy tôi. Tôi ngủ trong một vòm ngực, trên đầu truyền đến tiếng thở trầm ồ, lòng tôi tức thì vui mừng trở lại.

Kinh ngạc vì chàng là người nằm bên mình, chàng thế mà lại cùng tôi ngủ trên một giường. Tôi kích động run rẩy cả người, làm chàng tỉnh, “Tỉnh rồi hả?”

Giọng là của chàng, cả người suy yếu như bị hưng phấn làm chấn động, tôi khẽ “ừ” một tiếng, chàng kéo chân lên trên người tôi, giọng có chút mạnh, “Ngủ tiếp đi!” Chỉ lát sau hình như chàng lại bắt đầu ngủ.

Tôi vốn ngủ no lắm rồi, mở to hai mắt nhìn vào bóng tối, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của chàng trên người truyền đến, cực kỳ thân thiết mà lại ái muội, len lỏi vào tận chỗ nào đó trong lòng tôi rung động. Khoé môi tôi cong lên cười, nhắm mắt lại, ra sức chui sâu vào trong lòng chàng hơn, áp sát mặt vào lồng ngực có trái tim đang đập mạnh mẽ, lặng yên đi vào giấc ngủ.

Trời sáng tôi lại tỉnh, vừa mở mắt ra, nhìn thấy một đôi mắt đen sẫm nhìn, tôi hoảng sợ, chàng đưa tay ra sờ sờ trán tôi, lẩm bẩm, “Hết sốt rồi!”

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng Hoan Nhi kêu lên, “Nương nương đã dậy chưa ạ?”

Tôi ngồi dậy định xuống giường lại bị Long Kỳ ngăn lại, người nào đó xuống giường trước, Hoan Nhi bưng chậu nước ở địa sảnh tiến vào trong phòng, nhìn thấy bóng đang mặc quần áo sợ tới mức suýt nữa thì làm rơi chiếc chậu nước xuống đất, “Nô...Nô tỳ xin thỉnh an Hoàng Thượng!”

Long Kỳ nhìn nàng ta một cái, “Đứng lên đi!”

Hình như Hoan Nhi sợ chết khiếp, đứng một bên quan sát cẩn thận Long Kỳ, vừa nhli về phía tôi, nháy mắt với tôi cười. Tôi định cười thì Long Kỳ đã thay xong quần áo, quay đầu nhìn tôi, “Chăm sóc thân thể cho tốt vào, chiều Trẫm sẽ tới thăm nàng!”

Nói xong, không biết Hà công công chui ra từ chỗ nào, Long Kỳ nhìn ông một cái, “Bãi giá hồi cung!”

Long Kỳ vừa đi, Hoan Nhi mở tròn mắt kinh ngạc hỏi, “Nương nương, tối qua lúc em hầu hạ nương nương ngủ rồi, Hoàng thượng cũng còn chưa tới nha!”

Chả nhẽ tối qua chàng mới tới sao? Trong tôi chẳng nhớ gì cả, chỉ biết là nửa đêm tỉnh lại cảm giác có người bên cạnh, chắc là nửa đêm chàng vào rồi, tôi đoán vậy.

Hoan Nhi vui vẻ bảo, “Chả lẽ Hoàng thượng nghe được những lời nương nương nói, thật không giận nương nương nữa sao?”

Lòng tôi buồn bực, cau mày bảo, “Ta nói cái gì hở?”

“Lúc nương nương hôn mê, cứ nói mê gì đó, nương nương không nhớ sao?” Hoan Nhi kỳ lạ nhìn tôi, tôi hoảng sợ, tôi thật sự không biết mình đã nói gì, tôi cũng không biết nói gì nữa.

Những lời nên nói? Lòng tôi kinh ngạc, ép hỏi luôn, “Hoan Nhi, ta đã nói gì vậy? Nhanh nói chút cho ta biết xem nào”

Hoan Nhi cười hì hì bảo, “Nương nương chỉ nói có vài câu thôi, gì mà em không phản bội chàng, em thật tình thích chàng, đừng bỏ em, em yêu chàng, em rất nhớ chàng...”

Hoan Nhi nói liên tục một hồi xong làm tôi ù hết cả đầu, mới nghe ra mà ngơ ngẩn cả người, tôi thật có nói ra những lời buồn nôn như thế này đó ư?

“Chắc chắn là Hoàng thượng đã nghe được những lời trong lòng nương nương rồi, mới hết giận, tối hôm qua mới lặng lẽ chui vào trong chăn cùng ngủ với nương nương! Trận bệnh này của nương nương cũng đúng lúc đó nha!”

Tôi đỏ bừng mặt tức giận trách, “Em rửa ta sinh bệnh có phải hay không?” Hoan nhi vội vàng giải thích, “Hoan nhi không có ý này đâu, Hoan Nhi chỉ cảm thấy là sự ngăn cách giữa nương nương và Hoàng thượng đã bị tiêu trừ rồi thôi!”

Chàng tin tưởng tôi thật ư? Chàng không giận mình nữa sao? Nghĩ lúc nằm bệnh, tôi mới nghĩ đến vì sao tôi lại bị bệnh, chàng thế nhưng cùng Lãnh Phù...Tôi lại cảm thấy hỗn loạn, lúc này một bị thái giám kêu lên bên ngoài, “Vũ phi nương nương có trong không ạ?”

Tôi đi ra khỏi cửa phòng, nhìn thấy vị thái giám quỳ trên mặt đất thì hỏi, “Tìm ta có chuyện gì sao?”

“Lệ phi nương nương mua hoa quả từ ngoài cung mang về, muốn mời Vũ phi nương nương đến nhấm nháp ạ!”

Nhắm nháp hoa quả ư? Không biết nàng ta còn tung chiêu bài gì nữa đây, tôi cười nhẹ nhàng, “Người về nói cho Lệ phi nương nương biết, tối qua ta chăm sóc cho Hoàng thượng có chút mệt, không đi được!”

Sắc mặt Thái giám chợt đổi, vội vàng đứng dậy, “Vâng, thưa Vũ phi nương nương!”

Tôi muốn áp nàng ta, ai biết nàng ta cùng Thái Hậu phối hợp lập mưu hại tôi, suýt nữa thì đã bị sập bẫy của nàng ta rồi. Thái giám của Lệ phi quay về, Hoan nhi lại giúp tôi ăn bữa sáng, trong lòng nhưng cũng sáng rõ lên rất nhiều.

Lúc này nghe thấy tiếng tiểu Thuận tử truyền tới báo, “Nương Nương, ngoài cửa có vị cô nương cầu kiến!”

Cô nương à? Lòng tôi nhộn nhạo, bình thường người tới đều là kẻ hầu của các phi tần, lần này tiểu thuận tử báo là một cô nương, xem ra không phải người trong cung, tôi nghĩ xong thì thản nhiên đáp, “Mời nàng ta tiến vào!”

Một lát sau, từ bên ngoài xuất hiện một bóng áo trắng, tôi liếc mắt một cái liền nhận ra nàng ta ngay, là Bạch Lăng ở quý phủ của Hàm Mặc, nàng ta tới gặp tôi làm gì thế nhỉ? Tôi đứng dậy bước xuống bậc thang tới đón nàng ta, “Bạch Lăng tỷ tỷ sao lại không đến quý phủ vậy?”

Sắc mặt nàng ta không tốt lắm, hướng tôi hành lễ, tôi đỡ lấy nàng ta. có chút lo lắng hỏi, “Tỷ tỷ đừng đa lễ, có chuyện gì phát sinh sao?”

Tôi mời nàng ta đến ngồi trong phòng, lúc đầu nàng ta không nói một lời, sau đó thì giật giật miệng, rốt cục cũng nói ra mục đích lần này, từ lần trước phát sinh chuyện hãm hại tới nay tính tình Hàm Mặc bỗng thay đổi, trở nên lúc thì lạnh nhạt lúc thì táo bạo. Hắn muốn đến gặp tôi, thăm tôi lại sợ mang tổn thương đến cho tôi, dè dặt sự xúc động trong lòng lại, mấy lần suýt nổi điên lên, mỗi ngày trừ việc uống rượu ra thì chính là ra ngoài. Hôm nay Bạch Lăng lần này tới tìm tôi cũng vì nguyên nhân là Hàm Mặc đã ra ngoài tới ba bốn ngày rồi vẫn chưa trở về, bắt đắc dĩ Bạch Lăng đành tìm tới chỗ tôi, hy vọng tôi có thể cung cấp manh mối xem xem Hàm Mặc có thể tìm ở đâu.

Trong lòng tôi không biết nên làm gì bây giờ, Hàm Mặc này là người đang ông xen vào giữa sinh mạng của tôi, hắn không cần phải như vậy, không cần vì tôi mà hại chính mình. Hắn tốt như thế, vĩ đại như thế, lại bởi vì tôi mà biến thành vậy, tội tình gì chứ? Nhưng mà con người chính là động vật phức tạp như vậy đấy, một khi đã yêu rồi, cho dù đằng trước là ngục tù cũng đều nhắm mắt nhắm mũi mà tiến tới, giống như tôi vậy, thương yêu chàng đến mức không kìm nổi mình nữa, tình nguyện thống khổ cũng tìm mọi cách để tiếp cận được chàng, chẳng sợ cứ đứng xa xa nhìn chàng cũng tốt! Chỉ cần là chàng, tôi sẽ giống như cơn khát tìm nước giải khát mà đến vậy.

Bạch lăng lo lắng nhìn tôi, nói vội vàng, ‘Vũ phi nương nương, trước kia quan hệ giữa người và Hàm Vương gia tốt như vậy, người hắn biết là chàng đi đâu có phải không?’

Chỗ nào đây? Hàm mặc sẽ đi đâu đây? Tôi cố nhớ lại, đột nhiên hồi tưởng lại vài lần đi ra ngoài cùng hắn du ngoạn, hắn có thể ở chỗ đó không đây?

Tôi nghĩ kỹ rồi nói với nàng ta, Bạch Lăng vui sướng cảm tạ tôi, định đi, tôi nhìn theo bóng nàng ta gọi lại, “Đợi chút, Bạch Lăng tỷ tỷ..”

Nàng ta quay đầu, nghi hoặc nhìn tôi, “Còn chuyện gì nữa sao?”

“Xin tỷ chuyển giúp ta mấy câu tới Hàm Vương gia”

“Người nói đi!” Nàng còn nhìn tôi, tôi hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí ra nói, “Xin tỷ chuyển tới ngài ấy, mê luyện không thuộc loại chính mình gì đó kết quả chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước công dã tràng mà thôi (Ý nói tiền mất tật mang), mong rằng Hàm Vương gia biết dừng cương trước bờ vực, tìm người khác để yêu” Tôi nói có chút lạnh lùng, Bạch Lăng giật mình, cuối cùng hiểu ra gật gật đầu, “Được, ta sẽ nói chi tiết cho ngài ấy, xin nương nương bảo trọng!”

Nhìn thấy vẻ mặt nàng ta ngưng trọng quay đi, tôi lại nói với theo một câu, “Sau này hy vọng tỷ tỷ chiếu cố ngài ấy nhiều hơn!”

Lần này Bạch Lăng không quay đầu lại, chỉ dừng bước, trả lời, “Điều này không cần nương nương nói nhiều, Bạch Lăng sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh chàng!”

Nhìn theo bóng kiên định của nàng ta, lòng tôi cũng thấy yên ổn trở lại, cái kiêu yêu lặng thầm của Bạch Lăng với Hàm Mặc làm cho tôi thấy mình không xứng bằng.

Chả mấy chốc mà đã chiều rồi, giọng Hà công công vang lên, “Hoàng Thượng giá lâm...”

Tôi từ trên ghế đứng bật dậy, đi cùng Hoan nhi ra tới cửa, “Nô tì tham kiến Hoàng thượng!” Một giọng lạnh nhạt vang lên trên đầu, “Đứng lên đi! Đã đỡ chút nào chưa?” Chàng ngồi lên ghế trên nhìn tôi, tôi ngẩng đầu, ánh mắt đan xen vào nhau, tôi có một cảm giác xa cách, ánh mắt ôn nhu như vậy của chàng hình như rất xa xôi. Nhìn thấy vẻ bình tĩnh của tôi nhìn chàng, chàng nhíu mày, “Thế nào, thấy trầm lắng sao?”

“Không phải ạ, Hoàng Thượng là rất xa cách!” Tôi trả lời, đem cảm giác chân thật nói ra, đôi mắt chàng trầm xuống, có chút giận dữ bảo, “Lại đây” Tôi thuận theo thông dong tiến đến trước mặt chàng, chàng vươn tay ra nắm lấy tay tôi, đưa giỡn trong tay mình, “Trẫm thực sự mang đến cho nàng cảm giác này sao?” Chàng dường như không tin lời tôi nói, tôi cố giãi dụa, lại bị chàng nắm thật chặt, kéo mạnh tôi ngồi lên trên đùi chàng, cẩn nhẹ tai tôi, “Vũ Nhi...Thực xin lỗi, trẫm hiểu lầm nàng! Đêm nay trẫm ở lại”

Tôi bị chàng cắn thấy buồn buồn, đợi lúc chàng thả ra, tôi thở mạnh, nói chưa dứt thì tôi đã tức, giọng giận dữ hẳn lên, “Không được!”

105. Chương 105

Trong lòng kháng cự giãi dụa, tôi thoát ra khỏi sự kiềm chế của chàng, lùi sang một bên, có chút thất kinh nhìn chàng, như nhìn một người xa lạ, chàng có chút giật mình, cau mày nhìn tôi, hỏi khẽ, “Nàng sao vậy?”

Tôi thấy mình có cử chỉ thất thố, vội hít sâu một hơi, bình tĩnh trở lại, nói thản nhiên, “Không có gì!”

“Đừng lừa trẫm!” Giọng chàng nén giận, con ngươi đen đột nhiên sẫm lại, hốc mắt tôi đỏ lên, dường như hét to, “Bảo em không được lừa chàng, vậy chàng vì sao lại muốn gạt em chứ!”

Chàng giật mình sững lại, trong mắt loé lên tia khó hiểu, nước mắt tức giận cứ lặng lẽ chảy từ khoé mắt xuống, tôi oán hận nhìn chàng, xem ra chàng còn không biết có chuyện gì đã xảy ra nữa, chàng cứ như vậy khinh miệt những lời hứa giữa chúng tôi, tình yêu đậm mật của chúng tôi. Nhìn thấy tôi rơi lệ, chàng bước tới, ôm nhẹ tôi vào lòng, giọng mềm nhẹ, “Đừng khóc nữa, ta biết chuyện trước đó rồi, là ta đã trách lầm nàng. Hôm nay ta tới đây để xin lỗi nàng!” Nói xong lấy tay lau nước mắt cho tôi. Tôi bị hành động của chàng dọa sững lại, trong lòng không biết có cảm giác gì nữa. Chàng che chở như vậy, lòng tôi rối bời không thôi. Không phải chàng đã yêu người khác rồi ư? Sao tình yêu chàng lại có thể chia cho hai người chứ? Trước kia chàng đã từng nói rõ là không thương Lãnh Phù mà, chàng gạt người, chàng cần bản là người có nhiều con tim mà.

Người khác có thể khoan dung rộng lượng cho phép người mình yêu thương người khác, nhưng đối với Diệp Vũ tôi thì không được, tôi không làm nổi. Nhìn chàng cứ ôn nhu như thế với người thứ hai, tôi sẽ đau lòng đến chết mất. Nhưng hiện giờ mọi chuyện đã không còn cứu vãn được nữa, chính mình một giây trước vẫn còn đang nghĩ tới mình là người duy nhất trong lòng chàng nhưng mà thật khó khăn làm sao, hiện giờ chàng mới đến xin lỗi, không chậm đó chứ?

Nói yêu càng sâu, hận càng sâu hoá ra là thật. Nếu người trước mắt này không phải là mình để ý, không phải là mình thích, thì làm sao mà mình lại đau lòng tới mức không khống chế nổi chứ? Hình như còn muốn giết người nữa vậy?

Chàng cứ nhìn chằm chằm vào sắc mặt thay đổi liên tục của tôi, do dự, bất bình, nóng giận. Tôi ngược mắt lên, nhìn thật sâu vào trong mắt lo lắng của chàng, vẫn rõ ràng như vậy, thế mà chàng lại còn phản bội tôi nữa! Tôi nuốt nước bọt, cố mở miệng nói, “Chàng đúng lắm, sai là em!”

Chàng càng cau mày, hình như càng ngày càng không hiểu nổi tôi nữa, có chút bối rối, nâng cằm tôi lên nhìn cho rõ, cũng cho tôi nhìn chàng nữa, “Không, chắc chắn nàng có tâm sự gì rồi, nói cho ta biết, ta cần biết tất cả!”

Bá đạo chẳng giống ai, lòng tôi cười khổ, tôi muốn vì chàng không để lại một mảnh tình thâm cho tôi mà tha thứ cho chàng sao? Không, tôi hất tay chàng ra, đi tới trước cửa, “Hoàng Thượng, em đói bụng rồi! Nếu chàng không muốn đi thì hãy ở lại cùng em ăn một bữa cơm đi!”

Tịch dương kéo dài bóng tôi, in hình bóng xinh đẹp, trang sức quý giá đẹp dễ đó, trang sức ngọc ngà châu báu rung rinh, nói cho tôi biết tôi dường như không có lựa chọn nào khác. Tôi đã là phi tử của chàng rồi, cho dù chàng có sủng hạnh người khác thì mình có làm được gì chàng chứ?

Trong lòng đột nhiên sợ hãi, tôi quay phắt đầu lại, nhìn thấy chàng vẫn không động đậy nhìn tôi. Trong lòng không hiểu sao mềm hẳn đi, mềm lòng là bản tính của phụ nữ, sợ là đối không được. Tôi vươn tay về phía chàng nói nhỏ, “Tối đây nào! Phu quân!” Lòng cố nén, tôi nhẹ cười khổ sở, hoá ra mình vẫn tha thứ chàng vô điều kiện, ai bảo chàng là Hoàng Thượng chứ? Tôi có thể giống những người khác, vừa khóc lóc vừa thất cổ sao? Không thể, bởi vì đó không phải là bản tính của Diệp Vũ tôi đây, đối với mình mà cứ tha thứ như vậy cho chàng thì quá lợi cho chàng rồi, trong lòng nổi lên bất bình, bỗng chốc không biết có tâm tình gì nữa.

Nhìn thấy tôi vươn tay chờ mình, con người thâm trầm bỗng chốc dâng lên một luồng vui sướng, bước nhanh tới, nắm chặt lấy tay tôi. Tôi mong mỗi giờ khắc này chỉ thuộc về chàng, khoé môi nhếch lên, lòng thấy thoải mái, ý cười càng sâu. Trên thế giới này chuyện hạnh phúc nhất là tha thứ, tôi vì chàng đã học cách tha thứ hai lần rồi, nhưng tôi biết tha thứ lần này cần phải trả giá rất lớn.

Một mạch không nói, chàng hình như biết trong lòng tôi chất chứa tâm sự cũng không bảo tôi nói, chỉ nắm chặt lấy tay tôi không buông.

Các món đã được mang lên bày đầy trên bàn, tôi ngồi xuống cùng chàng, bắt đầu động đũa. Đầu tiên chàng gấp một miếng cho tôi, sau đó bảo khẽ, “Ăn đi!”

Tôi vuốt cằm nhẹ nhàng, gấp đồ ăn bỏ vào miệng, ăn chậm rãi, đột nhiên nhớ ra vì sao đột nhiên chàng lại tha thứ dễ dàng cho tôi nhỉ? Chàng đã thông suốt rồi ư? Tôi lấy khăn ăn lau miệng, hỏi, “Hoàng Thượng không trách nô tì sao?”

Long Kỳ buông bát ngọc, nghiêng đầu nhìn tôi, trong mắt có thâm ý, “Trẫm nghĩ tới nàng không có hứng thú tới chuyện này chứ! Ngay từ đầu đã muốn phân cao thấp với trẫm rồi! Trẫm căn bản cũng chẳng có thời gian đâu mà giải thích nữa”

“Là nô tì tuỳ hứng, thực xin lỗi!” Tôi nghĩ lại chuyện vừa rồi, đúng là có chút hơi quá. Chàng nghĩ ngợi, mở miệng nói, ánh mắt xẹt qua một tia đau xót, “Là trẫm thực xin lỗi nàng, lúc nàng thống khổ nhất lại rời xa nàng!”

Đúng vậy! Ngày hôm sau tôi bị xảy thai, chàng liền rời tôi đi, cứ để mặc tôi một mình bị đả kích trầm trọng, nhưng mà cảm giác của tôi cũng rất kỳ lạ, lúc đó xảy thai cảm thấy vô cùng thống khổ, gần như toàn bộ tâm tư đều đặt hết lên trên mình đứa bé, nhưng khi nó chân chính đã không còn nữa, lòng tôi đã sớm bị chuyện báo thù mà đã quên không còn để ý tới sự tồn tại của nó nữa. Có lẽ, là có liên quan tới tôi là người hiện đại, suy nghĩ nhiều. Đứa bé ở hiện đại nếu đã không muốn giữ lại thì chịu!” Chuyện xảy thai là một chuyện quá bình thường. Tuy tôi chưa từng thử qua, hoặc ít nhiều cũng đã bị ảnh hưởng, không quá để ý, cũng cảm thấy không quan trọng như vậy. Hiện giờ chàng nhắc đến tôi nhưng thật ra lại không có cảm giác gì cả, giả vờ như không có chuyện gì, “Chuyện đã qua rồi em không muốn nhắc lại nữa!” Tôi quay đầu bình tĩnh nhìn chàng, giọng hàm ý bổ sung thêm nói, “Chỉ cần chàng không rời xa em thì tốt rồi!”

Chàng có chút kinh ngạc với thái độ của tôi, đứa bé đó là do hai chúng tôi chung sức mới có được, giờ không còn, chàng cũng rất khổ sở. Vậy mà hiện giờ biểu hiện của tôi dường như rất tuỳ tiện. Chàng vẫn cho là tôi còn giận, ánh mắt bỗng nhiên tối sầm lại, giọng trở nên lạnh lùng, “Chuyện đó vẫn chưa xong đâu, sớm hay muộn trẫm cũng sẽ tra ra hung thủ đằng sau, trẫm đó xem là ai có gan lớn như con trời lại dám mưu hại đứa con của trẫm!”

Tôi hít sâu một hơi, giọng điệu lạnh cảm của chàng làm cho tôi có chút bất an, chàng đã tra ra được cái gì rồi? Nếu chuyện này thực sự liên quan tới Thái Hậu, vậy trong hoàng cung sẽ có một trận biến động lớn đây, các hoà thượng ở chùa Khải phúc vẫn còn bị nhốt trong cung, những người trong sổ họ rất cực có nhìn

thấy cảnh tôi và lão ni cô kia không?, tôi vẫn không thể xác định được, nếu có người nhìn thấy, lúc Long Kỳ bức cung có lẽ cũng đã khai ra rồi, vậy bọn họ khai ra là ai đây?

Mùa hè ở kinh thành, chạng vạng thì trời cũng đã chuyển sang lạnh, ngự hoa viên lịch sự tao nhã tuyệt mỹ, cả không khí cũng tràn ngập mùi hương tinh khiết. Giờ phút này đèn cung đình đã sáng, ban ngày vườn hoa còn đầy khí phách mà giờ phút này lại tràn ngập bóng tối, lại có một cảm giác yên tĩnh thú vị, thấy tận đáy hồ trong suốt, có ánh sáng điện đèn lung linh, làm cho toàn bộ không khí trong cung có một màu huyền ảo.

Tôi đi bên cạnh chàng thời khắc gọn sóng này, dường như cái gì cũng quên cả, chỉ lẳng lặng nhìn cảnh bóng tối xa xa nghĩ ngợi.

Tôi khoác một chiếc áo choàng tay dài màu đen lên người, tóc được găm một cây trâm nhỏ, dưới ánh trăng tản ra một quang sáng tự nhiên, tản ra biến thành một màu đen như bình thường. Trong đêm đen có vẻ lộ ra một vẻ xinh đẹp kỳ lạ, vô cùng tuyệt mỹ, gió thổi bên tai làm sợi tóc bay tán loạn trong gió. Long Kỳ ngồi với tôi bên chiếc bàn trong vườn hoa, chàng nhìn tôi hình như có tâm sự, “Có còn nhớ chuyện trước kia của chính ta không?”

Tôi ngẩn ra, rất ít khi nghe chàng nói tới chuyện trước đó, bản thân lẳng lẽ đã yêu đối phương lúc nào không biết, ngay cả quá trình yêu nhau thế nào cũng dường như quên rồi, chỉ biết là lúc đó cứ tự dưng thích chàng, hiện giờ nghe chàng nhắc tới, tôi thật ra cảm thấy rất hứng thú, mím khe môi, “Đương nhiên nhớ rõ chứ! Lúc đó chàng thật là đặc biệt lạnh lùng, đặc biệt dọa người”

“Nhưng nàng lại hoà tan sự lạnh lùng đó của ta, hoá giải sự lạnh lẽo trên người ta, là nàng làm cho ta biết trên thế gian này trừ thiên hạ ra vẫn còn có cái gì đó giống như không thể không có nó được!” Giọng chàng như ngọn gió đêm, nhẹ nhàng thổi khẽ, lòng tôi như ánh trăng, ấm áp chìm vào. Ánh mắt tôi nhìn chàng, chàng tiếp tục nói, “Nàng cứ vậy đột nhiên, lẳng lẽ không chút lưu tình chui sâu dần vào trong lòng ta, làm lòng ta vốn bình yên bỗng chốc long trời lở đất, khi đó nàng đặc biệt thuần tuý, đẹp lạ kỳ, giống như có chứa một luồng ma tính làm cho người ta say mê, làm cho ánh mắt của ta cứ mãi đi theo nàng, không dời nổi. Sau đó ta mới giật mình thấy mình đã chìm không nổi mà thích nàng mất rồi!”

Chàng đang thổ lộ đó sao? Lòng bình tĩnh của tôi lại nổi lên tia sóng nhỏ, khe khẽ cười, hơi thản nhiên cười, “Làm cho em bị thông báo bất ngờ quá đó!”

Nghe chàng nói thật, lại còn mang vẻ mặt vui vẻ mà nhớ lại, đây là một mặt tôi chưa từng thấy bao giờ, đêm nay, vô tình hình như quân vương lại có tình.

Hôm sau, Hà công công truyền đến thánh chỉ, nội dung là giải vây quan hệ của tôi và Hàm vương gia, lý do Long Kỳ đưa ra cũng rất đàng hoàng, nói là bởi vì tôi và Hàm vương gia trước đây vốn là bạn thâm giao, nhân lúc tôi vào cung thì có tặng một bức tranh làm kỷ niệm, cũng không phải là hành vi lỗ mãng gì, nếu có ai nói lung tung sẽ xử lý tại chỗ.

Hà công công đưa thánh chỉ cho tôi, cười nói, “Nương nương, hiện giờ an tâm rồi chứ! Thời gian trước Hoàng thượng chỉ là muốn cùng tranh cao thấp với Nương nương thôi! Hiện giờ hết giận rồi, Quan hệ của nương nương và Hoàng thượng lại tốt như trước đây rồi”

Lòng tôi lại thủy chung không gỡ được một sự kiện khác. Tôi không muốn là người đàn bà ghen ghét, ép hỏi chàng, không bằng tự tôi khác lừa gạt bản thân. Tôi quyết định hôm nay tới cung của Lân Phù một chuyến.

Lân Phù ở cung điện có chút xa, đi mãi một hồi lâu mới nhìn thấy cửa cung của nàng ta, tiểu Thuận Tử tiến vào thông báo, tôi vừa bước vào cửa đã thấy Lân Phù và nha hoàn của nàng ta tới làm lễ với tôi. Lúc này trong cửa có thêm một bóng dáng, là một nữ mặc quân phục tướng quân. Tôi mở to mắt nhìn có chút kinh ngạc, hoá ra là lâu không thấy Viêm Hoả. Nàng ta liếc mắt nhìn tôi một cái rồi quỳ xuống hành lễ, tôi bỗng chốc khôn biết làm sao, nói vội, “Không cần đa lễ!”

Lân Phù mặc trên người một thân quần áo màu lạnh, nét mặt thanh lệ chẳng có chút biểu hiện gì, cũng không hiếu kỳ với ý đồ đến của tôi, cũng chẳng có vẻ nhiệt tình gì. Viêm Hoả thì lại thay đổi khá nhiều, cứ ngồi một bên không nói lời nào. Tôi ho khẽ một cái, cười nói, “Lân Phù tỷ tỷ ở trong cung chắc đã quen rồi chứ!”

“Vâng, tốt lắm! Cảm ơn đã quan tâm” Lãnh Phù thản nhiên đáp lại, lúc này tôi mới đưa mắt sang thấy Viêm Hoả đang ngấm đánh giá tôi, tôi nhìn nàng ta cười, “Sao Viêm Hoả thế nào mà trở nên câu nệ vậy thế?”

Viêm Hoả nói chuyện ngay thẳng, “Không phải ta trở nên câu nệ đâu, mà Vũ phi nương nương ánh sáng chói quá là cho thần tử là chúng ta đây không dám nghênh đón!”

Viêm Hoả đây là sao thế nhỉ? Lòng tôi thầm đoán, lời của nàng ta nói ra tôi lại nghe được chút. Tôi bỗng chốc có chút xấu hổ, trước đây quan hệ của tôi và nàng ta vẫn còn nóng bỏng lắm, đâu võ mồm là chuyện bình thường. Hiện giờ tôi lập tức thành phi tử của Long Kỳ, nàng ta cũng sẽ có cử chỉ không thích hợp cũng phải. Lòng tôi nghĩ ra, cười cười như trước, “Viêm Hoả nói đùa sao, ta vẫn là ta, địa vị và danh phận với ta mà nói chẳng đáng giá gì!”

106. Chương 106

“Ôi, có đúng không đây? Ta thực nên cao hứng thay cho nương nương chứ, khổ tâm thiết kế âm mưu cuối cùng cũng không uổng phí à nha!”

Có ý gì đây? Tôi bỗng chốc giật mình sững lại, Lãnh Phù nhìn nàng ta một cái, thản nhiên trách mắng, “Viêm Hoả, đừng có nói lung tung!” Viêm Hoả nhưng thật ra rất dũng cảm, lập tức nói luôn, “Không nói lung tung sao, ta đã hơn nửa năm nén trong lòng nỗi không ra được rồi, ta sắp bị ghen chết rồi nè! Chẳng nhẽ tỷ tỷ không cảm thấy không cam lòng hay sao? Vốn là vị trí thuộc về mình lại để cho người khác nhanh chân đến trước, vì sao vậy?” Giọng Viêm Hoả bỗng trở nên sắc nhọn, âm thanh cao vồng lên, chớp mắt mắt Lãnh Phù tái nhợt hẳn, giận dữ chặn nàng ta lại, “Viêm Hoả, ta bảo ngươi đừng có nói nữa!”

“Không, ta nhất định phải nói cho rõ ràng!” Viêm Hoả hờn hển cắt ngang nàng ta, rồi nhìn lại phía tôi, ánh mắt không cam lòng cũng đầy thống khổ, “Diệp Vũ, đừng có tưởng khổ mưu tâm kế của người không có sơ hở nhá, ta nói cho người biết, ta đã sớm nhìn thấu bản mặt thực sự của người rồi!”

Tôi cau mày, nhìn nàng ta chằm chằm, trong lòng thấy khó chịu vô cùng, bình tĩnh hỏi, “Ta không hiểu người đang nói cái gì”

“Không hiểu ư, đừng giả vờ, ta thực cảm thấy xấu hổ thay cho người, hôm nay người có thể ngồi lên vị trí này, đối với người mà nói thực sự không đáng một đồng hay sao? Hay là dã tâm của người vốn không ở chỗ này, người còn muốn dụ hoặc Hoàng thượng tới bao lâu nữa! Giả vờ giả vịt làm cho người ta thực khinh thường!” Giọng điệu Viêm Hoả thật đanh đá, hình như những lời này vốn đã để trong lòng từ lâu rồi, lúc này hận một nỗi không thể khạc toàn bộ ra. Tôi hoàn toàn ngỡ ngàng cả người. Nhưng lời nàng ta nói này, tôi nghe thực sự không hiểu. Tôi sao lại làm bộ làm tịch gì chứ? Sắc mặt Lãnh Phù đã xanh mét tới cực điểm, Hoan Nhi nhìn tôi không nói lời nào, tức giận bảo, “Làm càn, dám ăn nói lỗ mãng, làm ô nhục nương nương nhà chúng ta, người không muốn sống nữa chăng?”

Viêm Hoả cười nhạt nói, “Ô nhục sao? Người có biết vị trí nương nương các người vốn là của tỷ tỷ ta hay không?” Lãnh Phù thực sự nghe không nổi nữa rồi, cắt đứng lời nàng ta, “Viêm Hoả, ta bảo ngươi câm mồm đi, trở về hình bộ của người đi!”

Viêm Hoả tức giận kêu lên, “Tỷ tỷ, tỷ còn định chịu đựng tới bao giờ nữa đây? Tỷ thực sự không hề để tâm sao? Nàng ta dựa vào gì chứ? Nàng ta dựa vào cái gì mà được Hoàng Thượng sủng quá trời, còn tỷ tỷ thì đến cả góc áo của Hoàng Thượng cũng đều không nhìn thấy, chả lẽ tỷ tỷ không thương Hoàng Thượng sao?” Lãnh Phù phẫn nộ quát to, “Câm miệng!”

Tôi nghe đại khái cũng hiểu ra, Viêm Hoả là bởi vì Lãnh Phù bị tổn thương mà thấy bất công, chỉ là nàng ta lại hiểu lầm lớn với tôi, tôi bình tĩnh nghe xong những lời giận dữ của nàng ta nói, nàng ta thấy tôi không nói gì thì giận cười bảo, “Thế nào? Hiện giờ sao người không nói đi! Lúc trước ở Đột Quyết người không phải dùng hết mọi cách để được Hoàng Thượng yêu thích đó sao? Người thực sự không phải là kẻ lừa đảo bình thường, người trộm được lòng Hoàng Thượng, lại càng thương tổn tới lòng của người khác người có biết hay không! Người xem xem người thật ích kỷ biết chừng nào, lọt vào bẫy của người khác là đáng lắm!”

Nghe câu nói vậy, lòng tôi bỗng tức giận dâng đầy, giương to mắt nhìn Viêm Hoả chăm chăm, “Được, người nói rõ cho ta biết, ta đã làm sai cái gì mà bị báo ứng này!”

Lãnh Phù quay đầu nhìn tôi, nói thản nhiên, “Cảm ơn người tới thăm ta, những lời Viêm Hoả nói người đừng để ở trong lòng, mời người trở về cho!”

Tôi ngẩng cao đầu nói kiên định, “Không, người cứ để cho nàng ta nói đi!”

Hôm nay tâm tình tôi rất tuyệt, hoàn toàn đã bị nàng ta làm hỏng hết, tôi sẽ để cho nàng ta nói hết ra tôi đã làm sai cái gì mà nàng ta lại ô nhục tôi đến như thế.

Viêm Hoả gạt tay lãnh Phù ra, oán hận hét một hơi, “Được, hôm nay ta sẽ nói hết cho người nghe, Tình cảm của Hoàng Thượng và tỷ tỷ ta trước kia chưa gặp người thì rất tốt, nhưng người xuất hiện thì chẳng những cướp đi vị trí của tỷ tỷ, mà lại càng làm cho Hoàng Thượng mê muội, người nói người không muốn ngồi trên vị trí hôm nay sao? Lúc trước không phải người muốn ở lại Đột Quyết đó sao? Vì sao còn chạy về, vì sao lại còn muốn tiếp cận Hoàng Thượng nữa! Ai chẳng biết nói người rắp tâm hiểm ác, khổ nhục tâm kế, phút cuối cùng lại ra về vĩ đại, làm cho Hoàng Thượng muốn dừng với người mà không nổi, trong lòng cứ áy náy, hiện giờ người vừa lòng rồi chứ? Mọi mục đích của người đã đạt được, người còn ở đây luôn mồm nói mình không cần sao? Theo ta thấy là người cố ý dùng thân phận đến để áp tỷ tỷ của ta, cố ý ở đây khoe ra, người nói tỷ tỷ của ta khổ sở biết bao, nào có nói một đằng làm một nẻo, chuyên tìm phiền toái tới cho Hoàng thượng, lại còn muốn Hoàng thượng vì chuyện của người nữa, lại đối nghịch với cả văn võ trong triều, người rốt cục muốn rắp tâm làm sao nữa đây!”

Trong lòng Viêm Hoả, mọi chuyện tôi làm đều biến thành méo mó, nàng ta nói có chút cũng đúng, đúng là tôi đã chọc cho Long Kỳ phiền toái không ít, nhưng chút phiền toái này không phải là tự tôi tìm tới, mà chính là bọn họ tìm tới tôi, tôi có thể làm sao đây?

Nàng ta bắt bình nói chuyện trước đây tôi cướp Hoàng Thượng đi, nhưng mà nàng ta vì sao lại nanh nọc với tôi vậy chứ? Tôi lý giải không nổi, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nhìn thẳng vào mặt nàng ta nói, “Viêm Hoả, người nhầm rồi, người không hiểu tình yêu, không hiểu yêu người thì không có tư cách nói những lời như này! Hơn nữa, ta cũng không cướp Hoàng Thượng đi, ta cũng không có tâm cơ để lừa chàng, chàng cũng là chủ nhân anh minh trong lòng các người, vừa rồi theo như lời người nói tràn ngập thành kiến với ta, ta tha thứ cho người, nhưng tuyệt đối không cho phép người ô nhục ta, bởi vì người chỉ là một trong những kẻ đứng nhìn, không có tư cách dạy dỗ ta”

“Tỷ tỷ, tỷ xem đi, tỷ xem xem nàng ta nói cái gì đấy! Nàng ta nói ta không biết yêu, ta biết yêu chứ, ít nhất ta so với người hiểu được yêu những người xinh quanh, yêu người bên cạnh mình!” Thân mình Lãnh Phù run lên, dường như đã bị đả kích rất trầm trọng, Viêm Hoả đau lòng nhìn khuôn mặt Lãnh Phù càng ngày càng trắng bệch, giọng mềm nhẹ, “Tỷ tỷ, tỷ tức giận đó ư? Tỷ sao thế?”

Con người trong suốt của Lãnh Phù dâng đầy nước, dường như bị áp lực quá lâu rồi, giọng điệu có chút sợ run nói, “Viêm Hoả, người đi ra ngoài đi, ta muốn nói với nàng ta một chút!”

Viêm Hoả không nghe, có chút tức giận kêu lên, “Tỷ tỷ...”

“Các người đều lui cả đi!” Lãnh Phù hít sâu một hơi rồi bình tĩnh trở lại, nhìn cung nữ chung quanh, Viêm Hoả hơi bĩu môi, oán hận liếc mắt nhìn tôi một cái, rồi đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại mình tôi và Lãnh Phù, Lãnh Phù thản nhiên nói, “Ngồi xuống đi! Ta biết mục đích người tới tìm ta”

Tôi ngạc nhiên ngồi xuống, không nói gì, dĩ nhiên là nàng ta biết rồi, Lãnh Phù ngược mắt nhìn tôi, “Người thương chàng sao?”

Tôi không do dự gạt đầu, Lãnh Phù thở nhẹ ra, tiếp tục nói, “Tối hôm đó, chàng tới là thảo luận cùng ta, rốt cục chàng không biết làm sao với người nữa! Chàng nói chàng sợ nắm không được lòng của người” Tôi hoàn toàn giật mình sững lại, Lãnh Phù nói đến đây khoe môi cười khổ, cười đến không cam lòng, “Chàng hỏi ta phụ nữ cần gì nhất? Ta nói cho chàng biết, là thật tình đối đãi, là yêu duy nhất. Ta lúc đó thật sự kinh ngạc, từ lúc ta theo chàng tới giờ chưa bao giờ nghe chàng nói tới chuyện này, chàng thế nhưng vì người mà hỏi đến mấy vấn đề ngu ngốc này, thật buồn cười lắm!” Trong mắt Lãnh Phù đầy lệ, lòng thống khổ tràn ra, tôi mở to mắt nhìn chăm chăm vào nàng, cũng tận mắt nhìn thấy sự thống khổ trong mắt nàng ta, lòng lại chấn động, Long Kỳ thực sự vì tôi mà đi hỏi nàng ta việc này ư?

Lãnh Phù cảm thán xong, ngêng mặt lên, làm cho nước mắt không rơi xuống, “Tối đó, ta thực không cam lòng, chàng thực tàn nhẫn, cùng một người yêu chàng nói tới chuyện một người phụ nữ khác, vì thế, đêm đó ta cầu xin chàng, cầu chàng ở lại, chàng đồng ý rồi ôm lấy ta ngủ. Đây là chuyện chưa bao giờ ta dám hy vọng xa vời gì, một hạnh phúc đó, là từ nhỏ tới lớn ta thấy hạnh phúc nhất. Ta thật hy vọng đêm đó không trôi đi mà vĩnh viễn dừng lại, đã có được đêm đó, ta hoàn toàn đã hết hy vọng, người có biết là vì sao không? Bởi vì lúc chàng ôm lấy ta, còn gọi tên của người” Lãnh Phù dường như đã nói ra chuyện thống khổ vô cùng, nằng bình tĩnh nói xong, nhắm mắt thật chặt lại làm cho nước mắt không chảy xuống được, tôi sợ ngậy người, rốt cục Lãnh Phù không chế không nổi bắt ra tiếng nấc nghẹn ngào, nức nở. Tôi từ trong sự kinh ngạc phục hồi trở lại, rốt cục đã biết vì sao Viêm Hoả lại có thể hận giận tôi như thế, chắc chắn là đã biết chuyện này, kìm không nổi mới thay Lãnh Phù trả thù tôi. Trong lòng tôi đã rõ, ý nghĩ cũng chấn động, trong lòng cứ gọi tên chàng cuồng lên, Long Kỳ...

Giờ khắc này lòng của tôi lại thế mà đau đớn, vì ai ư? Tôi không biết nữa, tôi cảm thấy trên thế giới này tình yêu là tàn nhẫn nhất, vô tình nhất, kiên định mà không tởi nhất, có thể huỷ diệt đi tất cả. Tôi không biết là nên hưng phấn hay là hét lên chói tai, trong đầu cứ trống rỗng, Lãnh Phù cười thầm bảo, “Ta kém vĩnh viễn so với người, ta đồ kị người, hận người lắm, nhưng những lời người nói vừa rồi đã nhắc nhở ta, người không hiểu yêu thì cũng không có tư cách nói yêu, người nói đúng lắm, ta không hiểu được tình yêu, đời này kiếp này của ta cũng sẽ không có”

Tôi đồng tình nhìn nàng ta, vẻ mặt nàng ta lộ nét sầu thảm rung động tới tôi, vận mệnh, đều là vận mệnh nói đùa trên cột con người ta. Tôi đứng lên, nói nhẹ nhàng với nàng ta, “Lãnh Phù, vận mệnh trên người, xin người đừng có trách ta”

Nàng ta ngược mắt lên nhìn, ánh mắt lạnh lùng tới mức dọa người, “Ta không trách người nhưng xin người đồng ý với ta một việc, hết lòng hết dạ thương chàng, nếu không ta sẽ giết người!”

Cả người tôi chấn động nhìn thật sâu vào nàng ta, tôi kiên định gật gật đầu, “Được ta đồng ý với người!”

Đi ra khỏi cung Lãnh Phù, thần chí của tôi vẫn có chút hoảng hốt, Hoan Nhi đỡ lấy tôi, “Nương nương, có phải lãnh Chiêu Nghi bắt nạt người không? Nếu như thế em sẽ bẩm báo Hoàng Thượng luôn!”

Tôi ngăn nàng ta lại, “Chuyện này cũng trăm ngàn lần đừng nói với Hoàng Thượng, cũng đừng nói tới chuyện ta đã tới đây, biết chưa?” Hoan Nhi khó hiểu gật gật đầu, tôi thở dài, tôi trách lầm chàng, tôi ích kỷ, tôi không đủ rộng lượng...Tình yêu thực làm cho con người ta chịu tội mà.

Tâm tình trầm trọng bỗng dưng bay biến, nghe những lời Lãnh Phù nói ra, tôi đã bình thường trở lại, tận đáy lòng tự an ủi, chuyện này cứ chấm dứt như vậy đi! Sau này không cần nhắc lại nữa, không cần lại làm cho Lãnh Phù bị tổn thương nữa.

Trên đường về cung, tôi nhìn thấy rất nhiều phi tần của Long Kỳ đang chơi đùa vui vẻ, người nào người nấy xinh đẹp như hoa, dáng người xinh đẹp, hậu cung vốn là một cung điện rất đẹp, phụ nữ ở đây không ai là không đẹp cả, không ai là không xinh, từ đẹp này ở đằng sau hậu cung là nông cạn nhất, cũng bởi vì dạng này cả. Tôi thì lại thuộc dạng khác, là một người bị kẻ khác đồ kị vô cùng.

Lúc này, một đám người đông đảo chân thành ở trước, tôi ngược mắt nhìn, là đoàn người của Lệ Phi, ánh mắt Lệ phi chạm phải tôi trong chớp mắt giận tái người, tôi ngẩng đầu, nở nụ cười lạnh ngêng đón. Từ lần trước sau khi tôi chính nha hoàn của nàng ta xong, sau này tôi rất ít khi nhìn thấy nàng ta, nay Lan phi đã bị biếm vào lãnh cung, ngoài Thái Hậu ra, trong cung tôi và nàng ta có thân phận cao nhất, sắc mặt Lệ phi cười cực kỳ miễn cưỡng, “Ồi, vị này là ai vậy nè? Vũ phi nương nương này là đang định đi đâu đây?”

Tôi cười nhẹ nhàng, “Còn có chỗ nào đi nữa đâu, chẳng phải là cùng Hoàng Thượng ăn cơm trưa đó thôi!”

Sắc mặt Lệ phi lại càng không được tự nhiên, giọng điệu không ổn nhuốm màu ghen tuông, “Nếu là vậy, vậy thì không quấy rầy rồi!”

Tôi mỉm cười, gọi lại nàng ta, “Lệ phi nương nương, sao không cùng đi?”

Sắc mặt Lệ phi thay đổi, dường như bị áp lực tức giận vô cùng, cả người run rẩy, “Không cần! Vũ phi nương nương tự khác đi thôi!” Những lời nói này của tôi đã làm cho nàng ta hết chê cười. Cùng là phi tử, nàng

ta chỉ là hư danh, trong hậu cung ai cũng đều biết nàng ta là do Thái Hậu tuyển chọn, hơn nữa chưa bao giờ được sủng hạnh, hiện giờ xem nàng ta ở trước mặt mọi người cao ngạo cỡ nào, hãnh diện ra sao.

Tôi cười nhẹ nhàng, thông dong cùng dẫn theo Hoan Nhi trong ánh mắt đố kỵ của mọi người nghênh ngang rời đi. Lại đúng lúc này nghe thấy một giọng trào phúng vang lên, “Xem xem vẻ đắc ý của nàng ta kìa, hiện giờ trong mắt nàng ta ngoài Hoàng Thượng ra có còn coi ai ra gì đâu? Thật là buồn cười ghê”

Ánh mắt lạnh lùng của tôi đảo qua, nhận ra được cô gái này là ai rồi, lần trước là nàng ta lúc nào cũng đi sau Thái Hậu, nói vậy cũng là trợ thủ đắc lực trong thế lực của Thái Hậu, xem quần áo của nàng ta thì tưởng là người mới đến. Nhìn thấy tôi nhìn nàng ta, cả người nàng ta co rúm lại một chút, có chút tránh né ánh mắt của tôi. Tôi xoay người nhẹ nhàng đến trước mặt nàng ta, cười nhạo bảo, “Người nói cho ta nghe một chút xem nào, nói luyên thuyên sau lưng chả nhẽ lại không thể cười được sao?”

Nàng ta sợ tới mức sắc mặt e ngại, cúi đầu không dám ngẩng lên nói chuyện, tôi cất cao giọng, cả giận nói, “Người nhưng nói thật ra nào! Buồn cười tới mức không thể cười nổi!”

Nàng ta sợ tới mức lùi lại sau từng bước vội vàng quỳ xuống trên mặt đất, cất giọng run run nói, “Buồn cười....Buồn cười....Nương nương thứ tội...”

Tôi nhìn nàng ta một cái, vứt lại một câu, “Sau này nhớ chú ý tới lời nói hành vi của mình, nếu có có chút lời nói điên khùng mà ta nghe được, người tốt nhất nên cẩn thận cho ta chút!”

Nói xong, tôi dẫn theo Hoan Nhi đi lên đằng trước, đằng sau cảm như hén, rốt cục cũng không nghe thấy tiếng nói nào. Tôi không về cung Phiêu Hoa, mà trực tiếp đến thư phòng của Long Kỳ. Hà công công nhìn thấy tôi đến thì hành lễ nói, “Nương nương, Hoàng Thượng đang xử lý chính sự, hay là người đợi bên ngoài một lát được không?”

Tôi cứ đứng bên ngoài đợi chàng, Hà công công nhìn thấy tôi đứng một bên, lại nói hơi nhiều, “Nương nương, lão nô có chút không biết có nên nói là sớm quá hay không, nhưng người cũng đừng lo lắng, đây cũng là chuyện sớm muộn gì mà thôi”

Tôi nhìn ông một cái, “Chuyện gì vậy?”

Hà công công cười hì hì, ghé sát tai tôi, “Chắc là Hoàng thượng đang định phong nương nương làm Quý phi đó!”

Đầu tôi nổ bùng, không nghe nhầm đó chứ? Tôi kinh ngạc nhìn ông, cau mày nói, “Thật ư? Sao mà ông biết vậy?”

Hà công công thoáng đắc ý đón trước, “Lão nô đã hầu hạ bên Hoàng Thượng mười mấy năm rồi, tâm sự này đó của Hoàng Thượng vẫn là do Lão nô nghiền ngẫm mà ra cả, chỉ là bây giờ còn có chút trở ngại, rất khó giải quyết”

“Chuyện gì?” Tôi cau mày lại, Hà công công nhẹ giọng nói, “Còn không phải Thái Hậu bên đó sao, bà ấy triệu tập một ít lão thần, bảo bọn họ viết thư tấu, ngăn chuyện Hoàng Thượng tứ phong đó! Thái Hậu cứ nắm lấy lai lịch của nương nương không rõ ràng, nói tổ tiên của nương nương cũng không phải làm quan, hơn nữa lễ nghi cũng không hoàn hảo, quả thực là....aizzz, thôi không nói nữa!” Hà công công im mồm, trong lòng tôi đã rõ, nếu thật sự Long Kỳ muốn phong tôi làm Quý Phi, chuyện này thật sự là chuyện khó giải quyết thật. Nhất định Thái Hậu sẽ nắm chặt lấy không buông, bắt triều thần lấy chuyện này ra ép Long Kỳ, không đồng ý phong tôi là quý phi.

Tôi đối với thân phận không quan trọng như vậy, vừa đúng lúc ở trong hoàng cung, lại nhất định vì chuyện này mà ưu phiền, nếu Long Kỳ cho tôi, tôi sẽ không thể ra bên ngoài được, chàng định cho tôi có vị trí vững vàng trong hậu cung, chỉ là Thái Hậu quyết tâm không cho tôi bước qua, cố chặn đứng lại, cũng làm cho Long Kỳ làm việc không thuận lợi.

Tôi hỏi Hà công công, “Hoàng Thượng đang triệu kiến người nào vậy?”

Hà công công thờ dài thườn thượt, “Còn không phải là hai người bảo thủ kia sao? Cứ nắm lấy nhược điểm của nương nương, vẫn chẳng chịu buông tay, Hoàng Thượng triệu kiến họ vài lần rồi!”

Lòng tôi bỗng thấy hơi nóng, thật đúng là người bảo thủ thật, chỉ có biết nắm lấy này đó thôi, thật sự là không buông tha. Tôi hướng thư phòng đi đến, HẢ công công giật mình kinh ngạc, gọi theo sau, “Nương nương, người định đi đâu vậy hả!”

“Ta muốn tới nhìn một chút xem hai người bảo thủ này xem!” Tôi ném lại câu đó, còn người thì đã bước vào trong thư phòng rồi. Long Kỳ đang ngồi ở ghế trên, dưới đất quỳ có hai lão thần, Long Kỳ nhìn thấy tôi đến thì có chút ngạc nhiên rồi lập tức nhìn tôi cười cười, hai lão thần giật mình sợ hãi, tôi ngồi xuống bên cạnh Long Kỳ, Long Kỳ hạ giọng thì thầm hỏi, “Sao thế nào lại rảnh rỗi đến đây vậy?”

“Em muốn đến nhìn chàng! Không được sao?” Tôi cười khẽ nói, cảm giác đối với chàng đã khôi phục như ban đầu, hơn nữa lại càng sâu hơn, nghe xong những lời Lãnh Phù nói, tôi lại càng cảm động bởi hành động hết thuốc chữa của chàng, chàng đã làm cho tôi nhiều như vậy, còn tôi lại không nghĩ tới hồi báo, chỉ có thể dùng sự yêu thương nhiều hơn hưởng ứng với chàng.

Nhìn thấy tôi và Long Kỳ nói đùa với nhau, lão thần đang quỳ nói, “Hoàng thượng, chuyện này Hoàng thượng không thể không lo lắng nha! Tổ huấn không thể làm trái được!”

Long Kỳ mặt lạnh đi, làm như không kiên nhẫn được nữa, phất phất tay bảo, “Được rồi, các người không cần lấy tổ huấn ra bức hiếp trẫm, chuyện này trẫm đã quyết định rồi, lui ra đi!”

“Hoàng thượng...Nhưng mà....” Lão thần hình như còn muốn nói nữa, tôi cau mày, xem ra không giúp bọn họ tẩy sạch não, đời này bọn họ cứ đều luẩn quẩn mãi trong lòng, tôi cất cao giọng nói chen vào, “Tổ huấn là cái gì vậy? Tổ huấn còn không phải là do chính Hoàng Thượng các đời tạo ra sao, hiện giờ ngồi ở trước mặt các người đây là vua một nước, chẳng nhẽ ngài ấy không có quyền lực sửa lại tổ huấn sao? Nếu cả đương kim hoàng thượng mà đến uy tín này không có nữa, thì ngài ấy có phải là quân lâm thiên hạ nữa đâu, quần thần không chế, ngấm lại, cổ huấn này xưa cũ lắm rồi, không thích hợp với Hoàng triều Vĩnh Hân bây giờ, tổ huấn nên sửa đổi lại”

Những lời nói của tôi làm cho hai vị lão thần sợ tới mức không nhẹ, mở to mắt nhìn tôi, bỗng chốc không có phản ứng gì, làm Long Kỳ đang cười bỗng bình tĩnh, trong mắt Long Kỳ là một mảng cười, “Ái phi của trẫm nói đúng lắm, tổ huấn này không phù hợp nên sửa đổi lại!” Nói xong lại cười rất to, rất thoải mái, hai lão thần tức nổ cả mắt, râu tóc bay tứ tung, mãi một lúc sau mới nói được, “Nương nương đây là coi rẻ tổ tiên, nói ô miệt!” Nói xong vòng tay hướng lên trời, “Tổ huấn là các đời hoàng triều truyền xuống, làm sao nói là có thể dễ dàng sửa đổi được chứ? Đây là không thể được rồi!”

Xem ra đúng là ý tưởng truyền thống rồi, tôi cau mày, mặt lạnh dò hỏi, “Được các người luôn miệng nói là tổ huấn tổ huấn, vậy xin hỏi tổ huấn này là ai định ra thế? Là ai hả?”

“Điều này...” Hai lão thần mặt mày choáng váng, bỗng chốc im mồm không nói được gì, tôi lại tiếp tục, “Các người cũng nên thay đổi tư tưởng chút đi, chẳng nhẽ nước lớn Hoàng triều Vĩnh Hân huy hoàng hôm nay cũng bị luật pháp cũ gây trở ngại mà đi tiếp sao? Thế giới mỗi ngày một thay đổi, mỗi ngày một thiên biến vạn hoá, các người cứ luôn dùng quy củ cũ của tổ tiên mà làm việc không thay đổi, làm từng bước, các người có còn đầu óc nữa không đây? Chúng ta hẳn là phải bước theo đồng bộ cùng thế giới đi tới chứ, không ngừng sáng tạo ra cái thích hợp để phát triển quy củ, người nói tổ tiên chẳng nhẽ là ngựa thần hay sao? Nó có thể biết trước được tương lai hay sao? Nó có thể đem mọi chuyện trong Vĩnh Hân này quy định ra hết hay sao? Không phải, nó cũng là người, nó chế định ra một chút chưa rõ, đại khái gọi là quy củ đi, cụ thể thế nào thì căn cứ vào sự phát triển của các đời hoàng triều mà phát triển xuất phát từ đương kim Hoàng thượng để bổ sung, như vậy mới có thể trợ giúp cho Hoàng triều tiến bộ được, mới không ngừng hoàn thiện, người có biết hay không, bộ quy củ cũ này của các người có đáp ứng được vậy sao?”

Hai lão thần bị khí thế bức người của tôi nói dọa cho, Long Kỳ cũng kinh ngạc nhìn tôi, lập tức cười phì, tôi liếc trừng mắt, cười hay lắm sao? Hai lão thần còn đang sững sờ một lúc, như chưa tiêu hoá nổi một đoạn dài dòng kia của tôi, hai người cứ nhìn nhau, ông nhìn tôi, tôi nhìn ông, trong lòng đấu tranh kịch liệt, mãi một hồi lâu, hai vị lão thần cùng gật gật đầu, mới vòng tay nói, “Nương nương nói thật ra cũng có lý! Chỉ là sửa đổi tổ huấn cũng không phải chuyện dễ dàng gì, phải được các vị đại thần nhất trí biểu quyết mới được, Hoàng Thượng người xem...”

Long Kỳ cười nhạt bảo, “Được, các người căn cứ theo kế hoạch của ái phi, mau chóng định ra bản dự thảo, trẫm muốn sửa đổi luật pháp của Vĩnh Hân”

Hai vị lão thần quỳ xuống chào rồi lui ra, Long Kỳ kéo lấy tay tôi, cười bảo, “Thật là một ái phi tốt của trẫm, những lời nói này đến làm cả trẫm cũng kinh ngạc nữa, lại cũng gợi ý cho trẫm nhiều ý tưởng, trẫm biết cảm ơn nàng thế nào bây giờ đây?” Hả”

Tôi chỉ căn cứ theo sự phát triển của xã hội mà nghĩ nói ra thôi, không ngờ lại đúng là có hiệu quả thật. Nhìn chàng, trong lòng càng thêm yêu thích hơn, chàng có lẽ sẽ làm tôi thương tâm khổ sở nhưng chàng làm tất cả cũng đều vì tôi cả mà. Tôi cắn môi, khẽ hỏi, “Nghe Hà công công nói, chàng định phong em là Quý phi có thật không?”

“Thật đó, hậu cung này cũng nên giao ột người giống như ái phi – người phụ nữ quyết đoán quản lý rồi!” Long Kỳ cười nói, tôi giật mình, có chút lo lắng, “Nhưng Thái Hậu bên đó...”

Ánh mắt Long Kỳ bỗng nhiên lạnh xuống, “Thái Hậu bên đó nàng không cần quan tâm, trẫm sẽ giải quyết! Ngày mai trẫm bảo nội thần sửa một phần thánh chỉ, phong nàng làm Quý phi, tất cả mọi chuyện trong hậu cung giao nàng làm chủ, Thái Hậu chỉ là phụ giúp mà thôi!”

Tôi mỉm cười, nhìn tổng thể người đàn ông này của tôi, cảm thấy thật vui thật thoải mái, chàng đã vì tôi làm tất cả, chỉ là tôi có đôi lúc ngây ngốc không biết tâm ý của chàng, hơn nữa cứ suy đoán lung tung, làm quý phi của chàng, tôi nguyện ý, chỉ cần ngày đêm được đứng bên cạnh chàng thì có gì tôi cũng đều nguyện ý cả.

Lúc này nghe thấy giọng Long Kỳ như mê hoặc bên tai, “Ta còn muốn đưa nàng lên làm Hoàng Hậu nữa, nàng có biết không?”

Tôi bị kinh hoảng không nhỏ, làm cho tôi trở thành mẫu nghi thiên hạ của một quốc gia sao? Trời ơi, không phải là tôi coi thường mình đâu nhé, có đôi lúc, tôi còn thực sự hoài nghi năng lực của mình nữa đó, trong lòng tôi thật sự kích động, nắm lấy tay chàng, dựa sát vào lòng chàng, sáng giọng, “Em còn chưa đạt tới khả năng này đâu, có cũng được mà không có cũng chẳng sao cả!”

“Ta đã nói là nàng có thể mà, làm tốt hay không ta ở đằng sau trợ giúp nàng!” Long Kỳ nói ôn nhu, xoa má tôi, tiếp đó hôn xuống.

Tôi từ trong lòng chàng ló đầu ra ngẩng lên, vội vàng hỏi, “Đúng rồi, có tra ra kẻ tặng túi hương cho em không?”

Ồi có thể thấy sắc mặt đang biến đổi, “Đã tra xét ra rồi, trẫm đã bức cung hấn, cuối cùng cũng có người khai ra lai lịch của hai kẻ kia, bọn họ vốn không phải là người ở chùa Khải Phúc, mà là kẻ lánh đời trong giang hồ, là một đôi bà cháu. Ngày đó sau khi tặng cho nàng túi hương xong thì biến mất không thấy, trẫm đã phái đại nội mật thám truy tìm, quyết tìm cho ra hai kẻ đó! Nàng yên tâm đi! Trẫm tuyệt đối không tha cho bọn chúng đâu!”

Người lánh đời, chẳng trách vị ni cô kia trông thần khí trấn định thế, đó không phải là loại người bình thường có thể làm được. Tôi và bà ta không liên quan, bà ta không có khả năng hại tôi được, do vẫn còn nhớ rõ bà ta niệm một đoạn kinh, nói vậy bà ta vẫn là kẻ có võ công cao cường, khi đó tôi cảm thấy rất buồn ngủ, xem ra bà ta đã dùng tới pháp lực, hiện giờ có thể cơ bản xác định đằng sau các bà ấy có một kẻ thao túng, tôi nghĩ mãi mà đoán không ra là ai, tôi chỉ chờ mong sau khi Long Kỳ bắt được bọn chúng sẽ cùng đối chất với nhau.

107. Chương 107

Sáng sớm hôm sau, lấy Hà công công dẫn đầu, có sáu cung nữ cầm y bào cùng phượng ấn mang đến, Hà công công cười mỉa mắt, “Nô tài xin thỉnh an Quý phi nương nương!”

Tôi cười nói, “Tốt lắm, tốt lắm, đừng đùa nữa!” Hà công công chỉ tay vào bộ y bào kia nói, “Nương nương, đây là Hoàng thượng mời Y phòng trong cung mất mấy ngày mới làm gấp ra được y phục của quý phi, xin mời nương nương mặc thử xem, vì chuyện phong điển ngày mai mà sớm chuẩn bị!”

Tôi cười nở miệng, toàn bộ cung nữ trong cung phiêu Hoa đều đồng loạt quỳ xuống, “Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương...”

Hoan nhi tiếp nhận lấy quần áo, cùng tôi đi vào trong phòng, nàng ta cho tôi mặc thử, tôi đại khái chỉ thử một chút, dường như rất vừa với người tôi, tâm tư Long Kỳ như vậy đúng là đáng quý, thử xong quần áo, tôi đi ra phòng bên ngoài thì đã thấy nhiều người đứng, tất cả đều vì chuyện tấn phong tôi mà tới, nhìn thấy tôi từ trong phòng đi ra, Lệ phi dẫn đầu, đứng ở đại sảnh, tôi nở nụ cười, “Sao lại đến hết cả đây thế này?”

Lệ phi cười rất chi là miễn cưỡng, nói nhiệt tình, “A, muội muội được phong quý phi, chị em chúng ta đây tất nhiên là vui mừng thay uội rồi!” Tôi nhìn chuyện tới dò hỏi mới là mục đích thật sự đi! Trong lòng tôi cười thầm, bảo Hoan Nhi pha trà, mời các nàng ta uống, tiếng chúc mừng vang lên nịnh bợ tôi tới tận trời xanh rồi, tôi chỉ cười không nói, nghe các nàng ấy cứ so tài ăn nói, tôi thấy buồn bực lắm, sao trước kia lại không biết tôi có tài này chứ?

Chỉ nghe một vị tài tử khoa chân múa tay nói, “Nương nương ấy à! Lần đầu tiên ta nhìn thấy nương nương đã cảm thấy nương nương là quý tướng rồi, sớm hay muộn gì cũng vinh quang đứng đầu lục cung, ai ngờ đã ngay lập tức nhận được rồi không phải sao?”

“Ấy da, Vũ phi nương nương thành thạo, thanh nhã, lời nói chừng chặc, hoà thuận người ngoài, người nói xem người còn lo không đứng đầu lục cung sao, vẫn có khả năng này sao?”

Quả thực cho tôi những lời hay cổ đại bay bổng nhất tôi chẳng còn gì để nói, những lời này ngay cả câu nọ chồng tiếp câu kia làm cho bầu không khí chẳng được yên tĩnh. Tôi đảo mắt quan sát về mặt của các phi tần, có người mắt tôi có thể nhìn ra thật giả, không phải là tôi khoa trương bản thân mình đâu, lời ra phải tận mắt tôi nhìn mới thấy rõ, Lệ phi cười vô cùng miễn cưỡng, bưng trà cùng nhìn tôi nhìn mọi người cười nói xôn xao, tôi chỉ chen vào một câu, “Được rồi, các chị em, nói đã cả ngày rồi, tan đi! Lần sau cơ hội gian tới cung phiêu Hoa uống trà, nơi này của ta còn có trà rất ngon đó!”

Tôi vừa nói xong, các phi tần ngậm miệng lại, tay bưng chén trà uống một ngụm rồi nhanh chóng bỏ của chạy lấy người. Tôi ngồi một bên xem như diễn kịch vậy, còn nghe thấy nha hoàn của các nàng ta bàn luận cái gì làm Hoàng Thượng, quý phi, hiện giờ cũng là tôi một người một bên ngồi trên nghe. Tôi cười lắc lắc đầu, tiểu Thuận Tử báo lại, buổi chiều Long Kỳ tới chỗ tôi dùng cơm, nhìn sắc trời vẫn còn sớm, mới bảo Tiểu Thuận Tử chuyển ghế mềm đến bên đình bát giác bên hồ sen, tìm sâu trong trí nhớ, kiếm tìm nhớ lại lúc cùng Long Kỳ, một cảnh một cảnh cứ như cuốn phim tái diễn lại, gió xuân thổi, mùi hương thoan thoảng bay tới, vô cùng thích ý.

Trong mộng vùng sông nước, mưa bay tán loạn, liễu rủ bên bờ, cuối ngã tư đường, có một cô gái thuần tú đang chơi đùa, mặc quần áo màu tím, váy bay phiêu dật, có vẻ rất vui trong mưa, hai tay giang trong mưa, tiếng cười như chuông bạc lạnh lạnh, ngược mắt lên thấy có bóng dáng thon cao bước tới, sắc mặt lo lắng hiện rõ, cô gái cười nhẹ nhàng gọi to, “Phu quân, mau tới đây...”

Nam tử vừa kéo cô gái vào trong lòng, vừa nhìn kẻ xem, nở nụ cười sủng ái, “Vũ nhi...”

Cảnh trong mơ đẹp quá, khoe miệng tôi khẽ nhếch lên cười, cảm thấy có ai đó vuốt ve trán tôi, bóng hình xinh đẹp lập tức biến mất, tôi mở mắt ra, nhìn thấy Long Kỳ cười khẽ ngồi xuống bên cạnh mình, cười nhẹ hỏi, “Vũ nhi mơ thấy gì? Sao cao hứng như vậy?”

Tôi kim lòng không nổi, ngồi dậy dựa vào trên vai chàng, cười nói, “Mơ thấy em và chàng!”

Tôi đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngược mắt lên hỏi, “Sau này chúng ta cũng không thể đi Giang Nam du ngoạn được, nghe nói ở đó có một cái hồ, nước rất trong...” trong mắt tôi lộ ra vẻ kỳ vọng, tôi nghĩ tôi muốn đi tìm cảnh trong mơ vừa rồi. Đôi mắt u ám của Long kỳ nhìn tôi cười, trong mắt hiện lên tình ý thâm trầm, “Được, ta đồng ý với nàng, đợi khi nào việc chính sự xong, ta sẽ đưa nàng đi” Nói xong, chàng ôm lấy eo tôi kéo vào trogn lòng, vô cùng thân thiết ôm lấy tôi ngồi trên đùi chàng, dựa sát vào trong lòng chàng, tôi vùi sâu vào trong ngực chàng, lên giọng nũng nịu, “Có biết em vừa nằm mơ cái gì không?”

“Gì?”

“Mộng thấy chúng ta như hai vợ chồng bình thường đi du ngoạn khắp nơi! Cùng nhau gặp mưa chơi đùa...”

Long kỳ khẽ giật mình, nâng mặt tôi lên, “Thật sao?”

“Vâng! Xuân đến muôn hoa khoe sắc thắm, gió xuân khắp nơi, ngày hè ngấm mây bay, ánh nắng chiếu xuống soi, thu tới đi trong mùa lá đỏ, hoa bay khắp trời, trời đông giá rét ngấm tuyết rơi, nhìn nụ quỳnh nở về đêm, kiêu nào cũng thật tiêu dao, thật vui vẻ”

Long Kỳ bỗng ôm tôi thật chặt vào lòng, hít mát lại, “Nếu nàng thực thích, sau này rảnh rỗi, ta sẽ cùng nàng đi du ngoạn!” Chàng dường như bị tâm tình này của tôi dọa, tôi biết chàng sợ tôi rời chàng đi, phải trải qua một cuộc sống bình dân lạnh nhạt như thế, tôi cười nhẹ nhàng, ôm chặt lấy chàng, “Được, em sẽ đợi, nhưng mà, chàng cũng đừng cho em đợi lâu quá nha...”

Long Kỳ mím môi, ngả đầu lên mái tóc của tôi, cất giọng có chút xin lỗi, “Vũ nhi...” Giọng gọi này giống như một làn gió xuân thổi lên mặt nước lăn tăn, thổi vào trong lòng người ta mang theo ba phần say lòng người, giọng có chút hàm hồ lộ vẻ thoả mãn, triền miên quay chung quanh.

Lễ phong phi cuối cùng cũng đã tới, sáng sớm hôm sau, lúc Long kỳ tiến vào triều, tôi được Hoan Nhi giúp mặc quần áo, nhìn tay áo thêu phượng, chất liệu tơ tằm mềm mại như nhung, đây là vị trí mà cả phụ nữ trong thiên hạ ai cũng muốn lên ngôi. Đây cũng là người khác có tâm cơ đùa giỡn muốn đoạt được. Còn Diệp Vũ tôi lại dùng tình yêu mà dễ dàng chiếm được, tôi vuốt ve hoạ tiết trên áo, trong lòng thầm hạ quyết định, dĩ nhiên tôi chiếm được thì tôi sẽ không buông tay.

Hoan nhi cẩn thận chỉnh sửa cho tôi, búi tóc kiểu phức tạp, trên đầu cắm cây trâm ngọc lưu ly, ở giữa là một cây trâm hoa, chính giữa trâm là một viên bảo thạch, còn ở giữa cao nhất là một búi tóc cao kiểu đầu phượng hoàng ngẩng cao hình quạt chiếm trọn, ở cuối hai bên tóc là hai cây trâm hình con bướm cài đầu, tóc dài đen huyền dùng tơ vàng và ngọc gắn trang trí trông hết sức lộng lẫy, cuối cùng chiếc đầu phức tạp cũng đã xong.

Đột nhiên nhìn thấy trong gương một phụ nữ sắc màu rực rỡ, đoan trang, hoa lệ, vừa có vẻ cao quý thoát tục, một nhẵn, hai cười cũng rất tự nhiên toát lên khí chất trầm tĩnh.

Hà công công đã đợi lâu ở cửa rồi, nhìn thấy tôi đi ra, cung kính cúi đầu, tôi khẽ nhắc tay lên cho ông nắm lấy dẫn đường, trong nháy mắt, vàng ngọc phát ra tiếng vang lạnh lạnh, số trang sức công kênh trên đầu cứ đứng đưa theo nhịp bước, lấp lánh. Tuy tôi trong lòng vốn không phải tình nguyện, nhưng do quy tắc tổ tông bắt phải tuân theo, nếu không sẽ không lễ phong phi sẽ rất bừa bãi.

Cuối cùng, lúc Hà Công công dẫn tới, tôi đi vào bên trong đại điện, trên đầu Long Kỳ đội vương miện, mặc long bào, ngồi nghiêm túc ở bên trên thềm đá, Thái Hậu mặt lạnh như tiền ngồi bên, hai bên sườn dưới là các vị quan lại xếp theo thứ bậc đứng, tôi đứng giữa đại điện, quỳ xuống, “Nô tì tham kiến Hoàng Thượng, Thái Hậu”

Tôi theo lễ không dám nhìn chung quanh, lúc này Hà công công cất cao giọng đọc thánh chỉ, tôi cúi đầu nghe. Thánh chỉ đọc vừa xong, tôi dập đầu tạ ơn, ngược mắt lên nhìn, Long Kỳ cười mãn nguyện nhìn tôi, tôi cũng vui sướng khẽ nở nụ cười, ánh mắt chạm nhẹ tới mắt lạnh của Thái Hậu bên Long Kỳ, trong lòng tôi cười lạnh một tiếng.

Tiếp nhận việc thăm viếng chúc mừng của triều thần xong cũng đã cực kỳ mệt rồi, tấm cung của tôi được chuyển tới bên cạnh sườn điện của Hoàng Thượng, để bất kỳ lúc nào cũng phục vụ Hoàng Thượng. Điều này cũng chỉ có Hoàng Hậu và Quý phi mới có đặc quyền này thôi. Tôi vẫn còn hoài nghi chuyện sao Long Kỳ lại muốn phong tôi làm quý phi nhanh vậy, không biết có mục đích gì không. Nhưng mà cho dù chàng có mục đích gì thì tôi cũng không thêm so đo làm gì, tôi bị chàng tính kế đâu có ít chứ?

Đợi khi Hoan Nhi tháo hết các loại phụ tùng rườm rà trên người xuống, tôi mới thấy thoải mái hơn, thay vào một bộ quần áo lụa mỏng màu xanh nhạt. Lúc này Long Kỳ đi theo sau vào ôm lấy tôi phía sau, vừa cười khẽ bên tai tôi nói, “Hôm nay ta rất là vui!”

Tôi an tâm nhắm mắt lại, “Em cũng vậy!”

“Chỉ có cho nàng ngồi vững trong hậu cung ta mới an tâm, nếu không ta rất sợ không kịp để ý tới nàng thì nàng đã bị người khác bắt nạt rồi!”

“Thái Hậu cũng không làm khó chàng chứ?” Tôi nhớ tới ánh mắt âm trầm của Thái Hậu ở trên đại điện, nói thế nào thì trông bà ta có vẻ rất trầm tĩnh, cũng không vì chuyện tôi được phong phi mà bối rối. Phải

biết rằng hai phi tử thuộc hạ của bà ta đều đã thất sủng, vậy bà ta còn lấy cái gì để đấu với tôi nữa đây? Tôi trầm tư mãi.

Long Kỳ cười nhạt bảo, “Hôm qua, hai vị nội thần kia có lời nhắn dùm tới nàng, nàng còn có thể nói chuyện nữa sao? Thiên hạ là của trăm, không phải của nàng”

Trong lòng tôi thiết nghĩ, nói một bên là Thiên Tử, một bên là thần tử, thì thiên hạ đều trong tay Long Kỳ cả, đến Thái Hậu cũng không dám làm gì.

Tôi vào ở trong cung Vĩnh Gia, Hoan Nhi cũng tới cùng tôi, tiểu Thuý tiểu Lan thì lúc nào cũng túc trực ở nhà bếp và phòng thuốc trợ giúp, sáng nào dậy, giúp Long Kỳ mặc quần áo xong vào triều, thật là một chuyện vui vẻ nhất, nhìn thân hình đẹp đẽ khoẻ mạnh của chàng, có chút nhìn đến ngẩn ngơ, chàng quay đầu tà mị cười, “Lại nhìn nữa rồi, ta sẽ kìm không nổi...”

Tôi cười to một cái, mặt mày đỏ rực, đâm bùm bụp vào ngực chàng, “Nghĩ xấu ghê...Nhanh chút vào triều đi...”

Tối trưa, Long Kỳ bước nhanh vào cung, tôi có chút kỳ lạ, nhìn thấy sự tức giận trên mặt chàng, “Thật vô liêm sỉ quá!”

“Chàng sao vậy?” Tôi thân thiết hỏi, mặt Long Kỳ lạnh te, giọng trở nên lạnh tới vô cùng, “Đúng là trong triều có vài nịnh thần”

Hoá ra lục bộ trong triều đình định tạo phản, ban đầu là thuộc hạ của Tể tướng, từ sau khi nhà Tể tướng bị cách chức, tra xét, thuộc hạ của lão ta chống đối khắp nơi với triều đình, ngoài đơn giản uy hiếp dân chúng ra, cả chức quan cũng dùng tiền để mua, quả thật là to gan lớn mật, làm càn vô cùng.

Tôi biết việc triều đình không phải là việc tôi quan tâm, áp lực Hoàng thượng rất dữ dội, muốn đem một quốc gia chĩnh đốn lại cho tốt, cũng không đơn giản như suy nghĩ, ai ai cũng đều muốn ngồi trên ngôi vị Hoàng đế, nhưng muốn được dài lâu, nếu không phải là một vị quân vương anh minh quyết đoán, chỉ một quyết sách sai có thể thua toàn cục, trở thành tội nhân thiên cổ, lưu danh xấu muôn đời.

Tôi thấy Long Kỳ cau mày, hỏi nhỏ, “Hoàng Thượng đã nghĩ ra cách tốt nhất làm thế nào chưa?”

Long Kỳ gật gật đầu, bỗng nở nụ cười nhìn tôi, “Theo Ái phi thì nên làm thế nào? Bọn họ đi hay ở quyền quyết định trong tay ái phi đó”

Chàng muốn nghe ý kiến của tôi sao? Lòng tôi hơi kinh hãi, nghĩ ngợi, nếu Long Kỳ đem tánh mạng cả nhà những kẻ này giao cho tôi, vậy thì cũng đừng có trách tôi ác đó nha. Tôi nghĩ kỹ xong mở miệng nói, “Được câu nói tốt, để lâu dài tổn hại tương lai, những kẻ này giữ lại làm gì chứ! Dĩ nhiên là diệt trừ cho thoải mái là được rồi!”

Long Kỳ tán thưởng gật gật đầu, “Đúng, Vũ nhi nói đúng lắm, rất hợp ý ta”

Buổi tối, tôi và Long Kỳ cùng nhau thấp nền trong hoàng cung, mở tiệc thết đãi, Đây cũng là chủ ý của tôi, mùa hè đã tới, đứng ở trên cao nâng cốc ngắm trăng đúng là một chuyện vô cùng thích thú.

Long Kỳ đã thay long bào bằng một bộ quần áo màu đen, tóc đen dài dùng một cây trâm ngọc găm vào, thả rơi xuống vai trông vô cùng anh tuấn. Tôi thì mặc bộ lụa mỏng màu tím, tóc búi lên cắm trâm giản dị, trông vô cùng thanh nhã thoát tục. Toàn bộ các cung nữ đều lui cả. Long Kỳ ngẩng đầu ngắm trăng rằm, tâm tình vô cùng cao hứng, tôi ngồi sát bên cạnh, cùng chàng nhìn lên những vì sao xa xa trên bầu trời.

Đột nhiên tôi nổi hứng, cất cao giọng thánh thót hát,

“Gió thu thổi qua hoàng hôn, lá xanh bay bay;

Buông tay, xoay người rời đi;

Em nhào vào lòng tôi khóc nức nở;

Anh kìm không nổi bật nói lời yêu em;

Không chỉ có mỗi nỗi mong chờ,

Anh mới có thể coi em là người anh yêu nhất;

Hay là chỉ có thể dùng cả cuộc đời chờ đợi,

Chúng ta mới có thể hiểu được tình yêu định mệnh.

Cho em được mượn anh lúc còn sống, anh có chịu không?

Cho dù có một ngày em không còn nữa,

Em Cũng vẫn muốn dựa vào anh thể hiện nỗi lòng yêu say đắm không bao giờ thay đổi.

Mãi cho đến khi em không nói được nữa, anh cũng không bao giờ nghe thấy.

Tôi nhỏ nhẹ hát xong, cánh tay này hãy cho tôi được mượn cả đời. Dưới một đêm đặc biệt như vậy tôi biểu đạt tâm tình của mình, ngược mắt nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của Long Kỳ, có chút không thể tin nổi tôi. Mười ngón tay chúng tôi đan nhau, không hề có khe hở, lòng tôi thầm nói với chính mình, cả đời này chỉ cần có anh là đã đủ rồi.

Trưa hôm sau, một đại nội thị vệ đến quỳ trước cửa, nói là có chuyện quan trọng muốn gặp tôi. Lòng tôi thấy rất lạ, triệu hần nhanh tiến vào. Hần đi tới trước mặt tôi, bầm bầm, ‘Hồi bẩm nương nương, hung thủ mưu hại nương nương đã tìm ra, xin nương nương tới nhận mặt!’

Tôi cả kinh đứng bật dậy, nỗi vui sướng tràn ra, nhưng lửa giận lại bùng lên, cuối cùng tìm được mảy ròi. Tôi chạy vội theo bọn họ tới hình bộ đại lao. Đi vào nhà tù âm u, thấy hai bóng người ngồi trong lao, một là vị người già tóc trắng, một là đứa bé chỉ trung chiếc khăn trùm đầu. Long Kỳ có nói họ là quan hệ bà cháu, thoát nhìn tức giận thật, tôi dừng mắt nhìn kỹ, vẻ mặt trấn định đó, chẳng phải là lão ni cô giả trang kia sao? Bà ta liếc mắt nhìn tôi một cái, hừ lạnh một tiếng, không ngẩng đầu lên, đứa bé còn lại ánh mắt cứ e ngại nhìn tôi, trốn sau lưng bà lão. Lửa giận trong tôi tràn ngập, quay sang thị vệ đứng cạnh bảo, ‘Mang bọn họ ra, bản cung muốn tự mình đích thân thẩm vấn!’

Tôi phẩy tay áo một cái, ra tới hình bộ, thị vệ áp tải lão ni cô kia và đứa bé đi sau. Tôi ngồi trên đại đường của hình bộ, bà lão bị thị vệ ấn xuống, đứa bé thì đứng run bên cạnh. Nhớ tới những ngày đau khổ, tôi giận tái mặt, lạnh lùng nhìn bà ta chăm chăm, chẳng nói được lời nào, chỉ biết dùng ánh mắt trong sáng phân tích nội tâm bà ta. Bà ta chắc chắn tưởng tôi sẽ gầm lên truy hỏi bà ta, mới ngược mắt lên nhìn thẳng vào tôi. Một hồi lâu, trên mặt bà ta hiện lên tia kinh ngạc, mặt cúi gằm. Nhìn biểu hiện này của bà ta, tôi rất hận không thể tiến lên chất vấn bà ta là lương tâm vứt đâu mất rồi. Tôi hít sâu một hơi, ‘Ta với bà không cừ không oán, bà lại cực kỳ nhẫn tâm, vì sao hại chết đứa bé vô tội trong bụng ta, lương tâm bà vứt đâu mất rồi hả?’

Bà ta cúi đầu thật thấp, không nói lời nào, tôi nhìn ra được nhất định bà ta làm việc vì người đó đứng đằng sau, cũng đã quyết tâm chết rồi, nhất định không khai, cường bức bà ta cũng vô dụng thôi. Tôi chỉ có thể chất vấn bà ta, làm cho lương tâm phải chịu trừng phạt, tôi cất giọng kích động như trước nói, ‘Bà nói đi nào, vì sao muốn hại ta hả?’

Bà ta lại càng cúi đầu như cũ, nhìn không rõ biểu hiện lắm, tôi giận dữ, quét mắt sang đứa bé đứng cạnh, giọng lạnh lùng bảo, ‘Đem đứa bé này ném cho chó ăn, đổi lại mạng cho con ta!’

Lần này, bà ta mặt kinh hoàng ngẩng lên, há miệng, không dám tin nhìn tôi, đứa bé thì nghe được lời tôi nói, sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn e ngại, khóc òa lên, ‘Bà bà...’

Bà ta tức giận chất vấn, ‘Người...Người thật là tàn nhẫn...’

Tôi cười lạnh một tiếng, ‘Hiện giờ bà đã biết mất đi thân nhân thì thống khổ ư? Bà nói ta tàn nhẫn, là bà hại ta trước, ta muốn đòi lại sao không thể chứ?’

Bà ta cứng họng, kinh hoàng nhìn lướt qua đứa bé, ánh mắt lợi hại, ‘Là ta hại người, không liên quan tới đứa trẻ này, người thả nó đi, ta tùy người xử trí!’

Xem ra bà ta còn chút lương tri, điều này càng chứng minh muốn hại tôi không phải là ý của bà ta, mà là có người cố ý sai khiến, nói châm chọc, ‘Sao lại không liên quan tới nó chứ, dẫn ta đi vào không phải là nó hại sao? Hôm nay các người đã đi tới đây, đừng ai nghĩ ra ngoài!’ Tôi liếc mắt quét về phía thị vệ, kiên

quyết hạ lệnh, “Mang đứa bé này áp đi, vớt cho chó ăn!” Thị vệ lập tức y lời chuẩn bị mang đi, bà ta càng e ngại không thôi, kêu lên đau xé, “Đừng...đừng mà...”

Tôi ngồi trên cao, nhìn ánh mắt đau đớn tuyệt vọng của bà ta, đó là tia tuyệt vọng bảo vệ cháu, quên đi, việc đe dọa đã đạt hiệu quả, ngăn thị vệ lại, “Được rồi, trước mang đứa bé nhốt vào đại lao đi!”

Bà ta cảm kích nhìn tôi một cái, chỉ là thoáng cái biến mất. Tôi nhìn nói thản nhiên, “Nghĩ đến bà vẫn còn có chút lương tri, bản cung tạm thời cho đứa bé này một mạng, hiện giờ tới phiên nói chuyện với bà! Bản cung cũng biết chuyện hại bốn cung không phải là ý của bà, bà chỉ cần thành thật khai ra chủ mưu chính sau lưng bà, bản cung sẽ không truy cứu tội hai bà cháu các người, tha cho các người một con đường sống”

Tia sáng loé lên trong mắt bà ta, đầu lại cúi thấp xuống, tôi nói tiếp, “Bà đã không muốn nói, bản cung cũng chỉ còn cách lấy máu cháu trai của bà tể cho đứa con đã chết kia của bản cung, cũng coi như một mạng đền một mạng vậy! Dẫn bà ta đi, mang đứa bé kia tới cung của bản cung đi”

Tôi lạnh lùng ra lệnh, không cho bà ta có cơ hội nói, làm cho bà ta phải nghĩ kỹ trước rồi nói sau! Mất đi người thân thống khổ, mới là nỗi thống khổ lớn nhất. Tôi muốn cho bà ta suy nghĩ, hưởng thụ sự tra tấn trong lòng, ngăn không cho bà ta gặp mặt đứa bé kia. Hừ! Tôi cũng không tin bà ta không dám nói ra.

Trở lại trong cung tôi thấy thị vệ đưa đứa bé này tới, có vẻ như vẫn sợ tôi vô cùng, định lùi lại. Chắc chắn là biểu hiện vừa rồi của tôi trên đại đường kia đã làm cho nó sợ, cũng không trách được, nếu không diễn trò đó, bà lão kia làm sao có thể khai ra đây. Tôi bảo Hoan Nhi tới, mang đứa bé đi, cũng cần dặn Hoan Nhi nhân cơ hội thăm dò hỏi nó xem có thể moi được chút manh mối gì từ trong miệng nó hay không?

Long Kỳ từ trên triều trở về, tôi kể cho chàng nghe chuyện thăm vấn hôm nay, chàng định dùng cách bức bách để bà lão kia khai ra. Tôi ngăn lại, bảo chàng cứ giao án chết này cho tôi xử lý, nhất định tôi sẽ tóm được kẻ chủ mưu đứng đằng sau. Long Kỳ thấy ánh mắt kiên định của tôi, đành phải đồng ý, chỉ là bảo tôi đừng quá thương tâm. Tôi gật gật đầu, trong lòng biết chính là nuốt không trôi cơn giận này thôi.

Hoan nhi rất khéo léo, đứa bé đó rất nhanh tiêu trừ sự phòng bị đối với nàng ta. Bình thường tâm địa đứa trẻ con rất đơn thuần, cũng không nghĩ nhiều lắm. Ngày đó lúc ở chùa Khải Phúc, tôi từng hiện lên ý nghĩ trong đầu, vì sao một đứa trẻ mới có chín tuổi đầu đã xuất gia làm hoà thượng, chỉ là không có để ý lắm. Đến nay mọi chuyện đều đã rõ, hiện giờ nghĩ lại, tôi bị lừa là chuyện đương nhiên.

Hai ngày trôi qua, thị vệ báo lại cho tôi biết, nói về mặt của bà lão kia có chút kích động, hơn nữa nói có chút điên loạn, cứ hỏi về đứa bé không ngừng, thị vệ cũng nói là không biết. Tôi thấy thời cơ đã đến, ai cũng muốn cho bà ta điên lên là tốt nhất. Tôi đi vào hình bộ, ngồi trên đại đường, bảo thị vệ dẫn bà lão kia tới. Bà lão kia vừa tiến đến hận không thể ăn tôi, ánh mắt giết người thấy rõ, giãy dụa khỏi sự kiềm chế của thị vệ, vọt tới chỗ tôi. Tôi hoảng sợ, thị vệ chắn trước mặt tôi. Bà lão kia thật có chút võ công, cùng đấu với thị vệ một lát, mới bắt được bà ta, bà ta mắng, “Người thật là người có tâm địa rắn rết, đứa bé đó là vô tội, thế mà người cũng hạ thủ được! Người..Ta liều mạng với người...”

Tôi cười lạnh lùng, “Được, bà nói rõ cho ta xem, lúc trước bà hại ta, tâm địa của bà là cái gì hử?”

Ánh mắt bà ta âm tình bất định, sắc mặt thay đổi, cuối cùng, dường như giác ngộ ra cái gì, ỉu xiu, lắc lắc đầu, về mặt thống khổ vô cùng, “Ta biết ta rất xin lỗi người, ta đã là chuyện sai, người đại nhân đại lượng bỏ qua cho đứa bé kia đi...”

Bà ta vẫn không chịu nói ra kẻ đứng sau lưng, chẳng nhẽ kẻ đứng đằng sau thật sự đáng sợ đến vậy sao? Tôi lấp bắp kinh hãi, “Bà cầm tiền của kẻ đó, hay là kẻ đó hiếp bức bà, để cho bà tình nguyện chết cũng không chịu khai ra kẻ đó...Chẳng nhẽ kẻ đó thật đáng sợ vậy sao?”

Bà lão kia kinh ngạc ngẩng đầu, rồi lại lập tức gục xuống, không nói, trong lòng tôi đều biết, có lẽ tôi đã đoán trúng, tôi không thể phạm một tội mà che giấu cho kẻ đứng trong bóng đêm phạm tội. Bà lão này xem ra đang gặp phải cảnh lựa chọn.

Hiếp bức tôi cũng đã làm rồi, , mà bức cung cũng làm, xem ra là cần đến mềm dẻo. Tôi vỗ vỗ tay, tiếng thánh thót vang lên sau lưng, đứa bé kia nhào vào trong lòng bà ta, khóc gào lên, “Bà bà...”

Bà lão kia quả thực vui vẻ hẳn lên, nói không ra lời, “Người....Người không hiết nó...”

Tôi gật gật đầu, bình tĩnh nhìn bà ta, “Ta biết bà có nỗi khổ trong lòng, không phải có ý định hại ta, đợi khi nào tra ra hung thủ đứng sau, sẽ định tội các người cũng chưa muộn!”

Nhìn thấy ánh mắt cảm kích của bà ta, tôi nói thêm ý tiếp, “Trong hoàng cung này, ngoài ta ra, không ai có thể động tới bà được!” Tôi vẫn định nhắc nhở bà ta, nếu bà ta khai sự thật ra, cũng sẽ không gặp nguy hiểm! Bà ta cup mắt xuống, ôm chặt lấy đứa bé vào lòng, không thèm nhìn tôi!

Vụ án chết người này đã trôi qua ba ngày, trong lòng tôi có chút bất an, có cảm giác như chuyện liên quan đằng sau đó không đơn giản. Đang nghĩ vậy bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng thông báo, “Thái Hậu giá lâm...”

Tôi đi ra khỏi tấm cung nghen đón, Thái Hậu cùng với đám phi tần của bà ta đều hành lễ với tôi, bao gồm cả Lệ phi đằng sau Thái Hậu nữa, trong mắt sự ghen tuông không giảm, Thái Hậu cười nói, “Ai gia nhìn thấy Hoàng Quý phi một người buồn bực định tìm người tán gẫu chút, aizz...Nghe nói người tặng thuốc lần trước đã bắt được rồi?”

Về mặt Thái Hậu kinh ngạc, tôi gật gật đầu, nhìn bà ta một cái, “Vâng, đã bắt được rồi ạ!”

Thái Hậu có chút vội vàng hỏi, “Vậy kết quả thẩm vấn thế nào rồi?” Trong lòng tôi thấy kinh hãi, lần này bà ta xem ra đã có tin tình báo, chẳng lẽ thật sự có liên quan tới bà ta sao? Tôi nhìn bà ta đầy thâm ý, nhìn vẻ rộng lượng cao quý của bà ta kìa, hiện giờ nhìn cái vẻ mặt tươi cười cao quý đó mà giấu bên dưới nó là lòng độc ác tới mức nào, rốt cục bà ta muốn sao đây? Mục đích cuối cùng của bà ta là gì? Đúng như những lời Hà công công nói, bà ta muốn đối nghịch cùng Long Kỳ, nhưng hiện giờ từ sau khi mình tiến cung, ngoài chuyện túi hương ra thì có khả năng liên quan tới bà ta, cũng không làm khó được tôi cả, hơn nữa, tôi đã được phong lên làm Hoàng quý phi, bà ta cũng chỉ dựa theo quy củ trong cung, có ngăn cản chút, không tiến từng bước tới cản trở, rốt cục bà ta đang diễn vai nhân vật gì đây? Tôi thực sự hồ đồ rồi.

Được thôi, để cho tôi thử bà ta xem sao. Nghĩ xong, tôi trầm giọng nói, “Bà lão kia cứ nhất định sống chết không khai, đã chết rồi, ta cũng chẳng còn cách nào!” Nói xong, tôi cố ý vô tình liếc mắt nhìn Thái Hậu một cái, nét vui sướng trong mắt Thái Hậu lọt vào mắt tôi, tôi lại chuyển câu chuyện, “Nhưng mà...”

Thái Hậu dường như kinh ngạc chút, nhìn tôi sốt ruột, hỏi, “Nhưng mà cái gì?” Lòng tôi cười thầm, thử ra chút đi! Nghe thấy được chuyện tôi không điều tra ra được gì thì vui ngay, còn khi nhìn thấy tôi nói lấp lửng thì đã vội vã truy hỏi ngay. Mụ hồ li này cũng có lúc bị lừa bịp mà, tôi khẽ cười nói, “Nhưng mà ta đã nghĩ ra một cách làm cho bà ta khai ra!”

Thái Hậu nghe tôi vừa nói vậy, dường như thở ra nhẹ nhàng, gật gật đầu, đột nhiên giọng nói trở nên sắc nhọn, “Hai kẻ chết tiệt này, quý phi nương nương nhất định đừng tha cho bọn chúng, cũng dám hại long tử, tội đáng chết muôn lần!”

Diễn trò rồi ha! Tận đáy lòng tôi cười lạnh, ngoài miệng thì nghiêng răng nói, “Thái Hậu nói rất đúng, bọn chúng thực sự chết chưa hết tội, có chết muôn lần cũng không hết tội! Ta nhất định sẽ nhanh chóng tra tấn bọn chúng cho tới chết để an ủi linh hồn con ta trên trời!”

Thái Hậu gật gật đầu, nói mấy lời trấn an chút rồi chậm rãi dẫn theo đoàn người rời đi. Tiễn bà ta đi rồi, tâm lý căng thẳng của tôi cũng trùng xuống.

Vội vã chạy nhanh tới hình bộ, đi vào trong nhà tù, trong nhà tù âm u, lão bà nhắm mắt ngồi xuống, đứa trẻ có vẻ như rất mệt mỏi đang ngủ. Tôi đứng trước nhà tù nhìn bà ta một lát, xoay người rời đi, không ngờ bà ta lại gọi lại tôi, “Nương nương xin dừng bước!”

Trong lòng tôi cả kinh, xoay người, bà ta mở to mắt nhìn tôi, thở dài một hơi, “Nương nương muốn biết điều gì?”

Tôi mừng thầm, vội nói tiếp lời, “Ta muốn biết kẻ đứng sau hại ta là ai?”

Về mặt bà ta dường như có vẻ thông khổ vô cùng, nhắm mắt lại rồi mở ra, nhìn lướt qua đứa trẻ đang ngủ, “Nương nương có thể đồng ý với ta một điều kiện được không?”

“Bà nói đi!”

“Dẫn đứa trẻ này ra khỏi nhà tù, mang tới trong cung của nương nương đi, đêm nay cho nó ăn chút cơm, cho nó ngủ ngon một lần!” Lòng tôi đang nóng ruột, bà ta chỉ cần câu này sao? Tôi vội đáp nhanh, “Bà nói ta đều đồng ý với bà!” Nói xong tôi bảo thị vệ ôm lấy đứa bé bảo Hoan Nhi tới đây mang đi. Bà ta nhìn thấy đứa bé được mang đi thì tia vui mừng trong mắt sáng lên, nói chậm rãi, “Nương nương là người rất tốt, từ lúc ở chùa Khải phúc thì ta đã nhìn ra rồi, chỉ là dân phụ không ngăn được chuyện phát sinh, làm hại nương nương, dân phụ ở trong này đổi một mạng cho người là được!” Nói xong bà ta cúi đầu, quỳ xuống lạy tôi ba lạy, tôi không ngăn bà ta lại, bà ta tiếp tục nói, “Nương nương muốn biết kẻ đó, là một nam tử trẻ tuổi, dân phụ chưa nhìn thấy mặt thật của hắn bao giờ, chỉ biết là đằng sau hắn có một luồng thể lực rất mạnh, mỗi lần gặp hắn, hắn đều bịt kín mặt, nhớ rõ duy nhất trên mặt hắn có một vết sẹo rất sâu”

Tôi hoàn toàn giật mình, đúng như lời bà ta nói, tôi đây đã đoán sai rồi ư? Không phải Thái Hậu sao? Nhưng nam tử trẻ tuổi trong miệng bà ta là ai kìa? Trên mặt có sẹo sao? Thân hình tôi run lên, vội la lên, “Bà làm sao biết đằng sau lưng hắn có một thể lực rất mạnh hả?”

“Dân phụ vốn là dân giang hồ dựa vào thầy tướng số mà sống, đối với võ lâm chi thể này đó ta nói không dám nói, cũng là vì ông lão nhà ta vẫn còn nằm trong tay bọn chúng, lúc này tính ra cũng sống không nổi, lão phu xem nương nương vốn là người nhân hậu, không muốn giầu, định lấy cái chết tạ tội!”

Nói xong tôi còn chưa kịp định thần thì đã lao đầu vào vách tường, bỗng chốc máu chảy ròng ròng, bà ta cười thâm liếc mắt nhìn tôi một cái, nói khó khăn, “Cầu xin...nương nương...chăm sóc tốt cho cháu của nhà ta là...Thiệu Nhi...” Tôi sợ tới mức ngất người, nghe thấy bà ta nói chuyện mới gật đầu thật nhanh, “Bà vì sao phải làm như vậy chứ, ta có thể tha chết cho bà mà!”

“Cám ơn...nương nương...Cho dù ta không chết...Đêm nay cũng trốn không thoát...” Nói xong vội đầu tắt thở!

* Chương này dài khủng khiếp, mình edit mãi không biết hết chương, suýt nữa thì nản, may vẫn cố làm cho xong chương.

108. Chương 108

Trong lòng tôi cả kinh, thị vệ đi qua thăm dò hơi thở của bà ta, quay đầu bấm báo, “Nương nương, bà ta đã tắt thở rồi!”

Đi ra khỏi hình bộ, lòng tôi rối loạn vô cùng, muốn làm thế nào, điều này cũng đã đi trật đường ray rồi, bà ta nói có một nam tử có vết sẹo, tôi cố nhớ lại trong đầu nhưng cũng không thấy có người thể này mà! Hơn nữa câu nói cuối cùng của bà ta kia, bảo đêm nay cũng trốn không thoát, nhưng trốn cái gì chứ? Chẳng lẽ có người sẽ đến ám sát ư? Trong lòng tôi thất kinh, nói vậy, thể lực sau lưng bà ta kia đã biết bà ta bị bắt rồi, cũng đã phái người tới giết người diệt khẩu sao? Tôi nhìn hình bộ đốc sử phía sau dạn dò, “Đêm nay phải tăng cường canh phòng cẩn thận, không được lơ đãng, nếu có người lên vào ngục thì bắt ngay lập tức!”

Đốc sử cũng hiểu được ý của tôi, lập tức lĩnh mệnh thực hiện, đêm nay gia tăng phòng bị luôn. Tôi thở dài thật sâu, trở lại trong cung, Long Kỳ đang ngồi trong thư phòng, vẫn còn đọc tấu chương, nhìn thấy tôi bước vào, buông cuốn sách trên tay, quan tâm hỏi, “Sự tình có tiến triển gì không?”

Tôi ngồi vào bên cạnh chàng, cau mày nói, “Em đến đúng là muốn thương lượng với chàng chuyện này! Hôm nay bà lão kia gặp khó khăn đã chết rồi!” Long Kỳ ngẩng ra, nhíu mi nói, “Sao lại thế chứ? Đã tìm hiểu được gì không?”

“Vốn cũng tìm được, nhưng mà điều đó với án chết của em thì lại khác xa nhau quá, bà ta bảo người hại em là một nam tử mặt sẹo, nhưng nghe nói đằng sau hắn có một thể lực rất mạnh! Bí mật vô cùng, thật giống như người Hắc Quỷ môn trước đây đuổi giết quá, hành tung bất định!”

Tôi đem mọi chuyện nghe được nói cho Long Kỳ, sắc mặt Long Kỳ càng ngày càng tối sầm lại, cau chặt lông mày trầm tư, mãi một lúc sau mới ngẩng mặt lên nhìn, “Nàng có biết tả gã đàn ông đó mặt mũi trông thế nào không, hay có đặc điểm gì khác nữa?”

Tôi lắc đầu, “Không có, gã đàn ông đó lúc sai khiến bà ta đều che mặt cả! Chàng nói xem là loại người nào đây?” Tôi lo lắng nhìn chàng, bỗng dưng tôi nghĩ tới câu nói cuối cùng của bà ta lúc sắp chết, nói

nhANH, “Ôi, đúng rồi, cái bà già đó câu cuối cùng có nói, bà ta bảo cho dù bà ta không chết thì đêm nay cũng trốn không thoát, em đoán chắc là có người muốn tới giết người diệt khẩu đó!”

Ánh mắt Long Kỳ loé lên, hừ lạnh, “Xem thử xem hắc có năng lực này không!” Tôi cau mày, Long Kỳ xoa xoa mày tôi, an ủi, “Được rồi, mấy ngày nay nàng cũng khổ rồi, nghỉ ngơi sớm chút, đêm nay cứ giao cho ta xử lý là được!” Nói xong, Long Kỳ đứng lên, đi ra ngoài cửa, tôi nhìn chàng ẩn người vào bóng đêm, lòng chợt khó hiểu, rốt cục là ai mới được chứ?

Tôi nằm trên giường nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ, Long Kỳ vẫn chưa trở về, không biết là chàng đã xử lý thế nào nữa, tôi cứ trần trọc, mở to mắt lặng lẽ phân tích, hôm nay biểu hiện của Thái Hậu rất lạ, nếu không liên quan gì đến bà ta, vì sao bà ta lại vui vẻ quan tâm tới bà già đó có khai hay không chứ, chẳng nhẽ bà ta có quan hệ với người bên ngoài cung? Hay là gã mặt sẹo là người giang hồ do bà ta mời tới? Có khả năng lắm, trước kia đại hoàng tử chẳng phải mời Hắc Quỷ Môn đến đối phó với Long kỳ đó thôi, ngẫm lại Thái Hậu cũng không phải kẻ ngốc tới mức lộ ra thân phận mình mà tự tặng thuốc cho tôi, chỉ có mượn tay kẻ khác, làm tôi thấy không hoài nghi tới bà ta, đúng, đây cũng là con đường mà không thể bỏ qua được.

Cả ngày đúng là mệt chết được, tôi cứ nghĩ ngợi mãi, ánh mắt không chịu nghe lời nhắm lại chìm vào mộng đẹp, đến cả lúc Long Kỳ về nằm bên cạnh lúc nào tôi cũng không biết nữa.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Long Kỳ đã mặc xong quần áo, tôi trừng mắt nhìn chàng hỏi, “Tối qua chàng trở về lúc nào vậy?” Long Kỳ mặc xong quần áo, đi tới bên giường, hôn nhẹ lên trán tôi một cái, cười khê bảo, “Lúc nàng ngủ đó”

Tôi đỏ bừng mặt, nhìn chàng cực yêu, chàng vừa định bước ra cửa lại quay đầu lại bảo, “Từ hôm nay trở đi, ta sẽ phái hai cao thủ đại nội tới làm bạn với nàng!”

Tôi kinh ngạc hỏi, “Vì sao chứ?”

“Ta sợ trong hoàng cung có một số người muốn có ý đồ xấu đối với nàng, ta không thể lúc nào cũng ở bên cạnh nàng được, cũng để đề phòng bất trắc” Long Kỳ nói xong xoay người bước ra tới cửa, vứt lại một mình tôi trên giường, Long Kỳ đã phát hiện ra cái gì rồi chẳng?

Ở trên giường một lúc, rồi bảo Hoan Nhi thay quần áo cho tôi, vừa ra tới cửa đã nhìn thấy hai cung nữ đứng hầu ở cửa. Tôi nhìn đánh giá các nàng ấy, nghĩ thầm, Long Kỳ lo lắng thật chu đáo, hai vị cung nữ thâm tàng bất lộ này là cao thủ chàng tặng tôi, một tên là Ân Hỉ, một tên là Thuý Ngọc. Các nàng mặc quần áo cung nữ dĩ nhiên sẽ là nha hoàn của tôi rồi. Tôi dẫn Hoan Nhi đi cùng tôi ăn sáng, trên đường đi có rất nhiều tài nữ, mỹ nhân thừa dịp trời sớm mát mẻ lúc này đang chơi đùa trong hoa viên. Tôi hít một hơi không khí trong lành, thưởng thức hoa nở, tâm tình dần dần thoải mái hẳn lên. Lúc này không biết từ đâu có một cô gái tươi cười ngọt ngào đi tới, quỳ xuống trước mặt tôi thỉnh an, tôi nhìn đánh giá nàng ta. Nàng ta thật là đẹp, nhưng trong mắt loé lên tia sáng tính kế. Tôi vừa thấy cứ ngẩn im lặng, gật gật đầu với nàng ta. Nàng ta cùng đi bên cạnh tôi, kéo tay tôi thân mật cười nói, “Nương nương, nghe nói bên đó cúc mới nở nhưng mà lại còn có một đoá cúc vua nữa đó!”

Tôi cười bảo, “A, có đúng vậy không? Vua các loài hoa sao! Bọn cung cá xem ai nhanh chân tới xem trước đây” Nàng ta cùng tôi nhanh chân tới giữa vườn hoa, ánh nắng vừa lên chiếu xuống, giọt sương đọng trên đoá hoa thật xinh đẹp vô cùng. Tôi nhẹ nhàng cúi xuống xem kỹ, chỉ lát sau thấy lưng có chút mỏi, nhìn thấy ngôi đình cách đó không xa, vội bước nhanh đến bảo Hoan Nhi mang đồ ăn sáng tới, cô gái bên cạnh cũng đi theo tới bên đình. Tuy tôi biết rõ ý nghĩ của cô ta, nhưng cũng không nói ra, cứ để cho cô ta đi theo. Hoan Nhi cũng đã sai người mang đồ ăn sáng đến đặt trên bàn đá. Tôi vừa ngồi xuống, lại thấy cô gái kia không biết bụng ở đâu ra một mâm hoa quả, nói, “Nương nương, đây là hoa quả Giảo Nhi mang từ nhà theo, rất ngon miệng, vô cùng nhiều nước nè! Mang tới tặng riêng cho nương nương nhắm nháp chút”

Tôi bảo cô ta đặt lên bàn, ăn điểm tâm, cô ta đột nhiên quỳ xuống trước mặt tôi, trong mắt loé lên tia cầu xin, “Nương nương, xin nương nương nói giúp Giảo nhi vài câu tốt trước mặt Hoàng Thượng, Giảo nhi nhất định cả đời xin trung thành với Hoàng thượng!”

Sắc mặt tôi cứng ngắc, đang định cầm điểm tâm bỏ vào mồm thì dừng lại bình tĩnh nhìn nàng ta, trong mắt nàng ta lộ ra vẻ bức thiết, lại còn loé lên nhiều tia sáng, làm như cực kỳ khát khao quá vậy, tôi cẩn nhẹ môi dưới, nói thản nhiên, “Đứng lên đi, chuyện này không phải do ta làm chủ!”

Trong mắt Giảo Nhi lộ ra utor át, run giọng nói, “Van cầu nương nương, Hoàng Thượng triều chính bận rộn, tần phi chúng ta đến cả mặt ngài ấy cũng không nhìn thấy, chứ đừng nói là ngài ấy ghé mắt nhìn, quả thực đến cả góc áo của ngài ấy cũng đều không nhìn thấy nữa, Giảo Nhi xa cha mẹ tới đây, chỉ mong có một ngày được như nương nương áo gấm về nhà, hưởng sự ân sủng, ánh sáng soi đường, cầu xin nương nương giúp Giảo Nhi nói tốt vài câu, tiến cử Giảo Nhi.... Nếu Giảo Nhi có thể được sủng hạnh, nhất định sẽ không quên đại ân đại đức của nương nương...Nhất định...”

Tôi không hiểu sao tức giận bốc tới, vỗ mạnh bàn, giận dữ quát, “Làm loạn rồi!”

Cô ta giật mình đứng đực ra, hai mắt nhìn tôi chăm chăm, tôi cũng bỗng chốc ngây người, không rõ vì sao lại tức giận nữa, nhưng nghe đến việc nàng ta muốn cùng chia sẻ Long Kỳ với mình thì trong lòng đột nhiên thấy ghen vô cùng, không được, các nàng ấy ai cũng đừng có mơ. Trong lòng tôi bá đạo gào thét điên cuồng, lạnh lùng nhìn Giảo Nhi quỳ trên đất, nói mạnh, “Người là người mới, có người phục vụ cũng đã đủ rồi! Đừng có nổi lòng tham, người đứng lên đi!”

Nha hoàn bên cạnh Giảo Nhi đỡ cô ta dậy, nước mắt cô ta rơi đầy, nhưng cũng là người thông minh, cúi đầu nói, “Nương nương thứ tội, Giảo Nhi sau này không dám hy vọng xa vời nữa, sẽ ghi nhớ lời nương nương dạy bảo! Giảo Nhi xin cáo lui” Nói xong cả người run rẩy được nha hoàn của cô ta đỡ rồi đi.

Tôi đứng lặng tại chỗ, trong lòng rối bời, tôi đây sao thế nhỉ? Vừa rồi cảm thấy tức giận vô cùng, quả thực những lời của cô ta nói hơn một câu mà sao lòng tôi lại đau đớn thế chứ? Hơn nữa giọng điệu và hành động của tôi cũng dọa cho tôi thấy sốc. Vừa rồi tôi còn giống như một con sư tử bảo vệ lãnh thổ của chính mình vậy, khí thế bức người ghê.

Hoan Nhi nói nhẹ nhàng, “Nương nương...”

Tôi nhìn nàng ta một cái, bảo, “Đem cái này đi hết cả đi! Bản cung ngán rồi” Hoan Nhi lập tức gọi người tới dọn dẹp mọi thứ trên bàn, kể cả đám hoa quả kia nữa.

Nhìn thấy phụ nữ chơi đùa xa xa, lòng tôi loạn như ma vậy. Vì sao thế? Vì sao ông trời lại muốn an bài nhiều phụ nữ như thế cho Long Kỳ chứ? Vì sao lại quảng tôi lên trận tuyến tranh giành chứ? Hiện giờ đến cả tôi còn cảm thấy mình thật xa lạ. Tôi tức giận lắc lắc đầu, cố vứt hết mọi ý nghĩ vớ vẩn đi, tôi biết, cho dù Long Kỳ có phong tôi làm quý phi đi nữa, thì đứng đầu hậu cung tôi cũng không còn an toàn nữa. Tôi vẫn còn lo lắng, ngày nào cũng lo lắng đề phòng, sợ có một ngày tôi lại không thể nắm được chàng nữa, sợ có một ngày chàng không còn là của một mình tôi nữa. Cứ nghĩ mãi, trái tim tôi càng ngày càng băng giá, như màn vừa rồi vậy, tôi dường như đã thay đổi thành người khác rồi, cứ nghĩ tới đám tần phi này tới quyến rũ Long Kỳ, tôi lại chỉ muốn giết người thôi. Điên mất rồi, tôi có phải bá đạo quá hay không? Tận đáy lòng tôi tự hỏi bản thân, nhưng mà tôi lại không thể không bá đạo, trong lòng thấy mâu thuẫn vô cùng. Nghĩ mãi mà nghĩ không ra...

Tâm tư kém tới cực điểm, dẫn theo Hoan Nhi rời hoa viên đi tới cung Công chúa. Đã nhiều ngày rồi không gặp nàng ấy rồi. Tôi đoán chừng là nàng ấy với Ngọc Hoán đang ở trong thế giới của hai người. Nghe lần trước nàng ấy có kể lúc Ngọc Hoán được Long Kỳ gọi bí mật trở về kinh thành, không hiểu đã đi hay chưa?

Nhưng mà tôi lại không muốn đứng bên trong đám tần phi, mãi nghĩ ngợi, người không hiểu đã đứng trước cửa cung của công chúa, thái giám đứng ở cửa nhìn thấy tôi đến, lập tức hành lễ vào trong thông báo.

Tôi đứng một lát, thái giám mời tôi đi vào. Cầm công chúa và Ngọc Hoán đứng ở cửa, tôi nở nụ cười tươi. Tôi nay là Quý phi rồi, Cầm Công chúa định hành lễ với tôi, tôi liếc mắt sang nhìn Ngọc Hoán thấy sắc mặt biến đổi, cũng không rõ là gì. Chàng cũng hành lễ với tôi, mỗi lời nói ra lại có vẻ hơi chua xót. Trong lòng tôi kinh ngạc, ngoài miệng thì lại nhiệt tình nói, “Đều đứng cả lên đi! Người một nhà không cần đa lễ!”

Cầm công chúa nhiệt tình bảo, “Chúc mừng tỷ tỷ, nhanh như vậy mà đã đứng đầu hậu cung rồi! Ta nha, Ngọc Hoán mới từ biên cương về, ta muốn giữ chàng lại, không đi chúc mừng tỷ, tỷ đừng có trách ta nha!”

Tôi cười nói, “Không trách, không trách đâu, hôm nay chính là trong lòng có chút phiền muộn chỉ muốn đi đâu đó chút, không ngờ lại đi dạo tới chỗ này của muội!” Nói xong, ánh mắt tôi nhìn lướt qua Ngọc Hoán, còn chàng thì lại nhìn thẳng vào mắt tôi, có chút giật mình, có cảm giác nói không nên lời, những chất vấn và khổ sở trong mắt Ngọc Hoán làm cho lòng tôi giật mình sững lại, dừng như vậy mà. Trong lòng tôi thử

dài, bỗng chốc sự tức giận có chút trầm trọng, tôi nói nhanh, “Công chúa, bản cung tới đây đến cả một chén trà cũng không có sao?”

Công chúa cười nhiệt tình bảo, “Sao lại không có chứ? Ta muốn dùng trà ngon nhất đãi tỷ tỷ, tỷ tỷ muốn uống loại trà gì đây?”

Lúc này Ngọc Hoán đứng cạnh thân nhiên nói, trà hoa cúc!”

Tôi sửng sốt, Ngọc Hoán vẫn còn nhớ rõ tôi thích uống nhất là trà hoa cúc, công chúa cũng gây người ra, sau đó thì kịp phản ứng cười nói, “Chắc tỷ tỷ lúc mới đến, Ngọc Hoán đang trên đường hồi kinh vẫn còn nhớ tới trà hoa cúc đó thôi!”

Tôi cười ngượng bảo, “Được, cứ làm cho tỷ tỷ nhắm nháp chút đi!” Công chúa xoay người về phía nha hoàn bảo, lúc này tôi ngẩng đầu lên lại chạm vào ánh mắt bi thương của Ngọc Hoán, tôi giật mình sững lại, giả vờ như không thấy. Tôi nghĩ đến không phải lúc, vẻ mặt Ngọc Hoán làm cho tôi thở không nổi, nỗi đau trong lòng cũng dâng lên, có loại cảm giác trở tay không kịp nữa. Trong lòng tôi tự nói ình, có lẽ đã cách nhau khá lâu, Ngọc Hoán mới có chút cảm thấy thương cảm như vậy!

Tôi có ý định muốn đè nén sự xúc động xuống, tuy tôi đối Ngọc Hoán tình cảm đã không còn nữa, tôi thích Long Kỳ, nhưng tôi sợ loại cảm giác này lắm, nói không rõ được. Đợi lúc tôi quay sang Ngọc Hoán đã đi vào trước, công chúa đang kéo một bên, “Tỷ tỷ, đừng ngăn người ra nữa! Có chuyện gì làm cho tỷ tỷ phiền muộn vậy? Hay là hoàng huynh bắt nạt tỷ chăng?”

Tôi hoàn hồn, vội đáp nhanh, “Chàng làm sao dám bắt nạt tỷ chứ, chỉ là trong lòng ta cảm thấy phiền muộn chút thôi!” Nói xong thì cùng nàng ta bước vào đại sảnh, một nha hoàn bưng ba chén trà tới, đặc biệt đặt trước mặt ba người chúng tôi, tôi bưng chén trà lên, mở nắp chén ra, một mùi hoa cúc thơm ngát tràn vào mũi, làm cho tâm thần người ta cảm thấy dễ chịu, hoa cúc được nước nóng ngấm vào nở ra toả trở thành một bông hoa đẹp vô cùng, tôi tán thưởng, “Quả thật là trà ngon!”

Tôi khẽ nhấp một ngụm, đặt chén trà xuống, nhìn bốn phía đánh giá. Trên đại sảnh còn có một chữ hỉ rất lớn, dường như cảm giác được bầu không khí vui mừng khôn xiết. Lúc này lại thấy một luồng mắt nóng bỏng bên cạnh truyền tới, lòng tôi giật mình kinh hãi, lơ đãng, nhìn công chúa cười nói, “Bản cung không quấy rầy vợ chồng son các người nữa! Trong cung còn một số việc chưa xử lý, bản cung đi trước!” Nói xong tôi đứng dậy chuẩn bị đi thì lại nghe tiếng Ngọc Hoán vang lên sau lưng, “Cầm nhi, chuẩn bị một ít lá trà, cho quý phi nương nương mang về từ từ thưởng thức!”

Công chúa cười cười, “Được! Tỷ tỷ đã có chuyện vậy thì nhanh chút trở về đi ạ” Nói xong thì bảo nha hoàn bên cạnh đi chuẩn bị. Tôi nhìn Ngọc Hoán cười nói, “Cũng được!”

Hoan Nhi nhận lá trà trong tay nha hoàn, tôi vội vàng đi ra cửa, cả người bỗng trở nên thoải mái hẳn, tôi cũng không biết vì sao nữa. Ánh mắt Ngọc Hoán làm cho tôi thấy nhức nhối, tôi biết, chắc chắn Ngọc Hoán đang có nhiều nghi vấn với tôi, hẳn là chàng cũng muốn được biết vì sao lúc trước Long Kỳ không đồng ý chuyện của tôi và chàng. Tôi không tưởng tượng cảm giác lúc này của chàng là gì nữa! Nhất định là chàng cảm thấy tôi rất ích kỷ, ham muốn hư vinh rồi!

Nhưng nếu nghĩ lại, có lẽ Cầm công chúa đã kể mọi chuyện giữa tôi và Long Kỳ cho chàng nghe rồi, chàng có phải là đã thông cảm cho tôi không? Hy vọng chàng có thể hiểu nỗi khổ của tôi.

Nhìn quanh thấy cung nữ mà Long Kỳ an bài cho tôi đang đứng bên đợi tôi. Bước tới phía trước, lúc đi ngang qua thư phòng, định đi vào thì lại nghe Hà công công bảo Hoàng thượng đang tiếp triều thần, thôi bỏ đi, đang định bảo chàng ở cùng với tôi, giờ chỉ có mình tôi chơi vậy.

Nghe Hoan Nhi nói, phía đông cung có một hồ nước rất lớn, nuôi các loại cá vàng, tôi nghĩ đến đó chơi cũng hay, liền dẫn theo Hoan Nhi đi tới. Phong cảnh ở đó thật đẹp hoàn hảo, nước chiếm hai phần ba trong hồ, có hoa sen, các loại cá bơi dưới lá sen lấp ló, cái miệng nhỏ há ra đớp đớp, bơi lội tung tăng nhìn trông rất thích. Không hiểu Hoan Nhi lấy đâu ra một ít thức ăn cho cá, tôi giơ tay cầm thức ăn lên, rải đều trên mặt nước, chỉ lát sau hàng đàn cá tập trung tới trước mặt tôi. Nhìn chúng nó tranh nhau cướp ăn, tâm tình bỗng dưng thấy ổn hơn nhiều, thư thái, cứ lẳng lặng nhìn con cá dưới nước thở dài, “Cá ơi cá à, mày xem chúng mày thật được tự do ghê!”

Lúc này có tiếng đàn ông truyền sau lưng tôi, “Nàng không được tự do sao?” Tôi quay phắt lại thấy Hàm Mặc một thân áo trắng đứng đằng sau tôi. Tôi kinh ngạc không biết hắn tới đây từ lúc nào? Tôi nhìn quanh, Hoan Nhi đã không thấy, chắc đã được hắn bảo đi rồi, dường như Hàm Mặc gầy hơn chút, vẻ tuấn mỹ trên mặt nhìn không thấy cảm xúc gì. Hắn bình tĩnh nhìn tôi hỏi lặp lại, “Nàng không được tự do sao?”

Tôi quay đầu nhìn con cá trong nước nói thản nhiên, “Không giống vậy”

“Có gì mà không giống chứ!” Hàm Mặc bám sát nói, tôi hơi khẽ cười, “Bởi vì chúng nó không hiểu tình yêu, vì thế có thể không nghĩ ngợi gì, tự do tự tại!” Đằng sau trầm mặc, mãi sau hắn mới mở miệng hỏi lần nữa, “Phải thế không? Không hiểu tình yêu thì có thể tự do tự tại sao? Nàng có nghĩ tới không, có lẽ chúng nó cũng không vui về lắm!”

Tôi biết ý tứ trong giọng của hắn, không để ý đến vẫn cười như trước, “Vì thế tôi mới cho chúng ăn để chúng được vui về mà!”

“Cho cũng không thể làm chúng vui về được! Có lẽ sẽ làm cho chúng càng thêm thống khổ hơn!”

Tôi thuận miệng hỏi, “Ồi, vì sao thế?”

“Bởi vì chúng không muốn rời xa nàng, mà nàng có lẽ kiếp này cũng chỉ có cho chúng nó một lần, không có lần hai, chúng nó biết làm gì bây giờ đây?”

Tôi khẽ giật cả mình, nghĩ ngợi, quay đầu nhìn Hàm Mặc nói nhẹ nhàng, “Không, tôi sẽ không bỏ lại chúng, tôi sẽ bố trí người ngày nào cũng cho chúng ăn, làm cho chúng ngày nào cũng được vui về mãi!”

Hàm Mặc à, anh còn không rõ ý của tôi hay sao? Anh nên đi tìm một người yêu anh đi! Có lẽ kiếp này tôi không thể cho anh được cái gì, nhưng người khác thì có thể. Đôi mắt Hàm Mặc xẹt qua tia đau đớn, khi tới gần trước mặt tôi, nói giọng giận dữ, “Người khác không thay thế được nàng!”

Tôi khẽ cười nói, “Không, người khác có thể thay thế được tôi!” Nói xong tôi xoay người lại nhìn cá vui vẻ như cũ nói tiếp, “Bởi vì có thể mang đến sự vui vẻ cho chúng cũng không phải chỉ có mỗi mình tôi, còn có rất rất nhiều người! Hay là, hoàng thúc cũng tới giúp cho chúng ăn được không?”

Không cần quay đầu tôi cũng biết là hắn đã đi rồi, mang theo vẻ tức giận vô bờ. Tôi nhìn con cá dưới nước, ngơ ngẩn cả người, lúc này chúng nó đã thấy không còn thức ăn nữa nên có vẻ vội vàng bỏ chạy, ý đồ lại đi tìm thức ăn. Mắt tôi tối lại nhìn xuống, xem ra chúng thực sự không vui về gì cả! Trong lòng tôi nói nhẹ nhàng, Hàm Mặc à, thực xin lỗi, đừng trách tôi nhé, tôi không phải cố ý muốn tổn thương tới anh, chỉ là, không giành inh chút gì đó, thì lưu luyến có ích gì đâu?

109. Chương 109

Hoan Nhi không hiểu đi ra từ chỗ nào nữa, tôi đứng lên từ trên thềm đá, vỗ vỗ quần áo, cuối cùng nhìn thoáng qua hồ nước, dẫn theo Hoan Nhi đi ra cửa đông cung. Từ trong lời nói của Hàm Mặc tôi nghe ra được, hắn vẫn không có ý buông tay với tôi, hắn giống như cứ tùy lúc là len lỏi vào trong cuộc sống của tôi, lại mang về ưu thương rời đi, không quá phận cố chấp. Người ta đều nói tình yêu con người là ích kỷ, tôi ích kỷ không muốn lưu tình để ý chút nào cảm thụ của những người khác, cả người cứ vùi sâu vào bể tình, đối với anh tôi làm không nổi, tôi dứt khoát không để ý đến. Tuy bề ngoài tôi lạnh lùng với Hàm Mặc rất nhiều nhưng sâu trong nội tâm lại luôn làm tổn thương hắn, rồi lại yên lặng tự trách.

Nghĩ ngợi bỗng không hiểu sao đã đến hoa viên. Ngược mắt nhìn thấy người người cười cười nói nói trước mặt mới giật mình sững lại. Bóng Long Kỳ và Lệ phi như mũi kiếm đâm thẳng vào ngực tôi. Họ sao lại có thể ở cùng một chỗ với nhau chứ?

Ánh mắt tôi lướt qua, ngoài Long Kỳ và Lệ phi ra còn có một người già cả, vẻ mặt thô ráp đang cười đùa. Tôi nhận ra ông ta, ông ta chính là cha của Lệ phi, là đại tướng quân cao nhất trong triều, là người thủ hộ ở biên quan. Nghe Hà công công nói qua, cha Lệ phi vốn không thể động vào được. Ông ta có ảnh hưởng rất lớn trong triều đình, trong tay nắm binh quyền, thiện chiến dũng mãnh, là người không thể có nhiều chiến công hơn được.

Lòng tôi cân nhắc một chút, xoay người dẫn theo Hoan Nhi đi vòng , nhưng trong lòng thì vẫn thấy khó chịu không nổi. Tôi để tâm tới tình cảnh Long Kỳ, tôi được phong phi như này tuy nhìn triều đình có vẻ bình yên, nhưng mà tôi biết có nhiều người rất bất mãn. Tôi vừa không phải là con gái của công thần triều đình nào, lại chẳng có gia thế hiển hách, sợ chống lại chỉ có vị Nhan tướng quân này, cứ đem con gái như hoa như ngọc vào cung, chẳng những chưa được quân sủng mà trước mắt vẫn chỉ là một phi tử, trong lòng ông ta không giận mới lạ. Chú ý chút thì thấy lúc này ông ta sẽ xuất hiện ở đây, hơn nữa lại đem Long Kỳ gán một khối với Lệ phi, nói vậy là ông ta đã vội vàng từ biên quan trở về gấp, định muốn thông qua chuyện tốt giữa Long Kỳ và Lệ phi rồi đi!

Tâm tư dâng trào, dần dần trở về trong cung. Bảo mọi người lui ra, tôi lẳng lặng ngồi ở ghế quý phi, tay chống cằm nghĩ ngợi. Nghĩ đi nghĩ về cũng cảm thấy phiền chán bất an, đứng ngồi không yên, lại tìm không thấy có chỗ nào phát tiết, đành ngồi rầu rĩ uống trà mang từ chỗ Ngọc Hoán về, cố gắng làm cho lòng bình tĩnh trở lại, rốt cục nghe thấy giọng Hà công công vang lên ở cửa, “Hoàng thượng giá lâm...”

Cả người tôi đứng phắt từ ghế dậy, ánh mắt sốt ruột nhìn về bóng người đang từ cửa đi vào, lòng bình tĩnh, tiến đến hành lễ, Long Kỳ cúi xuống đỡ tôi dậy, kéo tay tôi tới trước bàn ngồi xuống. Chàng nhìn thấy vẻ rầu rĩ của tôi mới hỏi ôn nhu, “Sao ái phi lại mất hứng vậy?”

Ngước khuôn mặt không giấu nổi lên, nói mơ hồ, “Có sao? Sao em lại không biết nhỉ?”

“Vũ nhi, có phải ở mãi trong cung buồn lắm rồi không?” Long Kỳ vẫn nhìn ra, nhìn tôi hiền hoà, tôi cười nhẹ nhàng bảo, “Không buồn gì, hoàng cung lớn như vậy, hơn nữa cảnh sắc lại rất đặc biệt, nếu em buồn đi một vài chỗ giải sầu thì ổn rồi!”

Ánh mắt Long Kỳ xẹt qua tia xin lỗi, nắm lấy tay tôi, khe khẽ dài, “Vũ nhi à, đợi một thời gian nữa, mọi chuyện trong tay ta xử lý êm đẹp rồi, nhất định sẽ dẫn nàng đi Giang Nam một chút, sẽ không để cho nàng phải đợi lâu đâu!”

Trong lòng tôi có chỗ nào đó bỗng mềm mại lạ thường, chàng vẫn còn nhớ rõ lời tôi nói, chàng làm cho tôi thế này là đủ lắm rồi. Tôi gật gật đầu, trừng mắt nhìn, nhẹ giọng trả lời “Vâng” một câu, ngả đầu lên vai chàng, nở nụ cười an lòng.

Ngày có vẻ trôi qua bình tĩnh quá, tôi tin tưởng Long Kỳ, cũng không muốn nghĩ ngợi linh tinh nữa. Việc làm này của chàng đã xua tan tư tưởng của tôi, gần đây tôi rất mê khiêu vũ. Ngày nào tôi cũng mặc quần áo mỏng, tóc túm đuôi ngựa, thả tóc bên tai, hoặc bay lên. Lúc Long Kỳ không có mặt tôi vội bảo nhạc sỹ trong cung đến, khiêu vũ đủ kiểu, lúc thì nhẹ nhàng, lúc thì mềm mại, lúc thì say mê. Ngoài khiêu vũ ra, tôi còn luyện viết chữ nữa, lúc thì là thơ đương đại, rồi dần đối với lịch sử hoàng triều Vĩnh Hán cũng muốn tìm hiểu đôi chút, có mời giáo viên nổi tiếng trong cung tới dạy tôi chơi cờ. Ngoài lần đó ra, tôi lại học tập lễ nghi trong cung nghiêm túc. Hành động khác thường này của tôi cả nha hoàn bên cạnh cũng cảm thấy kỳ lạ, mãi rồi các nàng ta mới biết nương nương nhà mình là kẻ kỳ lạ. Nhưng tôi thực ra không ngại, cuộc sống kiểu này với tôi mà nói rất là hưởng lạc tự đắc, làm cho tôi chìm vào trong thế giới chung.

Hôm nay tôi tản bộ tới một chỗ yên tĩnh trong hoa viên, mùi hương thược dược bay tới mũi, thấm sâu vào lòng sung sướng. Mùa hạ đã tới, nhuộm chồi cây xanh biếc, gió đông nam thổi, mang đến một cảnh đầy sức sống, mùi hoa nhàn nhạt bay tới. Có rất nhiều loại hoa như hoa cẩm chướng. Tôi ở lương đình đem theo một bộ cờ, đợi Long Kỳ tới. Chỉ lát sau Long Kỳ dẫn theo Hà công công xuất hiện trước cửa cung, nhìn thấy tôi ngồi trước bàn, Long Kỳ cười khẽ, “Ái Phi vui vẻ hứng trí quá ha! Không hiểu cờ đã luyện tới trình độ nào rồi?”

Tôi có chút đắc ý nhìn chàng cười, “Muốn biết kết quả thế nào, cứ thử rồi sẽ biết!” Tôi nhưng đã tổn không ít công phu vào bàn cờ đó nha! Tôi tự đối với bản thân rất tin tưởng. Long Kỳ cười ngồi xuống. Chàng chọn màu trắng, tôi chọn quân màu đen. Chỉ lát sau hai người bắt đầu sát phạt dần dần tôi phát hiện ra kỹ thuật chơi cờ của tôi với Long Kỳ còn kém rất xa. Nhưng mà tôi cứ liều mạng một phen, cứ khéo léo dây dưa với chàng, nhìn thấy Long Kỳ nương tay ba phần, hai người vui vẻ chơi cờ mà không để ý tới thắng thua.

Quân trắng đi trước, quân đen đi sau, trong chớp mắt đã phân ra thắng thua. Tôi nghe thấy tiếng Hà công công và Hoan Nhi ở bên cười, xoa xoa miệng, xoè mười ngón tay, đặt lên trên bàn cờ, lúng búng nói, “Lại

thua mất rồi, không chơi nữa!” Tay tôi trùm cả lên bàn cờ, cả quân trắng đen cứ lẫn lộn với nhau thay đổi hoàn toàn.

Tiếng cười vang lên sau lưng, Long Kỳ bắt đắc dĩ cười lắc đầu, tham luyện nhìn bộ dạng của tôi, tôi ho khẽ một tiếng, bỗng chốc hai tiếng cười bên cạnh bỗng biến thành tiếng rên, Long Kỳ cũng hạ thấp tiếng cười lại, “Vũ nhi à, xem ra lần sau nàng định tìm ta làm thầy rồi!”

Tôi thuận ý chàng đáp, “Được lắm! Có Hoàng thượng làm thầy, em sợ sẽ không thua nữa, chàng cũng đừng có giấu tuyệt kỹ đó nha!”

Cả buổi chiều tốt đẹp đều tan trong tiếng cười của chúng tôi mà trôi qua. Long Kỳ được một vị quan viên gọi đi mất, tôi bước nhẹ nhàng đi qua hoa viên. Lúc này cảm giác có ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào tôi, đảo nhanh qua cũng thấy là một thái giám. Nhìn thấy tôi nhìn hắn, thì chạy vội cúi đầu, rồi vội vàng đi lướt qua tôi. Tôi lạnh nhạt rời mắt, tiếp tục đi lên phía trước, vô tình trong lòng nổi lên lời Hàm Mặc nói, “Có lẽ cả đời nàng chỉ có một lần cho chúng ăn thôi, còn sau này chúng phải làm sao đây?” Tôi tính lại muốn đi tới đông cung để cho cá ăn. Do tôi thích yên tĩnh, không muốn bị ai quấy rầy. Hơn nữa đã mấy ngày liền, cũng bình an vô sự, tôi bảo cung nữ mà Long Kỳ an bài nghỉ ngơi, một mình đi xuyên qua con đường dài, tới cung điện phía trước. Ở đây vốn yên tĩnh, dường như có rất ít người xuất hiện. Tôi nhìn không được hỏi Hoan Nhi, “Ở đây thật yên ắng quá, sao chẳng có người nào được bố trí ở đây vậy?”

Hoan Nhi trả lời, “Nương nương, nơi này trước đây là tẩm cung của một phi tần, sau đó vị phi tần kia bị nhốt biếm vào lãnh cung, ở đây ban ngày, hơn nữa còn cách chính cung rất xa, vốn chẳng có phi tần nào dám nguyện ý tới ở cả, lại nói phong thủy ở đây cũng không tốt cho lắm ạ”

Trong cung cổ đại đối với thuyết có quỷ thần thật ra như có thật vậy. Trong lòng tôi thầm than, nữ nhân cổ đại không thể tự quản được vận mệnh của chính mình, đem mọi chuyện mới hay cũ đều phó thác cả cho ông trời, hạnh phúc đều là do ông trời ban cho, mà không hạnh phúc đều là do chính mệnh của mình, một chút cũng chẳng liên quan gì đến chuyện tình cả, cũng có người yếu bóng vía, nói là do thần hồ này quản.

Tôi nhận thức ăn trong tay Hoan Nhi ném một ít xuống, đàn cá lập tức tập trung bơi tới, cả người màu sắc rực rỡ xinh đẹp muôn phần. Tôi lẳng lặng nhìn chúng tranh cướp, lại thấy lòng mềm hẳn. Cứ tự mình ngẩng tới mức nhập thần, phía hành lang đối diện hiện lên bóng người, tôi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy hành lang trống rỗng không thấy gì, lòng tôi thất kinh, chẳng nhẽ tôi nhìn nhầm sao?

Tôi lắc lắc đầu tiếp tục nhìn vào trong nước, sự cảnh giác trong lòng lại dâng lên, ánh mắt lướt tới hành lang hiện lên trong nước, chỉ một lát sau một bóng ngược trong nước từ hành lang đi ra, tôi đột nhiên ngẩng đầu, thấy một thái giám vội vàng đi đến. Tôi nhìn kỹ hẳn thấy hẳn chính là gã thái giám lúc này tôi gặp trên đường đi, hẳn tới đây làm gì vậy chứ?

Tôi đứng lên, nhìn chằm chằm theo dõi hắn. Dường như hắn đi rất vội, tôi mở miệng nói, “Đứng lại, người đi đâu mà vội vàng vậy hả?”

Cả người thái giám đó dừng lại, chậm rãi quay đầu, rồi lại cúi gầm mặt xuống, “Bẩm nương nương, tiểu nhân là nhanh tới đưa thức ăn cá cho nương nương ạ!”

Lòng tôi vẫn thấy kỳ lạ, giọng điệu chột vống cao lên chút, “Ngẩng đầu lên, người là ở cung nào?”

Thái giám từ từ ngẩng đầu lên, không phải là một khuôn mặt trắng nõn cho lắm, đường nét có chút thô, mặc cả người quần áo thái giám, nhưng luôn có cảm giác rất lạ, hơn nữa giọng của hắn cũng không giống thái giám eo éo. Trong lòng tôi vang lên cảnh báo, gương mặt nhìn quanh, hoảng sợ, sao thế nào mà Hoan Nhi cũng biến mất vậy nè? Hoan Nhi đã đi đâu rồi? Tôi cất giọng gọi, “Hoan Nhi...”

Lại đúng lúc này, tên thái giám kia bưng một mâm thức ăn cho cá đi tới, ánh mắt tôi bỗng lạnh lùng, ngăn hẳn lại, “Không cần, bản cung muốn hồi cung!”

Nhưng hắn cũng không dừng lại mà dần dần tới gần tôi, hơn nữa khoé miệng lộ rõ vẻ cười tàn nhẫn, cười tới mức làm tôi run lên, có một loại dự cảm xấu đột nhiên xông tới, kinh sợ nhìn hắn, khoé mắt nhắm lại vị trí của tôi, lập tức hiểu ra, là hắn muốn đẩy tôi rơi xuống hồ nước đây. Tôi sợ hãi hẳn lên, há mồm hô to, “Người đâu!”

Hắn gần như đã đi tới trước mặt tôi, cười lạnh nói, “Quý phi nương nương, khắp xung quanh đây không có người, người không cần gọi đâu!”

Về mặt tôi lạnh lùng, cau mày nhìn hắn, “Người là ai, vì sao muốn hại ta?”

Tay hắn bưng thức ăn cá vung lên, điều chỉnh ném thẳng xuống hồ nước, trong mắt hiện lên tia sáng lạnh lẽo, “Trong lòng nương nương đã rõ rồi, còn để ta phải nói ra sao? Chỉ cần người chết, đối với cả hậu cung ai cũng đều ổn hết, người mong người chết cũng không ít đâu!” Nói xong thì tiến tới gần từng bước.

Trong lòng tôi kinh hoàng, nuốt nước bọt, lùi dần ra sau từng bước, nhưng vẫn không cam tâm, trầm giọng bảo, “Người không phải người trong cung, người là người của Thái Hậu có đúng không?”

Nét cười trong mắt thái giám đột nhiên loé lên lạnh lẽo, gật gật đầu, “Xem như người đang trong vai quý phi nương nương, ta sẽ cho người hiểu rõ, ta là người của Thái Hậu, đáng tiếc là nương nương người sẽ biến mất hoàn toàn, ha ha...”

Tiếng cười lạnh truyền đến, đột nhiên hắn dùng sức đẩy mạnh một cái, tôi còn đang kinh ngạc, chân loạng choạng, cả người cứ thế từ từ rơi xuống nước. Tôi hét lên một tiếng, rơi thẳng xuống nước, cả người lập tức chìm xuống tận đáy. Nước hồ lạnh lẽo trong veo vây quanh tôi, vừa rơi xuống nước tôi lập tức nổi lên, nước vào trong mắt, mơ hồ nhìn không thấy ai trên bờ. Nói vậy thì thái giám kia đã chạy thoát, nhưng lòng tôi thực ra rất bình tĩnh. Cũng may là ở hiện đại tôi cũng đã trải qua lớp học bơi, biết được chút kỹ năng bơi, biết làm thế nào cho chính mình nổi lên. Tôi cố bơi tới chỗ tảng đá, miệng uống vài ngụm nước, tôi không để ý, chỉ ra sức khua nước. Hồ nước này so với trong tưởng tượng của tôi thì rất sâu. Nếu tôi điều chỉnh không tốt, rất có thể chìm xuống mà không dậy nổi. Từ từ tay tôi chạm được vào một tảng đá, cố sức tóm lấy, cả người ướt đầm cũng tìm được sự cân bằng. Cũng may là nước đã tới ngang mặt, tôi dễ dàng đi lên, ho khan vài tiếng, ngã ngồi trên mặt đất. Cả người do luyện múa mà trở nên tốt hơn trước kia rất nhiều. Thấy tôi cả người ngấm toàn nước bẩn, nổi tức giận dâng tràn trong lòng. Tôi cố cắn răng, đứng lên, chạy ra phía ngoài. Trên hành lang thấy Hoan Nhi ngã đó, dường như bị người đánh cho hôn mê bất tỉnh, tôi lắc lắc nàng ta, kêu lên, “Hoan Nhi...Hoan Nhi...”

Hoan Nhi được tôi lay gọi, mở dần mắt lên, nhìn thấy tôi một thân ướt sũng, kinh hoàng đứng bật dậy, hoảng hốt kêu lên, “Nương nương...Người sao thế?”

Nhìn thấy nàng ta tỉnh lại, tôi thở dài nhẹ nhõm, thầm nghĩ trong lòng, chuyện này tuyệt đối không thể cho Hoan Nhi biết được, nếu nàng ta kể cho Long Kỳ nhất định sẽ hỏi chuyện tôi, tôi sao dám nói là Thái Hậu chứ? Đối với mình không có chứng cứ gì, tên thái giám kia lại không phải là người trong cung, cứ như vậy, tôi sợ bị Thái Hậu căn ngược lại một miếng, bảo tôi nói hại bà ta, câu nói đó chẳng giải quyết được gì, tôi không muốn hậu cung loạn cả lên. Cũng may tôi không chết, còn sợ không lật đổ được bà ta sao? Trong lòng tôi hung hăng thầm mắng, nhìn thấy vẻ mặt Hoan Nhi thì cười bảo, “Không sao, vừa rồi tảng đá trơn ta không cẩn thận rơi xuống hồ nước!”

Hoan Nhi vội nhẹ trán thở hắt ra, “Nhưng mà em nhớ rõ là mình bị người đánh ngất mà, rồi cứ ngủ mê luôn!” Tôi nói lấp liếm, “Đánh chút à? Không có khả năng ha! Ở đây không có ai cả, nhất định là tối qua người ngủ không đủ, ngủ mất ở đây đó thôi!”

Hoan Nhi có thể không rõ bị đánh ra sao, nghiêng đầu nghĩ ngợi, hình như cũng nghĩ không ra, sau đó nhìn thấy tôi nhả nước tong tong thì bỗng cả kinh kêu lên, “Ày da, cứ coi em mãi, nương nương nhanh chút hồi cung thay quần áo đi, nếu không sẽ bị bệnh đó!”

Hiện giờ là mùa hè, nhưng tôi thật ra cũng không cảm thấy lạnh gì, chỉ là tóc có chút ẩm ướt thôi, cảm thấy có chút khó chịu, tôi gật gật đầu, bảo Hoan Nhi đi theo tôi trở lại con đường nhỏ về cung. Dọc đường đi, Hoan Nhi cũng tránh thấy người khác, cũng không có ai nhìn thấy cảnh tôi rơi xuống nước chật vật. Tôi vội vàng thay quần áo sạch vào, Hoan Nhi đem toàn bộ quần áo ướt của tôi mang đi. Tóc cũng được hong khô, nhưng mà trong lòng tôi có chút nghĩ mà sợ. Nếu lúc ấy tên thái giám kia không nghĩ đẩy tôi xuống nước mà rút sao ra đâm tôi một nhát rồi đẩy thì tôi cho dù có chút biết bơi cũng đã xong đời rồi. Trong lòng cũng đáng ăn mừng vì cuối cùng tôi đã biết ý đồ của Thái Hậu tính toán với tôi rồi, bà ta thế mà dám sai người bí mật muốn xử lý tôi cho xong, sợ là tôi được sủng ái mãi mới chủ mưu định giết tôi, đúng là người phụ nữ ác độc.

110. Chương 110

Lòng tôi có chút bất an, lúc biết được rõ chỗ ngồi trong thâm cung lớn này có người định giết người, tôi nhìn ai cũng không thể thản nhiên được nữa, hiện giờ tôi nên làm thế nào đây? Mặt ngoài Thái hậu đối với tôi tức rất đúng, đây là mọi người chứng kiến, mọi người biết cả. Nếu lúc này tôi nhảy ra chỉ bà ta, có lẽ mọi người ai cũng đều nghĩ là tôi cố tình gây sự, như vậy ngược lại có ảnh hưởng với tôi, vì vậy, tôi nhất định phải giả như như không có gì xảy ra, cứ tiếp tục làm Hoàng quý phi của tôi. Nghiêng đầu nghĩ ngợi, nếu bà ta biết được tôi không chết thì sẽ có biểu hiện gì đây? Kinh hoàng? Hay là lo sợ chứ?

Tôi không muốn tranh đấu với bà ta, cứ sống bình thản, bình phẩm trà ngắm hoa, viết chữ luyện cờ, Long Kỳ bảo muốn làm thầy dạy tôi, chỉ là chàng không có thời gian nhiều lắm, chỉ có thể lúc đánh cờ với tôi thì dạy tôi chút, cá là rất tình thú. Mỗi lần tôi đi lại, chàng chỉ biết sững nịch nhìn tôi, tôi cười rất giao hoạt.

Hai ngày trôi qua, tôi bảo tiểu Thuận Tử đi tìm hiểu động tĩnh của Thái Hậu bên đó, động tĩnh khác Thái Hậu không có, chỉ là Thái Hậu càng gần gũi với Lệ phi hơn, ngày nào cũng đều thấy Lệ phi cứ ra ra vào vào cung điện của Thái Hậu.

Tôi nhẹ nhàng bắt tay vào pha trà, thổi một hơi, đem gạt lá trà sang một bên, uống qua một ngụm, dừng mắt, đầu óc bắt đầu chuyển động lằng lằng hiện lên. Thái Hậu chỉ là một hư danh, giống như Lệ phi là kẻ có tâm cơ thâm trầm vậy, nếu không có lợi, sợ rằng sẽ không làm điều thừa. Nhưng Thái Hậu có thể cho nàng ta cái gì chứ nhỉ? Quyền thế cũng thật chính là Hoàng thượng người cầm quyền, Lệ phi muốn uy quyền thế có thể đem hết mọi chiêu chạm vào mặt rồng, danh lợi ư? Cho dù Thái hậu có được chút lợi ích từ tiền để đi chăng nữa, nhưng cũng không tính là nhiều, hơn nữa chính cha của lệ phi vốn cũng đã giàu có rồi và có đông người, sẽ không để ý tiền tài này đó làm gì, vậy cần cái gì chứ? Có mọi khả năng thì đều nghĩ tới cả, nhưng đều bị xoá hết, căn bản không thể thành lý do gì.

Tôi híp mắt lại, nhìn lướt qua tiểu Thuận tử, đột nhiên một mưu kế nảy lên trong lòng, chỉ lát sau tôi từ sau bình phong đi ra, không thích hợp chỉnh sửa quần áo trên người, nhìn thấy ánh mắt tiểu thuận tử nhìn tôi thì cười bảo, “Có phải thoát nhìn trông rất kỳ lạ phải không?”

Biểu hiện của tiểu thuận tử có chút sợ hãi bảo, “Nương nương người thật muốn mặc như vậy sao? Nếu như Hoàng thượng mà biết thì thảm lắm!”

Tôi cười xảo trá, “Vậy cũng đừng cho ngài ấy biết làm gì, chúng ta đi nhanh về nhanh vậy!” Tôi nghĩ muốn tự mình đóng giả thái giám đi tới cung điện của Thái Hậu một lần, như vậy tôi có thể tránh tai mắt của bà ta, lại có thể tự quan sát mọi động tĩnh.

Tôi và tiểu thuận tử vừa đi vừa nói chuyện, tuy trên đường đụng phải mấy cung nữ thái giám nhưng cũng không việc gì, vô tình đi tới trong hậu cung, rồi đến trước cung điện của Thái Hậu, tiểu thuận tử đột nhiên lên tới trước mắt tôi hạ giọng kêu lên, “Nương nương, phía trước kia!”

Tôi dừng mắt nhìn thấy cách đó không xa là đoàn người của Lệ phi, đi sau có mấy cung nữ. Lòng tôi thất kinh, nếu bị lệ phi phát giác ra, tôi thảm rồi, nói gì thì nói cũng sẽ loạn lên một trận. Trong lòng cuống lên, tiểu thuận tử cái khó ló cái khôn, một tay giữ chặt lấy tôi, nhẹ giọng nói, “Đi theo ta! trốn vào cái điện đằng trước đi!” Tôi gật gật đầu, theo cậu ta bước nhanh tới hành lang phía trước, bước vào một gian điện bên cạnh, cũng không nghĩ nhiều, đẩy cửa mà vào, không biết cung điện này dùng để làm gì, thế mà đến cả một bóng người cũng không có. Tôi còn chưa đánh giá xong thì ngoài cửa đột nhiên truyền tới thanh âm, dường như có người đẩy cửa điện ra. Tôi hoảng sợ quay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt kinh hãi của Tiểu Thuận tử. Hai người nhìn nhau, tiếng chân ngoài cửa cùng tiếng nói chuyện ngày càng gần.

Tiểu Thuận cùng mắt tôi đều tập trung nhìn vào tấm bình phong cách đó không xa, cũng chẳng có gì nhiều tôi vội vàng cùng tiểu thuận tử vội nhanh trốn vào. Cũng may là tấm bình phong này rất dày, màu đen, đã giấu hoàn toàn được hai bóng người chúng tôi lại. Ngay cả vậy tôi vẫn còn cố không thở to. Lúc này của điện bỗng “két” một tiếng vang lên, được người đẩy ra.

Đột nhiên nghe thấy một giọng nữ kinh ngạc kêu lên, “Sao trong điện không có màn che, chuyện các người là thế nào sao còn quên lần trước mà ma ma Lý đã mắng hay sao?”

Hai giọng khúm núm vang lên, không lâu sau, tôi lên vào rèm cửa cách đó không xa, đại điện trở nên yên

tĩnh âm u vô cùng. Trong lúc quỳ dựa vào tấm bình phong sát tường, nhìn Tiểu Thuận Tử đối diện thấy cậu có chút hồi hộp, thì lại thấy hơi buồn cười, tôi nhướn miệng cười thầm kêu vận khí không tốt. Tiểu Thuận Tử nhìn thấy tôi cười thì sự hồi hộp cũng giảm đi, cùng căng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Trong điện chợt tối sầm lại, tiếng chân cung nữ bước vào trong điện hình như đi dạo một lượt, ngoài cái giọng hung dữ của cung nữ bên ngoài ra, còn lại một câu cũng không nói thêm, tôi cũng không biết là đến tột cùng có bao nhiêu người tới nữa, các nàng ấy tới trong đại điện này để làm cái gì chứ?

Lúc này, tiếng cửa chuyển động vang lên, tôi thở nhẹ ra, cố lấy tay chống đỡ, nâng đầu gối lên, định xoay người thì đột nhiên có cảm giác bất ngờ, một câu cùng tiếng hành lễ vang lên, “Tham kiến Lệ phi nương nương!”

Tôi thất kinh, lòng có chút không cam tâm, đành phải hạ người xuống ngồi trở lại nguyên vị trí cũ, thế nào mà Lệ phi lại đến gian phòng này để làm cái gì chứ? Chẳng nhẽ nàng ta còn có hứng thú kiểm tra cung nữ làm việc nữa hay sao? Hay đây là địa bàn của Thái Hậu, cho dù kiểm tra đi nữa cũng sẽ không phải là nàng ta? Trong lòng tôi tràn ngập tò mò, tiếp tục nín thở lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Đợi một lúc tiếng cửa lại mở truyền đến, rồi tiếng cửa lớn khép lại, bóng tối tiếp tục tràn ngập, sự yên tĩnh giằng co một lúc, bên tai nghe thấy một giọng nữ rất ôn nhu hỏi một câu, “Làm tốt không đó?” Tôi nghe ra được là Lệ phi, nghe giọng nàng ta dường như tâm tình tốt lắm, bởi vì chỉ có tại thời điểm thế này, giọng ôn nhu của nàng ta mới thể hiện ra.

TRả lời nàng ta dường như là cung nữ, thanh âm vô cùng cao hứng, “Điều y theo chỉ thị của Thái Hậu nương nương làm tốt lắm, mọi việc đều làm giống như đã yêu cầu!”

Tiếng cười khê truyền đến, Lệ phi đắc ý hừ một tiếng, trong giọng nói không chỉ có sự vui mừng, “Tốt! Xem ra ngày lành cũng không còn xa nữa!”

Nghe tiếng cung nữ cười phụ họa theo, “đúng vậy! Lệ phi nương nương!” Lệ phi cười càng thêm đắc ý, đột nhiên nghe thấy nàng ta thì thào kêu lên, “Long bào...Long bào...Người rốt cục có thể được mặc nó rồi!”

Lòng tôi bùng lên dữ dội, mở to mắt, cùng liếc nhìn Tiểu Thuận Tử một cái, trời ơi! Lệ phi nói bấy bả gì thế? Long bào à? Chẳng nhẽ vừa rồi nàng ta hỏi là chuyện đã làm xong long bào hay chưa đó ư? Tôi đang giật mình kinh hãi, thì lại nghe thấy tiếng Lệ phi đắc ý nói, “Tốt lắm, nhớ kỹ cái miệng của các người đó, sau này vinh hoa phú quý không thể thiếu các người được! Nếu dám tiết lộ nửa câu các người biết kết cục là gì rồi đó!”

111. Chương 111

Trong điện lại im lặng một trận, tiếng cung nữ trả lời thánh thót vô cùng, thời gian cứ lẳng lặng trôi đi, cuối cùng, cũng nghe được tiếng đóng cửa thật mạnh vang lên, tôi từ sau tấm bình phong đứng lên, quét mắt nhìn trong đại điện một lượt thấy trống không không còn ai nữa, yên lặng dường như chưa có ai tới vậy. Tiểu Thuận Tử cũng đứng dậy theo, tôi nhìn thấy nét kinh ngạc hiện trên mặt cậu ta, lời nói vừa rồi chắc cậu ta cũng nghe được, cậu ta máy móc nhìn lại tôi. Tôi cau mày, mở miệng bảo, “Tiểu Thuận Tử, nhớ kỹ, những lời người vừa mới nghe được không được nhắc đến với bất kỳ ai, bao gồm cả Hoàng Thượng nhé”

Tiểu Thuận Tử kinh ngạc thêm, sau đó thì thuận theo gật gật đầu, từ trong sự kinh hãi vờ rồi tỉnh táo trở lại, khôi phục sự thông minh vốn có của mình, nhẹ tay chân đi ra ngoài cửa điện xem xét, sau đó quay đầu nhìn tôi, “nương nương, các nàng ấy đã đi rồi!”

Tôi cùng cậu ta nhanh mở cửa ra, đi ra khỏi đại điện, theo hành lang đi tới phía trước. Thật là nguy hiểm kinh khủng, tôi vừa đi vừa suy nghĩ lại cảnh vừa rồi kia, Lệ phi các nàng ấy đang có âm mưu gì đây? Vừa rồi cảnh đó thay đổi thật lạ lùng, lời nói đều phải giấu trong phòng bí mật, hơn nữa nàng ta chế tạo long bào làm gì nhỉ? Hẳn trong miệng nàng ta là ai đây?

Trở lại trong cung, tôi thay y phục công công, trở lại mặc nữ trang, ngồi trầm tư trước bàn, kết hợp tất cả, cuối cùng tôi cũng ngộ ra tính nghiêm trọng của chuyện này, đoạt vị, Thái Hậu và Lệ phi đang có âm mưu đoạt ngôi vị Hoàng đế. Ngẫm lại, long bào trong thiên hạ ai dám mặc chứ, ai có thể mặc chỉ có duy nhất

một đáp án là một người, đó phải là đương kim hoàng thượng, mà từ hân xuất hiện trong miệng Lệ Phi có khả năng vô cùng là kể có ý định muốn mặc long bào trên người đây.

Không ngờ được đương kim hoàng triều còn có người tồn tại ý tưởng đoạt vị chứ. Nhìn chung triều đình, người có quyền thế đều đã bị Long Kỳ từ từ thu hồi dần quyền lực rồi, Lâm Quân Duệ hạ bệ, có khả năng là người ngoài cung, nhưng mà tôi còn thật nghĩ không ra là ai có lá gan lớn này, vì thế, muốn điều tra rõ người kia trong miệng Lệ phi là ai thì chỉ có từ trên người Lệ phi xuống tay thì mới được. Hơn nữa nghe Lệ phi nói cái giọng thì thảo vậy, nói vậy thì người đó và nàng ta còn có một đoạn tình ý, chắc không phải là người lệ phi chung tình đó chứ? Ý tưởng lớn hình thành dần trong đầu tôi.

Tôi gọi Tiểu Thuận Tử tới, bảo cậu ta đi hỏi thăm giúp tôi xem Lệ phi trước khi phong phi tiếp xúc với ai. Đầu tôi càng ngày càng cảm thấy sự tình cũng không đơn giản như tôi nghĩ, trong tình thế này có giấu huyền cơ gì có lẽ tôi chỉ có thể đoán được một góc nhỏ, loại tâm tư lo âu này đều làm cho cảm xúc của tôi không ổn định, cuối cùng tôi có định đem chuyện này nói ra với Long Kỳ không nhỉ? Nếu tôi nói cho Long Kỳ biết thì có tình trạng gì xảy ra đây?

Nghĩ đi nghĩ lại chưa tới thời cơ, đến cả một chứng cứ tôi đều không có, làm sao nói cho người khác tin phục được chứ? Trong cung kiểu anh lừa tôi gạt, chỉ không cẩn thận chút thì khả năng âm mưu đã bị chìm chìm, xương cốt không còn.

Đến cả Long Kỳ muốn che chở cho tôi nhưng chàng thân là vua một nước, như vậy có tổn hại đến danh dự của chàng, phá hỏng hình tượng của chàng, đường này không thể đi nổi. Tôi không thể để cho Long Kỳ vì tôi mà đối nghịch với triều thần, đối nghịch với thiê hạ. Muốn vậy trong chuyện này tôi nhất định phải xử lý cẩn thận, không chỉ chuyện có liên quan đến tôi, mà cũng liên quan cả Long Kỳ nữa, liên quan tới hoàng triều Vĩnh Hân nữa.

Nghĩ đến đây lòng tôi hạ thêm quyết tâm, Hà công công đã ban tiểu Thuận Tử cho tôi, quả nhiên tiểu thuận tử không làm tôi thất vọng. Cậu ta làm việc thận trọng, lại hiểu biết mọi việc, xem ra chỉ cần thêm chút thời gian tất nhiên sẽ là nhiệm vụ tàng long ngoại hử trong cung, cậu ta ngày nào đó nghe được chuyện gì cũng đều bẩm báo mọi việc với tôi. Tôi nghe được câu đầu tiên nói mà suýt làm cho tôi kinh hãi kêu lên. Tôi thực không thể tưởng được tình nhân trước đây của Lệ Phi lại đúng là đại hoàng tử Long Hạo. Lúc Long Kỳ còn chưa lên ngôi, đại Hoàng tử đã được chọn làm thái tử, còn Lệ phi lại là con gái của đại tướng quân, chắc chắn từng có giao tình thân mật với hoàng tử trong cung, chỉ là tôi kinh ngạc ở chỗ Lệ phi thể mà lại thích đại hoàng tử, nhưng hiện giờ đại hoàng tử đã bị biếm làm dân thường, điều đi biên quan rồi, sao nàng ta vẫn còn chung tình với hân chứ? Chả nhẽ tình ý Lệ phi với đại hoàng tử không phải được lập thành trên lợi ích, mà đơn thuần là vì tình yêu chăng?

Nhưng mà cho dù Lệ phi và đại hoàng tử có tình ý gì đi chăng nữa, hiện giờ nàng ta đã là phi tử của Long Kỳ rồi, chả lẽ lòng nàng ta còn treo bên ngoài sao?

Theo quan sát mấy tháng nay, nói thế nào cũng cảm giác lệ phi biểu hiện với Long Kỳ không phải là hành động yêu thuần túy. Nàng ta thích Long Kỳ, chính là quyền thế của Long Kỳ, thích địa vị của chàng, thích chàng là vua một nước. Trước đây tôi từng nói qua, phụ nữ hậu cung có bao nhiêu người là yêu thích Hoàng thượng, có người trong các nàng ấy có lẽ cả mặt Long Kỳ cũng chưa từng nhìn thấy, làm sao mà có tình yêu chứ?

Những này đó cũng không quan trọng, quan trọng là tôi biết rõ người trong miệng Lệ phi nói rốt cục là ai đây? Theo hồi báo của Tiểu Thuận Tử, trước khi chưa phong phi, Lệ phi chỉ gần đại Hoàng tử, hơn nữa dường như còn có chút ái muội gì không rõ lắm. Hiện giờ tôi lại hoang mang, tin tình báo này kết hợp với nhau, đáp án lại làm cho tôi kinh hãi.

Ban đầu Lệ phi là người yêu của đại hoàng tử, còn Thái Hậu là mẹ ruột của đại Hoàng tử, ngôi vị hoàng đế, Long bào, đại hoàng tử. Ánh sáng chói lóe lên trong đầu tôi, tôi thở nhẹ ra, chả lẽ hân trong miệng Lệ phi là đại hoàng tử Long Hạo sao?

Trời ơi! Làm sao có thể chứ? Đại hoàng tử không phải là đang lao động ở tận biên quan sao? Làm sao có thể trở lại kinh thành rồi chứ? Chả nhẽ đại hoàng tử căn bản không bị đày đi biên quan, hoặc là bị đánh tráo, hoặc là có người thay thế? Hoặc là đã trốn từ biên quan trở lại sao?

Đủ loại nguyên nhân làm cho tôi thở không nổi, chấn động thực sự, không thể tưởng nổi trong hoàng cung lại âm thầm ngưng tụ một lực lượng cường đại đến như vậy, âm mưu này với hoàng triều Vĩnh Hân, trời ơi!

Tôi cố gắng trấn tĩnh, chứng cứ đã khá rõ, rất thuyết phục, làm cho tôi không thể không tin được, hơn nữa Thái Hậu đã vội tới mức không thể đợi được nữa đã vội vàng vì hấn làm long bào rồi. Đây chẳng lẽ không thể nói rõ là đại hoàng tử căn bản không bị đẩy đi biên cương đó sao, có lẽ là đang lánh ở nơi nào đó trong hoàng triều Vĩnh Hân, rục rịch, ý đồ mưu phản.

Tôi nhớ lại bà già kia, còn có tên thái giám đẩy tôi xuống nước nữa. Bà già đó nói có một nam tử trẻ tuổi che mặt, có một thể lực rất lớn sau lưng hấn, cảnh lẽ chính là đại hoàng tử đang đứng sau lưng làm trò quỷ, Thái Hậu định giết tôi, đó là chuyện cực kỳ bình thường. Lúc ở chùa Khải Phúc, Thái Hậu và đại Hoàng tử câu kết với nhau, do không muốn phá hỏng toàn bộ kế hoạch, không dám để lộ ra dấu vết, chỉ bức bách bà già kia tặng tàng hoa hồng cho tôi, sau đó tạo ra cảnh giả dối, hãm hại tôi và Hàm Mặc có liên quan, làm cho Long Kỳ tức giận. Như vậy chẳng những loại được tôi mà cả Hàm Mặc cũng bị liên lụy vào, Long Kỳ mất đi tôi, còn mất cả một Hoàng thúc rất có tài lực nữa. Mặc kệ bắt đầu từ đâu, đều đã kích mạnh với Long Kỳ, nhưng thực đáng tiếc là tôi không vì thế mà thất sủng, ngược lại càng củng cố thêm địa vị của tôi, thuận thế trở thành Hoàng Quý phi. Lại xem chuyện tôi bị ngã xuống nước nữa. Lúc này Thái Hậu đã có ý muốn hạ sát tôi rồi, định diệt trừ cho thống khoái, nhưng mà bà ta lại thất sách, chẳng những làm cho tôi biết người chủ mưu sau lưng là ai, còn khiến cho tôi hoài nghi. Nói chuyện đẩy tôi xuống nước tên thái giám kia đã thừa nhận là do Thái Hậu sai khiến. Nói vậy hấn cũng có liên quan tới đại hoàng tử. Có lẽ là do đại hoàng tử sai hấn lên vào trong cung, ẩn mình xung quanh tôi, thừa dịp lúc tôi không chú ý thì ra tay hạ sát tôi. Lúc ở đông cung, chắc tên sát thủ kia nghĩ chỉ cần đẩy tôi rơi xuống nước, bị chết đuối là ổn. Nhưng hấn lại quá sơ suất, tôi không phải là tiểu thư con nhà gia thế, tôn quý yếu đuối vô lực. Tôi là một người hiện đại biết bơi, mới có thể tự cứu lấy mình trong hiểm cảnh.

Thái Hậu à Thái hậu ơi, tôi thật sự coi thường bà lắm. Hoá ra tôi vẫn nghĩ đến không thêm để ý đến bà đúng là chỗ đặc ý của bà rồi, thần không biết quỷ không hay muốn lảng lảng bày thiên la địa võng che trời. Nếu hôm nay tôi không nhìn đến cảnh kia, toàn bộ hoàng cung chúng tôi đều chẳng ai hay biết gì. Long Kỳ mỗi ngày đều xử lý chính sự, hơn nữa đối với hậu cung chỉ thoáng quan tâm thôi, căn bản cũng không lo lắng tới một nấc này. Có lẽ chàng cho rằng chỉ cần đem quyền chỉ huy tối cao lục cung giao vào trong tay tôi là an tâm rồi ha! Nhưng nghĩ lại cũng không đúng, mấy ngày trước lúc Long Kỳ ở bên cạnh tôi có an bài hai cao thủ là có chuyện gì xảy ra rồi? Ngày đó, chàng nói đem bà già chết kia cứ giao cho chàng, chẳng lẽ chàng đã phát hiện ra gì rồi? Còn có chính là Ngọc Hoán nữa, chàng bí mật triệu tập Ngọc Hoán về cung là có nguyên nhân gì đây? Chuyện này nói lên cái gì? Nói rõ là Long Kỳ hình như cũng không phải hoàn toàn không biết, chẳng lẽ Long Kỳ đang có chuyện gì gạt tôi sao?

Trời ơi, Có phải chẳng hay biết gì chỉ có mỗi mình tôi chẳng? Tôi có chút mất hứng cau mày lại, đã đoán bên ngoài đủ kiểu rồi còn chính là chỉ có lời tôi nói thôi, cũng không có chứng thật. Nhưng tôi biết cũng đã gần tiếp cận tới sự thật rồi, chỉ là nấc này còn dấu chưa bị lật lên thôi, vẫn chôn sâu trong lòng mỗi một người. Hiện giờ tôi sợ trận âm mưu này nổi lên ngày nào đó, không phải tôi có thể đoán được hậu quả trước, có lẽ nước lớn Vĩnh Hân sẽ đụng phải một trận long tranh hổ đấu đây.

TRời nóng bức mà sao tôi lại có cảm giác rét run, cơn gió mát thổi mạnh tới, cũng không làm vơi bớt trận đông lạnh trong lòng. Một nỗi mờ mịt sợ hãi nẩy lên trong lòng, tôi đứng dậy phiến chán đi lòng vòng trong phòng, đến trước bàn, bưng chén lên, uống một ngụm trà, lo lắng vô cùng được trà lạnh làm dịu mát, thoáng có chút cảm giác, tôi biết nên làm sao đây? Đáp án đã xảy ra trước mặt, nhất định tôi phải ở đây để đợi trận âm mưu nổi lên, vạch trần bộ mặt Thái Hậu và lệ phi. Làm cho lực lượng bí mật đang hình thành không sở được kia bị một đập. Đúng, chính là làm như vậy. Trong lòng tôi nói kiên định, tôi không thể lơ đãng mà đứng xem trận đấu xảy ra một ngày nào đó được.

Có mục đích rồi, lòng của tôi vững vàng hơn rất nhiều, cả người dường như lâm vào trận chiến đấu vô hình, thấy mệt mỏi vô cùng, một nỗi xúc động dâng lên, muốn đi tìm Long Kỳ. Tôi nghĩ đứng bên cạnh chàng, có cảm giác thật bình ổn, có thể trấn áp được nội tâm sợ hãi của tôi.

Tôi tông cửa xông ra, đi về phía thư phòng Long Kỳ. Ngày đó, Long Kỳ lúc nào cũng phải tiếp kiến không ít, lúc này nhìn thấy Hà công công đứng đợi ở cửa, tôi đã biết chắc chắn Long Kỳ đang tiếp ai đó bên trong. Hà công công nhìn thấy tôi bước tới vội vã, tới đón nói trước, “Nương nương có chuyện gì cần tìm Hoàng

thượng sao?”

Tôi thở hổn hển, cổ trắn tĩnh lại, mở miệng hỏi, “Hoàng Thượng đang làm cái gì vậy?”

“Hoàng thượng đang tiếp kiến sứ giả ngoại quốc, xin mời nương nương cứ đứng chờ bên ngoài một lúc nữa đi!”

Sứ giả ngoại quốc à? Trong lòng tôi thấy mẫn cảm hẳn lên, nhìn thoáng qua Hà công công, hỏi thử, “Hoàng thượng bây giờ đang tiếp kiến người nào vậy hả?”

Tôi không định đem chuyện tôi chứng kiến nói cho Hà công công biết, tuy ông ấy cùng đứng với tôi trên trận tuyến, cũng vì Long Kỳ bảo vệ chủ, đối với người sợ ông ấy bảo vệ chủ thấy sốt ruột, không đợi nổi mà đem chuyện này nói cho Long Kỳ, như vậy Long Kỳ lại tìm không ra chứng cứ, lại không thể bắt được Thái Hậu. Cứ như vậy, chẳng những nói cho Thái Hậu chuyện này đã bại lộ, tôi sợ bọn chúng lại thay đổi kế hoạch, sẽ đột biến phát sinh.

Hà công công nhìn tôi có chút thâm ý, nét mặt bóng loáng biểu hiện cười cười, “Nương nương, Hoàng thượng ngày đó tiếp kiến đều là triều thần cả, nương nương hỏi thăm chuyện này để làm gì chứ?”

Trong lòng tôi có một cảm giác kỳ lạ, cảm giác hình như Hà công công cũng không nói thật, hơn nữa sắc mặt cũng bình thường tới mức khác thường, cũng không phải là tôi hỏi vấn đề này khác thường, mà là tôi ở hậu cung hỏi kiểu vấn đề như thế làm cho ông ấy kinh ngạc. Đây có phải là xuất phát từ Long Kỳ mà muốn bảo hộ tôi không, mà không dám cho tôi biết mọi chuyện chứ?

Trong lòng tôi đã biết đáp án, chắc chắn là nguyên nhân này, Long Kỳ có chuyện quan trọng nào cũng đều tự mình xử lý, mà sẽ không làm cho tôi có cảm giác sợ hãi và lo lắng. Nhưng điều này chàng có lẽ không dự đoán được, tôi thế nhưng vô tình đã biết chút tin tức. Tôi đang do dự tự hỏi, giấu về kỳ lạ Hà công công nhìn tôi, thì lại cười, “Ày da, ta hỏi chút cái này sao ông còn không biết sao? Vị đốc thống đại tướng quân kia không phải đã trở lại rồi sao? Ông ta có lẽ sẽ cầu kiến Hoàng Thượng vì chuyện của Lệ phi ấy chứ!” Tôi nói loạn lên vì lý do này, đây ban đầu là khối tâm bệnh trong lòng tôi, nhưng từ lúc biết bí mật động trời rồi, khối tâm bệnh này lại giải quyết rất dễ dàng. Hà công công đương nhiên biết ý của tôi, nét khác lạ trên mặt biến mất, trừng mắt nhìn tôi, “Hoá ra là nương nương đang ghen ha! Yên tâm đi! Nương nương còn không tin được Hoàng thượng hay sao? Cho dù là do đốc thống đại tướng quân nói ra, Hoàng thượng cũng không để ý! Nương nương đa tâm rồi!”

Tôi lộ ra vẻ cười nhẹ nhàng, “Xem ra thật sự là ta đa tâm thật!”

Lúc này, nhìn thấy một người mặc áo kỳ lạ từ trong thư phòng của Long Kỳ đi ra, nhìn thấy tôi thì hành lễ, làm như biết thân phận của tôi vậy. Tôi nhìn ông ta cười cười, nhìn theo bóng của ông ta, chuyển sang hỏi Hà công công, “Đây là người nước nào thế, sao trang phục kỳ lạ vậy?” Trang phục người đó giống như dùng một cái chăn gấm to phủ bên ngoài vậy, lộ ra bộ ngực và bắp vai rắn chắc, đoán chừng là người là dân tộc thiểu số ở bên kia đại tây dương gì đó, Hà công công giải thích, “Đây là sứ thần Cao Ly!”

Tôi nhắc chân lên, đi vào trong thư phòng của Long Kỳ, Long Kỳ đang xem thư, thấy tôi tiến vào, nở nụ cười tươi, âm thanh trầm thấp vang lên nói, “Vũ Nhi lại đây!”

Tôi thở nhẹ một hơi, đi đến bên cạnh chàng, cùng ngồi xuống ghế, quét mắt nhìn thư trên bàn, Long Kỳ thấy ánh mắt của tôi thì lên lấy thư lại cười bảo, “Vũ Nhi chắc không phải muốn quan tâm đến chính sự đó chứ?”

Tôi xoa xoa miệng, mặt lạnh nhạt, “Làm sao có thể thế chứ? Rõ chuyện là buồn tẻ, vô vị, buồn chết người mất, em không thèm nhúng tay vào làm gì. Hơn nữa không phải là hậu cung không thể can thiệp vào triều chính đó ư?”

Long Kỳ kéo lấy tay tôi, ôm tôi ngồi trên đùi chàng, lấy tay nhéo mũi tôi một cái, con ngươi đen loé lên tia sáng ái lấp loé, “Quy củ trong cung thật ra đã học xong rồi, chả lẽ không thấy buồn tẻ vô vị đó sao?”

Tôi đưa tay lên ôm lấy cổ chàng, ngả đầu vào vai chàng, vô cùng thân thiết cọ sát vào bên mặt chàng, “Vị chàng, em nguyện ý học!”

Long Kỳ đưa tay nâng cằm tôi lên, không nói lời nào, cúi xuống áp môi, sau một hồi triền miên, mang theo hơi thở nặng nhọc nói ôn nhu bên tai tôi, “Vì nàng, ta cũng nguyện ý trả giá hết cả!”

Lòng tôi thấy ấm áp quá, chủ động dâng môi thơm lê hôn, đem sự nhiệt tình vừa nảy trả lại cho chàng, hôn tới mức có chút thở không nổi, vừa định lùi ra, Long Kỳ lại dường như đoán được, một bàn tay to ôm lấy sau gáy tôi, làm cho nụ hôn càng thêm sâu hơn. Tôi thở gấp, khe khẽ rên lên, lúc này lại nghe thấy một câu vốn không nên có vang lên, Hà công công vừa đẩy cửa vào thấy cảnh này của chúng tôi, “Hoàng thượng...”

Lời nói bị mắc trong miệng, ánh mắt Long Kỳ từ sau vai tôi nghiêm nghị đảo qua, Hà công công biết điều lùi ra ngoài. Tôi mặt đỏ chôn sâu vào lòng chàng, khẽ sảng giọng, “Đều tại chàng...”

Long Kỳ cười bảo, “Vũ Nhi quái ác, ai bảo Vũ Nhi mê hoặc làm ta kim lòng không dừng được chứ!” Mê hoặc tới mười phần, trên mặt tôi nóng bỏng, đứng lên từ trên đùi chàng, “Được rồi, chắc chàng vừa có chuyện quan trọng cần xử lý, em đi trước đây!”

Liếc mắt nhìn Long Kỳ một cái tôi đi ra cửa thư phòng, quả nhiên thấy một số quan viên đang đứng chờ tiếp kiến. Thấy tôi đi ra, đều hành lễ. Tôi hít sâu một hơi, nở nụ cười tươi bảo họ đứng lên, quay đầu nhìn Hà công công che miệng cười trộm. Tôi trừng mắt nhìn lướt qua, mặt lại đỏ bừng lên, Hà công công thấy thế, vội vàng khoát khoát tay, “Lão nô cái gì cũng không có thấy, nương nương phải về cung rồi sao?”

Tôi gật gật đầu, xoay người hướng cung đi tới, trong lòng hiện lên cảnh ái muội chớp mắt vừa rồi, cảm thấy ấm áp dạt dào, âm thầm oán Long Kỳ gây ra, cảm thấy thật vui lắm.

Trở lại trong cung, vừa ngồi xuống lại gặp phải vấn đề rắc rối, dường như có cảm giác Thái Hậu và Long Kỳ hai bên đều không tâm thường, đại hoàng tử có đi biên cương hay không nhỉ? Thái Hậu đang bận cái gì thế?

Đột nhiên nghĩ đến bộ long bào kia, Thái Hậu chế tác tỉ mỉ gấp gáp ra chiếc long bào này rất có ích cho tôi. Chỉ cần tôi lấy được chiếc long bào này ở trong cung Thái Hậu ra, vậy thì bà ta sẽ mang tội giấu long bào, Long Kỳ sẽ có lý do đem tội bà ta.

Chỉ cần Thái Hậu đổ, để Long Kỳ tiếp tục truy tra chỗ đại Hoàng tử ở, không tin là không tóm được đại hoàng tử trốn tránh trừng phạt.

Nhưng mà làm cách nào lấy được long bào ở trong tay Thái Hậu chứ? Dĩ nhiên Thái Hậu bí mật gấp gáp như vậy chế tạo ra nó, sẽ không thoải mái lấy ra sau hậu cung được. Chắc chắn nó phải được cất giấu bí mật ở một nơi nào đó, tuyệt đối sẽ không để cho người ta dễ dàng tìm được. Hiện giờ quan hệ của tôi và Thái Hậu rất cứng nhắc, Thái Hậu nhìn thấy tôi cũng không được tự nhiên. Lần trước tôi không chết có đả kích rất mạnh với bà ta, chỉ là bà ta giấu sâu trong lòng, không biểu hiện ra mà thôi. Cứ như vậy, tôi lại khó có cơ hội tiếp cận cung điện Thái Hậu, hay nói cách khác, nhất định Thái Hậu sẽ cố tránh né tôi, không cho tôi nhúng tay vào chuyện của bà ta. Muốn lấy được bộ long bào kia lại khó càng thêm khó.

Xem ra tôi phải lên kế hoạch tốt hơn chút, nếu không có thể làm cho Thái Hậu hoài nghi tôi, cũng không thể làm cho chính tôi gặp nguy hiểm. Trước tiên tôi nhất định phải làm cho Thái Hậu tin được tôi, mà không gây ra hiểu lầm với tôi. Thái Hậu kiêng kỵ nhất chính là đối nghịch với bà ta, vì thế...ánh sáng loé lên trong đầu tôi.

112. Chương 112

Người trong cung mỗi người hành động đều như diễn viên thật sự, mỗi ngày sống trong địa bàn nham hiểm, che giấu kỹ bản thân, trước mặt người khác vĩnh viễn nguy trang một khối mặt nạ, trong cung gọi là gì nhỉ? Gọi là con đường sinh tồn, gọi là bo bo giữ lấy mình.

Hiện giờ tuy tôi không dám khẳng định thực lực sau lưng Thái Hậu mạnh bao nhiêu, nhưng mà xem ra lúc này bà ta đang là lúc cần nhân tài, đại hoàng tử muốn lợi dụng thế lực võ lâm để phủ định triều đình, nghe qua có chút buồn cười. Võ lâm và triều đình đều sống chung hoà bình, nước giếng không phạm nước sông, nên đại hoàng tử định kêu gọi võ lâm đối kháng với triều đình, số người lọt lưới rất ít. Võ lâm tuy nói là hỗn tạp, hạng người tiểu nhân rất nhiều, nhưng người võ lâm không phải kẻ ngốc, đặc biệt là những môn phái có võ công đặc biệt cao cường, tông sự chính phái vẫn sẽ không tham dự, đối nghịch với triều đình,

đó là tự rước lấy hoạ diệt, hơn nữa thế lực đương kim Vĩnh Hân khổng lồ, binh nhiều tướng mạnh, nhìn chung Vĩnh Hân là thái bình, bọn họ cũng không dám khởi nghĩa tạo phản linh tinh. Nhưng mà nghe nói đại đoàn tử trời sinh vốn là kẻ giảo hoạt âm hiểm, mưu kế đa đoan, hơn nữa thủ đoạn thì rất tàn nhẫn, sợ là hẳn tất có biện pháp đối phó. Kể từ đó trước hết hẳn không chế toàn bộ thế cục võ lâm, sau đó lại tung ra đối đầu với Long Kỳ. Dã tâm của đại hoàng tử này thực không phải bồn bộn bình thường, đối với ngôi vị hoàng đế có tham vọng tới mức điên cuồng.

Chẳng nhẽ ngôi vị hoàng đế này rất hấp dẫn người ta sao? Thật là có câu nói cho cùng, cao bước không thăng hân. Nếu đổi lại là tôi, sẽ nguyện ý là một cánh hạc nhàn nhã tựa mây bay.

Phân tích những này đó xong, ngẫm lại Thái Hậu lúc này chắc chắn là muốn càng nhiều người cùng hòa vào, không thừa một ai. Nếu tôi đây tại lúc này là ra về đứng bên cạnh bà ta, lấy được sự tín nhiệm của bà ta, sau đó tìm cơ hội tìm hiểu chỗ cất giấu long bào, vạch tội bà ta ra chẳng phải là đã giúp Long Kỳ rồi sao?

Nếu đúng như tôi nghĩ, Long Kỳ thực sự có biết Thái Hậu hành động nhưng sao tới giờ vẫn chưa bắt bà ta nhỉ? Chẳng phải là đang thiếu chứng cứ đó sao? Nếu chứng cứ trong tay Hoàng thượng không đủ để bắt Thái Hậu, chắc chắn triều đình sẽ có hành động một phen kinh hồn. Tuy Thái Hậu là phụ nữ của tiên đế, nhưng trên triều đình rất hiếm còn hai thần tử hai triều, khó chịu với bà cũng không ít, vì thế, đúng là lúc này xem thế cục chứng cứ là quan trọng nhất.

Tôi thở dài một hơi, rốt cục có cần đem chuyện này nói với Long Kỳ không nhỉ? Nói cho chàng, chắc chắn chàng sẽ không cho tôi nhúng tay vào, nói thật những ngày được bảo vệ trong cung cũng thật tốt quá đi, có chút nói không rõ được, tôi thật sự còn một chuyện muốn làm nữa. Có phải tôi là kẻ rất kỳ lạ hay không? Người ta ước gì không gây chuyện ở trong cung, nếu không thể nhúng tay thì thôi, còn tôi thì lại không giống thế, không có việc gì làm thì tìm việc làm. Lúc này trong lòng có chút xúc động, muốn làm một chuyện kinh thiên động địa, hơn nữa còn muốn được hưởng thụ cảm giác khẩn trương kích thích kia. Điều này có liên quan tới tôi trời sinh thích mạo hiểm.

Được rồi, muốn làm gì thì làm đi! Trong lòng tôi tự cổ vũ chính mình, mang trà lên uống một ngụm, chống cằm bắt đầu tự hỏi. Vẫn còn chưa nghĩ ra cái gì thì có người bên ngoài đến báo. Người đi vào có bộ dạng quản gia, tôi vừa nhìn thì biết ngay là quản gia Vương bá ở phủ Hàm Mặc. Tự đứng ngẩn người, dường như có dự cảm không ổn. Vương bá tiến đến làm lễ xong, sắc mặt tiêu tụy, dường như có vẻ già đi rất nhiều. Lòng tôi nóng ruột vội vàng hỏi, “Vương Bá, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Vương bá thở dài thật mạnh nói, “Nô tài cũng bất đắc dĩ lắm mới tìm đến nương nương, Bạch cô nương nói chỉ có nương nương mới cứu được Vương gia nhà chúng ta, vì thế lão nô cả gan đến cầu xin nương nương đi gặp Vương gia khuyên Vương gia đi”

Lòng tôi ngẩn ra, nói tới hẳn mà nói, từ sau khi tôi xảy thai, Hàm Mặc không còn quan tâm đến việc triều chính nữa, cứ làm một vương gia nhà rồi, ngày nào cũng trốn trong vương phủ, ra lệnh không cho bất cứ kẻ nào quấy nhiễu, đặc biệt sau ngày đó tôi chuyển lời từ Bạch lăng tới nói cho hẳn những lời tuyệt tình, hẳn say rượu vài lần, bất tỉnh nhân sự. Bạch lăng chẳng còn cách nào sợ Hàm Mặc cứ như vậy mà suy sụp mất trở thành một phế nhân, đành bảo quản gia tới mời tôi đến, hy vọng tôi có thể vực Hàm Mặc dậy.

Lòng tôi cười khổ sở không cần nói, HÀM MẶC và nghiệt duyên của tôi biết giải thế nào đây? Nói thật tôi cũng chịu. Từ trước tới nay tôi đến thời đại này, đã dây dưa nhiều đoạn tình cảm mãi không thể kết thúc nổi, ngoài Hàm Mặc ra, Ngọc Hoán cũng là một người đàn ông mà làm cho tôi không biết phải làm gì cho phải nữa. Không biết sao tôi có cảm giác tình ý của chàng với tôi chưa dứt, hình như giống chút vào rồi thì khó mà dứt đoạn. Ông trời à, cũng đừng đem tình cảm này đó ban hết cho tôi chứ? Cũng đừng để cho tôi chỉ yêu mỗi Long Kỳ mà, cũng đừng để cho nhiều người như vậy vì tôi mà thương tâm khổ sở chứ?

Trong lòng tôi bất lực kêu lên, cảm giác đầu óc hỗn loạn. Nếu tình cảm mà giống con đường thì tốt rồi, cứ thẳng tắp, cắt một đoạn thì rõ. Nhưng mà tình cảm có thể cắt đứt được sao? Tôi không rõ nữa cũng thật sự không hiểu nổi. Ở hiện đại tôi còn chưa giải quyết chuyện như thế bao giờ, mặc dù ở hiện đại tôi cũng có thích người, nhưng chưa bao giờ gặp phải ai lại cứ khẳng khẳng một mực đến vậy. Giống thế giới hiện đại sắc sở muôn màu như vậy, có rất nhiều đôi lứa yêu nhau không được lâu thì đã tan thành mây khói, rồi lại yêu người khác, khác hẳn cổ đại, có hàng ngàn người luôn dây dưa để ý không rõ, dường như cứ dây dưa

mãi không ngừng được ngày nào cả.

Lão quản gia nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của tôi, không hề lên tiếng, cứ lẳng lặng đứng một bên nhìn. Tôi ngẩng đầu lên, thở nhẹ rồi bảo ông ta, “Vương bá, ông cứ đi về trước đi, ta sẽ đến Hàm phủ một chuyến!”

Sắc mặt Vương Bá hiện lên vẻ vui mừng, vội vã tạ ơn, mặt Hoan Nhi rất hoang mang, hỏi lại, “Nương nương, người thật sự muốn đến phủ Hàm Vương đó sao? Chẳng may Hoàng thượng mà biết...thì phải làm sao đây?”

Mọi người hầu đều biết rõ tôi, quan hệ giữa Long Kỳ và Hàm Mặc rất khó nói. Hiện giờ tôi định tới phủ Hàm Vương, họ sẽ cũng lo lắng thay tôi tình ý bên trong. Nhưng chẳng còn cách nào cả. Tôi cười khổ bảo, “Không sợ, ta chỉ đi một lúc, sẽ không lâu lắm đâu”

Đứng lên bảo Hoan Nhi giúp tôi thay quần áo, rồi bảo tiểu thuận tử chuẩn bị xe ngựa, lễ vật, thuốc bổ, tôi lấy lý do đi thăm hỏi sức khỏe của thân vương, hơn nữa nhất định là phải dâng hoàng, biểu hiện rõ là tôi lấy thân phận Hoàng quý phi đi thăm, nếu ai muốn chọc nói lung tung sau lưng, nếu để tôi biết tôi tuyệt đối sẽ không tha cho kẻ đó lần này.

Tiểu Thuận Tử là theo mệnh lệnh của tôi chuẩn bị một chiếc xe ngựa xa hoa, cung nữ từ phía đông cung cầm thuốc bổ, cả đoàn người chậm rãi hướng phủ HẠM MẶC đi tới. Chẳng bao lâu tôi nhìn ra khắp nơi đã thấy Vương bá đang đứng trước cửa. Ông ta rất vui nghênh đón chúng tôi tới. Tôi xuống xe ngựa, Vương bá mời tôi vào phòng khách. Trong Vương phủ vẫn vương mùi hoa quế như trước, chỉ là người thì đã không còn, đã không còn cảnh vui sướng như trước nữa, trông có chút doạ người.

Ngồi vào đại sảnh, Vương bá xoay người đi ra ngoài, một lát sau ông ấy trở về, trên mặt có chút biến sắc, tôi vội hỏi, “Hàm Vương gia không muốn gặp ta sao?”

Vương bá lắc lắc đầu, mặt càng khổ sở hơn, “Không phải ạ, nương nương, Hàm Vương gia đang ở thư phòng đó! Ngài ấy bảo người tới!”

Tôi không chút do dự đứng dậy, đi tới thư phòng của Hàm Mặc, trong lòng có chút lo lắng, không biết lần này sẽ nhìn thấy tình cảnh gì đây? Vừa mới tới trước cửa thư phòng, tôi dừng bước, lẳng lặng đứng một lát, nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng của Hàm Mặc, có chút men say gọi tôi vô cùng thân thiết, “Nha đầu, sao không vào thế?”

Tôi khẽ giật mình, nhắc chân lên rồi đi vào, HẠM MẶC một thân mặc áo bào trắng, ngồi ngay ngắn trước bàn, cũng đang nhìn tôi, chỉ nhắc một chén trà lên, rót thẳng vào miệng. Lòng tôi thấy chấn động, bước nhanh tới giật phắt chiếc chén trong tay hắn, hét lên giận dữ, “đừng uống nữa!”

Hàm Mặc bị hành động của tôi dọa cho, sau đó lẳng lặng nhìn tôi nở nụ cười, ánh mắt híp lại say mê nhìn tôi, “Nha đầu bảo không uống nữa thì bốn vương cũng sẽ không uống nữa!”

Tôi thở hắt ra, ngồi xuống đối diện, cắn môi dưới, “Hàm Vương gia à, huynh cứ vậy sa sút đến bao lâu nữa đây? Xin huynh đừng tra tấn mình như vậy nữa có được không?”

Trong mắt Hàm Mặc loé lên tia sáng, vẫn lên những tia máu, dường như đã mấy đêm rồi vẫn chưa nghỉ ngơi, hắn bình tĩnh nhìn tôi, không chớp mắt, tôi trừng mắt lại, nhìn hắn, dường như có loại lực vô hình áp tới, hắn cười khổ, “Nha đầu, cùng giúp ta uống vài chén , trò chuyện, bốn vương cảm thấy cô đơn quá” Nói xong tay hắn có chút run run, cầm lấy vò rượu bên cạnh bắt đầu rót, lòng tôi lúc đó không rõ có tư vị gì nữa, nước mắt kìm chế không nổi dâng đầy, ánh mắt nhìn mơ hồ. Tôi đưa tay ra cầm lấy tay hắn sợ sun rầy, “Tôi sẽ uống cùng anh!” Hắn ngược mắt lên, có chút vui vẻ, rút tay mình ra, cứ lẳng lặng nhìn tôi rót xong hai chén, tôi bưng một chén rượu lên giữa đầu uống cạn, thế là đã xong một ly. Lúc Hàm Mặc có vẻ giật mình sững lại, tôi cắn chặt răng một cái, nói rất mạnh, “Dĩ nhiên Vương gia muốn uống rượu, tôi sẽ cùng Vương gia uống cho hết!” Nói xong tôi bưng lấy vò rượu rót thêm một ly nữa rồi uống cạn. Chắt rượu rượu trôi xuống cổ họng tôi làm tôi khó chịu, nhưng có một luồng tin nhiệm làm cho tôi uống. Trong lòng buồn bã, muốn dùng loại rượu nóng cháy này lấp đầy chỗ trống trong lòng, lại rót chén thứ ba. Hàm Mặc thả chén trong tay xuống, đứng dậy giật lấy chén trong tay tôi, giận dữ nói, “Nàng đang làm gì vậy/”

Trong mắt tôi bắn ra ít sao bay, cười khổ bảo, “Không phải huynh muốn uống rượu đó sao? Tôi cùng huynh uống nha! Uống xong rồi huynh sẽ không còn uể oải chán chường như vậy nữa, trở lại là anh, làm một vị

Vương gia hoàng triều Vĩnh Hán, làm một nam tử hán đàng hoàng, đừng mãi để cho người ta thương tâm, lo lắng cho anh”

Do giọng điệu kích động, tim đập nhanh, nói mấy câu làm cho tôi thấy lắc lư, gạt tay Hàm Mặc ra, bưng lấy vỏ rượu trên bàn tu thẳng. Luồng rượu nóng chui vào trong người, lạnh lẽo và nóng bỏng đang xen làm cho tôi thấy rất thống khoái. Đợi Hàm Mặc giắt được bình rượu trong tay tôi xuống thì tôi đã uống khá nhiều rượu rồi, ngược đôi mắt giận dữ lên nhìn hấn, “Không phải huynh muốn uống đó sao? Vì sao huynh lại muốn ngăn tôi lại chứ? Huynh còn hiểu quan tâm người đó sao? Huynh có biết người bên cạnh mình vì huynh mà thương tâm khổ sở hay không? Huynh có biết Bạch lăng tỷ đã đau khổ vì huynh nhiều lắm không..?”

Hàm Mặc nghe tôi nói xong, giắt mình, thở dài, nhấc tay lên định đặt lên mái tóc tôi, tôi cố tránh hấn, tay hấn dừng lại giữa chừng, rồi từ từ thu lại, giọng trở nên trầm thấp, chua xót, “Nha đầu à, nàng nói cho ta biết, ta phải làm thế nào đây? Làm thế nào mới có thể quên được nàng, quên đi chuyện đã cùng ở chung với nàng lúc trước” Hấn cau mày dường như rất thống khổ.

Tôi nhắm mắt lại lắc lắc đầu, cả người do bị rượu cồn làm cho đứng không vững, tôi lấy tay chống lên bàn đỡ cả người, bỗng dưng thấy trên lưng có một bàn tay. Trong lòng tôi cả kinh, mở to mắt nhìn, thấy sự khổ sở trong mắt Hàm Mặc, thấy nỗi thống khổ trong mắt hấn, tôi bỗng quên giây dựa, tùy ý để hấn vùi đầu vào trên mái tóc tôi, trong mắt loé lên tia mê luyến, nỉ non nói, “Ta không đành lòng quên đi nàng, ta càng nhớ nàng ngày một sâu! Vũ nhi...” Một câu Vũ Nhi làm tôi tỉnh lại, đó không phải là kiểu gọi của hấn làm cho tôi thấy thật xa lạ, tôi cố sức né tránh, tránh sự ôm ấp của Hàm Mặc. Vừa đúng lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng Hà Công công, “Quý phi nương nương...”

Trong lòng tôi cả kinh, ngược mắt nhìn thấy Hà công công dẫn theo hai tiểu thái giám đi vào cửa. Tôi đứng thẳng lại, trầm giọng nói, “Hà công công tới đây là có chuyện gì vậy?”

Hà công công dường như nhìn ra chút khác thường, cúi đầu xuống, không hề nhìn loạn, cất giọng nhẹ nói, “Nương nương Hoàng thượng đang ở chính cung đợi nương nương, xin nương nương mau chút trở về !”

Trong lòng tôi rối loạn một trận, chân tôi vừa mới bước đi thì lời Long Kỳ nói đã tới rồi. Tôi biết tính cách Long Kỳ bá đạo tới mức nào, ngoài miệng Hà công công nói uyển chuyển vậy thôi, chắc chắn Long Kỳ rất tức giận, nếu không đã không bảo Hà công công tự mình tới Hàm phủ đón tôi về. Khoé mắt tôi nhìn thấy vẻ mặt xanh mét của HÀM MẶC, hướng Hà công công phát phát tay, “Các người đi ra cửa đợi ta, lát nữa ta sẽ ra!”

Hà công công lui ra, tôi và Hàm Mặc lẳng lặng đứng nhìn nhau, trầm mặc một lúc tôi mới mở lời, “Xin Hàm thân vương bảo trọng! Tôi phải về rồi”

Nói xong nhấc chân chuẩn bị đi ra cửa, tay lại được Hàm Mặc nắm chặt, tôi kinh ngạc quay đầu nhìn hấn, trong mắt HÀM MẶC quay cuồng vẻ tức giận vô cùng, giọng điệu bà đạo, “Không được đi”

Tôi cả kinh khê nhếch miệng lên, Hàm Mặc đây đang làm cái gì thế này? Ánh mắt HÀM MẶC bình tĩnh nhìn tôi, đã không còn một tia say rượu nào, mà là giọng trầm ổn như người khác vậy. Tôi biến sắc, có chút lo lắng nhìn hấn, “Huynh bỏ tay ra!”

“Mới tới có một lát mà nàng đã vội vàng muốn trở lại bên cạnh hấn sao?” Giọng HÀM MẶC bỗng trở nên lạnh lùng, đưa tay kéo tôi ôm chặt vào lòng, vẫn cố chấp bá đạo, “Ta không cho nàng về!”

Tôi bị dọa một cái, mặt dán chặt vào ngực hấn, mở to mắt, tim đập bình bịch, lại bị hấn ôm chặt, dường như tôi thở không nổi, hoảng hốt lấy tay đẩy hấn ra thì lại bị hấn lấy tay kia nắm lấy, bốn mắt nhìn nhau, trong mắt HÀM MẶC nhuệ khí mười phần. Lòng tôi rung mình, nói giọng khàn khàn, “Hàm Vương gia xin huynh tự trọng cho, đừng quên ta là thê tử của chàng ấy! Cho dù huynh có nhốt tôi như thế, vẫn không thể thay đổi được quan hệ giữa chúng tôi! Sao phải khổ vậy chứ!”

Dường như HÀM MẶC càng tức giận hơn, cắn răng nói, “Ta cam nguyện!” Nói xong lại càng ôm tôi thêm chặt hơn vào trong ngực.

Tôi có chút nóng nảy, nếu Hà công công không đợi được tôi, lại vào thấy tình cảnh như vậy thì chết. Tôi hít mạnh một hơi, sùng sức cắn một miếng trên cổ HÀM MẶC, HÀM MẶC thở hắt ra, tay lỏng chút, tôi nhân

cơ hội đó chui ra, nhìn ánh mắt khó hiểu của Hàm Mặc, cắn răng chạy ra khỏi thư phòng.

Tôi dường như chạy chậm lại khi ra tới ngoài cửa, cảm thấy tim đập bình bình, vừa nhìn thấy ánh mắt bá đạo của Hàm Mặc, dường như đã thay đổi thành một người khác, cường ngạnh mà lạnh lùng thấu xương. Chẳng mấy chốc ra đến cửa, Hà công công đón, đầu có chút choáng váng, thậm chí kêu chết chắc rồi. Vừa rồi lúc uống rượu, cả người loạng choạng lại bốc ra toàn mùi rượu. Nói không phải chứ nếu như bị Long Kỳ phát hiện ra thì mọi chuyện lại trở nên phức tạp hơn rồi.

Xe ngựa đưa tôi hướng về cung Phiêu Hoa tới, vẫn là Hà công công nghĩ chu đáo, bảo tôi đi thay quần áo rồi mới tới cung điện của Long Kỳ. Đợi khi tôi thay xong quần áo rồi, sắc trời đã tối mịt, vội vàng được cung nữ đỡ, hướng cung chính đến. Vừa bước vào cửa đã thấy Long Kỳ đang ngồi phê tấu chương trước bàn. Nhìn thấy tôi, con người đen híp lại, thả sổ con xuống, nhìn không ra vui buồn gì. Tôi nở nụ cười, cất giọng thánh thót, “Hoàng thượng!”

Hà công công đứng đằng sau, cúi đầu nói, “Nương nương, Hoàng thượng vẫn chưa ăn tối ạ!” Tôi cau mày, nhìn chàng bảo, “Sao chàng còn chưa ăn vậy?”

Long Kỳ than nhẹ, con người đen xem xét tôi, “Không thấy ái phi, trẫm sao có thể nuốt nổi?” Tôi hơi kinh ngạc, nghe được trong giọng Long Kỳ có một luồng ghen tuông, nhưng mà Long Kỳ yêu rất mạnh tôi biết rất rõ. Tôi có chút trách cứ chàng một cái, xoay người bảo Hà công công chuẩn bị thức ăn, ngồi vào bên cạnh chàng, tựa đầu lên vai chàng, thậm chí oán nói, “Lần sau không cho phép vậy nữa, cho dù không đợi được em, chàng cũng nên ăn trước nha!”

Bỗng Long Kỳ nâng cằm tôi lên, làm cho tôi nhìn thẳng vào chàng, có tia bất đắc dĩ lại áp lực gì đó, nhìn chăm chú một lát rồi chàng mở miệng nói trầm trầm, “Sau này không gặp Vũ Nhi, ta sẽ không ăn cơm!”

Như là kháng nghị vậy, trong mắt chàng loé lên tia cổ chấp. Có lầm không đây? Không ngờ chàng lại còn khiêu chiến với tôi nữa. Được rồi, dù gì thì sau này ngày nào em cũng ở bên cạnh chàng, đồng ý với chàng vậy, tôi nở nụ cười tươi rói.

Lúc này, phòng ăn đã bưng đồ ăn vào, cùng Long Kỳ ăn xong, tắm rửa sạch sẽ, nằm lên giường, nhìn ra được vẻ mặt chàng có chút không cam tâm. Nghĩ đến chuyện do tôi đi gặp Hàm Mặc mà làm cho chàng nghi ngờ, trong lúc tôi còn hồn đỗi, tôi chống khuỷu tay đứng lên nhìn chàng vô tội. Hai người cảm thấy đều hiểu được chuyện gì xảy ra, chàng không nhìn tôi, còn giả vờ nhắm mắt ngủ, tôi xoa xoa miệng, ghé sát bên mặt chàng hôn nhẹ một chút, hai lần, ba lần... Mong ngóng chàng có lương tâm phát hiện ra. Rất cục đến lúc bị tôi chọc cười, chàng hơi cau mày, hé miệng, mở mắt loé lên như ánh sao đêm, kéo một nhát tôi vào lòng, hừ khẽ nói, “Tiểu Yêu tinh!”

Tôi nở nụ cười, cười đến ngọt ngào giảo hoạt, ha ha! Chàng vẫn phải chịu khuất phục rồi! Tôi chôn sâu mặt vào trong ngực chàng, nhỏ giọng so đo, “Đừng có bảo em là tiểu yêu tinh, khó nghe chết lên được!”

Chàng hét lớn một tiếng, xoay người áp lấy tôi, tôi còn chưa kịp kêu lên, đã bị đôi môi bạc nóng bỏng ập xuống, mở to mắt, có cảm giác như đôi môi đang bị mặt hôn tra tấn, Long Kỳ thở hổn hển, đưa tay lên che kín đôi mắt tôi, khẽ ôn nhu trách mắng, “Nhắm lại!”

Tôi khẽ cắn môi dưới, trước mắt tối sầm lại, cứ để mặc cho chàng một lần nữa áp tới gặm nhấm, phát ra tiếng rên rỉ khát vọng ôm chặt lấy Long Kỳ, chàng bỏ tay che mắt tôi ra, lập tức ánh sáng tràn tới, hai ngọn nến lung linh cháy, từng giọt nến trong suốt. Nhìn cảnh yên tĩnh như mặt nước, tôi ngẩng đầu lên thấy chàng đang cúi nhìn tôi, con người đen sẫm như bóng đêm, ngọn lửa tình dục bên trong có thể thiêu đốt con người ta thành tro tàn, nói khàn khàn, “Hôm nay nha đầu đi chơi chắc vui lắm hả?”

Tôi mím môi, giả vờ ngoan tâm, chun mũi lại, “Chàng khó chịu lắm sao?”

Vừa định giả vờ giả vệt buông chàng ra, đã bị chàng đột nhiên ôm chặt lấy, “Cứ tùy hứng như vậy, phải trừng phạt nghiêm khắc một chút mới được”

Long Kỳ cười khê ra sức hôn lên đôi môi tôi, tôi bật kêu lên một tiếng, nở nụ cười tươi rói.

Trời sáng bạch, trong lúc mơ màng tôi đưa tay ra quơ bên cạnh, tổng đầu cũng biết chàng đã dậy rồi, mắt cũng không mở nổi, cuộn tròn người lại, đổi tư thế lại ngủ tiếp, mãi cho tới lúc Hoan Nhi gọi to trước cửa phòng mới dậy. Rửa mặt chải đầu xong tới ăn sáng ở trên đình, tôi híp mắt nhìn về chân trời xa xa, mặt

trời đang từ từ nhô lên, bắn tia muôn vàn tia sáng lấp lánh, vô cùng chói mắt. Tâm tư vô cùng tốt, ăn xong điểm tâm, tôi dẫn theo Hoan Nhi, Tiểu Thuận Tử tới cung điện của Thái Hậu. Trước kia chỉ cần nhắc đến Thái Hậu, trong lòng tôi không hiểu sao rúm lại, hiện giờ trong lòng tôi dường như tràn đầy dũng khí, đã điều chỉnh tâm tình rất tốt, Thái Hậu có gì mà phải sợ chứ? Con hổ không phát uy được, coi thường tôi là con mèo bệnh tật sao? Tôi không thể cứ bị động mãi, hiện giờ tôi muốn tung chủ động ra, xem ai diễn trò hay hơn ha?

Hôm nay tôi cố ý mặc rất đơn giản, không mặc quần áo Hoàng Quý phi, nhìn tổng thể khá giống các phi tần khác. Điện Thái Hậu chưa bao giờ bước chân tới đã hiện ngay trước mắt, tôi thông dong nhắc chân đi qua, thị vệ đằng trước nhìn thấy tôi đến thì có chút bối rối rồi vội vàng hành lễ đón chào, tôi mỉm cười, “Không cần đa lễ!”

Thái giám chạy nhanh vào điện truyền báo, chỉ lát sau đã ra mời tôi đi vào. Tôi khẽ cười nhạt, để Tiểu Thuận Tử ở lại, dẫn theo Hoan Nhi đi vào trong, chỉ thấy Thái Hậu đang ngồi ghế chủ nhà, còn Lệ phi thì đang ngồi ghế khách bưng trà.

Tôi nắm chắc Lệ phi đã tới chỗ Thái Hậu này, tiến lên hành lễ với Thái Hậu. Mặt Thái Hậu biến sắc rồi trở lại bình tĩnh rất nhanh, Lệ phi cũng hành lễ thỉnh an với tôi. Tôi ngồi xuống ghế khách, nở nụ cười tươi, “Ngày hôm nay Vũ nhi thấy bầu trời rất đẹp, lại nghĩ đến muốn ở cùng Thái Hậu, Lệ phi tỷ tỷ hưởng thụ tình xuân ấm áp này! Chắc không quấy rầy đó chứ?”

Thái Hậu và Lệ phi cùng thoáng nhìn nhau, Thái Hậu cười nhạt gật gật đầu, “Khó có được Vũ phi bớt chút thời gian đến chơi, bản cung đương nhiên hoan nghênh, sao lại bảo là quấy rầy chứ? Tiết trời hôm nay càng ngày càng ấm áp, ba người chúng ta phải nên tận dụng hưởng thụ mới được!”

Tôi không đoán nổi rốt cục Thái Hậu có biết hay không, là tôi đã biết lần trước đẩy tôi xuống nước là do bà ta an bài, nhưng mà xem tên thái giám giả kia đi vội vàng, chắc là chưa tới chào hỏi với Thái Hậu rồi! Trong lòng tôi âm thầm may mắn, gật gật đầu, hình như có chút tâm sự vô hạn thở dài, “Aizzz...Từ lúc mình tiến cung, cứ từng đợt từng đợt chuyện phát sinh, cũng không thể có thời gian tâm sự với Thái Hậu được, thật sự là lỗi của Vũ nhi, Thái Hậu vốn là trưởng bối cần phải kính trọng, Vũ nhi xin nhận lỗi thất lễ trước đây!”

Trên mặt tôi thể hiện đúng lúc, quả thật là xin lỗi rất thật lòng, Thái Hậu và Lệ phi kinh ngạc hoảng sợ, lại cùng thoáng nhìn nhau, tôi cup mắt xuống dùng khoé mắt liếc nhìn, Lệ phi lên tiếng, “Xem muội muội nói linh tinh gì thế, Thái Hậu sam dám quở trách muội chứ?” Lời nàng ta có chút cứng nhắc, không có Thái Hậu khéo đưa đẩy tôi nghe ra được nàng ta rất mất tự nhiên, Thái Hậu trêu ghẹo bảo, “Lệ phi nói đúng lắm! Trong cung phát sinh việc này ta cũng rất khó chịu, thoát nhìn tâm tình Vũ Nhi có vẻ thoải mái chút, ta cũng thật cao hứng quá!”

Tôi ngẩng đầu lên, cảm kích nhìn Thái Hậu cười, chớp chớp mắt, nói đơn thuần, “Đều do Vũ Nhi lộn xộn, chọc việc này, lần trước ở trên đại điện còn tranh luận với Thái Hậu nữa, thực ra thì Vũ Nhi cũng không muốn như vậy, chỉ là lúc đó nô tì vừa xảy thai xong, tâm tình quá kém, không khống chế được cảm xúc mới thốt ra những lời như vậy, hy vọng Thái Hậu đừng để trong lòng!”

Thái Hậu kinh ngạc, trợn to mắt nhìn, dường như rất khó tin tôi vì chuyện đó mà nói xin lỗi, hơn nữa trong giọng nói rất khẳng khái, thái độ khiêm tốn, Lệ phi cũng kinh ngạc như vậy, tôi nhân cơ hội đó ngẩng đầu lên, thần sắc càng rõ ràng, đôi mắt toát lên tia âm đạm, tiếp tục nói, “Từ lúc Vũ Nhi tiến cung tới nay, không có một tỷ muội tốt nào, không hiểu vì sao mà mọi người đều bất hoà với nô tì, không chịu làm bạn với nô tì, Vũ Nhi thực sự thấy bị cô lập, tuy thân là Hoàng Quý phi nhưng mà Hoàng Thượng nhiều việc, không phải lúc nào cũng làm bạn bên cạnh nô tì suốt được, Lan phi thì cũng bị đẩy vào lãnh cung rồi, vì thế...Vì thế sâu bên trong hoàng cung...nô tì không có lấy một người bạn tri kỷ nào cả! May mà còn có Lệ phi” Tôi nói đến đây quay đầu nhìn sang Lệ phi đang sững sờ, nói xin lỗi chân thành, “Lệ phi tỷ tỷ, lần trước đánh nha hoàn của tỷ, ta cũng không phải thật lòng, sáng nay ta đã bảo hình bộ tả nàng ấy ra rồi! Ta nghĩ nàng ấy có lẽ sẽ nhanh chóng trở lại bên cạnh tỷ rồi. Vũ nhi lúc này nói lời xin lỗi tỷ!”

Nhìn hai khuôn mặt sững sờ, tôi biết đoạn thành tâm thành ý này của tôi đã làm cho lòng các nàng ấy sinh ra thay đổi, chỉ là không rõ các nàng ấy nghĩ thế nào. Tôi lấy sự cô đơn bất lực trong cung ra làm lý do, ham muốn được học hỏi giao lưu bạn bè, tuy nói cái kiểu hữu nghị này trong cung rất khó có, nhưng

coi nhóm nàng ta hiện giờ mà xem, vừa lúc bọn họ tạo thời cơ tốt cho tôi, hiện giờ chỉ cần họ tỏ thái độ thế nào thôi.

Trong mắt Thái Hậu loé lên tia sáng tính kế, nhưng sắc mặt thì vẫn lạnh, nở nụ cười nhạt, “Aizzz....Nhớ lại cảnh bản cung vừa tiến cung cũng có chút giống cảnh Vũ nhi, khi đó tiên đế chỉ độc sủng một mình ta, làm cho các tỷ muội khác đều bài xích ta, gây bất hoà với ta, điều này quả thật làm cho người ta rất khó sống nổi!”

Thái Hậu đến cả mặt mũi cũng không trả lời tôi ngay, nhưng mà vì chuyện của tôi làm cho bà ta nhớ lại chuyện cũ của mình, xem ra cũng chạm vào nỗi xúc động trong lòng bà ta. Theo lý àm nói, Thái Hậu định giết tôi, nhưng vì sao bà ta lại muốn giết tôi chứ? Giết tôi có lý do gì không? Trong lòng tôi đã rõ rồi, lúc trước bà ta quả thật định không chế hậu cung để không chế Long Kỳ. Nhưng mà do Long Kỳ chỉ độc sủng tôi, mà lúc trước tôi và bà ta quan điểm đối lập nhau, đương nhiên nghĩ ra là do tôi làm trở ngại, lúc này vòng vèo, lần này tôi có ý đồ đến, cũng biểu lộ muốn làm hoà với bà ta, muốn hậu cung vững vàng. Theo lời bà ta nói vừa rồi, lần này tôi lấy lý do trên là đúng lắm, bà ta hiểu được cảm giác nữ nhân trong hậu cung cùng phi tần trong cung mà đối nghịch nhau. Bà ta có thể vì lý do này mà tin tưởng tôi nói không nhĩ? Tôi cũng chưa hoàn toàn chắc chắn cho lắm.

Về mặt tôi phụ hoạ nhìn bà ta, khẽ cắn môi dưới, “Thái HẬu nói đúng lắm ạ, hiện giờ nô tì mới cảm giác được con người sống ở đời, nếu bản cạnh luôn cô độc một mình thì sẽ sống chán lắm, như trong hậu cung này vậy, có thể nói chuyện được cùng nô tì chút chri có Thái Hậu và Lệ phi tỷ tỷ thôi ạ!”

“Không phải Hoàng thượng ngày đêm đều ở bên cạnh người đó sao? Sao mà lại cảm thấy cô tịch chứ?” Lệ phi làm phi tử của Long Kỳ, là kẻ đối địch một bên với tôi, lúc này cho dù nàng ta lòng thì hướng về đại hoàng tử nhưng tôi so với nàng ta càng được sủng ái hơn chút, điều này mà nói sẽ luôn làm cho nàng ta không cam tâm, trong lòng có chút ghen tỵ.

Tôi cười khê một tiếng, “Tỷ tỷ đã quên rồi ư? Ngài ấy là quân vương mà! Ôn nhu chẳng quan chỉ là một góc nhỏ của ngài ấy thôi, trong lòng ngài ấy trung tâm vẫn là thiên hạ! Đến cả đêm ngày cố chống đỡ, muội cảm thấy rất vui mừng, chỉ là quân vương vô tình, đến cả muội cũng đều không nắm chắc được có thể buộc chặt được ngài ấy bao lâu nữa!”

Những lời này vẫn chôn sâu trong đáy lòng tôi, là nói với Lệ phi mà cũng chính là tự nói với bản thân mình!

Lệ phi trợn to mắt nhìn, kinh hãi những lời tôi nói ra. Phải biết rằng một phi tử được sủng ái kiêu kỳ nhất là nói kiểu này. Thái Hậu cũng có chút mê đi, những lời tôi nói này, nữ nhân đứng cao nhất trong hậu cung đều biết rõ, bởi vì họ đều đã trải qua, những này đó là những lời thật lòng từ trong tâm khảm tôi xúc động nói ra, trên mặt tôi không cần giả vờ, về mặt đã biểu hiện rõ, nhưng mà tôi rất rõ mục đích chân chính của chuyện tôi cần làm là gì!

Thái Hậu gật gật đầu, “Không ngờ Vũ nhi tuổi còn trẻ mà đã ngộ ra đạo lý này, thật khó có thể tin nổi!”

Tôi ngược mặt lên hỏi, “Thái Hậu, người có thể hiểu những lời của nô tì ư?”

Thái Hậu bị tôi hỏi, sắc mặt hiện lên cảnh nhớ lại, đáp rõ, “TA đương nhiên có thể hiểu được!”

Tôi cười bảo, “Vậy thì thật tốt quá đi, cuối cùng trong cung còn có thể tìm được một người biết nói những lời tri âm!”

Trong mắt Thái Hậu xẹt qua nhanh, gật gật đầu. Tôi biết tôi trong mắt bà ta đã chuyển dần thành một cô gái không có tâm cơ, có lẽ lúc này trong lòng bà ta đang tính xem nên đối xử với tôi thế nào đây?

Tôi đương nhiên biết sẽ không nhanh chóng làm Thái Hậu lơ lửng sự cảnh giác đối với tôi. CẦN phải có thời gian, đợi khi nào bà ta nghiên cứu xong tính cách của tôi, tự nhiên sẽ động lòng với tôi thôi. Tôi chỉ cần đợi tới lúc đó tìm hiểu xem long bào được giấu ở chỗ nào là ổn.

Ở đó cùng Thái Hậu dùng cơm trưa xong tôi xin phép cáo từ. Xem thái độ của họ với tôi mà xem, đã có sự hoang mang với tôi. Tôi giả vờ cực kỳ vui vẻ, tôi phải tự cẩn thận vẫn tốt hơn, không cho bọn họ lầm tưởng tôi là do Long Kỳ phái tới dò xét họ một cách chi tiết là tốt rồi, nếu không kết quả thảm hại không ngờ.

Xem ra tôi phải dùng một ít mưu kế nhỏ để đoạt được chuyện này mới được.

Rốt cục tôi cũng đợi được thời cơ. Từ hôm đến chỗ Thái Hậu, dường như tôi có chút rảnh rang mà đi ngồi nhiều hơn, dần dần thái độ của họ cũng có chuyển biến chút ít với tôi, chỉ là lời nói trong đó vẫn rất cẩn thận, không lộ ra chút sơ hở nào. Xem ra tôi chỉ gây hoang mang với họ thôi, còn muốn cho họ tin tưởng thật sự thì còn phải biểu hiện khác đi. Hôm nay lúc tôi đi gặp Long Kỳ, trong lúc vô tình nghe được Long Kỳ và viên quan bàn luận, nghe giọng điệu của viên quan nói là trong dân gian xuất hiện một thế lực phản loạn, Long Kỳ đang lệnh cho quân xa tới bình loạn hơn nữa phải bắt được kẻ đầu sỏ dùng cực hình. Trong lòng tôi âm thầm cân nhắc, chuyện này cả nước đều biết cả, không tính bí mật gì, tôi nghĩ muốn dùng nó để đánh tan sự hiềm nghi của Thái Hậu với tôi. Nếu tôi thật sự là do Long Kỳ phái tới điều tra họ, sao lại tự dừng thông tin cơ mật chứ? Hơn nữa tuy tôi không dám đoán, theo lời quan viên nói về phản loạn có phải có liên quan tới đại hoàng tử hay không, nhưng nhất định sẽ làm cho Thái Hậu để ý tới.

Hơn nữa, vụ án chết người này cũng không cần giữ bí mật, có lẽ đã rót vào trong tai Thái Hậu rồi cũng chưa biết chừng. Ý nghĩ thông suốt, tôi cùng Long Kỳ ăn điểm tâm xong, liền làm bộ như đi giải sầu, nghe tiểu thuận tử bẩm báo, Thái Hậu và Lệ phi đang cùng ngồi uống trà, tôi dẫn theo Hoan Nhi có chút cô lập đứng lặng lẽ ngắm muôn hoa, nhìn chung những phi tần khác đều ai ai cũng đứng, cùng nhau chơi, do tôi ở cạnh một đóa hoa nên bên tai truyền đến một câu hành lễ cũng kính, “Nô tài xin thỉnh an quý phi nương nương!”

Tôi giả vờ kinh ngạc quay đầu lại, cười nói, “Thường công công xin đứng lên, thế nào mà Thường công công cũng ở đây ngắm hoa sao?”

“Nô tài không dám, nô tài là phụng mệnh Thái Hậu nương nương, xin mời quý phi nương nương tới cổ các phẩm trà ạ!”

“Ôi! Hoá ra là Thái Hậu các ngài ấy cũng ở trong này ha!” Tôi vô cùng hứng thú nói, nhìn theo ánh mắt thái giám, thấy Thái Hậu đang nhìn tôi cười cười! Trong lòng tôi cười đến càng ngọt ngào hơn, nhắc tay áo lên khoan thai đi tới phía bà ta.

113. Chương 113

Vì mấy ngày gần gũi với Thái Hậu, tôi bảo thuộc hạ giữ nghiêm bí mật này, dĩ nhiên quyết định lớn mật này của tôi sẽ không thể để cho Long Kỳ phát hiện ra, nếu thực sự Long Kỳ đấu trong tối với Thái Hậu, chắc chắn sẽ kiên quyết phản đối việc tôi gần gũi với Thái Hậu. Thực ra thì tôi làm vậy cũng là hành động vô cùng mạo hiểm. Nhưng tôi muốn giúp Long Kỳ, tôi không muốn chỉ làm một phụ nữ ngoan ngoãn bên cạnh chàng, đây không phải là việc tôi thích làm, tôi chỉ hy vọng có thể được cùng chàng tiến lui, vì chàng góp một chút sức lực. Nếu đã biết chuyện như vậy mà tôi còn thờ ơ thì tôi không phải là Diệp Vũ rồi, Diệp Vũ tôi đây cũng không phải là một người không có sức khơi dậy sóng gió.

Nghĩ đến đây khoé môi tôi hơi nhếch lên cười, cười tới mức tự nhiên, xa xa nhìn thấy ánh mắt của Thái Hậu và Lệ Phi đều đổ dồn lên trên người tôi. Tôi biết họ đang nhìn chăm chú từng hành động của tôi, vì thế tôi không thể thoát lên tia biểu hiện khác thường nào.

Lần này Thái Hậu rất nhiệt tình, cười nói, “Nào, Vũ Nhi lại đây ngồi” Nói xong bà ta dịch ra nhường cho tôi một chỗ, lòng tôi âm thầm nghĩ, mấy ngày nay hình tượng ngoan ngoãn xem ra cũng có chút tác dụng. Tôi cũng không khách sáo vô cùng thân thiết ngồi xuống, bắt đầu nói chút chuyện về thời tiết, rất cao hứng. Thái Hậu bắt đầu hỏi một số chuyện về Long Kỳ, bà ta làm như lơ đãng hỏi, “Xem Vũ Nhi mấy ngày nay đều đi đi lại lại trong cung, Hoàng Thượng ở cùng với người rất ít sao?”

Tôi không giận chu môi, nhả mà, “Còn nói gì nữa! Ngày đó trời không biết dân gian xảy ra chuyện gì, giống như người nào đó ở huyện nào tạo phản gì đó, việc chính còn chưa xong làm sao còn lo lắng đến nô tì nữa chứ!”

Tôi tựa như vô cùng bất mãn nói, Thái Hậu có chút kinh ngạc bảo, “Gì cơ? Có người tạo phản sao? Vậy cũng không phải là chuyện nhỏ nha! Cũng không biết Hoàng Thượng định giải quyết chuyện này thế nào?”

Tôi biết Thái Hậu đang kiểm tra lời tôi nói, định tìm hiểu phản ứng của Long Kỳ với chuyện này, tôi thấy cơ hội đã tới, nghiêng đầu thuận miệng nói, “Còn có thể giải quyết thế nào nữa chứ, hôm nay nô tì chẳng

may nghe trộm được một câu nói của Hoàng Thượng, vốn đã làm cho nô tì sợ chết khiếp rồi. Ngài ấy nói nếu bắt được chủ mưu vụ tạo phản, nhất định phải nghiêm trị không tha!”

Mặt Thái Hậu nhần lại, nét kinh hoàng thoáng qua trong mắt, gật nhẹ, “À, hoá ra là như vậy ha!”

Tôi bĩu môi, “Cũng không phải đúng cho lắm, xem ra trận gió đầu này thổi qua, Hoàng Thượng mới không đi!”

Lệ phi vẫn ngồi im một bên không lên tiếng, lúc này nói chen vào một câu, “Vậy mấy ngày nay muội muội rất cô đơn phải không?”

Tôi khẽ thở dài, bất đắc dĩ chống cằm, “Đó là chuyện đương nhiên rồi! Ai bảo ngài ấy là Hoàng Thượng chứ?”

Thái Hậu cười bảo, “Nữ nhân hậu cung chúng ta đều như vậy cả thôi, lúc nào tâm tình Hoàng Thượng tốt thì chúng ta được hạnh phúc, còn nếu tâm tình Hoàng thượng xấu, thì là lúc chúng ta lại là những người chịu tội vậy, bởi vậy mới nói, trong lòng nam nhân là thiên hạ, còn trong lòng phụ nữ là nam nhân vậy đó mà”

Tôi rất thích những lời như thế, không ngờ Thái Hậu đợi cả đời trong cung mà ngộ ra khá nhiều đạo lý, bà ta thừa nhận không phải nữ nhân bình thường thừa nhận đến áp lực, vậy khốn mọi chuyện cả đời của bà ta lẫn cả địa vị, sao mà lại dễ dàng như vậy chứ?

Cả ba người chúng tôi đều cười vui vẻ, bộc lộ tâm sự rồi cười, tôi cười thoải mái, cười đơn thuần với tôi mà nói rất đơn giản, giống kiểu tâm cơ thâm trầm, lòng đầy ý đen tối, nhìn tổng thể trong mắt không có chút thuần khiết nào, tựa như nét cười trong mắt Thái Hậu vậy, bất kể có thoải mái tới cỡ nào chẳng nữa, thì đều là cười giả cả.

Hàn huyên với Thái Hậu một lát, tôi đứng dậy cáo từ, xoay người đi hướng lãnh cung tới. Bỗng dưng tôi đã lâu không quan tâm tới một người rồi, trước có đồng ý với nàng ta tới thăm nàng ta, do việc này xảy ra, cũng đều chưa tới lần nào.

Cái gọi là lãnh cung, thực ra gây cho người ta có cảm giác lạnh băng, tựa như cả ánh mặt trời cũng chẳng chiếu tới chỗ này. Tôi kiểu gì cũng không tưởng nổi hoàng cung tráng lệ như vậy mà đằng sau nó lại còn có một mặt như thế, ngọn cỏ khô bị gió thổi dạt qua, cả con đường duy nhất này đều có vẻ tiêu điều không chịu nổi, trong lòng không những rùng mình mà còn làm mắt tôi xúc động. Đến cả cung nữ cũng mặc loại vải thô, so với bên ngoài thấp một chút, thật sự được gọi là lãnh cung cũng đáng.

Đứng lặng lẽ trước cửa xao xuyến một hồi, cung nữ xa xa thấy tôi tới đều kinh ngạc mãi, vội vàng chạy tới hành lễ. Tôi bảo nàng ta dẫn tôi tới cung điện của Lan Phi. Đi qua một loạt điện, nghe thấy có tiếng mắng truyền ra từ bên trong, “Ông trời thật bất công quá....Mù mắt rồi...Định nhốt ta cả đời trong lãnh cung sao....Đến cả góc áo của tiên đế cũng chưa có chạm tới...Thật bi thảm quá...nhưng liên...”

Một câu phụ họa thánh thót truyền đến, “Lý nương nương à, người nói đúng lắm, mạng của chúng ta cũng chẳng bằng cả dân chúng bình thường nữa. Trước đây mình tiến vào hoàng cung, ta cũng không dám viết thư cho gia đình nữa! Đều muốn tiến vào trong cung để được hưởng vinh hoa phú quý, vậy mà không ngờ lại bị lạc vào kết cục như vậy, thật sự không chịu nổi nữa rồi....Khụ...” Nói vừa dứt, thì có vài tiếng ho khàn khàn truyền đến, chắc là bệnh ho khan nặng lắm đây.

Tôi đứng ở cửa, trong lòng không có cảm giác gì. Lúc này Hoan nhi đứng cạnh nói nhỏ nhẹ, “Nương nương đi thôi! Đây đều là những tần phi mà tiên đế để lại, cả ngày không có việc gì cứ oán hận suốt, đừng để ý tới các bà ấy làm gì!”

Tôi thở dài khe khẽ, nhắc chân lên đi tới trước, nhớ tôi giọng bi ai vừa rồi, trong đó cất chứa biết bao sự bất đắc dĩ và tuyệt vọng, nhưng ai có thể thay đổi được chứ? Bỗng tôi nhớ tới một cảnh kịch được diễn trên tivi đã từng xem, bên trong là biên quan chiến loạn, không có tiền mua lương thực, Hoàng thượng đã nghĩ ra một cách, đó là giảm bớt chi tiêu trong cung, mỗi ngày thu một bảo vật quan trọng của phi tần, vì muốn đạt được mục đích, đem toàn bộ phi tần hậu cung tiên đế để lại tha về dân gian, cho các bà ấy được bắt đầu cuộc sống một lần nữa. Hơn thế, nữ nhân này còn may mắn hơn so với hai nữ nhân thở dài vừa rồi nữa.

Lúc này đi vào trước một gian điện, cũng nữ nghiêng người cho tôi bước vào. Vừa bước vào cửa thấy một cô gái đang ngồi vẽ tranh, vẽ mặt chăm chú vẽ, người tranh giao hoà nhau, trông như một bức hoạ trầm tĩnh, đẹp đẽ. Cung nữ vừa định mở miệng, tôi ngăn nàng ta lại, nháy mắt bảo các nàng lui ra, bước nhẹ chân đi tới bên cạnh Lâm Nhược Lan, mở to mắt nhìn, thấy nàng ta đang rất cẩn thận tô vẽ một người đàn ông. Long tôi cả kinh, dĩ nhiên đó là Long Kỳ, đường nét mạnh mẽ, dáng người thon cao hiện rõ, bộ dạng trông rất đàn ông ngang tàng. Không ngờ được Lan phi thực sự thích Long Kỳ. Nàng ta chăm chú vẽ từng nét, dường như cảm giác có người đứng sau lưng hơi ngẩng đầu lên, thấy tôi thì há hốc mồm thở hổn hển, nhắc bút nhỏ nước vẽ tong tong trên bức tranh.

Cả hai cùng kêu lên, cùng cười, mặt nàng ta hơi đỏ ửng, vội vàng cuộn bức tranh lại, khẽ cười bảo, “Tỷ tỷ đến rồi”

“Ừ, mọi người thế nào?” Sắc mặt tôi không đành lòng, mặt này vừa chứng kiến và nghe thấy, tôi nghĩ nàng ta cũng không ổn, trong lòng có chút áy náy. Tôi có một phần trách nhiệm khá lớn trong đó. Nếu không phải tôi vạch trần Lâm Quân Duệ thì nàng ta vẫn còn ngồi yên ổn làm phi tử trong cung Cảnh Lan của nàng ta ấy chứ! Nhưng hiện giờ lại hại nàng ta phải ăn cơm rau dưa sống qua ngày.

Lâm Nhược Lan dường như nhìn ra, mím môi cười bảo, “Ta sống cũng tạm được, ở đây rất yên tĩnh, thực thích hợp với ta lắm!”

Có một số ít người ở trong nghịch cảnh thì giả vờ kiên cường, cho dù quá khổ sở, cũng chôn sâu con đường không muốn nhắc tới trong lòng. Lâm Nhược Lan chính là người như thế.

Nàng ta từ nhỏ đã là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ rồi, lòng tự trọng mạnh mẽ hơn so với những người khác. Tôi có thể hiểu được, cũng không dám hỏi thêm nữa. Nhớ tới bức tranh nàng ta vẽ Long Kỳ thì hỏi khẽ, “Người không hận ngài ấy sao?”

“Hả...?” Lâm Nhược Lan bỗng dừng ngẩn ra, sau đó mới nhớ ra, cụp mắt xuống, khẽ cắn môi dưới, “Không, không trách ngài ấy, mà sao có thể trách ngài ấy được cơ chứ? Đây đều là ta xứng đáng bị trừng phạt, ta một câu cũng không oán hận gì!”

“Nhưng mà người có nghĩ ra không, đây căn bản không phải là lỗi của người, người vô tội. Nếu muốn phạt thì cha người đã chịu nhận tội rồi, chỉ cần phạt ông ta là được!” Trong lòng tôi nổi lên cảnh bệnh vực kẻ yếu, cho dù Long Kỳ không thương nàng ta, thì cũng đừng để cho nàng ta chịu loại tội này chứ. Muốn vào Lãnh cung chỉ có Thái Hậu và Lệ phi người tài giỏi mới đứng. Đột nhiên tôi ngộ ra một câu nói để ý, có phải chỉ có Thái Hậu và Lệ Phi giỏi như thế mới có thể thích hợp với cuộc sống trong cung hay không? Mới có thể tồn tại lâu dài không? Thật là buồn cười quá đi.

Lâm Nhược Lan nghe tôi nói vậy, ánh mắt có chút ai oán, trong lòng nàng ta cũng không cam lòng, nhưng mà cũng vì nàng ta yêu Long Kỳ, mới có thể cam tâm tình nguyện như thế, đây cũng là nỗi bất hạnh của nàng ta.

Ngồi trong cung Lan phi một lúc, thấy sắc trời đã hơi muộn, một ngày trôi qua nhanh quá. Tôi tạm biệt nàng ta, đi tới chính cung, trở lại trong cung, Long Kỳ đang ngồi trước bàn đợi tôi. Thấy tôi thì hỏi, “Muộn vậy rồi mới về, đã đi đâu vậy?”

“Em đi thăm Lan phi!”

Sắc mặt Long Kỳ hơi sầm xuống, tôi không đoán ra chàng nghĩ gì, một lúc sau, chàng cũng không lảng nhảng gì thêm chuyện này, hỏi, “Vũ nhi, dạo này ta bận rộn nhiều việc, có lẽ sẽ ít chú ý tới em, em không trách ta chứ?” Hoá ra, chàng cho rằng tôi đi tìm Lan phi là vì không có bạn, mà vì thế mới nói xin lỗi, tôi biểu hiện hiền lành, “Không đâu!”

Long Kỳ kéo tay tôi lại, cho tôi ngồi trên đùi mình, chàng chăm chú nhìn biểu hiện trên mặt tôi, hỏi lại, “Thật không?”

Tôi ra sức gật đầu, “Là thật mà, chàng là Hoàng Thượng, thiên hạ mới là quan trọng nhất, em không sao!”

“Không, thiên hạ và nàng đều quan trọng cả” Long Kỳ dành nói, có phải vậy không? Tôi thật sự quan trọng như vậy trong lòng chàng sao? Tôi sao có thể so sánh ngang với thiên hạ chứ?

Tham lam áp sát vào trong lòng chàng, nhắm mắt lại cảm thụ hơi thở của chàng, trong lòng rất an tam. Không hiểu sao, tôi chỉ tin tưởng mỗi chàng, tin tưởng mỗi một câu nói của chàng, kiếp này có người chồng như thế tôi còn mong gì hơn nữa đây?

Từng ngày từng ngày đi qua, quan hệ trong cung vẫn rắc rối khó gỡ, sóng ngầm càng ngày càng mạnh. Có đôi lúc có người chỉ vì một việc nhỏ mà đại họa sát thân. Hôm nay, tôi vừa đến ngoài điện của Thái Hậu, thì thấy một bóng người run rẩy đang quỳ bên trong, một ma ma dùng gậy đánh trên người nàng ta rách da rách thịt, máu lấm tẩm thấm ra, cung nữ cực kỳ thống khổ khẽ nức, “Thực xin lỗi....Xin ma ma tha mạng, nô tỳ không dám, lần sau nô tì sẽ nhớ kỹ ạ”

Tôi giật mình, chẳng lẽ cung nữ này gây ra lỗi lầm gì quan trọng, mới có thể bị khổ hình như vậy chẳng? Không chút do dự, nhắc chân đi vào, khó hiểu hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Ma ma kia thấy tôi tiến vào, dừng tay, hành lễ với tôi, “Bẩm nương nương, nha đầu kia đã gây ra lỗi, lão nô đang dạy dỗ nàng ta đó ạ”

“À, đã gây ra lỗi hả? Nhưng mà ma ma cứ đánh tiếp như vậy chắc sẽ gây tai nạn chết người đó, rốt cục nàng ta đã gây ra lỗi gì vậy?”

Nét bối rối hiện lên trong mắt ma ma, rồi lại bình thường trở lại, “Bẩm nương nương, nha ddaauf đó ăn trộm châu báu của Thái Hậu, tội ác ngập trời, không thể không phạt ạ!”

Tôi nhìn thấy khuôn mặt đầm nước mắt của cung nữ lộ ra, khó hiểu thoáng nhìn qua ma ma, tôi biết trong đó nhất định có vấn đề, sợ cung nữ không phải trộm châu báu, mà là chuyện khác kia.

Tôi giả vờ kinh ngạc nói, “A....Chuyện như vậy thật lớn nha! Thế này vậy! Ma ma cứ giao nàng ta cho bản cung, để bản cung xử lý thấy thế nào?”

Ma ma kinh ngạc chút, chớp chớp mắt nói nhún nhường, “Chuyện này...”

“Thế nào? Ma ma vẫn còn không tin bản cung đó sao?” Tôi giả vờ không giận bảo, lúc này ma ma mới ngẩng đầu lên, “Không phải vậy nương nương, tiểu nhân....”

“Người có thấy quan hệ giữa ta và Thái Hậu không? Có gì mà phải lo lắng chứ hả?”

Tôi tung Thái Hậu ra áp bà ta, bọn họ là thuộc hạ của Thái Hậu, dĩ nhiên biết mọi chuyện của Thái Hậu. Tay mềm đều nhanh, hiện giờ tôi tung Thái Hậu ra, tin chắc bà ta cũng không nói gì thêm. Quả nhiên bà ta không nói gì, hằm hằm trừng mắt liếc nhìn cung nữ kia một cái, xoay người đi làm việc khác. Nhìn theo bóng dáng bà ta, không rõ bà ta có bí mật đi bẩm báo với Thái Hậu hay không nữa. Nếu tôi nhúng tay vào chuyện của cung nữ mà để cho Thái Hậu biết, có lẽ sẽ khiến cho họ hoài nghi, như vậy không thể coi nhẹ chi tiết được. Quay đầu nhìn thoáng qua tiểu Thuận tử, Tiểu Thuận Tử hiểu tôi rất rõ, vội vàng chạy nhanh đến, “Di xem ma ma kia chút đi, có chuyện gì thì bẩm báo lại ta!”

Tiểu Thuận Tử thực hiện theo lệnh của tôi làm, tôi nhìn cung nữ dưới đất, xem ra là đã bị đánh rất lâu rồi, thật không biết đã làm sai cái gì nữa. Cung nữ thấy tôi nhìn mặt nàng ta, thì cúi gầm mặt xuống, cả người sợ run rẩy, tựa như cực kỳ sợ tôi vậy. Tôi còn rất hoài nghi có phải mình cũng đáng sợ giống Thái Hậu không đây? Tôi cúi người xuống, nhẹ giọng nói, “Có chuyện gì xảy ra, nói cho bản cung, bản cung sẽ làm chủ cho người!”

Cung nữ bị giọng mềm mại của tôi làm cho hoảng sợ, ngẩng đầu lên, mở to mắt kinh ngạc không dám tin hỏi lại, “Nương nương thực sự sẽ vì Hoa nhi làm chủ sao?”

Tôi gật gật đầu, “Đúng! Chỉ cần người nói cho ta biết chuyện gì xảy ra, ta sẽ xem xét tình hình mà định đoạt”

Cung nữ rất đơn thuần, vô cùng vui vẻ, lại hạ giọng thì thào, “Thực ra thì nô tì cũng chỉ là...chỉ là sơ ý lỡ vào điện sau cung Phù Dung, đã bị ma ma đánh thành như vậy ạ!”

Lòng tôi lập tức rộn lên, điện sau cung Phù Dung ư? Tôi cau mày hỏi, “Điện sau cung Phù Dung là ai ở vậy? Vì sao không cho người đi vào hả?”

“Điện sau cung Phù Dung là tẩm cung của Thái Hậu, nường nường không biết sao? Bình thường Thái Hậu rất nghiêm cấm chúng nô tài đi vào đó ạ!”

“Vì sao thế?” Tôi tò mò đến đây, Hoa Nhi khẽ nắc lên, “Nô tì cũng không rõ ạ, hình như Thái Hậu có giấu cái gì đó rất quan trọng không muốn cho chúng nô tì thấy ạ! Nhưng mà Hoa Nhi cũng đáng chết rồi, biết rõ Thái Hậu nghiêm cấm không cho cung nữ vào, mà nô tì lại còn lỡ vào rồi!”

“Người có thấy chút gì đó không?” Tôi càng ngày càng có hứng thú, không ngờ Hoa Nhi này còn đoán được có cái gì đó.

“Nô tì cái gì cũng không có thấy, nô tì cái gì cũng không phát hiện ra ạ!”

Hoa Nhi ra sức lắc đầu, cứ dường như tôi không tin nàng ta vậy. Tôi nghĩ có hỏi thêm cũng không ra được gì, đứng lên nhìn Hoa Nhi quỳ trên mặt đất, đỡ nàng ta đứng dậy, “Hoa Nhi à, chuyện của người ta sẽ giúp người xin cho, nhưng mà người phải nhớ kỹ không được nói cho bất cứ ai vừa rồi ta hỏi qua người, nếu không ta cũng không thể nào cứu được người đâu!”

Hoa Nhi rất hiểu biết gật gật đầu, “Cám ơn nường nường, Hoa Nhi nhất định sẽ nhớ kỹ, Hoa Nhi cái gì cũng không thấy, thật đó!” Nàng ta cũng không quên bổ sung thêm.

“Ta tin tưởng người! Đi đi!”

Điện sau cung Phù Dung à? Trên mặt tôi khẽ hiện ra nụ cười.

114. Chương 114

Trên đường hồi cung, tôi cau chặt mày lại, luôn luôn tự hỏi mình làm cách nào mới lên vào trong tẩm cung Thái Hậu được, thì đúng lúc này sơ ý đụng phải một người, kéo mọi suy nghĩ của tôi quay trở lại, tôi vỗ vỗ mũi tức giận ngẩng đầu lên trừng mắt, ai ngờ thấy một đôi mắt đang tức giận nhìn, tôi kinh ngạc lắp bắp kinh hãi, mở to mắt nhìn, sao Long Kỳ lại có thể ở trên đường tới chỗ Thái Hậu chứ? Tình hình có vẻ không đúng lắm, trong lòng tôi thầm kêu thầm rồi, nhú mày hỏi, “Sao chàng lại có thể tới chỗ này vậy?”

“Trẫm đang muốn hỏi nàng xem vì sao nàng lại ở chỗ này kìa!” Long Kỳ nheo mắt lại, nghiêm khắc nhìn tôi, lòng tôi rất hoảng sợ, dưới ánh mắt tìm tòi của Long Kỳ bỗng có chút bối rối, nói vội vàng, “Em.....Em vừa rồi đi hoa viên, chỉ đi ngang qua đây thôi! Có vấn đề gì sao?”

Lúc này nghe thấy tiếng Hoan Nhi thì thầm bên tai, “Nường nường, con đường này chỉ thông tới chỗ Thái Hậu thôi, không thông đến hoa viên đâu ạ!”

Ồi! Sao không nói sớm hử, tôi trừng mắt liếc nhìn chàng một cái, ông trời cũng chẳng chịu giúp tôi rồi, tôi biết làm sao bây giờ? Lòng tôi rối loạn, cúi đầu thật thấp, cụp mắt xuống, không dám nhìn sắc mặt của Long Kỳ, tôi không rõ vì sao chàng lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, và vì sao lại đụng tôi, hơn nữa trong giọng nói tràn đầy tức giận. Rất kỳ lạ nha, tôi đoán chắc không phải đến nỗi khéo vậy chứ? Trong lòng cảm thấy không ổn, lại đúng lúc này, nghe thấy giọng Long Kỳ hừ khẽ nói không tha, “Hoàng Quý phi phạm vào tội khi quân, lập tức áp giải tới Sơn trang mùa hè nhốt lại, theo ý chỉ của trẫm, không cho bất cứ ai đến thăm” Nói xong, vung tay áo lên, làm như tôi không tồn tại vậy, bước đi thẳng về đằng trước. Tôi đứng giật mình sững sờ. Gì cơ? Có làm không đây? Tôi phạm vào tội khi quân ư? Trong lòng bức bối, quay phắt đầu đuổi theo hướng Long Kỳ, “Nè...Long Kỳ, anh nói rõ cho tôi biết xem nào!” Mới vừa đi được hai bước đã bị hộ vệ của Long Kỳ ngăn lại, “Nường nường, xin mời!”

Tôi cau mày liếc mắt nhìn họ một cái, rồi bình tĩnh nhìn theo bóng Long Kỳ, càng nghĩ càng thấy không đúng, chả nhẽ Long Kỳ phát hiện ra chuyện tôi tiếp cận Thái Hậu sao? Mà vì thế mới nhốt tôi lại ư? Tôi bỗng chốc thấy u mê không rõ, thấy hộ vệ làm tư thế mời, tôi đành bất đắc dĩ, theo chân họ đi. Dọc theo đường đi, Hoan Nhi thu dọn quần áo đầy đủ cho tôi, có một chiếc xe ngựa đã đợi sẵn ngoài cửa. Tôi ngồi trước bàn, nhìn bóng Hoan Nhi bận rộn, trầm giọng hỏi, “Hoan Nhi à, lại đây!”

“Nường nường còn có gì muốn sai bảo ạ?” Về mặt Hoan Nhi khó hiểu nhìn tôi, lòng tôi biết không phải là nàng ta tiết lộ bí mật, lắc lắc đầu, “Không có gì, đi làm việc đi!” Rốt cục là ai đã tố cáo tôi đây? Tiểu Thuận Tử ư? Hắn vẫn đi theo bên cạnh tôi mà, tôi cũng đã cảnh cáo nó rồi, sao có thể là nó chứ? Vậy thì

là ai đây? Trong lòng tôi đột nhiên dâng lên cảm giác tức giận, xem ra toàn bộ trước sau trong hoàng triều, chả lẽ lúc tôi đang nhìn chăm chăm vào Thái Hậu, lại có đôi mắt khác đang nhìn chăm chú vào tôi ư? Nàng ta là ác ý hay ý tốt đây?

Một lúc sau, Hoan Nhi đã giúp tôi thu dọn xong, nàng ta nói xin lỗi chút, “Thực xin lỗi nương nương, Hoàng thượng không cho Hoan Nhi đi theo, không thể hầu hạ người được!” “Cái gì? Hoàng Thượng không cho người đi theo ta sao?”

Tôi giật mình kinh ngạc, Long Kỳ đang làm cái gì vậy nè? Đến cả nha hoàn thân thiết nhất của tôi cũng không cho đi theo, hơn nữa Tiểu Thuận Tử cũng chẳng thấy bóng dáng đâu, xem ra cũng không đi theo giúp tôi được nữa rồi. Một lát sau, hộ vệ của Long Kỳ tới giúp tôi chuyển hành lý lên xe ngựa, làm tư thế cung kính mời. Tôi bất đắc dĩ đành phải lên xe ngựa, trải qua hai canh giờ chạy, đã tới Sơn trang nghỉ hè, quần gia đã đứng ở cửa nghênh đón tôi.

Tôi ngược mắt lên nhìn cánh cổng mà giật mình kinh hãi, sao bên ngoài lại bố trí rất nhiều thủ vệ như vậy nhỉ? Chả nhẽ sợ tôi trốn sao? Không thể nào! Long Kỳ nhốt tôi cũng không phải một hai lần.

Kiểu trận này vẫn là lần đầu tiên thấy, xuống xe ngựa, khó hiểu hỏi quần gia, “Sao lại bố trí nhiều quan binh vậy?”

Quần gia cười cười, “Lão nô cũng không biết, sáng sớm nay ở đây đã thế rồi, là lệnh của Hoàng Thượng ạ! Dùng để bảo hộ nương nương”

Lòng tôi khiếp sợ, tôi nói thế nào cũng thấy hôm nay rất kỳ quái, hôm nay Long Kỳ hình như đã bày bố ổn thỏa cho tôi, sao Long Kỳ lại phải làm vậy chứ? Chả nhẽ...Chả nhẽ trong cung phát sinh chuyện gì sao? Chẳng trách chàng không phải cố ý nhốt tôi mà là đang gián tiếp bảo hộ tôi ư?

Tôi mở trừng mắt, khẽ nhếch miệng lên, trong đầu loạn hết cả, làm sao bây giờ? Cuộc chiến giữa Long Kỳ và Thái Hậu bắt đầu mở màn rồi ư?

Được quần gia dẫn vào trong một căn phòng đã chuẩn bị sẵn, cả người cứ hoảng hốt mãi, nỗi lo âu cứ quanh quẩn trong lòng, sao Long Kỳ lại có thể tách tôi ra thế? Quá đáng lắm! Cứ lòng vòng trong phòng vài vòng, tôi đang định đập cửa ra thì thấy có hai thiết vệ đi theo sau, tôi quay đầu khó hiểu nhìn họ, “Các người không cần đi theo ta!”

“Xin khó tuân lệnh, nương nương!”

Nhìn thấy tư thế này của họ, không có cách nào bắt họ tránh xa, đành phải ngồi vào trong ngôi đình, một lúc sau, một nha hoàn cẩn thận bưng một mâm hoa quả lên cho tôi, tôi uống trà, nheo mắt tự hỏi, xem cách Long Kỳ bố trí cục diện này, điều này không thể không làm cho tôi lún sâu vào bên trong, chả lẽ có người định làm hại tôi sao? Lúc này, có một bóng xinh đẹp từ hành lang gấp khúc vòng vào đi tới, tôi hé mắt nhìn, là Viêm Hoả, lúc đó trong tay nàng ta cầm là một thanh bảo kiếm, cứ lững thững đi đến, tới bên cạnh đình thì ngồi xuống dựa vào cột đình, hai tay khoanh trước ngực, nói có chút đặc ý, ‘Quý phi nương thật đúng dịp quá ha! Không ngờ ở đây lại nhìn thấy bóng ngài!’ Nói xong ánh mắt nhìn về phía tôi.

Từ lần trước lúc Lãnh Phù và nàng ta cãi nhau một trận, thật lâu không gặp nàng ta rồi. Lúc này thấy nàng ta xuất hiện ở trong này, nói vậy phải bảo hộ Long Kỳ đều có nàng ta. Ngẫm lại có lẽ nàng ta biết chút ít gì đó.

Đối mặt với giọng điệu trào phúng của nàng ta, tôi vẫn nhìn thẳng vào nàng ta, “Viêm Hoả, người nói thật cho ta biết, lần này Hoàng Thượng đem nhốt ta ở trong này, có phải trong cung xảy ra chuyện gì hay không?”

Viêm Hoả nghiêng mặt nhìn ra xa, mặt lạnh lùng không đổi, “Ta cũng không biết!”

“Không, người nhất định biết, Hoàng Thượng không thể vô duyên vô cớ nhốt ta ở chỗ này như vậy được! Chắc chắn là có chuyện xảy ra, hơn nữa, bên ngoài bố trí thủ vệ là có ý gì thế? Chắc không phải là Hoàng Thượng coi ta như tù nhân sao?”

Tôi nói bóng gió. Viêm Hảo hừ khẽ một tiếng, “Quý phi nương nương đừng nghĩ nhiều làm gì, trong Hoàng Cung đã có Hoàng Thượng rồi, sao có thể xảy ra chuyện gì chứ? Cho dù có chuyện gì thì Hoàng Thượng

cũng nhất định xử lý tốt lắm, ngài nên tự chăm sóc mình cho tốt đi!”

Tôi cau mày, theo lời Viêm Hoả tôi nghe ra được nàng ta có thành kiến với tôi, không nhỏ chút nào. Nàng ta nói tôi tự chăm sóc mình cho tốt, chẳng nhẽ thật sự tức giận trên người không thành sao? Tôi thoảng nhìn qua bốn phía, nhìn thẳng vào nàng ta, “Người không nói ta cũng biết, có liên quan với Thái Hậu?”

Đột nhiên Viêm Hoả nhìn tôi, nét mặt kinh ngạc, nghi hoặc nhìn tôi, thấy biểu hiện của nàng ta, tôi biết là nói trúng rồi, lại nói tiếp, “Viêm Hoả, người đừng có giấu ta nữa, lần này có phải Hoàng Thượng định đầu một trận quyết liệt với Thái Hậu không?”

Viêm Hoả mở to hai mắt khoé miệng hơi mở, nét cười thoảng qua, “Xem ra người cũng không phải là kẻ vô dụng như ta nghĩ, người đoán đúng rồi! Lần này Hoàng Thượng muốn ra tay với Thái Hậu!”

Cổ họng tôi thổ gấp, bật thốt lên, “Nhưng mà chàng không có chứng cứ sao mà bắt được Thái Hậu chứ?”

“Hoàng Thượng làm việc tự có cân nhắc, nường nường không cần lo lắng!” Nói xong liếc mắt nhìn tôi một cái, xoay người đi về phía bên trái. Nhìn theo bóng nàng ta, tôi có chút an lòng, Viêm Hoả đối với Hoàng Thượng là tận tâm và trung thành. Vừa rồi tôi đưa ra chuyện quan trọng như vậy, nàng ta cũng không kinh ngạc. Nghĩ đến Long Kỳ bên đó nắm chắc mười phần, chẳng lẽ chuyện Thái Hậu giấu long bào sao? Bỗng dưng tôi nhớ tới, tôi bảo tiểu Thuận tử đi theo vị ma ma kia, nhưng vẫn không thấy trở về, chắc không phải chạm phải Long Kỳ trên đường đi đó chứ? Long Kỳ kỳ lạ xuất hiện ở trong này, nếu ép hỏi nó, tiểu Thuận tử đã nói ra sao?

Tôi thở dài, có chút tiếc nuối, mắt thấy tìm hiểu ra được có vẻ đúng, lại bị Long Kỳ phát hiện ra, chỉ là không biết Long Kỳ sẽ đối phó với Thái Hậu thế nào nữa? Tôi nghĩ mãi không ra, Long Kỳ luôn luôn lãnh đạm với Thái Hậu, nếu quả thực tra ra chuyện long bào, vị trí Thái Hậu chắc chắn sẽ đổ.

Hai ngày sau, quả nhiên một tin kinh người đã truyền đến, Thái Hậu tự giấu long bào, tội ác tày trời, đầy vào lãnh cung, lấy thời gian trừng phạt.

Tin được hai ngày, tôi được Long Kỳ ra đón ở sơn trang nghỉ hè, trở lại trong cung. Tiểu Thuận Tử nói cho tôi biết, tôi mới biết được. Hoá ra tôi đoán rất đúng. Long Kỳ đúng là ngày đó đã đem Tiểu Thuận Tử triệu đi, Tiểu Thuận Tử nói nó cũng thấy kỳ lạ, sao Hoàng Thượng lại biết chuyện của chúng tôi chứ? Tiểu Thuận Tử còn vì e ngại Hoàng Thượng, không thể không đem chuyện Thái Hậu giấu long bào nói ra. Tiếp theo xảy ra luôn việc này.

Lúc này có một tiếng ngoài cửa, “Hoàng Thượng giá lâm...” Làm tôi và tiểu thuận tử hoảng sợ. Tôi biết rất rõ, Long Kỳ rất tức giận với chuyện này, chàng tức cái gì thì tôi cũng biết, nhưng mà, lúc trước ý của tôi cũng chỉ là muốn giúp chàng, cũng không lo lắng tới những chuyện khác.

Lúc này bóng thon cao của Long Kỳ xuất hiện ở cửa, tôi và tiểu thuận tử tiến đến quỳ lễ, Long Kỳ liếc mắt nhìn chúng tôi một cái, xoay người đi lướt qua bên cạnh tôi rồi ngồi xuống trước bàn. Tôi trừng mắt nhìn, vẫn quỳ trên đất, lòng thầm nghĩ. Được thôi! Chỉ cần chàng nguôi giận, tôi muốn quỳ bao lâu cũng không sao cả.

Mãi một lúc lâu, miệng Long Kỳ hừ khê, cất tiếng, “Những người khác lui hết đi!” Ai cũng đều biết hoả lực đã bắt đầu, nên chạy rất nhanh, trong nháy mắt, cả phòng chỉ còn duy nhất hai người chúng tôi. Nhưng mà lần quỳ này thật sự lâu chút. Tôi kìm không nổi ngẩng đầu lên nhìn mặt chàng, Long Kỳ nhìn thấy tôi ngẩng đầu thì thở dài một hơi, tiến đến đỡ tôi đứng lên, “Ta biết phải làm sao với nàng bây giờ? Nàng tiểu yêu tinh này”

Tôi ngẩng đầu nhìn con người nặng nề của chàng, có chút ảm ức bảo, “Em chỉ muốn giúp chàng thôi mà!”

Long Kỳ thấy tôi như sắp khóc, ôm tôi vào lòng, chẳng chút nề hà, “Sau này không được mạo hiểm vậy nữa, mọi chuyện đều phải bàn bạc cùng ta, nếu còn hành động một mình như vậy nữa, xem ta không trừng phạt nàng sao!” Nói xong lại ôm chặt lấy tôi, không trách móc, chỉ là ôm coi như trừng phạt. Đây là người đàn ông tôi yêu, dùng bộ ngực rộng lớn mềm mại bao dung hết tất cả với tôi. Chàng nói, chàng sợ tôi sẽ bị thương tổn trong chuyện này. Tôi thật sâu cảm nhận được sự sợ hãi trong mắt chàng, tôi bắt đầu chán ghét sự tùy hứng của chính mình.

115. Chương 115

Tiếp đó tôi đem mọi chuyện trong lòng nói ra hết với Long Kỳ, không ngờ đúng y như tôi nghĩ, Long Kỳ cũng đang hoài nghi chuyện đại hoàng tử trốn trở về kinh thành, chỉ là trước mắt chưa có chứng cứ, căn cứ tin bên ngoài truyền tới, bề ngoài võ lâm trông bình thản không có sóng, nhưng thực chất đã thay đổi rất nhiều. Tam hoàng tử Long Lạc đã được Long Kỳ phái đi dò xét, có mang tin về bẩm báo làm cho người ta không khỏi thêm lo lắng.

Không ngờ thế lực âm thầm kia tăng nhanh vậy, đã có rất nhiều người trong võ lâm tham gia tổ chức kia, chỉ là đến giờ vẫn chưa điều tra được rõ là họ tự nguyện hay bị cưỡng ép. Chỉ là trận đấu giữa triều đình và võ lâm sớm hay muộn cũng sẽ nổ ra.

Thái Hậu nay đã bị Long Kỳ đẩy vào lãnh cung, điều này có thể làm đại hoàng tử chịu không nổi cực tức này không, sẽ tấn công trước? Ở mặt này Long Kỳ đã bố trí ổn thoả. Chàng cũng đặc biệt nhắc tôi không nên đi khắp nơi, nên ở trong cung, bởi Long Kỳ sợ tôi vì chuyện này mà bị thương. Đại hoàng tử gian ngoan xảo hoạt tàn nhẫn, chắc chắn sẽ xuống tay với người thân bên Long Kỳ. Vì thế, Long Kỳ đã tự mình chọn cho tôi vài cao thủ, lúc nào cũng làm bạn bên người.

Ngày này, tôi đang ngồi vẽ trên bàn, thấy tiểu thuận tử vội vã chạy tới, mồ hôi đầy mặt, trông rất khẩn trương, cũng không quỳ hành lễ, thở hổn hển nói, “Nương nương, Lệ phi nương nương mất tích rồi ạ!”

Lòng tôi chấn kinh khiếp sợ, buông bút ra, kinh ngạc nói, “Người nói gì? Không tìm thấy Lệ Phi ư?”

Tiểu Thuận Tử gật gật đầu, “?Đúng vậy ạ! Vừa rồi nha hoàn của nàng ta đun thuốc cho nàng ta uống, nhưng không thấy nàng ta trong phòng. Người trong cung đã tìm khắp nơi trong hoàng cung nhưng vẫn không tìm thấy nàng ta, giống như nàng ta cứ biến mất không dấu vết vậy đó!”

Lệ phi từ ngày Thái Hậu bị đẩy vào lãnh cung, cả người như bị bệnh không dậy nổi. Mấy ngày liên tiếp cũng không đỡ, lúc này đột nhiên mất tích, lòng tôi thầm nghĩ nhanh đến một việc, có thể Lệ phi đã được đại hoàng tử đón đi rồi. Thực như vậy, hơn nữa Lệ phi đã cùng được rồi, lần này nếu Long kỳ không bận tâm chuyện cha của nàng ta là tướng quân đương triều, chuyện long bào lần này cũng đã đem giáng nàng ta xuống làm tài tử. Ý nghĩ Hoàng thượng đều động trong đầu, nàng ta ngồi ngốc trong Hoàng cung còn ý nghĩa gì nữa chứ? Vì thế tôi đoán chắc nàng ta đã đi theo đại hoàng tử rồi.

Tôi trầm giọng bảo, “Hoàng Thượng đã biết chuyện này chưa?”

“Vừa rồi đã sai người đi bẩm báo rồi ạ, chắc là đã biết rồi!”

Tôi vội vàng ra cung đi tới thư phòng của Long Kỳ, thấy Long Kỳ đang ngồi trên ghế dài, vẻ mặt lãnh đạm, lửa giận trong mắt bắt đầu bùng nổ. Nguyên nhân chàng tức giận thì rất nhiều, nếu thực sự để người khác biết, phi tử của đương kim Hoàng thượng tự đứng lại chạy theo người khác, chuyện này không đơn giản là liên quan đến thanh danh của Hoàng Triều Vĩnh Hân, mà còn ảnh hưởng trực tiếp đến quyền uy và danh dự của Hoàng thượng nữa.

Tôi điều chỉnh lại tâm tình cho tốt, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh chàng, cũng không biết nên dùng lời thế nào để nói, cứ lẳng lặng ngồi bên cạnh chàng, mãi một lúc lâu, chàng thở dài, “Nàng bảo trầm vì chuyện Thái Hậu mà đã làm sai rồi sao?”

Thái Hậu là phu nhân của tiên hoàng, nói thế nào cũng vốn từng là chi mẫu quốc gia, bị đẩy vào lãnh cung như vậy, cũng thật làm cho Long Kỳ khó xử. Thái Hậu vì đại hoàng tử liều lĩnh, đến hại cả địa vị của bà ta mà cũng không thèm để ý, đây cũng chính là tình mẫu tử vậy. Nếu đứa con của mình bị đẩy đi biên cương, người làm mẹ sẽ thống khổ rất nhiều. Người phụ nữ lúc còn sống chỉ quay quanh chồng và con thôi, giờ người chồng đã tạ thế, đứa con là người duy nhất của mình, bà ta vẫn sẽ có kết quả như vậy là điều tất nhiên, ai bảo họ đều ở trong hoàng cung phức tạp chứ? Tạo cho họ không thể không tranh đấu, cứ như vậy, nguy hiểm cũng kéo theo, mọi hành động của họ đều liên quan đến mạng sống. Giống như Thái Hậu vậy, trong hoàng cung, đoạt được đến ngôi vị hoàng hậu xong thì đã làm bà ta chìm sâu vào cuộc sống đã qua, địa vị dĩ nhiên là quan trọng. Nhưng nay trí mạng nhất thì bà ta vẫn là phụ nữ, ai ai mà không muốn đẹp cả đôi đường, nhưng trên thế giới này không phải chuyện nào cũng như con người ta mong muốn, mưu

sự tại nhân, thành sự tại thiên (làm việc do người, kết quả do trời), đây là ý trời, chắc chắn người như đại hoàng tử vậy không thể làm quân lâm thiên hạ được.

Nước đầy sẽ tràn, mà trăng sáng sẽ mờ, đạo lý này xem như tôi cũng hiểu được.

Nghĩ thông suốt rồi, tôi nói nhẹ nhàng, “Hoàng Thượng không sai, Hoàng Thượng làm vậy là vì dân chúng thiên hạ, vì cuộc sống của con dân, vậy thì có gì sai chứ?”

“Nàng hiểu trăm ư?” Long Kỳ nhìn tôi, tôi gật gù đầu, “Giữ đại Hoàng tử và Hoàng Thượng, ai có đủ tư cách hơn làm hoàng đế, đây không phải là vì Hoàng Thượng luôn luôn chớp lấy thời cơ đó sao? Lúc trước Hoàng Thượng làm hết thấy, cũng chỉ không muốn thiên hạ rơi vào trong tay đại hoàng tử đó sao? Kim hân dân chúng trong cảnh binh đao chiến loạn, đã tâm đại hoàng tử rất lớn, ai ai cũng đều biết cả, nếu hân mà lên làm hoàng thượng thì giờ đây không phải là cảnh thái bình thịnh vượng mà làm cảnh chiến loạn mù trời, không phải thế sao!”

Long Kỳ ờng như cũng có cảm tưởng như vậy, khẽ gật đầu, “Ái phi nói đúng lắm, trăm không làm sai, Thái Hậu cũng nên tỉnh lại, lúc trước phụ hoàng hạ lệnh hậu cung không thể can thiệp triều chính, hiện giờ trăm đã biết rõ, ổng sợ là đã nghĩ đến chuyện xảy ra như hôm nay, phụ hoàng trên trời có linh thiêng, có thể ngủ yên rồi, trăm tuyệt đối không thể làm cho ổng thất vọng được!”

Thấy Long Kỳ đã thoải mái vì chuyện này tôi cũng rất vui, bỗng Long Kỳ cau mày bảo, “Lệ phi không thấy, nàng có ý kiến gì không?”

“Em nghĩ là do đại hoàng tử gây ra thôi, Lệ phi chắc đã đầu phục hân rồi!” Tôi đem mọi suy nghĩ trong lòng nói ra, Long Kỳ gật gù đầu, bảo, “Nàng đoán đúng lắm, có chuyện có thể chứng minh điều này rất rõ, cha Lệ phi, cũng chính là tướng quân yêu quý của trăm cũng thật hồ đồ, tự dưng đem theo tám vạn đại quân của trăm biến mất ở biên quan!”

Lòng tôi chấn động mạnh. Trời ơi, Nhan tướng quân thế mà cũng đầu phục đại hoàng tử rồi ư? Chẳng nhẽ đại hoàng tử cứu Lệ phi đi cũng chính là xuất phát từ nguyên nhân này sao? Lợi dụng Lệ phi làm sứ giả, đi thuyết phục Nhan lão tướng quân, đi theo đại hoàng tử ư?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn phản ứng của Long Kỳ, chàng cứ cau mày trầm tư, đường nét tuấn mỹ cứ tràn ra nét mệt mỏi. Xem ra chàng cũng vì chuyện này mà hao tổn biết bao tâm tư, lúc này, tôi rất hận là mình không thể gánh đỡ cho chàng chút ưu phiền được. Như với anh cái gì cũng không làm nổi, không giống công tác đơn giản ở hiện đại, chỉ cần chăm chỉ chịu khó để làm cho tốt, việc này lại liên quan đến quốc gia đại sự, tôi có lòng mà lực không đủ, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn thôi.

Nhưng mà Nhan lão tướng quân này có vẻ đã hạ quyết tâm, có lẽ cũng không phải là công lao của lệ phi, trong đó có một nửa cũng là do ý của ông ta đi! Lúc trước Long Kỳ phái Ngọc Hoán đi biên quan, vừa đúng lúc được Long Kỳ phong làm thống soái đại tướng quân, cấp bậc cũng tương đương với ông ta. Ngọc Hoán tuổi còn trẻ, sức lại khỏe, lại rất có thực lực gánh vác, hào quang không ngăn cản nổi, chắc chẳng bao lâu sẽ thay ông ta trở thành một đại tướng quân của quốc gia, những điều này cũng là một sự uy hiếp với Nhan tướng quân, vì thế mới nói, nghĩ như vậy cũng không có gì là lạ cả. Đại hoàng tử và Nhan tướng quân hợp tác đi chung đường, xem ra là bị buộc vào tình thế khó tránh, vì lợi ích chung mà hợp tác rồi!

Từ khi Thái Hậu bị đẩy vào lãnh cung, trên triều đình tuy bởi có chứng cứ có lợi, không dám mạo muội lên tiếng. Nay biết chuyện Nhan tướng quân đầu nhập vào đại hoàng tử, đã đẩy lên dư luận xôn xao không dứt.

Nghe Hà công công kể, triều thần đối với chuyện này ai ai cũng miệng lưỡi trơn tru, mỗi người một lời đầu võ mồm, càng nói về chuyện này càng bùng ra, bảo Hoàng thượng lập tức phát binh nhanh chóng diệt trừ thế lực của đại hoàng tử. Còn nghe nói ở biên quan thiếu Nhan tướng quân, quân đội có khả năng chờ đợi, mỗi khi nghe thấy mấy chuyện này, đã làm cho toàn bộ hậu cung loạn cả lên, các nhóm phi tần cũng soi mói nhiều vì chuyện này. Tôi rất giận, quốc nạn trước mắt, không góp chút sức thì thôi, lại còn nói loạn cả lên, tự làm mình lo lắng, thật không chịu nổi nữa rồi. Tôi đành phải dùng quyền của Hoàng quý phi, mỗ một con đường thông ra từ các nàng ta mới được, làm cho các nàng ấy dần bình tĩnh trở lại, đừng có làm loạn lên nữa. Chẳng những rối loạn lòng vua, cũng rối loạn cả lòng mình nữa.

Trải qua một trận được tôi dạy dỗ, hậu cung đã bình tĩnh hơn nhiều.

Tôi biết Long Kỳ xử lý chuyện này tốt lắm, cũng giống như lúc trước vậy, chàng vẫn là nam nhân như trước đây, làm việc nhanh chóng gọn gàng.

Chuyện làm Long Kỳ lo lắng cuối cùng đã bùng nổ, lúc tôi đang trên đường hồi cung, lại bị một thích khách ám sát, may mà có người bảo vệ bên cạnh, nhưng mà cũng làm tôi thật sự sợ, tiếc là lại để cho thích khách trốn mất. Nhưng xem tên thích khách kia có vẻ rất quen thuộc với mọi góc ngách trong cung. Tôi dám khẳng định là người ở trong cung, cũng do chuyện Thái Hậu, nên thủ vệ trong cung càng ngày càng nghiêm ngặt, thích khách bình thường có vào được thì cũng sẽ bị phát hiện. Tôi hoài nghi trong cung có cơ sở ngầm của đại hoàng tử. Nếu Thái Hậu đã không còn là đầu mối liên hệ trong hoàng cung với người ta, đại hoàng tử chắc chắn sẽ bố trí một cơ sở ngầm khác thay hẳn giám thị mọi hành động trong cung.

Nếu hẳn cả nửa bước cũng khó đi nổi, thì đã biết rằng đối kháng với triều đình là một chuyện vô cùng mạo hiểm. Trước tiên không nói cao thủ trong triều nhiều như mây, mà đến kỵ binh cũng có mười vạn đang đóng ở kinh thành nữa, lại cũng đừng có nói xung quanh Long Kỳ còn có rất nhiều người giỏi điều binh khiển tướng. Nếu không có kế sách chu đáo, chắc chắn hẳn sẽ thất bại hoàn toàn.

Chuyện này xảy ra Long Kỳ rất giận, lập tức bắt tay vào điều tra danh sách ra vào trong cung gần đây, muốn tìm ra tên thích khách đang ẩn trong bóng tối kia. Nhưng mà tra toàn bộ từng người trong cung cũng thật là chuyện khó khăn. Lòng người cách bởi cái bụng, ai biết người nào giấu tên thích khách đây. Chuyện này thật sự là khó giải quyết quá. Thủ vệ bên cạnh tôi đã tăng thêm vài người, cũng làm cho tôi bối rối thêm. Lấy sinh mạng mình mà cân nhắc, có thể thấy được trong lòng sợ hãi biết bao. Cũng may, chỉ dọa như vậy, mỗi ngày Long Kỳ ngoài xử lý chính sự ra đều luôn ở bên cạnh tôi, đã làm cho tôi an tâm rất nhiều.

Từng ngày từng ngày trôi qua, từ sau lần ám sát trước ra, cứ tưởng rằng thích khách sau khi không thành công tất nhiên sẽ ra tay lần nữa, nhưng mấy ngày trôi qua rồi, cũng không thấy thích khách ra tay.

Ngày này tôi đi qua con đường ven hoa viên, ánh mắt quét xung quanh, đột nhiên thấy ở vườn hoa kia có một người đang nhỏ cổ tưới hoa, trong lòng lại nổi lên cảm giác rất kỳ lạ, tôi bình tĩnh nhìn hẳn, hẳn cũng cảm giác được ánh mắt của tôi, kéo thấp mũ xuống, cúi đầu, tay có chút run rẩy. Trong đầu tôi bỗng nhớ lại tình cảnh ám sát lúc ấy, cũng là trên đường hồi cung mà gặp tên thích khách kia, chẳng lẽ lại là hắn sao?

Nổi tức giận trong lòng tràn ngập, nhưng mà tôi cũng im lặng, đứng lặng một lát, lúc ngẩng đầu lên vừa lúc gặp thấy người kia cũng nghiêng đầu nhìn tôi. Lòng tôi chấn động, đợi đi ra sau, bảo một thị vệ bên người để ý tới hành động của hắn. Tuy tôi cũng không dám xác định có phải là hắn hay không nhưng quả thật hẳn rất đáng nghi.

116. Chương 116

Trở lại trong cung, lòng tôi vẫn còn nghĩ đến tên khả nghi kia, Long Kỳ vừa vào, thấy tôi nhẵn mặt, quan tâm hỏi, “Vũ Nhi sao vậy? Ai lại chọc cho nàng giận mất hứng vậy?”

Tôi lắc lắc đầu, đem cảm giác kỳ lạ vừa rồi nói cho chàng biết, trong mắt chàng hiện lên một tia tàn lạnh, trầm giọng hỏi, “Thật là hắn sao?”

“Còn chưa xác định rõ, nhưng em đã phái người giám thị hắn rồi, nếu có gì khác thường sẽ được bẩm báo ngay, hơn nữa nếu thật là hắn em nghĩ định tung dây câu dài câu con cá lớn, tìm ra kẻ tiếp xúc với hắn. Cùng lúc bắt được chẳng phải đã đỡ rất nhiều việc đó sao?”

Long Kỳ bật cười, nói nhẹ nhàng, “Vũ Nhi càng ngày càng thông minh rồi! Thật là ta vui lắm”

Lời này tôi thấy không vui, xoa xoa miệng, trả lời, “Ồi, cuối cùng em cũng biết vị trí của em trong lòng chàng thế nào rồi, hoá ra là chàng đang thay đổi cách mắng em là ngốc, à đúng, nếu không phải em ngốc thì sao có thể có chàng thông minh như vậy chứ, Hoàng Thượng của em ạ!”

Nói xong thì lấy tay dấm nhẹ lên ngực chàng một cái, tiện tay mò chiếm tiện nghi.

Long Kỳ cười càng nồng, cầm chặt bàn tay xấu xa của tôi, trầm giọng bảo, “Nha đầu, càng ngày càng kiêu ngạo, thế mà tự xưng trở nên bừa bãi, nàng cũng dám trêu chọc trẫm biết trả giá gì rồi không?”

Tôi cười khẽ, “Em không sợ, trả giá lớn nhất của em đều không phải cho chàng hết rồi ư? Chàng muốn đòi cũng không có đâu!”

Long Kỳ càng cười to hơn, sung sướng nói, “A, Vũ Nhi nói trả giá lớn nhất là gì vậy hả?”

Tôi còn cười ha ha, tròng mắt khinh thường, mặt đỏ bừng lên, nói khẽ, “Cái quý giá nhất của em không phải là thân thể này đó ư, không phải là đã lấy thân báo đáp rồi sao? Chàng còn muốn cái gì nữa đây?” Trong mắt Long Kỳ hiện lên tia ái muội, khoe miệng cười có vẻ tà ý, mặt tôi càng nóng bừng hơn, tròng mắt liếc chàng một cái. Long Kỳ cũng không quan tâm tới sự cảnh cáo của tôi, dùng sức kéo tôi vào lòng, giọng trở nên âm trầm mị hoặc vô cùng, “Ái phi đang dụ dỗ trẫm đó sao?”

Bị chàng tung một câu như vậy, tôi bắt đầu ý loạn tình mê, chẳng nghĩ được gì, cười kiều my, khêu gợi ngẩng đầu lên, lông mi khẽ chớp chớp giật mình, dùng ánh mắt mê ly quần quít lấy chàng, đưa tay ra xoa từng đường cong duyên dáng trên mặt chàng, nói khẽ, “Thế Hoàng Thượng không vui sao?” Nói xong lớn mật kiễng chân lên hôn lên đôi môi kiều bạc khêu gợi kia. Long Kỳ bị tôi dụ hoặc sống tình bùng ra, cúi xuống ôm lấy tôi đi tới phía giường.

Trăng sáng rực rỡ, đêm lạnh như nước.

Trong phòng cảnh xuân vô hạn, có lúc có tiếng rên rỉ khe khẽ, có lúc lại phát ra tiếng yêu kéo dài, lúc ẩn lúc hiện, lúc sáng, lúc tối, ánh trăng sáng đẹp rực rỡ cũng ảm đạm đi ba phần, bảy phần chìm vào trong bóng đêm đen tối.

“Vũ Nhi...” Hơi thở nóng rực trộn lẫn tiếng rên rỉ mơ hồ lẫn vào nhau.

Tôi xoay nhẹ người một cái, quần áo chảy xuống, da thịt trắng nõn như tuyết, phát sáng trong bóng đêm, nhìn hơi chói mắt. Trong mắt Long Kỳ loé lên tia sáng khó chống cự nổi vẻ dụ hoặc, áp người lên, hôn trên lưng tôi, tay luồn vào áo trong, nhẹ nhàng vuốt ve chơi đùa thân thể mềm mại tinh tế của tôi,

“Ừm...” Tôi khó khăn rên rỉ, cố mở mắt lơ mơ ra nhìn, biểu hiện say mê, vươn tay ra giữ chặt lấy bàn tay không an phận của Long Kỳ, xoay người dựa vào ngực chàng, cúi đầu gọi, “Kỳ...”

Âm thanh ngọt ngào nũng nịu vô cùng, Long Kỳ mơn trớn tóc tôi, tôi khẽ khép hờ mắt lại, mệt mỏi. Cả đêm triền miên như thế, không biết cái gì đã làm cho chàng trầm luân lần nữa, mãi cho tới giờ phút này, chàng hẳn là biết tôi không thể chịu nổi gió táp mưa sa, Long Kỳ khẽ cười, ôm chặt tôi vào lòng, tìm tư thế thoải mái nhất cùng tôi chìm vào giấc ngủ.

Nếu trên triều đình không thể chia sẻ khó khăn với chàng, thì tôi có thể làm cho chàng sung sướng, trong lòng cũng thấy rất thoải mái rồi. Sáng dậy sớm, lại mặc cho chàng từng món quần áo thật cẩn thận, là chuyện mà tôi thấy vui nhất, vốn là rất thích ngủ, lại thấy tôi lại vì chàng mà sửa sang, càng ngày càng quý trọng từng khắc ở cùng với chàng. Thích lúc chàng cười, không thể phủ nhận tâm cơ Long Kỳ cũng rất thâm trầm, nhưng lúc chàng nở nụ cười với tôi, thì cái biểu hiện ôn nhu ấy, như một luồng gió xuân kích động lòng tôi nổi sóng, tình xuân nổi dậy, hưởng thụ từng ly từng tý mỗi một phần yêu dễ chịu.

Cẩn thận giúp Long Kỳ mặc xong hoàng bào, đưa cho chàng vòng đội đầu chặn tóc đen lại, mang theo long quan, khí thế uy hiếp ngập trời mà đi, tôi cười nhẹ nhàng bình thản nhìn chàng bộ dạng hoàn mỹ.

Chàng nâng nhẹ cầm tôi lên, khẽ in dấu hôn lên môi, “Hãy đợi ta trở lại!”. Lúc này ngoài cửa Hà công công đã truyền lời lại, hoá ra ngày hôm qua tôi phái thị vệ đi đã có tin mang về rồi.

Thị vệ đại nội bẩm báo chi tiết mọi tình hình ngày hôm qua ra, tên nhỏ cỏ sữa vườn hoa kia là đã từng thì thầm với một người của Thái Hậu ở trong điện, chỉ là nghe không được rõ, không biết là bọn họ trao đổi gì, Long Kỳ cứ để cho bọn họ lảng lảng theo dõi hẳn tiếp xúc với mọi người. Xử lý chuyện này. Long Kỳ đi đại điện. Giữa trưa, Lân phù đến, tôi có chút kỳ lạ chào đón nàng ta ngồi xuống. Khí chất nàng ta vẫn trong trẻo nhưng lạnh lùng như trước, cũng đoán không ra nàng ta đang nghĩ gì nữa, ánh mắt nhìn có vẻ xa xôi. Hôm nay nàng ta tới là định nói cho tôi biết một việc, là về chuyện tôi tra Thái Hậu kia, tôi có chút giật mình thất kinh. Lúc trước tôi vẫn nghĩ mãi không ra là ai đã bí mật tố cáo tôi, hoá ra là nàng ta. Ngay từ lúc tôi bắt đầu bắt tay vào tiếp cận với Thái Hậu thì đã bị nàng ta phát hiện ra, vì thế, nàng ta đem chuyện này nói cho Long Kỳ biết. Nàng ta bảo nàng ta làm vậy là có lý do làm tôi rất kinh ngạc.

Nàng ta nói nàng ta không muốn tôi bị thương, bởi vì Long Kỳ yêu tôi, nàng ta không muốn Long Kỳ mất đi người mình yêu. Tôi bắt đầu nghi ngờ hẳn lên, chẳng lẽ Lãnh phù chưa từng bao giờ có ý định muốn có được Long kỳ hay sao? Chẳng lẽ nàng ta không có tí tâm tư nào, ước gì tôi bị thương hay sao? Chẳng lẽ loại tình yêu kiểu này cũng là một kiểu thể hiện hay sao? Đối mặt với sự lạnh nhạt của Lãnh phù nói ra chuyện này, lòng tôi có chút áy náy, bởi vì tôi cảm thấy mình thật quá ích kỷ.

Là thật vậy, cho tới tận bây giờ tôi đều cứ an tâm hưởng thụ mọi thứ tôi có được như thế mà lại quên người đang cùng tôi cũng muốn có được người của tôi. Tuy tôi hiểu được điều này, nhưng mà làm lơ đi cũng thấy khó khăn vô cùng.

Hoá ra con người ta lúc còn sống không thể lúc nào cũng luôn yên tâm thoải mái hưởng thụ cuộc sống, bởi vì thế gian này có biết bao người cũng muốn chia sẻ, giành tình yêu, cho dù anh có yêu sâu đậm thế nào đi chăng nữa. Hãy nhìn ở góc độ con mắt không nhìn ai của anh thì rõ, tất cả đều là hư vô. Vì thế, hiện giờ tôi đã hiểu phụ nữ cổ đại là loại người có tình yêu hàm súc, tình nguyện bản thân mình thống khổ cũng muốn cho người mình yêu được hạnh phúc.

Lần đầu tiên Tôi nhìn thẳng vào mắt Lãnh phù, mà cảm thấy bội phục nàng ta. Loại phụ nữ này sẽ không làm nũng, sẽ không tùy hứng mà rất trầm ổn. Tôi rất ngạc nhiên với tư tưởng, suy nghĩ của nàng ta nhưng tôi lại ngượng ngùng hỏi.

Tiến Lãnh Phù về, tôi cảm thấy có chút nhàm chán, thời tiết đã chuyển sang cuối hè, không ngờ tôi lại quên hết cả mùa. Mùa thu đến gió lạnh bắt đầu tung hoành, không khí khô ráo tràn tới, mang theo nét đặc biệt của mùa thu. Trong sân hoa đã dần tàn, cánh hoa khô vàng bay là là trong vườn, chỉ còn có cành liễu bên cạnh thì vẫn xanh thanh mảnh như lúc đầu.

Tôi ngồi dựa miễn cưỡng trên ghế quý phi, thả tóc đen dài trải trên tấm da lông, nhắm mắt lại, hưởng thụ cảnh yên tĩnh khó có được.

Mấy ngày nay tôi cảm giác có chuyện phát sinh, có một luồng cảm giác nặng nề đè nặng trong không khí, dường như đang có dấu hiệu nào đó. Tuy Long Kỳ không nói cho tôi biết, nhưng tôi có thể cảm giác được đại hoàng tử đã bắt đầu tấn công.

Cầm quân của Long Kỳ đi tuần tra ngày đêm, canh phòng nghiêm ngặt, hơn nữa, Long Kỳ đem chuyện thích khách kia giao cho thuộc hạ của chàng, không cho tôi nhúng tay vào. Tôi biết chàng sợ tôi dính vào chuyện này, chàng càng bảo hộ tôi như vậy, tâm tình của tôi lại càng lo lắng bất an hơn.

Tuy bề ngoài cũng như trong hoàng cung vẫn giống trước khi thế huy hoàng, nhóm tần phi chuyện trò vui vẻ, chỉ là các nàng còn chưa biết sẽ đụng phải một nguy cơ sắp đến. Mỗi ngày các nàng ấy không lo lắng gì, cứ ở trong hậu cung làm tròn bổn phận cũng như quyền lực của mình, cho dù không được hưởng sự ân sủng của Hoàng Thượng, các nàng ấy vẫn âm thầm đấu tranh như trước, không nghĩ gì nhiều. Lần nào các nàng ấy cũng chỉ vì một chuyện con con mà chạy tới làm loạn ở chỗ tôi, bảo tôi phải làm chủ cho các nàng, tôi thật sự là khó chịu tới cùng cực.

Long Kỳ và đại hoàng tử cuối cùng cũng quyết đấu một trận mắt nhìn là không thể tránh khỏi. Chính sự của Long Kỳ càng ngày càng nhiều, thường xuyên cả ngày cũng chẳng thấy bóng đâu. Tôi có thể hiểu chàng, vì thế trong lòng chỉ hy vọng chàng mau chóng xử lý mọi chuyện bên ngoài xong, thì mới xử lý tốt tới hậu cung.

Hôm nay tôi đi tới phòng thử quần áo, đó là Long Kỳ bảo phòng may làm cho tôi một bộ quần áo quý phi. Tôi cảm ơn chàng đã chăm chút, mọi việc bề bộn vậy mà còn nghĩ đến việc này cho tôi. Quần áo rất đẹp, mặc vào ra dáng quý phi lắm, thể hiện đầy đủ địa vị tối cao. Trong lòng tôi tràn đầy niềm vui, tôi ở trong cung có lẽ là vậy đi! Cũng bởi do quần áo xứng hơn, vốn lòng vẫn còn tồn tại kiểu ham chơi, giờ khoác cẩm bào lên người, giờ đã rèn thành một dạng người trầm ổn, khí chất toả ra từ trong.

Thử xong quần áo, vừa lúc đi qua hoa viên, thấy có hai người đang đi tới, bước rất nhanh, lúc tôi còn chưa kịp nhìn rõ mặt đối phương, thì đã thấy trước mắt tối sầm lại, rồi chẳng biết gì nữa, cả người cứ ngã xuống, cuối cùng tia tri giác hiện lên là tôi bị người ta đánh cho hôn mê.

Lúc tỉnh lại thì thấy đầu rất nặng, làm cho tôi cảm thấy hoa mắt, chóng mặt, mí mắt cứ sụp xuống, đến cả mở hé ra nhìn cũng chẳng có sức lực gì. Nghĩ đến là tên đó xuống tay thật quá độc ác, cứ vậy mà đập cho

tôi một cú, lòng tôi thăm mắng.

Bỗng một giọng nam xa lạ truyền đến, giọng vô cùng thô ráp, “Sao nàng ta vẫn còn chưa tỉnh vậy, không phải là đánh nàng ta chết rồi chứ?”

Một giọng nam nhân khác nói có chút oán giận, ‘Cũng không phải là tại người sao, bảo người ra tay nhẹ chút, nói thế nào người ta cũng là Hoàng quý phi mà! Nếu nàng ấy mà có bị tổn thương gì, xem người làm thế nào giải thích rõ với chủ tử đây? Đừng có vứt hết công sức đi thế chứ”

Hai người tranh cãi nhau ầm ĩ, tôi nghe thấy bọn họ cứ một câu chủ tử hai câu chủ tử, là ai vậy kìa?

Tôi lập tức nằm im bất động, vẫn lắng nghe bọn chúng nói chuyện, như vậy có lẽ có thể tìm hiểu được ai muốn hại tôi cũng nên.

“Ấy da, phải làm sao bây giờ đây? Thật khó khăn lắm mới thoát ra khỏi cấm quân, chẳng lẽ mang về cho chủ tử một người chết hay sao? Ngái ấy không lấy mạng chúng ta mới lạ đó, hơn nữa độc trong cơ thể chúng ta còn chưa được giải, cái này, chúng ta là chết chắc rồi!”

“Quên đi quên đi, đừng nói nữa, nhanh chút ra khỏi kinh thành đi! Cánhng may cấm quân điều tra đến đây, chúng ta mất mạng thật sự đó! Vừa rồi người không phải nói nàng ta vẫn còn thở đều đều đó sao?”

Bốn phía yên tĩnh, tôi bị trói, bị họ tống vào một cái túi. Lúc này cả người tôi rất nhẹ, dường như lưng thì đang áp lên lưng một ai đó, trên đầu tối om. Tôi đoán kẻ công tôi đang chạy trốn, hơn nữa tốc độ rất nhanh. Trời ạ! Chẳng lẽ tôi cứ ngoan ngoãn bị chúng khênh đi thế sao? Cũng không rõ chúng khênh tôi đi thế nào? Vừa rồi nghe bọn chúng nói trong người bọn chúng còn có độc, chẳng lẽ bọn chúng cũng bị ép buộc ư?

Chẳng lẽ đúng như lời Long Kỳ nói, đại hoàng tử bắt đầu xuống tay với người thân bên cạnh Long Kỳ sao? Ôi, không đâu, tôi không muốn trở thành nhược điểm của Long Kỳ. Nghĩ đến đây tôi cố sức húc túi ra, há mồm hét to, “Nè, các người để ta xuống, để ta xuống....Có nghe thấy không...”

Hét mãi, đến mức cổ họng khàn khàn hẳn, lúc này mới có một giọng bắt đầu trả lời, “Người đừng có kêu! Chúng ta không thể để người xuống được!”

“Nè, các người bọn lưu manh mau thả bốn tiểu thư xuống ngay, các người định mang ta đi đâu thế...”

“Người sẽ biết nhanh thôi, xin người im lặng chút được không?” Hắn không ngờ tôi lại lằng nhằng như vậy, ở trong túi tý tý lại kêu lại la, hơn nữa còn dùng cả chân đá cả lưng hắn. Cuối cùng, hắn có chút tức, ném tôi xuống một trận, tôi giãy dụa chui ra khỏi túi, thấy trước mặt có hai nam tử trung niên che mặt, một tên râu xồm trông thô lỗ vô cùng, một tên mặt trắng, có chút âm tính. Tên công tôi là tên râu xồm, đang trừng mắt nhìn tôi, tôi cau mày, cả giận nói, “Các người là ai hả?”

“Chúng ta là ai không cần lo, quan trọng là người có thể cứu tánh mạng của chúng ta là được!” Tên râu xồm trả lời, liếc mắt nhìn tên mặt trắng, nói cảnh cáo, “Người ngoan ngoãn chút, nếu không ta đánh cho người hôn mê luôn!”

Nói xong định ra tay, tôi sợ tới mức co rúm người lại, nhìn hắn sợ hãi, hắn thở dài một hơi, “Tốt lắm, người nghe lời là được, nếu không ta thật sự không khách sáo đó!”

Hắn lại vác tôi lên lưng lần nữa, trận xóc nảy bắt đầu, tôi cuộn tròn hai chân trong túi, ngấm lại, thăm rồi, nếu quả thật tôi bị đại hoàng tử tóm được, vậy thì xong rồi. TRước tiên không rõ sẽ phải chịu kiểu tra tấn nào nữa. Cứ coi hắn thù hận với Long Kỳ thì biết, chắc không chém tôi tan tành mới lạ đó. Nghĩ đến đây, lòng lại thấy sợ hãi như nước biển dâng tràn mạnh mẽ, sự lạnh buốt ập vào người.

Nhưng lúc này bị bọn chúng khênh trên lưng như vậy, tôi thật không biết phản kháng thế nào nữa. Cứ như vậy xóc nảy không biết bao lâu, cả người tôi như tử, tay chân nhũn ra, trái tim dường như không chịu nổi nữa rồi.

Đột nhiên cả người bị đập rất mạnh lên lưng hắn, làm cho tôi bị đập vào đầu đen sì, trước mắt như có ngàn sao bay, bên tai lại nghe thấy tiếng tên râu xồm kích động, “Không ổn rồi, có mai phục!”

Cái gì cơ? Có người tới cứu tôi sao? Tôi từ trong sương mù tóm được tin này, lúc này có một tiếng quát lạnh lùng từ cách đó không xa truyền đến, ‘Muốn sống, thả người trong túi xuống!’

Bên đó tên nam tử mặt trắng mở miệng, “Nếu chúng ta không thả thì sao?”

“Không thả, hừ! Cho các người dễ chịu chút” Đối phương hình như nghiêng rằng nói chuyện, lại nghe tiếng tên râu xồm cúi đầu bảo, “Chúng ta không sợ hãi, ở đây cách chỗ chủ tử không xa, chỉ cần thả pháo hiệu, sẽ có cứu binh xuất hiện ngay!”

Trong lòng tôi thầm than, hoá ra đã biết mục đích của chúng, lúc này không rõ đối phương là cái gì nữa? Vì sao họ lại chặn chúng lại? Lòng tôi rối loạn một trận. Bị nhốt trong túi, cái gì cũng nhìn không thấy, thật tức chết tôi mất! Thảm hại hơn là, nếu bọn chúng mà đánh nhau, mà tên râu xồm cũng không thả tôi xuống, tôi đây chẳng phải là nhận một đao của ai đó sao? Sự lạnh lùng dâng lên, tôi cố sức đá một đá lên lưng tên râu xồm, đầu bị đập một cái, tên râu xồm uy hiếp bảo, “Đừng có động, nếu động nữa là ta sẽ giết người ngay!”

Đầu rất đau, tôi không hề động, rất hận sức lực phụ nữ có hạn, tôi lại nhát gan sợ chết nữa, đây là chuyện tôi biết từ nhỏ rồi.

Bỗng một luồng sát khí đánh tới, tôi cảm thấy thân hình tên râu xồm lung lay, lập tức lại nghe tiếng kiếm va vào nhau truyền đến. Trời ơi, bên ngoài đã bắt đầu đánh nhau rồi, bỗng chốc tôi bị đá tới đá lui, đầu cứ hỗn loạn, hét lên chói tai, nhưng mà may mắn là, chỉ đánh một lúc, trên người tôi thế mà không bị nhát dao nào cả, rất nhiều tiếng kiếm đánh vào nhau chan chát truyền đến, làm cho tôi biết người đối phương hẳn rất đông. Hiện giờ tôi cũng không biết nên phù hộ thể nào để ột bên thắng. Nếu đối phương là kẻ xấu thì tôi đây không phải vừa thoát khỏi hang hổ lại chui vào hang sói hay sao?

Ở trong túi, tôi dường như là một quả cầu trong tay bọn chúng, cứ bị đá tới đá lui, hoàn toàn như một món đồ chơi được người ta tung hứng. Trong lòng tôi điên cuồng gào thét, hét chói tai, tôi nghĩ là mình xong đời rồi, cho dù không bị đại hoàng tử băm vằm thì giờ khắc này bao cảnh nghiệt ngã tôi chịu đủ rồi. Chưa bao giờ tôi biết mình sẽ bị người ta biến thành món đồ chơi buộc loạn một ngày như thế.

Tuy tôi không biết tình hình chiến đấu bên ngoài thế nào, nhưng trong tai nghe được một câu làm tôi xung sướng mãi không thôi, một câu gầm lên, “Không được làm người trong túi bị thương!”

Chả nhẽ là cứu binh của tôi sao? Tôi bị đá cho đầu óc choáng váng nên tự hỏi. Đột nhiên, có tiếng hét thảm thiết truyền từ đằng sau, tên râu xồm gầm lên, “Ta liều mạng với các người!” Nói xong tôi chỉ cảm thấy cả người bị một sức mạnh lớn quăng ra ngoài bay đi. Trời ơi! Tôi sẽ ngã chết mất thôi, vội hét lên một tiếng thê thảm, ôm chặt lấy cả người sẵn sàng nghênh đón điềm xấu tới, cũng không ngờ không như tôi đoán, có bị ngã thật nhưng lại vào trong lòng một người.

Tôi xé miệng túi ra, thấy được kẻ đỡ lấy tôi, nước mắt lập tức rớt xuống âm âm, háo ra kẻ đỡ được tôi lại là Hàm Mặc. Không hiểu lòng chưa xót nghĩ mà thấy sợ, tôi kìm chế không nổi cứ rơi nước mắt xuống, rồi nhào thẳng vào lòng hắn khóc rống lên, chẳng còn tí hình tượng nào cả. Trong mắt Hàm Mặc loé lên đau xót, cứ thế ôm tôi thật chặt, an ủi, “Nha đầu à...Đừng sợ, đừng sợ, còn có ta ở đây!” Tôi dần dần chuyển thành tiếng nức nở, người đôi mắt ràn rụa nước mắt lên, nhìn thấy cảnh chiến đấu kịch liệt bên kia, chỉ thấy hai kẻ bắt cóc tôi cả người đã bị trọng thương, vây quanh có bốn năm người mặc áo đen tấn công tàn bạo. Tôi ngược ánh mắt khó hiểu lên hỏi, “Sao anh lại có thể xuất hiện ở đây chứ?”

Hàm Mặc dùng ống tay áo lau nước mắt trên mặt tôi, bảo, “Ta vừa nghe thấy nàng bị bắt cóc thì chạy đuổi tới. May là nửa đường cản lại được, nàng không bị thương chứ?” Nói xong, Hàm Mặc kiểm tra trên người tôi. Tôi chui ra từ trong túi, lắc lắc đầu, “Không bị thương nhưng mà đầu óc có chút choáng váng” Tôi chỉ vào đầu vẫn cảm giác như hôn mê vậy nói, lúc này hai gã to lớn đã bị thiết vệ đánh ngã trên đất, miệng kêu thảm thiết.

Hàm Mặc đỡ lấy tôi, tiến về phía trước, “Chúng ta về thôi”

“Vâng!” tôi gật gật đầu, lại vào lúc này, mặt Hàm Mặc biến sắc, ánh mắt trở nên lạnh tới thấu xương, nhìn thẳng vào một rừng cây khác, tôi có chút kinh ngạc hỏi, “Sao lại không đi?”

“Chúng ta bị vây rồi” Hàm Mặc trầm giọng nói, lúc này thiết vệ phía sau HÀM MẶC lập tức xông lên trước, bảo vệ hai người chúng tôi, một người trầm giọng bảo, “Vương gia đi mau, cứ để chúng tôi đối phó!”

Hàm Mặc gật gật đầu kéo tôi chạy sang hướng khác. Lúc này tôi mới nghe thấy có tiếng người ở sau rừng

cây truyền tới. Chỉ lát sau, có mười mấy người xuất hiện cuối rừng, tốc độ cực nhanh, như thác lũ vậy, một lúc sau đã thấy dây dưa với thiết vệ của Hàm Mặc rồi. Thấy tôi đang ở cùng Hàm Mặc, họ chia làm hai tốp xông tới. Long tôi cả kinh, Hàm Mặc chặn kiếm trước mặt tôi, ánh kiếm lạnh lẽo như tuyết mùa đông đập vào mặt, kèm theo tiếng danh gọn. Tôi chỉ thấy trước mặt một luồng sáng trắng, hoa đao như tuyết bay tảo ra, luồng lạnh lẽo bỗng chốc làm tôi cả người nổi da gà. Nói thì chậm khi đó rất nhanh, HÀM MẶC lập tức cầm kiếm đỡ vô số ánh sáng của đao kiếm, ngăn ánh đao tới gần tôi, kiếm thuật cao siêu, mang theo một kẻ không biết võ công như tôi đây cũng có chút khó khăn. Nếu không phải tôi kéo hấn, chắc chắn hấn đã sớm thoát thân rồi.

Lúc này mắt thấy thiết vệ bị ánh đao làm cho lui liên tiếp, Hàm Mặc cắn răng một cái, nắm chặt lấy tay tôi chạy về cuối rừng, tôi cũng cố hết sức lực chạy về phía trước, nhưng mà ngực tôi cứ như bị đóng băng vậy, tim đập bình bịch. Tôi nghĩ tôi sắp chết đến nơi rồi, tôi thở từng ngụm phì phò, Hàm Mặc thấy tôi toát mồ hôi đầm đìa thì đi chậm lại, quan tâm hỏi, “Nàng không sao chứ?” Tôi lắc lắc đầu, miệng lúng búng không rõ, “Không....Không sao...”

Lúc này, đám tùy tùng đằng sau cũng dần dần bắt đầu tới gần, HÀM MẶC cũng không nghĩ gì nhiều, lập tức ngồi xuống ôm lấy tôi, nhảy về đằng trước.

Đi không biết bao xa, đột nhiên HÀM MẶC dừng chân, ánh mắt nẩy lên tức giận. Tôi ngược mắt nhìn theo thì cũng hoảng sợ, trước mặt chúng tôi là cảnh một vách núi, Hàm Mặc buông tôi xuống, nhìn quanh bốn phía. Lúc này truy binh bị cách xa đang ở bốn phía dồn về, hơn nửa số người tăng lên rất đông, xem ra đúng như râu xồm nói, mục đích đại hoàng tử ở ngay gần đó không xa. Hiện giờ, tôi và Hàm Mặc xem ra là chạy không khỏi trời nắng rồi.

Hàm Mặc tiến lên phía trước, tôi kinh ngạc hoảng sợ, đi theo hấn tiến lên, đột nhiên trong mắt Hàm Mặc hiện lên nụ cười, tôi khó hiểu, trừng to mắt nhìn hấn, hấn vươn tay ra cho tôi, “Nha đầu, chúng ta cùng nhảy xuống đi!”

Tôi cả kinh há hốc mồm, không dám tin nhìn hấn, bật thốt lên, “Gfi cơ? Không, không được, anh đi nhanh đi! Anh đừng có lo cho tôi...” Tôi sợ tới mức lùi lại phía sau, ra sức lắc đầu. Quay đầu lại thấy người đã tới gần, tim dường như muốn ngừng đập. Lúc này Hàm Mặc lại đưa tay ra túm lấy lưng áo tôi, lúc tôi còn chưa kịp kêu thì đã nhảy luồn xuống vách núi! Ý nghĩ cuối cùng trong đầu tôi lúc này là, rơi xuống là chết chắc rồi!

117. Chương 117

Trái tim tôi dường như ngừng đập, tôi cứ như vận tốc ánh sáng lao vọt xuống vực sâu, Hàm Mặc ôm chặt lấy eo tôi không cho tôi rời hấn, nhắm mắt lại nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai, quật vào mặt nhức nhối.

Dường như rơi xuống rất lâu, tựa như mới chỉ có một giây vậy, đúng lúc tôi chịu không nổi nữa rồi thì bỗng trước ngực bị đau một trận, dường như có vật gì sắc nhọn đâm xuyên qua ngực, tôi đau tới mức mấy lần xỉu đi, mở to mắt, há miệng kêu to nhưng trong mồm thì đều toàn nước, bởi vì rơi xuống sông rất mạnh vô tình làm cho lục phủ ngũ tạng bị chèn lại rất khó chịu. Hơn nữa ngực rất đau đớn. Tôi thật sự thừa nhận không chịu nổi kiểu đau đớn thống khổ làm con người ta thở không nổi thế này. Ở dưới nước không thể thở nổi, hơn thế tôi do vì chuyện nhảy xuống vực mà đã bị choáng váng thở rất khó khăn, chỉ trong chớp mắt trước mặt một mảng máu đỏ sẫm loang ra nhìn không rõ. Tôi chẳng còn sức lực nào nữa, cứ chìm dần trong nước. Vào lúc tôi sắp tắt thở thì đúng lúc đó Hàm Mặc bơi tới bên cạnh tôi nắm chặt lấy tay tôi, dìu tôi lên bờ.

Trong đầu tôi sớm đã trống rỗng, hơn nữa mặt mũi bị nước tràn vào, cảm thấy khó chịu vô cùng, ý thức dần dần mất đi, tôi hôn mê bất tỉnh.

Đầu đau quá, giống như bị kim châm đâm vào rất đau đớn, chân tay rã rời len vào tận trong óc. Trong khi giãy chết, cơn uất nghẹn trong ngực dường như muốn nổ mạnh, từ từ mở mắt ra, cảm thấy trước ngực lạnh như băng. Tôi bỗng chốc bị dọa, vốn đang có cảm giác choáng váng chợt tỉnh, ngẩng đầu thấy cả người trần trụi, sợ tới mức hét lên một tiếng nhỏ, lúc để ý tới trước ngực được băng mảnh vải trắng thấm máu, tôi lập tức tỉnh ra, hoá ra là Hàm Mặc đã băng vết thương cho tôi.

Thấy Hàm Mặc đi tới, ôm một bó củi, hắn thấy tôi tỉnh lại, lập tức vứt củi xuống tiến đến. Tôi kinh hoảng túm chặt lấy quần áo bảo vệ ngực, sắc mặt nóng bừng lên không dám nhìn thẳng vào mặt hắn.

“Thế nào? Ngực còn đau nữa không?” Hàm Mặc thân thiết cúi xuống nhìn tôi, tôi lắc đầu nhanh nhưng do hành động đơn giản như vậy thôi mà làm miệng vết thương toác ra, thở nặng nhọc một tiếng, HÀM MẶC cười khê, nhìn bộ dạng thên thùng của tôi thì bảo, “Nha đầu, vừa rồi đã đắc tội rồi, bởi vì ta muốn băng vết thương cho nàng!”

Nói xong thì đứng dậy đi đốt lửa, nói, “Hiện giờ thời tiết rất lạnh, chúng ta mau mang quần áo ra hong cho khô!” Một lát sau không biết hắn dùng cách gì mà ngọn lửa bắt đầu cháy, rồi dần dần phát ra tiếng nổ lách tách, HÀM MẶC đốt lửa xong đến bên cạnh tôi, nói khê, “Nàng cởi quần áo ra đi, ta sẽ giúp nàng hong khô!”

Tôi kinh hãi nhìn hắn, khê nhếch miệng, lại chẳng biết nói gì. Lúc này Hàm Mặc đứng dậy quay tấm lưng thon cao về phía tôi, không nhúc nhích. Có muốn cởi hay không nói thật ra gió lạnh thổi tới luồn trong quần áo lại càng thêm lạnh hơn, tôi bị đông lạnh run rẩy. Ngay lúc tôi đang do dự thì đúng lúc đó giọng Hàm Mặc có chút mất tự nhiên truyền đến, “Nha đầu, nhanh nào, bị đông lạnh sẽ không tốt lắm, mặc quần áo của ta trước vậy” Nói xong trước mặt tôi hắn cứ thế cởi áo bên ngoài đưa cho tôi. Tôi nhận lấy, thấy quần áo của hắn rất khô ráo, chắc chắn là đã dùng nội lực để hong khô rồi.

Tôi khê cắn môi dưới, vội vàng trút quần áo mình ra, nhưng chỉ có một tay nên có chút khó khăn, một bên bị thương nên tay cũng không thể động đậy được. Lặng nhắng mãi rồi tôi cũng cởi được quần áo ra, vội đem áo choàng của hắn khoác lên người. Hắn nhận lấy quần áo của tôi, lập tức ngoắc lên cây tre, bộ quần áo này ngăn tầm mắt chúng tôi lại.

Cảnh không khí kỳ lạ này rất mất tự nhiên, đặc biệt là cùng nam tử khác ở chung. Tuy Hàm Mặc không phải xa lạ gì với tôi cả, nhưng kiểu tiếp xúc thân thể thế này làm cho tôi nảy sinh ngượng ngùng. Nhớ lại cảnh vừa rồi hắn băng bó cho tôi kia, quả thực là đổ mắt tía tai. Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều không nói gì, bóng đêm nặng nề lan tràn.

Một lát sau, giọng Hàm Mặc vang lên xin lỗi, “Thực xin lỗi, nha đầu à, ta không biết chuyện xảy ra bất ngờ này, làm nàng bị thương!”

Tôi đành nói lảng, “Không sao, chuyện khổ sở này so với rơi vào tay Long Hạo chỉ như một bữa ăn sáng vậy, cảm ơn anh đã mạo hiểm cứu tôi!” Đối với Hàm Mặc ngoài cảm kích ra thì cũng vẫn chỉ có cảm kích mà thôi. Tôi nợ hắn nhiều lắm, nhiều đến mức cả đời này cũng không thể đền nổi.

Đột nhiên HÀM MẶC có chút vội vàng nói, “Vì nàng ta nguyện ý trả giá cả mạng sống!”

Lòng tôi chấn động, trong khoảng thời gian ngắn lại không biết nói gì tiếp, cứ yên lặng mãi. Tôi nhìn bóng người qua bên kia quần áo, nước mắt cứ lăn xuống, trong lòng cúi đầu kêu lên, HÀM MẶC anh nguyện ý trả giá mạng sống của anh cho tôi, còn tôi cũng có một ý nguyện vì anh mà trả giá cả mạng sống của mình nữa mà!

Giọng Hàm Mặc nhẹ nhàng du dương nỉ non, dường như mang theo rất nhiều muộn phiền, mang theo nỗi thương cảm tới vô tận. Tôi nghe mà không hiểu sao thấy đau lòng, đau lòng vô cùng. Tôi vừa nghi xong thì mở lời, “Anh bảo có phải đại hoàng tử phái người tới tìm chúng ta hay không?”

Hàm Mặc trả lời, “Chắc chắn đến rồi! Hơn nữa có lẽ đã có người xuống dưới rồi!”

Lòng tôi chấn động, bật thốt lên, “Vậy chúng ta không phải sẽ nhanh bị phát hiện sao?”

“Thế này vậy, mau hong quần áo khô xong, ta sẽ dập lửa luôn. Rừng rậm ở đây dày đặc vậy, muốn tìm một người cũng không phải chuyện dễ dàng, vì thế đừng có lo lắng, hiện giờ chúng ta rất an toàn!”

Có được câu này của hắn, lòng tôi cũng thấy thoải mái hơn, Hàm Mặc đem quần áo đã khô đưa cho tôi, lại quay lưng đi. Tôi cầm quần áo mà lo lắng tận đáy lòng, trong chốc lát lệ rơi đầy mặt. Hàm Mặc dường như cảm thấy tôi rất yên lặng khê xoay người nhìn thấy tôi cầm quần áo rơi lệ, hoảng sợ, vội cúi xuống, ôn nhu hỏi, “Nha đầu, nàng sao vậy?”

Tôi khê nức lên, “Hàm Mặc à, anh đối tốt với tôi vậy, tôi thật sự không biết trả ơn với anh thế nào nữa!”

Hàm Mặc cười nhẹ nhàng, lấy tay lau nước mắt cho tôi, “Ngốc ạ, đối tốt với nàng không tốt hay sao? Ta đối tốt với nàng, sao nàng khóc thương tâm đến vậy?”

Tôi lắc lắc đầu, “Không anh không hiểu đâu, chỉ vì anh đối với tôi tốt quá, mà tôi thì lại chẳng có gì báo đáp anh, điều này làm cho lòng tôi thấy rất khó chịu”

Hàm Mặc khẽ giật mình, tròn mắt hiện lên tia thương đau, đứng dậy, quay lưng lại tôi, “Nàng nhanh thay quần áo đi! Đừng có nghĩ ngợi linh tinh những chuyện vớ vẩn này làm gì, ta không sao, chỉ cần thấy ổn là được rồi”

Trong lòng tôi thở dài khe khẽ, cầm lấy quần áo, sau đó xong đứng dậy mang quần áo trả lại cho hắn, hắn xoay người lại dịu tôi tới bên đồng lửa ngồi xuống bên cạnh. Tôi dỡ tóc ướm ra hong, như một đám mực đen thẫm trải trước ngực, lấm tấm nước.

Lúc này nhìn thấy tia kinh diễm trong mắt HÀM MẶC, bình thần nhìn tôi, tay không tự chủ được vươn ra chạm nhẹ vào sợi tóc của tôi. Đột nhiên lại buông vội ra.

Tôi nhìn kỹ xem thì mới để ý tới vết máu đỏ. Trời ơi, tôi thế nhưng lại không phát hiện ra tay hắn bị thương.

Tôi biến sắc, giọng run rẩy, “Anh bị thương sao?”

Hàm Mặc dùng tay trái cho cùi vào, tay không ngừng lại, chỉ bình tĩnh nói, “Lúc ngã xuống bị thương chút!” Giọng bình thản tới nỗi cứ như không có gì vậy. Lòng tôi cười khổ, thật dễ bị hắn lừa quá đi! Nếu bên ngoài chỉ nhìn thấy vết máu đỏ sậm lộ ra ngoài tay áo thì tôi sẽ tin là vết thương rất nhẹ mà thôi. Nhớ tới lúc nhảy xuống, Hàm Mặc che chở tôi chặt chẽ, cảm giác áy náy nẩy lên trong lòng, nhẹ nắm lấy tay hắn, dường như hắn muốn tránh đi, cũng không biết vì sao cuối cùng thì hắn ngồi im để tôi vén tay áo hắn lên.

Vén tay áo lên tôi mới cau mày, trên cánh tay phải có một vết thương dài hơn nửa gang tay miệng vết thương khá sâu, có mấy chỗ còn nhìn thấy cả xương, mặt trên hình như đã được bôi một lớp thuốc, máu đã ngừng chảy, nhưng miệng vết thương khủng bố thì vẫn dọa tôi sợ. Miệng vết thương này, vẫn là một nửa trách nhiệm của tôi. Ngẩng đầu lên nở nụ cười tươi, hỏi thản nhiên, “Miệng vết thương này không sao chứ?”

Hàm Mặc liếc mắt nhìn tôi một cái, kéo tay áo xuống, “xương cốt chắc Đã gãy rồi, chắc mất vài ngày là đỡ! Nha đầu vết thương còn đau không?”

“Lúc Nàng rơi xuống nước là bị một vật sắc nhọn đâm vào trong ngực, nhưng may mắn thay bị thương cũng không sâu”

Bỗng nghe được chuyện Hàm Mặc nói đến nói xương, tôi có chút không tin nổi nhìn hắn. Gãy xương, hắn thế nhưng nói ra dễ dàng vậy. Tôi trầm ngâm chút, đi tới chỗ đồng củi, rút ra hai cây củi thẳng. Trong ánh mắt kinh ngạc của hắn, ép hai cây củi vào cánh tay hắn. HÀM MẶC giật mình, biết tôi là đang cố định vị trí cho hắn, phòng ngừa xương bị lệch, quay đầu nhìn quanh xem có gì buộc không? Vừa nghĩ đến vậy, xé từ cổ tay áo ra, xoắn lại thành dây cho chắc rồi buộc chặt lại cho hắn. Nhìn trông có chút khó coi. Tôi cười nhẹ nhàng, ngồi xuống bên đồng lửa, nhanh nhẹn búi tóc thành hai búi, nhớ tới đại hoàng tử có khả năng đang tìm kiếm, tôi ngẩng đầu nhìn thấy HÀM MẶC đang nhìn tôi chằm chằm trầm tư, khẽ hỏi, “Anh đang nghĩ gì thế?”

Hàm Mặc hình như giật mình tỉnh lại, ánh mắt đảo quanh không được tự nhiên, bảo, “không có gì”

“Vậy à, vậy chúng ta nhanh dập lửa đi, nếu mà bị bọn chúng phát hiện ra thì thảm đó!” Hàm Mặc nghe tôi nói vậy thì tự mình dập sạch lửa. Trong nháy mắt ánh sáng ảm đạm hẳn, một lúc sau thì đã tối đen sì, như bóng đêm vậy. Hơn nữa cánh rừng này dày đặc cây cối, ánh trăng ảm đạm cũng không xuyên qua nổi. Toàn bộ cánh rừng rậm lạnh lùng chỉ nghe thấy tiếng con côn trùng nào đó kêu, tôi có chút thở nhẹ nói, “Hàm Mặc..”

“Ừ!” Hàm Mặc đáp khẽ với tôi, tôi cố lấy dũng khí bảo, “Ta...Ta sợ sói”

Đúng lúc tôi vừa nói xong, cảm giác được Hàm Mặc tiến đến gần, rồi bỗng dùng sức một cái đã đem tôi kéo vào trong lòng hạ giọng bảo, “Có ta ở đây rồi! Sói gì đó không dám tới gần đâu!”

Dựa vào trong lòng hần, hơi thở nam tính, bỗng cảm thấy rất an tâm, mệt mỏi ngáp một cái, ghé lên người hần nặng nề ngủ.

Lần này lại mơ một giấc mơ vớ vẩn. Hôm sau vừa mở to mắt nhìn thấy con người Hàm Mặc đen như mực đang bình tĩnh nhìn tôi, mà tôi thì chẳng có tí vẩn nhã gì giống như con bạch tuộc vậy nằm úp người lên trên người hần. Tôi cả kinh, ngồi dậy, thâm kêu gập quỵ rồi. Trời ơi! Tôi đang làm cái gì vậy nè? Mặt mũi đỏ bừng lên, nói rầu rĩ, “Anh không ngủ sao?”

Hàm Mặc bị hành động của tôi đẩy cho suýt ngã, ý tứ hàm xúc không rõ, “Ta ngủ không được!”

Không thèm nghĩ vớ vẩn gì nữa, đi tới con suối bên núi, bắt đầu rửa mặt, chải đầu. Nước suối lạnh băng xoa mặt, khí lạnh kích thích. Đợi chúng tôi rửa mặt chải đầu xong thì bụng bắt đầu lên tiếng.

Hàm Mặc bảo tôi đợi, một lát sau thấy trong tay hần mang một con thỏ hoang về, lòng tôi rất vui vẻ, đã cso cái ăn. Tôi ở một bên nhóm lửa, còn hần thì xử lý thịt thỏ, mỗi người một tay, chúng tôi bắt đầu có cơm, thịt thỏ ăn. Chúng tôi bắt đầu lên kế hoạch làm cách nào có thể đi ra ngoài. Ép buộc cả đêm, tôi thể nhưng đã quên mất chuyện mình bị bắt cóc, không biết lúc này Long Kỳ sẽ lo lắng thế nào, chắc là lo lắng lắm đây?

Lòng tôi khổ sở hần lên, ăn vội vàng, rồi nhìn Hàm Mặc bảo, “Chúng ta nhanh về đi!”

Tôi vội vàng đuổi lên trước, lại thấy Hàm Mặc vẫn còn đứng lặng ở nơi nào đó, tôi khó hiểu gọi, “Đi nào!” Trong mắt Hàm Mặc hiện lên tia sáng phức tạp, gật gật đầu, đi tới chỗ tôi. Cả hai chúng tôi đi xuyên qua rừng rậm, làm cho tôi thấy vui nhất là trước đây Hàm Mặc cũng đã từng có lần đến vùng này rồi, trông có vẻ rất quen đường. Nhưng mà tôi đang bị thương ở ngực, vì thế hành trình có vẻ chậm hơn. Đi mãi nửa ngày trời vẫn chưa đi ra khỏi khu rừng rậm. Cuối cùng lúc nhìn thấy một nhà gia đình nông dân thì sắc trời đã tối rồi. Hàm Mặc đỡ lấy tôi, gõ cửa nhà người dân này. Một ông già thợ săn ra mở cửa, Hàm Mặc viện ra một lý do nào đó, người thợ săn hiền lành cũng không hoài nghi, cứ thế mở cửa cho chúng tôi vào nhà.

Trong nhà rất đơn sơ, người dân bình thường sống ở trên núi thường có cuộc sống rất đơn giản. Hàm Mặc lấy một thỏi vàng từ trong người ra đưa cho ông, bảo ông chuẩn bị đồ ăn cho chúng tôi.

Ông già vốn không muốn nhận nhưng nhìn thấy chúng tôi nhiệt tình như vậy, ông cũng đành nhận, rồi vội đi gọi người bạn già của mình đi thu xếp thức ăn cho chúng tôi!

Một lát sau, thức ăn nóng hổi đã được bưng lên, họ thế mà lại mổ gà cho tôi và Hàm Mặc ăn. Tôi uống canh ấm người hần lên, cơm nước xong, họ còn nói cho chúng tôi biết còn một phòng khách. Theo lời nói xuôi tai của họ thì họ đã coi tôi và Hàm Mặc như vợ chồng vậy, tôi còn định bảo với họ là không phải nhưng nghĩ lại cũng thấy không cần thiết. Hàm Mặc không chớp mắt nhìn tôi, chỉ vào một phòng, hơn nữa phòng họ cũng không gần đó, tôi và Hàm Mặc thì ở một phòng để thuốc cách phòng họ hơn mười thước, bên trong treo một chiếc đèn lồng, ánh sáng ôn hoà chiếu xuống soi rõ bóng chúng tôi. Tôi quay đầu nhìn Hàm Mặc ở cửa, khẽ cười bảo, “Chẳng còn cách nào cả, chỉ có mỗi chiếc giường, hơn nữa ở dưới lại là đất bùn, chúng ta đành cùng một chỗ vậy”

Con người sâu thẳm của Hàm Mặc lộ lên, cũng đóng cửa lại, không khí có chút xấu hổ. Tôi nằm lên giường trước, hơn nữa còn nằm sát vào một bên giường, chừa ra một khoảng trống lớn cho hần. HÀM MẶC cứ đứng lặng bên cạnh giường chưa chịu lên, tôi có chút khó hiểu hỏi, “Sao thế nào anh vẫn không lên vậy?”

Ánh mắt Hàm Mặc mơ hồ, giọng khàn khàn, “Ta dành cho nàng ngủ!”

Tôi chẳng chút nghĩ ngợi gì đáp, “Như vậy sao được, đi một ngày, anh cũng đã mệt lắm rồi, hơn nữa ngày mai lại phải tiếp tục đi tiếp, nhanh chút lên giường ngủ đi nào!”

Hàm Mặc bị tôi nói như vậy, mím môi, đi tới, nằm xuống bên cạnh tôi, không thối tắt đèn. Hai chúng tôi cứ lẳng lẳng nằm vậy. Nói thật hiện giờ cũng không ngủ được, cứ mở to hai mắt nhìn, cảm giác hần nằm bên cũng ngủ không được. Không được bao lâu tôi thâm nghĩ ổn rồi, nhắm mắt lại. Cho dù không muốn ngủ cũng không mở mắt ra.

Yên tĩnh được một lát, tôi cảm giác Hàm Mặc bên người dường như giật giắt, tôi cũng không mở mắt ra, cũng không rõ hần đang làm gì nữa. Đột nhiên trên trán bị hôn một chút, lòng tôi bỗng đập bùng bùng như trống trận vậy.

Cũng may tôi còn có cái chắn nếu không hẳn nhất định phát hiện ra tôi vẫn chưa ngủ. Đôi môi chạy đến mũi rồi tới má, lòng tôi càng bối rối, biết làm cái gì đây? Tỉnh lại ư? Không được, như vậy sẽ làm cho Hàm Mặc xấu hổ, cũng rất mất mặt nữa. Còn không tỉnh ư? Tôi không biết tiếp theo sẽ phát sinh chuyện gì nữa. Ngay lúc đầu óc tôi đang tìm đối sách thì môi của hắn đã hôn lên môi tôi. Tôi ngậy dại, cảm giác hắn nhẹ nhàng cọ sát, cũng không xâm nhập, hơn nữa tay hắn cũng bắt đầu sờ soạng bên hông tôi. Trời ơi! Lòng tôi điên cuồng gào thét, đừng mà, HÀM MẶC, xin đừng...Nhưng hắn cũng không dừng lại, dần dần từ hôn nhẹ biến thành hôn sâu, cắn xé khoé môi tôi, giống như muốn phát tiết ra chút vậy. Nên làm cái gì bây giờ? Lòng tôi bối rối vô cùng, nếu hiện giờ tôi mở mắt, tôi nên làm cái gì đây? Mắng hắn ư? Đánh hắn sao? Hay là vẫn giả vờ câm điếc? Cũng mặc kệ là kiểu gì tôi cũng không muốn, tôi chỉ muốn hắn dừng lại. Nhưng mà vào lúc này Hàm Mặc đã nhẹ nhàng cạy mở đôi môi tôi ra, luồn đầu lưỡi trơn trượt vào bên trong, cùng tôi dây dưa đầu lưỡi. Tôi thể nhưng không tự chủ được hơi khê rên lên, hắn cũng không dừng lại, tiếp tục hôn sâu hơn, Nụ hôn của hắn trở nên cuồng dã dần lên, hắn hôn rất cẩn thận mà lại triền miên, cứ như lo lắng sợ làm đau tôi vậy, hoặc là sợ dọa tôi sợ. Cả người dề Lên, vuốt ve từ vai tôi dọc theo thân mình mảnh liệt đi xuống. Lòng tôi càng sợ hãi, hiện giờ nên làm cái gì đây? Tôi định ngăn hắn lại. Tôi không thể có lỗi với Long Kỳ, không thể, tuyệt đối không thể...

Lúc này quần áo trên người tôi đã bị vén nhẹ lên, HÀM MẶC thể mà lại dám hôn lên bộ ngực sữa của tôi đang đứng thẳng ngạo nghễ, lòng tôi lại càng khiếp sợ hơn, cảm thấy sự tình đã tới mức nghiêm trọng rồi, cuối cùng chịu không nổi thốt lên tiếng nói mê, đưa tay gầy nhẹ một cái, “Ồi, đừng tới đuổi tôi...Đừng tới đuổi tôi...” Nói xong nước mắt trên mặt tôi lăn xuống, biểu hiện sợ hãi như muốn đuổi cái gì quái lạ đi. Quả nhiên Hàm Mặc ngừng hôn, cũng dời cả người nặng chịch ra. Thời gian như ngừng lại, tôi khê nghiêng người, chớp chớp miệng, nói lúng búng, “Đừng đuổi theo tôi...Tôi sợ...”

Lúc này tôi cảm thấy nước mắt được Hàm Mặc hôn lên, hắn dèm chắn cho tôi, đưa tay ra ôm tôi vào lòng, trầm giọng nói, “Vũ nhi à...Ta biết bắt nàng làm sao bây giờ? Ta không thể mất nàng được, ta không thể mỗi lần thấy hắn giữ rịt lấy nàng, ta sẽ nổi điên mất. Ta hận không thể giết người được, ta nên làm cái gì bây giờ hả? Nàng nói cho ta biết có được không? Vũ nhi à, Tình cảm của ta với nàng nàng có biết hay không? Ta biết làm gì với nàng bây giờ đây?”

Dần dần tiếng nói nhỏ dần như cực kỳ bí thống, tôi nằm trong lòng hắn mà nước mắt trào ra, thấm vào quần áo hắn. Thật xin lỗi Hàm Mặc, tôi cũng không biết nên làm cái gì nữa. Trong lòng tôi ngoài nói xin lỗi ra thì cũng chẳng nghĩ được gì cả. Một đêm này, mất ngủ. HÀM MẶC làm bạn với tôi, còn tôi dựa vào trong lòng hắn lắng nghe tiếng hắn thở bình ổn.

118. Chương 118

Hôm sau tôi đã tỉnh lại rất sớm, mắt có chút đau nhức, nhìn trông như mắt gấu mèo vậy, đi đến bên cạnh giếng, nhìn thấy bóng hiện lên trên mặt nước mà thần mặt ra. Tôi khê nhếch miệng, lúc này nghe được tiếng Hàm Mặc trầm thấp đằng sau, “Sao dậy sớm vậy?”

Tôi quay đầu nhìn hắn cười nhẹ nhàng, “Sáng sớm ngọn núi này rất đẹp, không khí rất trong lành, dậy sớm chút để còn có thể nhìn thấy mặt trời mọc nữa!”

Hàm Mặc phóng mắt ra xa nhìn mặt trời chưa lên, có chút xuất thần, ánh mắt dường như không có điểm dừng. Tôi nhìn theo không biết vì sao từ tối hôm qua đến giờ, tôi đối với Hàm Mặc có loại tình cảm không tiêu tan, cứ trần trọc mãi. Tôi không muốn coi Hàm Mặc như huynh trưởng, cũng không phải là bạn bè, không rõ là gì nữa, cứ giống như là tình yêu thứ ba vậy. Tôi cũng không ghét hắn, cho dù tối qua hắn làm chuyện đó với tôi, tôi cũng không thấy chán hắn, mà ngược lại càng cảm thấy áy náy thêm.

Là do tôi đã biến hắn thành như vậy. Còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp hắn, cái vị kia phong lưu, hài hước, hay cười, cái vị kia mà cứ một câu một câu gọi tôi là nha đầu, trong miệng hắn nói từ nha đầu với tôi rất quan trọng như thế, hắn còn có thể trở lại nữa sao?

Trong rừng, gió mát thổi tới hai người, là hai kiểu tâm tư hoài mong, chờ đợi mặt trời mọc.

Trong nhà thợ săn đã sớm ăn sáng, tôi và Hàm Mặc lại tiếp tục đi tiếp, vượt qua một ngọn núi, chẳng bao lâu hình như đi mất gần một canh giờ, cuối cùng cũng thấy đường cái, có một đám đông đang vô cùng hưng

phấn đi đi lại lại, con đường gian nan thì qua rồi. Vừa tới cửa thành, thấy thủ vệ quan binh có vẻ nhiều thêm, cứ tiến hành kiểm tra rất cẩn thận từng người một. Lòng tôi thầm kinh ngạc, tôi rời đi kinh thành mới có hai ngày không có chuyện gì xảy ra chứ? Đang nghixi vậy thì tôi và Hàm Mặc đã đi tới trước mặt quan binh. Trên người HÀM MẶC vẫn không giấu được khí chất cao quý. Hàm Mặc kéo tay tôi chuẩn bị vào thành, lúc này quan binh vung đao lên chặn chúng tôi lại, “To gan, các ngươi là ai? Dám xông vào trong thành”

Hàm Mặc e là chưa từng bị chặn lại như vậy, ánh mắt nghiêm nghị liếc xéo qua, móc lấy một kim bài trong người ra giơ lên, giọng lạnh lùng, “Mở to mắt của người lên xem ta là ai hả?”

Quan binh cau mày, nhìn kim bài rất cẩn thận. Lúc này, có một đầu mục đi tới, nhìn thấy kim bài trong tay Hàm Mặc, sợ tới mức run rẩy cả người, vội vàng chạy nhanh tới nở nụ cười chào đón, “Tiểu nhân có mắt không thấy thái sơn, xin Hàm thân vương thứ tội!” Nói xong, nghiêm khắc nhìn tề quan binh chặn chúng tôi lại, cả giận nói, “Mù à! Lùi xuống”

Nói xong định nói gì đó, Hàm Mặc căn bản không muốn nghe, kéo tôi đi thẳng vào thành.

Tôi chỉ đi sau hắn, trong lòng thấy hưng phấn dị thường. Nghĩ đến có thể thấy Long Kỳ ngay lập tức, tôi có chút sốt ruột. Không biết ngày đó tôi rời đi, Long Kỳ có đi tìm tôi hay không? Nghĩ đến trên đường đi tôi được người cứu chuyện này chắc chàng cũng không biết rồi!

Lần trước ngoài tôi và Hàm Mặc chạy trốn ra, toàn bộ thiết vệ của Hàm Mặc mang theo chắc đã bị đại hoàng tử giết chết cả, đến ngay người báo tin cũng không có.

Nghĩ đến đây tôi ngẩng đầu lên nhìn bóng thon cao đi đằng trước, trong lòng dấy lên tầng cảm động. Hắn đã cứu tôi rất nhiều lần, mà tôi thì chẳng báo đáp được tý nào, lại còn hại hắn thương tâm khổ sở, tôi thật đáng chết lắm.

Lúc này phủ Hàm vương đã ở ngay trước mặt, Hàm Mặc dừng lại quay đầu nhìn tôi, “Nàng hồi cung đi!”

Tôi giật mình sững lại, không ngờ hắn sẽ để cho tôi trở về cung. HÀM MẶC nói xong thối xoay người không nhìn tôi, một mình đi vào trong phủ, loáng thoáng nghe có tiếng vui mừng chào đón trong phủ, tôi hơi cau mày lại, nhìn lướt qua rồi xoay người đi về hoàng cung. Tôi biết Hàm Mặc tình nguyện để tôi một mình trở về, cũng không muốn nhìn thấy Long Kỳ tới đón tôi ở phủ HÀM vương. Như vậy sẽ càng làm cho ba người chúng tôi thấy khó khăn hơn.

Tôi tới cửa cung quen thuộc, hai binh lính đứng nghiêm chặn tôi lại. Lòng tôi thấy rất buồn cười, lúc trước tôi đều mặc cảm ý từ đây đi ra, họ đương nhiên không nhận ra tôi hiện giờ, tôi mở miệng, “Ta là quý phi nương nương”

Hai binh lính kia lắp bắp kinh hãi, nhìn kỹ đánh giá tôi, tôi bỗng quên là mình cũng mang theo một khối kim bài, lấy từ trong người ra, đưa tới trước mặt họ, binh lính mở to mắt nhìn, vội tránh ra cho tôi vào cung. Tôi đến gần trong cung, nhìn hoàng cung to như vậy, có chút xúc động suýt khóc. Tôi còn tưởng rằng mình cuối cùng cũng trở về không được nữa! Nhìn thấy toà cung điện lớn nhất ở giữa kia, tim tôi đập bình bịch hẳn lên, giờ này chàng đang làm gì?

Nghĩ đến mà lệ tuôn trào, tôi nhấc chân lên, chạy như bay tới chỗ chàng đang ở, trong lòng chỉ có mỗi một ý nghĩ duy nhất, mau trở lại bên cạnh chàng, mau chút nhào vào trong lòng chàng.

Cung nữ trên đường đi đều kỳ lạ nhìn một cô gái quần áo lộn xộn cứ chạy về hướng hoàng cung, hơn nữa trên mặt còn mang theo nụ cười tươi, thấy ánh mắt kinh ngạc của các nàng ấy, tôi cũng không để ý, lòng tôi đã bay vọt tới bên người hắn rồi. Do vội vàng sốt ruột lát nữa gặp lại, lúc bước lên thêm đá, bị ngã chống vó, lại tiếp tục đứng lên, chạy tới cánh cửa kia, gần tới rồi, tôi sắp thở không nổi nữa rồi, vọt tới, mở to mắt, thấy một bóng hình quen thuộc đang đứng lẳng lặng bên cửa sổ, bốn mắt nhìn nhau, lệ nóng tràn trề trên khoé mắt hai người, nhìn chăm chăm một lát, Long Kỳ vội vàng kêu lên một tiếng, “Vũ nhi...”

“Long Kỳ...” Tôi khó khăn nuốt nước miếng một cái, giây tiếp theo đã lao thẳng vào trong lòng chàng, ôm chặt lấy lưng chàng. Long Kỳ cũng ôm chặt lấy tôi, cổ sức kéo chặt tôi vào trong lòng hơn. Cứ như vậy cùng nhau lặng lẽ cảm thụ sự tồn tại của nhau, mãi không nói gì, trăm ngàn lời nói cũng không thể hiện được hết bằng cái ôm chân thật được. Cuối cùng Long Kỳ cũng kéo tôi cách ra xa chút, còn nhìn tôi rất kỹ,

nhìn từ trên mặt của tôi xuống dần vết thương trên ngực tôi như còn vết máu, con người đen đột nhiên biến sắc, nhẹ nhàng kéo áo quần tôi lên, đau lòng nhíu mày, nhìn tôi đầy thương tiếc nói, “Còn đau không?”

Tôi lắc lắc đầu, nước mắt lăn dài trên má trả lời, “Không đau, đã không còn đau nữa rồi!”

Long Kỳ lại nhẹ nhàng ôm tôi vào trong lòng, đôi mắt đau xót, nhắm hai mắt lại, dùng bên má nhẹ nhàng cọ vào mái tóc tôi, “Vũ nhi....Để nàng phải chịu khổ rồi!”

Có những lời này của chàng, đến cả hoạ tiếp theo là vết thương tôi cũng không cần. Thấy vẻ mặt đau lòng của chàng, tôi xin nguyện ý bị nhiều vết thương hơn chút. Tôi cũng dùng bên mặt cọ cọ vào ngực chàng, nở nụ cười, chỉ cần được trở lại bên cạnh chàng, em cũng rất thoả mãn rồi.

Một lát sau, Long Kỳ vội truyền Thái Y đến kiểm tra vết thương cho tôi cứ như sợ tôi giấu diếm vết thương vậy. Tôi đại khái để cho Thái Y kiểm tra chút tay chân, rồi cả người, cơ bản là khoẻ mạnh, chri là phát hiện thấy bị trầy da trên chân. Đây là lúc tôi bị rơi từ trên cao xuống vực sâu, Long Kỳ nhìn vết thương mới này thì dùng ánh mắt trách móc tôi. Chàng đã biết vết thương này vì sao mà có rồi, chàng nhẹ nhàng vuốt ve chân tôi, tôi nằm trên giường nở nụ cười ôn nhu, nhìn bộ dạng chàng cau mày hầu hạ tôi, cái kiểu cẩn thận đến nỗi cứ sợ làm tôi bị đau vậy. Giờ khắc này tôi cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Thái Y giúp tôi bôi thuốc trên đùi xong thì đi ra ngoài, trên bàn còn để lại tuýp thuốc mỡ. Đợi tất cả mọi người ra ngoài rồi, Long Kỳ ngồi xuống bên cạnh tôi, cởi nhẹ đai lưng của tôi xuống, rồi đem quần áo tôi cởi ra. Tôi đỏ mặt, thẹn thùng cúi đầu. Long Kỳ nhìn chăm chăm vào vết thương trước ngực tôi đã được băng bó rồi, con người đột nhiên biến sắc, tôi cũng bối rối hẳn lên, bằng vết thương trước ngực tôi dĩ nhiên là vải quần áo của Hàm Mặc. Tôi đang kéo quần áo né tránh, Long Kỳ lúc này giãn mày ra, nhẹ nhàng gỡ mảnh vải băng bó ra, có thể là máu và vải thấm vào nhau, tuy Long Kỳ đã cố gắng không làm tôi đau, cùng lúc vải gỡ ra rồi, thì lộ vết thương là lúc tôi cũng đau tới mức kêu lên một tiếng khe khẽ, vừa nhăn nhó một trận, Long Kỳ nói nhẹ nhàng, “Cố nhịn đau chút, ta sẽ nhanh chóng giúp nàng thay cho tốt”

Tôi cắn răng gật gật đầu, nhắm mắt lại, thần kinh căng thẳng, cố sức chịu đựng, cuối cùng mảnh vải cũ đã được gỡ hẳn xuống, Long Kỳ lại cẩn thận bôi thuốc lên lần nữa, rồi lại dùng vải giúp tôi băng bó tốt hơn.

Long Kỳ cũng không vội tra hỏi chuyện đã xảy ra với tôi, mà là đem xử lý tốt vết thương của tôi xong, mới lo lắng hỏi xem cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Tôi đem mọi chuyện bị bắt cóc và việc nửa đường được Hàm Mặc cứu kể lại cho chàng, rồi chàng lúc này mới lại kể cho tôi nghe chuyện ngày đó chàng đã đi tìm tôi ra sao. Hoá ra lúc tôi bị bắt cóc khi đó, cũng do hai tên bắt cóc kia công lực rất cao, mang theo tôi chạy ra khỏi cấm quân đang vây quanh. Lúc đầu Long Kỳ nghe được tin tôi bị bắt cóc thì lập tức điều động cấm quân toàn thành đi tìm, nhưng vẫn không có chút tin gì, dường như tôi bị tan đi trong không khí vậy. Chàng nào có biết hai kẻ bắt cóc tôi kia lại trốn vào trong rừng cây chạy, Long Kỳ thì điều động binh mã đi một mạch khắp nơi trên đường tìm, dường như đã xốc hết cả toàn kinh thành mọi góc ngách mà vẫn không thấy. Long Kỳ hoài nghi là tôi đã bị đại hoàng tử bắt được đang ở đâu đó. Cuối cùng Long Kỳ tức điên lên, lập tức xuất quân đi tới chỗ đại hoàng tử, cùng thuộc hạ của đại hoàng tử giao chiến một trận, tiếc rằng đại hoàng tử giảo hoạt, biết giữa đường tôi đã được người cứu rồi, trong tay không có ai đối chất và uy hiếp được Long Kỳ, hẳn cũng đoán ra được chắc Long Kỳ sẽ xuất binh công kích, vì vậy lập tức triệu tập một đồng người trốn mất.

Còn Long Kỳ thì cũng biết được tôi không nằm trong tay hắn, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi mọi góc ngách, cuối cùng phát hiện thiết vệ trong phủ HẮM Mặc trong rừng, Long Kỳ cũng đoán là tôi và Hàm Mặc ở cùng nhau, lại bắt đầu tìm kiếm chỗ chúng tôi rơi xuống.

Chúng tôi là đi bộ trong rừng, còn họ muốn tìm cũng không phải dễ dàng như vậy, cứ không ngừng cầu trời phù hộ. Khó có được sự quan tâm của họ như vảy đáy lòng tôi vô cùng cao hứng, ngày nài cũng bôi thuốc và uống thuốc do tiểu Lan tiểu Thuý ở phòng thuốc nấu, uống canh. Tôi nghĩ chắc không mất vài ngày vết thương trên người tôi sẽ khỏi hẳn!

CẨM thụ được một lần cảnh sinh ly tử biệt, làm tim tôi và Long Kỳ càng ngày càng gắn bó chặt chẽ với nhau. Ngoài những lúc chàng vào triều ra, còn toàn bộ thời gian đều ở bên cạnh làm bạn với tôi, cuộc sống giống như trước đây ngọt ngào. Tôi nhớ đến đây, Long Kỳ vì muốn chúc mừng, đã tổ chức một đại yến tiệc,

mời các quan lại triều thần đến. HẬU cung đẹp, còn mời hẳn một người là Hàm Mặc, hẳn cũng đến đây, ngồi trước mặt nhau, tôi ngồi bên Long Kỳ và các quan lại triều thần nghe hoà tấu mà rất vui vẻ, trên mặt tôi cũng nở nụ cười tươi, không rõ là vui sướng hay là khoái hoạt nữa. Tôi còn cảm thấy mình cười tới mức có chút gượng gạo, ánh mắt Hàm Mặc có đôi lúc lại dừng trên mặt tôi thật lâu không rời. Có đôi lúc lại đưa mắt nhìn đi đâu đó không rõ, rồi uống rượu rất hăng. Tôi bưng chén trà lên uống để giấu khuôn mặt mất tự nhiên của mình, Long Kỳ quan sát tôi cẩn thận, “Ái phi không sao chứ? Có muốn đi nghỉ ngơi một lát không?”

Tôi cười nhẹ nhàng, lắc lắc đầu, “Không cần, khó được mọi người vui vẻ như vậy, em là nhân vật chính sao lại dám rời đi chứ?” Long Kỳ cười lãnh đạm, ánh mắt dừng trên người Hàm Mặc. Lòng tôi run lên, có chút hiểu được ý nghĩa chính của yến hội lần này do Long Kỳ tổ chức. Chàng hẳn là muốn nói cho Hàm Mặc biết tôi là phi tử của chàng sao? Long Kỳ ơi Long Kỳ à! Tôi biết phải làm gì đây? Thật ra chàng vẫn để ý tới chuyện lần trước tôi và HẬM Mặc ở cùng nhau đây. Chàng vẫn để ý tôi là người nói dối muốn ngăn chuyện phát sinh giữa tôi và HẬM Mặc, tôi nên làm cái gì bây giờ đây?

Long Kỳ không trách tôi, cũng không hỏi tôi, chỉ là vô hình cảnh cáo HẬM Mặc, sao mà phải làm khổ vậy chứ?

CẢ người tôi thật sự không thoải mái chút nào. Lúc Long Kỳ lại một lần nữa quan tâm hỏi tôi, tôi chiều theo ý chàng, rời yến hội, lặng lẽ lui về tẩm cung của mình nghỉ ngơi. Ngẫm lại cũng tốt, không muốn chạm mặt cả hai người đàn ông, cũng chẳng cần để ý nhiều như vậy làm gì.

Tối tối, Long Kỳ hỏi cung, chắc là đã uống nhiều rượu, trên mặt có chút say, nhưng mà lại vẫn ôn nhu như cũ, đi tới bên cạnh tôi, ôm tôi ngủ. Mấy đêm nay chàng đều thế, tôi biết là bởi vết thương trên ngực tôi, nhưng mà đã vài ngày rồi, vết thương trên người tôi đã gần như khỏi hẳn. Nằm trong lòng chàng, trên người chàng toả ra mùi rượu, khiến cho tôi mê man một trận. Ngẩng đầu lên đón ánh mắt chàng tìm hỏi. Tôi đỏ ửng mặt, lấy tay ra áp lên ngực chàng, mê ly, mang theo vẻ dụ hoặc cởi áo của chàng. Long Kỳ nắm lấy tay tôi, lo lắng hỏi, “Nàng còn đang bị thương!”

“Không sao, đều khỏi rồi mà!” Tôi tiếp tục dụ hoặc chàng, tôi không biết vì sao biểu hiện của Long Kỳ những ngày này rất để ý đến tôi làm cho tôi cảm động mãi. Tôi cũng muốn thương chàng, tôi muốn yêu tất cả của chàng!

Long Kỳ không hề do dự, dường như chàng bị rượu cuốn vào, có chút hưng phấn, nâng nhẹ mặt tôi lên nhìn mê say khê hỏi, “Có thể chứ?”

Tôi cười kiều mi, nhẹ nhàng gật gật đầu, cứ để mặc chàng xâm chiếm, tiến công chiếm đóng, nhưng mà chàng vẫn rất cẩn thận, không va chạm hết sức vào vết thương của tôi, cứ triền miên mà ôn nhu, giống như con điều dây dưa ngàn năm không cởi bỏ được vậy, chìm vào mất hồn, giống như trên thế giới này chỉ còn hai chúng tôi thôi vậy...Long Kỳ...Cảm ơn chàng đã làm cho em con người ở hiện đại biết rằng, trên thế giới này còn gặp được loại tình yêu trong truyền thuyết, gặp được chàng cho em dùng cả đời để cảm động mãi mãi.

119. Chương 119

Từ sau lần đại hoàng tử trốn đi kia, Long Kỳ càng ngày càng bảo vệ tôi thêm nghiêm ngặt hơn, bên cạnh tôi bất kể là nam hay nữ đều là những người có võ công cao cường cả, với tôi mà nói rất an toàn, tuyệt đối là đảm bảo an toàn, nhưng mà tôi đã trở thành một cái gai trong lòng của hầu hết phụ nữ hậu cung, dường như không có chưa bao giờ có chuyện thần thoại nào xảy ra trên người một cung nữ nào giống tôi vậy, Từ trước đến nay Hoàng thượng chưa bao giờ sủng hạnh phi tử nào khác, điều này đã trải qua hơn một năm rồi.

Những phi tần có tuổi mất thấy mình đã dần già đi thì hận thấu xương với tôi, có một số ít lời nói không hay lọt vào tai tôi, cảm giác của tôi thì chỉ có một đó là tùy các nàng ấy vậy! Tôi cũng không phải là một phụ nữ ngoan độc gì, cũng không ra tay nặng, tôi có thể bị được các nàng ấy một lúc nhưng cũng không bị được các nàng ấy cả đời, công đạo là ở lòng người, dư luận bên ngoài tôi cũng chẳng có thời gian đâu mà để

ý nhiều đến vậy. Thử nghĩ mà xem, trong lịch sử đại hoàng triều, vị hoàng hậu nào, quý phi nào mà chưa từng bị mắng qua? Tôi biết kiểu chuyện thế này không thể tránh khỏi, cũng không buồn làm điều thừa.

Từ sau lần tránh được một kiếp kia, tôi lại càng phải cẩn thận hơn, cũng không thể để chuyện như lần đó tái diễn lại lần nữa. Đường như mỗi ngày đều nghỉ ngơi tại tẩm cung, chớp mắt mà mùa thu đã qua, mùa đông đã đến, khuê phòng bên đó cũng đã bắt tay vào may gấp quần áo mùa đông. Mùa đông rét lạnh canh phòng càng nghiêm ngặt hơn, tôi không sao ngồi yên được một chỗ trong khuê phòng, cứ nhìn bọn họ chế tạo các loại quần áo, rồi nhìn một đồng quần áo đã xong, bỗng trọng đầu hiện lên một ít phong cách hiện đại. Nếu ở đây mà tăng thêm chút phong cách hiện đại, hơn nữa ở viền áo, áo choàng, vạt áo đều thêu hoa trân châu, hoặc là đường viền hoa váy, hoặc thêm chút lá viền váy chắc chắn sẽ làm cho nhiều người thấy mới mẻ đi!

Khi nhìn đồng quần áo nhiều màu nhiều vẻ, có ý tưởng rồi tôi bắt đầu ngồi thiết kế mỗi một bộ quần áo cho tôi, không ngờ nghe xong ý kiến của tôi, mọi người trong khuê phòng đều mở to mắt nhìn, không tin xem tôi. Tôi cười nhẹ nhàng, đứng lên đi đầu làm trước. Dưới sự chỉ dẫn của tôi, tôi đã dạy các nàng ấy làm đường viền hoa văn ra sao, sau đó lại thêu hình gì, rồi lại dùng phong cách gì để thể hiện. Theo đúng như lời tôi bảo đều làm cho họ kinh ngạc mãi. Mỗi một bộ nhìn có chút cứng nhắc kia trong tay tôi bỗng trở nên mềm mại hấp dẫn hẳn lên, toả ra nhiều phong thái khác nhau, có thể nói điểm mắt về rỗng, những người trong khuê phòng đều thốt lên cảm thán. Không ngờ lại làm tăng thêm vẻ đẹp của quần áo. Tôi vốn định thiết kế cổ tay, nhưng phụ nữ cổ đại thì đều không lưu hành lộ ra cánh tay, điều này làm cho tôi có chút buồn bực. Bản thân tôi thì rất thích như vậy, cảm giác nét gợi cảm lộ ra, họ thì lại cao hứng hơn vì năm nay quần áo thiết kế ra sẽ gây ọi người thêm phần kính trọng.

Tôi khoác tấm áo da lông trắng như tuyết nửa nằm nửa ngồi trên ghế mềm. Mấy này nay tôi đều đi phòng may mặc, hôm nay đem quần áo thiết kế xong, tâm tình xúc động, bắt đầu nhớ lại cảnh ở hiện đại, nhớ rõ mỗi lần mùa đông đến, tôi sẽ giống như con chó nhỏ sợ lạnh vậy, cả ngày nằm trong ổ chăn, thích làm nhất chính là cui trong chăn lên mạng, để sách vở bên cạnh, bọc kín quanh người. Sau đó vừa nghe nhạc vừa lên mạng hưởng thụ lạc thú, sau đó lại chat với bạn trên mạng, trêu chọc người lạ, còn gây một ít trò đùa linh tinh trông thích thú vô cùng. Nhưng thế lại làm ẹ tôi bất mãn, bà cứ lo sau này không biết tôi gả đi thế nào nữa! Lại trách móc tôi lười, ham chơi, chẳng có chút trưởng thành tí nào cả. Lúc này sao mà tôi lại rất muốn nói với mẹ rằng, hiện giờ con gái của mẹ đã lớn rồi, đã trải qua nhiều chuyện sương gió, không có mái nhà bảo vệ cũng dần trở nên cứng rắn rồi. Tiếc thay cuối cùng tôi cũng không trở về được nữa.

Nhớ tới cái nơi đưa tôi đến kia, là do vấn đề về từ trường, hay là do nguyên nhân nào khác. Tôi vừa mới đi vào thì trong nháy mắt đã tới cổ đại, mà cơ bản không có phản ứng khác thường nào, người ta nói thẳng ra là cũng chẳng có một quy trình gì hết! Đến cả tôi có cảm giác gì vẫn chưa cảm nhận được, thậm chí vẫn không tin là đã xuyên qua, cái nơi cổ quái ấy giờ tôi vẫn còn nghĩ có phải ở đó có một cỗ máy xuyên không đưa mình đi không nữa. Chỉ là, sự vô hình, chỉ cần người đứng ở trên thì một giây sau đã đưa người đó chuyển đến một thời đại khác rồi, thật mệt chuyện trong sách viết về điều này nhiều vậy, hoá ra thật sự không phải huyệt người.

Do nhớ rất rõ trong sách có nói nơi đó là có thần tiên ở trong vườn đào, chẳng những có hoa cỏ kỳ lạ, hơn nữa cảnh thì đẹp độc đáo, như mộng ảo vậy. Hiện giờ nghĩ tới, nếu không phải là do tôi quá ưa mạo hiểm, hơn nữa có tình cảm phong phú, rất muốn đi cá một trận, muốn được trở về làm bài tập do giáo sư mỹ thuật giao cho, lúc này mùa đông, có lẽ tôi vẫn còn nằm trong ổ chăn, bịt kín mặt mũi, du đăng trên mạng ấy chứ!

Aizzz...Giongj này không rõ là cảm thán gì nữa, ngoài cảnh nhớ lại ở hiện đại ra, hiện giờ cuộc sống của tôi cũng tốt lắm, dù sao thân tôi đang ở cổ đại, nhưng lại yêu trúng một vị ngồi trên vạn người trên ngôi cao nhất, cũng là cuộc sống nổi tiếng của một hoàng quý phi trong truyền thuyết, xem ra cũng không cho người nhà ở hiện đại mất mặt được.

Tôi đưa tay vuốt ve vật duy nhất ở hiện đại, thật thấy thân thiết quá ha!

Lúc này đây tôi mở to mắt ra nhìn bộ quần áo màu vàng kia trên bàn, nó là bộ của đàn ông, thon cao tuấn nhã, vô cùng khí phách, nhìn như quân vương vô tình mà lại đa tình chứ! Tôi khẽ nhếch miệng cười chạm vào ánh mắt người đang đến, ánh mắt của chàng như một đầm nước sâu không đáy, làm lòng tôi ở trong

nổi gợn sóng, đưa tay ra cùng đợi chàng. Hôm nay Long Kỳ cười rất tươi tràn đầy gió xuân, vẻ mặt sùng nịnh vuốt ve mặt tôi, nói rất ôn nhu, “Nghe khuê phòng bảo ái phi của trẫm rất giỏi đó!”

Tôi trừng mắt nhìn bĩu môi, “Hoàng thượng đến vội như vậy chắc không phải định cổ vũ cho em đấy chứ!”

Long Kỳ khẽ cười, điểm một chút lên mũi tôi, nói sung sướng, “Gần đây trẫm định muốn thưởng đó, xem ra là ta rất dung túng với nàng rồi! Sau này phải quản chặt tiểu nha đầu nàng mới được, nếu không bảo vật trong hoàng cung của trẫm đều bị nàng lấy sạch cả”

Tôi cười càng ngọt hơn, ghé mắt lên trả lời, “Hoàng Thượng dạy phải lắm, tiểu nha đầu em đây sau này sợ là sẽ thu tính tình này lại thôi, không dám xin Hoàng thượng này nọ nữa đâu, nếu không cái mạng nhỏ này cũng có vẻ không giữ nổi nữa rồi!”

Cái vẻ mặt biểu hiện của tôi như vậy lại càng thêm nhìn chàng càng quấy hơn, chẳng có chút hối cải nào cả.

“Rõ là khéo miệng quá, dám ngang nhiên trên cọt trẫm! Được lắm”

Long Kỳ cười khê, lúc tôi đang ghé mắt lên thì áp sát hôn, giang hai tay ra véo hai bên má mịn màng của tôi, làm lòng tôi vui đến chết mất, miệng lại càng không phục lâu bầu, ‘Đau quá à! Hoàng thượng véo mạnh em như vậy, mặc kệ, mặc kệ, hôm nay nếu không được thưởng lễ vật gì, em sẽ không để ý đến chàng nữa đâu!’ Tôi giả vờ rất thống khổ, đòi vô lý, phải biết rõ rằng xấu xa là thiên chức của tôi, trước đây tôi cũng đều vậy mới khéo léo dụ dỗ được mẹ tôi, chỉ có việc há mồm ăn cơm thôi, còn cha thì cứ thế đưa tiền tiêu vật như nước tới vậy.

Long Kỳ bị tôi đùa, càng cười to hơn, lấy tay vỗ vỗ nhẹ lên hai má tôi, nghiền ngẫm bảo, “Trước đây chỉ biết nàng rất thích ăn, giờ không ngờ thói xấu cũng là sở trường của nàng ha!” Tôi cười ha ha, chưa kịp đề phòng gì thì đã ôm lấy gáy chàng, hôn nhanh xuống, đồng thời vừa cọ nhẹ vừa cười bảo, ‘Hoà nhau nhé, dù sao chàng không muốn tặng lễ vật cho ta, ít nhất trong lòng cũng cân bằng chút chứ!’

Long Kỳ xoa nhẹ lên má đã được tôi hôn, còn không tin được hành to gan của tôi, phải biết lúc đó xung quanh đứng đầy cung nữ và thái giám nha! Nhưng thật ra tôi chẳng có gì ngượng cả. Ở hiện đại nam nữ yêu nhau thì hôn là chuyện bình thường, hơn nữa, cũng chẳng có gì ngạc nhiên cả, Long Kỳ hơi run một lát rồi lại nở nụ cười, “Ai bảo trẫm không tặng lễ vật cho ái phi chứ? Người đâu, mang chén ngọc lưu ly của Cao Ly tặng lại đây, ta muốn tặng cho Vũ nhi!”

Chỉ lát sau, Hà công công rất cẩn thận nâng trong tay một vật trong xuất, hình dáng giống một cái chén uống rượu đến trước mặt tôi, tôi vừa nhìn thấy đã cảm thấy rất kinh ngạc. Trời ơi, toàn bộ thân chén đều được làm bằng ngọc lưu mà thành, vẻ bóng loáng kia, dưới ánh mặt trời nhìn trông rất giống nước lay động vậy, cứ từng lớp từng lớp sóng dâng lên. Tôi lấy tay ra đỡ, vuốt ve vui sướng, nhìn Long Kỳ cười, “Cảm ơn Hoàng thượng, thật đẹp quá à!” Long Kỳ khẽ nhếch môi lên, ôn hoà cười, “Ái phi thích là tốt rồi!”

Tôi đương nhiên là thích, con người tôi đây đối với những vật đẹp đều thích hết, nếu kèm theo cả nghệ thuật nữa thì càng đẹp hơn!

Gọi Hoan Nhi mang đi cất, thì trưa đã tới rồi, phòng ăn đã chuẩn bị xong thức ăn mang tới, ăn xong cơm trưa, Long Kỳ lại bị chính sự cuốn lấy, tôi hiểu rõ chàng, từ lần trước đại hoàng tử trốn đi, Long Kỳ lại tăng thêm lực lượng truy bắt hắn. Lần trước đã gần như làm ta rã toàn bộ thế lực của đại hoàng tử, cũng thừa thắng xông lên truy kích. Đại hoàng tử rõ địa hình hoàng cung như lòng bàn tay, vậy để phòng hắn thì phải có chút mưu kế mới thắng được, nếu có thể bắt được ở bên ngoài thì tốt hơn nhiều.

Buổi chiều tôi lại đi tới khuê phòng một chuyến, xem họ làm việc thế nào. Nếu tôi không đưa ra một chút quần áo thích hợp, mà xen với chút mới mẻ của trang phục hiện đại vào, rồi họ cứ thế mà làm theo thế, có lẽ tương lai không xa, những này đó cũng sẽ lưu truyền tới dân gian đi, bởi vậy mà trang phục hoàng triều Vĩnh Hân lại phát triển nhảy vọt lên một bậc rồi! Nên biết rằng tốc độ tiến hoá của trang phục cổ đại rất chậm gần như là dậm chân tại chỗ vậy. Tôi lấy tư tưởng ngàn năm sau tới thiết kế, đương nhiên sẽ là một cảnh giới khác rồi!

Nghĩ đến làm liền, đây chính là tôn chỉ thống nhất của tôi. Trời lúc đó không khí tự dưng lạnh, lại khô ráo, tôi trốn trong cung dốc lòng vào vẽ, lấy một chút phong cách hội hoạ mới mà vẽ ra, vẽ mùa đông, mùa hè, mùa xuân, dường như là vậy bốn mùa luôn. Tôi đều vẽ mỗi thứ một ít, gần như tôi vẽ mất một ngày, có

đôi lúc Long Kỳ cũng không muốn tôi vất vả đến vậy, bảo tôi nghỉ ngơi, chàng không biết là hội họa với tôi mà nói giống như một thú ham vậy, không thấy khổ, nhưng muốn chàng được yên tâm, tôi liền ngừng bút để cùng bên chàng.

Sáng sớm nay nghe thấy tiếng công công truyền tới, tôi bật thốt lên, “Gì cơ? Thái Hậu điên rồi ư?”

Thấy trong mắt công công gập đầu khăng định, “Vâng, sáng sớm nay xảy ra, Thái Hậu tự đứng chửi bậy loạn lên, hơn nữa, hơn nữa...” Ông ta ấp úng hai lần cũng nói không ra cái gì cả, làm tôi cau lên cau màu lại bảo, “Nói chi tiết xem nào!”

“Vâng...hôm nay tiểu nhân ở bên cạnh lãnh cung nghe thấy tiếng Thái Hậu mắng chính nương nương đó!”

“Mắng ta ư?” Tôi lấp bắp kinh hãi, biết vì sao lúc này ông ta không dám nói ra rồi, nhưng mà tôi vẫn thấy kỳ lạ là Thái Hậu mắng tôi cái gì chứ? Tôi có làm gì đắc tội bà ta đâu nhỉ? Tôi thấy mắt công công chớp chớp, hỏi thản nhiên, “Bà ấy mắng ta cái gì, nói nghe chút coi!”

“Bà ấy mắng nương nương là...là hồ ly tinh...Còn nói nương nương phá hỏng chuyện tốt của bà ấy...âm thầm mật báo cái gì đó...” Công công có chút run rẩy nói, ánh mắt cẩn thận lên nhìn về mặt của tôi, tôi phụng phịu, nghe xong ông ta nói, trong lòng thực ra vẫn không hiểu, bà ta nói mật báo là chuyện gì vậy cả?

Hoan nhi nghe thấy tôi muốn tới chỗ Thái Hậu đó, sợ tới mức há hốc miệng, vội khuyên nhủ, “Nương nương, nghe nói Thái Hậu nương nương điên rồi, rất đáng sợ, lại sẽ cắn người đó! Nương nương thật sự vẫn muốn đi hay sao?”

Tôi gật gật đầu, cũng không rõ vì sao lại phải đi thăm bà ta nữa, tôi không có mục đích gì, chỉ là lấy tâm tư bình thường đi thăm mà thôi.

Hoan Nhi cũng không nhắc lại nữa, yên lặng thay quần áo cho tôi, ra cửa, lập tức có bốn tùy tùng đi theo cùng, tôi cứ hướng lãnh cung đi tới, hiện giờ Thái Hậu đang trong tình trạng điên cuồng, thủ vệ trong cung đã giam bà ta vào trong lồng sắt. Tôi nghe tin thế thì trong lòng rối loạn, không ngờ một quốc mẫu lại có kết cục thảm như vậy, tôi cảm thấy tiếc hận thay cho bà ta, lấy góc độ phụ nữ thì thấy tội nghiệp bà ta. Bà ta đã từng đạt tới vị trí cao nhất, kết cục sau này của bà ta sẽ là gì đây?

Đang nghĩ vậy thì đã đi tới trước cửa lãnh cung, tôi bảo hai người ở lại, còn mình thì đi theo hai thị vệ đi vào. Lãnh cung làm cho tôi có cảm giác rất lạnh lùng, tựa như đi vào trong hầm băng phải khoác thêm áo rét nữa vậy, nó đại diện phụ nữ trong lãnh cung, lạnh lùng tàn khốc nhìn các bà ấy sinh lão bệnh tử, kết cục chầm chọc phụ nữ đó tới mức độ nào.

Đi qua con đường đá, được thị vệ dẫn đường, tôi nhìn thấy Thái Hậu ngày xưa đang run rẩy ngồi trong chiếc lồng sắt, ánh mắt xa xăm mù mịt, mặt, ngây ngốc, vẻ mặt hoảng hốt, miệng thì thào lẩm bẩm nỉ non, nghe không rõ lắm. Nhưng mà khi bà ta nhìn thấy tôi, ánh mắt lập tức sáng loé lên, điên cuồng nhảy dựng lên, hung hăng trừng mắt nhìn tôi, miệng thì kêu lên những tiếng mơ hồ không rõ, “Người...là người...là người đã hại ta, người là yêu ma...là hồ ly tinh...là người đã hại ta...Người còn mặt mũi tới đây sao, xem ta không thể giết người được ư...” Thái Hậu giận dữ rống lên điên cuồng, bắt đầu không chịu được túm giắt lấy song sắt, ánh mắt nhìn tôi trừng trừng, cứ như muốn giết chết tôi vậy.

Tôi bị bà ta nhìn thì biến sắc, mở miệng bảo, “Thái Hậu nương nương, bà vẫn còn chưa biết hồi cải sao? Ta cũng không hại bà, bản thân ta từ lúc tiến cung tới giờ đều là ta bị mọi người hại cả, bà có tư cách gì mà nói ta chứ?” Giọng điệu của tôi cũng dần bình tĩnh lên, nói thật nghe được nhưng lời bà ta nói tôi bắt đầu thấy hận. Tôi mới giác ngộ ra rằng, người đàn bà trước mặt này cũng đã từng dón tôi vào chỗ chết, hiện giờ tôi cần gì phải đồng tình với bà ta chứ?

Đột nhiên Thái Hậu nở nụ cười điên cuồng, cười đến cả người rũ rượi, tóc tai tán loạn. Cả người Thái Hậu đã từng mặc quần áo sang trọng giờ đã dính đầy bùn nước, có mấy chỗ còn rách, lộ ra làn da trắng hơn nữa còn có ánh mắt oán hận. Bộ dạng hiện giờ của bà ta dường như một kẻ điên trông cực kỳ kinh khủng. Tôi bình tĩnh nhìn bà ta, đợi lúc bà ta dường như cười xong, bà ta ngẩng đầu lên lớn tiếng nói, “Đúng vậy, từ lúc người tiến cung tới nay, người là cái đinh trong mắt ra, là cái gai trong thịt ta, lần đầu tiên nhìn thấy người thì ta đã nổi lên ý muốn giết rồi, bởi ta biết sau này người nhất định phá hỏng chuyện lớn của ta! Không thể ngờ được...Không ngờ mạng người lại lớn như vậy....Mấy lần đều thất bại không hại được người...Cuối cùng ta lại vớ ngớ ngăn lợi dụng người...Ha ha....Người thật sự là khắc tinh của ta...” Nói xong

thì lăm bắm một hồi, rồi lại lắc đầu, lại gật đầu, rồi lúc lên tới đỉnh điểm ra sức lay song sắt, “Thả ta ra..Ta không điên...Các ngươi mới là kẻ điên...Thả ta ra...Ta là Thái Hậu...Ta là phu nhân của tiên đế...Các ngươi không thể đối xử với ta như vậy...Không thể...” Nói xong không biết lấy một con dao nhỏ từ đâu ra, đâm xuyên qua song sắt về phía tôi. Trong nháy mắt trước mặt tôi có mấy lớp thị vệ chắn lại, tôi được bảo vệ bên trong, một thị vệ đưa tay giật lấy dao trong tay Thái Hậu ra, quát bà ta, “Mụ đàn bà thối, bà cho rằng bà vẫn là Thái Hậu ở tít trên ngôi cao sao? Ta xem hiện giờ bà cũng chẳng bằng một con chó, bà có tư cách gì mà ô nhục quý phi nương nương chứ?”

Nghe được câu nói vậy, Thái Hậu cười lạnh âm lên, “Con chó nô tài kia, ta hận trước đây không thể giết ngươi, nếu không sao đến phiên ngươi làm càn ở đây chứ? Ha ha....Chẳng bao lâu nữa...Chẳng bao lâu nữa...hoàng cung này sẽ là của con ta...Con ta...Mẹ con chúng ta...” Ánh mắt Thái Hậu trở nên xa xôi mịt mờ, đoán ra bà ta lại trốn vào trong lòng, trong cái thế giới ảo tưởng của bà có được hoàng cung trong giấc mộng. Lúc này thị vệ bên cạnh tôi hừ mạnh một tiếng nói, “Ta nhổ vào, mụ đàn bà thối kia, đến mức này mà vẫn còn ảo tưởng hão huyền, đại hoàng tử đã vĩnh viễn là kẻ đào phạm, bà cho rằng vẫn là đương kim thái tử hay sao? Hoàng cung là của Hoàng thượng, ai cướp được chứ?”

Ánh mắt Thái Hậu loé lên tia ác độc, lại cười lạnh thêm, “Giỏi ột tên tay sai chuyên vuốt mông ngựa, thấy gió thì vươn theo! Ngươi cứ chờ coi, chờ hoàng nhi của ta cướp lại được ngôi vị hoàng đế, chỉ cần một nhát đao là đầu các ngươi bay ngay...Giết chết hết lũ chúng bay...Giết chết sạch...Ha ha..”

Tôi thoáng nhìn thị vệ thấy còn muốn nói nữa thì thần nhiên bảo, “Các ngươi đều lui xuống đi, ta muốn hỏi bà ta một chút!”

Đám thị vệ lui xuống, chỉ còn lại hai người chúng tôi, Thái Hậu thấy tôi bảo mọi người lui ra, hừ một tiếng lạnh lùng, “Thế nào, hiện giờ ta là chim trong lồng, mặc ngươi áp bức, ngươi rất vui sướng ha! Ngươi định đối xử với ta thế nào thì tùy ngươi”

Tôi thần nhiên bảo, “Ta không giống loại người như bà đâu, cũng chẳng thiết đối xử với bà như vậy. Nói thật nhé, ta rất thông cảm với bà đó!”

Tôi cố gắng bình tĩnh nhìn bà ta, ánh mắt Thái Hậu lại khùng bố hơn, giận quát to, “Không cần, ngươi tránh ra, ngươi là con đàn bà thối tha, ta không cần sự đồng tình của ngươi, không cần ngươi thương hại. Đừng tưởng ngươi giả vờ là người tốt mà ta sẽ tha thứ cho ngươi nhé...Nằm mơ đi!”

Tôi nhàn mi lại, “Thái HẬU nương nương, bà lầm rồi! Lần này ta đến đây cũng không mong bà tha thứ, ta chỉ muốn bà tỉnh ngộ ra là mình đã làm sai, chính bản thân bà còn không giác ngộ ra ư? Là bà tự huỷ chính bà, cũng tự huỷ chính con của bà, còn trách ai đây? Cũng không thể hận ai được?”

Thái Hậu thở hổn hển, mặt đỏ lên khi bị tôi nói lại, lật lọng, “là ngươi, tất cả là do ngươi hại cả, ngươi cướp diosự sủng ái của lan phi, Lệ phi, của ta vì lợi ích cá nhân...Ngươi chết không toàn thân đâu. Ngươi lợi dụng tiếp cận ta, tìm hiểu ta thiết kế ra y bào, sau đó mật báo với nghiệt chủng Long Kỳ kia, các ngươi chết không toàn thân....”

“Bà câm miệng đi!” Tôi lạnh lùng nói, nghe thấy bà ta mắng Long Kỳ, tôi có ý định muốn cho bà ta cái tát, bà ta mắng tôi thì không sao, nhưng cũng không cho phép bà ta mắng Long Kỳ. Thái Hậu hừ cười nhìn tôi, “Thế nào, không phải thế sao? Hắn đoạt ngôi vị của con ta, chiếm lấy ngôi vị đáng nhẽ là của con ta. Nếu biết sớm trước đây ta đã không giữ hắn lại rồi, ta biết vậy không làm rồi, cái con đàn bà sinh ra hắn kia chết cũng đáng, ha ha...ha ha...Mụ ta chết còn thảm hơn so với ta nữa kia...Mụ ta chết còn thảm hơn so với ta...Ha ha..” Nói đến đây, sắc mặt Thái Hậu trở nên vằn vẹo méo mó, nói tiếp, “Mụ ta không nên sinh ra hắn, mụ ta không nên sinh ra hắn...Hắn đoạt hết mọi cái của con ta...Đối nghịch với ta tất cả...Đánh nhĩ là thế này đây...Hừ...Cũng chẳng thay đổi được...Tên nghiệt chủng đó...!” Thái Hậu nghiêng rằng mắng, thị vệ bên cạnh tôi định rút kiếm ra, lồng ngực tôi nổ mạnh, hừ lạnh một tiếng, “ Xem ra bà thật sự không biết hối cải rồi, bà không có tư cách mắng chàng, bà là người đàn bà nhẫn tâm, mọi thứ của chàng đều tốt cả, ông trời đương nhiên chiếu cố chàng rồi! Nhìn một kẻ sinh con ra tốt thật, âm hiểm độc ác, tàn khốc vô tình, quả thật chẳng còn tính người nữa, chẳng trách trời xanh không chấp nhận nỗi hân, đây là báo ứng với hắn! Còn Long Kỳ chàng rộng lượng bao dung, lòng có kế hoạch lớn, yêu nước thương dân, chàng mới có tư cách làm quân chủ, con bà đáng sao?”

Thái Hậu bị tôi phản bác kịch liệt giật nảy mình, cũng phản ứng lại, ánh mắt mở to như sắp xé rách mí, rung

lắc chấn song liên tục, quát, “Người cầm mồm, người nói bậy...Người nói bậy...Hoàng nhi của ta mới là Hoàng thượng...Vị trí này vốn là của nó...Ai cũng không có quyền cướp đi...Người....Người thích tên nghiệt chủng đó, đương nhiên người nói tốt cho hắn rồi...Các người là một loại người...Không...Người đi đi...đi đi...Hoàng nhi của ta sẽ đến cứu ta..Sẽ đến..Người đi đi...”

Trong lòng thật muốn khóc lắm, nhất là cứ nghĩ đến Long Kỳ, lòng tôi thật muốn khóc thật to. Chàng chưa bao giờ kể về mẫu thân của chàng, hoá ra là vì mẫu thân chàng chết thảm quá, chàng chôn sâu dưới đáy lòng, không muốn nhắc tới. Nước mắt lăn xuống, tôi hít sâu một hơi, Hoan Nhi đón tôi, nhìn thấy vẻ mặt tôi thì quan tâm hỏi, “Nương nương người thế nào rồi?”

Tôi lắc đầu thở dài, “Chúng ta về cung đi!”

120. Chương 120

Từ lãnh cung trở về, lòng tôi thật rối loạn, có cảm giác khó chịu không tưởng nổi, không ngờ bệnh tâm thần của Thái Hậu sẽ thái quá tới mức như thế, chẳng lẽ bà ấy thật sự tin rằng con trai mình sẽ tới cứu mình sao? Có khả năng sao? Tôi không biết, bà ta nói mẫu thân Long Kỳ còn thảm hơn so với bà ta là có ý gì chứ? Chả nhẽ mẫu thân Long Kỳ thật sự có kết cục xấu sao? Chàng chưa bao giờ nói qua về mẫu thân của chàng, có phải là trong lòng chàng còn có nỗi khổ riêng không muốn nhắc đến hay không?

Trong mắt loang loáng nước, tôi hít sâu một hơi, lúc này nghe thấy tiếng Hà công công ngoài cung cất lên, “Hoàng Thượng giá lâm...” Lòng tôi rộn lên, lau nhanh nước mắt, vội chạy tới nghênh đón chàng, Long kỳ tiến vào hỏi vội, “Nghe nói hôm nay nàng đến thăm Thái Hậu, bà ấy không làm tổn thương tới nàng chứ?”

Tôi lắc đầu, chớp chớp mắt mấy cái, nhìn chàng ôn nhu, “Không có, chỉ là đi thăm bà ấy thôi, nghe nói bà ấy điên rồi!”

Long Kỳ hừ lạnh một cái, trong mắt hiện lên tia lạnh lẽo, “Bà ta xứng sao, đây là bà ta reo gió gặt bão thôi, Vũ Nhi đừng đồng tình với bà ta! Sau này cũng ít tiếp cận với bà ta đi, cứ thanh thản ổn định đứng trong cung là được rồi, được không?” Nói xong thì nhìn tôi ánh mắt nhu hoà vô cùng, tôi gật gật đầu, đi tới trước mặt chàng, đưa tay ra ôm lấy lưng chàng, áp mặt vào trong ngực chàng, “Em sẽ nghe lời chàng, sau này sẽ không bao giờ tới nhìn bà ta nữa!”

Long Kỳ ôm lấy thân thể tôi, nhíu mày bảo, “Có phải Vũ Nhi có chuyện gì không vui hay không? Nói cho trẫm nghe nào”

“Không có, có thể là do tâm tình bị ảnh hưởng của Thái Hậu, giờ đã tốt lắm rồi ạ!” tôi lừa chàng, trong lòng lại đau nhói, người tôi yêu hẳn có chuyện gì giấu trong lòng chàng cũng có nói cho tôi biết đâu! Chàng phải chịu khổ sở đau đớn tới sâu đậm ra sao? Long Kỳ không hề truy hỏi thêm, bắt đầu nói đến chuyện triều chính hôm nay, theo tin hồi báo nắm được, đại hoàng tử đối với chuyện thái Hậu điên thì vô cùng tức giận, có khả năng sẽ lựa thời cơ mà vào hoàng cung cứu mẹ. Long Kỳ nói đến đây liếc mắt nhìn tôi một cái, tôi khiếp sợ nhìn thẳng vào mắt chàng khó hiểu hỏi, “thật vậy ư? Đại hoàng tử có thật là muốn vào trong cung không?”

Long Kỳ gật gật đầu, “Thực có thể vậy, ta nắm rõ tính của hắn, biết hắn có tình cảm rất nặng với mẫu thân mình, sẽ không vứt bỏ mẫu thân một mình chịu khổ sở trong hoàng cung đâu!” Tôi bật thốt lên bảo, “Nhưng mà chàng vốn không có siết chặt Thái Hậu đâu cơ mà!”

Long Kỳ hừ lạnh một tiếng, cắn răng nói, “Chỉ là tạm thời thì không, ta đâu chỉ định tra tấn một mình bà ta đâu, ta muốn ẹ con chúng chịu khổ sở cùng nhau đó!” tôi khẽ nhếch mép lên, không dám tin nhìn biểu hiện xa lạ của Long Kỳ, cái biểu hiện tàn khốc và lạnh lùng thống khổ này, vì sao thế? Chả nhẽ đúng như lời thái Hậu nói mẫu thân Long Kỳ chết rất thảm ư? Vậy kẻ tra tấn bà ấy rất đông sao?

Tôi bị chấn động mạnh, Long Kỳ đang trả thù đó ư?

Long Kỳ nhìn thấy tôi lắc đầu nhẹ nhàng nhìn chàng, vẻ mặt giãn ra, nắm chặt lấy tay tôi, “Đọa nàng rồi ư? Thật xin lỗi!”

Tôi bỗng chốc không biết nói gì, chỉ có thể cứ lẳng lặng theo dõi chàng, rất muốn nhìn rõ bí mật chàng giấu trong lòng, nhưng mà chàng thâm trầm như biển sâu, tôi sao có thể soi thấu được chứ?

Trong cung bên nào cũng giấu hơi thở nguy hiểm, tôi đứng trong cung có thể cảm giác được một trận chiến đang rục rịch sắp xảy ra, lại đúng lúc này, một bóng quen thuộc xuất hiện trước mặt tôi, Ngọc Hoán, chàng đến làm gì thế? Ngọc Hoán nhìn thấy cái chớp mắt của tôi, biểu hiện thay đổi, sau đó quyết định tiến đến quỳ xuống hành lễ trước mặt tôi, đợi chàng đứng lên, tôi mới mở to mắt nhìn chàng, “Huynh có chuyện gì sao?”

Ngọc Hoán nhìn sâu vào trong mắt tôi một cái, định nói thì lại ngừng, cuối cùng mới miễn cưỡng bảo, “Không có gì, chỉ là muốn tới thăm nàng thôi!” Chàng không gọi tôi là quý phi, làm tôi có chút giật mình, ngược mắt lên nhìn chàng. Thấy tôi nhìn, ánh mắt Ngọc Hoán có chút trốn tránh, quay người lại, không nói gì cứ thế bước đi, lòng tôi thấy khó hiểu, cử chỉ Ngọc Hoán có chút khác thường, có phải là có chuyện gì sắp xảy ra không đây? Lòng tôi trầm xuống.

“Gì cơ? Ta không muốn rời hoàng cung! Ta muốn gặp Hoàng thượng” Nhìn thấy Hà công công vội vàng tới truyền tin cho tôi, đầu tôi chấn động, vì sao Long Kỳ phải làm như vậy, vì sao muốn đưa tôi đi chứ?

Hà công công tận tình khuyên bảo, “Nương nương, người phải hiểu nỗi khổ tâm của Hoàng thượng chứ? Hoàng thượng chỉ là không muốn cho nương nương bị thương tổn chút nào mới tiến đi! Hoàng cung nay đã sắp có chiến tranh xảy ra rồi, Nương Nương!”

Tôi ngã ngồi trên ghế, đầu óc hỗn loạn, nhưng mà tôi thật sự không muốn rời chàng đi lúc này mà! tôi thật sự không muốn đi, Hà công công lại từng bước cực khổ khuyên bảo, “Nương nương, tâm tư Hoàng thượng nói vậy nương nương đều hiểu được, nương nương chỉ là tạm xa cách thôi, sẽ nhanh trở lại bên hoàng thượng mà!”

“Không, ta không muốn đi, da không còn thì lông còn trên người sao? Ta sẽ không vì lúc nguy cơ thế này mà xa ngài ấy! Ông đừng có khuyên gì nữa, ta muốn đi gặp ngài ấy!” tôi nhấc chân lên định ra cửa, tôi cần phải biết cho dù chàng có muốn đưa tôi đi, cũng phải thương lượng với tôi chút chút, thế mà còn chưa gì thì đã đưa tôi rồi! Đột nhiên có hai người xuất hiện ở cửa, Ngọc Hoán và Lãnh Phù làm cho tôi kinh ngạc nhất là Lãnh Phù, mặc cả người áo giáp, hình như cũng định xa nhà, lòng tôi ngẩn ra, Ngọc Hoán nhìn tôi chăm chăm hỏi, “Quý phi nương nương định đi đâu sao?”

“Ta muốn đi gặp Hoàng thượng”

Lúc này, Hà công công vòng vèo đi ra, vẻ mặt đau khổ nhìn Ngọc Hoán và Lãnh Phù bảo, “Lão nô vô dụng không khuyên được nương nương!”

Lãnh Phù hé miệng, liếc nhìn tôi một cái lạnh lùng, “Người cho dù có thấy Hoàng thượng cũng vô dụng thôi, đây là ý chỉ của hoàng thượng, bất cứ kẻ nào cũng không thể cãi lời, đến cả quý phi nương nương cũng không được!”

Tôi cau mày, Lãnh phù cũng định đi với tôi sao? Lãnh phù như nhìn ra tâm tư của tôi, tiếp tục nói, “Quý phi nương nương không phải là người không hiểu chuyện, nói vậy cũng biết dụng tâm của hoàng thượng rồi, nương nương là nhược điểm lớn nhất trong lòng hoàng thượng. Nếu nương nương cứ ở trong cung tất sẽ ảnh hưởng đến Hoàng thượng và kẻ thù bên ngoài đánh nhau, mà kẻ thù bên ngoài cũng sẽ lợi dụng nương nương đến nhiều loạn Hoàng Thượng, hai điểm này ta tin tưởng là nương nương cũng không muốn như vậy đi!”

Lời nàng ta làm tôi thức tỉnh, nàng ta nói đúng lắm, tôi ở trong cung chỉ biết ảnh hưởng tới Long Kỳ thôi, căn bản là không giúp được gì cho chàng, chỉ biết sẽ trở thành gánh nặng cho chàng. Nhưng mà tôi sợ, trong lòng tôi rất sợ, tôi sợ một khi tôi rời chàng đi, tuy chỉ là một thời gian ngắn thôi, nhưng mà ai biết một thời gian ngắn vậy sẽ phát sinh chuyện gì đây? Sẽ có kết cục thế nào đây? tôi sợ là...Tôi không muốn nghĩ tiếp nữa, cứ nghĩ tiếp thế, tuyệt đối kết quả không tốt đẹp gì, Long Kỳ không sao, sẽ không sao.

Ngọc Hoán mở miệng, “Có phải nương nương đang lo cho an nguy của hoàng thượng không ạ?”

Tôi nhìn lại chàng gật gật đầu, vẻ lo lắng cực độ biểu hiện trong mắt, Ngọc Hoán giương khế mày lên nói, “Nương nương đừng lo, trận chiến này Hoàng Thượng đã chuẩn bị kỹ lắm rồi, chắc chắn sẽ không xảy ra

tình trạng như nường nường nghĩ đâu ạ, mục đích chính chỉ cần người đi là được, đó là mối vướng bận lớn nhất cần gỡ của Hoàng thượng, xin nường nường cứ yên tâm đi thôi!”

Trong mắt Ngọc Hoán ánh lên tia kiên định làm cho lòng tôi bỗng thấy yên tâm, nhưng cũng chưa phải là yên tâm hoàn toàn. Trong lòng tôi vẫn có chút bất an, làm việc là do người, mà thành công lại do trời, vẫn còn chưa thấy kết quả thì cũng không ai có quyết định nhanh chóng vậy được. Tôi tin Long Kỳ nhưng vẫn không tin chính mình. Mở to mắt nhìn đã thấy Hoan Nhi thu dọn đóng gói xong đồ đạc cho lên xe ngựa, phía sau xe ngựa là một đội vũ lâm vệ lạnh lùng, họ được Long Kỳ phái tới bảo vệ tôi, còn có Ngọc Hoán và lãnh phù trước mặt nữa, nhìn thoáng qua về phía hướng Long Kỳ, chàng vẫn còn chưa tới tiền tôi, có phải chàng cũng đang nhìn tôi hay không? Tôi thở dài một hơi, phất tay áo, “Đi thôi!”

Hà công công thì vừa vui vừa buồn, đi sau tôi, “Nường nường những ngày sau nường nường cố gắng giữ sức khoẻ nhé! Xin ngàn lần bảo trọng nha! Hoan Nhi à, nhất định phải hầu hạ nường nường chu đáo đó, biết chưa? Nếu chẳng may nường nường có gì sơ xuất thì hỏi tội người đó!” Câu chuyện của ông lại hướng về Hoan Nhi, Hoan Nhi gật đầu thật mạnh, “Nô tì sẽ làm vậy, xin tổng quản cứ yên tâm, nô tì nhất định sẽ chăm sóc nường nường thật tốt!”

Tôi lên xe ngựa ngồi, Ngọc Hoán và Lãnh Phù cũng lên ngồi theo, không gian trong xe ngựa rất rộng, cũng đủ cho bốn người ngồi mà vẫn không thấy chật. Lúc tôi lên xe ngồi mới nghĩ ra, Long Kỳ định đưa tôi đi đâu đây?

“Đi tuyệt nhân cốc!” Ngọc Hoán đáp đơn giản. Tuyệt nhân cốc ư? Lòng tôi sửng sốt, đó là nơi nào? Lãnh Phù ở bên giải thích, “Tuyệt nhân cốc là nơi sư phụ ta ở, ở đó hàng năm mây mù bao phủ, núi non trùng điệp, trong cốc có thiết kế cơ quan, trận pháp bảo vệ, vì thế cho đến nay không có ai dám đi vào trong đó, đưa người tới đây là an toàn nhất”

Ồi, tôi giật mình, Ngọc Hoán nói lần này tôi rời đi nhanh thì mười ngày mà chậm thì phải mất ba tháng, vì thế để tôi không nghĩ ngợi nhiều mới quyết tâm đợi tin của hoàng thượng.

Nghe Lãnh Phù phân tích, dọc đường đi chúng tôi không gặp nguy hiểm gì, họ đi là con đường mòn hẻo lánh trong núi, còn thế lực đại hoàng tử thì đều tập trung cả ở trong kinh thành, hoặc là ở doanh trại của hần, trong lòng hần đã quyết tâm muốn toàn lực đối phó với Long Kỳ, tuyệt đối sẽ không điều người đi đối phó với nhóm người của chúng tôi. Mà cho dù hần có định đối phó thì ít nhất cũng tiêu hao mất một phần thế lực của hần, công lực của Ngọc Hoán và Lãnh Phù được xem như bậc cao thủ trong hàng ngũ cao thủ rồi, hơn nữa còn có mười mấy người vũ lâm vệ nữa, họ cũng đều là những nhân vật xuất chúng trong Hoàng cung, cũng khó đối phó lắm.

Lòng tôi cũng an tâm phần nào, nhắm mắt lại bắt đầu nghỉ ngơi. Điểm chết người của việc đi trên đường là không nắm được bất cứ tin gì trong cung. Lãnh Phù có nói chỉ có ở tuyệt nhân cốc mới dùng bồ câu đưa tin đi được, vì thế muốn biết tin tức thì cũng chỉ có đi nơi đó mà thôi.

Tôi cup mắt xuống nhìn thấy Lãnh Phù đang mở to mắt nhìn ra xa bên ngoài, lòng tôi than khê. Xem bề ngoài của nàng ta thì trông vô cùng mạnh mẽ, nhưng thật ra trong lòng nàng ta lại lo lắng cho Long Kỳ vô cùng, phải xa Long Kỳ để bảo vệ tôi, chắc chắn nàng ta cũng phải hạ quyết tâm rất cao. Nàng ta là phi tử của Long Kỳ, cũng là võ sĩ của Long Kỳ. Nếu là tôi, chắc chắn sẽ ở lại cùng kẻ vai sát cách chiến đấu bên Long Kỳ. Trong lòng Lãnh Phù chắc cũng chịu không nổi đây!

Tôi nhắm mắt lại, không muốn nghĩ nữa, vẫn nghe tiếng xe ngựa chuyển động đều đều trên đường.

Đi con đường mòn hơn mười ngày rồi, do ngựa đều là ngựa chiến nên đi đường còn nhanh gấp đôi so với ngựa thường. Chúng tôi trải qua hơn mười ngày bôn ba vất vả, cuối cùng cũng thấy tuyệt nhân cốc vậy trong đám mây mờ kia. Từ nơi này nhìn lại mới thấy được cái tên đó gọi rất đúng. Biển mây mờ mịt, không cần nói cả người mà cả động vật cũng gặp liên tục. Lãnh Phù xuống xe dẫn chúng tôi đi vào trong tầng tầng lớp lớp cạm bẫy, rồi đi tới trung tâm của tuyệt nhân cốc. Chỉ thấy một cung điện đẹp đẽ tinh xảo đứng vững chãi trong biển mây, vô cùng đồ sộ, làm cho lòng tôi bị cảnh đẹp trước mắt thu hút. Hoan Nhi cũng được mở mắt, ai ai tới đây cũng đều thốt lên sợ hãi, tán thưởng chủ nhân ở nơi này thật nhân hạ sung sướng thật.

121. Chương 121

Nhưng mà thần sắc Lãnh Phù thì có vẻ không ổn lắm, trong mắt xẹt qua tia đau thương, tôi mới giật mình nơi này là nơi ở của sư phụ Lãnh Phù, nhưng mà ông ấy đã tạ thế rồi, lúc này nàng ta chắc là nhìn cảnh sinh tình, bồi hồi nhớ lại. Lãnh Phù nhìn một lúc rồi quay đầu để ý tới chúng tôi đang theo sát sau nàng ta, xin lỗi chút rồi dẫn chúng tôi vào trong phòng, đẩy cánh cửa gỗ tinh xảo ra, bên trong rất thanh thoát, bài trí hết sức tao nhã, lại được quét tước vô cùng sạch sẽ. Nếu không biết là nơi ở của sư phụ Lãnh Phù thì tôi lại đoán rằng đây là u cốc lánh đời của tiểu Long Nữ đây! Mùa đông gần như đã sắp hết, nhưng ở đây lại là bốn mùa như xuân, vô cùng ấm áp, chẳng có chút rét lạnh nào, điều này làm cho ai ai cũng thấy ngạc nhiên mãi.

Lúc này Lãnh Phù phân ối người một phòng, tôi ở một mình một phòng, mở cửa sổ ra có thể thấy mây lượn lơ như khói trong sơn cốc, cây cối xanh biếc một màu, cảnh sắc thật đẹp vô cùng, như một bức tranh thật vậy. Ngọc Hoán và Lãnh Phù ở hai phòng bên cạnh phòng tôi. Lúc này, có một giọng thánh thót vang lên từ bên ngoài, “Người là ai?” Giọng nói xa lạ làm cho tôi hoảng sợ, ngược mắt nhìn thì thấy một cô gái xinh đẹp đứng ở cửa đang nhìn về phía tôi. Thấy nàng ta tôi vô cùng kinh ngạc, thế nào mà trong cốc vẫn còn những người khác cùng sinh sống hay sao? Tôi vừa định lên tiếng hỏi thì nghe tiếng Lãnh Phù truyền đến, “Lục Nhi...”

Cô gái có tên Lục Nhi kia vui sướng kêu lên, “Phù tỷ tỷ, tỷ đã trở lại rồi! Sao tỷ không báo cho chúng em một tiếng chứ?”

Nghe thấy Lãnh Phù giải thích, tôi mới biết hoá ra trong cốc không chỉ có sư phụ Lãnh Phù là một cao nhân, mà trong sơn cốc này cũng có cao nhân lánh đời khác ở nữa. Vị Lục Nhi vừa rồi kia là cháu gái của một ông lão hàng xóm trong cốc, có thể là nghe thấy động tĩnh của chúng tôi nên mới lại đây tìm Lãnh Phù. Chuyện như vậy tôi cũng không thấy lạ, trước đây lúc xem tiểu thuyết võ hiệp cũng có nói qua một nhóm người, bọn họ thích cuộc sống yên tĩnh thanh tịnh, vì thế mới rời xa phàm trần, tránh gặp người đời, một mình tu luyện.

Chúng tôi cứ vậy mà ở đó, hôm đó Lãnh Phù thả bồ câu đưa tin về kinh, báo cho Long Kỳ biết chúng tôi đã tới nơi an toàn. Tôi ngồi ở một nơi yên tĩnh trong cốc, nhìn về núi non xa xa điệp trùng. Nhàm chán đoán xem Long Kỳ đang ở chỗ nào. Tôi không thể không nghĩ đến cảnh tình hình Long Kỳ chiến đấu hiện giờ, như vậy sẽ chỉ càng làm cho tôi thêm suy nghĩ miên man hơn thôi, rồi lại tự làm cho tâm ý chính mình thêm phiền loạn, vì thế tôi cũng rõ là không nghĩ nữa.

Trong lòng chỉ có một ý nghĩ duy nhất trong đầu đó là phải tin tưởng Long Kỳ nhất định sẽ không sao thì tốt rồi.

Đột nhiên đằng sau truyền tới tiếng chân bước nhẹ nhàng, quay đầu lại thấy Ngọc Hoán đang lững thững đi tới, trong đầu lại hiện lên tia kinh hãi, dường như bị ý thức nào đó sâu trong lòng chấn động chút. Ngọc Hoán cũng từng là người đàn ông mà tôi đã thích. Lúc này nhìn chàng lại giống như một người bạn cũ vậy, trí nhớ còn đọng ở nơi nào đó rất gần, cái kiểu cảm giác thích và yêu cùng lúc này, theo tôi biết thì dường như mình cũng từng yêu chàng, tôi không rõ cho lắm.

Ngọc Hoán đi tới bên cạnh tôi, ánh mắt của chàng cũng nhìn về phương xa, cùng trầm mặc một chỗ như vậy với chàng, trong lòng tôi thấy có chút là lạ, tôi cảm thấy mình và Ngọc Hoán đều có mâu thuẫn bên trong, lúc không có ai, dường như Ngọc Hoán cũng không coi tôi như là phi tử của Hoàng Thượng, mà giống như tôi trước đây vậy. Chỉ là hai người không tìm được chủ đề chung để nói chuyện với nhau mà thôi.

Mãi một lúc sau, tôi mở miệng, “Hoàng thượng sao lại phái anh tới vậy? Anh hẳn là nên đứng bên cạnh ngài ấy mới đúng chứ”

Ngọc Hoán cất giọng khàn khàn bảo, “Nàng đã biết rồi sao còn hỏi ta nữa?” Ngọc Hoán hỏi lại tôi, tôi ngần ra, nghĩ ngợi kỹ ngay, dụng tâm của Long Kỳ rất kín đáo, biết Ngọc Hoán rất tốt với tôi, nếu tôi mà có nguy hiểm gì thì Ngọc Hoán sẽ không tiếc hết thảy mọi cái mà bảo vệ tôi. Tôi ngược mắt nhìn người đàn ông vĩ đại này, tôi biết chàng nhất định sẽ làm như vậy.

Tôi cười nhẹ nhàng, không thèm nhắc lại, Ngọc Hoán khe khẽ thở dài, ‘Bên ngoài gió lớn, nàng vẫn nên trở về phòng đi thôi!’

“Không cần, em không thấy lạnh!” Tôi nói là thật, tôi biết tôi không nên được chiều như vậy, sức gió ấy cũng chỉ có thể làm cho lòng tôi thấy thoải mái hơn chút thôi, cứ ngồi trong phòng tôi sẽ cảm thấy buồn bực vô cùng.

Ngọc Hoán nghe thấy tôi nói vậy thì cũng không có ý rời đi, cùng ngồi với tôi trên thảm cỏ, nụ cười khổ hiện lên trên mặt chàng, “Nàng làm hoàng quý phi hẳn là hiểu được nên chiều cố tới mình thế nào rồi đó!”

Chàng nói không đầu không đuôi những lời này, sắc mặt tôi cứng đờ, không biết có ý gì, quay mặt sang hỏi chàng, “Anh nói lời này là có ý gì thế? Cái gì mà bảo em hiểu được tự chiều cố chính mình chứ?”

“Từ lúc lập triều ba trăm năm tới giờ, không có một đời hoàng đế nào lại độc sủng một người, cả tiền lệ phế hậu cung nữa, nàng thật sự đã nghĩ kỹ tình đường lui chưa?” Mặc dù Ngọc Hoán nói rất băng quơ nhẹ nhàng, không xen vào chút cảm tình nào khi nói xong câu này nhưng trong mắt chàng lại hiện lên tia lo lắng đập vào mắt tôi. Chàng chắc định nhắc với tôi cái gì đây? Chàng đang nhắc nhở tôi đó sao?

Bỗng dưng tôi hiểu ẩn ý của câu nói kia của chàng, muốn tôi hiểu được tự chăm sóc tốt cho bản thân, chàng nói vấn đề này làm sao mà tôi lại chưa nghĩ tới chứ? Nhưng mà, nếu hiện giờ tôi bắt đầu thấy hối hận, thì lúc trước tôi đã không vứt bỏ hết tất cả để theo chàng, cũng giống như tôi không hối hận khi trở thành phi tử của Long Kỳ, ít ra trước mắt tôi hiện giờ vẫn không có. Ngọc Hoán nói đường lui sau này cho tôi là sao?

Là lúc tôi già đi ư? Hay là lúc tuổi thanh xuân của tôi không còn nữa? Nói thật ra tôi vẫn chưa nghĩ tới, mỗi lần mà nghĩ đến tôi lại tự ngăn lại chính bản thân mình. Bởi vì tôi không muốn vừa lo nghĩ tới chuyện được Long Kỳ yêu lại vừa lo lắng tới chuyện khi chàng bỏ rơi tôi. Như vậy tôi không thể sống an ổn được, thậm chí tôi sẽ bị nội tâm tra tấn, chỉ vì cứ lo lắng linh tinh không yên, tôi chỉ cần bận tâm tới trước mắt không phải là được sao? Vì sao tôi lại muốn nghĩ khác chứ? Chàng rất tốt với tôi không phải được rồi ư? Cần gì phải lo tới tương lai chứ? Chỉ cần nắm chắc được hiện tại thì tốt hơn rồi phải không? Mỗi lần tôi đều cứ thế mà an ủi chính bản thân mình, vì thế tôi sẽ nhanh vui vẻ trở lại.

Lúc này Ngọc Hoán nhắc nhở tôi, tôi cũng không biết trả lời chàng thế nào nữa, cứ trầm mặc không đáp, Ngọc Hoán cau mày, tiếp tục nói, “Cầm công chúa đã đem mọi chuyện nói hết cho ta biết rồi, chuyện tình của nàng và Hoàng Thượng! Ta rất muốn hỏi nàng một câu, vì sao lúc trước nàng lại lén gạt hết mọi thứ không nói cho ta biết, vì sao vậy?” Ngọc Hoán hỏi hai câu vì sao, lời nói có chút dồn dập, có thể thấy vấn đề này đã giấu rất lâu trong lòng chàng rồi. Tôi khe khẽ thở dài, mọi chuyện đều đã qua, chàng nhắc lại chuyện cũ làm muốn đem vấn đề dây dưa giữa hai chúng tôi làm rõ ra nếu không tâm sự sẽ biến thành khúc mắc.

Tôi không nhìn mặt Ngọc Hoán đang nôn nóng đợi tôi trả lời, nói nhẹ nhàng, “Em sẽ nói cho anh biết vì sao! Bởi vì lúc đó em còn chưa xác định được là yêu ngài ấy! Vì thế...” Tôi hít sâu một hơi, lại nói tiếp, “Em biết mình rất ích kỷ, chỉ biết mình thôi, mà lại làm tổn thương tới anh, thật xin lỗi! Lúc trước em thật khó lựa chọn mà”

“Nếu lúc trước nàng chọn là ta, nàng còn có thể yêu ngài ấy không?”

Những lời này lại làm lòng tôi run lên, lắc đầu ngay, “Em không biết, có lẽ sẽ yêu, mà có lẽ không, có lẽ không dám. Ngọc Hoán à, bây giờ chúng ta nói tới chuyện này còn có ý nghĩ gì nữa đâu?” Tôi hỏi lại chàng.

Không hiểu sao lúc này tôi cũng không dám nghĩ tới chuyện tình lúc đó, bởi vì chúng tôi đều phải đối mặt với sự thật trước mắt. Nhắc lại điều này, chỉ biết là tăng thêm sự thương cảm và sự khó chịu khi đó mà thôi, làm cho cái gọi là yêu đó không còn chút tâm tình yêu nào theo gió bay đi mất.

Ánh mắt Ngọc Hoán tối sầm lại, cúi đầu bảo, “Nếu nhắc tới điều này khiến cho nàng không vui, ta đây sẽ không hỏi nữa, chỉ cần hiện giờ nàng hạnh phúc là được rồi, ta rất vui! Ta nghĩ lựa chọn của nàng rất đúng, bởi ta biết nàng khi đã yêu người đàn ông của nàng rồi thì rất khó lại yêu người khác được!”

Hả? Tôi khó hiểu ngẩng đầu nhìn chàng, nói cái gì mà đã yêu người đàn ông của mình rồi lại không thể yêu người khác được nhỉ? Bị những lời nói này lòng tôi kinh hoàng, chẳng nhẽ Ngọc Hoán vẫn chưa yêu Cầm công chúa sao? Tôi khe khẽ nhếch miệng, kinh sợ nhìn chàng, Ngọc Hoán cười khẽ, “Nàng không biết nàng có bao nhiêu lực hấp dẫn hả? Chính là vẻ biểu hiện phong phú này của nàng, mỗi cái nhăn mày, cau mặt không ngờ lại tác động đến lòng của người đàn ông, làm cho người ta rất khó quên!”

Gì cơ? Tôi hơi cau mày, chậm nửa nhịp để tiêu hoá những gì chàng nói, ý chàng nói tôi biết rõ, nhưng mà tôi thực sự có mị lực này sao? Không có mà, tôi biết rõ tính cách của mình, có đôi lúc tự nhận rất khôn khéo, nhưng rồi cái gì làm cũng chẳng xong, có đôi lúc lại có chút ngốc nghếch, trong lúc vô tình lại phá hỏng chuyện tốt của người khác, dù sao thì có nói thế nào đi chăng nữa tính cách của tôi cũng chẳng phải là loại thông minh nhất gì, tôi đối với chính mình cũng không tin nổi.

Tôi coi thường lời chàng nói, ngẩng đầu lên hỏi, “Cầm công chúa của anh thế nào rồi?”

Nét cười trên mặt Ngọc Hoán ảm đi, neho con người đen ra nhìn xa xa, “Nàng muốn ta nói thật ra sao?”

Tôi ngẩn ra, sao thế nào mà chàng lại cứ đẩy tôi lên đầu sóng ngọn gió chứ nhỉ, tôi lắc đầu quây quây, “Cứ nói dối bừa đi cũng được, hoặc chỉ cần nói lời thật lòng trong anh là được!”

Ngọc Hoán cười nhẹ nhàng, ‘Ta đây sẽ nói thật cho nàng nghe, ta không thương! Cho tới tận bây giờ cũng không yêu’

Tôi không thể không quay đầu lại nhìn chàng, chàng nói cái gì ý nhỉ? Chàng không thương ư? Chàng nói nói thật quá đi! Thật sự làm cho tôi chẳng tin chút nào cả, ít nhất chàng cũng phải nói láo đi chút chứ!

Tôi cau mày, “Anh không yêu nàng ấy, nhưng mà ít nhất anh cũng có thích nàng ấy chứ?”

“Thích và yêu giống nhau sao? Tựa như lúc trước nàng thích ta và yêu Hoàng thượng đó ư?” Ngọc Hoán không hiểu sao lại có chút tức giận, quay đầu nắm chặt lấy tay tôi, nhìn tôi chăm chăm, tôi bị hoảng sợ, nhìn tay bị chàng nắm chặt có chút ngượng ngùng, mở trừng mắt nhìn chàng, Ngọc Hoán cảm thấy bản thân hơi quá, nói có một câu, “Thích và yêu không giống nhau!” Rồi thả tay ra, tôi vẫn còn bị chấn động đứng sững sờ, vì sao Ngọc Hoán lại bị kích động vậy nè?

“Nàng có biết không? Lúc trước khi chúng ta cùng tiến vào điện gặp mặt Hoàng Thượng, ta có cảm giác Hoàng thượng và nàng có chút khác thường. Nhiều lần ngài ấy cứ gọi nàng tiến cung, lợi dụng nhiều lý do để nhốt nàng lại, còn trên đại điện tìm mọi cách ngăn cản. Những điều đó đều là ta sau khi nghe nói nàng trở thành phi tử của hần mới nhớ tới, lúc đó ta rất hận tức không thể lập tức chạy từ biên quan về chất vấn nàng vì sao lại nhẫn tâm như thế. Lúc đầu ta còn tưởng rằng nàng bị quyền lợi mê muội, nhưng mà đợi tới khi ta được triệu về, Cầm Nhi cũng cảm thấy sự phẫn nộ của ta, nàng mới kể toàn bộ mọi chuyện của nàng và Hoàng thượng cho ta nghe, tươi cười rạng rỡ. Khi đó ta mới cảm thấy ta không cho nàng được cái gì, lòng ta nguội lạnh! Chỉ có thể đứng ở đằng sau chúc phúc cho nàng mà thôi”

Nói xong trên mặt Ngọc Hoán lại cười rất tươi, chàng đang vui thay cho tôi đó ư? Tôi bỗng chốc như tên ngốc vậy, nghe được những lời chôn giấu từ trong lòng chàng này tôi thấy vô cùng cảm động, một người đàn ông tài năng đã vì tôi mà làm vậy chỉ cần nhìn thấy tôi vui sướng thì cảm thấy vui sướng cho tôi, song lại chỉ yên lặng chúc phúc cho tôi. Trong mắt nóng nóng, sao mà nước mắt lại dâng đầy, tôi khẽ kêu lên, “Ngọc Hoán, cảm ơn anh! Em biết là em vẫn thật xin lỗi anh, người ích kỷ như em đây, chẳng đáng để cho anh làm nhiều như vậy đâu”

“Ai yêu mà không ích kỷ chứ? Có đáng hay không chỉ có ta mới có tư cách để nói, nàng không có tư cách đó, sau này cũng đừng bao giờ nói mình là người ích kỷ nữa có được không?” Ngọc Hoán khẽ trách mắng, tôi bị chàng làm cho hồ đồ, nhoèn miệng cười, vội rút khăn tay trong lòng ra lau mặt, Những lời chôn sâu trong lòng Ngọc Hoán nói ra dường như đã thay đổi thành một người khác rồi, trở nên vui vẻ hơn, giống như lúc chàng trước đây vậy một công tử TRạng Nguyên ngồi trên lưng ngựa được người ta ca tụng, vẫn mê người như cũ vậy.

Tôi cười phá lên, vui vẻ nói, “Anh còn chọc cho em khóc nữa kìa, nhớ sau này cầm không được nói linh tinh, làm hại em cảm động chết mất!”

Ngọc Hoán cũng cười, “Được! Mỗi lần khi nào ta đứng trước mặt nàng sẽ chọc cho nàng cười, sẽ không bao giờ chọc cho nàng giận nàng khóc có được không?”

Hai người nhìn nhau cùng cười, Ngọc Hoán đứng dậy, nhìn sắc trời, “Đã không còn sớm nữa, chúng ta cùng trở về đi nào! Đừng để cho người khác lo lắng!”

Tôi gật gật đầu, vươn tay ra cho chàng, “Kéo em đứng lên nào!”

Ngọc Hoán khẽ giật mình, nhìn thấy tôi đưa tay ra, nhưng không dám kéo, tôi bĩu bĩu môi, “Anh đã nói rồi mà, không chọc cho em mất hứng đó, còn không mau đỡ em dậy hả!”

Ngọc Hoán bị tôi làm cho tỉnh, đưa tay ra nắm chặt lấy tay tôi, khẽ kéo tôi đứng lên, tôi lấy tay đập đập bụi, cổ trên người rồi cùng Ngọc Hoán đi nhanh về.

Trở lại trong phòng, Hoan Nhi và vị cô nương Lục Nhi kia đang chuẩn bị đồ ăn cho chúng tôi, không thấy Lãnh Phù đâu. Tôi hỏi hai kẻ bận rộn, “Có thấy Lãnh Phù không hả? Cô ấy đang ở đâu vậy?”

“Ôi, Phù tỷ tỷ ạ? Tỷ ấy ra mộ của sư phụ rồi!” Là Lục Nhi trả lời tôi, xem ra tình cảm của Lãnh Phù và sư phụ tốt lắm, nghe nàng ấy nói qua, từ nhỏ nàng ấy đã không có cha mẹ, là sư phụ nàng nuôi nàng lớn, thiếu tình thương của mẹ nhất định lại càng hiểu được tình yêu của người khác mà yêu người. Nhìn Lãnh Phù kiên cường như vậy nhưng nàng ấy dù sao cũng là phụ nữ, sao mà không có tình cảm của phụ nữ chứ?

Một lát sau, Hoan Nhi và Lục Nhi cũng đã chuẩn bị xong thức ăn bưng lên, nhìn thức ăn trên bàn, tôi có chút kinh ngạc, cứ tưởng chốn thâm sơn cùng cốc này không có gì ăn ngon cả, ai ngờ còn nhiều thế.

Tôi ngẩng đầu lên thú vị nhìn Lục Nhi hỏi, “Chính là loại đồ ăn của các người đó sao?”

Những lời này của tôi làm cho ba người xung quanh đều buồn cười ầm lên, tôi khó hiểu, tôi hỏi sai rồi sao? Những này trong cốc đều không có, không có đồ ăn của chính mình thì làm sao đây?

Lục Nhi ngừng cười, đáp lại, “Bẩm nương nương, thức ăn của chúng tôi không phải kiểu này, những thức ăn này đều mua từ bên ngoài về đó ạ!”

“Nhưng mà chợ cách đây rất xa mà, sao mỗi ngày lại có thể mua được chứ?”

“Vâng rất xa ạ, Nhưng mà chỉ cần có tiền, cái gì mà không có chứ?” Ngọc Hoán trả lời tôi, a, hoá ra là do đồng tiền tác quái, tôi thật ra lại quên mất tiền bạc ở cổ đại cũng được lắm, đặc biệt giống như họ ở đây vậy, một lần giao dịch cũng không tránh khỏi đụng đến tiền.

Chúng tôi không hề đụng đũa, cứ đợi Lãnh Phù về, không ngờ chính tôi bị đói bụng réo ầm lên, bóng Lãnh Phù xuất hiện trước cửa, thấy thức ăn trên bàn chưa động, lập tức hiểu ra, nhìn về phía tôi trách, “Nương nương là khách quý, sao lại cũng đợi giống họ chứ ạ!”

“Không sao, cùng mọi người ăn với nhau mới thấy ngon chứ!” Lãnh Phù rửa sạch tay, rồi cùng ngồi vào ăn với chúng tôi. Cơm nước xong, sắc trời đã muộn, bóng tối trong cốc tràn nhanh hơn, trong bóng đêm điểm chút ánh sáng của đèn lồng, chiếu sáng.

Đứng trong sơn cốc yên tĩnh thế này, tôi chẳng thấy buồn ngủ, đẩy cửa sổ ra, nhìn vào bóng đêm xa xa, bắt đầu bắt gặp ngấn người. Trong đầu trí nhớ quay cuồng, kiếp trước kiếp này, hiện đại cổ đại, hiện giờ tôi không phân biệt rõ người thời đại nào nữa, chỉ thấy hiện lên, ngấn ngơ chẳng những là tôi ham thích ở hiện đại, mà ở cổ đại cũng giống y vậy. Tôi coi những này gọi là cuộc sống đa dạng, bởi có thể bình tĩnh mà nói cái nhìn trong lòng mình với thế giới bên ngoài, tôi cảm thấy như vậy càng làm cho đầu óc của tôi thêm chứng chặc hơn, cũng hiểu ra rất nhiều triết lý sống trong đó, sau đó lại luyện cho bản thân càng trở nên hoàn hảo hơn.

Đợi vài ngày cuối cùng bồ câu cũng đưa tin xuyên qua biển mây, bay đúng đến gian trồng hoa bên ngoài phòng, Lãnh Phù đang luyện kiếm ở sân, thấy bồ câu bay tới, hơi kích động tới gần, bồ câu bị dọa sợ định bay, Lãnh Phù điểm nhẹ mũi chân bay lên bắt nhanh bồ câu, rút tờ giấy dưới chân ra. Tôi đứng bên nhìn thấy vẻ mặt Lãnh Phù còn kích động hơn tôi, khẽ thở dài. Lãnh Phù mở tờ giấy ra bắt đầu xem, cả đám người chúng tôi chỉ nhìn sắc mặt của nàng ta, một lát sau mặt Lãnh Phù lặng thình đưa tờ giấy cho tôi, tôi nhìn thấy nét chữ cứng cáp trên giấy, là Long Kỳ, “Cố gắng chăm sóc mình, mấy ngày sau sẽ tới đón nàng về! Đừng lo lắng nhiều, Long Kỳ”

Ông trời của tôi ơi, tôi muốn biết tình hình trong cung hiện giờ, ai cần chàng an ủi như thế chứ! Lòng tôi ảo não, thầm trách Long Kỳ, nhưng lại để Lãnh Phù nhìn thấy, phải làm sao cho đúng đây? Chắc chắn lòng nàng ta sẽ bị tổn thương. Tôi ngẩng đầu lên thật sự không nhìn thấy bóng nàng ta nữa. Ngọc Hoán dường như cũng đoán được nội dung tờ giấy cũng không hỏi tôi.

Tôi cầm tờ giấy trong tay bỏ vào trong người, vừa vui vừa giận, cảm giác khóc dở mếu dở này thật khổ sở quá. Long Kỳ đang làm gì đây? Chẳng lẽ tôi trong lòng chàng lại là một người không chịu nổi gió mưa bão táp hay sao? CẢ tình hình đánh nhau cũng không nói cho tôi biết, làm cho tôi sợ hãi thì thế nào, nhưng nhìn chàng còn kiểu nhàn nhã viết được những lời này, nói vậy chắc vẫn còn sống rất tốt ha!

Lòng tôi khê мэng, tâm tình bị những lời tri kỉ của chàng cũng đỡ rất nhiều. Hoan Nhi các nàng ấy đều biết ý không hỏi tôi, tôi ngậm ngút đứng tại chỗ, trừng mắt nhìn mọi người, có chút khó xử với Lãnh Phù.

Lúc này trong khi tôi đang không biết phải làm thế nào cho đúng thì thấy Lãnh Phù xuất hiện, còn đeo cung tên trên vai, nàng ấy đã muốn đi rồi sao?

“Lãnh Phù, người định đi đâu vậy?” Tôi hỏi, Lãnh Phù quay đầu cười với tôi, “đi săn thú, chuẩn bị cho bữa tối nay” Nói xong thì bước đi, Lục Nhi không biết đã đứng đằng sau tôi từ lúc nào, “Sao ta cảm thấy phù tỷ tỷ mất hứng nha!”

“Nàng ấy đương nhiên là mất hứng rồi, đều là ngại ấy làm hại cả” tôi cũng thuận miệng trả lời, xoay người đi vào phòng, làm sao bây giờ đây? Long Kỳ không định nói tình hình chiến đấu cho tôi biết, chẳng lẽ chàng không nói thì không biết tôi sốt ruột hay sao? Thật là, chẳng lẽ chàng không biết mọi người chúng tôi đều sốt ruột hay sao?

Tôi ngước mắt nhìn Ngọc Hoán đứng ở cửa, “Có chuyện gì sao?”

“Nàng có muốn hỏi âm cho ngài ấy không?” Trong tay Ngọc Hoán bắt được bon bô câu đưa tin vừa rồi, tôi giật mình, đứng nha, tôi đáp lại chàng, tôi nhìn chàng cười cười, “Muốn chứ”

Cầm lấy giấy bút, tôi bắt đầu viết, đã lâu không luyện, tay có chút cứng, hơn nữa phiên toái nhất là chữ cổ đại lại khó viết như vậy, về mặt tôi đau khổ, viết trên tờ giấy, ‘Kỳ à, tình hình trong cung thế nào? Xin hãy nói cho chúng em biết đi, chúng em đều rất sốt ruột, nhận được thư nhớ trả lời nhé, nếu không Vũ nhi sẽ tức giận đó!’ Viết xong, đầu óc tôi lại lay động, tiện tay vẽ một mặt giận ở phía dưới, biểu hiện chính bản thân tôi đang giận vậy. Viết xong tôi cuộn giấy nhét vào chân bồ câu, ôm nó ra ngoài phòng, Ngọc Hoán đang đứng ở sân, tôi khê hôn lên trên đầu bồ câu một cái, bảo, “Bồ câu nhỏ à, nhất định phải đem phong thư này đưa tới nha, khi nào về tỷ tỷ sẽ ày ăn được không? Đi thôi”

Tôi vung tay lên tung khê nó lên trời, nó lập tức giang cánh hướng vào trong biển mây bay đi. Nhìn bồ câu bay đo rồi, lòng tôi trùng xuống. Tối tối, Lãnh Phù đã không làm ọi người thất vọng, quả nhiên mang món ăn thôn quê về, hơn nữa trong lòng nàng ấy còn ôm một con thỏ trắng nhỏ, đang run rẩy, tôi thương tiếc đi tới, đưa tay ôm vào trong ngực, “Oa, con thỏ này đáng yêu quá đi!”

“Tặng cho người đó!” Lãnh Phù nói rồi vào phòng, tôi giật mình đứng sựng lại, đến cả câu cảm ơn cũng chưa kịp nói ra, Lãnh Phù này thật kỳ lạ quá đi.

Tôi ôm chú thỏ nhỏ vào trong lòng, nhìn đôi mắt hồng hồng của nó, cái miệng nhỏ nhắn cứ chuyển động, ha ha! Chắc chắn là đói bụng lắm rồi, bảo Hoan Nhi đi lấy củ cà rốt tới đút cho nó ăn.

Con thỏ này quả nhiên đã mang tới cho tôi mấy ngày nay niềm vui vô tận. Từ nhỏ tôi đã đặc biệt rất yêu thích loại động vật bốn chân, tôi còn đặt cho nó một cái tên gọi là Chíp Bông, kỷ niệm con chó nhỏ kia của tôi ở hiện đại, đều nhỏ như nhau, hơn nữa lông xù vô cùng đáng yêu.

Vài ngày sau, tôi đợi tin bồ câu bay tới giàn trồng hoa trong sân, đang ngó nghiêng tìm chủ! Tôi vừa đứng lúc đang chơi với con thỏ nhỏ trên cỏ, nhìn thấy nó, quả thật tim tôi như bay lên, chạy nhanh tới bắt lấy nó, rút tờ giấy trên chân ra, trong lòng kích động vô cùng, làm sao bây giờ? Long Kỳ lại viết trả lời nội dung gì đây? Tôi mở tờ giấy ra, chữ quen thuộc đập vào mắt, “Vũ Nhi đừng trách, thế cục trong cung đã nắm được, chiến tranh vừa mới bắt đầu, nàng hãy đợi tin vui ta báo cho nàng nhé!”

Tôi chấn động, nước mắt lăn nhanh xuống, cái gì chứ? Chẳng nói rõ ràng chút gì cả, nhưng lòng tôi lại vui sướng không thôi, chỉ tờ giấy nho nhỏ này đã truyền tới tình ý như biển sâu của tôi và chàng, đoá hoa nhớ nhung trong lòng hai người đã nở, Long Kỳ, cảm ơn chàng, cảm ơn đã mang tới cho tôi cảm giác vui sướng đến tận cùng này, sống điên cuồng giống chàng, tôi lập tức thầm trả lời trong lòng, hoá ra chuyện thư đi thư lại như vậy lại hưng phấn đến thế, bởi nếm sự chờ đợi mà càng thêm mong đợi hơn.

Tôi đem mọi tin tức nói cho Lãnh Phù và Ngọc Hoán, nhưng cũng không lấy tờ giấy kia cho họ xem, thực ra thì trong lòng họ cũng đều biết cả, cũng không hỏi thêm.

Đếm mấy ngày thì nửa tháng cũng sớm trôi qua mau, nếu chiến tranh bắt đầu, có lẽ không chỉ vài ngày là kết thúc đi! Ngọc Hoán phân tích chỗ yếu của đại hoàng tử, vì sao đại hoàng tử lại có thể bắt võ lâm cao thủ bán mạng vì hắn chứ? Là vì đại hoàng tử đã hạ một loại cổ lợi hại cho họ, nếu không có thuốc giải, chỉ trong vòng bảy ngày, cổ sẽ ngấm sâu vào trong người, cắn nát lục phủ ngũ tạng của người đó, cho đến khi nào hút sạch hết máu của người đó mới thôi. Lúc đó, cổ cũng sẽ chết vì người đó mất sạch máu. Vì thế, người trong võ lâm đều hoảng loạn, không thể không nghe lệnh, tranh thủ thắng để được hắn cho thuốc giải, vì thế Long Kỳ đối với trận chiến này của đại hoàng tử, đôi bên đều tổn thất nặng nề, người trong võ lâm trúng loại cổ này chắc chắn sẽ không tiếc tính mạng để bán mạng cho đại hoàng tử, sẽ xuất toàn lực diệt trừ Long Kỳ mặc kệ sống chết của người khác, nếu không hậu quả thế nào họ cũng không đo được.

Trực giác tôi như sắp thủng tai, tay chân lạnh run, cả người không làm chủ được run rẩy, một trận giết chóc như thế.

122. Chương 122

Đại hoàng tử tính toán, nếu Long Kỳ không có năng lực cứu họ, cũng chỉ còn cách giết chết họ, một trận chiến tranh như vậy diễn ra, chẳng những sẽ kìm Long Kỳ vào cảnh vô tình vô nghĩa, mà cũng làm cho chàng trở thành kẻ địch trong mắt dân chúng võ lâm. Long Kỳ trong lòng người dân từ mình quân sẽ biến thành bạo quân tàn khốc. Quyền uy và danh dự của Long Kỳ sẽ cùng bị ảnh hưởng. Nếu đại hoàng tử thắng, sẽ có lý do vậy đem loại bỏ Long Kỳ, rồi sau đó hắn danh chính ngôn thuận lên ngôi.

Lòng tôi nghĩ rất nhanh, ngẩng đầu lên sắc mặt tôi đã tái xanh, Ngọc Hoán và Lãnh Phù đang hưng phấn nói, thấy sắc mặt của tôi thì quan tâm hỏi, “Nàng sao thế?”

“Thế nào? Vì sao các ngươi lại không nói sớm cho ta biết mọi chuyện đã biến hoá như vậy, thể hiện giờ Long Kỳ phải làm sao bây giờ? Ngươi ấy không phải đã nắm chắc phần thắng lớn sao?” Tôi kích động gầm lên, gườm gườm nhìn họ, Lãnh Phù và Ngọc Hoán đều cùng liếc mắt nhìn nhau, Lãnh Phù cười nhạt nói tiếp câu chuyện, “Nương nương, xin đừng lo lắng, nương nương dự đoán được thì sao Hoàng thượng lại không nghĩ tới chứ? Nói đến loại cổ này đều không phải một người nuôi, tuy quá trình trị liệu cũng cần chút thời gian, nhưng cũng không phải chỉ có chờ chết đâu ạ!”

Nghe nàng ta nói vậy, tôi nhú mày hỏi, “Ý ngươi là những người trúng loại cổ này có thể đều cứu được?”

“Điều này còn phải xem kẻ bán mạng này, là nguyện tin tưởng Hoàng thượng hay là tin kẻ đó! Nếu họ cố ý đối nghịch với hoàng thất, vậy thì họ có chết cũng chưa hết tội, cũng chẳng trách được ai cả!”

Mắt Lãnh Phù hiện lên tia cười lạnh, có liên quan tới sắc mặt xanh mét của tôi.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy, vì sao các ngươi luôn gạt ta?” Sắc mặt tôi trầm xuống, có chút tức giận nhìn họ, tuy tôi rất ít hỏi đến chính sự, nhưng nghe cái kiểu nói thừa nước đục thả câu này, tôi không những tức giận mà còn nổi điên lên nữa ấy chứ.

Ngọc Hoán nói tiếp luôn, “Chuyện này trong hoàng cung chỉ có chừng mười người biết thôi, chúng ta cũng không phải cố ý giấu, mà chuyện này càng ít người biết thì càng an toàn, chúng ta ai cũng đều biết đại hoàng tử có cơ sở ngầm trong cung, chỉ vì đối thủ quá giao hoạt nên chúng ta vẫn chưa tra ra được rốt cục là kẻ nào. Loại cơ mật thế này, chúng ta không thể khinh thường, định đợi chuyện này trôi qua mới ọi người biết rõ trắng đen.

“Nhưng mà ở đây chắc hẳn không có cơ sở ngầm của đại hoàng tử ha! Anh nhanh nói cho ta biết chút được không, ít nhất cũng để cho ta an tâm giống các ngươi vậy ha!” Tôi thở dài nhẹ nhõm, hoá ra Long Kỳ cũng có động tác này, chỉ là giấu chúng tôi, rốt cục chàng đang bày ra kiểu gì để cho đại hoàng tử tự chui đầu vào đây? Do nhớ rõ những lời kiên định của chàng nói, chàng từng nói chàng sẽ để cho đại hoàng tử và Thái Hậu kia cùng chịu tra tấn với nhau, vậy chàng hẳn là nắm phần thắng chẳng?

Lãnh Phù và Ngọc Hoán cùng liếc mắt nhìn nhau, sau đó thì khẽ cười bảo, “Chuyện này vốn định chiến tranh kết thúc rồi mới cho nàng biết, nhìn cảnh nàng lo lắng cho Hoàng thượng vậy ta cũng không thể không

nói ra, Hoàng thượng đã sớm bố trí cho người đi Tây Vực tìm người tặng cổ độc cho đại hoàng tử rồi, tiếc là đại hoàng tử lấy được cổ thuật xong thì giết chết người đó, cũng may Hoàng thượng tìm được bạn của ông ta, hần cũng là kẻ chuyên nghiên cứu cổ thuật, vì bạn chết thảm mà báo thù, hần đã đồng ý với yêu cầu của hoàng thượng, giúp giải những người trúng cổ độc, nhưng lại muốn Hoàng thượng đồng ý điều kiện của hần, một là phải xử tử Long Hạo, hai là cho hần tiền, những điều kiện này đó đối với Hoàng thượng mà nói cũng không khó, Long Hạo chắc chắn sẽ bị xử tử, người kia chỉ cần một vạn lượng, cũng không tính là nhiều lắm. Tìm được người giải cổ rồi, Hoàng thượng lập tức phái người lên vào bên trong thế lực của đại hoàng tử, cùng với người võ lâm không muốn vì đại hoàng tử thông đồng diễn một tuồng kịch, đợi lúc đại hoàng tử tự cho là có thể lợi dụng họ để tấn công hoàng cung, lúc này những kẻ đã được giải cổ đang hận chết đại hoàng tử đứng ra tấn công người của hần, làm cho hần trở tay không kịp nội bộ tự đấu đá lẫn nhau, như vậy nương nương nói xem Hoàng thượng có thể thắng hay không đây/’

Nhìn vẻ tươi cười trên mặt Lãnh Phù, mặt tôi cũng thấp thoáng nét vui mừng, hỏi lại, ‘Anh nói đều là thật sao? Anh không có lừa cho em vui vẻ đó chứ?’

“Lừa nàng làm gì chứ! Nàng cho là chỉ có đại hoàng tử mới thông minh sao? Phải biết Hoàng thượng của chúng ta nhưng là đấu với hần từ nhỏ đến lớn đó nhá! Tâm cơ cũng chẳng thua hần chút nào, chỉ là Hoàng thượng làm việc đằng hoàng còn Long Hạo thì đi con đường tà đạo, đây là thông minh bị thông minh nhầm, tính toán kỹ cũng có chiêu kém nhất” Ngọc Hoán cười bảo.

Đáy lòng tôi không có cách nào hình dung vui sướng ra sao, ông trời ơi, thì ra là vậy, chuyện này không phải do tôi đầu óc ngốc mà dự đoán ra được đâu.

Hiện giờ đã có tin mạnh mẽ như vậy, lo lắng của tôi cũng vơi đi, ngày cũng thoải mái trôi qua. Hiện giờ tôi đang tính từng ngày, tính tới lúc nào thì Long Kỳ sẽ đón tôi trở về.

Từng ngày trôi qua, tuyệt nhân cốc đúng là nơi đọng lại nhiều tình cảm sâu sắc, Hoan Nhi chơi cùng Lục Nhi, chỉ còn tôi với Ngọc Hoán, còn Lãnh Phù mỗi ngày không biết làm gì trong phòng, sáng nào cũng đi ra ngoài, sau đó thì khuya mới về. Nhưng mà mỗi lần đều mang về món ăn thôn quê mới, tặng thêm thức ăn cho chúng tôi. Tôi thích đứng ở nơi cao nhất trong cốc nhìn ra xa ngắm người, mỗi lúc vậy Ngọc Hoán sẽ cùng đứng bên cạnh tôi, yên lặng không nói, cứ lẳng lẳng đứng bên tôi, lòng tôi tràn đầy nỗi thương nhớ Long Kỳ, cuối cùng cũng không giấu diếm nổi.

“Nàng có muốn viết thư đi hỏi Hoàng thượng chút xem tới khi nào thì đón nàng không?” Ngọc Hoán đặt câu hỏi vào ngày thứ tư, chắc chắn cũng phát hiện ra tâm tình ngóng trông về hoàng cung.

Tôi không ngần ngại lên, trả lời, “Không cần đâu, nếu tới lúc nghênh đón em thì chàng sẽ đến, còn hiện giờ chàng đang xử lý chuyện khác cũng chưa không thể tới đón được.”

“Đã một tháng qua rồi, trận chiến này có vẻ như đã sắp kết thúc, nếu không có chuyện gì phát sinh thì hần là ngài ấy đã đến đây rồi!”

“Biến cố ư? Sẽ có biến cố gì phát sinh chứ?” Tôi nắm được câu quan trọng trong lời chàng nói, hỏi câu mấu chốt. Ngọc Hoán bị phản ứng miễn cưỡng của tôi làm bật cười, “Chắc Hoàng thượng bị chậm vì chuyện của em, nhưng em nghĩ cũng không phải là chuyện quan trọng gì cả! Còn có chuyện gì với anh chứ? Có đúng hay không?”

“Đúng vậy! Vậy sao đến giờ chàng vẫn chưa tới đón em chứ? Hay em viết thư hỏi ngài ấy chút được không?” Tôi cảm thấy rất buồn bực, nếu chiến tranh đã kết thúc, chắc chắn Long Kỳ sẽ tới đón tôi trước tiên, nhưng hiện giờ đã một tháng trôi qua mà tin tức của chàng vẫn không có.

Lúc này, tiếng Hoan Nhi ở sau truyền đến, có chút dồn dập xen lẫn hưng phấn, “Nương Nương, Hoàng thượng gửi thư này!”

“A...Có thật không? Mau đưa cho ta xem nào” Tôi vui sướng nhận bức thư trong tay Hoan Nhi, chữ viết Long Kỳ cứng cáp như giao long, chỉ ngắn ngủn vài câu mà làm lòng tôi như dâng lên, trong thư Long Kỳ nói tình hình chiến đấu đã ổn, ba ngày sau sẽ đón tôi hồi cung! Tôi cầm thư mà cao hứng hoa chân múa tay vui sướng, trong đầu lại nghĩ, tôi không đợi nổi nữa rồi, tôi muốn nhìn thấy chàng ngay lập tức, tôi không thể lại đợi chờ được, không thể đợi thêm ba ngày nữa, quá dài, hiện giờ một khắc tôi cũng chờ không nổi.

Tôi gọi mọi người lại, nói ra suy nghĩ của mình, bảo Long Kỳ ba ngày sau tới đón, đi ngựa từ tuyệt nhân cốc về đến hoàng cung nhanh cũng phải mất mười ngày, nếu mà chậm thì lại càng lâu hơn, như vậy phải hơn mười ngày thì tôi đợi không nổi nữa.

Nếu hiện giờ tôi bắt đầu xuất phát từ tuyệt nhân cốc, chắc sẽ gặp mặt Long Kỳ trên đường, như vậy không phải là ngắn lại được ba ngày hay sao?

Lãnh Phù và Ngọc Hoán nghe được lời tôi, tràn đầy tâm sự, trong mắt Lãnh Phù hiện lên tia kích động, nói vậy nàng ta cũng giống tôi hy vọng được sớm gặp Long Kỳ, nên cứ thế gật đầu, “Ta đồng ý!”

Ngọc Hoán thì trầm mặc một lát rồi cũng gật gật đầu, ánh mắt vô tình liếc nhìn tôi một cái, tôi biết rõ ý gì, vội vàng quay đầu nhìn Hoan Nhi, “Hoan Nhi thấy thế nào?”

Hoan Nhi thấy tôi đang xin ý kiến nàng ta, biểu hiện có vẻ được mền quá hoá sợ, “Nô tì cũng đương nhiên đồng ý rồi, nô tì hy vọng nương nương mau chóng trở về bên cạnh Hoàng Thượng ạ!”

Tôi khẽ cười, “Được, cứ vậy đi, mọi người đi thu dọn chút, sáng sớm mai chúng ta lên đường!”

Sáng hôm sau tôi đã dậy, tối cũng không ngủ được nhiều, xa cách một tháng, tối qua cả đêm nghĩ đến chàng, những người khác cũng giống tôi, đều dậy sớm, ăn qua điểm tâm, chúng tôi bắt đầu rời đi.

Lần trước có Vũ lâm vệ đưa chúng tôi tới tận cửa cốc, lần trở về này, chỉ có bốn người chúng tôi, Ngọc Hoán đánh xe, bay nhanh theo con đường mòn mà đi.

Không ngờ chiến tranh lần này lại làm cho tôi lo lắng lâu đến thế. Lòng tôi thăm thề, trở về lần này nhất định sẽ cho Long Kỳ đẹp mặt. Hừ, nhắm mắt lại bắt đầu nghĩ loạn, biết đâu ngay khúc ngoặt ở con đường mòn Long Kỳ đang nghênh đón chúng tôi đây! Có phải chàng cũng đi đến hay không?

Chạy đi khá lâu, chớp mắt đã hơn bốn ngày, cả nhóm chúng tôi cứ rong ruổi đêm ngày, một nắng hai sương chạy, Lãnh Phù có nói đi mấy ngày vậy cũng đã được nửa lộ trình. Tuy lòng tôi rất hưng phấn nhưng cũng không biểu hiện ra, chỉ kiềm chế nỗi nhớ Long Kỳ trong lòng không hiện lên mặt, thần sắc Lãnh Phù thì càng ngày càng kém, tôi hiểu cảm thụ của nàng ấy, rõ là nhắm mắt lại không thềm nhắc đến, còn Hoan Nhi thì cũng ngoan ngoãn nghỉ ngơi bên cạnh, không nói.

Xe ngựa cứ vậy rong ruổi giữa trời chiều, mang theo ba người chúng tôi mỗi người một tâm trạng khác nhau.

Lại đi mất hai ngày, tính ra thì còn 5 ngày nữa là đã về tới cung rồi. Trong thư Long Kỳ nói là ba ngày, nói vậy có lẽ đã đón trên đường đi, có lẽ hai ngày nữa chúng tôi có thể gặp lại nhau.

Tâm tình của tôi cứ kích động mãi lên, nếu thấy chàng thì nên làm gì đây? Tôi sẽ làm cái gì đây? Hay là kể nỗi tương tư khổ sở của mình trong hơn tháng qua? Hay là không nói gì cả, chỉ cần nhào vào lòng chàng trước? Tuy trong lòng xốn sang khó chịu lắm, nhưng bên ngoài thì tôi vẫn bình tĩnh lạnh nhạt, bởi vì tôi không thể tăng thêm áp lực với Lãnh Phù, nhưng Hoan Nhi dường như không hiểu quan hệ tình tế giữa hai chúng tôi, vui vẻ hỏi, “Nương nương, hai ngày nữa có thể gặp Hoàng Thượng rồi ha! Sao Nương nương lại chẳng thấy vui vẻ thế ạ?”

Ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Phù bắn lên người Hoan Nhi, rồi ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Lòng tôi thầm trách Hoan Nhi, nhưng cũng không vạch trần, đáp, “Dù sao thì cũng sẽ nhìn thấy ngài ấy, còn nói vui hay không vui thì ích sao?” Hoan Nhi khó hiểu quẹt miệng, không thềm nhắc lại.

Lúc này xe ngựa đột nhiên dừng lại đột ngột, cả ba người chúng tôi đều bị chấn động mạnh nghiêng ngã. Lòng tôi cả kinh, bên ngoài có chuyện gì phát sinh vậy nhỉ? Giọng Ngọc Hoán vang lên bên ngoài, “Có người chặn đường đằng trước!”

Lãnh Phù cảnh giác vén rèm cửa sổ lên, nhìn ra ngoài, tôi cũng mở to mắt nhìn, chỉ thấy có một kẻ mặc áo đen đứng chặn giữa đường, khoanh tay ôm kiếm, tóc tai rối loạn, vừa lúc che khuất mặt hắn, nhìn không rõ lắm. Nhưng có thể cảm giác được là hắn cố tình chặn đường. Ngọc Hoán trầm giọng nói, “Vị huynh đài đằng trước, xin nhường cho chút đường, chúng ta đang đi đó!”

Gã áo đen hừ lạnh một tiếng, “Nhường đường sao? Người cho là các người còn sống mà đi qua đây nữa sao?” Đột nhiên tôi cảm thấy Lãnh Phù biến sắc, cả người run rẩy hẳn lên, hiện lên vẻ sợ hãi.

Tôi cũng chấn động theo nàng ta, vẻ biến sắc này của Lãnh Phù làm cho tôi thấy bất an, là loại người nào đang trước đây?’

Ngọc Hoán cũng ghì cương ngựa, cũng hiện lên vẻ kinh sợ như Lãnh Phù, đảo mắt nhìn thoáng qua nhau, sau đó nhìn tôi, vẻ lo lắng cực độ hiện lên trong mắt. Tôi bị cảm giác buồn bực khó chịu này chịu không nổi, hạ giọng hỏi Lãnh Phù, “Hắn là ai vậy hả?”

Lãnh Phù quay lại liếc mắt nhìn sâu tôi một cái, khoé miệng run run, “Hắn chính là Long Hạo!”

Ồi, là hắn sao? Lòng tôi không những chấn động mà còn kinh hãi nữa. Kẻ đứng đằng trước cùng với kẻ chưa từng gặp mặt bao giờ là đại Hoàng tử Long Hạo đó ư? Không phải hắn bị Long Kỳ giết chết rồi sao? Vì sao lại còn đứng ở đây chứ?

Cả đồng vấn đề tràn ngập trong đầu, nhưng hắn chân thật đứng trước mắt mà!

Lúc này gã áo đen đằng trước cười lạnh ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt anh tuấn đã có chút biến dạng, lộ lên vết đỏ, chắc là lúc giao chiến bị thương đây.

Lòng tôi kinh hãi, hắn và Long Kỳ lớn lên cũng khác nhau, cũng anh tuấn như vậy, nhưng trên người hắn là hơi thở tàn bạo, cặp mắt kia làm cho người ta thấy sợ hãi, lộ lên tia ác độc liếc nhìn tôi, khoé miệng hừ khê, “Hoá ra người trông thế này ha!”

Bị ánh mắt kia nhìn chòng chọc, cả người tôi như chìm trong khối băng, luồng khí lạnh ngập người, cảm giác lạnh này bắt đầu từ chân dâng lên.

Lời này của hắn có ý gì vậy? Hắn đang tìm tôi sao?

Ngọc Hoán và Lãnh Phù xuống xe giằng co với hắn, sự đề phòng hiện trên mặt, Ngọc Hoán trầm giọng nói, “Người muốn gì?”

Long Hạo không thèm nhìn Ngọc Hoán và Lãnh Phù rút kiếm ra, nhìn tôi chằm chằm oán hận, khoé miệng nhếch lên, cầm kiếm trong tay chỉ vào tôi, nói lạnh lùng, “Giết nàng!”

Ầm, đầu óc tôi như bị sấm nổ, bất động, mắt mọi người đều mở to, vì thấy lời hắn nói mà giật mình kinh hoàng, còn tôi thì kinh hãi, giết tôi ư? Hắn muốn giết tôi ư? Vì sao lại giết tôi chứ? Mọi câu hỏi cứ cùng lúc bùng lên trong não tôi, tôi thở hổn hển, bật thốt lên, “Tôi với anh không thù không oán, vì sao anh muốn giết tôi chứ?”

Lãnh Phù và Ngọc Hoán cùng lúc tiến lên che chở cho tôi, trong mắt lộ lên tia sát ý, Ngọc Hoán tức giận nói, “To gan...”

Long Hạo đứng lúc này ngẩng đầu lên cười ha hả, cười càng ngày càng cuồng ngạo, “Vì sao muốn giết người ư...” Cười rồi, cả người hắn như kẻ uống rượu say đứng không vững, dựa cột nhìn tôi, “Hoá ra phá hỏng chuyện tốt của ta lại chính là nha đầu xấu nhà người ha!”

Ánh mắt mãnh liệt, nói tức giận, “Thái Hậu của ta do chính người hại chết, chính là người đã hại chết bà, vì sao ta không giết người chứ? Người nhìn người xem rõ buồn cười làm sao, thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì phải đền mạng, đạo lý đơn giản vậy mà quý phi nương nương như người đây còn không biết hay sao?” Rống xong thì giận dữ nhìn tôi.

Tôi hại Thái Hậu ư? Chẳng nhẽ Thái Hậu đã chết rồi sao? Lòng tôi rung mình, lập tức hiểu ngay, chắc chắn Thái Hậu muốn hắn tới giết tôi. Lúc trước Thái Hậu vẫn nói tôi làm hỏng chuyện lớn của bà ta, muốn giết tôi, bà ta không giết nổi, sẽ cử con bà ta tới giết. Lòng tôi phát lạnh, chẳng lẽ hôm nay Diệp Vũ tôi đây sẽ chết ở đây sao? Long Kỳ, chàng giờ ở đâu? Chàng sẽ đến cứu tôi sao? Bỗng dừng lại nghĩ tới qua một ngày nữa thì tôi có thể gặp chàng rồi, làm sao bây giờ? Lòng tôi giờ còn lạnh hơn cả gió lạnh mùa đông nữa.

Lúc này Long Hạo giận dữ cầm kiếm đi dần tới gần chỗ xe ngựa tôi ngồi, Ngọc Hoán và Lãnh Phù cầm chặt kiếm trong tay, trên mặt hai người lấp lăm lăm mồ hôi, chắn trước người tôi. Mặt Long Hạo nổi đầy gân xanh, ánh mắt như hổ nhìn chằm chằm vào từng cử động của tôi không rời, dường như nhìn thấu tôi. Ánh mắt hắn cũng giống thanh kiếm trong tay hắn làm cho lòng tôi thấy run rẩy, sợ hãi, không hình dung nổi. Đối mặt với ánh mắt bức người của hắn làm lòng tôi thấy run rẩy lạnh lẽo. Nhìn dáng vẻ của hắn chắc chắn rất muốn giết tôi để đền mạng ẹ của hắn rồi.

Lúc này Ngọc Hoán vùng kiếm lên, còn nói với Lãnh Phù, “Mau dẫn nương nương đi trước!” Nói xong kiếm chàng đã vùng lên mạnh mẽ về phía Long Kỳ, Long Hạo lúc này mới rời mắt khỏi tôi, giờ kiếm lên đỡ sự công kích của Ngọc Hoán. Trong nháy mắt hai kiếm cùng vang lên tiếng chạm nhau, loé lên những tia loang loáng. Lãnh Phù lên xe rất nhanh, nắm lấy dây cương, dùng sức giật, hai con ngựa rất nhanh chạy thẳng về trước.

Tôi cả kinh khê kêu lên, vội vàng nắm chặt lấy khung cửa, đột nhiên nghĩ đến Ngọc Hoán, vén rèm cửa sổ lên nhìn chằm chằm vào hai người đang quần chặt đánh nhau, vội kêu lên, “Lãnh Phù, chúng ta không thể bỏ Ngọc Hoán lại được!”

“Nương nương không cần lo nhiều như vậy làm gì, an toàn của người là quan trọng nhất, nắm chặt lấy!” Lãnh Phù trầm giọng đáp, giật mạnh xe ngựa tiến lên đằng trước. Lúc này lại nghe thấy tiếng cuồng nộ rít gào đằng sau, tôi nhìn ra đằng sau mở to mắt thấy Long Hạo đang đuổi theo hướng xe ngựa, chỉ còn cách hơn mười thước nữa thôi, tung người lên, hướng thẳng tới nóc xe đâm tới, xoạc một tiếng, đâm một nhát kiếm từ trên đỉnh xuống. Tôi sợ tới mức mặt tái lại, kêu một tiếng sợ hãi. Lãnh Phù quay đầu nhìn thấy người Long Hạo bay trên xe ngựa, vội dừng ngựa lại, vùng kiếm tấn công Long Hạo.

Bỗng chốc trên nóc xe truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt, Hoan Nhi và tôi sợ tới mức cứng người lại.

Tôi nhìn cửa xe, chẳng còn cách nào khác chỉ có thể xuống xe.

Tôi và Hoan Nhi cùng xuống xe, đúng lúc Ngọc Hoán đâm tới, nhìn thấy chúng tôi xuống vội la lên, “Nương nương không sao chứ?”

Đầu óc tôi choáng váng, sợ tới mức thở gấp, “Em không sao, anh nhanh đi giúp Lãnh Phù đi, nàng ta chặn không được!” Tuy tôi không hiểu kiếm pháp nhưng vài lần nhìn thấy Lãnh Phù vô cùng nguy hiểm, tôi biết kiếm pháp của Long Kỳ mạnh hơn nàng ta nhiều. Ngọc Hoán cũng bay lên trên nóc xe, ngăn kiếm Long Hạo lại. Nóc xe nhỏ không chứa nổi ba người. Không biết sao Long Hạo tung một chiêu mạnh ra, toàn bộ nóc xe bay lên phi nhanh về phía tôi và Hoan Nhi. Tôi sợ tới mức lùi lại ba bước.

Lúc này Long Hạo thấy không làm tôi bị thương chút nào, lập tức cầm kiếm cách hơn mười thước bay lại phía tôi. Tôi sợ tới mức lùi lại tiếp. Trời ơi, tôi cảm thấy mục đích lần này của Long Hạo chỉ nhằm vào một mình tôi. Ngay lúc kiếm sắp chạm tới mặt tôi, Lãnh Phù và Ngọc Hoán một phải một trái bảo vệ tôi, vùng kiếm lên loang loáng ngăn kiếm Long Hạo kích tới. Long Hạo ở giữa không trung chột xoay ngược lại người, vùng kiếm đi theo, mở miệng giận dữ, “Đều do người làm hại, tất cả đều do người hại cả, làm mẫu thân ta chết!”

Nói thì chậm mà lúc đó thì rất nhanh. Ngọc Hoán động thân đâm một kiếm ra, Long Hạo nhìn thấy kiếm vùng tới, không thể không lấy kiếm ra đỡ, Ngọc Hoán vừa đâm vừa kêu lên, “Mau mang các nàng ấy đi đi!” Lãnh Phù hét lên một tiếng, nắm lấy tay tôi, “Đi mau!” Tôi còn chưa kịp kêu lên đã bị Lãnh Phù ôm lấy eo mình, bay vọt lên đã cách xa mười thước, tôi quay đầu nhìn sợ tới mức giật mình kinh hãi thấy Hoan Nhi đang tránh ở sau xe ngựa, Lãnh Phù biết tôi đang lo lắng cái gì, trầm giọng nói, “Đừng lo, nha đầu kia không sao, hần muốn tranh chính là với người!”

Tôi tỉnh táo liều mạng chạy theo nàng ta, đằng sau có tiếng kiếm vang lên không ngừng, tôi định quay đầu lại nhìn tình hình Ngọc Hoán, lúc này chỉ nghe thấy tiếng xé gió truyền tới, tôi quay người lại chỉ thấy một đao bất ngờ phi tới, tôi còn chưa kịp kêu lên thì Lãnh Phù đã đẩy tôi ra, lấy thân chắn lại, phi đao kia đâm phập vào cánh tay trái của Lãnh Phù, chỉ nghe thấy tiếng nàng ta hét to một tiếng, tay phải nhanh chóng điểm huyết trên tay trái rồi ngã xuống. Tôi chạy nhanh lên trên kinh hoảng kêu lên, “Lãnh Phù...đừng lo cho ta!” Mồ hôi túa ra trên trán Lãnh Phù, vẻ mặt thống khổ, hạ giọng kêu lên, “Đáng chết, trên đao có độc!”

Tôi quá sợ hãi, trong lòng vừa hoảng vừa sợ, oán hận cắn răng, giương to mắt nhìn Long Hạo đang điên cuồng công kích Ngọc Hoán, Ngọc Hoán hiện lên dấu hiệu thất bại, bỗng Long Hạo tung một chiêu vào mặt Ngọc Hoán. Ngọc Hoán kinh hãi, vội lấy kiếm chặn lại. Đúng vào lúc này, trong mắt Long Hạo hiện lên tia cười âm hiểm, tay trái cầm kiếm đâm nhanh tới trước ngực Ngọc Hoán, tôi sợ tới mức há hốc miệng, kêu vội lên, “Ngọc Hoán cẩn thận!”

Nhưng đã muộn rồi, kiếm Long Hạo đã không lưu tình chút nào đâm thẳng vào ngực trái Ngọc Hoán, máu

trào ra như suối. Đầu óc tôi trống rỗng, nhìn bóng Ngọc Hoán thống khổ ngã xuống, tim tôi cũng tan theo, toàn thân tê liệt, thống khổ kêu lên một tiếng, “Ngọc Hoán...” Tia sáng loé lên nhìn thấy Long Hạo đang bước từng bước về phía tôi, tôi ngẩng mặt lên, lửa giận hừng hực thiêu đốt trong mắt, hét lên giận dữ, “Tên ác ma kia, vì sao người lại giết nhóm ngài ấy, người chết không tử tế được đâu!” Long Hạo nghiêm mặt đi tới phía tôi, tức giận hừ một tiếng, “Chết đến nơi rồi còn già mồm, người trốn hả? Xem người còn trốn đi đâu! Chuẩn bị chịu chết đi!”

Máu giận dâng trào, loé lên, gió lạnh bay tới thổi làm tóc tôi rối tung, tôi tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt lại.

Không trốn nổi, lần này là chết thật rồi, cái chết đến nhanh như vậy, làm cho tôi không kịp nhớ tới mọi chuyện xảy ra trước đây, tôi không quên được người đó, người tôi yêu, đến phút cuối cũng không được nhìn thấy mặt một lần. Long Kỳ của tôi ơi, thật xin lỗi, Vũ Nhi của chàng xin đi trước đây, thật xin lỗi, em đến âm phủ sẽ gặp lại chàng, thật xin lỗi, thật sự xin lỗi, không còn thời gian nữa. Phút cuối cùng này tôi chỉ nghĩ muốn được nhìn thấy mặt chàng một lần.

Bên tai truyền đến tiếng kim loại vang lên, lần này sự đau đớn cuối cùng đã đến, trước ngực dường như có một dị vật xa lạ sắc nhọn đâm mạnh vào, lỗ tai truyền đến tiếng thịt tan nát, máu vọt ra, từng tiếng thánh thót, kèm theo cơn đau nhức làm tôi trợn tròn mắt, cúi đầu xuống, lại nghe thấy tiếng Long Hạo cười âm ngoan, lòng tôi tuyệt vọng, ý nghĩ muốn chết lại quay về trong đầu, ý thức và hồn phách đều bị sự đau đớn này đánh bay cả, một màu đen tối xâm chiếm, ngay lúc ý thức sắp tan mất, bên tai truyền đến một tiếng gào thê thảm, “Không...”

Là chàng ư? Tôi không chết rồi, không chết rồi, là chàng tới cứu tôi, là chàng đã đến đây....Giọng của Long Kỳ, tôi giãy dụa trong bóng tối, đừng, van xin các người đừng để tôi chết, hãy để cho tôi được nhìn thấy chàng, tôi muốn được nhìn thấy mặt chàng một lần, đừng chết mà...

Tôi dùng hết sức lực đau tới mức sắp ngất xỉu đi, tôi phải cố mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, tôi đã nhìn thấy chàng, tôi nhìn thấy chàng rồi, chàng đang ở bên cạnh tôi, trên mặt tôi hiện lên tia khổ sở cố cười một cái, cảm ơn ông trời đã để cho tôi được nhìn thấy chàng lần cuối cùng, muốn thấy chàng hưng phấn hơn trước, nhưng mà nhưng mà tôi đã phải rời đi rồi, không ngờ lần chúng tôi gặp lại dĩ nhiên lại là lần cuối cùng.

Lúc này nghe tiếng rống giận truyền đến bên tai, cả người được ôm lấy, ý thức của tôi dần dần mất đi, miệng tôi ú ớ thốt lên tên của chàng, “Long Kỳ...”

Ở đây là đâu vậy? Tối đen, tối đen như mực vậy, đây chắc là địa ngục rồi! Tôi nằm trong bóng tối, hơi thở lạnh băng len lỏi trong quần áo tôi, thấm ướt da thịt tôi, cái rét lạnh băng tới gần tôi, cả người đều lạnh, rất lạnh, lạnh như ở bắc cực vậy. Cái loại lạnh này đều cực lạnh dường như đóng băng mỗi tế bào trên người tôi, mai táng ngàn năm, ở đây là đâu vậy nè? ...Tôi không muốn ở trong này...Tôi không muốn...

Tôi không muốn...Tôi hoảng hốt vô cùng, tôi rất sợ bóng tối, tôi không muốn chìm trong bóng đêm, không muốn....

King hoàng trong đó, xa xa thấy một tia sáng chiếu lại, có ánh sáng, đó là ánh sáng gì vậy nè? Có phải là cánh cổng địa ngục đã mở hay không? Hay là đó là cái gì vậy? Tôi cố bước từng bước nặng nề tiến lên trước, dường như tôi không thể đi đến nổi. Ngực của tôi đau quá, dường như có ai đó lấy dây cương siết chặt lại vậy, dường như nghe thấy máu và cơ bắp tan ra vậy. Nhưng mà ở đó có ánh sáng kìa! Tôi nhất định phải đến chỗ đó xem đây là đâu, tôi không muốn ngốc ở chỗ này. Tôi ngã xuống nơi lạnh giá, dần dần ánh sáng phía trước rõ dần, cố tiến từng bước một, thật khó khăn bò lên, mơ hồ như nghe thấy có tiếng người, nhỏ giọng lo lắng, xen lẫn tiếng khóc nghe thật thảm thiết bi ai. Chẳng lẽ có ai đang than khóc cho tôi sao? Vì sao tôi lại nghe được chứ? Ánh sáng càng ngày càng gần, lúc này hiện lên từng luồng sáng rõ dần, đó là hương vị ánh mặt trời, tự nhiên, ấm áp quá, nỗi đau đớn kịch liệt đập vào mắt tôi. Tôi định đưa tay ra che ánh sáng chói mắt, nhưng tay không nâng lên nổi, tôi cố tránh, cố ra sức nhấc tay lên, mắt đau quá, đau quá đi...

Một câu quen thuộc vang lên bên tai, “Vũ Nhi...”

Ai đó? Ai đang gọi tôi đó? Sao có tiếng nói ở nơi sáng đấy chứ? Chẳng lẽ không phải là đi thông xuống địa ngục sao? Hay là đi thông lên nhân gian đây? Vừa rồi hình như là tiếng Long Kỳ gọi tôi, là chàng, lòng tôi

vui lắm, cố sức mở mắt ra để nhìn.

Lúc này đầu óc tôi mới có cảm giác, ánh sáng này không phải ánh sáng của địa ngục, mà có người cố cạy mí mắt tôi lên, tia sáng bắn ra từ con ngươi, tôi thấy khó chịu lại đau nhức, nước mắt cứ trào ra từ hốc mắt. Lúc này nghe thấy tiếng vui vẻ vang lên bên tai, “Mắt nương nương động rồi, người xem này nước mắt chảy ra rồi!”

“Nhanh đi bẩm báo Hoàng thượng đi, nhanh đi gọi Hoàng Thượng đi...”

“A...Được...được ta sẽ đi mời Hoàng thượng tới...”

“Thế nào...Nương nương tỉnh rồi sao?”

Bên tai tôi truyền đến tiếng nói lộn xộn cuống quýt, lúc này chùm tia sáng trong mắt tôi đã không còn, tôi nhắm mắt lại, trong lòng vô cùng tỉnh táo, tôi chưa chết, tôi vẫn có tư tưởng, tôi vẫn còn nghe thấy được tiếng người nói, nhưng mà mí mắt tôi không thể mở ra nổi, không hiểu vì sao. Lúc này tiếng người xung quanh càng ồn ào hẳn lên, đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi xúc động ôn nhu truyền đến, “Vũ nhi...Nàng mau tỉnh lại đi, tỉnh lại cho trẫm!”

“Không được ngủ, không cho ngủ tiếp! Tỉnh lại cho trẫm nào!”

Là giọng của Long Kỳ, tôi vĩnh viễn không bao giờ quên được, nghe thấy tiếng gọi nôn nóng của chàng, tôi thật sự muốn mở nhanh mắt ra, muốn nhanh tỉnh lại, muốn thưởng cho chàng, nhưng mà tôi thật sự không thể mở nổi mắt, không thể tỉnh lại được! Tư duy thì vẫn tỉnh táo, nhưng cả người thì không nghe đầu óc chỉ đạo, vẫn cứ tiếp tục ngủ say, tôi nghĩ mà hôn mê, là tê liệt rồi.

Lúc này Thái Y lên tiếng khuyên nhủ, “Hoàng thượng, nương nương có thể ngủ sẽ lâu lắm, chưa thể tỉnh lại khôi phục tri giác được, đợi lão thần cho kinh cốt, thuốc tan máu dùng như vậy nương nương sẽ mau tỉnh lại hơn chút ạ!”

“Đều lui cả đi! Để tự trẫm làm!”

Nghe thấy tiếng chân lục tục đi xa, tôi biết ở trước giường chỉ có mỗi mình chàng, có thể cảm giác được mọi xương cốt chàng đang vuốt ve xoa bóp nhẹ nhàng, lực vừa phải, chỉ lát sau, thần kinh hôn mê của tôi có vẻ có cảm giác, tôi khẽ giật giật ngón tay, cứ để mặc cho chàng cởi bỏ mọi quần áo trên người mình, nhẹ nhàng xoa trước ngực chuyển dần xuống bụng, đến bên hông, tôi đều cảm giác được tay chàng vuốt ve nhẹ nhàng, cả người tôi dần dần có cảm giác.

Tôi biết lúc này không nên nghĩ gì nhiều, nhưng cả người lại không kiềm chế nổi sự hấp dẫn của chàng. Được chàng khơi nguồn, tôi nâng tay lên sờ soạng lung tung, giữa chừng thì bị nắm chặt, giọng chàng vui sướng truyền đến, “Vũ nhi, nàng tỉnh rồi ư?”

Tôi từ từ mở mắt ra, miệng khàn khàn nói, “Đã tỉnh rồi, Hoàng Thượng có thưởng gì cho em sao?” Tôi mở to mắt ra nhìn vào đôi mắt vẫn tơ máu kia, nét vui sướng hiện lên trên mặt chàng càng ngày càng mãnh liệt, “Có, Vũ Nhi tỉnh lại, trẫm sẽ thưởng cho nàng một cái lớn nhất!”

Khoé môi tôi khẽ nhếch lên, “Em không cần thưởng gì khác, lần này em chỉ cần chàng thôi!” Tôi cười từ sâu trong lòng, vết đau trên ngực thì tính gì chứ? Chỉ cần được đứng bên chàng, cho dù có chết cũng không sợ nữa.

Tôi đã tỉnh lại, đây quả thực là việc vui nhất trong hoàng cung. Tôi ngủ đã bao lâu rồi nhỉ? Tôi có cảm giác như mới ngủ có ba ngày ba đêm thôi, được Long Kỳ ôm cả người đẩy máu chạy về Hoàng cung, tôi đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Hà công công ở bên cạnh tôi kể lúc tôi ngã xuống kia một khắc, Long Kỳ vừa lúc đuổi tới nơi, nhưng mà đã muộn, kiểm Long Hạo đã đâm sâu vào cơ thể tôi, rất sâu, nhưng lại chệch. Thị vệ bên Long Kỳ lập tức xông tới bắt được đại hoàng tử, Long Kỳ ôm lấy tôi hấp hối cười ngựa chạy nhanh về hoàng cung, được bốn năm thái y chữa trị, cuối cùng tôi cũng từ quỷ môn quan trở về. Thái Y nói không phải là tôi mạng lớn, mà là vì ý thức sinh tồn trong con người tôi rất mãnh liệt. Là do tôi đã tự mình kéo mạng mình trở về, đương nhiên họ cũng không biết tôi, khi đó tôi thực sự không muốn cứ vậy mà chết đi, tôi không cam tâm. Chỉ liếc mắt nhìn Long kỳ thôi thì cũng đủ sao được, tôi còn muốn được làm bạn cả đời bên chàng, ý thức

trong não tôi không ngừng nói cho tôi biết chính mình tuyệt đối không thể chết được, tuyệt đối không thể mất chàng được...Cứ như vậy ý thức sinh tồn của tôi đã làm cho tư duy của tôi không ngừng hoạt động, cứ chuyển động, chuyển động mãi, ương ngạnh mãi không thôi.

Ngoại thương thì đã được Thái Y chăm sóc, đã khép lại, nhưng vết sẹo cực kỳ xấu xí khó coi kia thì rất chướng, tôi không muốn cho Long Kỳ xem, nếu chàng càng muốn xem thì càng không cho tôi che giấu, chẳng còn cách nào khác Thái Y đành bảo phải mất hơn một năm rưỡi thì tôi mới có thể ổn được, tôi đành phải dưỡng thương thật cẩn thận.

Cùng bị thương với tôi có Ngọc Hoán và Lãnh Phù đã được Thái Y trị liệu. Ngoại thương của Ngọc Hoán thì khỏi nhanh hơn tôi, hoan Nhi có nói, tôi hôn mê ngày hôm sau thì chàng đã đến thăm tôi, Lãnh Phù chẳng những bị đao làm bị thương, cả người còn trúng kịch độc, còn bị thương nặng hơn cả tôi nữa.

Nghe Hà công công nói đến giờ vẫn chưa tỉnh, vẫn đang trong tình trạng hôn mê.

Tôi vốn định đi thăm nàng ta, nhưng mà vết thương trên người tôi cũng không thể động mạnh, đến cả chuyện đi lại cũng đều không được. Tôi tỉnh lại quan tâm nhất chính là Long Hạo kẻ định ám sát tôi kia, hẳn là hung thủ, Long Kỳ định xử lý hắn thế nào đây? Còn vì sao lại phát sinh chuyện ám sát này? Đây tôi đều nghĩ không rõ, trên mặt Long Kỳ thì tràn đầy vẻ tự trách, nói rõ mọi ngọn nguồn cho tôi nghe. Tuy trận chiến này có duyên với võ lâm Long Kỳ toàn thắng, bắt được toàn bộ dư đảng của đại hoàng tử, nhưng đại hoàng tử lại lợi dụng lúc chiến loạn lộn xộn chạy thoát, Thái Hậu biết Long Hạo thất bại, bị một chưởng mạnh không chịu nổi đã cắn lưỡi tự sát trong cung. Chắc Long Hạo và Thái Hậu đã gặp nhau, sau khi Thái Hậu bị diên, chỉ định tôi là kẻ hại bà ta, trước khi bệnh chết đã ra lệnh cho đại hoàng tử bắt luận cái gì cũng phải giết chết tôi cho bằng được.

Long Hạo đang trong tình trạng xúc động, vì vậy đã nghĩ mọi cách để thoát ra khỏi cung, Long Kỳ lập tức phái người truy bắt. Còn lúc này thì chàng đã thả bỏ câu đưa tin, báo cho tôi biết ba ngày sau sẽ tới đón tôi. Kế hoạch của Long Kỳ là trong vòng ba ngày bắt được Long Hạo, rồi sau đó nhanh chóng tới đón tôi trở về. Ai ngờ tôi lại quá xúc động, khi nhận được tin thì đã lên đường ngày hôm sau. Như vậy vừa đúng lúc bị Long Hạo thừa dịp chặn đường hạ độc thủ với tôi.

Đợi tới khi Long Kỳ truy tìm được tung tích Long Hạo thì đã nhìn thấy tôi bị Long Hạo đâm một nhát trúng ngực, lúc này Long Kỳ làm sao cũng không ngờ được vậy là tôi sẽ xuất hiện ở giữa đường.

Có trách thì trách chúng tôi đã quá vội vàng muốn nhìn thấy nhau, đều do tình cảm tác quái, làm cho chúng tôi suýt nữa thì âm dương cách trở, vì thế Long Kỳ đã tự trách mình mãi, tôi nghĩ lại thấy sợ, nếu mà Long Kỳ tới chậm một bước, còn tôi thì bị nhát kiếm thứ hai của Long Hạo đâm, e rằng tôi đã đi đời nhà ma, hồn về chín suối rồi.

TRận sinh ly tử biệt này dường như càng buộc chặt tôi và Long Kỳ hơn, ai cũng không muốn xa nhau một bước nào, ngày đêm làm bạn. Triều đình Long Kỳ cũng không đi, cứ sợ tôi lại bị ai đó đâm thêm một nhát kiếm nữa vậy. Trong lòng chúng tôi rất sợ sẽ mất đi nhau, càng thêm quý trọng thứ tình cảm không dễ mà có này.

Sáng sớm hôm nay, tôi đang ngồi trên đệm mềm uống thuốc, nhìn thấy Tiểu Thuận Tử thở hổn hển chạy vào trong cung tới, “Bẩm ...Bẩm ...Nương nương...không hay rồi...lãnh phi nương nương...” Tiểu Thuận Tử thấy tôi đang uống thuốc thì dừng lại. Tôi cảm thấy nghi ngờ, vội đứng mạnh dậy kêu lên, “lãnh phi nương nương làm sao? Nói mau!”

“Bệnh Lãnh phi nương nương lại nặng thêm, sợ chất độc chạy vào tim, e là...e là...không được....” Giọng Tiểu Thuận Tử cố lự từ ngữ nói, tôi có cảm giác ngực như bị ai nện quả búa tạ vào, cả người như không có trọng lượng, thuốc trên tay rơi xuống, tiểu Thuận Tử nhanh mắt nhìn thấy chạy tới đỡ lấy tôi, “Nương nương, người cố gắng chịu đựng ha!”

Tôi lấy tay ra đỡ thân mình, ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Thuận Tử, “Hoàng thượng đâu rồi? Hoàng Thượng có biết không?”

“Hoàng thượng đã đi rồi ạ, thưa nương nương!”

“Mau đỡ ta chút nào!” Ngực tôi đau xót, Lãnh Phù à, đều tại tôi mới bị trúng độc, đều tại tôi làm hại, lại thấy Tiểu Thuận Tử cứ đứng ngẩn ra, tôi vừa tức vừa vội, “Nhanh đỡ ta đi chút nào!”

Lúc này Tiểu Thuận Tử mới tỉnh táo lại, “Nương nương, nhưng mà thân thể ngài quan trọng hơn mà!” Tôi chẳng đợi Tiểu Thuận Tử đỡ, cố nhắc chân lên bước ra cửa, Tiểu Thuận Tử đành bất đắc dĩ tới đỡ tôi đi tới cung Lãnh Phù.

Dọc đường đi, tôi dường như cứ tự trách bản thân tới chết, dường như muốn chạy thật nhanh tới phòng của Lãnh Phù, cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của Tiểu Thuận Tử, tôi đã bước vào cửa phòng của Lãnh Phù.

Còn chưa bước chân vào cửa tôi đã nghe tiếng nước chảy, tôi ngược mắt nhìn thì thấy một đám người đang đứng thành hàng, có nha đầu, Thái Y, cung nữ còn có cả phi tần trong Mạc cung nữa. Nhìn thấy tôi đều kinh hãi mãi, tôi bất chấp tất cả, được Tiểu Thuận Tử giúp đỡ, tôi đi vào trong tấm phòng của Lãnh Phù. Đập vào mắt đầu tiên là một đám máu màu đen to, Long Kỳ thì ngồi bên giường, tay mặt nghiêm che kín Lãnh Phù tím đen. Thấy tôi tiến vào sắc mặt chàng khê đỏ, chậm rãi ngạo mạn thông dong đi tới giường Lãnh Phù.

Nàng ta dường như nghe thấy tiếng chân bước của tôi, mở mắt ra, nói khàn khàn, “Người đã đến rồi!”

Tôi gật gật đầu, nước mắt dâng đầy, Long Kỳ đứng lên, đỡ tôi ngồi xuống giường, sau đó lại đứng ở bên cạnh tôi. Tôi nắm lấy bàn tay Lãnh Phù trên chân không còn chút máu, khóc nói, “Lãnh Phù à, thật sự xin lỗi...” Nước mắt của tôi không kìm được cứ từng giọt từng giọt to rơi xuống, tôi nhìn về phía Long Kỳ đang đứng trầm mặc đằng sau chúng tôi, nói thống thiết, “Chàng cứu nàng ấy đi, chàng nhanh chút cứu nàng ấy đi! Chàng nhất định có cách đúng không? Cầu xin chàng mà...” Đây là những lời sâu tận đáy lòng tôi, lần đầu tiên đối mặt với sinh ly tử biệt mà cảm thấy bối rối vô cùng, một người tốt đến thế mà cứ vậy rời đi.

Tay Lãnh Phù nắm lấy tôi, trên mặt hiện lên tia cười lạnh, “Người đừng làm Hoàng Thượng khó xử nữa, ngài ấy đã hết sức rồi, ta đã biết sớm là mình trúng độc, trên thế giới này còn có mấy ai mà chữa khỏi được chứ!” Tuy Lãnh Phù đang nói chuyện cùng tôi nhưng ánh mắt thâm tình thì nhìn Long Kỳ, nước mắt bỗngưng chảy xuống. Nhìn thấy lệ nàng rơi, lòng tôi gào thét điên cuồng, tôi nói nước mắt, “Không...Ta không thể để cho cô vì ta chết đi, ta không thể cứ trơ mắt nhìn cô chết mà! Long Kỳ, chàng nói đi, chàng nhanh chút đi mời người tới đây đi...”

Long Kỳ quay đầu trên mặt hiện lên vẻ thống khổ mãi, tay nắm thật chặt, thở dài thật sâu, “Không kịp nữa rồi! Phù Nhi, nàng vì sao lại ngốc vậy chứ, vì sao lại dùng nội lực để kìm chế độc tính chứ? Sao lại không cho ta biết, nàng tội gì phải làm thế chứ?”

A! Lòng tôi nghe thấy Long Kỳ nói ra mà khiếp, là chính Lãnh Phù không cho Long Kỳ cứu sao? Vì sao nàng ấy làm vậy chứ? Tội gì phải làm vậy chứ? Trên mặt tuyệt mỹ của Lãnh Phù hiện lên nụ cười thoả mãn, giọng cũng trở nên dễ nghe vô cùng, “Cuối cùng chàng cũng đã gọi tên của ta rồi, ta còn tưởng rằng cuối cùng không được nghe nữa, Kỳ ca ca.. Mỗi lần ta đều tưởng tượng ra cảnh đến bao giờ thì chàng mới lại gọi ta một câu Phù Nhi chứ, không ngờ đến cùng lại là lúc ta sắp chết mới được nghe trọn vẹn” Nét cười trên mặt Lãnh Phù tôi chưa từng bao giờ nhìn thấy, thật mềm mại xinh đẹp, đột nhiên tôi biết Lãnh Phù trước khi chết muốn nói gì đó với Long Kỳ, nên đứng lên định ra ngoài lại bị Lãnh Phù giữ chặt lại, “Xin người đừng có đi, ta có lời muốn nói với người!”

Tôi ngẩn ra, mở to mắt nhìn cảnh Long Kỳ đang nhìn Lãnh Phù tràn ngập nhu tình, giọng khàn khàn đến vô cùng, “Ta vẫn đều coi nàng như sư muội thân thiết nhất của ta, trước cũng vậy mà hiện giờ cũng vậy!”

Lúc Lãnh Phù nghe đến hai tiếng sư muội kia, sự cao hứng trong mắt giảm đi một chút, nhẹ nhàng đáp, “Là sư muội sao, nhưng tâm lý của ta chưa từng bao giờ coi chàng là sư huynh của ta, ta thích chàng, chàng có biết chăng? Từ lần đầu nhìn thấy chàng, ta đã yêu chàng rồi, nhưng mà chàng lại không biết!” Lãnh Phù tìm hỏi Long Kỳ, lặp lại một câu, “Sư huynh, chàng biết không, ta vẫn yêu chàng mà!” Lãnh Phù rút một tay ra vươn tới chỗ Long Kỳ, dường như đoán được yêu đau đớn vô cùng.

Long Kỳ lại hiện lên nụ cười tình ý, đi tới, cầm lấy tay nàng ta, gật gật đầu, “Ta biết!”

“Chàng biết sao? Chàng biết thật chứ?” Lãnh Phù gần như hỏi rất ngây thơ, xem ra lòng của nàng ta muốn khẳng định chắc chắn rốt cục là Long Kỳ có biết nàng ta đã từng yêu chàng hay không. Long Kỳ lại nhẹ nhàng gật gật đầu, Lãnh Phù lại nở nụ cười, vô cùng ngọt ngào, chỉ lát sau, ánh mắt nàng ta vẫn nhìn về

phía tôi, ‘Nhưng mà, chàng trước sau vẫn chỉ yêu mình nàng ấy, ta biết chàng vẫn chỉ yêu nàng ấy, ta không trách chàng, cũng chẳng trách ai, ta biết ta không bằng nàng ấy, xin người nhất định phải giúp ta tiếp tục yêu chàng có được không?’

Đoạn tình yêu đẹp dễ được thổ lộ ra của Lãnh Phù làm tôi cảm động mãi, tôi nghĩ tôi biết mục đích Lãnh Phù làm vậy là nàng ta đã đoán được giải thoát, nàng ấy muốn buông tay cho đoạn tình yêu mãi mãi không bao giờ nói ra được này, hoặc đây cũng là mạng của nàng ấy, cũng là ý nguyện của nàng ấy, tôi không miễn cưỡng nữa, mà ra sức gật gật đầu, “Ta đồng ý với cô, ta sẽ thương chàng, chẳng những thương chàng mà ta cũng cho cô thương chàng nữa! Đến vĩnh viễn”

Lãnh Phù hé miệng cười rất tươi, nhìn Long Kỳ, ánh mắt phiêu tán dần, dường như đã đi xa ngay, tôi biết chắc chắn lúc này độc tính nàng ấy bắt đầu lan tràn, Lãnh Phù ho nặng hắt lên, khoé miệng lại trào ra máu đen đặc, cả người nàng ấy đột nhiên cứng lại, khó khăn mở miệng, “Kỳ...Kỳ...Có thể ôm ta một cái được không....Có được không...” Trong mắt Lãnh Phù hiện lên tia chết chóc sợ hãi, đúng thời điểm phải rời xa Long Kỳ, nàng cũng khựng hoảng vô cùng.

Sắc mặt Long Kỳ thống khổ cùng cực, chẳng chút do dự ôm lấy cả người Lãnh Phù run rẩy vào lòng, nói khàn khàn, “đương nhiên là được rồi, thật xin lỗi....Phù Nhi à...Ta thật xin lỗi sư phụ, ta không chăm sóc tốt uội..”

“Đừng...Đừng nói xin lỗi...Sư phụ sẽ không trách chàng ...Muội đi gặp ông ấy...Người ta....” Trên mặt mang theo nụ cười thoả mãn, ngủ trong lòng Long Kỳ, đi vào giấc ngủ mãi mãi...

Nước mắt dâng đầy mắt Long Kỳ, cũng tràn ngập cả mắt tôi, nhìn nụ cười tươi an lòng trên mặt Lãnh Phù, tôi biết nàng không thấy thống khổ mà ra đi rất thanh thản...

Ngoài cửa Hà công công cất giọng sắc nhọn vang lên, “Lãnh phi nương nương tạ thế...” Trọng giọng nói cất chứa giọng bi thương tới tận cùng, ngoài cửa một trận khóc vang lên, lúc này tôi nhìn thấy bóng Viêm Hoả vọt vào, thấy Lãnh Phù trong lòng Long Kỳ đã nhắm mắt, như bị điện giật đứng sững tại chỗ, mãi lúc sau, dấu vết mặt thống khổ, giọng rên rỉ thảm thiết cùng cực.

123. Chương 123

Lãnh Phù đi rồi, Hoàng triều Vĩnh Hán nghênh đón một trận tuyết đầu mùa Đông, bay lả tả, trắng xoá một vùng, rơi xuống mỗi một góc trong cung, dường như cũng dừng lại trong lòng tôi, lạnh băng như nước thấm ướt cả trái tim tôi, chẳng có chút ấm áp nào. Tôi mãi cũng không thể nguôi nổi, tôi cảm nhận sâu sắc cái chết của Lãnh Phù là do một tay tôi tạo nên, nếu không phải do sự xúc động của tôi thì mọi chuyện sẽ không xảy ra, ai ai cũng đều sống rất tốt, có lẽ còn cùng nhau được thưởng thức trận tuyết đông này nữa, có lẽ tôi cũng sẽ không đau thương như thế.

Tôi đứng lên đến bên cửa sổ, nhìn cảnh tuyết rơi như những bông hoa, từng bông từng bông trắng xoá che lấp hết cả thế gian này, nhìn toàn cảnh xa xa, thấy toàn cảnh hoàng cung là màu màu trắng xoá. Hoan Nhi lại lấy quần áo trắng cho tôi thay. Hôm nay là ngày Lãnh Phù hạ táng, tôi muốn đưa nàng đi tới cuối đoạn đường, tất cả mọi người trong cung đều mặc đồ tang yên lặng đưa quan tài Lãnh Phù đi xa, gió mùa đông lạnh giá thổi vù vù bên tai, trên đường đưa Lãnh Phù đi, tôi đội khăn tang màu trắng, mặc cả người màu trắng, được Hoan Nhi đỡ bên cạnh, đi từng bước lê trước, màu bông tuyết trắng chạm nhẹ qua hai má, mang đến cảm giác lạnh lùng trong trẻo, cũng giống tâm tình bình thản của tôi vậy, đã đông thành băng tuyết rồi.

Sắp đến cửa cung, Long Kỳ giữ chặt lấy tôi, “Thôi đưa tới đây thôi!” Tôi ngược mắt nhìn thấy cảnh đau lòng trong đáy mắt Long Kỳ, lại nhìn về phía quan tài của Lãnh Phù đang đi xa dần, cùng bông tuyết bay bay, nhìn rất thê lương cô độc, giống y cảnh Lãnh Phù đi vào thế gian, tràn ngập sự lạnh lùng băng giá.

Nhìn dấu chân biến mất trong tuyết, lệ nóng bỏng trong suốt chảy xuống, Long Kỳ đưa tay ra ôm chặt tôi vào lòng, lau lệ trên má tôi, “Đừng thương tâm, trở về đi!”

Lãnh Phù đã ra đi, làm cho cả hoàng cung chìm trong cảnh đau thương vô tận, tôi đã rất lâu không cười rồi, cũng phải hơn nửa tháng, dường như tôi đã quên cách khoé miệng lên. Đêm nay, khí lạnh tấp

vào người, tôi ôm chặt lấy ấm lò trong lòng, chờ đợi đêm đông dài vô tận đi qua. Hậu sự Lãnh Phù đã xong, Long Kỳ bắt đầu bắt tay vào xử lý chuyện Long Hạo. Quan hệ giữa Long Kỳ và Long Hạo, chỉ có để cho Long Kỳ tự mình đi xử lý, nỗi đau khổ tận cùng trong lòng Long Kỳ mới vơi đi, chỉ có chàng mới biết được mình làm cách nào sống cho được thoải mái, mặc kệ chàng dùng cách nào hay thủ đoạn ngoan độc nào, tôi cũng sẽ không để ý. Đêm nay trôi qua, mọi chuyện đều hiểu rõ. Sự Hoang mang của Long Kỳ cũng sẽ trôi qua, tôi tin sau này thiên hạ sẽ yên ổn thái bình, dân giàu nước mạnh.

“Sao thế nào mà vẫn chưa ngủ vậy?” Giọng nói ôn nhu từ bên ngoài rèm che truyền đến, tôi đứng dậy, vén rèm lên, mấy bông tuyết đậu trên vai Long Kỳ, hiện lên vẻ mặt tuần tú, nét mặt mỗi bình thần ẩn giấu. Lòng tôi bỗng đau đớn tràn qua, phải mấy bông tuyết trên người chàng, nói nhẹ nhàng, “Chàng chưa về, em nào có thể yên tâm đi ngủ chứ?”

Long Kỳ cởi áo choàng ra treo trên giá, quay đầu hỏi, “Vũ Nhi, nàng có còn nhớ trước đây nàng đã từng nói một câu không?”

Tôi mờ mắt mê hoặc lắc lắc đầu, “Em nói câu nào cơ?”

Long Kỳ cười nhẹ nhàng, kéo tay tôi, “Vũ Nhi đã từng nói muốn đi du lịch Giang Nam, còn nhớ rõ không? Vũ Nhi còn nói, xuân đến muôn hoa đua nở khoe sắc, phong cảnh hữu tình, mùa hè thì ngắm mây bay, cảnh trời chiều, thu tới đi xem lá khô đỏ rực, hoa rụng đầy trời, mùa đông giá rét nhìn tuyết rơi, xem hoa quỳnh nở, thật sung sướng, thong dong sáng khoái biết bao”

Khoé miệng của tôi bị chàng nói vậy khẽ nhếch lên cười chút, chàng còn nhớ rõ vậy, chàng thế nhưng lại nhớ rõ tôi thuận miệng đưa một câu vui như thế, đúng vậy! tôi thật sự muốn hưởng tới cuộc sống kiểu như thế, cùng người mình yêu đi du ngoạn với nhau khắp ngàn núi vạn sông, đạp trong ánh chiều tà, sao mà thần tiên thế. Trong mắt tôi lộ ra nét chờ mong, nhìn ý cười hiện lên trên mặt Long Kỳ, tôi giật mình, “Chàng nguyện ý đưa em đi sao?”

“Ta đang an bài, đợi mùa đông này qua, chúng ta sẽ cùng đến miền Giang Nam hưởng thụ cuộc sống mà nàng muốn có được không?”

Được, đương nhiên là được mà! Lòng tôi thầm đáp, nhưng ngoài miệng thì lại nói không nên lời, nước mắt lại dâng đầy, tôi nhào thẳng vào lòng chàng nhắm mắt lại, hy vọng có một ngày như vậy.

“Nương nương, hoa trong vườn vốn sáng nay đã nở rồi, hay người nhanh chân đến xem chút có được không?” Sáng nay Hoan Nhi mang nước cho tôi, buông lời nói vậy, tôi lập tức rời khỏi giường, có chút không tin hỏi lại, “Người nói gì thế? Cúc đã nở rồi ư? Có phải mùa xuân sắp đến rồi không?”

“Đúng vậy! Hàng năm mỗi khi hoa cúc nở thì chính là thời tiết đã chuyển sang ấm áp! Nương nương người có thích không?”

Tôi ngồi trên giường, khoé môi bất giác nhếch lên, tâm tình trở nên vui vẻ hẳn lên, mùa xuân đến rồi, là đại diện ủa đông lạnh lẽo đen tối đã qua, lòng tôi thầm nghĩ, đứng bên cửa sổ, mở rèm cửa ra, nghênh đón gió ào tới mềm mại, ngược mắt nhìn cảnh xuân đã hiện trên góc tường, cỏ non đang đâm chồi nẩy lộc, không khí tươi mới toả ra hơi thở mùa xuân, tôi tham lam hít thở không khí trong lành chui sâu vào tận trong lòng, làm cho con người ta tinh thần sáng khoái, cả người thoải mái, tôi quay đầu nhìn Hoan Nhi ngẩn ngơ, nháy nháy mắt, “Người nhìn cái gì vậy hả?”

Mắt Hoan Nhi lộ vẻ si mê, giọng điệu cứ nhẩn nha nói, “Nô tì đang ngắm nương nương, nương nương à, người đã lâu không cười rồi, nương nương cười thật là xinh đẹp làm sao!”

Tôi khẽ hé miệng, đi đến bên nàng ta, “Cảm ơn sự quan tâm của người, bởi vì mùa xuân đến rồi đó thôi!” Về mặt Hoan Nhi khó hiểu nhìn ta, nàng ta đương nhiên không biết, mùa xuân đến có ý nghĩa với tôi lắm, đây là ước định của tôi và Long Kỳ, không thể nói cho nàng ta biết.

Tôi rửa mặt xong, lúc này khuê phòng đưa tới một bộ quần áo, tôi cầm lấy xem, dĩ nhiên là tự tay tôi thiết kế bộ này, toàn thân màu tím, cổ lông, nét thêu hoàn mỹ trí tuệ, lộ ra mấy vòng xuyên có điểm những viên trân châu nho nhỏ, làm cho bộ đồ màu tím này càng thêm xinh đẹp, dài xuống, là một trang phục đẹp không tả nổi, đẹp tới mức loá mắt, đến cả vòng tai cũng cùng màu, đều được đưa tới cả, chủ quản khuê phòng còn cười tươi mở lời, “Nương nương thiết kế bộ quần áo này quả thực là hoàn mỹ, nó khéo tới mức

không ai có thể so sánh nổi, thiên hạ này cũng chỉ có quý nhân như nương nương mới có tư cách có được nó ha!”

Tôi nở nụ cười, khuê phòng hoàng cung đúng là không làm cho tôi thất vọng, chẳng những thợ khéo tới mức đạt hết yêu cầu của tôi, thậm chí còn làm tốt hơn nữa, tỷ mỹ cẩn thận như thể thiên hạ hiếm có, nhìn bộ quần áo này trong lòng vui sướng mãi không thôi. Bảo Hoan Nhi vấn tóc lên cho tôi, như thế này tôi định mặc bộ quần áo này ra ngoài giải sầu. Hoan Nhi định vấn đầu quý phi cho tôi nhưng bị tôi ngăn lại, tôi thiết kế bộ quần áo này cũng không phù hợp với kiểu trang điểm này.

Tôi cầm lấy lược từ Hoan Nhi, đem thả tóc xuống, rồi vén tóc lên trên cao, thả hai lọn xuống bên tai, đeo chiếc khuyên tai màu tím, càng làm àu tím như ẩn như hiện trong mớ tóc đến tuyền, là cho con người ta chỉ thấy mơ màng, trang sức đậm nhạt màu đỏ nhẹ nhàng, nhìn trong gương vừa quyến rũ vừa lãng mạn, vừa xinh đẹp lại vừa thanh thoát, tôi khẽ nở nụ cười, còn Hoan Nhi bị kiểu trang điểm đơn giản nhìn mà choáng váng cả người, trong lòng nàng, có lẽ chỉ có loại trang sức này mới vừa đoan trang, đẹp dễ đến vậy! Như thế này nhìn thấy tôi thì sẽ ra sao?

Đánh thức Hoan Nhi ngậy ngốc tỉnh lại, bảo nàng mặc quần áo cho tôi, xem ra sau này tôi có thời gian sẽ nghĩ nhiều hơn chút kiểu này, loại quần áo xinh đẹp thế này, nhìn thật là thích, đừng nói là mặc, nếu mặc ở trên người, tâm hồn tự được hưởng thụ tốt lắm.

Đi trên đường trong vườn hoa, dường như mọi ánh mắt đều đổ dồn lên trên người tôi, mãi lâu mà không rời, tôi cũng không vì người nào đó bị thu hút mà làm cao, tôi chỉ muốn mặc quần áo đẹp, hưởng thụ không khí xuân ấm áp nhẹ nhàng, cỏ non xanh mướt này mà thôi.

Trong cung ham muốn lớn nhất chính là sự so sánh, lấy địa vị của tôi tới mà xem, muốn làm gì mà chẳng được?

Hoan Nhi chu đáo mang bữa sáng tới, đem quần áo quý phi của tôi tới hoa viên, tôi lẳng lặng ngồi ở giữa vườn hoa, nhìn cảnh giọt sương long lanh, chiếu vào quần áo tôi một màu tím tự nhiên, xen lẫn cảnh tự nhiên nhìn vô cùng xinh đẹp.

Đã mấy tháng qua quên cả mùa thay đổi, đã lâu cũng chưa bao giờ thấy nhân hạ thoải mái đến vậy. Hôm nay là lần đầu tiên tôi tiến cung cho đến giờ cảm thấy không có áp lực thưởng thức bốn mùa trong cung.

TRước kia cảnh sinh sống đều bị áp bức lâu, lại còn bị bóng ma người khác nữa đều bận lòng, đề phòng, và bảo vệ, không còn là bản thân nữa, cũng chẳng còn cuộc sống.

Hiện giờ dường như bị người nào đó dỡ đi tảng đá lớn trong đầu, lại thấy cực kỳ dễ dàng.

Có tiếng cười tràn ngập vui vẻ từ sau hành lang gấp khúc truyền đến, lòng tôi lại rung động theo. Tôi biết là chàng đến đây, mới ngược mắt lên nhìn cổ cây, chạm vào ánh mắt đen như bóng đêm của chàng, tìm kiếm hơi thở của nhau.

Long Kỳ thấy tôi nhìn không chớp mắt thì loé lên tia sáng, vươn nhanh tay ra không do dự ôm tôi vào lòng, nhẹ nhàng hít thở bên tai tôi, tay luồn vào trong tóc, thưởng thức, giọng điệu như gió thoảng mây bay bên tai, “Ngày nào cũng có thể mang niềm vui đến cho trẫm, thật là ái phi tốt của trẫm mà!”

“Hoàng thượng, tới khi nào chúng ta bắt đầu đi chứ?” tôi nhắc nhở chàng, nghe người trong hoàng cung nói, chàng đã xử lý xong chuyện của Long Hạo, không biết chàng có còn nhớ ước định giữa chúng tôi hay không?

“Ái phi sốt ruột rồi ư?” Long Kỳ khẽ thổi bên tai tôi, làm mấy sợi tóc bên tai tôi bay bay, tôi dựa nhẹ vào bờ vai rộng lớn của chàng, “Vâng! Em đợi không nổi nữa rồi!”

“Ngày mai chúng ta lên đường có được không?”

Tôi kinh ngạc nhìn chàng, không ngờ chàng thế mà lại quyết định nhanh vậy, có thật thế không? Chàng là vua một nước có thật là cùng tôi đi du lịch vùng Giang Nam không? Thế còn triều chính của chàng thì làm sao đây?

Long kỳ biết sự lo lắng của tôi, cười khẽ bảo, “Ái phi đừng có lo, những chuyện đó ta đã sắp xếp xong xuôi cả rồi, chỉ còn chờ được cùng ái phi đi tiêu dao khoái hoạt mà thôi!”

Tôi cắn nhẹ chàng một cái, mặt ầm ụt, có chút bất mãn bảo, “Ai nói sẽ cùng đi với chàng tiêu dao khoái hoạt chứ, chính là chúng ta cùng đi du ngoạn mà thôi! Đem ý nghĩ xấu xa trong đầu chàng vứt hết đi cho bốn cô nương, nếu không thì chàng liệu hồn đó!”

Long Kỳ nằm trong chăn cười khê, gõ nhẹ vào trán tôi, “Con nhóc quỷ nghịch ngợm này, thế mà dám trêu đùa Hoàng Thượng nữa!”

Tôi vênh mồm lên, “Hoàng Thượng thì có gì đặc biệt hơn người chứ, đi chơi thôi mà chàng chẳng có lý gì cả”

“Con nhóc nhà nàng nói gì thế?” Long Kỳ giả vờ giận dữ nói, nhưng trên mặt lại cố nén cười càng làm cho tôi muốn cười to hơn, ghé sát vào tai chàng, “Con nhóc này nói muốn đùa Hoàng Thượng chút thôi!”

Hai tay Long Kỳ căng thẳng, ôm chặt tôi vào trong lòng, không cho tôi thoát được, tôi tìm vị trí thoải mái nhất trong lòng chàng nghỉ ngơi, chàng là bến cảnh tránh gió của tôi, là chiếc ô của tôi, là chiếc kính để tôi che nắng, là chỗ dựa mà tôi nương náu cả đời.

Tôi nóng ruột háo hức với cuộc sống bên ngoài cung lắm rồi, không ngờ lúc tôi và Long Kỳ cùng nhau đi dạo, việc triều đình Long Kỳ Long Kỳ đã xử lý ổn thỏa, sáng ngày thứ hai tôi nhanh chóng kéo vội Long Kỳ, bắt chàng dậy sớm chuẩn bị tốt thường phục, mặc một bộ quần áo màu xanh đen, khoác áo choàng lên buộc trước ngực, trông chàng mới oai hùng cao lớn mạnh mẽ, đẹp trai làm sao, trên mặt chàng còn cười, để tuy tôi mặc giúp chàng, con người đen bóng không chớp nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

Bị ánh mắt mê luyến kiểu này của chàng nhìn tròn, tôi mê mẩn vô cùng, trừng to mắt nhìn chàng, liếc xéo chàng một cái, rồi lấy quần áo của tôi mặc vào. Đợi khi chúng tôi mặc quần áo xong, ra khỏi tấm cung, thấy Hà công công và Hoan nhi mặc thường phục đang đứng đợi hầu bên ngoài, thấy chúng tôi ra, chạy nhanh tới đỡ lên xe. Tôi và Long Kỳ đã bàn bạc lần này ra cung đi du ngoạn cũng không cho phép công bố ra ngoài, tôi và chàng muốn được làm đôi vợ chồng bình thường ở nhân gian, chẳng chút cố kỵ gì nắm tay nhau đi trên đường, nhìn thấy xe ngựa được mệnh che lại, tôi và Long Kỳ ngồi trong xe, Hà công công và Hoan Nhi thì ở ngoài làm người đánh xe.

Trong xe rộng rãi và mềm mại, tôi dựa vào lòng Long Kỳ, lắng lắng nghe tiếng tim đập của chàng, Long kỳ cười nói, cúi đầu cọ má tôi.

Xe ngựa đi ra cung dễ dàng, thẳng về phương nam, hướng vùng Giang Nam đi tới. HoanNhi và Hà công công ở đằng trước cứ cười cười nói nói, nha đầu HoanNhi kia lần đầu tiên ra cung, đối với cái gì cũng thấy lạ, nghe nàng ta cứ hỏi liên tục, dường như tôi lại thấy được hình ảnh mình trước kia.

Lúc đó tôi cũng giống vậy ngồi với Hà công công ở đầu xe, với những chuyện không hiểu thì hỏi đông hỏi tây. Hiện giờ tôi đã dựa vào lòng người yêu của mình, hưởng thụ tình yêu được ban, ngẩng đầu nhìn Long Kỳ cười nói. Chàng đang nhìn tôi, khoé miệng nhếch lên, vén rèm hai bên lên, hứng cơn gió thổi tới. Trong xe ngựa trần ngập không khí trong sáng hàm xúc. Tôi ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, mùa xuân thật sự đã tới rồi, đập vào mắt là cảnh xanh nhạt, mùa xuân ở Giang Nam dường như tới sớm hơn ở kinh thành, cỏ xanh mướt vươn lên mang theo mùi nghệ tây toát ra tươi mới. Liếc mắt nhìn lại thấy một màu xanh cứ lần lượt đổi thay, từ xanh đậm đến nhạt kéo dài, sức sống sinh sôi nảy nở làm cho con người ta tràn đầy sức sống mới, trời xanh trong, đôi lúc có chim én liệng qua ruộng lúa, cúi đầu tìm đồ ăn. Xa xa núi non trùng điệp xanh ngắt một màu, chìm trong màn sương mù mênh mông vô tận, làm cho thị giác con người ta được hưởng thụ vô tận. Mùa xuân thật sự là đẹp, cả không khí đều tươi mới tràn đầy sắc xuân.

Sáng sớm đi dã ngoại cũng rất trong lành, lòng tôi không hiểu sao dâng lên một luồng xúc động, hỏi với ra Hà công công bên ngoài “Dừng xe!”

Hà công công khó hiểu hỏi lại, “Phu nhân có gì cần sai bảo sao?”

“Không có gì, ta muốn đứng ở đây một lát!”

Hà công công lên tiếng dừng xe, Long Kỳ hiểu tâm tình tôi đang hướng ra cảnh thiên nhiên, đỡ lấy tôi xuống xe, nhìn núi non xa xa, tôi hít sâu một hơi, dường như muốn đem toàn bộ không khí kia vào trong phổi, và vứt hết toàn bộ nỗi khổ sở đi, cảm thấy tâm tình vô cùng thoải mái. Ngửa mặt lên nhìn thấy Long Kỳ đang cười ôn hòa, trông tuần dật vô cùng, dưới ánh nắng chiếu vào trên mặt vô cùng đẹp trai thanh nhã, so

với trước khí phách giờ xen vào một luồng ôn hoà thanh nhã, càng mê hoặc hơn. Tôi giả vờ nghiêng mặt lo lắng nhìn chàng, ngẩn ra tự hỏi, Long Kỳ bị tôi nhìn đến khó hiểu, hạ giọng nói, “Sao thế?”

“Hiện giờ em đang nghĩ có phải chúng ta đi một mạch đến Giang Nam là thất sách không nhỉ?”

Về mặt tôi nghiêm túc đáp.

“Vì sao vậy?” Long Kỳ nghiêng ngẫm những lời tôi, đoán tâm tư của tôi, tôi khẽ thở nhẹ, nhìn chàng một lúc, có vẻ như không để ý, song giọng thì nghe ra ý cảnh cáo, “Nghe nói Giang Nam có mỹ nữ, người nào người nấy chim sa cá lặn, bẻ nguyệt tu hoan, mềm mại xinh đẹp vô cùng, Hoàng Thượng lại tuần mỹ lệ thường, phong lưu không kiềm chế nổi, đây có phải là rất hợp với tâm tư của chàng không chứ?”

Trong mắt Long Kỳ ý nghiêng ngẫm càng sâu, quán quít lấy ánh mắt của tôi, “Vây cũng phải nên cảm ơn ái phi của trẫm đã chọn một nơi rất tốt, xem ra lần này không đến không được ha!”

Nghe chàng nói vậy, tuy trong lòng biết rõ chàng đang đùa tôi thôi, nhưng trái ghen thì vẫn không kiềm chế nổi trào lên trong lòng, nắm chặt lấy ống tay áo của chàng, thách chàng, “Chàng dám hả, nếu mà chàng dám động lòng với người phụ nữ khác, em tuyệt đối không tha cho chàng đâu”

Khoẻ miệng Long Kỳ đùa vui bỗng ảm đi, khuôn mặt tuần tú nghiêm túc lại, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ghen tuông của tôi lên, nói khàn khàn, “Trong mắt của ta chỉ có một mình nàng, sao lại động tâm với người phụ nữ khác chứ? Đừng có nói là mỹ nữ Giang Nam nhiều nhé, có thể chiếm được hậu cung của ta hay không? Hậu cung đẹp ba ngàn, ta cũng chỉ cần một mình nàng, điều này không nói hết mọi tâm ý của ta với nàng sao hả?”

Đủ rồi, có những lời này của chàng tôi đã hiểu, tôi hiểu được lòng của chàng, là tôi ích kỷ, nhỏ nhen, không có đủ lòng tin, sợ không nắm nhanh, sợ có một ngày ở bên cạnh chàng không phải là tôi mà là người phụ nữ khác. Nghĩ chút vậy, lòng tôi bỗng hoảng, nhưng mà Long Kỳ à, tôi biết nói thế nào cho chàng biết rõ lòng của tôi không muốn rời xa chàng đây?

Tôi khẽ cười, “Em tin chàng, nhưng chàng tuyệt đối không được phụ em, nếu chàng phụ em, em sẽ...”

“Ta có phụ thiên hạ cũng không phụ nàng!” Trên đầu truyền đến một câu làm tôi rung động, không đợi chàng nói thêm, tôi đưa tay ra chặn môi chàng lại, ngăn không cho chàng nói nữa, “Đừng, em không muốn chàng phụ thiên hạ, em muốn chàng vừa không phụ em vừa không phụ thiên hạ, em muốn chàng làm hoàng đế tốt! Nhớ kỹ, chàng em cũng yêu cả người dân của chàng nữa như nhau”

Long Kỳ gật gật đầu, ôm chặt tôi vào lòng, nhìn ra xa, nói trầm thấp, “Nghe lời nàng, nàng nói gì thì là cái đó, ta nghe lời nàng là được chứ gì!”

Đứng ở vệ cỏ ven đường một lát, chúng tôi lại tiếp tục lên đường tiến về phía trước, dọc đường đi phong cảnh tuyệt đẹp, tôi nhìn không biết chán, chạy đuổi theo bước chân mùa xuân, quả đúng là không sai.

Vùng sông nước Giang Nam, trên có thiên đường, dưới có Tô Hàng đẹp tuyệt, có thể thấy được ở đây cảnh sắc thật đẹp tuyệt trần biết bao, đâu đâu cũng dường như là một nơi thiên cổ không thay đổi, dựa vào nước non cảnh sắc tự nhiên, trên đường ruộng bậc thang uốn lượn, xiếc ảo thuật cổ, cái gì cũng có, ven sông, ban công đình nguyệt, cảnh liễu bay bay, thuyền lướt nhẹ, làm cho phong cảnh Giang Nam càng thêm hữu tình, không ít du khách thích thuê thuyền hoa cùng bạn bè đi du ngoạn trên sông.

Rồi trên thuyền có các cô nương vô cùng quyến rũ có thể hát tùy thích. Lên Đây cũng là vùng sông nước Giang Nam có nhiều cô gái thanh xuân, cầm kỳ thơ họa cái gì cũng giỏi, không cái nào không biết, vì thế con gái Giang Nam xinh đẹp, quyến rũ, du khách đi đâu cũng truyền nhau. Lúc này khắp nơi vang tiếng ca vui, mắt nhìn thấy tuần nam, mỹ nữ dắt tay nhau cùng đi du xuân, thành từng đôi, tình nồng thắm thiết, xem ra, Giang Nam chẳng những là nơi du xuân tốt, mà còn là nơi hẹn hò yêu đương tuyệt vời chứ!

Hà công công đã chuẩn bị xong hành lý, chúng tôi ở trong khách sạn Duyệt Lai nổi tiếng của Giang Nam. Lúc này ra ra vào vào là từng đoàn người đông nghịt. Khách sạn này làm ăn tốt thật, còn Hà công công đang mệt mỏi lại khôn khéo, đưa cho ông chủ một thỏi bạc, chúng tôi mới vào một phòng cao cấp, ngoài cửa sổ chẳng những có thể nhìn ra hai bên bờ sông phong cảnh, mà lại có thể thấy được một cái đầm rộng lớn, hưởng thụ cảnh gió đêm mát rượi thoải mái.

Hà công công và HoanNhi mỗi người ở một phòng, phòng vip thì tặng cho chúng tôi. Thật đúng là khó cho họ rồi. Tôi đem quần áo cho vào tủ, đây đều là những bộ quần áo mà tự tay tôi thiết kế gấp bảo khuê phòng may ra, chất liệu may là loại cao cấp, nên nhìn rất phong phú đa dạng, nổi bật, tôn lên cảnh đẹp, người đẹp, phối hợp với chiếc váy đẹp buông xuống.

Nghỉ trong khách sạn một đêm, rồi lại đi ba bốn ngày nữa, mọi người ai ai cũng một giấc no nê, đợi ngày mai lại xuất hành. Tôi và Long Kỳ đã đi ngủ sớm, ở cái nơi đặc biệt này, tôi ngủ rất ngon, ôm sát người yêu vào người, cảm giác giờ phút này thật sự hạnh phúc vô cùng,

Ngày hôm sau, chúng tôi rửa mặt mũi xong xuôi thì ra cửa sớm, tôi mặc một bộ quần áo lụa màu xanh nhạt, tóc vấn lấy chuối hạt chân trâu cố định, nhìn rất giản dị, nhẹ nhàng, cùng Long Kỳ cao thon đẹp trai, Hà công công và Hoan Nhi không những khen ngợi lắm mà lúc đi trên đường quả nhiên vẻ xuất sắc bên ngoài của Long Kỳ cũng làm cho các cô gái đi du ngoạn ưu ái, nhiều ánh mắt ngoái nhìn, tôi khẽ cười bảo, “Thấy chưa, tướng công nhà ta nhưng là một đại soái ca đó! Lên phố, tiến phòng, bảo vệ chắc tình nhân hoàn mỹ đó!”

Lúc này Long Kỳ lại kéo tay tôi nắm chặt, tôi cau mày lên nhìn theo ánh mắt chàng, thấy một số đàn ông đi bên cạnh tôi đang nhìn chằm chằm, chiếm lấy tôi như muốn ôm chặt tôi vào lòng vậy. Tôi cười thầm, kéo nhẹ tay chàng đi lên phía trước. Trước mắt tôi hiện lên cảnh nam tuấn mỹ hơn người còn nữ mềm mại tú lệ, lại vội vàng nắm lấy tay cùng nhau du ngoạn trên đường. Cái kiểu thế chỉ xuất hiện trong mơ mà thôi.

Hiện giờ ở trước mắt tôi, tôi kéo tay chàng vui vẻ chạy trong đám đông, đi dạo ngắm nhìn ngắm vài vóc tư lụa, ném thử đồ ăn Giang Nam, thưởng thức phong tình Giang Nam, cứ cười mãi, vẻ ôn nhu của chàng, sự cẩn thận của chàng, từng hành động của chàng đều in sâu trong lòng tôi không quên. Mỗi một lần ngẩng đầu lên nhìn con người màu đen trong mắt chàng nhìn tôi thâm tình, lòng tôi không hiểu sao hưng phấn, thẹn thùng cúi đầu xuống.

Đi dạo đến hội chùa, miếu chàng lại nắm được tay tôi, cùng nhau quỳ xuống, cùng tôi ước nguyện, dâng hương, cầu thần bái phật.

Tôi đến trước phật cầu xin con cái, Long Kỳ ở cạnh cười hiền hoà, tôi khẽ trừng mắt với chàng, không thêm để ý tới ý cười xấu xa của chàng, vẫn quỳ như cũ trước cầu phật.

Từ sau lần xảy thai kia, lòng tôi vẫn mong muốn sinh một đứa con cho chàng, nhưng mà ông trời dường như có vẻ đối nghịch với tôi, tuy tôi không muốn nói cho Long Kỳ biết mình đang cố gắng, nhưng có lẽ do thân thể tôi yếu quá, vẫn là lần xảy thai trước mà có để lại chút di chứng, tôi không rõ, hy vọng lần này có thể cầu phật thành công,

Yên lặng nhắm mắt, lúc mở mắt ra, thấy nụ cười trên mặt Long Kỳ ôn nhu như vậy, giống như ngọn gió xuân chạm nhẹ vào linh hồn tôi vậy, chàng kéo tay tôi nhẹ nhàng, nói hiền hoà, “Về đi!”

Trở lại khách sạn thì sắc trời đã chuyển màu, chân trời phẳng phát ráng hồng, đem cảnh hoàng hôn Giang Nam trở nên đẹp không bút nào tả nổi.

Tôi dựa vào thành giường nhìn cảnh nắng chiều hắt lại, khe khẽ thở dài, cảm thán mỗi một cảnh một vật Giang Nam. Ở đây mỗi gốc cây ngọn cỏ, khóm hoa, mỗi khối đá đều như được thần thánh hoá vậy, có linh tính, được giao sinh mệnh, có đầy đủ các chức năng, mà những chức năng này cùng phối hợp với nhau tạo thành Giang Nam xinh đẹp vô cùng.

Trong lúc tôi đang chìm đắm trong ngọn gió đêm, đằng sau xuất hiện vòng tay mạnh mẽ ôm lấy, môi bạc ghé sát bên tai, “Đang nghĩ gì vậy?”

124. Chương 124

Được chàng ôm ở đằng sau, cả người tôi như bị ném vào trong lò lửa vội vàng đứng đây, ngọn gió đêm khẽ thổi, tại thời điểm kiều diễm này, lại càng tăng thêm mê hoặc. Tôi bỗng nhớ tới hôm nay cầu xin con trước cửa phật trong nụ cười tà khí của chàng, lòng bỗng chấn động. Chàng sẽ không thật cùng tôi cố gắng đó chứ? Long Kỳ như nhìn thấy tâm tư của tôi, hôn nhẹ lên gáy, giọng có chút mơ hồ, khẽ gọi nhẹ tên tôi, “Vũ Nhi...”

Giọng trầm thấp thở dài...

Trái tim ầm ầm rung động, tôi khẽ xoay người lại áp sát vào chàng, đưa mặt gần mặt chàng, cùng chàng dây dưa đầu lưỡi, tôi vít lấy cổ chàng, hé môi, lớn mật đưa đầu lưỡi vươn ra, cùng chàng dây dưa triền miên.

Chàng cười khàn một tiếng, cuốn chặt lấy lưỡi tôi, chậm rãi mút, rồi lại trêu chọc mạnh.

Trong tim nổi lên cảm xúc tình dục, bỗng chốc rất muốn chàng chạm vào tôi, lại mê luyến vuốt ve da thịt bóng loáng của chàng, tôi kìm lòng không nổi, khẽ nhún chân lên áp sát vào người chàng, “Kỳ...”

Chàng rời khỏi môi tôi, nhìn sâu vào tôi, bỗng nở nụ cười tà ác, không hiểu sao, dấu trong nụ cười kia toàn thân tôi run lên, chàng thông dong cười, “Ngoan, nhắm mắt lại nào!”

Tôi nghe lời nhắm mắt lại, im lặng hưởng thụ cảm giác da thịt bóng loáng được vuốt ve, cả người được bế lên, đi tới trước giường, đặt nhẹ xuống, quần áo rơi xuống, hai tay nóng bỏng to lớn kia chum lên ngực tôi, vừa xoa vừa nắn làm tôi không kìm được khe khẽ ngán lên, cong người lên, để cho chàng ôm được trọn vẹn, rồi cũng đưa tay vuốt ve ngực chàng.

Cả thân hình khoẻ mạnh nóng bỏng trùm lên, càng phát ra ngọn lửa dục vọng sâu tận trong lòng, có cảm giác trong cơ thể trào lên một luồng chất nóng bỏng, vì nụ hôn nóng của chàng, giống như hôn làm cho xương cốt tôi mềm ra, tan đi, không bỏ qua bất cứ chỗ nào.

Sự khó chịu làm tôi muốn khóc, cổ gãy dựa nhưng bị một sức mạnh của cánh tay ôm chặt, cả người bị thiêu đốt nóng rực làm cho tôi tưởng như sắp xỉu tuyệt vọng mà không được như ý.

Từng trận rên rỉ trong miệng phát ra, hơi thở ầm ập mà ái muội làm cho tôi và chàng cả người như bốc lửa, nhiệt độ tăng cao, khoái cảm từng trận từng trận trào lên như những đợt sóng cuốn trôi đi tất cả, phá huỷ chúng tôi, đánh tan tác, dập nát...

Trận mây mưa kinh hồn đi qua làm tôi choáng váng, ngẩng đầu nhìn con người đen của Long Kỳ loé lên, tôi xấu hổ đỏ mặt, cúi đầu vào trong lòng chàng, ngủ yên ổn.

Tới Giang Nam không thể không đi du hồ, có thể hưởng thụ cảnh núi sông tươi đẹp, cũng là để thoả mãn nhu cầu của thị giác.

Sáng sớm chúng tôi đã nghỉ là đứng đi tới ven hồ, dọc theo đường đi, tôi và Long Kỳ như đôi vợ chồng mới cưới, mười ngón tay đan nhau, chặt chẽ cùng đi. Hà công công đưa hoa thuyền đã chuẩn bị sẵn trước đó cho chúng tôi. Một vị phu nhân hơi béo tới đón, “Ồi...Công tử, ngài đã tới a...Mau lại đây...”

Nhìn vị phu nhân trung niên nhìn ánh mắt Long Kỳ, tâm lý trong tôi hờn giận, Long Kỳ cười nhạt, cup chiếc quạt ngọc trong tay, kéo tôi lên khoang thuyền hoa, chỉ thấy lụa mỏng trên thuyền bay phất phơ trong gió, nhìn rất thanh nhã.

Nhìn thấy cảnh tượng này, sự hờn giận trong lòng tôi bay vụt mất, ngược mắt lên nhìn ngắm cảnh nước non trong suốt.

Lúc này thuyền bắt đầu từ từ khởi hành, hai vị có tuổi đang chèo chống thuyền.

TRên bàn bày đầy hoa quả bánh kẹo đủ mọi thứ, tôi nhón lên bỏ vào miệng nhắm nháp, lại nghe thấy có tiếng chân bước nhẹ nhàng ở đằng sau thuyền đến, một cô gái xinh đẹp nhu mì ôm đàn đi ra, sóng mắt len lén lướt tới đánh giá Long Kỳ, lông mi cong dài, tay xoa nhẹ đàn, từng tiếng đàn phát ra thánh thót êm tai, cả chiếc thuyền tràn ngập tiếng nhạc, Long Kỳ xoè chiếc quạt phe phẩy, khuôn mặt tuấn tú ghé sát tai tôi, “Vũ Nhi có thể gảy một bản cho ta được không?”

Tôi ư? Tôi tròn to mắt, nhưng mà tôi không biết đánh đàn mà! Tôi lắc lắc đầu, “Em không biết đánh đàn đâu!”

Khoé miệng Long Kỳ khẽ cong lên, ánh mắt liếc nhìn chiếc đàn, nói vô cùng nhẹ nhàng, “Ta đây sẽ đánh đàn, còn Vũ Nhi khiêu vũ, thấy sao?”

Ồi, chàng biết đánh đàn sao? Tôi thất thốt ngạc nhiên, Hà công công đứng bên thoảng đặc ý bảo, “Có phải phu nhân không tin chủ nhân sẽ biết đánh đàn chẳng?”

Tôi đáp luôn, “Đương nhiên rồi, trông chàng mạnh mẽ như vậy, sao có thể đánh ra được tiếng đàn tinh tế chứ!”

“Hay là thử xem sao?” Hà công công cười nói, còn Long Kỳ thì tủm tỉm nhìn tôi, đứng dậy đi tới chỗ cây đàn, vị cô nương kia chủ động lui ra, Long Kỳ ngồi vào giữa cây đàn, quần áo màu vàng tôn lên chàng, trông như một công tử tuấn dật thông dong vậy, cổ áo khoác lạnh lùng ra, động tác cử của chàng vẫn làm tôi chấn động, ngón tay thon dài bắt đầu chạm đến dây đàn, từng âm thanh nhẹ nhàng vang vọng khắp khoang thuyền, chàng vừa đánh đàn vừa nhìn tôi cười, tôi không tự chủ được nâng tay áo lụa mỏng lên bắt đầu hoà cùng với tiếng nhạc, nụ cười tươi hiện lên trên môi, điệu múa bắt đầu. Gió nhẹ bên hồ làm tóc đen bay bay, tôi múa nhẹ nhàng, quần áo lay động, thước tha theo điệu múa, hoà cùng tiếng nhạc cảm giác như trên thiên đường vậy, chỉ cách có chút thôi.

Giai nhân yếu điệu xen lẫn điệu múa nghệ thường, giống như cảnh trong mộng thức giục làm tôi bừng tỉnh như múa trong cảnh tiên giới, trước mắt chỉ nhìn thấy một dung nhan tuấn mỹ, tôi vẫn say mê trong điệu múa quay cuồng.

Tiếng đàn ngừng, tôi cũng vừa múa xong, bên hông bỗng có đôi tay mạnh ôm lấy, nâng nhẹ eo tôi lên, làm cho tôi say mê áp sát mặt vào lồng ngực. Đùng lúc này bên tai vang lên tiếng khen ngợi trầm trồ. Tôi ngược mắt nhìn thấy chúng tôi đã ra giữa hồ, bên cạnh có mấy thuyền hoa đang xem. Tôi bỗng đỏ mặt xấu hổ.

Chúng tôi ngắm cảnh nước non Giang Nam, một bên vừa say sưa, một bên vừa cười vui, bỗng chốc thời gian đã trôi qua rất nhanh, cũng đã hơn mười ngày rồi, trong lúc chúng tôi đang du ngoạn, Long Kỳ cũng bí mật tiếp xúc với một số vị đại thần, tôi đoán chắc là trong triều có chút việc cần chàng xử lý. Nhưng ngày này trong lúc Long Kỳ tiếp các vị đại thần, tôi bỗng có chút nhàm chán, nghĩ ngợi lập tức muốn về, viết bao cảm xúc về giang Nam tặng người. Bảo Hà công công một câu, tôi một mình đi ra dạo. Bất ngờ lại đi càng xa khách sạn, lúc này trên bầu trời đã có đám mây đen bay tới, người đi trên đường vội vàng, tôi ngược mắt nhìn trời, nghĩ đến muốn đón cảnh mưa xuân đầu tiên ở Giang Nam, tôi cũng không thấy lo, mà ngược lại nở nụ cười, đi tản bộ nhẹ nhàng trên đường. Chỉ lát sau, từng hạt mưa nhỏ bắt đầu rơi xuống, mắt nhìn thấy màng sương mờ, nhìn lãng mạn vô cùng.

Hạt mưa nhỏ nhẹ nhàng phe phất bay bay theo gió, từng đôi yêu nhau trên đường bắt đầu mở ô mà đi, nép vào trong chiếc ô tình yêu, ngọt ngào mà hạnh phúc.

Tôi nhìn một đôi tình nhân đang trong chiếc ô rất ôn nhu, khẽ mím môi, có chút thất thần. Ngay lúc tôi đang thấy êm ái trong lòng thì lại chạm vào đôi mắt thâm huyệt, một chiếc ô dầu trên đầu tôi, Long Kỳ nhìn tôi cười khế, hình ảnh này như trong mơ vậy không ngờ có một ngày lại thật sự hiện ra, hai người bung dù bước chậm rãi trên đường, nam cao lớn anh tuấn, nữ nhỏ nhắn kiều diễm, thật là một bức tranh đẹp quá ha!

Long Kỳ lấy tay lau nước mưa trên mặt tôi, có chút đau lòng bảo, “Trời mưa sao không tìm chỗ trú, ướt hết thì phải làm sao đây?”

Tôi khẽ cong môi lên, “Chàng là chiếc ô của em rồi, trời mưa em chỉ muốn tránh trong chiếc ô của chàng thôi!” Long Kỳ bị những lời tôi nói cảm động, nắm lấy tôi cùng đi về phía khách sạn.

Ở Giang Nam những hơn mười ngày, chúng tôi cũng về tới hoàng cung, lần xuất hành này của chúng tôi chưa kinh động tới bất kỳ ai, chỉ có người trung thành mới đoán được chúng tôi đi đâu. Về cung không lâu, Long Kỳ đi xử lý chính sự, Ngọc Hoán cũng đến, chàng nói cho tôi biết chàng phải về biên quan rồi. Chàng muốn dẫn Cẩm công chúa đi cùng. Tôi cao hứng thay cho chàng, không ngờ chàng rốt cục cũng tiếp nhận Cẩm công chúa rồi. Cẩm Công chúa thương chàng như vậy, năng lượng tình yêu cảm động ông trời, cảm động, tin rằng cũng cảm động lòng người đàn ông, làm cho thép cứng hoá thành bùn. Nhưng mà Ngọc Hoán nói một câu làm tôi kinh sợ, vốn Long Kỳ muốn Ngọc Hoán ở lại Hoàng cung, trở thành người coi sóc, nhưng Ngọc Hoán lại xin miễn, chàng nói chàng phải rời nơi đây, tôi hỏi chàng vì sao không ở lại? Chàng nói chàng muốn rời đi là vì tôi, vì sao ư? Tôi hỏi chàng, vì sao muốn rời khỏi tôi?

“Bởi vì ta không quên được nàng! Cũng không thể nào yêu được ai khác” Đây là câu cuối cùng chàng chạy bỏ lại, ánh mắt thâm tình như trước, lời yêu thương nói ra như trước, làm tôi rung động mãi, tôi thật sự đã làm tổn thương chàng sao? Thật xin lỗi Ngọc Hoán, không giữ lại nữa, tôi thật tình mong Ngọc Hoán và Cẩm công chúa có thể sống vui vẻ với nhau cả đời, vui vẻ cho tới già.

Ngọc Hoán đi rồi, mang theo tình ý với tôi như trước đi rồi, mang theo tình yêu của chàng cùng Cầm Công chúa đi rồi, đi xa tới tận biên quan, tôi nghĩ chàng ra đi lần này thế là hết.

“Sao vậy, ái phi?” Không biết Long Kỳ đã tới bên cạnh từ lúc nào, nhìn tôi thân thiết, tôi cười nhẹ ôn nhu nói, “Không sao, chỉ là suy nghĩ tới chuyện xưa một chút, mọi chuyện thế nào rồi?”

“Mọi chuyện đều ổn cả! VũNhi ta có một chuyện muốn nói với nàng”

“Ah, chuyện gì vậy?” Nhìn vẻ mặt ác liệt của Long Kỳ, lòng tôi hơi chấn động kinh ngạc, Long Kỳ ngược mắt nhìn ra xa, nói lạnh nhạt, “Hoàng thúc rời cung@”

“Ôi!” Tôi không thể tin nhìn chàng, Long Kỳ thở dài, “Hoàng thúc từ trước tới giờ không muốn tham gia chính sự, ông ấy đã đi xa rồi”

Hàm Mặc đã đi rồi ư? Hấn đi rồi ư? Yên lặng không có một lời nhắc lại cứ thế mà đi, lòng tôi thấy đau xót chút, ngược mắt nhìn thấy Long Kỳ đang yên lặng nhìn tôi. Tôi đứng lên, không muốn cho Long Kỳ nhìn thấy sự mất mát trong lòng mình. Tuy tôi đã làm tổn thương Hàm Mặc, cũng không hy vọng xa vời hấn sẽ ở mãi bên tôi, nhưng mà hấn cứ vậy đi rồi, làm cho tôi không kịp biết hấn có phải vui vẻ rồi đi hay không, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Hàm Mặc à, kết quả như vậy với anh là tốt hay xấu đây? Nếu như vậy với là tốt thì tôi sẽ im lặng chúc phúc cho anh sau này thật vui vẻ, anh nhất định phải được vui vẻ hạnh phúc đó!

Từ lúc biết nhau, tôi chưa từng thấy anh cười, tôi chỉ đem tới cho anh sự lo lắng, u buồn, chưa từng bao giờ mang đến niềm vui hạnh phúc cho anh cả. Tôi chỉ có thể nói chúng ta tình thâm mà vô duyên, chung quy cũng chỉ một chữ duyên. Xin anh nhất định phải hạnh phúc đó.

Long Kỳ nắm chặt lấy tay tôi, một khối kim bài tinh xảo gì đó nằm trong tay tôi. Tôi kinh ngạc nhìn chàng, cầm lấy khối óng ánh này thấy có khắc hai chữ ở trên, hoàng hậu.

Đây chính là Phượng Ấn! Lòng tôi chấn động, ngẩng đầu nhìn chàng, khoé môi bạc của Long Kỳ cong lên, nói hiền hoà, “Ta muốn nàng làm hoàng hậu của ta! Thánh chỉ đã viết xong, ngày mai sẽ tứ phong!”

Kiếp này xin đừng buông tay, ngàn năm trọn đời, bên nhau mãi mãi, tôi nắm chặt phượng ấn trong tay, trong đầu hàng ngàn chữ cứ bay lên nhưng lại cười thoải mái vô cùng.

Buổi tối, toàn bộ hoàng cung được thắp nến sáng trưng, một cung nữ vội vàng tới, trong tay cầm một phong thư. Tôi không đoán được Hàm Mặc cũng không phải không nói tạm biệt với tôi, mà hấn dùng cách im lặng này để nói lời từ biệt.

Nắm lấy phong thư, lòng tôi bỗng nhiên nhẹ bẫng đi rất nhiều, mở thư ra xem, một câu thơ giống như trong lòng ôm mỗi ưu tư đập vào mắt, “Làm bạn thiên nhai nơi xa xa, chỉ có tương tư vô tận, chim cô đơn đậu trên cây cao, gió thổi lá vàng rơi, giai nhân chôn sâu một chỗ, có biết chẳng ruột gan đứt từng khúc? Nơi thiên nhai, không tiếng người, chỗ nào kết đồng tâm? Chỉ cầu mong được cầm tay nhau, từng giây từng phút, lúc nào cũng khắc sâu, mặt trời mặt trăng lúc lên lúc lặn một năm, mà ngàn năm thì kéo dài mãi mãi.... Nha đầu à, nàng là mối vương bận ràng buộc duy nhất trong lòng ta, đường trường xa mà hồn không khổ...Nỗi ghen lòng, lệ như nước dâng, đêm ngày chảy mãi không thôi, nơi chốn đào viên, lạnh nhạt một đời, một câu tương tư, lại sầu một chỗ, Bạch Lãng làm bạn, trò chơi thiên nhai, về nơi tận cùng, ngàn phương cân nhắc.

Hàm Mặc”

Nhìn từng nét chữ cứng cáp, nước mắt thấm trên giấy, bỗng dưng thấy lo lắng, Hàm Mặc dẫn theo Bạch Lãng đi rồi, không ngờ cuối cùng làm bạn với hấn lại là Bạch lãng, một tình cảm đậm sâu trong lòng con gái, chỉ có nàng ấy mới chiếu cố được Hàm Mặc, lòng tôi yên tâm hơn.

Những lời Hàm Mặc trong thư thật si tình, tôi chỉ có thể chôn sâu trong lòng, có lẽ một đời này, sẽ không bao giờ khuấy động lên, có hai người đàn ông yêu tôi đã lần lượt rời đi, lòng tôi nói không nên lời cũng không biết có cảm giác gì, không phải cao hứng, cũng không phải ưu thương, mà là xem phai nhạt.

Họ là thời điểm đi tìm nhau cả đời, do Hàm Mặc quá cố chấp nên làm tôi không yên lòng.Trong lòng tôi than khẽ, Diệp Vũ à Diệp Vũ, có hai người đàn ông từng yêu mà tha thiết, là hai đoạn thâm tình để mà

nhớ lại, chạy rồi nhưng không ai buông tay, Ngọc Hoán cũng thế mà Hàm Mặc cũng vậy. Chỉ khi xa cách có nhiều chỗ đau xót, nhưng cũng là nỗi đau thấu lòng, tận xương tận tủy vậy, không thể nào quên nỗi. Bỗng thở dài nhìn ra xa xa, dường như tôi còn thấy bóng dáng cô đơn thương tâm kiên quyết của họ, cô độc xa cách, lại thâm tình vô hạn, cũng chỉ vì tôi.

Đại diện sáng loè chói mắt khắp nơi, trên yến hội rất khó phân biệt nổi, tầm mắt vẫn vô bá quan phóng ra tít tận cuối đại diện, một tiếng ngân nga vang lên, “Hoàng Thượng....Hoàng Hậu giá lâm...”

Tiếng bài tiếng động vang tận trời xanh, Long Kỳ nắm lấy tay tôi hướng lên chỗ ngồi trên cao chậm rãi đi tới, tiếng ngọc trên mũ phượng va lanh canh, êm tai dễ nghe, quần lụa mỏng phủ kín. Hôm nay là ngày tôi trở thành hoàng hậu. Lúc sáng nay trang điểm, nhìn trong gương thấy một gương mặt thành thực sinh đẹp, tôi tự cảm thán sâu trong lòng, tay cầm phượng ấn, mẫu nghi thiên hạ.

Thời gian trôi đi, tôi xoa xoa chiếc bụng đã nhô cao ra, con tôi cũng sắp chào đời, tôi mong đợi nó từng ngày.

Mùa hè kinh thành, đã chuyển sang lạnh, trong cung lịch sự tảo nhả, trong không khí mang đầy hương vị ngọt ngào. Giờ phút này, đèn đã treo lên cao, ban ngày hoàng cung còn tràn đầy khí phách, mà ban đêm thì lại tràn đầy ánh đèn, lại có một cảnh tượng u tĩnh, thấy đáy hồ trong suốt lóng lánh từng đợt sóng lăn tăn ánh lên dưới ánh đèn sáng, lại làm cho toàn bộ trong điện tăng thêm không khí huyền hoặc.

Cung nữ thắp đèn, hoặc châm đèn, hoặc cài cửa, xuyên qua cửa cung chính, hôm nay rất bận rộn. Hôm nay là ngày đưa con tôi chào đời, lúc tôi đau bụng dường như bấm sâu vào trong da thịt Long Kỳ, cùng với tiếng sấm vang dội trên bầu trời đêm, tôi cố gắng lâu như thế, cuối cùng cũng đã sinh, lúc Long Kỳ nhận đứa bé nho nhỏ từ trong tay bà mụ, khuôn mặt tuấn tú tràn đầy tình thương của người cha, bà mụ nói nhanh cho tôi biết là tôi đã sinh ra con trai, tôi mới mệt mỏi nhắm mắt lại, ngủ mất.

Nằm trong bọc một bóng nho nhỏ cứ nắm chặt lấy quần áo của tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, nó rất nhỏ, thoát nhìn còn không bằng một bàn tay của tôi, đường nét nhỏ nhắn, cũng hợp với ngũ quan nho nhỏ của nó, nhưng lại ẩn giấu trong đó bóng dáng anh tuấn.

Tôi thấy tự hào, thân là con hoàng gia, nó chưa bao giờ xuất hiện cảm xúc phản đối, từ lúc sinh ra tới giờ, đến cả cái cau mày cũng chưa có. Lần đầu tiên mở miệng nói từ đầu rất sôi, sau đó học đi chân bước vững vàng chưa ngã bao giờ, quả thật hoàn mỹ tới mức không tỳ vết.

Chuyện càng hoàn mỹ hơn là, khi nó nhìn thấy tôi sẽ cố sức chạy tới, dụi đầu vào trong lòng tôi, cả thân hình nhỏ nhắn mềm mại cứ ôm chặt lấy tôi, nói câu đầu tiên non nớt ngây thơ vừa học được bên tai tôi, “Mẫu hậu”

“Tiêu nhi...” Tôi đưa tay ra ôm bé vào lòng, nhìn kỹ khuôn mặt xinh xắn nho nhỏ của bé, lúc này từ hành lang truyền đến tiếng chân bước vững vàng, bóng cao lớn của Long Kỳ đang đi tới chỗ chúng tôi, nụ cười đã ánh lên mắt, đôi tay nhỏ bé cao hứng vung lên, “Phụ hoàng”

Long Kỳ nhìn tôi ôn nhu cười, cúi đầu tiến đến trước mặt Tiêu Nhi, lấy tay ra xoa xoa tai bé, khoé môi khẽ cười nói, “Ta sẽ chăm sóc cho con trở thành một người đàn ông đỉnh thiên lập địa”

Long Kỳ tiếp nhận Tiêu Nhi trong tay tôi, đan tay vào tay tôi, hướng về hoàng cung. Đây là cảnh đẹp nhất mà tôi từng vẽ, giống như chúng tôi đang cùng nhau hướng tới tương lai vậy, đi tới bến bờ hạnh phúc.

HẾT

125. Chương 125: Ngoại Truyện Về Long Kỳ – Long Kỳ Yêu Vũ (1)

Từ lúc nhìn thấy mắt nàng đầu tiên ta đã cảm giác được đôi mắt khác thường của nàng, một đôi mắt biết nói loé lên ánh sáng rung động, ta đứng trước giá sách đang nghiên cứu cách trị quốc, một bóng người bên ngoài cửa sổ đã làm cho ta thấy cảnh giác, quay đầu nhìn lại thì thấy là một cô gái, lòng ta vô cùng kinh ngạc, nhìn hành động cẩn thận của nàng, ta mở miệng gọi nàng lại.

Cùng nói chuyện với nàng ta rất bội phục tài ăn nói của nàng, được ở chung cùng nàng đã bị cảm xúc của nàng cuốn hút. Trong mắt nàng không cam lòng, phần nộ, thậm chí thỉnh thoảng biểu hiện tự tin tràn ra, ta đều cảm giác rất rõ. Ta biết đây là vụ án chết người mà nàng là người vô tội, nhưng trong lòng ta lại càng lo lắng về phụ hoàng hơn, ta chỉ muốn nhanh chóng tra ra chút chứng cứ để gỡ mối lo âu khó giải của phụ hoàng.

Những thuộc hạ làm việc đều là những kẻ ta lựa chọn rất cẩn thận, toàn bộ vụ án tiến triển rất nhanh, không mất vài ngày thì đã tra ra manh mối, đáng tiếc là tại đây ta đã làm tổn thương lòng một người, chính là cô gái kia, hơi hơi, làm lay động lòng ta. Nghe nàng nói trào phúng, thậm chí giọng điệu có chút chán ghét, ta chỉ cảm thấy tiếc nuối, thuộc hạ cũng muốn vì ta cãi lại, nhưng ta ngăn không cho, bởi vì ta không muốn lộ ra chuyện của ta cho nhiều người ngoài biết, nàng hận thì cứ để nàng hận đi vậy!

Một lần ngẫu nhiên gặp mặt ta mới biết nàng dường như sống rất khá, nét tươi cười trên mặt nàng nhìn thấy ta thì biến mất. Ngày đó, lúc ta theo những lời của một quan lớn ra làm chứng, nhìn thấy nàng, không hiểu sao lòng ta lại dâng lên tia xúc động. Lúc tính tiền không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà thanh toán tiền cho nàng, sau đó đúng lúc ta gần như đã quên mất chuyện này thì có người lại còn đưa bạc đến cho ta, ta lại nhớ tới khuôn mặt kia.

Nhiệm vụ lần này rất nặng nề, thủ đoạn của ta cũng rất tàn nhẫn, dường như người nào cản trở ta thì ta sẽ nghĩ giết người đó. Nhưng tối hôm đó ta bị câu nói quen thuộc mà xa lạ kia rung động, ta cũng không rõ vì sao lại quay đầu lại, nhìn thấy cặp mắt đang gấp gáp tìm kiếm đường sống kia, tìm ta giật giật, là nàng, ta không rõ vì sao lúc ta gần như quên nàng rồi thì lại gặp lại nàng, với người khác thì ta thờ ơ ngay, nhưng là nàng thì ta chẳng những có cảm xúc mà lại còn có chút tức giận nữa. Ta đoán đã muộn vậy nàng sao lại không về phòng chứ?

Quay đầu đi rồi lại quay lại thấy đao đã đặt trên cổ nàng, ta thuận theo thanh kiếm rơi xuống đất, nàng bị người ta đẩy ra, đúng lúc này, bọn người chết tiệt này xuống hết địa ngục đi. Ta nhìn thấy thuộc hạ có năng lực của ta quỳ xuống trước mặt, ánh mắt của ta bất ngờ chuyển sang nhìn cô gái trông có vẻ sợ hãi kia, nhưng mà cũng không ảnh hưởng gì tới mồm mép của nàng. Nàng có thành kiến rất sâu với ta, nói ra những câu như gai đâm, lại cùng âm ỉ với thuộc hạ của ta nữa. Thấy nàng định rời đi, ta mặt chẳng chút thay đổi bỗng bật thốt lên nhắc nhở nàng. Ta biết rõ tình thế giờ rất nghiêm trọng, chuyện đêm nay nhất định liên lụy đến nàng. Nhìn vẻ mặt lơ đãng của nàng, ta đang bảo thuộc hạ dẫn nàng an toàn về tới khách sạn.

Một ngày ta đang nhẩm lại toàn bộ kế hoạch nhiệm vụ tiếp theo của mình, thuộc hạ của ta lại mang tới một tin tức làm lòng ta chấn kinh, nàng bị bắt.

Dường như chẳng kịp suy nghĩ, đã phái thuộc hạ lập tức xuất phát nghĩ cách cứu nàng. Đối phó với những kẻ phiến toái không cần ta ra tay, thuộc hạ ta chắc chắn xử lý thỏa đáng. Ta nhìn cô gái ngồi yên trong xe ngựa bên cạnh mình, bề nàng nhẹ nhàng xuống xe, nghe thấy tiếng nàng thét chói tai, ta cất tiếng nói, cứ tựa như trên người ta có độc vậy. Buông nàng ra, nàng lập tức cách xa ta ba thước, ta tạm bỏ qua nàng nhìn tình hình chiến đấu.

Một trợ thủ đắc lực của ta bị thương, ta phải màng hấn về trị liệu. Đúng lúc chúng ta định chạy, ta thấy mặt nàng thất kinh vội mang nàng theo.

Trở lại nơi tạm trú, ta băng bó vết thương cho thuộc hạ, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ bồi hồi nhìn nàng. Nàng thấy ta nhìn mình, không nói gì, xoay người bước đi. Ta dĩ nhiên muốn biết sau này nàng sẽ đi con đường nào. Gọi nàng lại, giọng nàng thản nhiên không hề giận, ta biết kinh đô nơi đây, nàng không thể ở mãi được.

Nghe thuộc hạ chỉ trích nàng, ta cũng không lên tiếng, thấy nàng xoay người chạy đi, ta cũng không đuổi theo, bởi vì trong khoảng thời gian ngắn ta không biết an bài nàng thế nào nữa.

Ta nghiên cứu nhiệm vụ tiếp theo, thấy vẻ mặt thất thố của nàng đứng ngoài cửa, nàng không đi chuyện này làm cho ta an lòng một chút.

Nhưng mà lúc hấn mở miệng nói câu đầu tiên lại làm cho ta có chút buồn cười, khề nhếch miệng lên. Ta biết ta có thuộc hạ khá lắm lời, nói hết tất cả với nàng, thấy nàng phải đi, ta lập tức nghiêm túc hấn lên,

ta không thể để cho nàng đi được. Nàng đã biết tất cả kế hoạch của ta, vì thế ta muốn giữ nàng lại để an bài cách khác.

Trong bố trí toàn bộ nhiệm vụ, ta thiếu mất một người, tự hỏi lại mình nhiều lần, ta nghĩ đến nàng, ta cảm thấy nàng là một người rất thích hợp để chọn, vì thế đã ra một quyết định mà thay đổi toàn bộ cuộc sống của ta sau này.

Nói ra câu đó, không hiểu sao có vẻ thấy ngượng, đây là ta từ lúc chào đời tới giờ lần đầu tiên va chạm với lại tình cảm này nọ. Tuy chỉ là một biểu hiện giả dối nhưng ta vẫn có chút phiền chán như cũ, bảo mọi người lui ra, đứng một mình đọc sách trong phòng.

Đứng trước cửa sổ nhìn thấy bóng dáng kia đang chuẩn bị chạy trốn, ta biết nàng không có võ công, nhìn thấy thì khẽ nhếch khoé môi lên, ta có chút kinh ngạc, không phải là cố ý đi tác động vào toàn bộ cơ mặt, đây là cảm xúc mà ta chưa từng có bao giờ, thấy hơi có chút tức giận, đối với người mà biết cảm xúc này cũng không đến mức vậy.

Nhìn thấy nàng chuẩn bị quần áo, mặc lên người nàng thật sự rất đẹp, bóng dáng kia trông đơn giản nhưng lại phiêu dật làm cho ta bỗng chốc thấy u mê.

Hành vi này của nàng làm cho ta thấy nàng là một cô gái khác hẳn, nàng không phải là loại cô gái bình thường hiền lành dịu dàng ít nói, cứ hỏi đông hỏi tây, ánh mắt loé lên tia sáng kỳ lạ vui vẻ. Chẳng ai thêm để ý đến nàng những cũng chẳng ảnh hưởng chút nào tới nụ cười tươi trên mặt nàng.

Càng làm cho ta thấy khoái trá hơn là khuôn mặt đó của nàng, nhìn biểu hiện rất đa dạng. Lúc ta nói chỉ cần bốn phòng kia, phản ứng của nàng rất nhanh, lập tức cau mày nhìn ta. Trong chốc lát, vì để che giấu cảm xúc trong lòng, ta lựa chọn lờ nàng đi.

Đi vào trong phòng, chỉ có hai người, nàng cứ đứng ở bên ngoài cửa không chịu vào. Mãi một lúc sau tiến vào bắt đầu tìm tòi, nàng gọi thẳng tên của ta, đây người người đầu tiên dám gọi cả họ lẫn tên ta ra. Theo lý mà nói ta sẽ mất hứng, thế mà từ trong miệng nàng ta bất ngờ thấy rất thân thiết.

Vì để tiêu trừ sự hoài nghi trong lòng nàng, không thể hiện ra cảm xúc của ta, ta mang phòng tặng cho nàng.

Gần đây có một áp lực đè nặng trong lòng, ta không biết phải đối mặt với nàng thế nào khi nàng đã chiếm đầy trong lòng ta, ta định kháng cự lại, nói thẳng hơi khó nghe chút là ta muốn trốn tránh, tránh xa một cô gái xa lạ ra.

Nhìn thấy nàng cố ý lộ ra tư thế thân thể, khoé miệng ta nhếch lên, ta muốn biết rõ rốt cục nàng là một cô gái thế nào.

Ta phát hiện ánh mắt mình càng ngày càng không rời nổi nàng, bất kể nàng làm gì, nói gì, đều luôn luôn in trong mắt mắt, đến cả cách cãi nhau cũng trở thành chuyện phong nhã. Những chuyện phát sinh trên người nàng ta đều cảm thấy thú vị, ta rốt cục là bị làm sao vậy nhỉ?

Trong lúc ta tự hỏi mình, trên cơ bản chẳng có ai dám quấy nhiễu, nhưng tiếng ca thánh thót bên ngoài xe đã làm ta dừng hết mọi suy nghĩ, neho mắt nhìn thiên hạ nhà nhà kia.

Trên đường đi Đột Quyết, nàng không lo lắng trầm trọng như chúng ta mà thật ra giống như đi du ngoạn thông dong vậy, kỳ lạ là đã giảm bớt sự lo lắng trầm trọng của ta.

Ngoài mẫu thân ra, nàng là cô gái thứ hai trên thế giới này gần gũi với ta như thế. Đôi cổ tay ngọc tỉnh tế ôm chặt lấy cánh tay ta, cả thân hình mềm mại dựa vào người ta, thoang thoang trong không khí mùi hương thanh nhã, ta cảm thấy cảm xúc xa lạ tăng lên, hơi nóng từ từ bốc lên, lúc nặng lúc nhẹ, ta không chút do dự túm chặt tay nàng kéo nàng rời đi.

Có một sự xúc động kinh người, ta muốn giết chết mấy tên đàn ông lân bang kia, móc lấy cặp mắt dâm dục của chúng ra, bọn chúng dám nhìn lên vẻ đẹp của nàng. Ta giấu cảm xúc rất tốt, vẻ lạnh nhạt, cầm chiếc đuũa trên bàn phi thẳng về phía chúng.

Nàng thò tay ra đòi tiền ta. Đây là chuyện mà ta chẳng kịp chuẩn bị gì, nàng lớn mật tới mức chẳng sợ gì mà cũng là ta bội phục. Gặp phải nàng có một chút cảm xúc không rõ vì sao sinh ra. Con gái tối kỳ chuyện

tự hiềm. Thế mà từ miệng nàng lại như chẳng có gì, lại còn kể ra với một người đàn ông xa lạ nữa. Ta cảm thấy rất tức giận, bởi vì ta lập tức nghĩ ngay tới cảnh nàng nói chuyện với người đàn ông khác trước mặt.

Đây là vấn đề khó nhất mà ta gặp phải, kể cả những lúc đối mặt với những nhiệm vụ nguy hiểm ta cũng không chút nhả mảy, cũng chưa từng lui bước, nhưng với nàng, bản thân ta không rõ khả năng gì nữa?

Ta lùi bước lần nữa, lãnh tình một lần nữa.

Lại một cô gái xinh đẹp nhưng cũng không đẹp hơn so với mẫu thân của ta, bình tĩnh nhìn nàng làm một cô gái xinh đẹp, cái loại khí thế mạnh mẽ dường như là cực hạn của phụ nữ, trong mắt ta thì lại rất động lòng người. Lúc nàng chạy tới phía ta, thế mà lòng lại có chút vui sướng. Ta hé mắt nhìn người đang ông đang chết đang đuổi theo nàng kia, cảm giác được lúc nàng túm lấy ống tay áo của ta kia, trong lòng ta dâng lên một dự cảm muốn bảo vệ.

Phụ nữ xinh đẹp không trở về đường cũ sinh sống, hơn nữa ánh mắt nữ nhân xinh đẹp này cũng không giống ánh mắt thuần khiết như thế của nàng. Ta lập tức tra chi tiết về cô gái, vài ngày sau có kết quả. Ta vốn định tố giác nàng ta, nhưng mà người nào đó dường như nảy ra ý muốn mạnh mẽ muốn bảo hộ nàng ta, vì thế, ta đành ngừng ý định này lại. Giữ cô gái lại, hơn nữa vì sự tồn tại của cô gái đó, bất ngờ vì một câu nói lỡ mồm của nàng, chúng ta trải qua cuộc sống vợ chồng chân chính.

Bởi vì câu này, ta vốn định chạy trốn lòng mình lại được mở rộng hơn nhiều, cũng mong những chuyện tiếp theo sẽ xảy ra.

Nàng gây cho ta nhiều vui sướng, có một chút chuyện cười từ lúc ta chào đời tới giờ chưa từng được nghe. Từ trong miệng nàng nói ra, sao mà khôi hài vậy, buồn cười đến thế. Ta phát giác từ lúc mẫu thân qua đời tới nay, gặp được nàng là lúc ta cười nhiều nhất, cảm giác có thể hình dung ra là sung sướng.

Nàng bắt đầu chủ động tiếp cận ta, làm cho ta bất ngờ lập tức che giấu cảm xúc rất tốt. Nhìn cảnh nàng bĩu môi nhăn mặt, thỉnh thoảng thấy nàng nhìn về phía món ăn thôn quê bên đó, ta thấy buồn cười.

Ta biết tính cách của nàng cũng sẽ không làm cho bản thân ảm ức. Ta nằm trong chiếc lều chỉ có thể ở được hai người, thấy nàng thông dong tiến vào, chẳng nghĩ gì cứ thế ngủ bên cạnh ta.

Bên má vẫn cố cách nàng xa chút, cảm xúc xa lạ nảy lên. Ta thích cảm giác như vậy, đúng lúc ta đang phóng túng hưởng thụ, lại không hề phòng thấy cặp mắt nàng nhìn tới, ta có chút thất thốc, cảm giác được nàng cũng bị dọa, dần dần hơi thở nàng từ từ đều đều. Nàng đang ngủ còn ta thì chẳng ngủ nổi.

Nửa đêm ta thấy nàng xoay người áp sát tới, ngũ quan khéo léo phát ra hơi thở khe khẽ, da thịt mềm mại bóng loáng thấp thoáng dưới áo lộ ra, cả thân hình nhỏ xinh thanh lệ tựa như chú mèo con vậy ngủ phát ra hơi thở khêu gợi.

Lý trí rất rõ ràng nhưng lý trí không thể nào khống chế nổi cứ áp sát gần thân thể nàng, giống như một kẻ cuồng si ẩn thân xem xét nàng. Đúng lúc ta đang si mê vì nàng, nàng bỗng nói mê, đôi chân thon dài cuốn lại tựa vào trên đùi ta, hơi kinh ngạc, lẳng lặng nhìn nàng đang dựa cả người vào gần mình, bàn tay hướng về phía trước ôm chặt lấy ngực ta, một luồng điện kỳ lạ nóng rực bốc lên, nhìn nàng cứ càng ngày càng tìm cách áp sát gần, ta không biết phải làm sao nữa.

Cứ vậy nàng ngủ trong lòng của ta, khuôn mặt nhỏ nhắn áp sát lên ngực ta, còn ta đuổi theo tâm tư chính mình ôm nhẹ lấy eo nàng, biến nàng dựa sát vào hơn.

Khi bình minh lên, ta từ trong giấc ngủ say tỉnh lại, nàng vẫn ngủ say sưa trong lòng như cũ. Ta nhẹ nhàng gỡ tay nàng trên người ra, ngồi dậy, khẽ thở dài, đứng lên đi ra dòng suối, tạt nước lạnh lên mặt mà không đập tắt đi được luồng nóng bỏng kia, đành ngồi xuống bên dòng suối.

Nàng tâm tình rất tốt đi tới, dường như chuyện đêm qua nàng hoàn toàn không biết gì cả. Nhìn thấy nàng chẳng ngại ngần gì cứ thế vén quần áo lên lau thân thể, một nỗi tức giận dâng lên, nàng sao chẳng thể hiểu ở trước mặt đàn ông che giấu đi thân thể chứ? Hừ lạnh một tiếng phẩy tay áo bỏ đi.

Cả đêm đó thân thể tiếp xúc, ta mới phát hiện ta đã coi nàng như trung tâm, tuy mặt ngoài ta vẫn duy trì vẻ lạnh lùng như cũ, nhưng nội tâm thì như lửa óng. Thuộc hạ ở trước cửa ta không thể biểu hiện cảm xúc ra được, ta chỉ đành dùng ánh mắt quan sát mỗi một hành động của nàng.

Ngoài mặt sinh động ra ta còn phát hiện nàng có một mặt khác u tĩnh, vẻ mặt tự hỏi, nhìn ra xa phía chân trời, nàng đang suy nghĩ gì thế? Trong bóng đêm ta giống như một kẻ cuồng si ẩn thân ăn cắp nhìn nàng, quần áo mỏng thê lương trong gió, ta không đành lòng, rất muốn nghe nàng vui vẻ nở nụ cười. Ta nhìn không được mở miệng hỏi nàng.

Câu trả lời của nàng làm ta thấy có chút thất thố. Để nàng biết động cơ lên tiếng của ta ta có chút không quen, bởi vì ta quan tâm nàng, không muốn nói gì nhiều, xoay người trở về phòng.

Trong phòng cầm sách đọc, mà lòng không tĩnh, nghĩ đến cô gái kia đứng lặng trong gió, nàng có bị cảm lạnh hay không?

Cuối cùng nàng đã trở lại, ta cầm sách tự hỏi, cau mày nhìn nàng. Nàng thuận theo ngồi xuống bên giường, ánh mắt làm cản nhìn ta, có tia nghi hoặc. Ta cất tiếng hỏi, câu trả lời của nàng làm cho ta rõ hơn, hé mắt nhìn trừng nàng, ánh mắt của ta làm nàng có chút bối rối, vội vàng giải thích. Đối với người không muốn buông nàng ra, giận tái mặt để sát vào nàng, cảm thụ hơi thở của nàng.

Đôi môi đỏ sẫm hé ra rồi lại khép lại, cả người lùi ra, nhìn vô cùng mê người. Ta xúc động thuận theo khát vọng trong lòng thổi tắt đèn ngủ sát bên người nàng.

Tay nàng sờ soạng lại gần, giữa đường rút về. Ta nhắm mắt mặt dùng cảm giác đi thăm dò hành động của nàng. Chưa từng nói nhiều, nàng dĩ nhiên đã ngủ mất. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn rõ ràng trong bóng đêm, một lòng tình cảm yêu thương dâng trào, lấy chăn đắp lên trên người nàng.

Nàng đã có người trong lòng, giống như trời nắng bỗng có một tiếng sét bay xuống, tôi chấn động ngoài cửa, con tim như bị véo hơi hơi đau nhảy lên, làm cho ta trong chớp mắt không thể thở nổi.

Tin này dường như làm ta không thể thở nổi, nghe được trong giọng nàng nhu tình làm ta toát lên ý nghĩ muốn giết người cho bố tức. Tức giận cứ xâm chiếm lòng ta, ta không thể tĩnh tâm nổi, thậm chí có chút phiền chán lẫn mất mát. Ta hừ lạnh một tiếng phi thân rời đi.

Một mình tự đi thuê một phòng, vứt cũng không vứt nổi khuôn mặt đó ra trong đầu, cứ suy nghĩ miên man, tâm tình càng thấy phiền chán bất an.

Ta đang phiền chán cái gì chứ? Ta không biết nữa. Chỉ biết rằng cứ nhớ mãi đến nàng, chỉ biết rằng cứ nghĩ đến câu nói kia của nàng, lòng tham lại đau đớn, rất muốn giết người.

Cảm xúc chôn tận sâu trong lòng, giọng điệu lạnh lùng tăng lên với nàng, nhưng nàng cũng chẳng ảnh hưởng chút nào, vẫn nhiều cách biến đổi bắt lấy lòng ta. Ta nghĩ ta đã thay đổi, thay đổi vì nàng. Bất kể là bên ngoài hay trong lòng đều dao động cả.

Nhìn nàng chẳng chút suy nghĩ bưng chén rượu lên, dường như định ngăn lại nhưng nàng đã uống mất rồi. Hết một ly nàng có vẻ say rượu, ta đành bảo thuộc hạ Lãnh phù đưa nàng về nghỉ ngơi.

Do lo lắng lúc bắt thuộc hạ mang nước tới, ta nhận lấy đi vào trong phòng nàng, nhìn nàng say nằm trên giường hấp dẫn ta, đôi mắt nhỏ đen khó hiểu nhìn ta soi xét, mắt chớp chớp đến mê người. Cùng nàng nhìn nhau, vui sướng bay lên, dường như vọng từ đáy mắt nàng. Ta không xác định được nàng có cảm giác gì với ta, nhưng mà nàng không hận ta đã làm cho ta vui sướng lắm rồi.

Tâm ý phiền loạn làm ta không ngủ nổi, đi trên thảo nguyên mêng mông đêm tối, gió lạnh thổi tới, bỗng nhìn thấy một bóng nhỏ xinh đang ngồi trước ngọn lửa, nàng nhìn đồng lửa chăm chăm xuất thần, nàng có tâm sự ư?

Ánh lửa nóng toả ra ấm áp cũng vẫn làm cho cả người nàng run run, ta đành bảo nàng trở về, giọng nàng cũng không khách sáo, ta bỗng chốc không biết nên dùng thái độ nào để đi quan tâm nàng hoặc răn dạy nàng nữa.

Ngẩng đầu lên thấy nàng ngã xuống, thân thể theo bản năng đi đỡ nàng, đợi tới lúc ôm được khối thân thể này, ta mới kịp phản ứng, lập tức buông nàng ra. Nhìn theo bóng nàng rời đi, trong không khí còn thoang thoảng mùi hương của nàng.

Sự thay đổi của nàng ta không hề trốn tránh, cứ nhìn thẳng vào nàng chăm chăm, muốn nắm lấy một tia cảm xúc của nàng.

Ta đã thích nàng rồi, đây là ta tự hỏi nhiều lần rồi đi đến kết luận này. Sự chú ý đối với nàng đã vượt ra ngoài tầm kiểm soát của ta, dục vọng càng ngày càng mãnh liệt, ta nghĩ muốn nàng làm cho ta cười, cho ta được sung sướng.

Trong lúc nàng ngủ mơ, ngón trở chậm rãi vuốt ve gương mặt trắng nõn của nàng, cảm giác mềm mại làm cho ta cup mắt xuống, tuyệt đối không muốn nhận luồng khát vọng đang dâng trong lòng kia lên.

Lúc đó, ta nói với chính mình, ta sẽ không sinh ra cảm tình gì với bất cứ cô gái nào, bây giờ trên thế giới này thực sự có một cô gái đã làm ta động lòng xuất hiện rồi, nhưng mà nàng lại không thuộc về ta, vì thế ta không chiếm được đáp án, ta phải đem chôn chặt lòng mình lại.

Hiện giờ phải làm gì với nàng đây? Chỉ cần nhìn nàng ngủ an ổn trầm tĩnh, cơ thể ta bắt đầu gào thét muốn giãy dụa thoát khỏi xiềng xích lý trí. Mối chạm nhẹ vào hai má nàng, trái tim ta đã đập rộn lên, mạch máu cứ như sôi trào, ngày thường tĩnh mịch không động đây giờ cứ muốn tìm một cái cửa thoát ra.

Nghĩ nhiều lại tận tình ôm chặt lấy khối thân thể của chủ nhân này.

Phất tay áo lên, xoay người bước vào trong đêm, làm cho đêm trong trở lạnh lùng bay đi luồng nóng rực trong thân thể đi. Ta chưa từng được nhắm nháp sự sung sướng của tình dục gì, mà lòng lại hiểu rõ cái gì là giới hạn thông khổ của sự chịu đựng.

Ta biết bộ sậu bình thường là cái gì, đối với người không thể tìm bất cứ một phụ nữ nào để phát tiết được, khát vọng chân chính của ta muốn được chính là nàng, mà nàng lại có người trong lòng rồi.

“Chủ nhân” Có tiếng thuộc hạ.

“Sao” Hai tay nắm chặt thành nắm đấm bỏ ra sau lưng lòng bàn tay đau đớn, kêu gào muốn đi tới vuốt ve cái thân thể mềm mại nõn nà như nước kia.

“Chủ nhân, nhiệm vụ lần này hoàn thành, chủ nhân có thể đưa Diệp cô nương về hoàng cung là được” Giọng thuộc hạ khe khẽ thở dài, “Bọn thuộc hạ chỉ là không muốn thấy chủ nhân động tình khó chịu như thế”

Hơi hơi nheo mắt, làm sao mà không nghĩ tới chứ? Tình như sóng biển, nhẹ nhàng thở dài, “ Ta sao có thể áp đặt tình cảm của ta lên người nàng chứ, có lẽ nàng cũng không thuộc về ta”

Nếu có thể làm nàng cười vui vẻ, ta nguyện ý lên trời xuống biển tìm trân châu báu vật kạ cho nàng, nếu có thể làm cho nàng sung sướng, ta có thể giết sạch mọi người trong thiên hạ, nhưng mà vì sao nàng vẫn u buồn như vậy chứ?

Trời biết, ta trốn tránh là hy vọng có thể đằng hoàng tiếp cận nàng, nhưng mỗi lần đều phải tự hỏi mình nhiều lần, có thể lấy lý do gì nhìn nàng chứ, mà sao lại giống như kẻ trộm vậy cứ lúc ngủ say mới lén tới tiếp cận nàng.

Ngồi cùng nàng bên bàn tròn, ta đều nhận rõ tim mình đập như trống trận.

Nhẹ nhàng chạm đến, không dám mạnh tay hơn, chỉ sợ làn da nõn nà mềm mại đó bị dấu vết thô lỗ in lại. Một chút lạnh lẽo, chiếc cổ trắng mịn, non mềm phập phồng kia sao mà có hương bị ngọt ngào mê người đến kinh vậy chứ.

Ta không tin dục vọng bản thân một khi bị phá ta nhà giam ra thật, sẽ lại ngoan ngoãn quay trở lại hầu hạ công xiềng lý trí.

Điều chỉnh lại cảm xúc lẫn lộn, ta phát hiện ta đã yêu người con gái này mất rồi, còn nàng thì sao? Có cùng cảm giác như ta không đây? Đối với khát vọng đã lâu không còn nằm trong phạm vi khống chế của ta nữa, ngoài chấp hành nhiệm vụ ra, ta sẽ tranh thủ thời gian được ở bên nàng, thầm nghĩ nhìn bóng dáng bận rộn mà vui vẻ của nàng, thì ra có người trong lòng vui vẻ chính là bức thiết muốn chiếm nàng cho riêng mình.

Ta cười yếu ớt đứng thẳng dậy, rồi đi đúng lúc trong đầu hiện lên một ý nghĩ không rõ: Nàng đã yêu ta rồi sao?

Cười, đúng lúc ta thay đổi, đồng thời ta phát hiện ra nàng cũng dần thay đổi, ẩn thân nhìn nàng đi hỏi thăm tin tức của ta, từ trong miệng thuộc hạ điều tra xem ta ở đâu. Đây là thuộc hạ trung thành của ta,

ta đối với cảm giác cầu nằng rõ ràng như vậy sao? Vì sao ngày nào thuộc hạ của ta cũng đem mọi tin tức liên quan đến nằng nói cho ta biết chứ? Trong lòng xẹt qua tia vui mừng, cảm giác như vậy thật tốt quá.

Nằng vì ta trà trộn vào hoàng cung Đột Quyết ư? Tin này là chấn động đến ta, mãi cho tới lúc thuộc hạ của ta bẩm báo hành động đầu tiên của nằng đến ta, xác định nằng không sao mới yên tâm.

Vài ngày tới, nhiệm vụ chấp hành đã an bài tỷ mỷ xong, nhìn nam nhân khác ngồi sau lưng nằng, lòng ta dâng lên một luồng tức giận vô bờ, lại không biết phát tiết như thế nào nữa.

126. Chương 126: Ngoại Truyện: Long Kỳ Yêu Vũ (2)

Lửa giận cứ như củi khô bắt lửa bốc lên, ta nghĩ mình sắp điên lên mất rồi, nằng không muốn cùng theo ta đi ư? Vì sao nằng lại không dám cùng ta đi chứ? Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo kia, ta gần như không thấy tức giận, nằng vẫn tùy hứng như trước thì ta không cần nữa. Nhưng lần này ta không thể chịu nổi rồi, cho tới tận bây giờ ta cũng không cho rằng nằng đi theo ta là chịu tội, vì sao ư? Vì sao nằng lại trở nên kích động vậy, vì sao nằng không hiểu tâm ý của ta chứ?

Đúng vậy, nằng đi theo ta ăn không ít khổ, nhưng trong lòng ta lại nghĩ nằng sẽ không để ý, ta tìm không được chất vấn nằng, vì ta nằng cả chút khổ đó cũng không chịu nổi sao?

“Trên thế giới này không có người nào thông minh, chỉ có người tự mình là thông minh thôi, giữa tôi và anh có gì mà phải đi theo anh vất vả ngược xuôi, chịu khổ suốt ngày tôi đã chán chết rồi, tôi muốn có một cuộc sống, ổn định bình yên, anh đi đi!”

Giữa anh và tôi có gì sao? Nằng đã cười nhạo nói, nỗi đau lan rộng toàn thân, đúng vậy! Ta đã cho nằng được cái gì chứ? Nói đến cả chút tình cảm đều không có, ta tự buồn cười cho rằng nằng cũng để ý tới ta, xoay người, nhắm mắt lại, con tim tựa như có ai đó bóp cho đau đớn.

Cổ nén cơn đau trong ngực, cường chế cảm xúc muốn giết người, dẫn theo thuộc hạ biến mất trong bóng tối.

Lấy được chứng cứ rồi, đoạt vị, kế vị, chiếu theo kế hoạch của ta, tiếp nhận vị trí của phụ hoàng rồi, ta mới tình tường biết được lực lượng mà ta muốn đảm nhiệm sau này, triều chính bận rộn làm cho ta không rảnh bận tâm tới chuyện tình cảm, ta chỉ muốn nhanh chóng dẹp sạch toàn bộ chương ngại trước mặt mình, những kẻ không phải người của ta.

Ngẫu nhiên, trong lúc rảnh rỗi, trong đầu lại hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn đó, một mình đứng ở nơi cao nhất trong hoàng cung, cũng là lúc cảm xúc của ta bình thản nhất, nói cho ta nằng cách xa chân ý của mình, ta càng không thể ngăn nổi loại tình cảm nhớ nằng, nằng có nhớ tới ta không?

Có vui sướng hay cao hứng không? Hay vẫn trách móc? Cảm giác không rõ, ngồi trong lòng ỷ, nhắm mắt lại, khoé miệng khẽ nhếch lên, nằng làm hết tất cả mọi thứ dĩ nhiên là vì ta...

Thời gian qua đi, đã hơn một tháng rồi, ta đã xa nằng hơn một tháng rồi, cố ý bảo cấp dưới gắng sức đi Đột Quyết tìm nằng, bất kể bằng cách nào cũng phải tìm nằng cho bằng được trở về gặp ta. Hạ quyết định này xong tâm tình đã tốt hẳn, nụ cười cũng hiện lên mặt.

Nhưng mà thuộc hạ về mang tin tới cho ta, nằng đã về Vĩnh Hán rồi, nằng đã trở lại, nước ta làm chủ lớn biết nhường nào, ta biết rõ hơn ai hết, muốn tìm nằng như mò kim đáy bể, nhưng mà ta sẽ không buông tay.

Vừa kế vị, toàn bộ thời gian ta đều đặt hết vào triều chính, thống trị tốt một quốc gia, càng phải phát triển hùng mạnh hơn, trở thành một cường quốc trên thế giới, đây cũng là ước nguyện ban đầu của ta, cũng là mục đích mà từ nhỏ ta đã được học để trị quốc, sẽ thực hiện lý tưởng của ta, nguyện vọng của phụ hoàng.

Thời gian chậm rãi trôi đi, cau mày đã trở thành bạn của ta, mỗi lần nghĩ đến nằng, lòng ta sẽ rất đau rất đau. Ta nghĩ rất nhiều đến giờ này khắc này nằng đang đứng cười trước mặt ta, kiểu bêu môi như vậy là làm ta nhìn vui sướng nhất. Ta nghĩ muốn bồi thường cho nằng, ta muốn tận tình che chở cho nằng, làm hết sức mình để cho nằng được sung sướng, không làm cho nằng buồn, nhưng giờ nằng đang ở đâu đây?

Trong đầu xẹt qua một hình ảnh bốc lửa, hay là nàng đang ở bên cạnh người trong lòng nàng chứ?

Ý giết người nổi lên kêu gào, dục vọng cào xé cả người, thở dài, nheo mắt nhìn thuộc hạ, đem tin tức về làm cho ta thất vọng vô cùng. Vì sao không tìm thấy nàng hả? Vũ Nhi.

Đúng lúc ta tưởng như sắp tuyệt vọng nổi điên lên thì bức hoạ đã làm rung động lòng ta, đặc biệt khi ta nhìn thấy tên đề trên bức tranh đó, nỗi vui sướng bỗng chốc bùng lên, ở góc đó đề rõ tên Diệp Vũ, là nàng đó ư?

Tìm đủ mọi lý do để giữ lấy bức tranh bên cạnh, quý trọng từng tý một, cũng dường như không có việc gì thì hỏi thăm người vẽ tranh đang ở đâu. Xác định đúng là nàng rồi, thế giới lòng ta bỗng có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, nếu ánh dương tràn ngập khắp hồn ta, ta biết nàng chính là tâm của ánh dương đó.

Thuộc hạ báo cáo từng cử chỉ hành động của nàng, tâm tình lại lạnh băng tới cực điểm, nàng đang ở cùng người đàn ông nàng thích, mà người trong lòng nàng lại là đương kim tài tử, cũng là thần tử của ta. Thì ra là vậy, nàng nói nàng có người trong lòng là hần. Nỗi phiền chán cứ tràn ngập trong lòng.

Ta rõ ràng thân là vua một nước, có chút nên làm mà có chút không nên làm, nhưng mà là nàng ta nên làm cái gì bây giờ đây?

Ta không thể bình tĩnh nổi, thậm chí có chút phiền chán và mất mát, lòng ta thế nhưng lại lần nữa cô đơn.

Lại vì nàng mà làm ra chuyện ti bỉ cũng làm, ta lợi dụng bản thân mình là một quân vương bắt đầu đối người trong lòng nàng tiến hành áp bức, phụ hoàng trước khi mất đã từng nhấn nhủ lại bảo ta đem hoàng muội hứa lấy hần, ta dùng cách cứng rắn bắt buộc, đem hoàng muội giao cho hần, ta muốn chia rẽ hai người họ.

Nghe thuộc hạ báo tin nàng khóc, lòng ta đau nhói, nàng rơi lệ vì hần, có phải nàng rất để ý tới hần không? Có phải ta là kẻ rất ích kỷ hay không? Đây có phải là cảm xúc thật lòng mà nàng rơi lệ không? Đối với nàng ta không thể cho đáp án chính mình được.

Không hề nghe được tin nào về nàng, ta đem tất cả thời gian chôn vùi vào quốc sự, ta nghĩ chỉ cần trải qua một thời gian nữa, tự nhiên nàng sẽ thông suốt, sẽ hiểu rõ.

Ta cần phải suy nghĩ thật kỹ về tương lai của ta với nàng, cũng nghĩ tới tình thế trước mắt, Thái Hậu lựa chọn phi tử cho ta đều bị ta vứt bỏ, ta nhắm mắt nhắm mũi cũng đều vì nàng, ta không thể lại đi sủng ái được một phụ nữ nào cả, bởi vì không phải là nàng.

Không thêm quan tâm tới triều chính và áp lực bên ngoài, ta tự hỏi chính mình, ta muốn để ý kỹ tới đoạn kết của tình cảm này.

Rốt cục dưới đề nghị của thuộc hạ ta ra một đạo thánh chỉ, bắt nàng tiến cung làm hoạ sỹ, cũng an bài một mình nàng một cung điện, đoạn tuyệt sự giao tiếp giữa nàng và hần, vì nàng, ta càng chẳng giống mình chút nào nữa rồi.

Nàng tiến cung, ta lại không thể đi thăm nàng. Mỗi ngày ta đều tự khoá mình trong cung, không cho tư tưởng nổi loạn, bởi vì đến giờ vẫn không nghĩ nổi một lý do nào để đi gặp nàng. Biết ta ẩn thân nhìn nàng mượn rượu tiêu sầu, vóc người gầy yếu chọc người thương cảm, nàng lập tức say rượu ngã trên mặt đất. Nhìn vẻ mặt tiêu tụy của nàng, ta càng tức tối thở dài, nàng tội gì phải vậy chứ? Ôm lấy nàng đặt trên giường, không đụng chạm, ta biết làn da của nàng sờ vào mềm mại biết bao. Nghĩ ngợi nửa ngày vẫn phóng túng lấy tay vuốt ve làn da non mềm mịn màng kia. Hơi thở đều đều làm ta bình tĩnh hơn, cái gì cũng không cần nghĩ, cứ ngồi vậy, ở bên nàng, là có thể duy trì tình trạng vĩnh viễn sánh cùng trời đất. Sẽ không chán ghét, cũng không nhàm chán, chỉ là yên tĩnh cùng vui sướng tràn ngập lồng ngực, mùi hương thơm lắm.

127. Chương 127: Ngoại Truyện: Long Kỳ Yêu Vũ (3)

Ngày đó ta đang nghe biên quan cấp báo, một vị công công tiến vào thì thầm nói một câu bên tai ta, trong lòng ta cả kinh, tính tình cố chấp của nàng vẫn không lùi, nàng cũng dám bóp méo bức tranh tú nữ ư? Thái Hậu đang tới dạy dỗ nàng. Ta vội vàng bỏ lại thần tử chạy vội tới điện của nàng, thủ đoạn Thái Hậu thế

nào ta biết rõ nhất, nếu nàng rơi vào tay Thái Hậu, không những ăn biết bao khổ khổ, mà còn lo lắng vô cùng, chỉ sợ chính mình tới chậm một bước thôi.

Nàng quỳ trên mặt đất, nhắm vội mắt lại, nàng làm sao vậy? Đôi mắt đau lòng, một nỗi xúc động trào lên, rất muốn đi nhanh tới ôm nàng vào lòng, nhưng mà cả người chỉ đứng lặng cách xa nàng ba thước, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng chịu tội, bỗng ánh mắt nàng bắn về phía ta, mang theo lệ ý, ta vội tránh đi, nhìn người của Thái Hậu kéo nàng đi, ta cũng rất sốt ruột. Phải biết rằng trong cung quan hệ giữa ta và Thái Hậu rất cứng nhắc, đối với anh không thể nhìn nàng bị người kéo đi được, một kế nảy sinh trong lòng, bịa ra lý do giữ nàng lại.

Ta mang theo sự sùng ái trừng phạt nàng. Nhìn nàng toàn tâm toàn ý mím chặt môi, luồng khí khó chịu trong lồng ngực cũng thoát ra, vị ngọt ngào cứ từ từ lan toả khắp người. Một tháng qua đi, lần đầu tiên ta mới cười tươi cười vui vẻ đến vậy, thoải mái, dường như nhớ lại một hình ảnh của trước kia.

Giận nàng trở về cung, lòng lại không bình tĩnh nổi, biết được nàng vẫn còn tâm ý ý lại ta, ta sao còn bình tĩnh được nữa chứ? TRần trọc mãi trong phòng, ngẩng đầu ngóng bóng đêm, ma xui quỷ khiến thế nào chân lại bước tiến về phía cung điện hẻo lánh ở bên đó. Đi vào trong phòng, nàng đang say ngủ, ta ngồi xuống bên cạnh nàng cứ lẳng lẳng nhìn nàng ngủ. Nàng ngủ rất say sưa, quần áo mỏng manh hiện da thịt non mịn, dường như còn có thể nhìn thấy rõ thân thể nõn nang của nàng, giống như có dòng điện chạy qua người vậy. Ta không dám ngo ngoáy, không dám nhìn chăm chăm. Tiếng động nhỏ đã làm nàng tỉnh, giọng kinh hoàng của nàng vang lên trong đêm, làm ta phải lui ra bên ngoài dừng bước, nắm lấy sự mở đầu của nàng, ý cười bật lên.

Lúc nàng nghe thấy tiếng của ta, nói câu đầu tiên như tức giận vậy, là nàng đang ghen với ta đó ư? Vui sướng, luồn tay qua quần áo vào thân hình nàng, sự quan tâm cứng nhắc phun miệng.

Lòng cũng muốn tràn theo, cảm xúc giấu trong tim không tự chủ được đã tràn ra, nhưng khi nàng cất tiếng cười nói, ta lại thế nào cũng không mở miệng nổi.

Diễn đạt của ta không sao, lòng nàng lại cố chấp không chịu nhận, trong lòng cũng hơi hơi giận, không hỏi gì nằm xuống bên cạnh nàng, nhắm mắt lại, lắng nghe từng tiếng động của nàng, không nói lời nào.

Trong tiếng kêu gào của nàng, nỗi khát vọng đã lâu trong ta dâng lên, bá đạo, muốn công khai biểu hiện cảm xúc của mình, ôm sát lấy dáng người mảnh dẻ của nàng, dục vọng trào dâng, nghĩ nhiều tới đêm nay muốn nàng.

Nhưng mà, nước mắt của nàng lại phiền tới sự đứng mực của ta, lần đầu tiên cảm giác được chính mình thật vô dụng, ta thương tổn nàng, nhưng cũng lại thương tổn chính mình. Những lời nàng nói có đúng vậy không? Trái tim nàng không có ta ư? Trời đang nắng mà như bị một tiếng sét từ trên không nổ xuống, tôi kinh động trừng mắt nhìn nước mắt nàng không ngừng trào ra, con tim như bị bóp nghẹt, sống mũi cay cay đau đớn, làm cho ta không thể thở nổi, đứng dậy vội bước nhanh rời đi.

Thuộc hạ đem về một tin làm tôi kinh ngạc, nàng muốn gặp ta. Có một tia bối rối và thất thố loé lên, cũng thật buồn cười, nàng mang theo tình địch tới gặp ta. Điều chỉnh lại tâm tình ổn định, ngồi trên ghế rồng, nhìn hai người họ cùng tiến vào, nội tâm như bị đâm mạnh, giọng thật quen thuộc mà lời nói thì lại xa lạ vang lên trong đại điện. Nàng quỳ trong điện, cất một tiếng khác thường gọi ta Hoàng Thượng. Lần gọi này làm ta lần đầu tiên cảm thấy không giận, cảm xúc liên quan dâng lên, đem mọi sự phiền nộ đập trên bàn, giọng điệu cao vút hơn.

Nhìn thấy sự lo lắng trong mắt nàng, rõ ràng không phải vì ta, sự lạnh lùng bốc lên, ta muốn hỏi cho rõ hẳn có vị trí gì trong lòng nàng.

Trong trận chiến tình cảm này, ta không ngờ mình lại thắng, nàng đang bối rối trốn tránh, một nguyên nhân chắc là vì ta rồi!

Chẳng lẽ loại tình cảm này thật sự đã thay đổi bất ngờ rồi ư? Vì sao nàng lại không đành hoàng tới bên cạnh ta? Vì Hoàng thúc ư? Nàng và hoàng thúc của ta bên nhau, tin này lần nữa lại chấn động lòng ta. Đây không phải là cảnh mà ta muốn, nguy cơ tràn ngập trong lòng.

Từ sau lần nàng thương tổn mình, ta rất thận trọng trong từng hành động, ta không thể lại chọc cho nàng

khóc nữa, dần dần ta thăm nghĩ muốn nhìn thấy sự vui vẻ của nàng, nụ cười của nàng. Bớt chút thời giờ trong trăm công ngàn việc để nói chuyện cùng nàng, nói chuyện như vậy có phải sẽ làm cho nàng tăng thêm chút tình cảm với ta hay không đây?

Thời gian như ngừng trôi, tình cảm thì vĩnh viễn không chấp nhận nổi bên thứ ba. Nghe thuộc hạ báo tin, ta bị nàng chọc giận thật rồi. Coi trọng nàng, đem mọi cảm xúc áp lực của ta nhìn cả vào nàng, tiếc thay, ta cũng hết sức rồi. Bởi ta không tin, suýt chút nữa ta đã giết chết nàng, mất đi nàng vĩnh viễn.

Nhìn nàng nhảy vào dòng nước lạnh băng, ta như ngừng thở, rốt cục ta biết làm sao với nàng bây giờ đây?

Nếu nàng đã chết, cả đời này ta sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình.

128. Chương 128: Ngoại Truyện Về Hàm Mặc

Ta có được dòng dõi đế vương, có cả quyền lợi và sự giàu có, đối với anh, bên người tuyệt đối không thiếu không phải là tiền mà là phụ nữ. Nhìn một đám phụ nữ kiều diễm lúc nào cũng muốn nhào lên trên người mình, tuy tâm lý ta cũng muốn đùa cợt chút, cả người đón ý hùa vào, ta nghĩ trên thế giới này, ta không phải nhận được một phụ nữ chân chính yêu ta, thói quen của ta muốn tìm trong vạn bụi hoa tìm vui vẻ, trở thành tình nhân của các nàng ấy, đối với anh sẽ không thật tình.

Chơi nhiều bụi hoa, rồi có một đoá bách hợp khác xuất hiện trước mặt ta, không hiểu là một phụ nữ thế nào nữa, nàng rất yêu tiền, nhìn nàng cứ đếm tiền trong túi, thần sắc phát sáng lên rất khác những người phụ nữ khác, trên người nàng không có hơi thở của gái phong trần, tiền này là nàng tự kiếm được, nụ cười thật trong sáng, chỉ trong nháy mắt đã hấp dẫn ta, đẩy người phụ nữ mềm mại trong lòng ra, trong mắt chỉ có duy nhất một bóng dáng thanh nhã kia, đứng ở trên lầu cao, ta cảm thụ mọi cảnh sắc trước mặt.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta trở thành kẻ háo sắc đáng giận trong mắt nàng, nhìn vẻ đề phòng trong mắt nàng và giọng điệu cùng nụ cười chế nhạo kia, tính cách và nhân cách của nàng thật vui thật thú vị, ta bắt đầu thích nàng.

Ta rất muốn đoán một cô gái như vậy, cả ngày trong đầu nàng đang nghĩ gì đây? Nụ cười tươi chân chính sau nhiều năm ngủ say trong ta đã được nàng đánh thức, lần nữa lại chìm đắm trong nụ cười tươi của nàng, ta nghĩ ta muốn có được một phụ nữ gần như cũng chẳng tốn sức nào, nhưng mà nàng lại là khắc tinh của ta.

Nàng có người trong lòng mình, cũng không trở thành sự uy hiếp với ta, đây là ý nghĩ ngay từ đầu của ta, nhưng mà ta sai rồi, nàng thật cố chấp. Điều này làm ta bắt đầu hoài nghi năng lực của chính mình, vì sao nàng lại chẳng giống bất kỳ người phụ nữ nào chứ?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-hau-anh-tuc>